

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The SHADOW SISTER

LUCINDA RILEY

THE SUNDAY TIMES BESTSELLING AUTHOR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Shadow Sister

Yıldız'ın Hikayesi

LUCINDA RILEY

M.ŞCMISMN

Flo için

*Ama bırakın birlikteliğinizde boşluklar olsun.
Ve bırakın göklerin rüzgârları aranızda dans etsin.*

Halil Cibran

Karakter kadrosu

ATLANTIS

Baba Salt - *kız kardeşlerin üvey babası (merhum)*

Marina (Anne) - *kız kardeşlerin vasisi*

Claudia - *Atlantis'teki kahya* Georg

Hoffman - *Pa Salt'ın avukatı*

Christian - *kaptan*

D'APLIÈSE KARDEŞLER

Maia Ally

(Alcyone)

Star (Asterope)

CeCe (Celaeno)

Tiggy (Taygete)

Electra

Merope (kayıp)

İçindekiler

Yıld1

z 1

2

3

4

5

6

7

8

Flora

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

Yıldız

[20](#)

[21](#)

[22](#)

[23](#)

[24](#)

[Flora](#)

[25](#)

[26](#)

[27](#)

[28](#)

[29](#)

[30](#)

[31](#)

[Yıldız](#)

[32](#)

[33](#)

[Flora](#)

[34](#)

[35](#)

[36](#)

[37](#)

[38](#)

[39](#)

[Yıldız](#)

[40](#)

[41](#)

[42](#)

43

44

45

CeCe

46

Teşekkür Kaynakça

Yazarın Notu

Yıldız

Temmuz 2007

Astrantia major (büyük masterwort - Apiaceae familyası)

Latince 'yıldız' anlamına gelen isimden türetilmiştir

1

Babamın öldüğünü duyduğumda tam olarak nerede olduğumu ve ne yaptığımı her zaman hatırlayacağım.

Kalemim hala kağıdın üzerinde asılı dururken, Temmuz güneşine baktım - ya da en azından birkaç metre önümdeki pencere ile kırmızı tuğlalı duvar arasına sızmayı başaran küçük ışınına. Küçük dairemizdeki tüm pencereler onun yavanlığına bakıyordu ve bugünün güzel havasına rağmen içerisi karanlıktı. Cenevre Gölü kıyısındaki çocukluk evim Atlantis'ten çok farklıydı.

CeCe'nin şu anda oturduğum yerde oturduğumu fark ettim. sefil küçük oturma odamıza gelip bana Salt Baba'nın öldüğünü söyledi. Kalemı bıraktım ve musluktan kendime bir bardak su doldurmaya gittim.

Yapış yapış sıcakta nemli ve havasızdı ve bunu yapmama *gerek olmadığı* gerçeğini düşünürken susuzluğumu giderdim - hatırlamanın acısını kendime çektirmek. Babam öldükten hemen sonra onu Atlantis'te gördüğümde bu fikri öneren küçük kız kardeşim Tiggy'ydi.

'Sevgili Star,' demişti, bazı kız kardeşler göle yelken açmaya gittiğimizde, sadece kederimizden uzaklaşmaya çalışıyorduk, 'nasıl hissettiğin hakkında konuşmakta zorlandığını biliyorum. Ayrıca acı dolu olduğunuzu da biliyorum. Neden düşüncelerinizi yazmıyorsunuz?

İki hafta önce Atlantis'ten dönerken uçakta Tiggy'nin söylediklerini düşündüm. Bu sabah da bunu yapmaya çalıştım.

Tuğla duvara baktım, alaycı bir şekilde bunun şu anki hayatım için mükemmel bir metafor olduğunu düşündüm, bu da en azından beni gülümsetti. Ve bu gülümseme beni gölgeli ev sahibimizin bir eskiciden yok pahasına almış olması gereken yara bere içindeki ahşap masaya geri götürdü. Tekrar oturdum ve Pa Salt'ın yirmi birinci yaş günüm için bana verdiği zarif mürekkepli kalemı tekrar elime aldım.

"Babamın ölümüyle başlamayacağım," dedim yüksek sesle. "Buraya, Londra'ya geldiğimizden başlayacağım-

Ön kapının kapanma sesi beni irkiltti ve gelenin kız kardeşim CeCe olduğunu anladım. Yaptığı her şey gürültülüydü. Bir fincan kahveyi yüzeye çarpmadan ve içine bir şeyler atmadan yere koymak onu aşar gibiydi.

her yerde. Ayrıca 'iç ses' kavramını hiç anlamamıştı ve biz küçükken annemin bir keresinde işitme testi yaptıracak kadar endişelendiği noktaya kadar kelimelerini bağırarak söylüyordu. Elbette bunda yanlış bir şey yoktu. Aslında tam tersiydi - CeCe'nin işitme duyusu aşırı gelişmişti. Bir yıl sonra annem beni konuşma terapistine götürdüğünde benim de hiçbir sorunum yoktu.

Terapist, 'Kelimeleri var, sadece kullanmamayı tercih ediyor,' diye açıkladı. "Hazır olduğunda kullanacak.

Evde, benimle iletişim kurmak için annem bana Fransız işaret dilinin temellerini öğretmişti.

'Bir şey istediğinde ya da bir şeye ihtiyacın olduğunda,' demişti bana, 'bunu kullanarak bana nasıl hissettiğini anlatabilirsin. Ve şu anda senin hakkında böyle hissediyorum. Kendini işaret etti, avuçlarını kalbinin üzerinde çaprazladı, sonra beni işaret etti. "Seni seviyorum.

CeCe de bunu çabucak öğrenmişti ve ikimiz de annemle bir iletişim aracı olarak başlayan bu dili benimseyip genişleterek kendi özel dilimizi oluşturmuştuk - işaretler ve uydurma kelimelerin bir karışımı - insanlar etrafımızdayken ve konuşmamız gerektiğinde bunu kullanıyorduk. Kahvaltı masasında kurnazca bir yorum yaptığımda kız kardeşlerimizin yüzündeki şaşkın ifadeler ikimizin de hoşuna giderdi ve ikimiz de çaresiz kıkırdamalara boğulurduk.

Geriye dönüp baktığımda, CeCe ve benim büyürken birbirimizin zıttı olduğumuzu görebiliyordum: ben ne kadar az konuşursam, CeCe o kadar yüksek sesle ve sık konuşurdu.

benim yerime konuştu. Ve o yaptıkça, ben daha az ihtiyaç duydum. Bizim Kişilikler basitçe abartılı hale gelmişti. Çocukken, altı kardeşli ailemizin ortasında sıkışıp kaldığımızda bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu - birbirimize sığınırđık.

Sorun şuydu ki, artık önemliydi.

"Tahmin edin ne oldu? Buldum! CeCe oturma odasına daldı. 'Ve birkaç hafta içinde taşınabiliriz. Müteahhidin hâlâ bitirmesi gereken işler var ama bittiğinde inanılmaz olacak. Tanrım, burası çok sıcak. Buradan ayrılmak için sabırsızlanıyorum.

CeCe mutfağa gitti ve musluğun son ses açıldığını duydum, suyun büyük olasılıkla daha önce özenle sildiğim tezgahların üzerine sıçramış olduğunu biliyordum.

"Biraz su ister misin, Sia?"

"Hayır, teşekkürler. CeCe bu ismi sadece yalnız olduğumuzda kullansa da, küçükken bana taktığı bu isimden rahatsız olduğum için kendime kızıyordum. Bu isim Pa Salt'ın Noel'de bana verdiği *Anastasia'nın Hikâyesi* adlı kitaptan geliyordu.

Rusya'da bir ormana gitmiş ve prenses olduğunu öğrenmiş.

Beş yaşındaki CeCe, masal kitabındaki resimlere bakarken, 'Sana benziyor, Star,' demişti. 'Belki sen de bir prensessin - altın rengi saçların ve mavi gözlerinle prenses olacak kadar güzelsin. Bu yüzden sana "Sia" diyeceğim. Ve "Cee" ile mükemmel uyum sağlar! Cee ve Sia - ikizler!' Sevinçle ellerini çırpıyordu.

Anastasia Romanova ve kardeşlerinin başına neler geldiğini ancak daha sonra, Rus kraliyet ailesinin *gerçek* tarihini öğrendiğimde anlamıştım. Bu hiç de bir peri masalı değildi.

Ve ben de artık bir çocuk değil, yirmi yedi yaşında yetişkin bir kadındım.

"Daireyi çok seveceğini biliyorum. CeCe yeniden evin içinde belirdi.

Oturma odasına geçti ve yıpranmış deri kanepeye uzandı. 'Yarın sabah görmek için randevu aldım. Yüklü bir para ama şu anda karşılayabilirim, özellikle de menajer bana şehrin çalkantı içinde olduğunu söylediği için. Olağan şüpheliler şu anda satın almak için sıraya girmiyor, bu yüzden indirimli bir fiyatta anlaştık.

"Kendimize düzgün bir ev almanın zamanı geldi.

Kendime düzgün bir hayat kurmanın zamanı geldi,
diye düşündüm. "*Satın mı alıyorsunuz?*" Ben de dedim ki.

"Evet. Ya da en azından hoşuna giderse yaparım.

O kadar şaşırmıştım ki ne diyeceğimi bilemedim.

"İyi misin, Sia? Yorgun görünüyorsun. "Dün gece iyi uyuyamadın mı?"

"Hayır. Tüm çabalarım rağmen, dün gece yaşadıklarımı düşününce gözlerim yaşardı.

Sevgili babamın yasını tuttuğum, öldüğüne hala inanmadığım, şafağa doğru kanayan uzun, uykusuz saatler.

'Hâlâ şoktasın, sorun da bu. Ne de olsa sadece birkaç hafta önce oldu. Daha iyi hissedeceksin, yemin ederim, özellikle de

Yarın yeni dairemizi göreceğiz. Seni depresyona sokan bu boktan yer.

Beni de depresyona soktuğu kesin," diye ekledi. "Aşçılık kursu için adama e-posta gönderdin mi?"

"Evet.

"Peki ne zaman başlıyor?"

"Gelecek hafta.

"Güzel. Bu bize yeni evimiz için mobilya seçmeye başlamak için zaman verir. CeCe yanıma geldi ve bana kendiliğinden sarıldı. "Sana göstermek için sabırsızlanıyorum.

"İnanılmaz değil mi?

CeCe kollarını genişçe açarak kavernöz alanı kucakladı, cam cephenin genişliğine doğru yürürken ve panellerden birini kaydırarak açarken sesi duvarlarda yankılandı.

"Ve bak, bu balkon senin için," dedi, onu takip etmem için bana işaret ederken. Dışarı çıktık. 'Balkon' çok mütevazı bir kelimeydi.

üzerinde durduğumuz şeyi tarif etmek için. Daha çok uzun ve güzel bir Thames Nehri'nin üzerinde havada asılı duran bir teras. 'Atlantis'te kurcalamaktan hoşlandığınız tüm bitkiler ve çiçeklerle doldurabilirsiniz,' CeCe korkuluklara doğru yürüyüp altımızdaki gri suya bakarken ekledi.

"Muhteşem değil mi?

Başımı salladım ama o çoktan içeri girmeye başlamıştı, ben de peşinden sürüklendim.

'Mutfak hâlâ hazır ama imzayı atar atmaz hangi ocağı, hangi buzdolabını istediğinizi seçmekte özgürsünüz. Artık bir profesyonel olacaksın,' dedi göz kırparak.

"Pek sayılmaz, CeCe. Sadece kısa bir kurs görüyorum.'

'Ama çok yeteneklisin, eminim neler yapabildiğini gördüklerinde bir yerlerde iş bulacaksın. Her neyse, bence ikimiz için de mükemmel, değil mi? Şu tarafı stüdyom için kullanabilirim. Uzak duvarla döner merdiven arasına sıkışmış bir alanı işaret etti. "Işık harika. Ve

Büyük bir mutfağınız ve açık hava alanınız da var. Londra'nın merkezinde bulabildiğim Atlantis'e en yakın yer burası.

"Evet. Çok güzel, teşekkür ederim.

Bulduğu şey için ne kadar heyecanlı *olduğunu* görebiliyordum ve itiraf etmeliyim ki daire etkileyiciydi. Ona gerçeği söyleyerek hayallerini yıkmak istemedim: kocaman, karakersiz bir cam kutunun içinde yaşamak

bulanık bir nehre bakan bu yer, denense Atlantis'ten daha uzak olamazdı.

CeCe ve temsilci döşenecek olan sarı ahşap zeminler hakkında konuşurken, olumsuz düşüncelerime karşı başımı salladım. Biliyordum ki umutsuzca şımartılıyordum. Ne de olsa Delhi sokakları ya da Phnom Penh'in kenar mahallelerinde gördüğüm gecekonduyla kıyaslandığında Londra'da yepyeni bir apartman dairesi pek de zor sayılmazdı.

Ama asıl mesele, doğrudan dışarıdaki toprak parçasına açılan bir ön kapısı olan küçük, basit bir kulübeyi -en azından temelleri sağlam bir şekilde toprağa oturtulmuş- *tercih ederdim*.

CeCe'nin pencere panjurlarını açıp kapatan bir uzaktan kumanda ve görünmez surround ses hoparlörleri için başka bir uzaktan kumanda hakkındaki konuşmalarını belli belirsiz dinledim. Temsilcinin arkasından bana 'geniş çocuk' diye işaret etti ve gözlerini devirdi. Karşılığında küçük bir gülümsemeyle yetindim.

Klostrofobiktim çünkü kapıyı açıp *kaçamıyordum*. Şehirler beni boğuyordu; gürültüyü, kokuları ve insan kalabalığını bunaltıcı buluyordum. Ama en azından daire açık ve havadardı . . .

"Sia?"

"Affedersin Cee, ne dedin sen?"

"Yukarı çıkıp yatak odamızı görelim mi?"

Sarmal merdivenlerden çıktık ve boş bir oda olmasına rağmen CeCe'nin paylaşacağımızı söylediği odaya girdik. Ve buradan muhteşem manzaraya bakarken bile içimden bir ürperti *geçtiğini* hissettim. Daha sonra inanılmaz en-suite banyoyu inceledik ve CeCe'nin ikimize de uygun güzel bir şey bulmak için elinden geleni yaptığını biliyordum.

Ama gerçek şu ki, biz evli değildik. Biz *kardeşlik*.

Daha sonra CeCe beni King's Road'daki bir mobilya mağazasına götürmek için ısrar etti, sonra da otobüse binip Albert Köprüsü üzerinden nehrin karşısına geçtik.

"Bu köprü Kraliçe Victoria'nın kocasının adını taşıyor," dedim alışkanlıkla. 'Ve Kensington'da onun için bir anıt var-'

CeCe yüzüme 'gösteriş' işareti yaparak beni engelledi. "Dürüst olmak gerekirse, Star, bana hala bir rehber kitap taşıdığını söyleme?"

'Evet,' diye itiraf ettim, 'inek' işareti yaparak. Tarihi severdim.

Evimizin yakınında otobüsten indik ve CeCe bana döndü. 'Hadi akşam yemeğini yolun aşağısında yiyelim. Bunu kutlamalıyız.

"Paramız yok. *Ya da en azından benim kesinlikle yok* diye düşündüm.

"Ben ısmarlıyorum," diye CeCe beni rahatlatı.

Yerel bir bara gittik ve CeCe kendisi için bir şişe bira, benim için de küçük bir kadeh şarap sipariş etti. İkimiz de fazla içki içmiyorduk - özellikle CeCe alkolle başa çıkamıyordu, bunu özellikle gürültülü bir gençlik partisinden sonra zor yoldan öğrenmişti. O barda dururken, babamın avukatı Georg Hoffman'ın biz kız kardeşlere Pa Salt'tan gelen zarfları vermesinin ertesi günü CeCe'nin aniden eline geçen paranın gizemli görünümünü düşündüm. CeCe onu Cenevre'de görmeye gitmişti. Georg'a görüşmeye benim de gelmeme izin vermesi için yalvarmıştı ama Georg bunu kesin bir dille reddetmişti.

'Ne yazık ki müvekkilimin talimatlarına uymak zorundayım. Babanız, kızlarıyla yapacağım görüşmelerin bireysel olması konusunda ısrar etti.

Bu yüzden o babamı görmeye giderken ben resepsiyonda bekledim. Çıktığında gergin ve heyecanlı olduğunu görebiliyordum.

'Üzgünüm Sia, ama aptal bir gizlilik maddesi imzalamak zorunda kaldım. Muhtemelen babamın küçük oyunlarından biri daha. Sana söyleyebileceğim tek şey bunun iyi bir haber olduğu.

Bildiğim kadarıyla bu, CeCe'nin ilişkimiz boyunca benden sakladığı tek sırdı ve bu kadar paranın nereden geldiği konusunda hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Georg Hoffman bize babamın vasiyetinde sadece çok temel ödeneklerimizi almaya devam edeceğimizin açıkça belirtildiğini açıklamıştı. Ama aynı zamanda, gerekirse ekstra para için ona gitmekte özgür olduğumuzu da söylemişti. Yani belki de CeCe'nin muhtemelen yaptığı gibi bizim de istememiz gerekiyordu.

"Şerefe! CeCe elindeki bira şişesini benim bardağıma tokuşturdu.

"Londra'daki yeni hayatımıza.

'Ve Pa Salt'ın şerefine,' dedim kadehimi kaldırarak.

"Evet," diye kabul etti. "Onu gerçekten *sevdin*, değil mi?"

"Sevmedin mi?"

"Elbette sevdim, hem de çok. O özel biriydi.

Yemeğimiz geldiğinde CeCe'yi izledim ve ikimiz de onun kızı olmamıza rağmen, onun ölümünün bizim değil de sadece benim üzüntüm olduğunu düşünerek iştahla yedi.

"Sence daireyi satın almalı mıyız?"

'CeCe, bu senin kararın. Parayı ben ödemiyorum, bu yüzden yorum yapmak bana düşmez. 'Saçmalama, benim olanın senin olduğunu biliyorsun, ya da tam tersi. Ayrıca,

Eğer sana bıraktığı zarfı açmaya karar verirsen, neler öğrenebileceğini bilemezsin," diye cesaretlendirdi.

Zarflar bize verildiğinden beri benimle ilgileniyordu. Hemen ardından kendi zarfını yırtıp açmış, benim de aynısını yapmamı beklemişti.

"Hadi ama Sia, açmayacak mısın?" diye üsteledi.

Ama yapamadım... çünkü içinde her ne yatıyorsa, babamın gittiğini kabul etmek anlamına gelecekti. Ve ben henüz onun gitmesine izin vermeye hazır değildim.

Yemeğimizi yedikten sonra CeCe hesabı ödedi ve daireye geri döndük, dairenin depozitosunu transfer ettirmek için bankasına telefon etti. Sonra dizüstü bilgisayarının başına oturdu ve sabit olmayan geniş banttı şikayet etti.

Ben sararmış küvetimizi ılık suyla doldururken oturma odasından 'Gel de kanepe seçmeme yardım et' diye seslendi.

"Sadece banyo yapıyorum," diye cevap verdim ve kapıyı kilitledim.

Suyun içine uzandım ve başımı kulaklarım ve saçlarım suyun altında kalacak şekilde eğdim. Sulu sesleri dinledim - *rahim sesleri*, diye düşündüm - ve tamamen delirmeden önce uzaklaşmam gerektiğine karar verdim. Bunların hiçbirisi CeCe'nin suçu değildi ve bunun acısını kesinlikle ondan çıkarmak istemiyordum. Onu seviyordum. Hayatımın her gününde yanımda olmuştu ama

...

Yirmi dakika sonra, bir karar vermiş olarak oturma odasına girdim.

"Banyo güzel miydi?"

"Evet. CeCe . . .

"Gel ve bulduğum kanepelere bak. Beni kendisine doğru çağırdı. Dediğini yaptım ve gözümü ayırmadan farklı krem tonlarına baktım.

"Sence hangisi?"

"Hangisini istersen. İç tasarım senin işin, benim değil.

"Şuna ne dersin? CeCe ekranı işaret etti. "Tabii ki gidip üzerine oturmamız gerekecek, çünkü sadece güzel bir şey olamaz. Aynı zamanda rahat da olmalı. Stokçunun adını ve adresini karaladı.

"Belki bunu yarın yapabiliriz?"

Derin bir nefes aldım. "CeCe, birkaç günlüğüne Atlantis'e dönmemin bir sakıncası var mı?"

"Eğer istediğin buysa, Sia, elbette. Bizim için uçuşları kontrol edeceğim.

"Aslında ben yalnız giderim diye düşünüyordum. Yani ..." Yutkundum, çelik gibi

Kendimi kaybetmemek için. 'Şu anda burada daire ve diğer şeylerle çok meşgulsün ve biliyorum ki devam etmek istediğin bir sürü sanat projen var.

'Evet, ama birkaç gün dışarı çıkmanın zararı olmaz. Ve eğer yapman gereken buyusa, anlarım.

"Gerçekten," dedim kararlı bir şekilde, "sanırım tek başıma gitmeyi tercih ederim.

"Neden? CeCe bana döndü, badem şeklindeki gözleri şaşkınlıkla irileşmişti.

'Sadece ... çünkü ... Ben . . . isterim. Yani, yardım ettiğim bahçede oturmak istiyorum.

Baba Salt mektubumu hazırla ve aç.'

"Anlıyorum. Elbette, iyi,' dedi omuz silkerek.

Bir don tabakasının indiğini hissettim ama bu sefer ona teslim olmayacaktım.

'Ben yatmaya gidiyorum. Başım çok kötü ağrıyor,' dedim.

'Sana biraz ağrı kesici getireyim. Uçuşlara bakmamı ister misin?

'Zaten biraz aldım ve evet, bu harika olur, teşekkürler. İyi geceler. Öne doğru eğildim ve kız kardeşimi parlak siyah başının tepesinden öptüm, kıvrıkcık saçları her zamanki gibi çocuksu bir şekilde kırpılmıştı. Sonra paylaştığımız iki kişilik odanın küçük süpürge dolabına girdim.

Yatak sert ve dardı, şilte ise inceydi. İkimiz de ayrıcalıklı bir yetiştirilme lüksüne sahip olmamıza rağmen, son altı yılımızı dünyayı dolaşarak ve çöplüklerde uyuyarak geçirmiştik, ikimiz de Gerçekten beş parasız kaldığımızda bile Pa Salt'tan para istemeye hazırды. Özellikle CeCe her zaman çok gururlu olmuştu, bu yüzden şimdi parayı su gibi harcıyor gibi görünmesine çok şaşırdım. *ondan* gelmiş olabilir.

Belki anneme daha fazla şey bilip bilmediğini sorabilirdim ama biz kız kardeşler arasında dedikodu yaymak söz konusu olduğunda ketumluğun onun göbek adı olduğunun farkındaydım.

"Atlantis," diye mırıldandım. *Özgürlük* . . .

Ve o gece, neredeyse hemen uykuya daldım.

2

Taksi beni Cenevre Gölü'nde demirli dubaya getirdiğinde Christian tekneyle birlikte beni bekliyordu. Beni her zamanki sıcak gülümsemesiyle karşıladı ve ilk kez gerçekten kaç yaşında olduğunu merak ettim. Küçüklüğümden beri sürat teknemizin kaptanı olduğundan emin olsam da, koyu renk saçları ve bronzlaşmış zeytin teni, ince yapılı fiziğini örtüyordu, yine de otuz beşten bir gün fazla göstermiyordu.

Gölün karşısına doğru yola çıktık ve teknenin kış tarafındaki rahat deri bankta arkama yaslanıp Atlantis'te çalışan personelin nasıl da hiç yaşlanmamış gibi görüldüğünü düşündüm. Güneş parıldarken ve ben tanıdık temiz havayı içime çekerken, belki de Atlantis'in büyüğü olduğunu ve duvarları içinde yaşayanlara sonsuz yaşam armağan edildiğini ve sonsuza kadar orada kalacaklarını düşündüm.

Pa Salt hariç hepsi.

Buraya en son ne zaman geldiğimi düşünmeye bile dayanamıyordum. Biz altı kız kardeş - her biri Pa Salt tarafından dünyanın uzak köşelerinden evlat edinilip eve getirilmiş ve sırayla Pleiades'in Yedi Kız Kardeşi'nin adını almıştık - çocukluk evimizde toplanmıştık çünkü o ölmüştü. Kaybının yasını tutmamız için bir cenaze töreni bile yapılmamıştı; annem bize onun özel olarak denize gömülmekte ısrar ettiğini söyledi.

Elimizdeki tek şey, İsviçreli avukatı Georg Hoffman'ın, babamın özel bahçesinde bir gecede ortaya çıkan ve ilk bakışta ayrıntılı bir güneş saati gibi görünen şeyi bize göstermesiydi. Ancak Georg, bunun armillary küre denen bir şey olduğunu ve yıldızların konumunu gösterdiğini açıklamıştı. Merkezindeki altın küreyi çevreleyen bantların üzerinde isimlerimiz ve babamın her birimizi tam olarak nerede bulduğunu gösteren bir dizi koordinatla birlikte Yunanca yazılmış bir alıntı vardı.

İki ablam Maia ve Ally, geri kalanımıza koordinatların işaret ettiği yerleri ve Yunanca yazıların anlamlarını vermişlerdi. Benimkilerin ikisi de henüz okunmamıştı. Onları bir kutuda saklamıştım.

plastik cüzdanı ve Pa Salt'ın bana yazdığı mektubu aldım.

Tekne yavaşlamaya başladı ve ben de o güzelim Hepimizin içinde büyüdüğü ev, ağaçların örttüğü perdenin arkasından görünüyordu. Açık pembe dış cephesi ve dört kulesiyle bir masal şatosuna benziyordu, pencereleri güneş ışığında parlıyordu.

Bize küreyi gösterdikten ve harfleri verdikten sonra, CeCe gitmek için sabırsızlanıyordu. Ben gitmemiştim; en azından beni sevgiyle büyüttüğü evde Pa Salt'ın yasını tutmak için biraz zaman geçirmek istemiştim. Şimdi, iki hafta sonra geri dönmüştüm, onun ölümüyle yüzleşmek ve hayatıma devam etmek için ihtiyacım olan gücü ve yalnızlığı arıyordum.

Christian tekneyi iskeleye yönlendirdi ve halatları bağladı. Çıkamama yardım etti ve eve her döndüğümde yaptığı gibi annemin çimlerin üzerinden bana doğru yürüdüğünü gördüm. Onu görmek bile gözlerimi yaşarttı ve sıcak bir kucaklaşma için onun sıcak kollarına doğru eğildim.

"Yıldız, seni tekrar yanımda görmek ne güzel," diye mırıldandı annem beni iki yanağımdan öperken ve bana bakmak için geri çekilirken. "Sana çok zayıfsın demeyeceğim, çünkü sen her zaman çok zayıfsın," dedi beni eve doğru götürürken gülümseyerek. "Claudia senin en sevdiğin elmalı turta yaptı ve çaydanlık çoktan kaynamaya başladı. Terastaki masayı işaret etti. 'Oraya otur ve son güneşin tadını çıkar. Ben çantayı içeri götürüp Claudia'ya çay ve hamur işi getirmesini söyleyeceğim.

Onun evin içinde kayboluşunu izledim ve sonra bol stoklu bahçelere ve bozulmamış çimlere bakmak için döndüm. Christian'ın evin ana bahçelerinin ötesindeki bir koyda yer alan kayıkhanenin üzerine inÇa edilmiş daireye giden gizli patikadan yukarı doğru yürüdüğünü gördüm. Atlantis'in iyi yağlanmış makinesi, asıl mucidi artık burada olmasa bile, hâlâ çalışmaya devam ediyordu.

Annem yeniden ortaya çıktı, Claudia da elinde bir çay tepsisiyle onu takip ediyordu. Claudia'nın benden bile daha az konuştuğunu ve asla bir sohbet başlatmayacağını bildiğim için ona gülümsedim.

"Merhaba Claudia. Nasılsın?"

Ağır Alman aksanıyla 'İyiyim, teşekkür ederim,' diye cevap verdi. Biz kızlar, babamın ısrarıyla beşikten itibaren Fransızca ve İngilizce konuşarak iki dilliydik ve sadece Claudia ile İngilizce konuşurduk. Annem baştan sona Fransızdı.

ve baştan aşağı. Mirası, sade ama tertemiz ipek elbisesinde görülebiliyordu. bluz ve etek giymiş, saçlarını geriye doğru toplamıştı. İkisiyle de iletişim kurmak, biz kızların anında dil değiştirerek büyüdüğü anlamına geliyordu.

"Görüyorum ki saçlarını hâlâ kestirmemişsin," diye gülümsedi annem, uzun sarı saçlarını göstererek. "Ee, nasılsın, *chérie*? Claudia geri çekilirken çayı doldurdu.

"İyiyim.

"İyi olmadığını biliyorum. Hiçbirimiz değiliz. Bu korkunç olay bu kadar yakın zamanda yaşanmışken nasıl olabiliriz ki?

'Hayır,' diye kabul ettim, çayımı uzattı, ben de süt ve üç bardak çay ekledim. çay kaşığı şeker. Kız kardeşlerimin zayıflığımla ilgili alaylarının aksine, tatlıya çok düşkündüm ve bunu sık sık yapardım.

"CeCe nasıl?

"İyi olduğunu söylüyor ama gerçekten iyi olup olmadığını bilmiyorum.

"Keder hepimizi çok farklı şekillerde etkiler," diye düşündü Ma. "Ve çoğu zaman değişikliklere yol açar. Maia'nın Brezilya'ya uçtuğunu biliyor muydun?

'Evet, birkaç gün önce bana ve CeCe'ye bir e-posta gönderdi. Nedenini biliyor musunuz?

'Bunun babanın ona bıraktığı mektupla bir ilgisi olduğunu tahmin ediyorum. Ama nedeni ne olursa olsun, onun adına sevindim. Burada tek başına kalıp babasının yasını tutmak onun için korkunç bir şey olurdu. Kendini saklamak için çok genç. Ne de olsa seyahatin insanın ufkunu nasıl genişlettiğini çok iyi biliyorsunuz.

Bilirim. Ama artık yeterince seyahat ettim. "Öyle mi, Yıldız?

Başımı salladım, aniden konuşmanın ağırlığını omuzlarımda hissettim. Normalde CeCe ikimiz adına konuşmak için yanımda olurdu. Ama annem sessiz kaldı, ben de kendi başıma devam etmek zorunda kaldım.

"Yeterince gördüm.

"Eminim görmüşsündür," diye cevap verdi annem yumuşak bir kıkırdamayla. "İkinizin son beş yılda ziyaret etmediği bir yer var mı?

"Avustralya ve Amazon. "Neden

özellikle o yerler?" "CeCe

örümceklerden çok korkuyor.

"Tabii ki! Annem hatırladıkça ellerini birbirine vuruyordu. 'Yine de çocukken korktuğu hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu. Hatırlamalısın ki

Her zaman en yüksek kayalardan denize nasıl atladığını. "Ya da onlara tırmanırdı," diye ekledim.

"Peki suyun altında nefesini o kadar uzun süre tutabildiğini hatırlıyor musun, boğulduğundan endişelenirdim?"

"Hatırlıyorum," dedim suratımı ekstrem sporlarına katılmam için beni nasıl ikna etmeye çalıştığını düşünerek. Bu benim ayak dirediğim bir konuydu. Uzak Doğu'daki seyahatlerimiz sırasında tüplü dalış yaparak ya da Tayland ve Vietnam'ın baş döndürücü volkanik çıkıntılarına tırmanmaya çalışarak saatler geçirirdi. Ama ister su yüzeyinin altında olsun, ister yüksekte üstümde, kumun üzerinde hareketsiz uzanır kitap okurdum.

"Ve ayakkabı giymekten her zaman nefret ederdi. Küçük bir çocukken onu zorla giydirmek zorunda kalmıştım," dedi annem gülümseyerek.

"Bir keresinde onları göle atmıştı. Durgun suyu işaret ettim. "Gidip alması için onu ikna etmek zorunda kaldım.

"O her zaman özgür bir ruhtu," diye iç geçirdi annem. Ama çok cesurdu. Sonra bir gün, belki yedi yaşındayken, odanızdan büyük bir çığlık duydum ve belki de CeCe'nin öldürüldüğünü düşündüm. Ama hayır, sadece üstündeki tavanda yirmi sent büyüklüğünde bir örümcek vardı. Kim düşünmüş olabilir mi?" Bu anı karşısında başını salladı.

"Karanlıktan da korkuyor.

"Şey, bu benim bilmediğim bir şey. Annemin gözleri bulutlandı ve bir şekilde onun annelik becerilerine hakaret ettiğimi hissettim - bu kadın Pa Salt tarafından biz evlat edinilmiş bebeklere bakması için işe alınmıştı, onun gözetimi altında çocuk ve sonra genç kadın oldular; Babam seyahatlerinde yurtdışındayken *loco parentis* olarak hareket etmek. Hiçbirimizle genetik bir bağı yoktu. Yine de hepimiz için çok şey ifade ediyordu.

"Kötü kabuslar gördüğünü kimseye söylemeye utanıyor.

"Demek bu yüzden onun odasına taşındınız?" dedi, bunca yıldan sonra anlayarak. "Ve kısa bir süre sonra neden bana bir gece lambası alıp alamayacağını sordun?"

"Evet.

"Bunun senin için olduğunu sanıyordum Yıldız. Sanırım bu sadece yetiştirdiğimiz kişileri asla sandığımız kadar iyi tanıyamayacağımızı gösteriyor. Londra nasıl?"

"Beğendim ama kısa bir süredir oradayız. Ve ...' İçimi çektim, yıkılmışlığımı kelimelere dökemiyordum.

"Yas tutuyorsun," diye bitirdi annem. "Ve belki de şu anda nerede olursan ol, bunun bir önemi olmadığını düşünüyorsun.

"Evet, ama buraya gelmek istedim.

'Ve, tatlım, seninle olmak büyük bir zevk, özellikle de tek başıma. Bu pek sık başıma gelmiyor, değil mi?

"Hayır.

"Bunun daha fazla olmasını mı istiyorsun

Yıldız?" "Evet.

'Bu doğal bir ilerleme. Ne sen ne de CeCe artık çocuk değilsiniz. Bu yakın kalamayacağınız anlamına gelmiyor ama ikinizin de kendi hayatlarınızın olması önemli. Eminim CeCe de bunu hissediyordur.

Hayır anne, hissetmiyor. Bana ihtiyacı var. Onu bırakamam,' diye birden ağzımdan kaçırdım, çünkü içimdeki tüm hayal kırıklığı, korku ve ... kendime ve duruma duyduğum *öfke* kabarmıştı. Kendimi tutma gücüne rağmen, ruhumun derinliklerinden yükselen ani ve muazzam hıçkırığı tutamadım.

"Ah *canım*. Annem ayağa kalktı ve önümde diz çöküp ellerimi tutarken güneşin üzerinden bir gölge geçti. 'Utanmana gerek yok. İçini dökmek sağlıklıdır.

Ben de öyle yaptım. Buna ağlamak diyemezdim, çünkü içimde kilitli kalmış tüm söylenmemiş kelimeler ve duygular bir sel gibi dışarı dökülürken kulağa daha çok uluma gibi geliyordu.

'Özür dilerim, özür dilerim. . .' Annem gözyaşlarını silmek için cebinden bir paket mendil çıkardığında mırıldandım. 'Sadece ... babam için üzgünüm ...'

"Elbette öylesin ve gerçekten özür dilemene gerek yok," dedi nazikçe, ben orada otururken benzin deposu tamamen boşalmış bir araba gibi hissediyordum. 'İçinizde çok şey sakladığınız için sık sık endişeleniyorum. Bu yüzden, Şimdi daha mutluyum,' diye gülümsedi, 'sen olmasan bile. Şimdi size üst kattaki yatak odanıza çıkmanızı ve akşam yemeğinden önce kendinize çeki düzen vermenizi önerebilir miyim?

Onu içeri kadar takip ettim. Evin, kendi geçici evlerimde yeniden yaratabilmek için sık sık yapısını bozmaya çalıştığım çok özel bir kokusu vardı - bir miktar limon, sedir ağacı, taze pişmiş kekler ... ama elbette, orijinal parçalarının toplamından daha fazlasıydı ve sadece Atlantis'e özgü bir kokuydu.

"Seninle yukarı gelmemi ister misin? Merdivenleri çıkarken annem sordu.

"Hayır. Ben iyiyim.

"Daha sonra tekrar konuşuruz, *canım*, ama bana ihtiyacın olursa, nerede olduğumu biliyorsun.

Biz kızların yatak odalarımızın bulunduğu evin üst katına çıktım. Annemin de koridorun sonunda kendine ait küçük bir oturma odası ve banyosu olan bir süiti vardı. CeCe ile paylaştığım oda Ally'nin yatak odası ile Tiggy'ninki arasındaydı. Kapıyı açtım ve üç duvarın rengine bakıp gülümsedim. CeCe on beş yaşındayken 'gotik' bir dönemden geçiyordu ve onları siyaha boyamak istemişti. Ben de buna karşı çıkmış ve mor renkte uzlaşmayı önermişim. CeCe yatağının yanındaki dördüncü duvarı kendisinin dekore edeceği konusunda ısrar etmişti.

Yatak odamızda kilitli kaldığımız bir günün ardından, CeCe gece yarısından hemen önce cam gibi gözlerle dışarı çıkmıştı.

"Artık görebilirsin," diyerek beni içeri buyur etti.

Duvara baktım ve renklerin canlılığından etkilendim: canlı bir gece mavisi arka plan, daha açık bir cerulean sıçramaları ile serpiştirilmiş ve merkezde, muhteşem parlak ve alevli bir altın yıldız kümesi. Şekil hemen tanıdık geldi - CeCe Ülker'in Yedi Kız Kardeşi'ni çizmişti ... *bizi*.

Gözlerim alıştıkça, her bir yıldızın küçük, hassas noktalardan oluştuğunu fark ettim, tıpkı bütüne hayat vermek için birleşen küçük atomlar gibi.

Arkamda onun varlığının baskısını, omzumda onun endişeli nefesini hissettim.

'CeCe, bu inanılmaz! İnanılmaz, gerçekten. Bunu nasıl düşündün?' 'Ben düşünmedim. Sadece' - omuz silkti - 'ne yapacağımı biliyordum.

O zamandan beri yatağımdan duvara bakmak için bolca vaktim oldu ve daha önce hiç fark etmediğim küçük bir ayrıntı bulmaya devam ettim.

Yine de, kız kardeşlerimiz ve babam bu konuda ona övgüler yağdırmış olsalar da, o bu tarzı bir daha tekrarlamamıştı.

'Oh, bu sadece aklıma gelen bir şeydi. O zamandan beri yoluma devam ediyorum,' demişti.

Şimdi baktığımda, aradan on iki yıl geçmiş olmasına rağmen, duvar resminin CeCe'nin bugüne kadar ürettiği en yaratıcı ve güzel sanat eseri olduğunu düşünüyorum.

Çantamın benim için çoktan açılmış olduğunu görünce, birkaç Giysilerimi düzgünce katlayıp sandalyenin üzerine koyduktan sonra yatağa oturdum ve kendimi aniden rahatsız hissettim. Yatak odasında 'ben'e dair neredeyse hiçbir şey yoktu. Ve kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu.

Çekmeceli dolabıma doğru yürüdüm, en alttaki çekmeceyi açtım ve en değerli hatıralarımı sakladığım eski bisküvi kutusunu çıkardım. Tekrar yatağa oturup tenekeyi dizlerimin üzerine koydum ve açtım kapağı açıp bir zarf çıkardım. On yedi yıl boyunca teneke kutuda durduktan sonra, parmaklarımın altında kuru ama pürüzsüz bir his vardı. İçindekileri kaydırarak çıkardığımda, üzerinde hâlâ preslenmiş çiçek bulunan ağır parşömen not kağıdına baktım.

*Evet, sevgili Yıldız'ım, sonuçta onu büyütmeyi başardık.
Baba x*

Parmaklarım narin taç yapraklarının üzerinde gezindi - incecikti ama yine de okul tatilinde Pa'nın yaratmasına yardım ettiğim bahçedeki bitkimizin ilk çiçeklenmesini süsleyen canlı bordo tonunun soluk bir anısını barındırıyordu.

Bu, CeCe uyanmadan önce erken kalkmak anlamına geliyordu. Uykusu çok ağırdı, özellikle de kabuslardan sonra - ki kabuslar genellikle iki ile dört saatleri arasında gelirdi - bu yüzden şafak vakti yokluğumu hiç fark etmedi. Baba beni bahçede karşıladı, sanki saatlerdir ayaktaymış gibi görünürdü ve belki de öyleydi. Uykulu gözlerle bakardım ama bana göstereceği şey her neyse beni heyecanlandırırdı.

Bazen elinde sadece birkaç tohum olurdu; bazen de seyahat ettiği yerden eve getirdiği narin bir bitki yavrusu. Kocaman ve çok eski botanik ansiklopedisiyle gül bahçesindeki bankta otururduk ve güçlü kahverengi elleri hazinemizin kaynağını bulana kadar sayfaları çevirirdi. Doğal yaşam alanı, sevdiği ve sevmediği şeyler hakkında bilgi edindikten sonra bahçeyi dolaşır ve onu koyabileceğimiz en iyi yere aramızda karar verirdik.

Gerçekte, diye düşündüm şimdi, o önerirdi ve ben de kabul ederdim. Ama hiç böyle hissetmemiştim. Sanki benim fikrim önemliymiş gibi hissediyordum.

Çalışırken bana bir keresinde anlattığı İncil'deki kıssayı sık sık hatırladım: her canlının hayatının başlangıcından itibaren dikkatle beslenmesi gerekiyordu. Ve eğer öyle olursa, sonunda güçlenir ve uzun ömürlü olurdu. gelecek yıllar için.

"Elbette biz insanlar da tohumlar gibiyiz," demişti babam gülümseyerek, ben çocuk boyundaki sulama kabımı kullanırken, o da elindeki mis gibi kokan torfu temizlerken. 'Güneş, yağmur... ve sevgiyle ihtiyacımız olan her şeye sahibiz.

Gerçekten de bahçemiz geliştii ve babamla bahçede geçirdiğimiz o özel sabahlar sayesinde sabır sanatını öğrendim. Bazen, birkaç gün sonra, bitkimizin büyümeye başlayıp başlamadığını görmek için oraya döndüğümde, ya hiçbir değişiklik olmadığını ya da bitkinin kahverengi ve ölü göründüğünü fark ettiğimde, babama neden filizlenmediğini sorardım.

"Yıldız," derdi, yüzümü yıpranmış avuçlarının arasına alırken, "kalıcı değeri olan her şeyin meyve vermesi zaman alır. Ve bir kez gerçekleştiğinde, sebat ettiğin için memnun olacaksın.

Bu yüzden, diye düşündüm, tenekeyi kapatırken, *yarın erken kalkıp bahçemize geri döneceğim.*

O akşam annemle birlikte terasta mum ışığında bir masada yemek yedik. Claudia mükemmel bir şekilde pişirilmiş kuzu etini, sırlanmış bebek havuçlar ve mutfak bahçesinden taze brokoli ile birlikte sunmuştu. Ne kadar çok yemek yapmayı öğrendikçe, onun aslında ne kadar yetenekli olduğunu daha iyi anladım.

Yemeğimizi bitirdiğimizde annem bana döndü. "Nereye yerleşeceğine karar verdin mi?

"CeCe'nin Londra'da sanat hazırlık kursu var.

"Biliyorum, ama ben seni soruyorum Yıldız.

"Thames Nehri'ne bakan bir daire satın alıyor. Gelecek ay oraya taşınacağız.

"Anlıyorum. Beğendiniz

mi?" 'Çok büyük. Ben bunu sormadım.

"Orada yaşayabilirim anne. Gerçekten harika bir yer,' diye ekledim, suskunluğumdan dolayı kendimi suçlu hissederek.

"CeCe sanatını icra ederken sen de aşçılık kursuna mı gideceksin?"

"Gideceğim.

"Gençken senin bir yazar olabileceğini düşünmüştüm," dedi. Ne de olsa İngiliz Edebiyatı diploması almıştın.

"Okumayı seviyorum, evet.

'Yıldız, kendini küçümsüyorsun. Çocukken yazdığın hikayeleri hala hatırlıyorum. Babam bazen onları bana okurdu.

"Okur muydu? Bu düşünce beni gururlandırdı.

"Evet. Unutmayın, Cambridge Üniversitesi'nden yer teklifi almıştınız ama kabul etmediniz.

"Hayır. Ses tonumdaki sertliği ben bile duymuştum. Dokuz yıl sonra bile hala üzerinde durmayı acı verici bulduğum bir andı.

"Cambridge için denememin bir sakıncası yok, değil mi Cee? Kız kardeşime sormuştum. "Öğretmenlerim girmem gerektiğini düşünüyor.

"Elbette hayır, Sia. Sen çok zekisin, eminim girersin! İngiltere'deki üniversitelere de bir göz atacağım, ancak herhangi bir yerden teklif alacağımdan şüpheliyim. Ne kadar aptal olduğumu biliyorsun. Eğer alamazsam, seninle gelirim ve bir barın arkasında ya da başka bir yerde işe girerim," dedi omuz silkerek. "Umurumda değil. En önemli şey birlikte olmamız, değil mi?

O zamanlar, kesinlikle öyle olduğunu hissetmiştim. Evde ve diğer kızların yakınlığımızı hissedip bizi kendi halimize bıraktığı yatılı okulda birbirimizin her şeyiydik. Bu yüzden başka konularda da anlaştık. İkimizin de hoşuna giden lisans programları olan üniversiteler vardı, bu da birlikte kalabileceğimiz anlamına geliyordu. Cambridge'i denedim ve hayretler içinde Selwyn College'da, final sınavlarımda istediğim notları almam koşuluyla bir yer teklif edildi.

Noel'de babamın çalışma odasında oturmuş, teklif mektubunu okumasını izliyordum. Başını kaldırıp bana bakmıştı ve ben de gözlerindeki gurur ve duygunun tadını çıkarmıştım. Eski süslemelerle bezenmiş küçük çam ağacını göstermişti. Ağacın tepesinde parlak gümüş bir yıldız parlıyordu.

"İşte buradasın," demişti gülümseyerek. "Teklifi kabul edecek misin?"

"Bilmiyorum. CeCe'ye ne olacağını göreceğim.

"Pekala, bu senin kararın olmalı. Tek söyleyebileceğim, bir noktada kendin için doğru olanı yapman gerektiği," diye ekledi.

Daha sonra, CeCe ve ben birlikte başvurduğumuz üniversitelerden ikişer teklif aldık, ardından ikimiz de sınavlarımıza girdik ve sonuçlarımızı almak için gergin bir şekilde bekledik.

İki ay sonra, ikimiz de kız kardeşlerimizle birlikte oturuyorduk. Babamın muhteşem yatı *Titan*'ın orta güvertesinde. Yıllık gezimizdeydik - o yıl Fransa'nın güney kıyılarında yelken açmıştık - içinde *maturité* notlarımızın olduğu zarfları endişeyle tutuyorduk. Babam zarfları, denizde nerede olursak olalım her gün sürat teknesiyle gelen posta yığınının içinden çıkarıp bize uzatmıştı.

"Evet kızlar," demişti babam gergin ifadelerimize gülümseyerek, "bunları burada mı açmak istersiniz, yoksa özel olarak mı?

CeCe, "En iyisi bu işi bitirelim," dedi. 'Önce sen kendininkini aç, Star. Zaten muhtemelen başarısız olacağımı biliyorum.

Tüm kız kardeşlerim ve babam bakarken, titreyen parmaklarımla zarfı açtım ve içindeki kâğıtları çıkardım.

"Eee? Ben sonuçları okumak için uzun süre beklerken Maia sordu.

"Genel olarak 5.4 ve İngilizce'den 6 aldım.

Herkes tezahüratlara ve alkışlara boğuldu ve kız kardeşlerim tarafından sıkıca kucaklandım.

'Şimdi sıra sende CeCe,' dedi Electra, en küçük kız kardeşimiz, gözlerinde bir parıltıyla. Hepimiz CeCe'nin disleksisi nedeniyle okulda zorlandığını, Electra'nın ise istediği her sınavı geçebilecek kapasitede olduğunu ama sadece tembel olduğunu biliyorduk.

"Ne yazarsa yazsın, umurumda değil," demişti CeCe savunmacı bir tavırla ve ben de ona "iyi şanslar" ve "seni seviyorum" diye imzalamıştım. Zarfı yırtıp açtı ve gözleri sonuçları gözden geçirirken nefesimi tuttum.

'Ben ... Aman Tanrım! I . . . '

Hepimiz topluca nefesimizi tutmuştuk.

'Geçtim! Star, geçtim! Bu, Sanat Tarihi okumak için Sussex'e gireceğim anlamına geliyor. "Bu harika! Ne kadar çok çalıştığını bildiğim için cevap vermişim ama

Babamın bana bakarken yüzünde beliren şaşkın ifadeyi de görmüştüm. Çünkü şimdi vermem gereken kararı biliyordu.

"Tebrikler hayatım," demişti Pa Salt, CeCe'ye gülümseyerek. 'Sussex dünyanın en güzel yerlerinden biri ve tabii ki Seven Sisters kayalıkları da orada.

Daha sonra CeCe ve ben teknenin üst güvertesinde oturmuş, Akdeniz üzerinde muhteşem bir gün batımını izliyorduk.

'Sussex'e gelip benimle orada okumak yerine Cambridge'in teklifini kabul etmek istersen seni çok iyi anlarım Sia. Sana engel olmak falan istemem. Ama ...' Alt dudağı titriyordu. Sensiz ne yaparım bilmiyorum. Yazarak nasıl başa çıkacağımı Tanrı bilir.

"O denemeleri sen bana yardım etmeden yazamazdım.

O gece teknede, CeCe'nin kıpırdadığını ve nefesinin altında inlediğini duymuştum. Ve korkunç kâbuslarından birinin başladığını biliyordum.

Tarafından

Artık işaretleri tanımakta ustalaşmıştım, yatağımdan kalkıp onun yatağına girdim, yatıştırıcı sesler mırıldandım ama onu uyandıramayacağımdan da aynı derecede emindim. İnlemeleri daha da artmıştı ve bağırmaya başladı anlamaya çalışmaktan vazgeçtiğim anlaşılabilir kelimeler.

Onu nasıl bırakabilirim? Onun bana, benim de ona ihtiyacım var.

O zamanlar öyleydim de.

Bu yüzden Cambridge'i geri çevirmiş ve kız kardeşimle birlikte Sussex'ten aldığım teklifi kabul etmiştim. Ve üç yıllık kursunun üçüncü döneminin ortasındaiken,

CeCe okulu bıraktığını açıklamıştı.

"Anlıyorsun, değil mi Sia?" demişti. 'Resim yapmayı ve çizmeyi biliyorum ama Rönesans üzerine bir kompozisyon yazmayı beceremiyorum.

Ressamlar ve onların bitmek bilmeyen kanlı Madonna resimleri. Bunu yapamam. Üzgünüm ama yapamam.'

CeCe ve ben daha sonra yurtlarda paylaştığımız odadan ayrıldık ve birlikte pis bir daire kiraladık. Ben derslere giderken o da garson olarak çalışmak için otobüsle Brighton'a gitmişti.

Ertesi yıl, vazgeçtiğim hayalimi düşünerek umutsuzluğa hiç olmadığı kadar yaklaşmışım.

3

Yemekten sonra annemden izin alıp üst kattaki yatak odamıza çıktım. Mesajlarımı kontrol etmek için sırt çantamdan cep telefonumu çıkardım ve gördüm ki dört mesaj ve birkaç cevapsız arama vardı - hepsi de CeCe'den. Söz verdiğim gibi, uçak Cenevre'ye indiğinde ona mesaj atmıştım ve şimdi de ona iyi olduğumu, erken yattığımı ve yarın konuşacağımızı söyleyen kısa bir cevap gönderdim. Telefonu kapattıktan sonra yorganımın altına girdim ve sessizliği dinleyerek uzandım. Ve bir zamanlar gürültülü, hareketli bir yaşamla dolu olan boş bir evde, tek başıma bir odada uyumanın benim için ne kadar nadir bir şey olduğunu fark ettim. Bu gece CeCe'nin mırıltılarıyla uyandırılmayacaktım. İstersem sabaha kadar uyuyabilirdim.

Yine de gözlerimi kapatırken onu özlememek için elimden geleni yaptım.

Ertesi sabah erkenden kalkıp kot pantolonumu ve kapüşonlu tişörtümü giydim, plastik cüzdanı aldım ve parmak uçlarımda aşağı indim. Evin ön kapısını sessizce açıp solumdaki patikadan ilerleyerek babam Salt'ın özel bahçesine doğru yürüdüm, plastik cüzdanda mektubu, koordinatlarım ve Yunancaya çevrilmiş yazıt elimdeydi.

Yavaşça, birlikte diktiğimiz bordürlerin etrafında dolaştım ve yavrularımızın gelişimini kontrol ettim. Temmuz ayında tam meyvelerini verdiler: çok renkli zinnialar, mor asterler, minik kelebekler gibi bir araya toplanmış bezelyeler ve çardak boyunca tırmanarak bankı gölgeleyen güller.

Artık onlara sadece benim bakabileceğimi fark ettim. Her ne kadar eski bahçıvanımız Hans, babam ve ben yokken bitkilerin 'dadısı' olsa da onlara kendimiz bakmak için buradaydık, onları sevdiği kadar sevdiğinden asla emin olamazdım.

Yaptık. Bitkileri çocuk gibi düşünmek gerçekten aptalcaydı. Ama babamın bana sık sık söylediği gibi, yetiştirme süreci benzerdi.

Çok sevdiğim bir bitkiyi hayranlıkla seyretmek için durdum; narin mor-kırmızı çiçekleri, zengin yeşil yapraklardan oluşan bir yığının üzerindeki ince saplarda asılı duruyordu.

Yaklaşık yirmi yıl önce minik tohumları saksılara ektiğimizde babam, "Buna *Astrantia major* deniyor," demişti. 'Adının, *Astrantia major*'dan türetildiği düşünüyor.

"*aster*", Latince "yıldız" anlamına gelir. Ve çiçek açtığında, yıldız patlaması şeklinde görkemli çiçekleri vardır. Yetiştirmenin bazen zor olduğu konusunda sizi uyarmalıyım, özellikle de bu tohumlar benimle birlikte başka bir ülkeden geldiği için.

yaşlı ve kuru. Ama eğer başarısak, çok fazla bakım gerektirmez, sadece biraz iyi toprak ve biraz su.

Birkaç ay sonra babam beni bahçenin gölgeli bir köşesine götürerek, buzdolabında bir süre bekletmek de dahil olmak üzere özenli bir bakımdan sonra mucizevi bir şekilde filizlenen fideleri dikmemi istedi.

Ellerimizdeki toprağı silerken, 'Şimdi sabırlı olmalı ve yeni evini sevmesini ummalıyız,' demişti.

Astrantia'nın çiçek açması iki yıl daha sürdü ama O zamandan beri mutlu bir şekilde çoğalmış, bahçede hoşuna giden herhangi bir noktada kendi kendine tohumlanmıştı. Şimdi ona bakarken, çiçeklerinden birini kopardım, parmak uçlarım kırılğan yaprakların üzerinde gezindi. Ve Pa'yı dayanamayacağım kadar çok özledim.

Döndüm ve gül çardağının içindeki banka doğru yürüdüm. Tahta hala yoğun çiğle kaplıydı ve kolumla silerek kuruladım. Oturdum ve sanki nem ruhumun derinliklerine sızıyormuş gibi hissettim.

Zarfların bulunduğu plastik cüzdana baktım. Ve şimdi CeCe'nin mektuplarımızı birlikte açma ricasını görmezden gelerek bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyordum.

Babamın zarfını çıkarırken ellerim titredi ve derin bir nefes alarak zarfı yırtıp açtım. İçinde bir mektup ve ayrıca küçük, ince bir mücevher kutusuna benzeyen bir şey vardı. Mektubu açtım ve okumaya başladım.

*Atlantis
Cenevre Gölü
İsviçre*

Sevgili Yıldızım,

İkimiz de bunun sizin tercihiniz olduğunu bildiğimiz için, bir şekilde size yazmam en uygun olanı. İletişim aracı. O zamanlar bana yazdığın uzun mektuplara bugün bile değer veriyorum.

yatılı okulda ve üniversitede. Ve daha sonra, dünyanın dört bir yanına yaptığınız seyahatlerde.

Şimdiye kadar bildiğiniz gibi, her birinize aşağıdaki konular hakkında yeterli bilgi vermeye çalıştım genetik mirasınız. Her ne kadar siz kızların gerçekten bana a i t olduğunuza ve doğal yollarla doğan herhangi bir çocuk kadar benim bir parçam olduğunuza inanmak istesem de, sahip olduğum bilgilerin işinize yarayacağı bir gün gelebilir. Bunu söyledikten sonra, bunun tüm kızlarımın yapmak isteyeceği bir yolculuk olmadığını da kabul ediyorum. Özellikle de sen, sevgili Yıldızım - belki de kızlarım arasında en hassas ve karmaşık olanı.

Bu mektubu yazmak en uzun süremizi aldı - kısmen Fransızca değil İngilizce yazdığım için ve sizin dilbilgisi ve noktalama işaretlerini kullanımınızın benimkinden çok daha üstün olduğunu bildiğim için, lütfen yaptığım hataları affedin. Ama aynı zamanda itiraf etmeliyim ki, size doğrudan ulaşabileceğim bir yol bulmakta zorlanıyorum.

Size keşif yolunuza açmaya yetecek kadar bilgi sağlayacak, ancak aynı şekilde kökenlerinizi daha fazla araştırmamayı seçerseniz hayatınızı altüst etmeyecek.

İlginçtir ki, kız kardeşlerinize verebildiğim ipuçları çoğunlukla cansızdı, ancak sizinki sözlü iletişim içerecek, çünkü orijinal hikayenize geri dönen iz yıllar boyunca çok iyi gizlendi ve onu çözmek için başkalarının yardımına ihtiyacınız olacak. Ben de gerçek detayları yeni öğrendim ama bunu yapabilecek biri varsa o da sensin, benim parlak yıldızım. O kıvrak zekan, insan doğasına dair kavrayışınla birleşince Yıllar boyunca gözlemleyerek ve en önemlisi dinleyerek edindiğim bilgiler, izi takip etmeye karar verirsiniz size iyi hizmet edecektir.

Size bir adres verdim - bu mektubun arkasına bir kartla iliştilmiştir. Ve eğer ziyaret etmeye karar verirsiniz, Flora MacNichol adında bir kadını sorun.

Son olarak, mektubumu bitirip vedalaşmadan önce size şunu söylemem gerektiğini hissediyorum: hayatta bazen zor ve çoğu zaman yürek parçalayıcı kararlar almak zorunda kalırsınız ve o anda sevdiğiniz insanları inciteceğinizi düşünebilirsiniz. Ve en azından bir süreliğine incitebilirler de. Ancak çoğu zaman, sizin kararınızla ortaya çıkan değişiklikler eninde sonunda başkaları için de en iyi şey olacaktır. Ve yollarına devam etmelerine yardımcı olur.

Sevgili Yıldızım, daha fazlasını söyleyerek size patronluk taslamayacağım; ikimiz de neyi kastettiğimi biliyoruz. Bu dünyada geçirdiğim yıllar boyunca hiçbir şeyin sonsuza kadar aynı kalamayacağını öğrendim - ve böyle olmasını beklemek elbette biz insanların yaptığı en büyük hatadır. Değişim gelir Biz istesek de istemesek de, birçok farklı şekilde. Ve bunu kabul etmek, bu muhteşem gezegenimizde yaşama sevincine ulaşmanın temelidir.

Yalnızca birlikte yarattığımız harika bahçeyi değil, belki başka bir yerde kendi bahçenizi de besleyin. Ve hepsinden önemlisi, kendinizi besleyin. Ve kendi yıldızınızı takip edin. Vakit geldi.

Sevgili babamız, Pa

Salt x

Ufka baktım ve güneşin gölün karşısındaki bir bulutun arkasından çıkıp gölgeleri kovalamasını izledim. Kendimi uyuşmuş ve mektubu açmadan önceki halimden bile daha kötü hissediyordum. Belki de hissettiğim beklenti duygusuydu, yine de mektupta babamla hayattayken konuşmadığımız çok az şey vardı. Onun nazik gözlerine bakabildiğim ve birlikte bahçeyle uğraşırken omzumdaki elinin nazik dokunuşunu hissedebildiğim zamanlar.

Mektuba iliştilmiş olan kartviziti açtım ve üzerinde yazan kelimeleri okudum.

Arthur Morston Books 190
Kensington Church Street

Bir keresinde otobüsle Kensington'dan geçtiğimi hatırladım. En azından Arthur Morston'ı görmeye karar veririm, Maia gibi çok uzaklara gitmek zorunda kalmayacaktım. Sonra da Maia'nın armillary sphere'den çevirdiği alıntıyı çıkardım.

Meşe ağacı ve selvi birbirinin gölgesinde büyümmez.

CeCe ve beni mükemmel bir şekilde tanımladığı için gülümsedim. O: çok güçlü ve inatçı, ayakları yere sağlam basıyor. Ben: uzun boylu ama en ufak bir rüzgârda sallanan bir peltemsi. Alıntıyı zaten biliyordum. Bu alıntı *The* Khalil Gibran adında bir filozofun yazdığı *Peygamber*. Ayrıca kimin - en azından dışarıdan bakıldığında - 'gölgede' durduğunu da biliyordum.

Sadece güneşe nasıl çıkacağımı bilmiyordum.

Dikkatlice yeniden katladıktan sonra, zarfın içindeki Ally'nin deşifre ettiği koordinatlar. Tam olarak belirledikleri yeri yazmıştı. Tüm ipuçları arasında beni en çok korkutan buydu.

Babamın beni nerede bulduğunu bilmek istiyor muydum?

Şimdilik istemediğime karar verdim. Hâlâ babama ve Atlantis'e ait olmak istiyordum.

Zarfı plastik cüzdanın içine yerleştirdikten sonra mücevher kutusunu çıkardım ve açtım.

İçinde, ince gümüş bir kaide üzerinde duran, belki de oniksten yapılmış küçük, siyah bir hayvan figürü vardı. Kutusundan çıkardım ve inceledim, zarif hatları bir kedi olduğunu açıkça gösteriyordu. Tabanına baktım ve üzerinde bir damga ve bir isim kazılı olduğunu gördüm.

Panther

Her bir göz çukurunda, zayıf sabah güneşinde bana göz kırpan küçük parlak kehribar mücevherler vardı.

"Senin sahibin kimdi? Ve onlar benim için kimlerdi?" diye fısıldadım.

Panteri kutusuna yerleştirdikten sonra ayağa kalktım ve küreye doğru yürüdüm. Onu son gördüğümde tüm kız kardeşlerim etrafında toplanmış, ne anlama geldiğini ve babamın neden bize böyle bir miras bırakmayı seçtiğini merak ediyorlardı. Ortasına baktım ve altın küreyi ve onu zarif bir kafesle çevreleyen gümüş bantları inceledim. Zarif bir şekilde biçimlendirilmişti, dünyanın kıtalarının hatları yedi denizde gururla duruyordu

onları çevreleyen. Etrafında dolaştım, tüm kız kardeşlerimin orijinal Yunan isimlerini not ettim - Maia, Alcyone, Celaeno, Taygete, Electra ... ve tabii ki benimki: Asterope.

Bir isimde ne var? Shakespeare'in Juliet'inden alıntı yaptım ve - geçmişte birçok kez yaptığım gibi - hepimizin mitolojik adaşlarımızın kişiliklerini mi benimsediğimizi yoksa isimlerimizin mi *bizi* benimsediğini düşündüm. Diğer kız kardeşlerimin aksine, muadilimin kişiliği hakkında çok daha az şey biliniyor gibiydi. Bazen kardeşlerimin arasında kendimi bu yüzden mi bu kadar görünmez hissettiğimi merak ederdim.

Maia, güzel; Ally, lider; CeCe, pragmatist; Tiggy, besleyici; Electra, ateş topu ... ve sonra ben. Görünüşe göre, barışçı bendim.

Sessiz kalmak barışın hüküm sürmesi anlamına geliyorsa, o zaman belki *de* bendim. Ve belki de, eğer bir ebeveyn sizi doğduğunuz andan itibaren tanımlıyorsa, o zaman gerçekte kim olduğunuza rağmen, bu ideale uygun yaşamaya çalışırdınız. Yine de tüm kız kardeşlerimin mitolojik özelliklerine mükemmel bir şekilde uyduklarına şüphe yoktu.

Merope . . .

Gözlerim birden yedinci banda takıldı ve daha yakından bakmak için eğildim. Ama diğer bantların aksine koordinatlar yoktu. Ya da bir alıntı. Kayıp kız kardeş; hepimizin Pa Salt'ın eve getirmesini beklediğimiz ama bir türlü gelmeyen yedinci bebek. Öyle biri var mıydı? Yoksa babam -mükemmeliyetçi biri olarak- onun adı olmadan küreyi ve bize bıraktığı mirası tamamlayamayacağını mı düşünmüştü? Belki de kız kardeşlerimizden birinin çocuğu olursa ve bu çocuk bir kız olursa, ona 'Merope' adını verebilirdik ve yedi bant tamamlanmış olurdu.

Bankta ağır ağır oturdum ve yıllar boyunca babamın bana yedinci bir kız kardeşten bahsedip bahsetmediğini düşündüm. Hatırlayabildiğim kadarıyla bahsetmemişti. Aslında, kendisi hakkında nadiren konuşurdu; Her zaman *benim* hayatımda neler olduğuyla daha çok ilgilenirdi. Onu bir kız çocuğunun babasını sevebileceği kadar çok sevmeme ve CeCe dışında gezegendeki en sevgili insan olmasına rağmen, onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğimi fark ederek oturdum.

Tek bildiğim bahçeleri sevdiği ve belli ki çok zengin olduğuydu. Ama bu zenginliğe nasıl ulaştığı, küre üzerindeki yedinci bant kadar gizemliydi. Ve yine de, bir an bile hissetmedim

sanki ilişkimiz çok yakın değilmış gibi. Ya da ona bir şey sorduğumda benden bilgi sakladığını.

Belki de doğru soruları hiç sormamıştım. Belki de hiçbirimiz sormamıştık.

Ayağa kalktım ve bahçede dolaşarak bitkileri kontrol ettim ve bahçıvan Hans için zihnimde bir liste hazırladım. Atlantis'ten ayrılmadan önce onunla burada buluşacaktım.

Eve doğru yürürken, burada olmayı o kadar çok istedikten sonra, şimdi Londra'ya geri dönmek istediğimi fark ettim. Ve hayatıma devam edeceğim.

4

Temmuz sonunda Londra sıcak ve nemliydi. Özellikle de tüm günümü Bayswater'daki havasız, penceresiz bir mutfakta geçirdiğim düşünülüşünde. Orada geçirdiğim üç haftalık kısa sürede, sanki bir ömür boyu sürecektir mutfak becerileri öğreniyormuşum gibi hissettim. Şef bıçağım kolumun bir uzantısı haline gelene kadar sebzeleri brunoize ettim, batonnetledim ve jülyen doğradım. Kaslarım ağrıyana kadar ekmek hamuru yoğurdum ve hamurun pişmeye hazır olduğunu anladığım o 'geri dönüş' anından büyük keyif aldım.

Her gece menüleri ve zamanlamaları planlamak için eve gönderildik ve Sabahları *mizansenimizi* tamamlardık - başlamadan önce malzemeleri hazırlar ve kapları çalışma masalarımıza yerleştirirdik. Dersin sonunda her yüzeyi pırıl pırıl olana kadar temizlerdik ve CeCe'nin asla *bu* mutfığa girip ortalığı dağıtmayacağına dair gizli bir memnuniyet hissederdim.

Kurs arkadaşlarım, on sekiz yaşındaki ayrıcalıklı gençlerden Surrey'deki akşam yemeği partilerini renklendirmek isteyen sıkılmış ev kadınlarına kadar kadınlı erkekli karışık bir gruptu.

"Yirmi yıldır kamyon şoförlüğü yapıyorum. Kırk yaşında iri yarı bir dul olan Paul, narin peynirli *gougères* oluşturmak için choux'ları bir fırın tepsisine ustalıkla yerleştirirken benimle sohbet etti. "Her zaman aşçı olmak istemişimdir ve sonunda bunu başarıyorum. Bana göz kırptı. "Hayat çok kısa, değil mi?"

"Evet," diye katıldım duygularımla.

Neyse ki, kendi durgun durumumla ilgili düşüncelerim kursun temposuyla bir kenara itilmişti. CeCe'nin de en az benim kadar meşgul olması da buna yardımcı oldu.

Yeni dairemiz için mobilya seçmekle meşgul olmadığı zamanlarda, Londra'yı boydan boya dolaşan kırmızı otobüslere biniyor ve şu anki çalışması için ilham topluyordu.

yaratıcı fetiş - fiziksel enstalasyonlar. Bu, onun bir bütün olarak

Hurdalıklardan topladığı bükülmüş metal parçaları, bir yığın kırmızı kiremit, boş ve kötü kokan benzin bidonları ve en rahatsız edici olanı da kumaş ve saman parçalarından yapılmış, yarısı yanmış, insan boyunda bir oyuncak bebek.

"İngilizler Guy Fawkes adında bir adamın kuklalarını Kasım ayında şenlik ateşlerinde yakarlar. Bunun Temmuz ayına kadar nasıl dayandığını asla bilemeyeceğim," dedi zimba tabancasını doldururken. 'Görünüşe bakılırsa, bu olay

Yüzlerce yıl önce Parlamento Binası'nı havaya uçurmaya çalışan adam. İngilizlerin dediği gibi kaçık,' diye ekledi gülerek.

Kursun son haftasında ikişer kişilik takımlara ayrıldık ve üç çeşit öğle yemeği hazırlamamız istendi.

"Hepiniz takım çalışmasının başarılı bir mutfak işletmenin hayati bir parçası olduğunu biliyorsunuz," diye bilgi verdi gösterişli eşcinsel kurs liderimiz Marcus. 'Siz

baskı altında çalışabilmeli ve sadece emir vermemeli, aynı zamanda emir de alabilmelidir. Şimdi, bunlar eşleşmeler.'

Bir erkekten çok sarkık saçlı bir çocuk olan Piers ile eşleştirildiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Şimdiye kadar grup tartışmalarına şakacı çocukça yorumlar dışında çok az katkıda bulunmuştu.

Tek iyi haber Piers'ın doğuştan yetenekli bir aşçı olmasıydı. Ve çoğu zaman, diğerlerini kızdıracak şekilde, Marcus'tan en çok övgü alan kişi oluyordu.

"Ondan hoşlanıyor da ondan," diye söyleniyordu, birkaç gün önce tuvalette bir grup sosyetik İngiliz kızdan biri olan Tiffany.

Ellerimi yıkarken gülümsemiştim. Ve insanların gerçekten büyüüp büyümediğini ya da hayatın sonsuza kadar bir oyun alanı olup olmadığını merak ettim.

"Demek bugün son günün, Sia. Ertesi sabah mutfakta aceleyle bir fincan kahve içerken CeCe bana gülümsedi. "Yarışma işinde iyi şanslar.

"Teşekkürler. Sonra görüşürüz." Dairenden çıkıp otobüse binmek için Tooting High Street boyunca yürürken ona seslendim - metro daha hızlıydı ama yolculuk sırasında Londra'yı görmek hoşuma gitti. Park Lane'deki gaz çalışmaları nedeniyle otobüsümün yönünün değiştirildiğini söyleyen tabelalarla karşılaştım. Bu yüzden

Otobüs nehri kuzeye doğru geçerken her zamanki yoldan gitmedik. Onun yerine,

Knightsbridge'den geçtik ve otobüs trafikten kurtulup beni muhteşem kubbeli Royal Albert Hall'un önünden geçirmeden önce, yön değiştirmiş Londra'nın geri kalanıyla birlikte oturduk.

Sonunda yolumuza devam ediyor gibi görünmenin rahatlığıyla, her zamanki müziğimi dinledim: Grieg'in 'Morning Mood'u - Atlantis'i çok andırıyor - ve Prokofiev'in *Romeo ve Juliet*'i ... her ikisi de orijinal olarak bana Pa Salt tarafından çalındı. iPod'ların icadı için Tanrı'ya şükrettim - CeCe'nin hard rock zevkiyle birlikte,

Yatak odamızdaki eski CD çalar, çınlayan gitarlar ve çığlık atan seslerle düzenli olarak kırılma noktasına kadar titreşiyordu. Otobüs durduğunda sokakta tanıdık bir yer aradım ama hiçbir şey göremedim. Otobüs duraktan uzaklaşırken sol tarafımdaki bir dükkânın vitrininde yazan isim dışında. *Arthur Morston* . . .

Bir şeyler görüp görmediğimi merak ederek arkama bakmak için boynumu büküm ama artık çok geçti. Otobüs sağa döndüğünde, yol tabelasında *Kensington Church Street* yazdığını gördüm. Pa Salt'ın ipucunun fiziksel olarak vücut bulmuş halini gördüğümü fark ettiğimde içimi bir ürperti kapladı.

Diğer öğrencilerle birlikte mutfağa girdiğimde hâlâ bunu düşünüyordum.

"Günaydın, tatlım. Fırtına gibi yemek pişirmeye hazır mısınız?" Piers yanıma geldi ve beklentiyle ellerini birbirine sürttü. Sertçe yutkundum. Kelimenin tam anlamıyla bir feministtim - *hiçbir* cinsiyetin baskın olmadığı bir eşitliğe inanıyordum. Ve bana 'tatlım' diye hitap edilmesinden nefret ettiğimi söylemek yanlış olmaz. Bir erkek *ya da* bir kadın tarafından.

"Evet. Marcus mutfakta belirdi ve her çifte boş bir karta benzeyen bir şey uzattı. "Kartınızın diğer yüzünde yemeniz gereken menü var. aranızda hazırlayın. Her bir kursun öğlen tam saatinde tezgahınızda ve benim tarafımdan tadılmaya hazır olmasını bekleyeceğim. İki saatiniz var. Tamam, canlarım, iyi şanslar. Şimdi kartı çevirin."

Piers hemen kartı elimden aldı. Ne pişireceğimizi görebilmek için omzunun üzerinden bakmak zorunda kaldım.

"Melba tostı ile kaz ciğeri mus, dauphinoise ile haşlanmış somon patates ve sote yeşil fasulye. Ardından da tatlı olarak Eton mess," Piers yüksek sesle okudu. 'Açıkçası kaz ciğeri musunu ben yapacağım ve somonu haşlayacağım,

Et ve balık benim işim olduğu için sebzeleri ve pudingi sana bırakıyorum. Önce beze yapmaya başlamalısın.'

Et ve balığın *benim* de tercihim olduğunu söylemek istedim. Ve yaz öğle yemeği menüsünün açık ara en etkileyici parçası. Bunun yerine kendime dedim ki-

Marcus'un da söylediği gibi, bu test tamamen takım çalışmasıyla ilgiliydi ve yumurta akı ile pudra şekerini karıştırmakla meşguldüm.

İki saatlik süre yaklaşırken sakin ve hazırlıklıydım.

Piers son dakikada yeniden yapmaya karar verdiği kaz ciğeri musunu çılgınca yeniden boruluyordu. Su ısıtıcısında hâlâ haşlanmakta olan somonuna baktım, çok uzun süre beklettiğini biliyordum. Bir şey söylemeye çalıştığımda beni sabırsızca başından savmıştı.

"Pekâlâ, zaman doldu. Lütfen ne yapıyorsanız bırakın," diye seslenen Marcus'un sesi mutfakta çınlarken, diğer aşçıların mutfak aletlerini bırakıp tabaklarından uzaklaşmalarıyla bir şangırtı koptu. Piers, somonu aceleyle patates ve fasulyemin yanındaki tabağa taşıırken onu görmezden geldi.

Sonunda, diğer beş teklifi eşit ölçüde övdükten ve yok ettikten sonra, Marcus önümüzde durdu. Yapacağını bildiğim gibi, kaz ciğeri musunun sunumunu ve dokusunu övdü, göz kırparak en sevdiği şef.

'Harika, aferin,' dedi. "Şimdi somona geçelim.

Bir ısırık aldıktan sonra kaşlarını çatarak doğrudan bana bakmasını izledim.

'Bu iyi değil, hiç iyi değil. Çok fazla pişmiş. Bu fasulyeler . . ve patatesler,' dedi, her ikisinden de birer ısırık alarak, 'mükemmel. Yine Piers'e gülümsedi ve ben de gözlerimi şef arkadaşşıma dikerek Marcus'un hatasını düzeltmesini bekledim. Piers gözlerini bakışlarımdan kaçırdı ve Marcus benim Eton yemeğime geçerken hiçbir şey söylemedi.

Aslında daha ziyade açılmak üzere olan bir laleye benziyordu; bezenin kendisi, cassis likörüyle yumuşatılmış çileklerin ve Chantilly kremasının 'karmaşasının' saklandığı kabı oluşturuyordu. Bunda 'dağınık' hiçbir şey yoktu ve Marcus'un bunu ya seveceğini ya da nefret edeceğini biliyordum.

"Yıldız," dedi bir kaşık tadına baktıktan sonra, "sunum yaratıcı ve tadı da çok lezzetli. Aferin.

Marcus daha sonra bize başlangıç ve tatlı için tekrar birincilik ödülü verdi.

Soyunma odasında dolabımı gereğinden biraz daha fazla güç kullanarak açtım ve şef beyazlarımı değiştirebilmek için sokak kıyafetlerimi aldım.

"Orada soğukkanlılığını korumana şaşırdım.

Başımı kaldırıp baktım, kelimeler az önce kendi düşüncelerimi yansıtıyordu. Arayan Shanthi'ydi - benim yaşlarımda olduğunu tahmin ettiğim muhteşem bir Hintli kadın.

Benim dışımda grubun her günün sonunda barda bir şeyler içmek için diğerlerine katılmayan tek üyesiydi. Yine de grup içinde çok popülerdi, her zaman sakin ve pozitif bir enerji yayıyordu.

"Piers'in somonu fazla pişirdiğini gördüm. Benim yanımdaki banktaydı. Marcus seni suçladığında neden bir şey söylemedin?"

Omuz silktim ve başımı salladım. "Önemli değil. Sadece bir somon parçasıydı."

"Benim için fark ederdi. Bu sana yapılmış bir haksızlıktı. Ve adaletsizlikler her zaman düzeltilmelidir."

Ne diyeceğimi bilemeden çantamı dolabımdan çıkardım. Diğer kızlar çoktan ayrılmış, birlikte son bir kurs sonu içkisi içmeye gidiyorlardı. Ayrılırken vedalaştılar, sadece Shanthi kalana kadar ve ben soyunma odasında kaldık. Spor ayakkabılarımın bağcıklarını bağlarken onun gür siyah saçlarını tarayışını, ardından uzun, zarif parmaklarıyla koyu kırmızı bir ruj sürüşünü izledim.

Soyunma odasının kapısına doğru yönelirken "Hoşça kal," dedim.

"Bir şeyler içmeye ne dersin? Köşede harika bir şarap barı biliyorum. Orası sessizdir. Hoşuna gideceğini düşünüyorum."

Bir an tereddüt ettim - bire bir konuşmalar pek bana göre değildir - ve bunu yaparken gözlerini üzerimde hissettim. "Evet," diye kabul ettim sonunda. "Neden olmasın?"

Yol boyunca yürüdük ve şarap barının sakin bir köşesine içkilerimizle birlikte yerleştik. "Demek Esrarengiz Yıldız. Shanthi bana gülümsedi. "Bana kim olduğunu söyler misin?"

Bu her zaman korktuğum bir soru olduğu için hazır bir cevabım vardı. "İsviçre'de doğdum, hepsi evlatlık beş kız kardeşim var ve Sussex Üniversitesi'ne gittim."

"Peki ne okudunuz?"

"İngiliz Edebiyatı. Sen mi?" diye sordum, sohbet topunu ustalıkla ona geri attım.

"Hintli bir aileden gelen birinci kuşak İngilizim. Psikoterapist olarak çalışıyorum ve çoğunlukla depresyondaki ve intihara meyilli ergenlerle ilgileniyorum. Ne yazık ki bugünlerde onlardan çok var," diye iç geçirdi Shanthi. Özellikle Londra'da. Ebeveynler, çocuklarının bu hedeflere ulaşması için üzerlerinde baskı kuruyor. günler benim çok aşına olduğum bir şey."

"Peki neden aşçılık kursu?

'Çünkü bayılıyorum! Bu benim en büyük zevkim. Geniş geniş sırttı. "Sen mi? Şimdi anlıyordum ki bu kadın insanların ilgisini çekmeye alışkındı ve bu beni daha da temkinli hissettiriyordu.

"Ben de yemek yapmayı seviyorum.

"Bunu kariyeriniz haline getirmeyi düşünüyor musunuz?

"Hayır. Sanırım bu işte iyi olduğum için seviyorum, kulağa biraz bencilce gelse de.

"Bencilce" mi? Shanthi güldü, sesinin müzikal tınısı kulaklarımı ısıttı.

'Bedeni beslemenin aynı zamanda ruhu beslemenin bir yolu olduğuna inanıyorum. Ve bu hiç de bencilce değil. İyi olduğun şeylerden zevk almakta sorun yok.

biliyorum. Aslında, bitmiş ürüne büyük ölçüde yardımcı olacaktır. Tutku her zaman yardımcı olur. Peki, başka neye tutkunsun Star?

"Bahçeler ve ..."

"Evet?

"Yazmak. Yazmayı severim.

"Ve okumayı seviyorum. Bu, her şeyden çok zihnimi açtı ve beni aydınlattı. Seyahat edecek param hiç olmadı ama kitaplar beni oraya götürüyor. Nerede yaşıyorsunuz?

Tooting'de. Ama yakında Battersea'ye taşınıyoruz.

Ben de Battersea'de yaşıyorum! Queenstown Yolu'nun hemen dışında. Orayı biliyor musun?" "Hayır. Londra'da hâlâ yeniyim.

"Peki üniversiteden beri nerede yaşadın?" "Hiçbir yerde. Çok seyahat ettim.

"Şanslısın," dedi Shanthi. "Ölmeden önce dünyayı daha çok görmeyi umuyorum ama bugüne kadar hiç param olmadı. Sen bunu nasıl karşıladın?

'Kız kardeşim ve ben dünyanın neresinde olursak olalım iş bulurduk. O barda çalışırdı, ben de genellikle temizlik yapardım.

'Vay be Star, ellerini tualete sokmak için fazla zeki ve güzelsin, ama aferin sana. Görünüşe göre sen ebedi bir arayışsın... bir türlü yuva kuramıyorsun.

"Bu benden çok kız kardeşimle ilgiliydi. Sadece onu takip ettim. "O şimdi nerede?

Evde. Birlikte yaşıyoruz. O bir sanatçı ve önümüzdeki ay Royal College of Art'ta hazırlık kursuna başlayacak.

"Peki. Peki, sevgiliniz var mı?" "Hayır.

"Benim de yok. Daha önce anlamlı bir ilişkiniz oldu mu?"

"Hayır. Saatime baktım, soru yağmuruna tuttuğu yanaklarımın ısındığını hissettim. "Gitmem gerekiyor.

"Elbette. Shanthi kadehini boşalttı ve beni şarap barından çıkarken takip etti.

"Seni daha yakından tanımak harikaydı, Star. İşte kartım. Bir ara bana mesaj at ve nasıl gittiğini haber ver. Ve eğer konuşmaya ihtiyacın olursa, ben her zaman buradayım.

Konuşacağım. Hoşça kal.

Ondan hızla uzaklaştım. 'İlişkiler' hakkında konuşmaktan rahatsız oluyordum. Kimseyle.

"Nihayet!"

CeCe elleri kalçalarında, dairemizin sıkışık girişinde duruyordu.

"Nerelerdeydin, Sia?"

"Bir arkadaşımın bir şeyler içmek için dışarı çıktım," dedim tuvalete gitmek için onun yanından geçerken, aceleyle kapıyı kapattım.

"Şey, bana söyleyebilirdin. Kursun bitişini kutlamak için sana bir şeyler pişirdim. Ama muhtemelen şimdiye kadar mahvolmuştur.

CeCe nadiren ya da hiç 'yemek pişirmezdi'. Onu beslemek için etrafta olmadığı birkaç durumda, paket yemek yemişti. "Özür dilerim. Bilmiyordum. Hemen geliyorum.

Kapıyı dinledim ve onun uzaklaştığını duydum. Ellerimi yıkadıktan sonra saçlarımı gözlerimden çektim ve dizlerimi hafifçe bükerek aynada kendime baktım.

"Bir şeyler değişmeli," dedim yansımama.

Ağustos ayına gelindiğinde Londra hayalet bir kasaba gibiydi. Parası olanlar, nemli ve bulutlu, güneşli ve yağışlı arasında tutarsızca gidip gelen İngiltere'nin ılıman ikliminden kaçmıştı. 'Gerçek' Londra uyuyor, sakinlerinin yabancı kıyılarından dönmesini ve böylece günlük işlerinin yeniden başlamasını bekliyordu.

Ben de garip bir uyuşukluk hissettim. Babam Salt'ın ölümünden sonraki günlerde hiç uyumamış olsam da, şimdi sabahları kendimi yataktan zor kaldırıyordum. Buna karşılık CeCe hareketliydi, yeni dairedaki buzdolabını ya da fayansları seçmek için ona eşlik etmem konusunda ısrar ediyordu.

Bunaltıcı bir Cumartesi günü, ben mutlu bir şekilde yatakta kitap okuyarak otururken, o kalkmamı istedi ve beni bir otobüse sürükleyerek bir antika dükkanına götürdü, oradaki mobilyaları seveceğime ikna olmuştu.

"İşte geldik," dedi pencereden dışarı bakıp bir sonraki durak için otobüsün zilini çalarken. "Dükkân 159 numara, yani geldik.

Otobüsten indik ve birkaç hafta içinde ikinci kez kendimi Arthur Morston Books'un kapısından birkaç adım ötede bulduğum için nefesim kesildi. CeCe sola dönerek yandaki dükkâna yöneldi, ama ben arkada kaldım ve kısa bir süre pencereden içeri baktım. Eski kitaplarla doluydu, bir gün koleksiyon yapacak kadar paramın olmasını hayal ettiğim ve hayalimdeki şöminenin iki yanında kendi raflarımı süsleyecek türden.

'Acele et Sia, saat dörde çeyrek var. Cumartesi günleri saat kaçta kapattıklarını bilmiyorum.

Onu takip ettim, oryantal mobilyalarla dolu bir dükkâna girdim - kıpkırmızı boyalı ve lake masalar, narin, siyah dolaplar Kapılara kelebekler çizilmiş ve altın Buda'lar huzurla gülümsüyor. 'Keşke daha önce bir konteynır dolusu alsaydık dedirtmiyor mu? Seyahat mi?' CeCe fiyatlardan birine bakarken kaşlarını kaldırdı

etiketleri yapıştırdı, sonra ellerini 'çok para' anlamına gelen bir işaret haline getirdi. 'Bunları başka bir yerden daha ucuza temin edebiliyor olmalıyız,' diye ekledi.

Bizi dükkândan çıkardı ve cadde boyunca uzanan diğer eski moda dükkânların vitrinlerini inceledikten sonra otobüs durağına geri döndük. Otobüsün gelmesini beklerken, yolun karşısındaki Arthur Morston Books'a bakmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Kız kardeşim Tiggy bana bunun kader olduğunu söyledi. En iyi ihtimalle, bunun gerçekten tesadüf olduğunu düşünürdüm.

Bir hafta sonra, CeCe birkaç gün içinde taşınacağımız için kiremitçilerin ilerlemesini kontrol etmek üzere daireye giderken, ben de bir bardak süt almak için köşedeki bakkala yürüdüm. Tezgâhta durmuş para üstümü beklerken, *The Times* gazetesinin sağ alt köşesindeki manşete göz attım.

TIGRESS'İN KAPTANI FASTNET FIRTINASINDA BOĞULDU

Kalbim küt küt atmaya başladı - kız kardeşim Ally'nin şu anda Fastnet Yarıışı'nda yelken açtığını biliyordum ve teknenin adı korkunç derecede tanıdıktı. Manşetin altındaki fotoğraf bir erkeğe aitti ama bu endişemi azaltmadı. Gazeteyi aldım ve eve geri dönerken makaleyi gergin bir şekilde taradım. Ve bunu yaptıktan sonra, en azından şu ana kadar başka bir ölüm haberi olmadığı için rahat bir nefes aldım. Ancak görünüşe göre hava korkunçtu ve teknelerin dörtte üçü geri çekilmek zorunda kalmıştı.

Hemen CeCe'ye bir mesaj gönderdim ve eve döndüğümde makaleyi tekrar okudum. Ablam yıllardır profesyonel bir yelkenci olmasına rağmen, onun bir yarışta ölebileceği düşüncesi aklımın ucundan bile geçmemişti. Ally ile ilgili her şey çok *hayatiydi*. Hayatını sadece hayranlık duyabileceğim ve gıpta edebileceğim bir korkusuzlukla yaşıyordu.

Ona kısa bir mesaj yazarak felaketi okuduğumu ve acilen benimle iletişime geçmesini istedim. *Gönder* tuşuna bastığımda cep telefonum çaldı ve arayanın CeCe olduğunu gördüm.

'Az önce annemle konuştum, Sia. Beni o aradı. Ally Fastnet Yarıışı'ndaymış ve-'

"Biliyorum, az önce gazetede okudum. Tanrım, Cee, umarım iyidir.'

"Annem birinden telefon aldığını ve iyi olduğunu söylediğini söyledi. Belli ki tekne yarıştan çekilmiş.

"Tanrıya şükür! Zavallı Ally, bir mürettebat arkadaşını böyle kaybediyor.

"Korkunç. Her neyse. Birazdan eve doğru yola çıkacağım. Yeni mutfak harika görünüyor. Buna bayılacaksın.' "Eminim bayılacağım.

'Oh, yataklarımız ve yedek oda için çift kişilik yatak da geldi. Sonunda oraya varıyoruz. Taşınmak için sabırsızlanıyorum. Sonra görüşürüz. '

CeCe aramayı sonlandırdı ve kötü haberlerden sonra bu kadar çabuk pratik konulara geçebilmesine hayret ettim, bunun sadece onun başa çıkma yöntemi olduğunu bilsem de. Cesur davranıp CeCe'ye, yirmi yedi yaşına gelmiş biri olarak, belki de şu şekilde davranmamın daha uygun olacağını söylemeli miyim diye düşündüm

Bir yatak odasını paylaşmaktansa *kendi* yatak odalarımız olsun. Eğer misafirimiz gelirse, birkaç günlüğüne onun odasına taşınmak benim için kolay olacaktı. Boş bir oda varken paylaşıyor olmak saçma geliyordu.

Bir gün Star, bununla başa çıkmak zorunda kalacaksın.

Ama her zaman olduğu gibi, o gün *bugün* değildi.

Birkaç gün sonra taşınmak için az sayıdaki eşyayı toplarken annemden bir telefon aldım.

"Star?

'Evet? Her şey yolunda mı? Ally iyi mi? Mesajlarıma cevap vermiyor,' dedim endişeyle. "Onunla konuştun mu?

"Görmedim, hayır, ama zarar görmediğini biliyorum. Kurbanın annesiyle konuştum. Muhtemelen Ally'nin teknesinin kaptanı olduğunu okumuşsunuzdur. Ne hoş bir kadın...' Annemin dudaklarından bir iç çekiş çıktığını duydum.

"Görünüşe göre oğlu ona bir şey olması durumunda araması için benim numaramı bırakmış. Oğlunun bir tür önsezi yaşamış olabileceğini düşünüyor.

"Yani kendi ölümünü mü?

"Evet. Ally onunla gizlice nişanlanmıştı. Adı Theo'ydu.

Haberleri düşünürken sessiz kaldım.

"Sanırım Theo, Ally'nin şokta olabileceğini ve bizimle iletişime geçemeyeceğini biliyordu," diye devam etti annem. "Özellikle de henüz hiçbirinize onunla ciddi bir ilişki içinde olduğunu söylememişken.

"Biliyor muydun anne?

'Evet, gördüm ve çok aşıkı. Buradan ayrılalı sadece birkaç gün oldu. Bana onun "doğru kişi" olduğunu söyledi. I . . . !

Anne, çok özür dilerim.

"Bağışla beni *canım*, hayatın nasıl verdiğini ve aldığını bilsem de, babanın ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra Ally için bu durum özellikle trajik.

"Nerede o? Ben sordum.

"Londra'da, Theo'nun annesiyle kalıyor.

"Gidip onu görmeli miyim?

"Cenazeye katılırsan harika olur diye düşünüyorum. Theo'nun annesi Celia, cenazenin önümüzdeki Çarşamba günü saat ikide, Chelsea'deki Holy Trinity Kilisesi'nde olacağını söyledi.

"Orada olacağız anne. Söz veriyorum. Diğer kız kardeşlerle temasa geçtin mi?' 'Evet ama hiçbirini gelemeyecek.

Peki ya sen? Sen de gelebilir misin?

'I . . . Star, yapamam. Ama eminim ki sen ve CeCe hepimizi temsil edebilirsiniz. Ally'ye sevgilerimizi ilettiğimizi söyle. Elbette iletacağız.

CeCe'ye söylemen için seni yalnız bırakayım. Sen nasılsın

Star?' 'İyiyim. Sadece Ally için dayanamıyorum.

"*Chérie*, ben de dayanamıyorum. Ona göndereceğin hiçbir mesaja yanıt bekleme - şu anda kimseye yanıt vermiyor.

Cevap vermeyeceğim. Bana söylediğin için teşekkür ederim. Hoşça kal anne.'

CeCe eve geldiğinde ona olanları olabildiğince sakın bir şekilde anlattım. Ve cenaze tarihini.

'Herhalde anneme gelemeyeceğimizi söylediniz? Taşınma işleminden bu kadar kısa bir süre sonra hâlâ dizlerimize kadar kutulara gömülmüş olacağız.

"CeCe, bunu yapmak zorundayız. Ally için orada olmalıyız.

Peki ya diğer kardeşlerimiz? Onlar nerede? Neden planlarımızı bozmak zorundayız? Tanrı aşkına, adamı tanımıyorduk bile.

"Bunu nasıl söylersin? Ayağa kalktım, içimdeki gizli öfkenin patlamak üzere olduğunu hissediyordum. 'Bu onun nişanlısıyla ilgili değil, Ally ile ilgili, kız kardeşimizle! Hayatımız boyunca ikimizin de yanında oldu ve şimdi *bize* ihtiyacı var.

gelecek Çarşamba onun için orada olmak! Ve olacağız!' Sonra oradan ayrıldım ve en azından kapısında kilit olan banyoya doğru yöneldim.

Öfkeden titrerken onu görmek istemediğim için burada kalıp banyo yapmaya karar verdim. Etrafımı saran klostrofobik beton ormanda, sararmış küvet sık sık kaçabileceğim bir sığınak sağlamıştı.

Kendimi suya bıraktığımda Theo'yu ve onun sudan hiç kaçmamış olduğu gerçeğini düşündüm. Hemen doğruldum, küçük dalgalar ucuz muşamba zemine sıçradı, panikten nefesim kesildi.

Kapı çalındı. "Sia? İyi misin?"

Sertçe yutkundum, derin nefesler almaya çalıştım - Theo'nun bulamadığı ve bir daha asla soluyamayacağı havayı.

"Evet.

"Haklısın. Uzun bir duraklama oldu. "Gerçekten çok üzgünüm. Elbette Ally'nin yanında olmalıyız.

"Evet. Fişi çektim ve havlumu almak için banyonun kenarına uzandım. "Gitmeliyiz.

Ertesi sabah, CeCe'nin ayarladığı nakliye kamyonu ve şoförü dairemizin önünde durdu. CeCe'nin yeni sanat projesi için kullandığı ıvır zıvırlardan oluşan az sayıdaki eşyamızı yükledikten sonra, güney Londra'daki çeşitli dükkanlardan satın aldığı mobilya parçalarını toplamak üzere yola çıktık.

Üç saat sonra Battersea'ye vardık. Ve CeCe alt kattaki satış ofisinde imzalaması gereken her şeyi imzaladıktan sonra yeni evimizin anahtarları onun elindeydi. Kapıyı açtı ve bizi içeri aldı, sonra yankılanan odanın içinde dolaştı.

'Bunların hepsinin benim olduğuna inanamıyorum. Ve tabii ki senin de,' diye ekledi cömertçe. 'Artık güvendeyiz Sia, sonsuza dek. Kendimize ait bir evimiz var. İnanılmaz değil mi?

"Evet.

Sonra bana kollarını uzattı ve bunun onun anı olduğunu bilerek ben de kollarına girdim. Ve boşluğun ortasında durduk.

Birbirimize sarıldık ve bir zamanlar olduğumuz çocuklar gibi *bu kadar* büyümüş olmanın gülünçlüğüne kıkırdadık.

Biz taşındıktan sonra, CeCe her sabah erkenden kalkıp, Eylül ayının başında üniversitenin ilk döneminden önce kurulumları için daha fazla malzeme toplamak üzere dışarı çıkıyordu.

Bu da *beni* bütün gün evde yalnız bıraktı. CeCe'nin sipariş ettiği yatak takımları, havlular ve mutfak gereçlerinin kutularını açmakla meşguldüm. Öldürücü keskinlikteki şef bıçaklarını bloğa yerleştirirken kendimi ilk evini kuran yeni evli bir kadın gibi hissediyordum. Ama değildim. Yakınında bile değildim.

Eşyalarımı yerleştirdikten sonra uzun terası havada bir bahçeye dönüştürmek için işe koyuldum. Biriktirdiğim az miktardaki paramı ve Pa Salt'tan aldığım neredeyse tüm aylık harçlığımı kullanarak mümkün olduğunca fazla yeşillik ve renk yaratmak için elimden gelen her şeyi satın aldım. Bahçe merkezinden gelen adamın, minik beyaz tomurcuklarla kaplı muhteşem bir kamelya ile dolu büyük pişmiş toprak saksıyı terasa taşımasını izlerken, Salt Baba'nın bu savurganlık karşısında mezarında ters döneceğini biliyordum, ama kendime bu vesileyle beni anlayacağını söyleyerek bu düşünceyi bir kenara ittim.

Ertesi Çarşamba, ikimiz için de uygun kasvetli kıyafetler çıkardım - CeCe'nin tek bir eteği ya da elbisesi olmadığı için bir çift siyah kot pantolonla idare etmek zorunda kaldı.

Tüm kız kardeşler mesaj ya da e-posta yoluyla iletişime geçmiş, CeCe ve benden Ally'ye sevgilerini iletmemizi istemişlerdi. Tiggy - muhtemelen Ally'den sonra en yakın olduğum kız kardeş CeCe - beni bizzat arayarak ona kocaman sarılmamı istedi.

"Orada olmayı çok isterdim," diye iç geçirdi. 'Ama burada silahlar patladı ve şu anda çok sayıda yaralı geyik var.

Ally'ye sarılacağıma söz verdim ve nazık küçük kız kardeşimi ve onun hayvanlara olan tutkusunu düşünerek gülümsedim. İskoçya'da bir geyik barınağında çalışıyordu ve işi kabul ettiğinde bunun onun için ne kadar uygun olduğunu düşünmüştüm. Tiggy, geyiklerin kendileri kadar hafıftı - hatırladım

Küçükken bir okul gösterisinde dans edişini izlemeye gittiğimi ve zarafetinden nasıl etkilendiğimi hatırlıyorum.

CeCe ve ben köprüyü geçerek Theo'nun cenaze töreninin yapılacağı Chelsea'ye doğru yola çıktık.

Kiliseye girmek için sıraya girdiğimizde CeCe, "Vay canına, burada televizyon kameraları ve basın fotoğrafçıları bile var," diye fısıldadı. "Ally'nin gelip merhaba demesini beklemeli miyiz sence?"

'Hayır. Arka tarafta bir yere oturalım. Eminim onu daha sonra görebiliriz.

Büyük kilise zaten tıklım tıklım doluydu. Nazik insanlar arka taraftaki bir sıraya itişip kakıştılar ve biz de en sona sıkışabildik. Bir tarafa doğru eğilerek, oturduğumuz yerin yirmi adım kadar önündeki sunağı gördüm. Theo'nun bu resimleri çizmek için ne kadar sevilmiş olması gerektiğini düşünerek kendimi aşağılanmış hissettim.

Yüzlerce insan ona veda etmek için buradaydı.

Ani bir sessizlik konuşmaları susturdu ve sekiz genç adam tabutunu taşıyarak koridorda yanımızdan geçerken cemaat döndü. Onları, kız kardeşimin koluna yaslanmış minyon tipli sarışın bir kadın takip ediyordu.

Ally'nin çizilmiş yüz hatlarına baktım ve yüzüne kazınmış gerginlik ve üzüntüyü gördüm. Yanımdan geçerken ayağa kalkıp ona sarılmak, onunla ne kadar gurur duyduğumu söylemek istedim. Ve onu ne kadar çok sevdiğimi.

Tören hayatımın en moral verici ama bir o kadar da acı dolu saatlerinden biriydi. Hiç tanımadığım ama kız kardeşimin çok sevdiği bu adam hakkındaki övgü dolu sözleri dinledim. Dua etmemiz söylendiğinde, başımı ellerimin arasına aldım ve çok genç yaşta son bulan bir hayat için ve onun kaybıyla hayatı durma noktasına gelen kız kardeşim için ağladım. Kızlarına geleneksel şekilde yas tutma fırsatı vermeyen Salt Baba'nın kaybı için de ağladım. İşte o zaman ilk kez bu eski ritüellerin neden bu kadar hayati olduğunu anladım: duygusal kaosun yaşandığı bir zamanda bir yapı sağlıyorlardı.

Ally'nin küçük bir orkestrayla çevrili sunak merdivenlerine gelişini ve çalmak için yıllarca eğitim aldığı flütü dudaklarına götürürken yüzündeki gergin gülümsemeyi uzaktan izledim. 'The Sailor's Hornpipe'ın ünlü melodisi kilisede çınladı. Etrafımdaki herkes flüt çalmaya başladığında ben de onu takip ettim. Geleneksel diz bükme hareketlerine başlamadan önce ayağa kalkıp kollarını kavuşturdular ve tüm cemaat müzikle birlikte aşağı yukarı sallanmaya başladı. Bittiğinde, tüm kilise alkış ve tezahürata boğuldu. Bunun asla unutamayacağım bir an olduğunu biliyordum.

Yerimize oturduğumuzda CeCe'ye döndüm ve gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü gördüm. Nadiren duygularını gösteren kız kardeşimin bir bebek gibi ağladığını görmek beni daha da duygulandırdı.

Onun elini tuttum. "İyi misin?"

"Çok güzel," diye mırıldandı, gözlerini kabaca koluna silerek. "Çok güzel.

Theo'nun tabutu kiliseden çıkarılırken, annesi ve Ally tabutun arkasından yürüdüler. Ally'yle kısa bir süre göz göze geldik ve yüzünde bir gülümsemenin gölgesini gördüm. CeCe ve ben sırayla tabutu takip ederek dışarı çıktık. Yas tutanların geri kalanıyla birlikte kaldırımında durdular ve ikisi de ne yapacaklarından emin değildi.

"Sence gitmeli miyiz? Burada çok fazla insan var.

Muhtemelen Ally hepsiyle konuşmak zorunda kalacak,' dedi

CeCe. 'Bir merhaba demeliyiz. En azından ona bir sarılalım.

"Bakın, işte orada.

Kızıl altın rengi saçları doğal olmayan bir şekilde solgun yüzüne dalga dalga düşen Ally'nin kalabalığın arasından çıkıp tek başına duran bir adama doğru yürüdüğünü gördük. Vücut dillerinden anladığım kadarıyla sözünü kesmemeliydik, ama bitirdiğinde bizi görebilmesi için yaklaştık.

Sonunda ondan uzaklaştı ve bize doğru gelirken yüzü aydınlandı.

CeCe ve ben sözsüzce kollarımızı ona doladık. Ve ona olabildiğince sıkı sarıldık.

CeCe onunla konuştu ve ne kadar üzgün olduğumuzu söyledi. Bir şey söylemekte zorlandım; yine gözyaşlarına boğulmak üzere olduğumu biliyordum. Ve bu gözyaşlarının bana ait olmadığını hissediyordum.

"Öyle değil mi Star? CeCe beni yönlendirdi.

"Evet," demeyi başardım. "Çok güzel bir törendi, Ally.

"Teşekkür ederim.

'Ve seni flüt çalarken duymak harika. Yeteneğini kaybetmemişsin,' diye ekledi CeCe.

"Dinle, Theo'nun annesiyle gitmem gerekiyor ama eve geri dönecek misin? Ally sordu.

'Korkarım gelemeyiz. Ama dinle, evimiz Battersea'deki köprü'nün hemen üzerinde, kendini biraz daha iyi hissettiğinde bize bir zil çal ve uğra, olur mu?' diye önerdi CeCe.

"Seni görmeyi gerçekten çok isteriz Ally," dedim ve ona bir kez daha sarıldım. 'Bütün kızlar sana sevgilerini yolluyor. Kendine iyi bak, olur mu?'

"Denerim. Ve geldiğin için tekrar teşekkürler. Sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam.

Ally minnettar bir gülümsemeyle bize son bir kez el salladı ve ardından Theo'nun annesiyle kendisini kaldırımında bekleyen siyah limuzine doğru yürüdü.

"Biz de yola çıksak iyi olur. CeCe yolda yürümeye başladı ama ben geride durup arabanın kaldırımından uzaklaşmasını izledim. Ally, benim harika, cesur, güzel ve -şimdiye kadar onu düşündüğüm gibi- yenilmez ablam. Yine de o kadar kırılgan görünüyordu ki, sanki bir rüzgar onu uçurabilirdi. CeCe'ye yetişmek için acele ederken, fark ettim ki aşk onun gücünü kırmıştı.

Ve o anda, bir gün benim de bu aşkın yoğunluğunun hem keyfini hem de acısını yaşayacağıma dair kendime söz verdim.

Birkaç gün sonra Ally sözüne sadık kalıp beni aradığında rahatlamıştım. CeCe'nin sanat projelerinden biri için Battersea Elektrik Santrali'nin fotoğraflarını çekmeye gitmesine rağmen, öğle yemeği ve daireyi görmek için gelmesini ayarladık. Ve o öğleden sonra, bir menü üzerinde çalışmaya başladım.

Ertesi gün kapı çaldığında, daireyi ev yapımı yemeklerin sakinleştirici kokusunun sardığını umuyordum. Shanthi haklıydı, diye düşündüm: Ally'nin ruhunu beslemek istiyordum.

"Merhaba sevgilim, nasılsın? Kapıyı açıp onu kucaklarken sordum.

"Oh, başa çıkıyorum," dedi, beni içeri kadar takip ederek. Ama öyle olmadığını görebiliyordum.

'Vay canına! Burası harika bir yer' dedi, manzaraya bakmak için tabandan tavana pencerelere doğru yürürken.

Masayı terasa kurmuştum, havanın yeterince sıcak olduğuna karar vermiştim. Yemekleri servis ederken derme çatma bahçeme hayranlıkla baktı ve ben ve CeCe hakkında sorular sorarken kalbim kırıldı, oysa *kendi* kalbinin de kırıldığını görebiliyordum.

tekrar tekrar kırılıyordu. Ama onun başa çıkma mekanizmasının her zaman yaptığı gibi devam etmek ve asla sempati istememek olduğunu anladım.

"Tanrım, bu çok lezzetli Yıldız. Bugün sahip olduğun her türlü gizli yeteneği keşfediyorum. Benim aşçılığım en iyi ihtimalle basittir ve bırakın bunları, bir saksıda tere bile yetiştiremem. Elleriyle bitkilerimi işaret etti.

"Son zamanlarda yeteneğin gerçekte ne olduğunu düşünüyordum," diye söze girdim. 'Yani, size kolayca gelen şeyler bir yetenek midir? Örneğin, flütü bu kadar güzel çalmak için gerçekten uğraşmak zorunda mıydın?

'Hayır, sanırım gerekmedi. En azından başlangıçta. Ama sonra, daha iyi olmak için durmadan pratik yapmak zorunda kaldım. Bir şeye sadece yetenekli olmanın çok çalışmayı telafi edebileceğini sanmıyorum. Yani, büyük bestecilere bakın: melodileri kafanızda duymanız yeterli değil; onları nasıl yazıya dökeneğinizi ve bir parçayı nasıl orkestralayacağınızı öğrenmeniz gerekiyor. Bu da yıllarca pratik yapmayı ve zanaatınızı öğrenmeyi gerektirir. Eminim bir konuda doğal yeteneği olan milyonlarcamız vardır ama bu yeteneğimizi kullanıp kendimizi buna adanmadığımız sürece asla tam potansiyelimize ulaşamayız.

Başımı salladım ve kendi olası yeteneklerim hakkında ne yapacağımı bilemediğimi hissettim. "Bitirdin mi Ally?" diye sordum. Gördüğüm kadarıyla çok az dokunmuştu.

Tabağını.

Evet. Üzgünüm, Star. Gerçekten harikaydı ama korkarım son zamanlarda pek iştahım yok.

Bundan sonra kız kardeşlerimiz ve neler yaptıkları hakkında sohbet ettik. Ona CeCe'den, üniversitesinden ve 'kurulumlarının' onu nasıl meşgul ettiğinden bahsettim. Ally, Maia'nın sürpriz bir şekilde Rio'ya taşınması ve sonunda mutluluğu bulmasının onun için ne kadar harika olduğu hakkında yorum yaptı.

'Bu beni gerçekten neşelendirdi. Seni görmek de çok güzel Star." "Ve seni. Şimdi nereye gideceksin, sence?

"Aslına bakarsan, Norveç'e gidip Pa Salt'ın koordinatlarına göre asıl doğum yerimin neresi olduğunu araştırabilirim.

"Güzel," dedim. "Bence gitmelisin. "Öyle mi?

Neden olmasın? Babamın ipuçları hayatını değiştirebilir. Maia'nınkini değiştirmişler.'

Ally ayrıldıktan sonra, yakında döneceğime söz vererek, yavaşça yukarı yatak odasına yürüdüm ve plastik cüzdanımı bir sandıktan çıkardım.

Bir dizi adımda şekillenen çekmeceler - CeCe'nin seçimi, benim değil.

Babamın mektubunun arkasına iliştilmiş kartı çıkardım ve ona bir kez daha baktım. Ve Ally'nin gözlerinde gördüğüm umudu hatırladım.

Norveç'ten bahsetti. Derin bir nefes alarak, sonunda Ally'nin benim için baktığı koordinatların olduğu zarf. Ve açtım.

Ertesi sabah uyandığımda nehrin üzerinde hafif bir sis olduğunu gördüm. Bitkilerimle ilgilenirken terasın çiyden ıslandığını gördüm. Küçük çalılarım ve hızla sarkan güllerim dışında, dürbünle bakmadıkça yeşillik görmek imkansızdı ama mevsimin değişen kokularını içime çektim ve gülümsedim.

Sonbahar kesinlikle geliyordu. Ve ben sonbaharı *severdim*.

Üst kata çıkarak çantamı aldım ve alt çekmecemden plastik cüzdanı çıkardım. Ve sonra, aşırı analitik beynimin Ayaklarımın beni götürdüğü yolu takip ederek en yakın otobüs durağına doğru ilerledim.

Yarım saat sonra bir kez daha Arthur Morston Books'un önündeydim. Mor kadifeden soluk bir kumaşın üzerinde duran antika harita kitaplarının sergilendiği pencereden içeri baktım. Açık duran Güneydoğu Asya haritasında Tayland'dan hâlâ 'Siam' olarak bahsedildiğini fark ettim.

Serginin ortasında, Pa Salt'ın çalışma odasındakini hatırlatan küçük, sararmış bir küre duruyordu. Serginin ötesinde tek bir şey bile göremiyordum - dışarıda gün aydınlıktı ama içerisi okuduğum Dickensvari kitapçılar kadar karanlıktı. İçeri girmenin beni çıkmaya hazır olduğumdan emin olmadığım bir yolculuğa çıkaracağını bilerek dışarıda bekledim.

Ama şu anda elimde başka ne vardı ki? Boş, amaçsız, kimseye bir şey katmayan bir hayat. Ve ben değerli bir şeyler yapmayı *çok* istiyordum.

Deri sırt çantamdan plastik cüzdanımı çıkardım ve ihtiyacım olan gücü bana aşılayacağını umarak Pa Salt'ın son sözlerini düşündüm. Sonunda dükkânın kapısını açtım ve içeride bir yerden küçük bir zil sesi geldi. Gözlerimin gölgeli ışığa alışması biraz zaman aldı. Koyu ahşap zemini ve mermer kaplı masasıyla bana eski bir kütüphaneyi hatırlattı.

Bir duvar boyunca uzanan şömine, etrafında iki deri kanatlı sandalyenin dizildiği bir merkez oluşturuyordu. Aralarında kitaplarla dolu alçak bir sehpa duruyordu.

Bir tanesini açmak için eğildim ve bunu yaparken toz zerrecikleri havalandı ve küçük kar taneleri gibi güneş ışığının içine dağıldı. Doğrulurken, odanın geri kalanının sonsuz kitap raflarıyla dolu olduğunu ve içindekilerin sıkıca istiflendiğini gördüm.

Sevinçle etrafıma bakındım. Bazı kadınlar şık kıyafetlerle dolu bir butik bulduklarında aynı şeyi hissedebilir. Benim için bu oda da benzer bir nirvanaydı.

Bir kitaplığa doğru yürüdüm, tanıdığım bir yazar ya da kitap ismi arıyordum. Birçoğu yabancı dildeydi. Orijinal bir Flaubert'e benzeyen bir kitabı incelemek için durakladım, sonra İngilizce kitapları bulmak için ilerledim. Austen'ın belki de en sevdiğim romanı olan *Sense and Sensibility*'nin bir kopyasını indirdim ve sararmış sayfalarını karıştırdım, dokunuşumu eskimiş kâğıt üzerinde hafif tuttum.

Kendimi o kadar kaptırmıştım ki, dükkânın arka tarafındaki bir kapıdan beni inceleyen uzun boylu bir adamı fark edemedim.

Onu görünce sıçradım ve az önce Austen'da okuduğum gibi kitabı açmanın bir 'uygunsuzluk' olup olmadığını merak ederek kitabı kapattım.

'Austen hayranıyız, öyle mi? Ben daha çok Brontë hayranıyım.

"İkisini de severim.

"Elbette Charlotte'un Jane'in eserlerinin büyük bir hayranı olmadığını biliyor olmalısınız. Edebiyat eklerinin Bayan Austen'ın daha "pragmatik" diyebileceğimiz düzyazılarına bayılmasından üzüntü duyuyordu. Charlotte romantik kalbini koluna takarak yazmıştı. Ya da kaleminde mi demeliyim?"

"Gerçekten mi? Konuşurken adamın yüz hatlarını seçmeye çalıştım ama Gölgele, çok uzun boylu ve zayıf olduğu, kızıl-sarı saçlı olduğu, boynuz çerçeveli bir gözlük ve Edward dönemi frakına benzeyen bir ceket giydiği gerçeğinden fazlasını görmek için çok ağırdı. Yaşına gelince, bu ışıktaki otuz ile elli arasında bir yaşta olabilirdi.

"Evet. Şimdi, özellikle aradığınız bir şey var mı?" "Ben ... pek sayılmaz.

"Peki, göz atın. Raflardan alıp okumak istediğiniz başka bir şey varsa, lütfen koltuklardan birine oturup bunu yapmaktan çekinmeyin.

Gördüğünüz gibi biz bir kitapçı olduğu kadar bir kütüphaneyiz de. Ben iyi edebiyatın paylaşılması gerektiğine inanıyorum. Siz de öyle değil misiniz?

"Kesinlikle öyleyim," diye hararetle kabul ettim.

'Bir şey bulmak için yardıma ihtiyacınız olursa beni arayın. Eğer elimizde yoksa, sizin için sipariş edebilirim.

"Teşekkür ederim.

Bu sözlerle birlikte adam arkadaki kapıdan çıkarak gözden kayboldu ve beni dükkânda tek başıma bıraktı. *İsviçre'de böyle bir şey asla olmaz*, diye düşündüm kendi kendime, *her an raftan bir kitap kapıp kaçabilirdim*.

Ani bir ses tozlu sessizliği deldi ve telefonumun çaldığını fark ettim. Mahcup bir şekilde telefonu kapıp sessize almaya çalıştım ama daha önce değil Adam yeniden ortaya çıktı ve parmağını dudaklarına götürdü.

'Özür dilerim ama burada uyguladığımız tek kural bu. Cep telefonuna izin yok. Telefonu dışarıda açmanızın bir sakıncası var mı?'

"Elbette yok. Teşekkür ederim. Bye.

Utançtan kıpkırmızı kesilen yüzümle, masanın altında erkek arkadaşına mesaj atarken yakalanmış yaramaz bir kız öğrenci gibi hissederek dükkândan ayrıldım. Bu aynı zamanda ironikti çünkü annem ya da CeCe olmadığı sürece telefonum neredeyse hiç çalmazdı. Dışarıda, kaldırımda aşağı baktım ve tanımadığım bir numara olduğunu gördüm, bu yüzden sesli mesajı dinledim.

Merhaba Star, ben Shanthi. Numaranı Marcus'tan aldım. Sadece irtibatta kalalım. Fırsat bulduğunda beni ara. Güle güle, tatlım.'

Aramasının kitapçıdan onursuz bir şekilde çıkmama neden olmasından dolayı kendimi mantıksızca sinirli hissediyordum. İçeri girmek için o kadar uzun süre cesaretimi topladıktan sonra, bugün daha fazlasını bulamayacağımı biliyordum. Beni Battersea'ye geri götürecek otobüsü gördüğümde yolun karşısına geçtim ve atladım.

Acınacak haldesin Yıldız, gerçekten öylesin, diye azarladım kendimi. *İçeri geri dönmeliydin*. Ama yapmamıştım. Adamla yaptığım kısa sohbetten bile keyif almıştım ki bu bile başlı başına bir mucizeydi. Ve şimdi otobüse binmiş boş daireme ve boş hayatıma geri dönüyordum.

Eve vardığımda çıplak duvara baktım ve duvar için bir kitaplık almam gerektiğine karar verdim.

'*Kitapsız bir oda, ruhsuz bir beden gibidir*' diye kendi kendime söylendim.

Ancak tüm bu bitki alımlarından sonra gelecek aya kadar beş parasız olduğum için, iş bulma konusunda bir şeyler yapmam gerektiğini de biliyordum. Pa Salt'ın ölümünden sonra gelen fonlara bel bağlamak hiçbir şeye yardımcı olmuyordu, özellikle de kendime olan saygıma. Belki yarın ana caddede yürüyüp barlara ve restoranlara temizlikçi olarak iş olup olmadığını sorabilirdim. İletişim becerilerimdeki eksiklik göz önüne alındığında, kesinlikle evin önünde olmak için biçilmiş kaftan değildim.

Duş almak için yukarı çıktım ve çekmecemın alt çekmecesinin, içinde Pa Salt'ın mektubu, koordinatlar ve teklifin bulunduğu plastik cüzdanı aldığım zamandan beri hala açık olduğunu fark ettim. Dehşet verici bir sarsıntıyla, onu en son ne zaman gördüğümü hatırlayamadım. Onu aramak için aşağıya koştum, deri sırt çantamın içindekilerin tamamını çıkarırken kalbim göğsümde meşhur bir davul gibi çarpıyordu, ama orada değildi. Dükkâna girdiğimde elimde olup olmadığını düşünmeye çalıştım ve elimde olduğunu hatırladım. Ama ondan sonra . . .

Sadece raflar arasında oyalanırken kitapçıdaki masanın üzerine bırakmış olduğumu umabilirdim.

Dizüstü bilgisayarımın başına geçerek, telefon numarasını bulmak için kitapçının web sitesini aradım. Aradığımda bir telesekreter çıktı. Makine, tanıştığım adamın kendine özgü ses tonu, onlara bir numara bırakırsam en kısa zamanda birinin beni arayacağını söylüyordu. Öyle yaptım, sonra da araması için Tanrı'ya dua ettim. Çünkü eğer o plastik cüzdan kaybolursa, geçmişimle olan bağlantım da kaybolacaktı. Ve belki de geleceğimi.

6

Ertesi gün uyandım ve kitapçıdan bir mesaj gelip gelmediğini görmek için hemen cep telefonumu kontrol ettim. Mesaj gelmeyince, elimde hiç mesaj olmadığını fark ettim.

Kensington Church Street'e geri dönmekten başka çarem yoktu. Bir saat sonra Arthur Morston Books'a ikinci kez girdim.

Dünden beri hiçbir şey değişmemişti - ve neyse ki şöminenin önündeki masanın üzerinde plastik cüzdanım duruyordu. Cüzdanı elime alıp içindekileri kontrol ettiğimde küçük bir rahatlama çığlığı atmaktan kendimi alamadım, hepsi mevcut ve doğrudu.

Dükkân terk edilmişti ve odanın arka tarafındaki kapı kapalıydı, bu da arkasındaki herhangi bir sakini rahatsız etmeden çıkmamı mümkün kılıyordu. Ama bunu yapmayı ne kadar istesem de, başlangıçta burayı arama nedenimi hatırlamak zorundaydım. Ayrıca, çınlayan zil birilerini varlığım konusunda uyarmış olmalıydı. Ve ayrılmadan önce ihtiyacım olanı bulduğumu bilmelerini sağlamak sadece kibarlıktı.

Telefonum yine sessizliği bozdu ve cevap vermeden önce dükkândan çıkmak için koştum.

"Alo?"

"Bayan D'Aplièse ile mi görüşüyorum?" "Evet?"

"Merhaba, ben Arthur Morston Books. Mesajınızı şimdi aldım.

Şimdi aşağı inip kayıp eşyanızı bulabilecek miyim diye bakacağım. "Oh," dedim, kafam karışmıştı. Aslında dışarıda duruyorum. Dükkandaydım ve evet, dün bıraktığım yerde, masanın üzerinde buldum.

Özür dilerim. Zili kaçırmış olmalıyım. Açtım, görüyorsunuz, sonra hemen yukarı çıktım. Bugün müzayedeye çıkacak bir kitap var-' A

Zil sesi onu böldü. "Şu anda sabit hattın temsilcim arıyor. Bana bir dakika müsaade edin. . ."

Sesini tekrar duymadan önce diğer uçta her şey sessizleşti. 'Bağışlayın Bayan D'Aplièse, *Anna Karenina*'nın ilk baskısı için maksimum fiyatımı belirlemem gerekiyordu. Muhteşem bir kopya, şimdiye kadar gördüklerimin en iyisi ve yazar tarafından da imzalanmış, yine de Rusların ve onların rublelerinin benim değersiz poundlarıma karşı büyük olasılıkla kazanacağından korkuyorum. Yine de denemeye değer, sence de öyle değil mi?

"Evet," diye cevap verdim, şaşkınlıkla.

"Hazır buradayken, içeri gelip bir fincan kahve içmek ister misiniz?

"Hayır, böyle iyi, teşekkürler.

"Peki, yine de içeri gelin.

Hat kesildi ve bu kitapçının nasıl tuhaf bir şekilde işletildiğini merak ederek bir kez daha kaldırımda beklemeye başladım. Ama dediği gibi, buradaydım ve şimdi içeri girip Arthur Morston olabilecek ya da olmayabilecek adamlarla konuşmak için açık bir daveti vardı.

"Günaydın. Ben ön tarafa vardığımda adam dükkânın arka kapısından içeri giriyordu. 'Tüm olanlar için üzgünüm ve kayıp malınızla ilgili olarak size daha önce geri dönmediğim için içten özürlerimi sunarım. Sizi bir kahve içmeye ikna edemeyeceğime emin misiniz?

"Olumlu. Teşekkürler.

'Ah! Kafeini eroinle bir tutan genç bayanlardan değilsiniz, değil mi? Kafeinsiz kahve içen insanlara güvenmediğimi söylemeliyim.'

'Hayır, güvenmiyorum. Eğer sabah fincanımı içmezsem, günüm kötü başlar.

"Oldukça.

Otururken onu izledim. Şimdi daha yakındaydı ve ışık daha parlaktı, otuzlu yaşlarının ortalarında olduğunu tahmin ettim, çok uzun boylu ve bir tırmık kadar zayıftı,

Benim gibi. Bugün tertemiz üç parçalı kadife bir takım elbise giymişti, gömlek manşetleri ceket kollarından dışarı taşıyordu, kolalı ve tam

Boğazında papyon ve göğüs cebinde katlanmış uyumlu bir şal cep mendili. Yüzü sanki hiç güneş görmemiş gibi solgundu ve uzun parmakları ellerinin arasında tuttuğu kahve fincanının etrafında birbirine dolanmıştı.

"Üşüyorum. Sen üşüyor

musun?" dedi. "Pek sayılmaz.

'Evet, neredeyse Eylül ayındayız ve hava tahmincisinin radyoda söylediğine göre on üç derecenin altında. Neşelenmek için bir ateş yakalım mı?

"Bu puslu gri sabahta ne hissediyorsun?

Ben cevap veremeden ayağa kalktı ve ateşle meşgul oldu. Birkaç dakika içinde ızgaranın içindekiler yanmaya ve ondan mutluluk verici bir sıcaklık yayılmaya başladı.

"Oturur musun?" diye sandalyeyi işaret etti.

Ben de öyle yaptım.

"Fazla konuşmuyorsun, değil mi?" diye yorum yaptı, ama ben cevap veremeden devam etti: "Kitapların sağlığı için dünyadaki en kötü şeyin rutubet olduğunu biliyor musun? Bütün yaz kurudular, görüyorsunuz, ve biri Kağıt sarılığına yakalanmamaları için onlara ve kırılgan içlerine bak. Sonra sessizliğe gömüldü ve ben de kör bir şekilde ateşe baktım.

'Lütfen istediğiniz zaman ayrılmakta özgürsünüz. Sizi tutuyorsam özür dilerim. "Tutmuyorsun, gerçekten.

"Bu arada, dün dükkânı neden ziyaret ettiniz?" "Kitaplara bakmak için.

"Sadece geçiyor muydunuz?

"Neden sordunuz? Birden kendimi suçlu hissederek sordum.

"Çünkü bugünlerde işimin büyük bir kısmını internet üzerinden yapıyorum.

Dükkâna gelenler de çoğunlukla yıllardır tanıdığım yerel halktan insanlar.

Ayrıca elli yaşın üzerinde olmaman, Çinli ya da Rus olmaman da cabası. Açıkça söylemek gerekirse, ortalama müşteriye benzemiyorsunuz. Boynuz çerçeveli gözlüklerinin arkasından düşünceli düşünceli bana baktı. "Biliyorum! Bir tokat attı

Keyifle kalçasını okşadı. 'Siz bir iç tasarımcısınız, değil mi? Mobilya Bir oligark için Eaton Meydanı'nda lüks bir daire ve sahibinin okuma yazma bilmeyen arkadaşlarına ne kadar kültürlü olduğunu gösterebilmesi için yirmi metre kitap mı gerekiyor?

Kıkırdadım. "Hayır, değilim.

"O zaman sorun yok, değil mi?" dedi içten bir rahatlamayla. "Hisselerimi yavrularımla eşdeğer gördüğüm için beni affet. Onların sadece bir odanın süsü olmaları - görmezden gelinmeleri ve hiç okunmamaları - düşüncesine katlanamıyorum.

Bu, şimdiye kadar yaptığım en tuhaf konuşmalardan biri olmaya doğru gidiyordu. Ve en azından bu sefer sadece bana bağlı değildi.

"Peki, başa saralım. Neden buradasın? Ya da şöyle mi demeliyim, neden dün buraya geldin, sonra bir şey unuttun ve geri dönmek zorunda kaldın?

"Ben ... buraya gönderildim.

'Hah! Yani bir müşteri için mi çalışıyorsun?" dedi adam muzaffer bir edayla. 'Hayır, gerçekten çalışmıyorum. Kartınızı bana babam verdi.'

"Anlıyorum. Belki de bizim müşterimizdi?" "Hiçbir fikrim yok.

"O zaman neden size kartımı versin ki?"

"Mesele şu ki, gerçekten bilmiyorum.

Yine, bu konuşmanın indiği tavşan deliğine gülme isteği duydum.

Açıklamaya karar verdim.

"Babam yaklaşık üç ay önce öldü.

"Başınız sağ olsun, Bayan D'Aplièse. Bu arada soyadınız da çok sıradışı," diye ekledi sonradan. "Daha önce hiç duymadım. O değil de

Zavallı babanızın yakın zamanda ölmüş olması gerçeğini telafi ediyor elbette. Aslında bu son derece uygunsuz bir yorumdu. Özür dilerim. "Sorun değil. Arthur Morston siz misiniz?" Plastik kapıyı açtım.

ve ona göstermek için kartı buldu.

"Tanrım, hayır," dedi, kartı inceleyerek. 'Arthur Morston yüz yıldan fazla bir süre önce öldü. Dükkânın asıl sahibi oydu; 1850'de, Forbes ailesi -benim ailem- dükkânı devralmadan çok önce açmıştı.

'Babam da oldukça yaşlıydı. Öldüğünde seksen yaşlarındaydı. En azından biz öyle sanıyoruz.

"Aman Tanrım!" dedi beni inceleyerek. "Bu da erkeklerin yaşlandıklarında bile doğurganlıklarını nasıl koruduklarını gösteriyor.

"Aslında ben de beş kız kardeşim gibi onun tarafından evlat edinildim.

'Bu gerçekten de ilginç bir hikâye. Ama bunu bir kenara bırakırsak, baban seni neden Arthur Morston'la konuşman için buraya gönderdi?

"Aslında özellikle Arthur Morston'la konuşmam gerektiğini söylemedi, sadece karttaki isim bu olduğu için öyle olduğunu varsaydım.

"Buraya geldiğinizde sizden ne yapmanızı istedi?

"Bir şey sormak için..." - doğru ismi söylediğimi kontrol etmek için hemen babamın mektubuna baktım - "Flora Mac-Nichol adında bir kadın.

Adam beni dikkatle inceledi. Sonunda dedi ki, "Gerçekten mi?" "Evet. Onu tanıyor musunuz?

"Hayır, Bayan D'Aplièse. O da ben doğmadan önce ölmüş. Ama evet, elbette onu tanıyorum..."

Devam etmesini bekledim ama etmedi. Öylece oturdu, boşluğa baktı, belli ki kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. Sonunda sessizlik -benim için bile-

rahatsız oldu. Plastik cüzdanı masadan aldığıma emin olduktan sonra ayağa kalktım.

'Sizi rahatsız ettiğim için gerçekten özür dilerim. Numaram sizde var, eğer-'

'Hayır, hayır . . . Tekrar özür dilerim, Bayan D'Aplièse, ben aslında *Anna*'ya verdiğim maksimum teklifi artırıp artırmayacağımı düşünüyorum. *Karenina*. Çok nadir bulunurlar. Fare beni boğacak, ama bunu çok istiyorum. Bana yine ne sormuştunuz?

"Flora MacNichol hakkında," dedim yavaşça, zihninin yıldırım hızıyla bir konudan diğerine atlıyor gibi görünmesi kafamı karıştırmıştı.

'Evet, elbette, ama şimdilik, korkarım beni mazur görmeniz gerekecek, Bayan D'Aplièse, Rusların kazanmasına gerçekten izin vermemem gerektiğine karar verdim. Açık artırma başlamadan önce teklifimi yükseltmek için yukarı çıkıp temsilcime telefon edeceğim. Sandalyeden kalktı ve cebinden altın bir köstekli saat çıkardı, *Alice Harikalar Diyarında*'daki Tavşan gibi tıklayarak açtı. "Tam zamanında. Ben yokken dükkâna bakabilir misin?

"Elbette.

"Teşekkür ederim.

Uzun bacaklarının arka taraftaki kapıya doğru kısa bir yürüyüş yapmasını izledim. Sonra orada oturdum, acaba ben mi kızmıştım yoksa o mu? Ama en azından bir konuşma olmuştu ve ihtiyacım olan kelimeleri söylemiştim. *Ve tavşanları koşturdum*.

Stokları tanımak için çok keyifli bir zaman geçirdim, kendi hayalimdeki kitaplıkta olmasını istediklerimin kesin bir zihinsel listesini yaptım. Elbette Shakespeare ve Dickens, F. Scott Fitzgerald ve Evelyn Waugh'dan bahsetmiyorum bile. Bir de sevdiğim modern kitaplardan bazıları vardı ki bunlar henüz klasik olmaya vakit bulamamıştı ama birkaç yüz yıl sonra herhangi bir koleksiyoncu için eskisi kadar güzel deri ciltli olmasalar da aynı derecede değerli olacaklarını biliyordum.

Ben raflarda dolaşırken dükkâna tek bir kişi bile girmemişti. Çocuk bölümünü karıştırırken Beatrix Potter kitaplarından oluşan bir koleksiyon buldum - *Bayan Tiggy-Winkle'ın Hikayesi* tüm zamanların favorisiydi.

Ateşin yanına oturdum ve sayfalarını çevirmeye başladım. Ve çok küçük olduğum bir Noel'e geri döndüm. Père Noël'in ağacının altında bu kitabın bir kopyasını bulmuştum ve o gece, Pa Salt beni oturma odamızda bütün kış neşeyle yanan ateşin önünde dizine almış ve bana hikayeyi okumuştı. Zihnimin gözünde, hatırladım

Pencereden karla kaplı dağlara bakarken kendimi sıcak, mutlu ve çok ama çok sevilmiş hissediyordum.

"Kendimle barış içindeyim," diye fısıldadım yüksek sesle. *Yeniden bulmak istediğim şey buydu.*

"Her şey tamam," diye geldi adamın sesi ve beni anılarımdan uyandırdı. 'Bana pervasız diyebilirsiniz ama o kitabı almam gerekiyordu. Yıllardır onu arıyordum. Mouse, bizi daha da fazla iflas ettirdiğim için hiç şüphesiz hak ettiğim bir azar işitecek. Tanrım, acıktım! Tüm bu stres yüzünden. Sen?'

Saatime baktım ve onun yukarı çıkmasından bu yana bir saatten fazla zaman geçtiğini ve saatin bire beş kaldığını gördüm.

"Bilmiyorum.

'Peki, seni baştan çıkarabilir miyim? Yolun karşısında mükemmel bir restoran var, o günün menüsü neyse bana çok nazik bir şekilde veriyor. Bu bir set menü, görüyorsunuz,' diye açıkladı, sanki bu önemliymiş gibi. "Kendiniz seçmektense ne alacağınızdan asla emin olamamak her zaman heyecan vericidir, öyle değil mi?'

"Sanırım öyle.

'Neden yolun karşısına geçip yiyecekleri almıyorum ve bakalım sizi ikna edebilecek miyim? En azından burada kalacak kadar nazik olduğun için sana öğle yemeği borçluyum.

Ben müzayedede ter dökerken. "Tamam.

"Beatrix Potter, ha?" dedi elimdeki kitaba bakarken. "Ne kadar ironik. Her açıdan. Flora MacNichol'u tanıyordu ama hayatta hiçbir şey tesadüf değildir, değil mi?'

Bununla birlikte dükkânı terk etti ve eğer ortadan kaybolmaya niyetim olsaydı O dışarıdayken, veda sözleri bunu yasaklamıştı. Ateşle, Salt Baba'nın bana öğrettiği şekilde ilgileniyordum; kömürleri birbirine yakın tutuyordum ki çok hızlı yanıp yakıtı ziyan etmesin ama sabit bir ısı versin.

Dükkânda yine kimse yoktu, ben de onun dönmesini beklerken *Jemima Puddle-Duck* ve *Tom Kitten*'in *Hikâyesi*'ni okudum. Tam *Jeremy Fisher*'a başlamak üzereydim ki, isimsiz öğle yemeği arkadaşım elinde iki kahverengi kâğıt torbayla kapıdan yeniden göründü.

'Bugün harika görünüyor,' dedi kapıyı arkasından kilitleyip tabelayı *Kapalı*'ya çevirirken. 'Yemek yerken rahatsız edilmekten hoşlanmam. Sindirim için kötü, biliyorsun değil mi? Ben yukarı çıkıp birkaç tabak getireyim.

Bir de balığın yanında iyi bir kadeh beyaz Sancerre," diye ekledi dükkândan geçerken ve merdivenlerden yukarı çıktığını duydum.

Kullandığı eski moda dil beni çok eğlendirmişti. Burada üst sınıflar tarafından konuşulan kırılmış İngilizceye alışmış olsam da, yeni arkadaşım bunu başka bir seviyeye taşıdı. *Gerçek bir İngiliz eksantriği* olduğunu düşündüm ve bu yüzden onu sevdim. Tam olarak olduğu kişi olmaktan korkmuyordu ve bunun ne kadar güçlü bir karakter gerektirdiğini çok iyi biliyordum.

"Umarım dil balığını beğenmişsinizdir ve taze fasulyeler de şüphesiz mükemmel bir şekilde sotelenmiştir," dedi elinde bir şişe şarap, üzerinde yoğunlaşma damlaları, tabaklar, çatal bıçak takımı ve iki adet mükemmel şekilde kolalanmış beyaz keten peçeteyle yeniden ortaya çıktığında.

'Çok isterim. Ve evet,' dedim, 'taze fasulyeyi iyi pişirmek şaşırtıcı derecede zordur.

"Şef misiniz?" diye sordu bana iki folyo tepsinin kapağını kaldırırken. Bana uçak yemeklerini hatırlattılar. Sadece içindekilerin tadının daha iyi olmasını umabiliyordum.

'Hayır, sadece hoşuma gidiyor. Birkaç hafta önce bir kursa katıldım ve yeşil fasulye servis etmek zorunda kaldım.

"Modern anlamda bir yemek züppesi olmadığımı anlamalısınız; boğazımdan aşağıya ne attığıma aldırmam ama iyi pişmiş olmasında ısrar ederim. Sorun şu ki, ben şımartıldım. Clarke's Londra'nın en iyi restoranlarından biri ve mutfakları bugün bizim için bunu hazırladı. Şimdi bir kadeh şarap alır mısınız?" diye sordu yemeği porselen bir tabağa aktarırken ve dikkatlice önüme koyarken.

"Genelde öğle yemeklerinde içmem.

"Kötü alışkanlıklardan kurtulmanın her zaman iyi olduğunu düşünürüm, sizce de öyle değil mi? Buyurun. Bana bir bardak doldurdu ve masanın üzerinden bana uzattı.

"Tchin-Tchin!" diye kadeh kaldırdı, büyük bir yudum aldı ve balığından kocaman çatallar almaya başladı. Ben de benimkini nazikçe dürttüm.

"Gerçekten mükemmel, Bayan D'Aplièse," diye beni cesaretlendirdi. "Sakın bana diyetle olduğunuzu söylemeyin?

"Hayır, sadece öğle yemeğinde yemek yemeye alışık değilim.

"Kral gibi kahvaltı et, prens gibi öğle yemeği ye ve fakir gibi akşam yemeği ye" derler. Uyulması gereken çok basit bir özdeyiş ama insan ırkı bunu görmezden geliyor ve sonra da yağlarını değiştiremediğinde şikayet ediyor. Kilo ikimiz için de bir sorun gibi görünmüyor.

"Hayır. Yemeye devam ederken kızardım, tabağını çoktan süpürdüğünü fark ettim. Haklıydı - yemekler mükemmeldi. Yemek yerken beni yakından izledi ve bunu son derece itici buldum. Şarabımı aldım

bir yudum aldım ve sormam gereken soruları sormak için cesaretimi toplamaya çalıştım. Buraya cevaplar bulmak için geldiğimi kendime hatırlattım.

"Flora MacNichol'un Beatrix Potter'ı tanıdığını mı söylediniz? diye sordum.

"Gerçekten de öyle. Öyle de yaptı. Aslında, Bayan Potter bir zamanlar buna sahipti.

çok dükkan. Bitirdin mi?" Çatalımda kalan tek lokmaya baktı. 'Kirli tabakları üst kata çıkaracağım. Onlara bakmaktan nefret ediyorum, ya sen?'

Çatalım tabağıma geri döner dönmez, şarap şişesiyle birlikte onu da süpürdü. Kendi bitmiş kadehini de aldı ve benimkinin yarıdan fazla içilmediğini görünce kadehi masaya bırakıp arka kapıdan çıkarak gözden kayboldu.

Aslında istemediğim şarabımdan bir yudum daha aldım ve döndüğünde ona adını sormam gerektiğini hatırladım. Bu adamdan bilgi almak hassas bir operasyondur.

Bu kez yeniden ortaya çıktığında, üzerinde iki porselen fincan ve bir cafetière bulunan bir çay tepsiyi taşıyordu.

"Şeker alır mısınız?" diye sordu tepsiyi eski bir sözlüğün üzerine tehlikeli bir şekilde yerleştirirken. Kısa bir süre kitabın değerinin ne kadar olduğunu merak ettim. "Ben de çok severim.

'Ben de bayıldım. Üç tane

lütfe.' "Ah, ben hep dört tane içerim.

Bana fincanımı uzatırken 'Teşekkür ederim,' dedim ve kendimi Çılgın Şapkacı'nın çay partisine katılmış gibi hissettim. "Peki Flora MacNichol Beatrix Potter'ı nereden tanıyordu? Tekrar sordum.

"Bir zamanlar Bayan Potter'ın komşusuydu.

"Göller Bölgesi'nde mi?

"Kesinlikle," dedi onaylayarak. "Kitaplar ve yazarları hakkında bilginiz var mı, Bayan D'Aplièse?

"Lütfen bana Star deyin. Ve siz de ... Adınız

"Yıldız" mı?

"Evet. Yüzündeki ifadeden onaylayıp onaylamadığını anlayamadım. "Asterope"nin kısaltması.

"Ah! Aha!" Bir gülümseme dudaklarını gıdıkladı ve kıkırdamaya başladı. 'Yine, ne kadar lezzetli bir ironi! Asterope, efsaneye göre karısı -ya da annesi-

Pisa Kralı Oenomaus'un. Sen Pleiades'in Yedi Kız Kardeşi'nden birisin, Atlas ve Pleione'nin Maia ve Alcyone'den sonra üçüncü kızıydın ve Celaeno, Taygete, Electra ve Merope'nin önünde. "Birçok gece gördüm Pleiad'ları, yumuşak gölgenin içinden yükselen, Gümüş bir örgüye dolanmış ateşböcekleri sürüsü gibi parıldayan ..."

"Tennyson," dedim otomatik olarak, babamın kitaplarından birinden alıntıyı hatırlayarak.

Doğru. Benden önce bu dükkanın sahibi olan merhum babam Oxford'da Klasik okudu, bu yüzden çocukluğum efsaneler ve mitlerle doluydu . Gerçi efsanevi bir Yunan kralının adını alacak bir oğul değildim ama bu başka bir hikaye...' Sesi kesildi ve dikkatinin tekrar dağılmasından endişelendim. "Hayır, bana adını Oxford'da edebiyat okuyan, ruhu şad olsun, aziz annem vermiş. Annemle babam da orada tanışıp aşık olmuşlar. Kitaplar kanımda var diyebilirsiniz. Belki de bu sizin için de geçerli. Peki, evlat edinildiğiniz aile hakkında bir şey biliyor musunuz?

Elim plastik cüzdana uzandı. 'Aslında bu yüzden buradayım. Babam nereden geldiğimi bulmam için bana bu ipuçlarını bıraktı.

"Ha! Oyun başladı! Adam ellerini birbirine vurdu. 'İyi bir gizemi çok severim. İpuçları orada mı?'

'Evet, ama Flora MacNichol'u burada sormamı söyleyen kitapçı kartı dışında sahip olduğum tek bilgi doğduğum yer. Ve bu.' Mücevher kutusunu önündeki masaya koydum, açtım ve içinden şunları çıkardım

Panter. Kalbim bu yabancıya duyduğum güven ve henüz CeCe'ye bile açmadığım bilgileri onunla paylaştığım için korku içinde çarpıyordu.

Uzun parmaklarıyla gözlüğünü burnunun üst kısmına doğru itti ve önce doğduğum yeri, sonra da panteri büyük bir dikkatle inceledi. Gözlükleri bana geri verdi ve sandalyesinde arkasına yaslandı. Konuşmak için ağzını açtı ve ben de düşüncelerini duymak için öne doğru kaydım.

"Pasta zamanı geldi," dedi sonunda. "Gerçi her zaman öyle değil mi?

Üst katta kayboldu, sonra iki dilim yapışkan çikolatalı gateau ile yeniden ortaya çıktı. "Biraz ister misin? Çok güzeldir. Sabahları yol üstündeki pastaneden alıyorum. Saat üç ile beş arasında şekerim düşüyor, o yüzden ya bunu yiyeceğim ya da biraz kestireceğim.

"Evet, lütfen," dedim. 'Ben de pastayı çok severim. Bu arada, adın ne senin?

'Aman Tanrım! Sana söylemedim mi? Eminim bir noktada söylemiş olmalıyım.

"Hayır, söylemedin.

"Bak şimdi, bak şimdi... Bu bir şey ve özür dilerim. Annem bana en sevdiği kitapların adını vermiş. Bu yüzden ya çok şişmanım marmelat kedisi ya da kadın sevgilisiyle Fransa'ya kaçan ve kendini erkek olarak tanıtan ünlü bir kadın yazarın kurgusal bir vücut bulmuş hali. "Peki," diye meydan okudu bana, "benim adım ne?"

"Orlando. *Mükemmel* olduğunu düşündüm.

'Bayan D'Aplièse' - bana bir selam verdi - 'edebi bilginizden çok etkilendim. Peki, ben daha şişman bir marmelat kedisi miyim yoksa aslında erkek kılığına girmiş bir kadın mıyım?

Bir kahkahayı bastırdım. "Bence ikisi de değilsiniz. Siz sadece *sizsiniz*.

'Ve bence, Bayan D'Aplièse' - öne doğru eğildi ve bir elini kavradı "Edebiyat hakkında söylediğinizden çok daha fazla şey biliyorsunuz.

"Bu konuda eğitim aldım ama gerçekten uzman değilim.

"Kendinizi küçümsüyorsunuz. Gezegende marmelat kediyi ve ...'ın ünlü biyografik romanını bilen çok az insan vardır.

Yazarın adını arayışını izledim. Ve beni hâlâ sınamakta olduğunu çok iyi biliyordum. "Virginia Woolf," diye cevap verdim. 'Hikâye Vita Sackville-West'in hayatından ve Violet Trefusis'le olan ilişkisinden esinlenmiş. Ve *Marmelat Kedi Orlando* Kathleen Hale tarafından yazılmıştır. Onun en yakın yazarlarından biri. Virginia Woolf'un kız kardeşi Vanessa Bell'in de Vita Sackville-West ile ilişkisi vardı. Ama muhtemelen tüm bunları biliyorsunuzdur...'

Sesim kesilirken, tüm bu bilgileri verdiğim için birden utandım. Benim gibi saplantılı bir kitapsever daha bulmanın heyecanına kapılmıştım.

Orlando sözlerimi sindirirken bir süre sessiz kaldı.

'Bir kısmını biliyordum, evet, ama hepsini değil. Ve bu iki tamamen farklı kitabın yazarları arasındaki bağlantıyı hiç kurmamıştım. Siz nasıl kurdunuz?

"Tezimi Bloomsbury Seti üzerine yaptım.

"Ama sizin de fark etmiş olabileceğiniz gibi, Bayan D'Aplièse, zihnim uçarı bir şey gibi oradan oraya uçuşur. Bir arı gibi nektar arıyor ve bulduğunda da yoluna devam ediyor. Sizinki, tam tersine, öyle değil. İnanıyorum ki siz

Işığınızı bir çalının altına saklamak. İngiliz dilinde hala ölümünün yasını tuttuğum bir kelime, değil mi?

'I-'

'Söyle bana,' diye devam etti, 'nasıl bu kadar çok şey bildiğin halde bu kadar az şey sunabiliyorsun?

Yeni ayın bir parçası gibisiniz ve bir o kadar da gizemlisiniz. Bayan D'Aplièse . . . Star, Asterope, hangi takma adı kullanmak isterseniz, bir iş ister misiniz?

İsterim. Bir işe ihtiyacım var, çünkü beş parasızım. Çok çaresiz görünmemeye çalıştım.

"Ha! Ben de öyle, bugünkü küçük alışverişten sonra iş de öyle. Tabii ki maaşlar korkunç olur ama seni iyi beslerim.

"Ücretler tam olarak ne kadar kötü? Orlando başka bir yöne doğru zumlamadan önce onu sıkıştırmak için sordum.

'Ah, bilmiyorum. Çalıştırdığım son öğrenci eve başını sokacak kadar para götürüyordu. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle.

Doğrusu, her gün burada olması için *ona* para ödeyeceğimi biliyordum.

"Haftada iki yüz elli pound mu?

"Tamamdır. Sonra Orlando gülümsedi. Düzensiz dişlerini gösteren büyük bir gülümsemeydi bu. "Sizi uyarmalıyım, insanlarla aram pek iyi değildir. Ben Biraz tuhaf olduğumu düşündüklerinin farkındalar. Buraya geldiklerinde onları biraz uzaklaştırıyor gibiyim. İnternette daha iyi, bilmiyor musun? "Bir maymuna ceviz satamam ama kitaplarım iyidir.

"Ne zaman başlamamı istersiniz?"

"Yarın. Mümkünse?" 'Saat 10'da mı?'

"Mükemmel. Yukarı çıkıp sana anahtarları getireyim. Tekrar ayağa kalktı ve tam yukarı çıkmak üzereydi ki onu durdurdum.

"Orlando?"

"Evet?"

"Özgeçmişimi görmek ister misin?"

"Neden görmek isteyeyim ki?" diye sordu arkasını dönerken. "Az önce sana mümkün olan en kapsamlı mülakatı yaptım. Ve sen de başarıyla geçtin.

Birkaç dakika sonra ipuçlarımı plastik cüzdanıma geri koymuştum ve ağır bir pirinç anahtar seti avucuma bastırılmıştı. Orlando beni kapıya doğru yönlendirdi.

"Teşekkür ederim, Bayan... size nasıl hitap etmemi istersiniz?"

"Yıldız iyi olur.

"Bayan Yıldız. Benim için kapıyı açtı ve ben de içeri girdim. "Yarın görüşürüz.

"Evet.

O bana seslenmeden önce caddede yürümeye başlamıştım.

"Ve, Bayan Yıldız?

"Evet?

"Hatırlat da sana Flora MacNichol hakkında daha fazla şey anlatayım.

Ve onun sizin şu hayvan heykelciğinizle olan bağlantısını. Şimdilik hoşça kalın.

Kendimi az önce Narnia'dan gardıroba geri fırlatılmış gibi hissediyordum. Dışarıda Arthur Morston Kitapları paralel bir evren gibiydi. Ama eve gitmek üzere otobüse bindiğimde ve apartmana girmek için anahtar kartımı taktığımda, küçük bir mutluluk ve beklenti balonu hissettim. Akşam yemeğini pişirirken mırıldandım ve olağanüstü günümü CeCe'ye anlatıp anlatmama konusunda düşündüm. Sonunda sadece bir kitapçıda iş bulduğumu ve yarın başlayacağımı söyledim.

'Bu şimdilik iyi sanırım,' dedi. 'Ama bir başkası için eski kitaplar satarak bir servet kazanamayacağın kesin.

"Biliyorum, ama orayı seviyorum.

Masadan mümkün olduğunca çabuk kalktım ve bitkilerimle ilgilenmek için dışarı çıktım. Yeni işim başkaları için çok önemli olmayabilir ama benim için çok önemliydi.

Arthur Morston Books'taki ilk iki haftam, geldiğim günle hemen hemen aynı şekilde geçti. Orlando sabahları çoğunlukla üst katta olurdu - arka kapının arkasındaki boşluk ve üst katta ne olduğunu bilmiyordum - ve bir müşteri mahzendeki paslanmış büyük bir kasada tutulan en nadir ve değerli kitaplardan birini görmek isterse ya da cevaplayamadığım bir soru olursa onu aramam söylenirdi. Ama nadiren olurdu - *ne* bir soru ne de bir müşteri.

Orlando'nun 'müdavimleri' dediği kişileri tanımaya başladım: raftan bir kitap seçip kibarca fiyatını soran ve her zaman arkasında bir kartta yazılı olan çoğunlukla emekliler. Sonra, Formaliteler bittikten sonra kitabı deri sandalyelerden birine götürür ve okumak için ateşin yanına oturlardı. Çoğu zaman, başlarını kitaptan kaldırmadan saatlerce orada kalır, sonra da kibar bir 'teşekkür ederim' diyerek ayrılırlardı. Yıpranmış tüvit ceketli, özellikle yaşlı bir beyefendi bir hafta boyunca her gün gelip *The House of Mirth*'i aldı ve onunla oturdu. Hatta her gün kitabı rafa geri koymadan önce nereye vardığını işaretlemek için bir kâğıt parçası eklediğini fark ettim.

Orlando bana dükkânın arka tarafındaki oyukta kahve yapmam için bir cafetière vermişti ve ben de gelen her 'müşteriye' bunu ikram edecektim. Görevlerimden biri de işe gelirken bir bardak süt almaktı; bu sütü alan çok az kişi olduğu için çoğu zaman kullanılmadan döküyordum.

Oyuktaki rafın üzerinde bir resim gözüme çarptı, çizimlerin tarzı avucumun içi kadar tanıdık. Daha yakından bakmak için parmak uçlarımda durdum ve artık orijinalinin hayaletimsi bir fısıltısına kadar solmuş olan yazıdan bunun bir mektup olduğunu gördüm. Küçük Sayfaya serpiştirilmiş suluboyalar daha iyi durumdaydı ve ben

mükemmelliği. Kelimeleri çözmek için burnumu neredeyse cama dayadığımda bir tarih ve bir ismin silik hatlarını gördüm.

'*Sevgili Fl-*' İsmi geri kalanı kesin olamayacak kadar silikti. Ama sayfanın altındaki küçük, düzgün yazıdaki imza öyle değildi. Hiç şüphesiz bu mektubun yazarının 'Beatrix' olduğunu ilan ediyordu.

"Fl . . . Kendi kendime mırıldandım. Bu mektup *benim* Flora'*ma* olabilir *miydi?* MacNichol? Orlando, Beatrix Potter ve Flora'nın birbirlerini tanıdıklarını söylemişti. Ona sormaya kararlıydım.

Saat tam birde Orlando merdivenlerden iner ve ön kapıdan çıkarak gözden kaybolurdu. Bu, ateşin yanındaki sandalyelerde kitap okuyanlara gitmeleri için görünmez bir işaret gibi görünüyordu. Geri döndüğünde Orlando kapıyı arkasından kilitliyor ve tabelayı *kapalıya* doğru sallıyordu.

Üst kattan porselen tabaklar, çatal bıçak takımları ve kolalı beyaz keten peçeteler gelir ve yemeğe başlardık.

Bu benim günün en sevdiğim kısmıydı. Zihni bir konudan diğerine geçerken onu dinlemeye bayılırdım, normalde edebi bir alıntıyla noktalanırdı. Hangi konunun bir sonrakine yol açacağını bulmaya çalışmak benim için bir oyun haline gelmişti. Yine de genellikle tahmin etmekte başarısız oluyordum, çünkü vahşi ve belirsiz teğetlere sapıyordu. Bu arada 'aziz' annesi Vivienne'in, Orlando henüz yirmi yaşındayken ve Oxford'daki ikinci yılındayken trajik bir araba kazasında hayatını kaybettiğini öğrenmeyi başardım. Babasının kalbi o kadar kırılmıştı ki, hemen kendini

Yunanistan'a 'mitolojik tanrıalarının ve uzonun sefaletinde boğulmak' için. Sadece birkaç yıl önce kanserden ölmüştü.

"Gördüğünüz gibi," diye dramatik bir şekilde eklemişti Orlando, "ben de bir yetimim.

Konuşması ara sıra benim Atlantis'teki yetiştirme tarzımla ilgili sorularla da doluydu. Özellikle Pa Salt onu büyülüyor gibiydi.

'Peki kimdi o? Onun bildiklerini bilmek ...' Orlando bir keresinde babamın doğduğu ülkeyi bile bilmediğimi itiraf ettikten sonra mırıldandı.

Yine de, babama olan takıntısına rağmen, Flora MacNichol konusunda daha fazla bilgi vermeye gönüllü olmadı. Beatrix Potter'dan gelen çerçeveli mektubu gündeme getirdiğimde, umduğum tepkiyi alamadım.

"Ah, şu eski şey" - elini mektuba doğru salladı - "Beatrix çocuklara bir sürü mektup yazmış. Ve ben onu sıkıştırıramadan başka bir konuya geçti.

Yakında bir gün, kendime daha fazlasını soracak cesareti bulacağıma söz verdim. Ama Flora MacNichol hakkında daha fazla şey öğrenemesem bile, günlerim muhteşem kitaplarla doluydu; deri ciltli büyük bir defterde ağır mürekkepli bir kalemle yeni stokları kataloglarken sadece onların kokusu ve hissi bile beni dolduruyordu zevkle. Mürekkebi kağıda dökmeme izin vermeden önce el yazısı testine girmek zorunda kalmıştım. Her zaman net ve zarif yazım için iltifat almıştım, ancak hızla arkaik ve geçersiz hale gelen bir becerinin bir gün bir varlığa dönüşeceğini hiç düşünmemiştim.

Üçüncü haftamın başında kitapçıya giderken otobüste otururken, farklı bir çağda doğmuş olmam gerekip gerekmediğini düşündüm. Hayatın hızının daha yavaş olduğu ve sevdiklerime yazdığım mektupların E-posta ile saniyeler içinde ulaşmak yerine, onlara ulaşmak günler - hatta aylar - alır.

'Yüce Tanrım! Modern teknolojiden tutkuyla nefret ediyorum! Orlando her zamanki gibi saat on buçukta elinde pastane kutusuyla ön kapıdan içeri girerken benim düşüncelerimi yansıtıyordu. "Dün gece korkunç bir yağmur fırtınası yüzünden Kensington'daki tüm telefon hatları kesildi ve interneti de beraberinde götürdü.

Ben de *Savaş ve Barış*'ın muhteşem bir kopyası için teklif veremedim. O kitaba bayılırım," diye içini çekti ve kederli bir yüz ifadesiyle bana döndü. 'Ah pekala, Mouse sahip olmadığımız daha fazla parayı harcamadığım için rahatlayacak. Kimden bahsetmişken, geçen gün senden bahsetmiştim.

'Fare'yi daha önce birkaç kez duymuştum ama Orlando için bu kişinin gerçekte kim *olduğunu* tam olarak tespit etmeyi hiç başaramamıştım. Hatta kadın mı erkek mi olduğunu bile.

"Öyle mi?

'Evet. Bu hafta sonu meşgul müsünüz Bayan Star? Rory'nin doğum günü için High Weald'a gitmem gerekiyor. Mouse da orada olacak. Evi görebilir, Marguerite'le tanışabilir ve Flora MacNichol hakkında sohbet edebilirsiniz diye düşündüm.

'Evet. Boşum,' dedim, fırsat ayağıma kadar gelmişken değerlendirmem gerektiğini fark ederek.

'Anlaştık o zaman. Cumartesi günü Ashford'a giden saat on treninin birinci sınıf vagonunda Charing Cross'ta buluşalım. Ben de senin

biletim yanımda. Şimdi, büyük modern tanrımız Wi-Fi'nin biz ölümlülere görünmeye tenezzül edip etmediğini öğrenmek için yukarı çıkmalıyım.

"Tam olarak nereye gidiyoruz?"

"Sana söylemedim mi?"

"Hayır.

"Kent'e tabii ki," dedi havalı bir şekilde, sanki bu çok açıkmiş gibi.

Haftanın geri kalanında heyecan ve bilinmezlik korkusu arasında gidip geldim. Bir zamanlar romancı ve şair Vita Sackville-West'in evi olan görkemli ev ve bahçeleri, Sissinghurst'ü görmek için bir üniversite gezisinde Kent'e gitmişim. Burayı nazik ve yumuşak bir ilçe olarak hatırlıyordum - öğrenci arkadaşlarımdan birinin bana söylediği gibi 'İngiltere'nin bahçesi'.

Söz verdiğim gibi, Cumartesi sabahı Charing Cross istasyonuna vardığımda Orlando çoktan vagona binmişti. Gece mavisi kadife ceket ve şal atkısı -diğer yolcularla paylaşmamız gereken masanın tamamını kaplayan devasa piknik sepetinden bahsetmiyorum bile- modern trende uyumsuz bir görüntü oluştuyordu.

Yanına oturdüğümde, 'Sevgili Bayan Yıldız,' dedi. 'Her zamanki gibi tam zamanında. Dakiklik, olduğundan daha sık övülmesi gereken bir erdemdir. Bir fincan kahve?'

Sepeti açtı ve bir matara ile iki porselen kahve fincanı çıkardı, ardından keten peçetelere sarılmış taze, hala sıcak kruvasan tabakları geldi. Tren istasyondan ayrılırken ve Orlando bana kahvaltı servisi yaparken, her zamanki gibi benimle her şey hakkında sohbet ederken, yakınlarda bir şey fark ettim. Yolcular şaşkınlıkla bize bakıyordu. Karşı koltuklarda kimse oturmadığı için şükrediyordum.

"Tren yolculuğu ne kadar sürecek?" diye sordum ona, mükemmel bir şekilde düzenlenmiş iki tabak daha doğranmış meyve çıkarıp streç filmi kaldırırken.

"Bir saat ya da o civarda. Marguerite bizi Ashford istasyonundan alacak.'

"Marguerite kim?"

"Kuzenim.

Peki ya Rory?

Yarın yedi yaşına basacak olan sevimli bir çocuk. Mouse da orada olacak ama senin aksine zavalıcılık zaman kavramına sahip değil. Şimdi müsaadenizle,' dedi ve tabakları piknik sepetine geri koyduktan sonra titizlikle üstündeki son kırıntıları da sildi.

"Kırk göz kırpmalıyım.

Orlando vurulmaktan korunmak istercesine kollarını göğsünde kavuşturdu ve uyuyakaldı.

Otuz dakika sonra, tam Ashford'da inmek için heyecanlanmaya başlamıştım ki, Orlando'yu rahatsız etmek istemediğimden gözleri birden açıldı.

"İki dakika sonra Bayan Star, ineceğiz.

Diğer yolculardan kaçarak yürüdüğümüz peron yumuşak sonbahar güneşiyle yıkanıyordu.

Orlando, 'İlerleme sürekli zarar veriyor,' diye yakındı. 'İnşa ettikleri Eurotunnel istasyonuyla birlikte burada bir daha asla huzur ve sessizlik olmayacak.

İstasyonun ön avlusuna çıktığımızda, bir gece önce don olduğunu fark ettim ve nefesimin hafif dumanlı tonunu görebiliyordum.

"İşte orada," dedi Orlando, hırpalanmış bir Fiat 500'e doğru son sürat yürürken. "Sevgili Marguerite, gelip bizi süpürmen büyük incelik," dedi kendisi kadar uzun boylu, heykelsi bir kadın uzun bacaklarını küçük arabanın direksiyonundan çıkarırken.

Adam onu iki yanağından öperken kadın duraksayarak, "Orlando," dedi. Büyük hasır sepeti işaret etti. 'Bunu nasıl arabaya koyacağız? Araba mı? Özellikle de bir misafir getirmişken.

Büyük, koyu renk gözlerinin üzerimde gezindiğini hissettim. Büyüleyici bir renkteydiler - neredeyse menekşe rengi.

"Sizi Bayan Asterope D'Aplièse ile tanıştırmama izin verin, daha çok Star olarak bilinir. Bayan Star: kuzenim, Marguerite Vaughan.

Kadın bana yaklaşıırken, 'Ne kadar alışılmadık bir isim,' dedi. Soluk tenindeki belli belirsiz çizgilerden düşündüğümde daha yaşlı olduğunu, muhtemelen kırklı yaşlarının başında olduğunu anladım.

'Sizinle tanışmak bir zevk,' diye devam etti. 'Kuzenimin düşüncesizliği yüzünden bu saçma sepeti getirdiğim için özür dilemekten başka yapabileceğim bir şey yok.

şimdi yanına sıkışmak zorundayım. Tanrı bilir Pret'teki kahvenin nesi var?" dedi ve gözlerini arabayı doldurmaya çalışan Orlando'ya çevirerek.

sepeti arka koltuğa koydu. "Ama eminim onun nasıl biri olduğunu biliyorsundur. Bana sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Biliyorum," dedim, kendimi de gülümserken buldum.

'Şahsen, bence onu eve kadar beş mil yürütmeliyiz.

Böylece rahatça oturabilirsin.' Komplocu bir tavırla kolumu okşadı. 'Hadi Orlando, eve döndüğümüzde yapacak çok işim var. Et henüz gelmedi.

"Özür dilerim, Bayan Star. Orlando terbiye edilmiş bir çocuk gibi görünüyordu. "Tamamen düşüncesizim. Ben arkaya tırmanıp sepetin yanındaki küçük boşluğa kendimi sıkıştırırken kapıyı benim için açık tuttu, kollarımı iki yanıma sıkıştırdım.

Yapraklı köy yollarında ilerlemeye başladık, Marguerite ve Orlando öndeydi, ikisi de o kadar uzun boyluydu ki kafalarının tepesi neredeyse tavana değiyordu. Kendimi yeniden çocuk gibi hissediyordum ama pencereden dışarı bakıp İngiliz kırsalının güzelliğine hayranlıkla bakmakla meşguldüm.

Orlando aldığı ve sattığı kitaplar hakkında on dokuz düzine kadar konuştu ve Marguerite onu *Anna Karenina*'ya fazla para harcadığı için nazıkçe uyardı - anlaşılan Mouse ona söylemişti - ama sesindeki şefkati duyabiliyordum. Arkasında otururken parfümünün kokusunu alabilecek kadar yakındım - arabayı dolduran rahatlatıcı misk kokusu.

Kalın, siyah saçları doğal dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu ve Orlando'yla konuşmak için ona döndüğünde, Pa Salt'ın Romalı burnu olarak adlandırdığı, çarpıcı yüzünde belirgin bir şekilde duran bir burnu olduğunu gördüm. Kesinlikle klasik anlamda güzel değildi ve kot pantolonuna ve eski kazağına bakılırsa, kendini daha da güzelleştirmek gibi bir derdi de yoktu. Yine de onda çok çekici bir şeyler vardı ve benden hoşlanmasını istediğimi fark ettim - alışılmadık bir duygu.

"Oraya mı gidiyorsun?" diye sordu bana. "Artık çok uzak değil.

"Evet, teşekkür ederim. Alçak arabanın yüksekliğini abarttığı kalın çitler yanımdan geçip giderken başımı pencere camına yasladım.

şeritler daralıyordu. Londra'nın dışında olmak çok güzel bir duyguydu, yeşil duvarın arkasından sadece tek tük kırmızı tuğlalı bacalar görünüyordu.

Marguerite ve Orlando'nun kafalarının çatıya çarpmasına neden olacak kadar çukurlu bir yola açılan bir çift eski kapıdan sağa döndük.

Orlando'ya, 'Kış gelmeden önce Mouse'tan traktörü getirmesini ve bu çukurları çakılla doldurmasını istemeliyim,' dedi. "İşte geldik Star," diye ekledi arabayı büyük, zarif bir evin önünde durdururken.

Evin duvarları yumuşak kırmızı tuğladan örülmüş, sarmaşıklar ve salkımlar düzensiz pencereleri yeşilliklerle kaplamıştı. Tudor mimarisini vurgulayan uzun, ince bacalar Eylül ayının keskin gökyüzüne doğru uzanıyordu. Kendimi Fiat'ın arkasına sıkıştırdığımda, evin içinin etkileyici olmaktan ziyade başıboş olduğunu hayal ettim - kesinlikle görkemli bir ev değildi; daha ziyade, yavaşça yaşlanmış ve yavaşça batmış gibi görünüyordu. çevresindeki kırsal alan. Kitaplarda okumayı çok sevdiğim geçmiş bir dönemden bahsediyordu ve içimde bir özlem hissettim.

Marguerite ve Orlando'yu muhteşem meşe ön kapıya doğru takip ettim ve genç bir çocuğun parlak kırmızı bir bisikletle bize doğru yalpalayarak geldiğini gördüm. Garip, boğuk bir çığlık attı, el sallamaya çalıştı ve hemen bisikletten düştü.

"Rory! Marguerite ona doğru koştu ama o çoktan kendini toparlamıştı. Tekrar konuştu ve ne dediğini anlayamadığım için yabancı olup olmadığını merak ettim. Marguerite onun tozunu aldı, sonra çocuk bisikleti aldı ve ikisi birlikte bize doğru geri yürüdüler.

Marguerite, "Bakın kim gelmiş," dedi ve konuşmak için doğrudan çocuğa döndü. "Bunlar Orlando ve arkadaşı Star. "Star" demeyi dene. Adımdaki 'st' harfini özellikle telaffuz etti.

"Ss-t-aahh," dedi çocuk bana yaklaşırken, yüzünde bir gülümsemeyle, elini kaldırıp parmaklarını parlayan bir yıldız gibi açmadan önce. Rory'nin koyu renk kirpiklerle çerçevelenmiş bir çift meraklı yeşil göze sahip olduğunu gördüm. Dalgalı bakır rengi saçları güneşte parlıyordu ve pembe yanakları mutluluktan çukurlaşmıştı. İnsanın asla hayır demek istemeyeceği türden bir çocuk olduğunu fark ettim.

"Süpermen adını kullanmayı tercih ediyor, değil mi Rory?" Orlando kıkırdadı, elini Süpermen'in havaya kalkışı gibi yumruk yaptı.

Rory başını salladı, sonra bir süper kahramanın tüm asaletiyle elimi sıktı ve sarılmak için Orlando'ya döndü. Onu sıkıca kavrayıp gıdıkladıktan sonra Orlando onu yere bıraktı, sonra da önüne çömelip elleriyle işaret etti ve kelimeleri net bir şekilde söyledi.

'Mutlu Yıllar! Hediye Marguerite'in arabasında. Gelip benimle almak ister misin?

Rory, "Evet lütfen," diye konuşup işaret etti ve o anda sağır olduğunu anladım. Yirmi yılı aşkın bir süre önce annemden öğrendiğim paslı zihinsel kataloğumu karıştırdım. İkisinin ayağa kalkıp el ele arabaya doğru yürümelerini izledim.

"Benimle içeri gel Yıldız," dedi Marguerite. "Biraz zaman alabilir.

Onu geniş bir Tudor merdiveninin bulunduğu giriş holüne kadar takip ettim; bu merdivenin harika bir şekilde döndürülmüş ve oyulmuş meşe trabzanından bir reproduksiyon olmadığını görebiliyordum. Bir geçit boyunca ilerlerken, eski taş ayaklarımın altında çatlak ve düzensiz bayraklar, toz ve odun dumanı kokan atmosferi içime çektim ve yüzyıllar boyunca sakinlerini sıcak tutmak için yakılan binlerce ateşi hayal ettim. Ve bir şey hissettim
Bu inanılmaz evde yaşayan kadın için kesin bir kıskançlık.

"Korkarım sizi doğruca mutfığa sürüklüyorum, çünkü gitmem gerekiyor. Lütfen buradaki dağınıklığı mazur görün - Rory'nin doğum günü yemeği için kim bilir kaç kişi var ve ben daha patatesleri bile soymadım.

Kirşilerle kaplı alçak tavanlı bir odaya girdiğimizde "Size yardım edeyim," diye teklif ettim.
içinde bir aralık.

"İkimize de birer içki koyarak yardımcı olabilirsiniz," diye önerdi, açık bakışları evinin sıcaklığını ve güzelliğini yansıtıyordu. "Kiler şurada; bir şişe cin var, biliyorum ve buzdolabında biraz tonik olması için dua ediyorum. Aksi takdirde yaratıcı olmamız gerekecek. "Patates soyacağını nereye koydum ben?

"Buraya. Gazeteler, mısır gevreği paketleri, kirli tabaklar ve çamurlu bir futbol çorabıyla dolu uzun meşe masadan aldım. "Neden sen içecekleri getirmiyorsun, ben de sebzeleri halledeyim?

"Hayır, Yıldız, sen bizim misafirimizsin...

Patates torbasını çoktan kapmış ve raftan bir tencere indirmiştim. Kabuklarını soymak için bir haftalık gazete kâğıdını çıkardım ve mutfak masasına oturdum.

"Peki" - Marguerite minnettarlıkla gülümsedi - "Ben gidip cin getireyim o zaman.

Sonraki bir saat içinde tüm sebzeleri soydum, bifteği hazırladım ve ocağa koydum, ardından mutfığı düzenlemeye koyuldum.

Cin bulduktan ve içine biraz düz tonik ekledikten sonra, Marguerite oğluyla ilgilenmek için içeri girip çıkarken sorumluluğu bana bıraktı, gelenleri selamladı ve öğle yemeği için masayı hazırladım. Şu anki dağınıklık olmadan hayalimdeki mutfığın etrafında dolanırken mırıldandım. Ocaktan gelen ısı odayı ısıtıyordu ve tavandaki çatlaklara bakarken eski sararmış duvarların yeni bir kat beyaz boyayla kaplandığını hayal ettim. Damlayan balmumuyla çukurlaşmış meşe masayı temizlerken

Mumlar, ardından muhtemelen bir haftalık tencere ve tabakları yıkadım.

Her şey kontrol altına alındıktan sonra, düzensiz cam bölmeleriyle pencereden dışarı, bir zamanlar evin bahçesi olması gereken mutfak bahçesine baktım.

Ev için sebze kaynağı. Daha yakından bakmak için mutfak kapısından çıktım ve artık aşırı büyümüş ve dağınık olduğunu gördüm, ancak dayanıklı bir biberiye fidanı buldum ve kızarmış patatesleri tatlandırmak için ondan biraz ot kopardım.

Burada yaşayabilirim, diye düşündüm Marguerite döndüğünde, oldukça kırışık bal rengi ipek bir bluz ve gözlerini tamamlayan mor bir eşarp giymişti.

'Aman Tanrım, Star, seni mucize işçi! Mutfağın yıllardır böyle görüldüğünü görmemiştin! Teşekkür ederim. İş ister misin?'

"Orlando'da zaten bir işim var.

"Biliyorum ve onun yanında olduğun için çok mutluyum. Belki ara sıra onu, kendi kişisel kütüphanesi haline gelmekte olan bir şeyi finanse etmek için büyük miktarlarda para harcamaktan caydırabilirsin.

Marguerite kendine bir ölçü daha cin doldururken, 'Aslında internette oldukça fazla kitap satıyor,' diye onu savundum.

'Biliyorum,' dedi sevgiyle. "Pekâlâ, Rory oturma odasında hediyelerini açmakla meşgul, Orlando da misafirler için biraz daha şarap almak üzere mahzene indi, ben de beş dakikalığına oturabilirim. İç çekmeden önce saatini kontrol etti. 'Mouse yine geç kaldı ama öğle yemeğini ertelemeyeceğiz. Sanırım bu sabah Rory'nin sağır olduğunu öğrendiniz?

Tıpkı kuzeni gibi Marguerite'in beyninin de bir kelebek gibi bir konudan diğerine uçtuğunu düşünerek, "Evet, öyle," diye cevap verdim.

'Ve doğduğundan beri de öyle. Sol kulağı az da olsa duyuyor ama işitme cihazları bir yere kadar. Ben sadece ...' Durakladı, bakışlarıyla buluştu. 'Asla bir şeyi yapamayacağını, sanki ondan daha değersiz olduğunu hissetmesini istemiyorum.

başka biri. İnsanların bazen söyledikleri şeyler ...' Başını salladı ve içini çekti. "O var olan en harika, en akıllı küçük çocuk.

"O ve Orlando çok yakın görünüyorlar," diye söze girdim.

"Beş yaşındayken ona okumayı öğreten Orlando'ydu, Rory ile konuşabilmek ve ona öğretebilmek için İngiliz İşaret Dili'nde ustalaşmıştı. Onu kaynaştırdık - yani yerel ilkokula yerleştirdik - ve diğer çocuklara işaret etmeyi bile öğretiyor. Harika bir konuşması var.

Terapist, onu konuşmaya ve dudak okumaya teşvik etmek için her hafta onunla birlikte çalışıyor ve harika gidiyor. Onun yaşındaki çocuklar çok çabuk öğreniyor. Şimdi seni Sindirella gibi mutfakta kilitli tutmak yerine misafirlerle tanıştırmaya götürmeliyim.

"Gerçekten, sorun değil. Ben bifteği kontrol edeyim. Ocağa doğru yürüdüm ve eğilerek et ile kızarmış patatesleri aldım. 'Umarım sakıncası yoktur ama kilerde bulduğum bal ve susam tohumlarını da ekledim. havuçlara biraz tat katar.'

"Tanrım! Hiç sorun değil. Hiçbir zaman iyi bir aşçı olamadım ve öğle yemeğini senin yapman cennet gibi. Rory'yle ve bu sorunlu ev, faturaları ödemek için umutsuzca ihtiyaç duyduğum işimden bahsetmiyorum bile, sürekli kuyruğumu kovalıyorum. Fransa'da bir duvar resmi yapmam için harika bir teklif aldım ama Rory'yi bırakıp bırakamayacağımı bilmiyorum...' Marguerite'in sesi kesildi. "Özür dilerim Star, bunlar senin sorunların değil.

"Sen bir sanatçı mısın?

"Öyle olduğumu düşünmek isterdim, evet, ama geçenlerde biri bana sadece duvar kâğıdı tasarladığımı söyledi. Marguerite bir kaşını kaldırdı. "Her neyse, bugün için teşekkürler.

'Yardım etmek benim için sorun değil, gerçekten. Ne zaman yemek istersiniz? Et pişti, sadece dinlenmesi gerekiyor.

"Ne zaman hazır olursan. High Weald'a gelen herkes gerektiği kadar beklemeye alışkındır.

"Yarım saate ne dersin? Biraz yumurtanız varsa Yorkshire pudingi yapabilirim.

'Oh, yumurtamız var; tavuklar mutfak bahçesinde serbest dolaşıyor. Biz burada omletle yaşıyoruz. Sana onları getireyim,' dedi kilere doğru yürürken.

"Mag! Ben acıktım!

Döndüm ve Rory'nin mutfaka girdiğini gördüm.

"Merhaba," diye imzaladım, sonra Orlando'nun az önceki el hareketlerini taklit etmeye çalıştım, ellerimi iki kez birbirine vurdum, sonra avuçlarımı düz bir şekilde yukarı ve öne doğru süpürdüm. "Mutlu yıllar," diye başardım.

Şaşırmış görünüyordu, sonra gülümsedi. "Teşekkür ederim," diye karşılık verdi. Sonra menzili işaret etti ve sanki bir saat varmış gibi bileğine vurdu, sonra da omuzlarını silkerek bir soru sordu.

"Öğle yemeği otuz dakika içinde hazır.

"Tamam. Rory bifteğe bakmak için ona doğru ilerledi.

Parmaklarımı küçük boynuzlar şeklinde başıma dayayarak, "İnek," diye işaret ettim. Rory kıkırdamaya başladı ve parmaklarını doğru şekilde yerleştirerek bana işaret yaptı. Bir bıçak aldım ve onun için eklemiden biraz kestim.

Marguerite kilerden çıktı. Rory onu ağzına attı ve çiğnedi.

"Güzel. Bana başparmağıyla onay verdi.

Parmaklarımı çeneme dayayıp elimi çekerek, Fransız ve İngiliz işaretlerinin benzer olduğunu umarak, 'Teşekkür ederim,' diye işaret ettim.

"Bana işaret dilini de bildiğini söyleme, Star? Marguerite söyledi.

"Küçükken biraz öğrenmiştim ama çok iyi değilim, değil mi Rory? Rory annesine döndü ve hızla işaret ederek onu güldürdü. 'İmzanın berbat olduğunu söylüyor, ama "ineğin" bunu telafi ediyor.

Görünüşe göre benden çok daha iyi bir aşçısın. Seni arsız maymun.' Onun saçlarını karıştırdı.

Rory pencereden dışarı bakarken, "Fare burada," dedi. Bir eliyle koşuşturan bir hayvan gibi küçük bir hareket yaptı.

'Ve tam zamanında. Star, seni bir süreliğine burada bırakıp misafirlerimi ağırlamaya gitmemin bir sakıncası var mı? Yorkshire pudingleri için yumurtaları masaya koydu.

Rory annesinin ellerinden tutup onu mutfaktan dışarı sürüklerken, 'Elbette olmaz,' dedim.

Omzunun üzerinden, "Servis yapmana yardım etmek için geri döneceğime söz veriyorum," dedi. "Sorun değil," dedim un aramak için kilere giderken.

Sonraki yarım saat boyunca, öğrendiğim bazı numaraları Marguerite döndüğünde öğle yemeği hazırda. Çam şifonyerden servis tabakları aldım ve taşıması için tabakları ona uzatmaya başladığımda Marguerite'in kaşları şaşkınlıkla kalktı.

'Tanrım, bütün bu porselenlerin nereye gittiğini unutmuşum. Star, bunu yaptığın için sen gerçekten bir meleksin.'

'Önemli değil. Çok keyif aldım.

Ben de keyif aldım. CeCe'den başkası için yemek yaptığım nadirdi. Belki de yerel gazete bayiine hizmetlerimi tanıtan bir kart bırakmalıyım diye düşünüyordum ki mutfakta bir adam belirdi.

'Merhaba, bifteği kesmek için gönderildim. Nerede?' dedi kısaca.

Şakaklarına doğru hafifçe kırılan dağınık saçlarını, güçlü yüz hatlarını, üzerimde gezindiğini hissettiğim bir çift dikkatli yeşil gözün hakimiyetinde

Ben. Yakası yıpranmış bir gömleğin üzerine güve yeniği bir V yaka kazak ve bir kot pantolon giymişti. Bana doğru gelirken, üzerimde yükseldiğini gördüm. Orlando'ya kesin bir benzerlik vardı, ama bu adam çok daha kaba saba - ve kesinlikle dağınık - bir versiyonu ve Orlando'nun bana bahsettiği kardeşin bu olup olmadığını merak ettim.

Aklımı başıma toplayarak sorusuna cevap verdim. "Orada, poligonda.

"Teşekkürler.

Yanımdan geçerken gizlice onu inceledim ve çekmecedan bir bıçak çıkarırken kendini nasıl gergin tuttuğunu fark ettim. Oymaya başlarkenki sessizliği, bana onun o kolay sıcaklığının hiçbirine sahip olmadığını söyledi. olası ilişkiler. Sanki davetsiz misafir olduğumu hissetmiş gibi aniden rahatsız olarak mutfakta dolandım ve yemek odasına gitmenin bir yolunu bulup bulamayacağımı düşündüm. Tam bunu yapmak üzereyken Marguerite yeniden ortaya çıktı.

'Bitti mi Mouse? Acele etmezsen tabaklarını yemek üzereler.'

'Böyle şeyler zaman alır,' diye cevap verdi, bana söylediği ilk cümle kadar soğuk.

"Sen benimle gel Yıldız, biz de Fare'yi sihrini yapması için yalnız bırakalım.

Kafamda canlandırdığım karakterler arasında meşhur 'Fare' olma ihtimali olanlar arasında, yakışıklı olmasına rağmen donup kalabilen *bu* adam yoktu. birkaç saniye içinde bir atmosfer. Marguerite'i mutfaktan alçak tavanlı, ızgarasında neşeyle yanan ateşin bulunduğu yemek odasına kadar takip ederken, tek umudum öğle yemeğinde onunla yan yana oturmak zorunda kalmamaktı.

"İşte buradasın, sevgili kızım," dedi Orlando, yanaklarının kızarmasından mahzenden getirdiği şarabın tadını çıkardığı anlaşıyordu. "Bu kesinlikle muhteşem görünüyor.

"Teşekkür ederim.

'Gel ve yanıma otur. Mouse senin diğer tarafında ve onunla Flora Mac-Nichol hakkında sohbet edebileceğini düşündüm. Son zamanlarda onun hakkında bazı araştırmalar yaptı.

"Star, seni masadaki herkesle tanıştırebilir miyim?" dedi Marguerite.

O öyle yaptı ve ben de otomatik olarak yarım düzine yeni yüze 'merhaba' dedim, hepsinin adını ve Rory ile nasıl bir bağlantıları olduğunu anlamaya çalıştım ama başaramadım.

"Mouse senin akrabalarından biri mi? Orlando'ya alt tonda sordum.

"Elbette öyle sevgili kızım," diye kıkırdadı. 'O benim ağabeyim. Bunu sana söylememiş miydim? Eminim söylemiş olmalıyım.

"Hayır.

"Ve sen söylemeden önce, onun anne babamızın tüm güzelliğini ve zekâsını çaldığını ve beni yavrunun en küçüğü olarak bıraktığının farkındayım. Rahatça yerine getirdiğim bir rol.

Evet, ama sen sıcaklık ve empatiyi temsil ediyorsun, kardeşinde ise bunların hiçbiri yok.

Mouse yanıma oturmak için masaya doğru yürüdü. O bunu yaparken Orlando ayağa kalktı.

'Lordlarım, bayanlar ve baylar, yedinci yaş günü vesilesiyle Efendi Rory'nin şerefine kadeh kaldırma onurunu bana bahşeder misiniz? Sağlığına ve zenginliğine, genç adam,' Orlando konuşurken Rory'ye işaret etti. Toplananlarla birlikte kadehini kaldırdı ve Rory'nin mutluluktan parladığını gördüm. Herkes alkışlamak için ellerini havaya kaldırdı ve masadakilerin neşesine kapılıp ben de kendi elimi kaldırdım.

"Mutlu yıllar," diye mırıldandı Mouse yanımdan, kelimeleri imzalamak için hiçbir çaba sarf etmeden.

Marguerite, "Pekâlâ, lütfen herkes yemeğini yesin," diye ısrar etti.

İki kardeşin arasına sıkışmıştım - biri her zamanki gibi yemeğini bir çöp öğütücüsü gibi yiyordu, diğeri ise bu süreçle neredeyse hiç ilgilenmiyordu. Etrafımdaki şarapla yumuşamış topluluğa bakarken, ani bir mutluluk hissi yaşadım ve babamın ölümünden bu yana geçen aylar içinde ne kadar yol kat ettiğimi düşünmek için kendime izin verdim. Etrafı yabancılarla çevrili bir öğle yemeği masasında oturuyor olmam bir mucizeye benziyordu.

Bebek adımları, Star, bebek adımları . . .

Ayrıca, hepimizin daha genç olduğu ve evde yaşadığımız zamanlarda babam Salt'la birlikte Atlantis'te yediğimiz Pazar öğle yemeklerine geri döndüğümü hissettim. Hiç yabancı olduğunu hatırlamıyordum ama o zamanlar annem, babam ve biz altı kız sekiz kişiydik - burada yaşadığım türden bir sıcaklık ve sohbeti üretmek için kolayca yeterli insan. Bir ailenin parçası olmayı özlemiştim.

Sağ tarafımdaki Buz Adam'ın benimle konuştuğunu fark ettim. "Orlando bana onun için çalıştığını söyledi.

"Evet, çalışıyorum.

"Uzun süre hayatta kalacağından şüpheliyim. Genelde hayatta kalmazlar.

"Sakin ol, eski dostum," diye kesti Orlando iyi huylu bir şekilde. "Star ve ben birlikte oldukça iyi idare ediyoruz, değil mi?

'Öyle,' dedim, normalde kullandığımdan çok daha yüksek ve kesin bir ses tonuyla, garip ama tatlı işverenimi savunarak.

"Birinin ona çeki düzen vermesi gerekiyor. Dükkân bir süredir Ama o dinlemeyi reddediyor. Dükkanın yakında kapanacağını biliyorsun Orlando. Londra'nın en pahalı caddelerinden birinde. Pazarda çok iyi bir fiyata satılır.'

'Bunu başka bir zaman konuşabilir miyiz? İşle yemek yeme zevkini karıştırmak bana hep hazımsızlık verir,' diye karşı çıktı Orlando.

"Anlıyor musunuz? Yüzleşmemek için her zaman bir bahane buluyor.

Bu sözler mırıldanıldı ve ben de dönüp Mouse'un yeşil gözlerinin doğrudan bana baktığını gördüm. 'Belki de onun mantıklı düşünmesini sağlayabilirsin. Hatta iş tamamen online olabilir. Kitapçıdaki ücretler astronomik ve ikimizin de bildiği gibi ziyaretçi sayısı yok denecek kadar az. Hesaplar tutmuyor.

Gözlerimi garip bir şekilde hipnotize edici olan bakışlarından ayırdım.

"Korkarım bu iş hakkında hiçbir şey bilmiyorum," demeyi başardım.

"Bağışlayın beni, bir çalışanla bu konuda konuşmam uygun olmaz.

Özellikle de işveren duyma mesafesi içinde oturuyorsa, diye düşündüm öfkeyle. Bir şekilde beni küçük görmeyi ve küçümsemeyi başarmış, ılık özrünü boşa çıkarmıştı.

"Peki, Flora MacNichol ile aranızdaki bağlantı tam olarak nedir, Bayan . . . ?"

Orlando benim yerime, 'D'Aplièse,' diye cevap verdi. "Ve onun gerçek Hristiyan adının "Asterope" olduğunu bilmek ilginizi çekebilir," dedi yavaşça, elini sallayarak

Heyecanlı bir baykuş gibi kardeşine kaşlarını çatı.

"Asterope mi? Ülker Takımyıldızı'nın Yedi Kız Kardeşi'nden biri mi?" "Evet," dedim sertçe.

"Yıldız" adıyla tanınıyor. Bence bu ona çok yakışıyor, sizce de öyle değil mi? Orlando yardımsever bir şekilde araya girdi.

Mouse'un aynı fikirde olduğundan şüpheliydim. Sanki benimle ilgili bir şey büyük bir bilmeceymiş gibi kaşlarını çatıyordu.

"Kardeşim bana babanın yakın zamanda öldüğünü söyledi?" dedi sonunda.

"Evet. Bıçağımı ve çatalımı bir araya getirdim ve bu sorguyu sonlandırmayı umdum. "Ama o senin gerçek baban değil miydi?" diye onayladı Mouse.

"Hayır.

"Yine de sana babanmış gibi davrandı, öyle mi?"

"Evet, hepimiz için harikaydı.

"Yani kan bağının bir ebeveyn ile çocuk arasında ayrılmaz bir bağ oluşturduğuna katılmıyor musunuz?"

"Nasıl katılabilirim ki? Hiç böyle bir şey yaşamadım. "Hayır, sanırım tanımadınız.

Mouse sessizliğe gömüldü ve ben de gözlerimi kapadım, aniden ve gülünç bir şekilde ağlamaklı hissettim. Bu adam babam hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve araştırmaları empatiden tamamen yoksundu. Elimi sıktığını hissettim, Orlando elini hızla geri çekip bana sempatik bir bakış fırlatırken geldiği gibi hızla gitti.

"Eminim Orlando size aile geçmişini araştırmaya çalıştığını söylemiştir," dedi Mouse bana. 'Çeşitli hizipler hakkında her zaman çok fazla kafa karışıklığı olmuştur ve bunu bir kez ve herkes için araştırmam gerektiğini düşündüm. Ve tabii ki Flora MacNichol ile karşılaştım. Adını söylerken sesindeki aşağılayıcı tınıyı fark ettim.

"Kimdi o?"

"Büyük büyükannemiz Aurelia'nın kız kardeşi," dedi Orlando, ama sağ tarafımdan yine kasvetli bir sessizlik geldi. Sonra, sonunda, derin bir iç çekiş.

"Bildiğin gibi hikâyenin tamamı bu kadar değil Orlando, ama şimdilik bu kadar değil," dedi Mouse.

"İzninizle Bayan Star, Marguerite'in tabakları toplamasına yardım etmek için görevlendirildim," dedi Orlando, ayağa kalkarak.

"Ben de yardım edebilirim," dedim, onunla birlikte ayağa kalkarak.

"Hayır." Beni nazıkçe sandalyeme geri itti. 'Yemeğimizi sen pişirdin. enfes bir öğle yemeği ve hiçbir koşulda mutfak kıyafeti giymenize de izin verilmiyor'.

Yanımdan ayrılırken, bu büyük tuvaletteki her tuvaleti fırçalamaya karar verdim. Fare denen adamın yanında oturmaktan daha keyifli olurdu. Hayal gücüm onu çoktan büyük bir lağım faresine indirgemişti.

"Babanla Flora MacNichol arasındaki bağlantının ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Lağım Faresi yine konuşuyordu. Cevap verecektim. Kibarca. "Yok. Bir bağlantı olduğunu sanmıyorum. Babam biz kız kardeşlere *kendi* mirasımızın ipuçlarını bıraktı, onunkini değil. Dolayısıyla her ne bağlantı varsa muhtemelen benimle onun arasındadır.

'High Weald yuvasındaki bir başka guguk kuşu olabileceğinizi mi söylüyorsunuz? Size Vaughan/Forbes geçmişinde birkaç tane olduğunu söyleyeyim.

Şarap bardağını eline alıp boşalttı ve ben de hayatında onu bu kadar sinirlendirecek ne olduğunu merak ettim. İma ettiği şeyi görmezden geldim ve beni üzdüğünü görme zevkini ona tattırmayı reddettim. İyi bildiğim sessizliğe sessizlikle karşılık verme tekniğimi kullanarak ellerimi kucağımda kavuşturup oturdum. Bu cephede vermek istediği her savaşı kazanabileceğimi biliyordum. Ve sonunda konuştu.

'Sanırım kısa süren ilişkimizde ikinci kez özür dilemeliyim. Senin bir servet avcısı olmadığına eminim, sadece ölmüş babanın izini sürüyorsun. Orlando sana ipucu olarak başka bir şey bıraktığından da bahsetmişti?

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan, yemek odasının kapısında Orlando'nun elinde mumlarla dolu büyük bir pasta belirdi ve masadakiler 'Mutlu Yıllar' nakaratını çalmaya başladı. Rory'nin omuzları üzerinden gülümseyen Marguerite ve Orlando'nun fotoğrafları çekildi. Lağım Faresi'ne şöyle bir göz attım ve önce asık suratlı olduğunu sandığım bir ifade okudum, sonra Rory'yi izleyen gözlerine bakınca hüznü dolu olduğunu fark ettim.

Orlando'nun Londra'dan sepet içinde getirdiği çikolatalı pastayı yedikten ve geniş baca göğsünün her iki yanında iki devasa meşe kitaplık bulunan oturma odasında kahve içtikten sonra Orlando ayağa kalktı.

"Ayrılma zamanı, Bayan Star. Saat beş trenine yetişmemiz gerekiyor. Marguerite' - ona doğru yürüdü ve iki yanağından öptü - 'her zamanki gibi çok hoş. Bir taksi çağırayım mı?

"Ben sizi götürürüm," diye karşı koltuktan bir ses geldi.

Orlando kardeşine, "Teşekkür ederim, eski dostum," dedi.

Marguerite kendini ayağa kaldırdı ve bana döndüğünde gözlerindeki yorgunluğu gördüm. "Star, lütfen yakında tekrar ziyarete geleceğine ve *sana* öğle yemeği hazırlamama izin vereceğine söz verir misin?

"Çok isterim," diye dürüstçe cevap verdim. "Beni ağırladığınız için teşekkür ederim.

Rory yanımda belirdi, elleri heyecanla açılıp kapanıyordu ve adımı tekrar tekrar imzaladığını fark ettim. O tuhaf sesiyle, "Yakında yine gel," diye ekledi ve sonra küçük kollarını belime doladı.

"Hoşça kal Rory," dedim kollarını bırakırken ve başının üzerinden bize bakan Lağım Faresi'ne baktım.

Marguerite'in Orlando'ya, "Bu inanılmaz pasta için teşekkür ederim," dediğini duydum. "O saçma piknik sepetini buraya kadar taşımaya değdi.

Lağım Faresi'ni dışarıda kuzeninin Fiat'ı kadar eski ve hırpalanmış bir Land Rover'a kadar takip ettik.

'Öne atlayın, Bayan Star. Mouse'la konuşacak benden çok daha fazla şeyiniz var. İnsan bir kişi hakkında bilmesi gereken her şeyi bildiğinde çok sıkıcı oluyor,' dedi Orlando sepetiyle birlikte arkaya geçerken.

"Beni tanımıyor," diye homurdandı Lağım Faresi, yanıma binip motoru çalıştırırken. "Tanıdığını düşünse bile.

İki kardeş arasında bir savaşa girmek istemediğim için yorum yapmadım ve High Weald'dan uzun süre devam eden koyu bir sessizlik içinde uzaklaştık. yolculuğun geri kalanında. Pencereden dışarıya, ağaçları kehribar rengi bir ışıltıyla yıkayan ve yavaş yavaş alacakaranlığa dönüşen yumuşak sonbahar gün batımına bakarak dikkatimi dağıttım. Ve Londra'ya dönmeyi ne kadar istemediğimi düşündüm.

İstasyonun ön avlusuna vardığımızda Orlando, "Çok teşekkür ederim, Mouse," dedi ve dışarı çıktık.

"Cep telefonu numaran var mı?" diye sordu Lağım Faresi'nin sesi karanlığın içinden.

"Evet.

"Buraya yaz. Bana cep telefonunu uzattı. Bir anlık tereddütümü gördü.

"Bugün üçüncü kez özür dileyeceğim ve bana numaranızı verirsiniz Flora MacNichol hakkında sizinle irtibata geçeceğime söz veriyorum.

"Teşekkür ederim. Hemen numaramı yazdım, bunun kesinlikle iyi bir davranış olduğunu ve ondan bir daha haber alamayacağımı düşündüm. Cep telefonunu ona geri verdim. "Güle güle.

Londra'ya dönerken trende Orlando hemen uykuya daldı. Ben de gözlerimi kapadım, günün olaylarını yeniden yaşadım ve Orlando'nun sıradışı ve ilginç akrabalarını düşündüm.

Ve High Weald'ı. . .

Hiç değilse bugün, içinde sonsuza dek mutlu bir şekilde yaşayabileceğim bir ev bulmuştum.

Ertesi sabah saat üç pastasıyla birlikte kitapçıya geldiğinde Orlando, "Serseri ailem arasında oldukça popülerdin," dedi.

"Ama kardeşinle değil.

'Oh, Mouse'a aldırmayın. Kusur bulamadığı herkesten şüphelenir. İnsan bir başkasının tepkisinin ardında ne yattığını asla bilemez, ta ki bilene kadar,' diye ikircikli bir tavır takındı Orlando. 'Ve görkemli öğle yemeğinize gelince, folyo kutuları atmayı ve küçük tesisimiz için yemek servisini zat-ı alinizin yapmasını düşünüyorum. Gerçi üst kattaki yemek pişirme tesislerinin sizin profesyonelliğinize uygun olduğunu düşüneceğinizden şüpheliyim. Bana düşünceli düşünceli baktı. "Benden sakladığın başka gizli yeteneklerin var mı?

"Hayır. Biri bana iltifat ettiğinde her zaman yaptığım gibi yüzümün kızardığını hissedebiliyordum.

'Gerçekten çok başarılısın, biliyorsun. İşaret dilini nerede öğrendin?

'Küçükken dadım bana Fransızca temellerini öğretti. Ama çoğunlukla kız kardeşim ve ben kendi işaretlerimizi uydurduk. Çünkü konuşmayı pek sevmiyordum.

'Ve işte yeteneklerinizden biri *daha*. İnsanın söyleyecek yararlı bir şeyi yoksa, hiç söylememeli. Bu yüzden Rory ile konuşmaktan çok keyif alıyorum, dünya hakkında çok gözlemci. Konuşması da artık çok hızlı geliyor.

"Marguerite onunla harika vakit geçirdiğinizi söyledi.

Kızarma sırası Orlando'daydı. "Çok tatlı biri. Yeğenime çok düşkünüm. Bir düğme kadar parlak ve okulda başarılı, ancak ne yazık ki ona rehberlik edecek bir baba figüründen yoksun. Kendimi bu rolü üstlenmeye layık gördüğümünden değil ama elimden geleni yapıyorum.

Rory'nin babasının kim olduğunu ve *nerede* olduğunu sormak için yanıp tutuşuyordum ama burnumu sokmak istemiyordum.

"Şimdi gitmeliyim, ama eminim sana söylemek istediğim bir şey vardı. Boş ver, bana gelecektir.

Orlando'nun dikkatinin -her zamankinden çok daha uzun bir süre tek bir düşünce zincirine odaklanmıştı- başka yöne kaydığını görebiliyordum. Ben de ateşi yaktım, kimsenin içmeyeceği kahveyi pişirdim, sonra tüy silgisini kitap raflarına götürdüm ve Lağım Faresi'nin dükkânın fiyatıyla ilgili yorumlarını hatırladım. Ve binayı satarlarsa ne kadar para kazanacaklarını. Bunu düşünemezdim bile. Orlando ne zaman dışarıda olsa, kitapçı dükkânı tüneyen kuşu olmayan bir yuva gibiydi; burası onun doğal yaşam alanıydı ve iki ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlıydı.

Gün soğuk ve yağışlıydı ve müdavimlerden hiçbirinin burada olmayacağını biliyordum, bu yüzden *Orlando*'yu kitap rafından aldım ve tekrar okumak için ateşin yanına oturdum.

Alışılmadık bir şekilde zihnim kelimelere odaklanamıyordu. Sürekli düne dönüyor, aile dinamiklerini çözmeye çalışıyor ve daha da canlı bir şekilde High Weald'ın görüntüsü ve sakin güzelliği zihnimin gözünde belirmeye devam ediyordu.

Tam da beklediğim gibi Lağım Faresi'nden bir haber yoktu. Ve yavaş yavaş, High Weald'ı bir daha göremeyeceğimi kabul ederek, enerjimi bir gün kendime benzer bir ev edinmeyi nasıl başarabileceğime yoğunlaştırdım.

Günler kıaldıkça ve her sabah işe giderken beni kalın bir ayaz karşıladıkça, müdavimlerimiz daha da seyrek ortaya çıkmaya başladı. Bu yüzden, yeni bulduğum cesaretle, yapacak başka bir şey olmadığı bir gün Ateşin karşısına geçip yazmak istediğim romanla ilgili notlar aldım. Babam Salt'ın cesaretlendirici sözlerinin yeteneğimle ilgili şüphelerimi gidermesine izin verdim ve romanla ilgili fikirlere o kadar dalmıştım ki Orlando'nun merdivenlerden indiğini duymadım. Ancak boğazını yüksek sesle temizlediğinde başımı kaldırdım ve onu tepemde dikilirken gördüm.

'Özür dilerim, özür dilerim. . .' Defteri bir çırpıda kapattım.

"Önemli değil. Bayan Yıldız, önümüzdeki hafta sonu başka bir işiniz olup olmadığını sormaya geldim.

Resmi Orlando konuşması karşısında bir sırıtmayı bastırdım. "Hayır. Hiçbir şey yapmıyorum.

"Peki... sana bir şey sorabilir miyim?" "Evet.

"Marguerite'e Fransa'dan büyük bir iş teklifi geldi. Şartları görüşmek ve bazılarının deyimiyle "ortalığı kolağan etmek" için birkaç günlüğüne oraya uçması gerekiyor.

Evet, bana bahsetti.

"O yokken Rory'ye bakmak için ikimizin de hafta sonu High Weald'a gidip gidemeyeceğimizi sordu. Sana ödeme yapmaktan mutlu olacağını söyledi. . .'

'Ödemeye ihtiyacım yok,' diye karşı çıktım, beni 'personel' olarak görmesi hafif bir hakaretti.

"Hayır, tabii ki hayır ve beni bağışlayın, çünkü ilk düşündüğü şeyin Rory'nin sizden hoşlandığı ve belki de Marguerite yokken benden kaçan annelik dokunuşunu sağlayabileceğiniz olduğunu söylemeliydim.

"Memnuniyetle," diye cevap verdim, High Weald'a dönme düşüncesiyle keyfim yerine gelmişti.

'Gerçekten ister misin? Tanrım, işte bu beni mutlu eder. Hiç tek başıma bir çocuğa bakmak zorunda kalmamıştım. Banyo zamanları ve benzeri şeylere nereden başlayacağımı bilemezdim. Marguerite'e evet diyebilir miyim?'

"Söyleyebilirsin.

O zaman anlaştık. Yarın akşam saat altı treniyle yola çıkacağız. Birinci sınıfta yer ayırtacağım ve koltuklarımızı rezerve edeceğim. İşe gidip gelmek, özellikle de Cuma günleri, bugünlerde tam bir kabus. Şimdi, folyo kutu ikramlarımızı almak için geç kaldım. Ama döndüğümde yemeğimizi yeriz ve öğleden sonranın geri kalanını imza becerilerinizi geliştirerek geçiririz.

Kapı arkasından kapandığında, dükkânın ortasında durdum ve zevkle kendime sarıldım. Bu hayal edebileceğimden çok daha iyiydi. Bütün bir hafta sonu - iki gece - hayalimdeki ortamda.

"Teşekkür ederim," dedim kitapçının tavanına. "Teşekkür ederim.

Ashford'a giden tren tıklım tıklımdı ve birinci sınıf vagonumuzda bile ayakta bekleyen insanlar vardı. Neyse ki, Orlando yanında Piknik sepetini, yıpranmış deri bir bavul ve yarım şişe şampanya ve iki flüt çıkardığı malzemelerle dolu kanvas bir çantayla değiştirdi.

'Hafta sonlarını hep böyle kutlarım. Sağlığınıza, Bayan Star,' tren Charing Cross'tan ayrılırken kadeh kaldırdı.

Orlando şampanyasını içtikten sonra ellerini göğsünün üzerinde kavuşturdu ve uykuya daldı. Cep telefonum aniden çaldı ve bir mesaj olduğunu gördüm. CeCe olduğunu tahmin ettim, işverenimle hafta sonu için tekrar Kent'e gideceğimi söylediğimde hoşnutsuz olmuştu.

Ama mesaj bilinmeyen bir numaradan geliyordu.

Kardeşimle High Weald'a geleceğini duydum. Umarım buluşup Flora MacNichol hakkında konuşmak için bir zaman ayarlayabiliriz. O.

Mesajın sonundaki baş harfi düşündüm ve iki kardeşin de adının aynı harfle başlamasına hayran kaldım.

Bir saatten biraz fazla bir süre sonra istasyonun ön avlusuna çıktık. Orlando bir taksiye yöneldi ve zifiri karanlık taşra yollarında ilerledik High Weald'a doğru.

Lando! Staah!' Rory bizi karşılamak için bekliyordu.

Yeğeni boynunda bir şempanze gibi sallanırken Orlando şoföre ödeme yaptı. Döndüğümde kapının eşiğinde arabasının anahtarlarını şingırdatmaya başlamış bir figür gördüm.

Orlando ve ben gece çantalarımızla ona doğru ilerlerken Mouse, "Ben gideyim o zaman," dedi. 'Marguerite'in bıraktıklarını yedirdim ama korkarım pek bir şey yemedi. Eminim ikinizin de burada olmasından memnundur. Bir şeye ihtiyacınız olursa, nerede olduğumu biliyorsunuz,' dedi Orlando'ya. Bana da, 'Numaram sende var, uygun olduğunda beni ara. Tabii uygun olursa. Başını sallayarak arabasına doğru yürüdü, arabasına bindi ve uzaklaştı.

Orlando bavulunu ve Rory'yi içeri taşıırken, ben de malzemeleri ve çantamı arkadan getirirken, "Tanrım, anne baba olduğumuzu hissediyorum," diye fısıldadı bana.

"Krep sever misin? İşaret etmeye çalıştım. Rory bana anlamsızca bakarken Orlando kıkırdadı. Ben de harfleri parmaklarımla dikkatlice heceledim.

Rory hevesle başını salladı. "Yanında çikolata ve dondurma?" diye ekledi, Orlando'nun kollarından sıyrılıp elimi tutmadan önce sabırla kelimeyi heceleyerek söyledi.

'Biz biraz ararız. Sen gidip bavulları boşalt," dedim Orlando'ya, Rory'nin organize olmayı ne kadar sevdiğini bildiğim için.

"Teşekkür ederim," diye minnetle karşılık verdi.

Çikolata sosu yoktu ama kilerden bir Mars Bar bulup erittim ve kreplerin üzerine dondurmayla birlikte koydum. Ben ona yavaşça imza atarken bana yardım etmesi gerektiğini, çünkü ondan çok geride olduğumu anlatırken Rory onları kurt gibi yuttu. Onu temizledikten sonra çikolata lekeleri, esnedi.

"Uyumak mı? İmza attım.

Cevap olarak isteksizce kaşlarını çattı.

'Gidip Orlando'yu bulalım mı? Eminim en iyi uyku öncesi hikâyelerini o anlatıyordur. "Evet.

"Bana yatak odanızın yerini göstermeniz gerekecek.

Rory beni büyük merdivenlerden çıkarıp uzun, gıcırdayan bir koridordan geçirdi ve sonunda kapıya ulaştı.

"Benim odam.

Beni içeri götürdüğünde, futbol posterleri, parlak renkli Süpermen yorganı ve genel dağınıklık arasında ilk fark ettiğim şey, duvarlara Blu-Tack ile gelişigüzel yapıştırılmış tabloları.

Yatağa tırmanırken ona "Bunları kim yaptı?" diye sordum.

"Ben," diye başparmağıyla işaret etti.

"Vay canına Rory, bunlar harika," dedim odanın içinde dolaşp resimleri incelerken.

Orlando içeri girmeden önce kapı kısa bir süre çalındı.

'Mükemmel zamanlama. Rory en iyi hikâyeni istiyor,' dedim ona

gülümseyerek. 'O zaman memnuniyetle yerine getiririm. Hangi kitap?

Rory *Aslan, Cadı ve Dolap*'ı işaret edince Orlando gözlerini devirdi.

"Yine mi? Serinin geri kalanına ne zaman geçebiliriz? Sana defalarca *Son Savaş*'ın belki de tüm zamanların en sevdiğim kitabı olduğunu söyledim.

Yatma zamanı ritüellerini bölmek istemediğim için kapıya yöneldim ama Rory'nin yatağının yanından geçerken bana sarılmak için kollarını sonuna kadar açtı. Ben de karşılık verdim.

"İyi geceler, Stah.

"İyi geceler, Rory. Gülümseyip el sallayarak odadan çıktım.

Orlando ve Rory mutlu bir şekilde meşgulken aşağıya indim ve loş oturma odasına geçtim.

resimler odanın etrafındaki yan masalara yerleştirilmişti. Çoğu grenli siyahtı- Gece kıyafeti giymiş insanların beyaz fotoğrafları ve renkli bir fotoğrafa gülümsedim.

Rory'nin midilli üzerinde gururla oturduğu ve Marguerite'in yanında durduğu bir fotoğraf.

Evi biraz daha keşfettikten sonra bir koridor boyunca yürüyerek çalışma odası gibi görünen bir odaya girdim. Eski bir ortağın masası kağıtlarla doluydu, kitaplar yere yığılmıştı ve bir kül tablası ile boş bir şarap kadehi yıpranmış deri bir kanepenin geniş kolunda oturuyordu. Duvarlarda, soluk çizgili kâğıtları bu odanın yenilenmesinin üzerinden uzun zaman geçtiğini gösteren çeşitli baskılar asılıydı. Şöminenin üzerinde Edward dönemi kıyafetleri giymiş sarışın güzel bir kadının portresi asılıydı. Daha yakından bakmak için taşan bir çöp sepetinin üzerinden geçtim, sonra üstümdeki merdivenlerde ayak sesleri duyunca sıçradım ve odadan mutfığa doğru koştum. Orlando'nun evi gözetlediğimi bilmesini istemiyordum.

'Bir yeğen yatağında güvende ve rahat. Şimdi ...' Bana bir şişe kırmızı şarap ve altı yumurta uzattı. 'Sen diğerini bizim için omlete çevirebilirsen ben bir tanesine bakabilirim.

"Elbette," dedim ve mutfağın her yerini bildiğimden, masada oturup dostça yemek yemeye başlamamız sadece on beş dakika sürdü. *Tıpkı yaşlı evli bir çift gibi*, diye düşündüm. Ya da belki erkek ve kız kardeş daha uygun bir benzetme olabilirdi.

'Şimdi, yarın Rory'yle birlikte size malikâneyi gezdireceğiz. Botanik konusundaki tutkunuzu göz önüne alırsak, bahçelerin durumu karşısında dehşet içinde kalacağınız kesin. Ama ben onların karmaşasını oldukça güzel buluyorum. Rory'nin

Geçmiş günlerin kalıntıları, vesaire," diye iç geçirdi. 'Ve tüm bunların temelinde - uygun bir metafor kullanmak gerekirse - fon eksikliği yatıyor.

"Bence bu ev bu haliyle mükemmel.

"Öyle, sevgili kızım, çünkü içinde oturmak ya da bakımı için para ödemek zorunda değilsin. Örneğin, bir zamanlar zarif sosyete toplantılarına ev sahipliği yapan High Weald'daki Büyük Salon, restore edilmesi için gerekli fonların bulunmaması nedeniyle yıllardır kapalı tutulmaktadır. Ve eminim ki, topak topak bir at kılıyla geçirilen bir hafta sonundan sonra şilte ve kendinizi temizlemek için sıcak su eksikliği, ayrıca modern bir ısıtma sisteminin olmaması nedeniyle yatak odalarının ayak parmaklarınızı donduracak kadar soğuk olması, belki de fikrinizi değiştireceksiniz. Estetik olarak katılıyorum, ancak pratik olarak ev yaşamak için bir kabus. Özellikle de kışın.'

'Benim için sorun değil. Zorluklara alışkınım,' diye omuz silktim.

'O sıcak ülkelerdeydi, sizi temin ederim ki bu tamamen farklı bir konu. Gerçek şu ki, savaştan sonra, pek çok aile gibi Vaughan'lar zor zamanlar geçirdi. Küçük Rory'nin bir gün

Bir gün bir "lord" olacak, başında durması gereken yıpranmış ve hasta bir malikane varken.

"Bir lord mu? Hiçbir fikrim yoktu. Unvanı kimden miras alacak?

Babasından mı?' 'Evet. Şimdi' - Orlando hızla konuyu değiştirdi - 'Ne kazabiliriz?

"Tatlı olarak şu kilerden bir şey alır mısın?

Ertesi sabah daha önce televizyonda bir dönem dizisinde gördüğümü hissettiğim bir odada uyandım. Yattığım yatak pirinçten yapılmıştı ve her döndüğümde, dört direğin üzerindeki düğmeler, çürük yapı nedeniyle Noel çanları gibi çalıyordu ve yatak Orlando'nun beni uyardığı gibi pütürlüydü. Desenli duvar kâğıdı yer yer soyuluyordu ve pencereleri koruyan perdelerin kumaşında yırtıklar vardı. Yataktan çıkarken, uzun bacaklarım bile ahşap zeminin birkaç santim üzerinde sallanıyordu ve

Tuvalete gitmek için parmak uçlarımda ilerlerken, dökme demir ızgaraya özlemle baktım ve soğuğu önlemek için bir ateş yakabilmeyi diledim.

Dün gece tuhaf rüyalar görmüştüm, ki bu benim için alışılmadık bir durumdu. Normalde huzur içinde uyurdum, uyandığımda beynimin gece yaptığı entrikalardan hiçbir şey hatırlamazdım. CeCe'yi ve onun kâbuslarını düşünerek, ona sağ salim geldiğimi söylemek için cep telefonumu çıkardım ama sonra telefonun çekmediğini fark ettim.

Pencereden dışarı baktım, küçük kare camların arasından süzülen narın kırağı yapraklarını gördüm, sabahın erken saatlerindeki güneş ışığının parıltıları parlak bir sonbahar gününün şafağını müjdeliyordu - tam da sevdiğim türden. Yanımda getirdiğim kadar kat kat giyindim ve aşağı indim.

Mutfığa vardığımda esneyen Orlando çoktan oradaydı; üzerinde şal desenli ipek bir sabahlık, boynunda yün bir atkı ve ayaklarında tavuskuşu mavisi ipek salon terlikleri vardı.

'Ve işte aşçı! Rory ve ben buzdolabından biraz sosis ve domuz pastırması tedarik ettik ve tabii ki bol miktarda yumurtamız var. Güne hazırlanmak için tam bir İngiliz kahvaltısına ne dersiniz?

"İyi fikir," diye kabul ettim. Rory daha önce hiç tatmadığını söylediği yumurtalı ekmek karışımını karıştırırken hepimiz elimizi taşın altına koyduk.

Bunu yaptığında 'lezzetli' olmuştu.

"Evet, genç Rory, bu sabah Bayan Star'ı malikânede bir tura çıkaracağız, ya da en azından geriye ne kaldıysa, ve umarım Pazar öğle yemeği gökten başımıza düşmez," diye ekledi Orlando.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

'Korkarım sülün avı sezonu. Mouse yarınki öğle yemeğimizde sihrini göstermen için sana bir çift getiriyor. Orlando ayağa kalktı. 'Belki de biz erkekler abdestimizi alırken, sen de bir liste hazırlarsın.

Kuşları tamamlamak için ihtiyacınız olan her şeyi yerel çiftlik dükkanına teslim ettireceğim. Bu arada,' dedi mutfak kapısına geldiğinde duraklayarak. 'Meyve bahçesindeki ağaçlar hâlâ meyve veriyor ve bu meyveler yerde ziyan oluyor. Eğer çok zahmet olmayacaksa, belki birazını turta yapmak istersiniz?

Çekmecedde bir parça müsvedde kağıt ve keçeli kalem buldum ve oturup bir liste yazdım. Daha önce hiç sülün pişirmemiştım, bu yüzden mutfakta tarif kitapları aradım ama bulamadım ve kendim icat etmem gerektiğine karar verdim.

Yarım saat sonra dondan sertleşmiş yolda ilerliyorduk.

Orlando bizi arazinin en uzak noktalarına, oradan da High Weald'ın tacındaki mücevher olarak adlandırdığı yere götürecek bir rota planlamıştı.

'En azından yetmiş yıl önceydi,' diye ekledi. Rory önümüzde bisiklet sürüyordu ve kapıya ulaştığında Orlando ona durması için bağırdı. Yol yüzünden, ama o yapmadı.

"Yüce Tanrım! Beni duyamaz!" diye bağırarak peşinden koşmaya başladı ve ben de Rory'nin büyüdükçe karşılaşacağı tehlikeleri ve şu anda ihtiyaç duyduğu sürekli gözetimi bir anlığına gördüm. Kalbim küt küt atarak ben de koştum ve Rory'nin yolun kenarındaki bir çalının arkasından çıkıp bize arsızca sırttığını gördüm.

'Saklanıyorum! Yakaladım seni!

'Evet, kesinlikle öyle yaptın, eski dostum,' diye imzaladı Orlando, biz nefesimizi ve dengemizi toparlamaya çalışırken. 'Yolda asla bisiklet sürmemelisin. Arabalar var.'

"Biliyorum. Mag söyledi.'

Orlando, Rory'nin bisikletini kapının içine yerleştirdi. "Şimdi yolun karşısına birlikte geçelim.

Bunu yaptık, Rory aramızda, her birimizin elini tutuyordu ve Rory'nin annesine adının kısaltılmış bir versiyonuyla hitap etmesi dikkatimi çekti; Orlando bizi diğer taraftaki çitin açıklığından geçirirken gerçekten Bohem bir aile diye düşündüm. Çitlerle çevrili uçsuz bucaksız tarlalar iki yanımızda uzanıyordu ve Rory'nin başını çevirip etrafı seyredişini izledim. etrafındaki manzaralar. Son böğürtlenleri ilk o gördü ve birlikte topladık, çoğu Rory'nin ağzına gitti.

"Burası eski araziye çevreleyen atlı yol," dedi Orlando biz yürürken. "Ata biner misiniz, Bayan Star?"

"Hayır. Atlardan korkarım," diye itiraf ettim, CeCe'yle aldığım tek binicilik dersini hatırladım, o zaman binemeyecek kadar korkmuştum.

"Ben de ata binmeyi sevmem. Mouse her şeyde olduğu gibi binicilikte de mükemmel tabii ki. Bazen onun için üzülüyorum. Çok fazla hediyeye sahip olmanın hiç hediyeye sahip olmamak kadar kötü olabileceği görüşündeyim, sizce de öyle değil mi? Her şeyin bir ölçüsü var, benim düsturum bu. Yoksa hayatın sizi ısırmak için geri dönmenin bir yolu vardır.

Yürümeye devam ederken, çitlerin küçük kuşlarla çırpındığını gördüm; hava taze ve temiz kokuyordu ve dumanlı şehirde geçirdiğim haftalardan sonra onun saflığını solumaktan keyif aldım. Güneş Rory'nin saçlarında bronz bir ışık saçıyor, kıştan önceki son görkemli renklerini koruyan ağaçları yansıtıyordu.

"Bak!" diye bağırdı, uzakta kırmızı bir traktör gördü. "Fare!"

Orlando gözlerini güneşten koruyarak ve gözlerini kısarak tarlaları seyrederken, "Ve öyle," dedi. "Rory, sende bir şahinin gözleri var.

"Merhaba demek için mi? Rory bize döndü.

"Traktör sürerken rahatsız edilmekten hoşlanmaz," diye uyardı Orlando, o sırada uzaktan aniden bir tüfek sesi duyuldu. "Ve çekim başladı. Geri dönmeliyiz. Sülünler etrafımıza sert ve hızlı bir şekilde düşecek ve canlı olsun olmasın altlarındaki her şeyi ezmek gibi korkunç bir alışkanlıkları var.

Orlando hızlı adımlarla yola koyuldu ve eve doğru adımlarımızı takip etti.

"Yani kardeşin bir çiftçi mi?"

"Yayının diğer telleri göz önüne alındığında onu böyle tanımlamazdım, ancak ailenin mali krizinin neden olduğu sürekli personel sıkıntısı nedeniyle, genellikle olmaktan *başka* seçeneği yok.

"Bu arazinin sahibi o mu?"

"Aslında ikimiz de sahibiz. Miras kırklı yıllarda erkek ve kız kardeşler arasında paylaştırıldı. Bizim kolumuz -büyükannemiz Louise Forbes'un kolu-

yolun bu tarafındaki araziyi ve Home Farm'ı aldı. Marguerite'in büyükbabası olan büyük amcamız Teddy Vaughan'a ise ana ev ve bahçeler miras kaldı. Ve tabii ki soyluluk. Hepsi çok feodal, ama İngiltere sizin için böyle, Bayan Star.

Yolun karşısına geçtik ve High Weald'a doğru geri yürüdük. Arazi bölündüğünde ailenin hangi kolunun kısa çöpü çektiğini merak ediyordum, ama buralardaki emlak yerine tarım arazilerinin fiyatı hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

"Rory! Orlando yine bisikletiyle eve doğru koşan yeğenine yetişmek için koştu. "Şimdi Star'a bahçeleri göstermeliyiz.

Rory başıyla onayladı ve yine hızla uzaklaşarak evin yan tarafındaki patikada gözden kayboldu.

Orlando, "Aman Tanrım, bu iş bittiğinde çok sevineceğim," dedi. 'O değerli çocuğa bizim gözetimimizde bir şey olacak korkusuyla yaşıyorum. Benimle birlikte olmana çok sevindim, Star. Sen olmasaydın buraya gelmeme izin verilmezdi.

Evin arka tarafına giden patika boyunca onu takip ederken yaptığı yorum beni şaşırttı. Geniş, kaldırım taşlı bir terasa çıktık ve duvarlarla çevrili geniş bahçeye bakarken nefesimi tuttum.

Sanki Uyuyan Güzel'in şatosunun bahçesine inmiştim ve şimdi bahçeyi saran dikenler ve devasa yabani otlarla dolu ormanda mücadele etmem gerekiyordu. Merdivenlerden aşağı inerken ve bir zamanlar muhteşem çalılıkların oluşturduğu labirentin içinden geçen aşırı büyümüş patikalar boyunca yürürken, bir zamanlar muhteşem sarmaşık güllerini taşıyan pergolaların ahşap iskeletlerini gördüm.

Uçsuz bucaksız bordürler ve çiçek tarhları hâlâ

Ancak artık kendi sınırlarından kaçan ve kuru, kahverengi bağırsakları yolları kaplayan bitki ve çalıları barındıramıyordu.

Durdum ve bahçeye hâkim olan eski ve görkemli porsuk ağacına baktım, kararlı kökleri onu çevreleyen taş yolları kırmıştı. Her şeyde vahşi ama ıssız bir romantizm havası vardı. Ve, diye düşündüm, her şeye rağmen kontrolsüz bir şekilde hayatta kalan bu örneklerin kurtarılabileceğine dair bir ihtimal fısıltısı.

Gözlerimi kapadım ve bahçenin güller, manolyalar ve kamelyalarla dolup taşıdığı, kırılmış kutu çitlerin düz çizgilerinin yerini tozlu mavi ceanothus'a bıraktığı ... her köşe ve bucağın muhteşem, cömert bir *yaşamla* dolu olduğu bir görüntü canlandırımdım ...

Orlando sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi, "Bir zamanlar ne kadar görkemli olduğunu görebiliyorsun," dedi.

"Evet, görebiliyorum," diye mırıldandım. Rory'nin büyümüş patikalar boyunca kıvrıla kıvrıla ilerlediğini, sanki bir tür yeterlilik sınavına giriyormuş gibi bisikletiyle sarkan bitkilerin etrafında ustaca manevralar yaptığını gördüm.

'Size büyük büyükbabamın dünyanın dört bir yanından gelen örnekleri yetiştirdiği ve beslediği seraları göstermeliyim. Ama şimdi,' dedi Orlando, 'ögle yemeği için bir şeyler hazırlayabileceğinizi düşünüyor musunuz?

Bu akşam için de bonfile fileto sipariş ettim. Çiftlik dükkanının sığır eti Bildiğim en iyisi.' Orlando büyük bir esneme hareketi yaptı. 'Tanrım, bu yürüyüş beni çok yordu. Tanrı'ya şükür şehirde yaşıyorum. Kırdan yürümekten başka yapacak pek bir şey yok, değil mi? Ve insan bunu yapmazsa kendini çok suçlu hissediyor.

Yemekten sonra Orlando masadan kalktı. "Umarım beni mazur görürsünüz. kısa bir şekerleme yap. Ben yokken ikinizin birlikte idare edeceğinize eminim.

Amcası mutfaktan çıkarken Rory, "Yemeklerini seviyorum, Star," diye imzaladı. "Teşekkür ederim. Bulaşık yıkamama yardım eder misin?" Dolu lavaboyu gösterdim. Rory bana dudak büktü.

'Eğer yardım edersen sana çikolatalı kek yapmayı göstereceğim. Çok lezzetlidirler.

İşe koyulduk ve tam Rory'nin kâseyi yalamasına izin vermişim ki arka kapı açıldı ve dışarıda ağır botların ayak seslerini duydum. Bunun çiftlik dükkanından gelen teslimat olduğunu düşünerek döndüm ve Lağım Faresi'nin mutfak kapısından içeri girdiğini gördüm. Rory ve ben şaşkınlıkla ona baktık.

"Merhaba.

"Merhaba,"

dedim.

"Rory. Başıyla çocuğa işaret etti, o da el sallayarak karşılık verdi, dikkatini çikolata karışımının son kalıntılarına vermişti. "Güzel kokular geliyor.

"Browni yapıyoruz.

"O zaman Rory'nin cennette olduğuna eminim.

"Sana bir şey getireyim mi? Bir fincan çay? Mırıldandım, onun varlığı beni geriyordu.

"Sadece sen içeceksen.

"Öyleyim. Su ısıtıcısını çalıştırdım. "Rory," dedim ona dönerek, "hadi seni temizleyelim. Çikolatalı ağzına bir bez götürdüğümde, Lağım Faresi kıpırdamadı, sadece durdu ve değişmeyen bakışlarıyla ikimizi de inceledi.

"Yıldız, *Süpermen*'i izleyebilir miyim?

"Film izlemeye izni var mı?" diye sordum Lağım

Faresi'ne. "Neden olmasın? Gelip senin için açayım, Rory.

Lağım Faresi döndüğünde masanın üzerindeki büyük toprak demlikte çay demleniyordu.

'Salon buz gibi. Ateş yaktım. Çay için teşekkürler,' dedi, hala Barbour'u içinde otururken. 'Sanırım Orlando biraz kestiriyor. Kardeşim alışkanlıklarına bağlı bir yaratıktır.

Yüz hatlarında şefkatli bir gülümsemenin pırıltısını gördüm ama tam potansiyeline ulaşmadan kayboldu.

"Evet.

"Aslına bakarsanız buraya Orlando'yu değil, sizi görmeye geldim," diye devam etti. 'Öncelikle, bu hafta sonu burada olduğun için teşekkürlerimi sunmak istiyorum. Arazide çekim yaparken beni bebek bakıcılığı yapmaktan kurtardın.

"Eminim Orlando bensiz de aynı şekilde idare edebilirdi. Marguerite buna asla izin vermezdi.

Neden?

Sana söylemedi mi? Astım hastası olmasının yanı sıra Orlando'nun şiddetli epilepsisi var. Ergenlik çağından beri var. Bugünlerde az çok kontrol altında, ama Rory telefonda kendini ifade edemediği için Marguerite onun uyuyabileceği konusunda endişeliydi. Elbette mesaj atmayı öğreniyor ama High Weald'da telefon çekmediği için bu da pek işe yaramıyor.

"Bilmiyordum. Ayağa kalktım ve kekleri kontrol etmek ve şaşkınlığımı gizlemek için poligona doğru yürüdüm.

'O zaman bu çok iyi bir haber, çünkü Orlando'nun iyi bir çocuk olduğu ve ilaçlarını gerektiği gibi aldığı anlamına geliyor. Onunla birlikte çalıştığınız sürece, her ihtimale karşı bunu bilmenizin önemli olduğunu düşünüyorum. Orlando bu konuda utanıyor. Sonuç olarak, eğer uyursa, acil tıbbi müdahale yapılmazsa ölebilir. Küçükken onu birkaç kez neredeyse kaybediyorduk. Ve diğer bir şey de ...'

Durakladı ve devam etmesini beklerken nefesimi tuttum.

"Buraya son gelişinde sana karşı kibar davranmadığım için özür dilemek istedim. Şu anda aklımda öyle ya da böyle çok şey var.

"Sorun değil.

"Hayır, değil. Ama eminim zaten anlamışsındır, ben pek iyi bir insan değilim.

Hayatım boyunca duyduğum tüm bencil, kendine acıyan ve genel olarak bencil bahaneler arasında bu seferki en iyisiydi. Sanki menzilden ısı emiyormuşum gibi öfkenin içime dolduğunu hissettim.

"Her neyse, size bunu getirdim. Flora MacNichol'un on ila yirmi yaşları arasında yazdığı günlüklerin kısaltılmış transkripsiyonu. "Doğru. Teşekkürler,' demeyi sonunda başardım.

önümde uzanıyordu.

"Peki, seni rahat bırakayım. Ayak seslerinin mutfaktan geçip kapıya doğru gittiğini duydum. Sonra bir duraklama. "Sana bir soru daha soracağım. . ."

"Ne?"

"Hayvan heykelciğini yanında getirdin mi? Onu görmek isterim.

Bunun çocukça olduğunu biliyordum ama onun çileden çıkarıcı tavrına duyduğum öfke beni daha iyi etkiledi. "Emin değilim. Bir bakacağım,' diye cevap verdim.

"Tamam. Yarın dönerim. Bu arada, Pazar öğle yemeğimiz lobide. Hoşça kalın.

Kendimi toparladıktan ve istenmeyen misafirime duyduğum öfkenin yakıcılığını bastırmak için iki bardak su içtikten sonra, masanın üzerine özenle yerleştirilmiş sayfa yığınına görmezden geldim ve lobiye baktım. Orada bir kutu taze meyve ve sebzenin yanında bir çift sülün buldum.

Tüylerini acımasızca yolduğum, bağırsaklarını çıkardığım, kafasını, ayaklarını ve kanatlarını kestiğim en büyük sülünün gazabımdan nasibini aldığını itiraf etmekten utanıyorum. Bu iş bittikten sonra yorgun bir şekilde masaya oturdum ve benim için hiçbir şey ifade etmeyen bir insanın nasıl olup da Hissettiğim öfke ve hayal kırıklığının derinliği.

Önümdeki el yazmasını parmakladım, ellerinin sayfalara dokunmuş olması bile beni ürpertti. Ama işte buradaydı.

Aradığım geçmişti. Yazarı için ne hissedersen hissedeyim, beni High Weald'a götüren çok daha yüce bir sebep vardı.

Bir tabak bulup üzerine üç kek koydum ve el yazmasını diğer kolumun altına sıkıştırdım. Sonra Rory'yi aramaya koyuldum; onu televizyon ekranına yapışmış, Christopher Reeve'in gökyüzünde zum yapmasını izlerken buldum.

Dikkatini çekmek için omzuna hafifçe vurdum ve kek tabağını gösterdim.

"Teşekkür ederim!"

Dikkatini tekrar filmine vermeden önce kendine yardım etmesini izledim. Onun mutlu bir şekilde meşgul olduğunu görünce ateşi yaktım ve ocağın yanındaki derin koltuğa oturdum. El yazmasını dizimin üzerine koyarak okumaya başladım.

Flora

Esthwaite Hall, Göller Bölgesi

Nisan 1909

9

Flora Rose MacNichol çimenlerin üzerinde koşarken eteğinin kenarı sabahın erken saatlerindeki nemi taze bir kurutma kağıdı gibi emiyordu. Yumuşak şafak ışığı gölün üzerinde parıltıyor ve geç dondan arta kalan buzlu yaprakları ısıltı yapıyordu.

Göle yaklaşıp sağa saparken, uzun süredir acı çeken siyah düğmeli botları, pürüzsüz bir çimenlikmiş gibi davranmayı inatla reddeden ve bahçıvanın sürekli bakımlarına aldırmış etmeyen sert Lakeland toprağının tanıdık tepecikleri üzerinde hafifçe dans ederken, oraya *zamanında varabilirim*, dedi kendi kendine.

Flora tam zamanında, suyun kenarında duran kayaya ulaştı. Kimse oraya nasıl geldiğini ya da neden geldiğini bilmiyordu; sadece çevredeki yamaçları ve vadileri dolduran çok sayıdaki kardeşinden ayrılmış yalnız bir yetimdi. Daha ziyade bir

Bir zamanlar birinin ısırarak kopardığı devasa elma, gölün diğer tarafındaki dağların arkasından doğan güneşin görüntüsüne tanıklık eden MacNichol nesilleri için uygun bir dinlenme yeri sağlamıştı.

Tam oturduğu sırada güneşin ilk ışıkları su mavisi gökyüzünü aydınlattı. Bir tarlakuşu, gölün altındaki yansımasıyla mükemmel bir eşzamanlılık içinde uçtu - kendisinin gümüş bir silueti. Flora zevkle içini çekti ve havayı kokladı. Nihayet bahar gelmişti.

Bu anı yakalamak için eskiz defterini ve suluboya kutusunu yanına almayı unutacak kadar acele ettiği için kendine kızarak, güneşin ufuktaki bağlarından kurtulup karla kaplı tepeleri aydınlatmasını ve altındaki vadiyi yumuşak altın renginde bir ışıkla yıkamasını izledi. Sonra ayağa kalktı, şalını da unuttuğunu ve sabahın acı havasında dişlerinin takırdadığını fark etti. Küçük yanma hissi

yüzünün narin derisine, ilahi bir yaydan fırlayan dikenler gibi batmaya başladı. Yukarı baktı ve kar yağmaya başladığını fark etti.

"Gerçekten de bahar. Flora tepeye doğru yürümek için dönerken kıkırdadı Kahvaltı masasında görünmeden önce ıslak eteklerini ve sırlıslık botlarını değiştirmesi gerektiğini bilerek salona doğru ilerledi. Geçtiğimiz kış diğerlerinden daha uzun sürmüştü ve tek umudu bu ham havanın Karları acımasız bir açıyla savuran rüzgârlar yakında sadece bir anı olacaktı. İnsanlar, hayvanlar ve doğa kış uykusundan çıktıkça, onun evreni de canlanacak ve özlemini duyduğu canlılık ve renkle dolacaktı.

Kısa, karanlık günlerin bitmek bilmeyen ayları boyunca, yatak odasındaki pencerelerden birinde ışığı yakalamak için oturur ve manzarayı karakalemle çizirdi, eğer resmini yaparsa zaten sadece siyah beyaz olacağını düşünürdü. Ve tıpkı annesinin kendisi ve küçük kız kardeşi Aurelia için ısrarla istediği son fotoğraf çekiminin sonucu gibi, bu da sadece gerçeğin sıkıcı bir kopyası olacaktı.

Aurelia. .. güzel, altın Aurelia . . . Kız kardeşi ona bir zamanlar Noel'de hediye edilen porselen bir bebeği hatırlatıyordu; kömür karası kirpiklerle çevrili geniş mavi gözleri mükemmel yüzüne yerleşmişti.

"Yulaf ezmesinin yanında şeftali ve krema," diye mırıldandı Flora, karşıt görüşlerini bu şekilde tanımlamaktan memnuniyet duyarak. Fotoğraf çekiminin yapılacağı sabah, ikisinin yatak odasında birlikte giyinip en güzel elbiselerini giydikleri anı düşündü. Flora, yaldızlı aynadaki yansımalarına bakarken Aurelia'nın her yerinin yumuşak, yuvarlak hatlara sahip olduğunu, buna karşılık kendi yüzünün ve vücudunun keskin ve yontulmuş göründüğünü fark etti. Kız kardeşi doğuştan kadınsıydı, küçücük ayaklarından narin parmakları vardı ve kibarlık yayıyordu. Flora, kremalı yulaf lapası yemesine rağmen, hiçbir zaman Flora'nın cennet gibi kıvrımlarına ulaşamamıştı. Aurelia ve anneleri. Flora bu düşüncesini dile getirdiğinde Aurelia parmağıyla onu hafifçe dürtmüştü.

"Sevgili Flora, sana güzel olduğunu daha ne kadar söylemem gerekiyor?"

'Aynada kendimi gayet net görebiliyorum. Tek kurtarıcı özelliğim gözlerim ve onlar da kesinlikle baş döndürmeye yetmiyor.

Aurelia, 'Gece gökyüzünde parlayan safir fenerler gibiler,' dedi ve kız kardeşini sıcak bir şekilde kucakladı.

Aurelia'nın nezaketine rağmen, kendini buraya ait hissetmemek zordu. Babası İskoç atalarının kızıl altın saçlarına ve soluk tenine sahipti.

Kız kardeşi annesinin soğuk sarışın güzelliğini miras almıştı. Bir de Flora vardı; babasının acımasızca 'Cermen' dediği burnu, solgun teni ve düzgün bir sa  örgüsü içinde durmayı tamamen reddeden g r siyah saçlarıyla.

G l n batısındaki meşe ağaçlarının arasından gelen hafif guguk kuşu sesini duyunca durakladı ve kendi kendine alaycı bir gülümsemeye izin verdi. *Yuvada bir guguk kuşu. Bu benim.*

Kaba ot tutamları üzerinde hafifçe geri geri yürüyen Flora, terasa çıkan yıpranmış taş basamaklara yaklaştı. Mezar gibi ağır döşemeleri bir kış boyu yosun ve yapraklarla kaplıydı. Ev, solgun sabah ışığında parıldayan birçok penceresiyle onun üzerinde yükseliyordu. Büyük büyük büyükbabası Andrew MacNichol, Esthwaite Malikânesi'ni yüz elli yıl önce inşa etmişti. sakinlerini Lakeland'ın acımasız kışlarından korur, sağlam duvarları yakındaki dağlardan çıkarılan sert şeyl kayalarından yapılırdı. Sade, koyu gri bir binaydı, çatıları alçak ve savunmacı bir şekilde eğimliydı, kenarları keskin ve yasaklayıcıydı. Ev Esthwaite Suyu'nun üzerinde yükseliyordu, sağlam ve vahşi manzaranın ortasında hareketsiz.

Flora evin etrafından dolanarak arka kapıdan, teslimatçının haftalık erzakı çoktan bırakmış olduğu mutfağa girdi. İçeride aşçı Bayan Hillbeck ve mutfak hizmetçisi Tilly kahvaltı hazırlamaya başlamışlardı bile.

"Günaydın, Bayan Flora. Sanırım botlarınız yine sırlıslıkam olmuş? Bayan Hillbeck bağcıklarını çözerken ona bakarak, 'Evet' dedi.

"Evet. Kurutmak için ocağın üzerine koyabilir misiniz?

"Babanızın kahvaltılık  irozu gibi kokmalarına aldırılmazsanız," diye yanıtladı aşçı, bir tavaya kalın siyah puding parçaları doğrarken.

"Teşekkür ederim," dedi Flora, çizmeleri ona uzatarak. "Daha sonra gelip alacağım.

"Yerinizde olsam annenizden yeni bir çift isterdim, Bayan Flora. Bunlar daha iyi günler gördü. Tabanları aşınmış," dedi Bayan Hillbeck botları bağcıklarından tutup kurumaları için asarken.

Flora mutfaktan çıktı, yeni botlara sahip olmanın gerçekten de harika bir şey olacağını düşünüyordu ama bunu isteyemeyeceğini de biliyordu. Karanlık koridorda ilerlerken burnuna ağır bir küf kokusu geldi.

Yeni çizmeler için parası olmadığı gibi, kalın taş duvarlardan sızmaya başlayan rutubeti onarmak için de parası yoktu.

Annemin yatak odasının duvarlarını süsleyen, çiçek ve kelebeklerden oluşan yüz yıllık chinoiserie duvar kâğıdı.

MacNichols'lar 'yoksul soylular'dı; Flora bu ifadeyi, bir müşterinin diğerine fısıldadığını duymuştu.

Near Sawrey'deki köy dükkânı. Bu yüzden geçen yıl annesi Rose, Flora'nın Londra'da sahneye çıkması ve sarayda takdim edilmesi için gerekli paranın olmadığını söylediğinde hiç şaşırılmamıştı.

"Anlıyorsun, değil mi Flora, canım?" "Elbette anlıyorum, anne.

Flora, Sezon boyunca süslenme, parfüm sıkılma ve oyuncak bebek gibi giyinme zahmetinden kurtulacağı için gizliden gizliye heyecanlanmıştı. Tüm bu etkinliğin, en güzel düvenin en yüksek teklifi veren erkeğe gittiği bir sığır müzayedesinden farksız olduğunu anlamayan aptal kıkırdayan kızlarla çevrili olma düşüncesi onu ürpertmişti. Bu da insani açıdan, babasının ölümü üzerine büyük bir mirasa konacak olan bir dükün oğlunu ağına düşürmek anlamına geliyordu.

Ve Londra'dan nefret ediyordu. Nadiren de olsa Mayfair'deki büyük beyaz evinde Charlotte teyzesini ziyaret etmek için annesine eşlik etmişti, Flora, kalabalık caddelerden ve atların toynaklarının sürekli şakırdamasından, çok sevdiği burada bile çok popüler hale gelen motorlu arabaların kükreyen seslerine karışmasından bunalmıştı.

Göller Bölgesi.

Ancak Flora, diğer genç hanımlarla birlikte sunulmadığı için, rütbe ve statü sahibi uygun bir koca bulma şansının büyük ölçüde azaldığının da farkındaydı.

Atına binerken kendi kendine, "Kız kurusu olarak ölebilirim," diye fısıldadı. geniş maun merdiveni çıktı ve annem sıırıslık eteklerini fark etmeden önce sahanlıktan yatak odasına doğru aceleyle ilerledi. Odaya girdiğinde, kafeslerinin içinden onu inceleyen sayısız minik göz çiftini görünce meydan okurcasına, "Benim de umurumda değil," dedi.

"Sana her zaman sahip olacağım, değil mi?" dedi, ilk kafese doğru yürürken sesi yumuşadı ve büyük gri bir tavşan olan Posy'nin kollarına atlamasına izin vermek için mandalı serbest bıraktı. Posy'yi babasının silah köpeklerinden birinin ağzından kurtarmıştı ve o, hayvanat bahçesinin hayatta kalan en uzun üyesiydi. Flora Posy'yi dizine yatırdı ve uzun, ipeksi tüylerini okşadı. Kulaklarından soldakinin ucu köpeğin çenesinden çekip çıkardığı için eksikti. Posy'yi yerde zıplaması için bırakarak diğer köpeğini selamladı.

Oda arkadaşları arasında iki fındık faresi, derme çatma bir vivaryumda yaşayan Horace adında bir kurbağa ve damadın oğlundan miras kalan ve adını Kraliçe Victoria'nın kocasından alan şık beyaz bir sıçan olan Albert vardı. Annesi dehşete düşmüştü.

"Gerçekten Flora, hayvanlara olan tutkunu inkâr etmek istemiyorum ama yatak odanı bilerek haşaratla paylaşıyorsan bu bir şey ifade eder!

Rose, kocası Alistair'e Albert'tan bahsetmemişti, ancak Flora'nın ormanda bulduğu bir çimen yılanına karşı bir çizgi çekmişti. Onu gördüğünde attığı çığlıklar salonda yankılanmış ve üst katta kalan tek hizmetçi olan Sarah koşup tuz kokusu getirmek zorunda kalmıştı.

"O yaratıkla hepimizi korkutuyorsun! Sarah Flora'yı azarlamıştı, kalın Lakeland lehçesi baskı altında daha da belirginleşmişti. Çim yılanı usulüne uygun olarak doğal ortamına geri gönderilmişti.

Çiçekli donuna kadar soyunan Flora, hayvanlarını çeşitli kahvaltılarla besledi; saman ve lahana yapraklarının yanı sıra küçük fındık ve ayçiçeği tohumlarını kaselere doldurdu. Kurbağa Horace için, babasının balık yemi olarak kullandığı un kurtlarından bir avuç dolusu koymuştu. Boynuna kadar iliklenmiş yeni bir poplin bluz ve mavi çiçekli bir etek giyerek aceleyle yeniden giyindi ve aynada kendini inceledi. Kendisinin ve kız kardeşinin günlük gardırobunun geri kalanı gibi, kumaş biraz solmuştu ve stil *haute couture*'ün en sonuncusu değildi, ama annelerinin ısrarı üzerine giysiler en azından iyi kesilmişti.

Dar yakasını ayarlayan Flora, yüz hatlarını gözden geçirdi. "Kendime Sybil'i hatırlatıyorum," diye mırıldandı, Horace taşınmadan önce neredeyse bir yıl boyunca vivaryumunda tuttuğu sopa böceğini ve sevgili Sybil'in doğum yaptığını fark ettiğinde ne kadar sevindiğini hatırladı. Neredeyse tamamen büyüyene kadar yavruları fark etmemişti, çevrelerine o kadar iyi uyum sağlamışlardı ki.

Hayalet yaratıklar . . . Tıpkı onun gibi: görünmez olmakta iyiler.

Saçının bir tutamını ensesindeki sarmalın içine soktu, Posy'yi kulübesine yerleştirdi ve kahvaltı için ailesinin yanına gitti.

Kasvetli yemek odasına girdiğinde, anne babası ve kız kardeşi çoktan yıpranmış maun masaya oturmuşlardı. Onlara katıldığında, *The Times* gazetesinin arkasından belirgin bir hoşnutsuzluk sesi yükseldi.

'Günaydın, Flora. Sonunda bize katılmayı akıl edebildiğine sevindim. Annesinin bakışları hemen Flora'nın ayaklarına kaydı ve çoraplı hallerini inceledi. Kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi. "İyi uyudun mu canım?"

Sarah neşeli bir gülümsemeyle önüne bir kase yulaf lapası koyarken Flora, "Evet, teşekkür ederim anne," diye cevap verdi. Sarah kız kardeşlerle ilgilenmişti.

Bebekliklerinden beri, pişmiş et kokusunun Flora'nın midesini bulandırmaya yettiğini biliyordu. Ailenin geri kalanının yediği çiroz, siyah puding ve sosisten oluşan geleneksel kahvaltı yerine, Flora'nın bunlardan herhangi birini yemeyi kesin bir dille reddettiği yıllardan sonra nihayet yulaf lapası yemesi konusunda anlaşmaya varılmıştı. Kendi evinin başına geçtiğinde, tabağında asla ölü hayvan servisi edilmeyeceğine yemin etti.

"Aurelia, canım, solgun görünüyorsun. Rose'un gözleri endişeyle kızının üzerinde gezindi. "Kendini iyi hissediyor musun?"

"İyiyim, teşekkür ederim," diye yanıtladı Aurelia, küçük bir çatal dolusu sucuğu ağzına götürüp usulca ısırmadan önce.

'Önümüzdeki birkaç hafta mümkün olduğunca dinlenmelisin. Sezon çok yorucu olabilir ve sen de o kötü kış soğğundan daha yeni kurtuldun.

Aurelia, annesinin telaşına her zaman sabırla katlanarak, "Evet anne," diye karşılık verdi. Flora, "Bence Aurelia kesinlikle ışıllı görünüyor," diye açıkladı.

kız kardeşi ona minnetle gülümsedi.

Bebekken hep hasta olan Aurelia'ya ailesi ve tüm ev halkı oyuncak bebeğe benzediği için iyi davranırdı. Ve özellikle şimdi, hiç kimse onun hasta olmasını göze alamazdı. Anneleri bir ay önce Aurelia'nın Londra'da ilk kez sahneye çıkacağını ve sarayda Kral ve Kraliçe'ye takdim edileceğini duyurmuştu. Aurelia'nın, kendileri gibi iyi bir aileden gelen varlıklı bir adamın dikkatini çekeceği umuluyordu. Tabii eğer tatlı huyu ve güzelliği ailesinin parasızlığına ağır basabilirse.

Flora'nın kendisi 'açılmak' istemese de, Aurelia'nın ilk çıkışının masraflarını karşılayan annesinin kız kardeşi Charlotte Teyze'nin aynı şeyi en büyük yeğeni için yapmayı düşünmemiş olmasından dolayı kendini küçümsemiş hissediyordu.

Kahvaltı her zamanki sanal sessizliğinde devam etti. Alistair masada boş boş konuşulmasından hoşlanmaz, bunun dünya olaylarını okurken konsantrasyonunu bozduğunu söylerdi. Flora kirpiklerinin altından babasına baktı. Tek görebildiği, yarım ay gibi yükselen keliydi.

Kağıdının üzerinde, kırılmış kızıl saçları kulaklarının hemen üzerinden fıskırıyordu. *Boer Savaşı'ndan bu yana nasıl da yaşlanmış*, diye düşündü üzüntüyle. Alistair bir kurşun yarası almıştı ve her ne kadar cerrahlar Sağ bacağı hariç, bir sopanın desteğiyle kötü bir topallıkla yürüyordu. Yaralanmasının en korkunç sonucu, hayatını at sırtında geçirmiş olan eski süvari subayının artık kendisini yerel avla birlikte ata binemeyecek kadar acı içinde bulmasıydı.

On dokuz yıl boyunca aynı çatı altında yaşamış olmalarına rağmen, Flora babasıyla temel nezaket kurallarını aşan bir ya da iki konuşmadan fazlasını hatırlamıyordu. Alistair kızıyla ilgili dileklerini iletme ya da hoşnutsuzluğunu ifade etmek için karısını bir elçi gibi kullanıyordu. Yüzüncü kez, annesinin onunla neden evlendiğini merak ediyordu. Rose'un güzelliği, zekâsı ve iyi soyadıyla -evlenmeden önce 'onurlu' biriydi- aralarından seçim yapabileceği çok sayıda talibi olması gerekirdi. Flora sadece babasının, kendisinin asla keşfetme şansına sahip olmadığı gizli derinliklere sahip olduğunu tahmin edebilirdi.

Alistair gazetesini özenle katlayarak kahvaltının bittiğini işaret etti. Rose'un hafifçe başını sallaması iki kızın da masadan kalkabileceğini gösterdi. Sandalyelerini arkaya kaydırdılar ve ayağa kalkmaya hazırlandılar.

"Vaughan'ların yarın öğleden sonra çay içmeye geleceklerini unutmayın, yani bu gece ikiniz için de banyo var. Sarah, yemekten önce onları çekebilir misin?"

"Evet, hanımefendi. Sarah reverans yaptı.

Aurelia, sen de pembe muslin elbiseni giyeceksin.

İki kız yemek odasından çıkarken Aurelia, "Çok iyi, anne," diye onayladı.

"Vaughan'ların kızı Elizabeth benimle ilk kez sahneye çıkıyor," dedi.

Koridoru geçerlerken Aurelia'nın ayak sesleri sessizlikte yankılanıyor, Flora'nın çoraplı ayakları buz gibi granit döşemelere basıyordu. "Annem biz küçükken onları Kent'te ziyaret ettiğimizi söylüyor ama ben hatırlayamıyorum. Sen hatırlayabiliyor musun?"

Merdivenleri çıkarken Flora, "Ne yazık ki yapabilirim," dedi. Oğulları, Benim dört yaşına karşılık altı yaşında olması gereken Archie, bana yengeç yağıydı. bahçelerindeki elmalar. Her tarafım yara bere içindeydi. Tanıdığım en çirkin çocuktü.

Aurelia, "Acaba düzeldi mi?" diye kıkırdadı. "Sen on dokuz yaşındaysan, o şimdi yirmi bir yaşında olmalı.

"Göreceğiz, ama beni yine yengeç elmalarıyla doldurmaya karar verirse, bu iyiliğine taşlarla karşılık veririm.

Aurelia kıkırdadı. 'Lütfen yapma. Leydi Vaughan annemin en eski arkadaşı ve annemin ona bayıldığını biliyorsunuz. En azından bir kişiyi tanıyacağım. Londra'ya gitmeden önce. Umarım Elizabeth beni sever, çünkü eminim güneydeki genç hanımlar çok daha sofistike. Buna kıyasla kendimi taşralı bir köylü gibi hissedeceğim.

"Ve kesinlikle eminim ki tüm o şık kıyafetlerini giydiğinde böyle görünmeyeceksin. Flora yatak odasının kapısını açtı ve Aurelia da onu izledi. 'Sezonun en büyüleyici sosyete kızı olacaksın Aurelia, bundan eminim. Yine de seni kıskanmıyorum," diye ekledi, Posy'nin kafesini açmak ve tavşanın serbestçe koşmasına izin vermek için yatak odasını geçti.

"İstemediğinden kesinlikle emin misin Flora? Aurelia yatağın ucuna tünedi. 'Aksini iddia etmene rağmen, senin için endişeleniyordum. Ne de olsa sen ilk kez sahneye çıkarken benim çıkmam hiç adil değil.

"Hayvanlarım bensiz ne yapardı?

"Doğru, ama evlilik yatak odanızı hayvanat bahçenizle paylaşmakta ısrar ettiğinizde müstakbel kocanızın yüzünü görmek isterdim! Aurelia Posy'yi kucağına aldı.

"Eğer yaramazlık yaparsa, sıçan Albert'i üzerine salarım. "Gerekirse hayvanınızı ödünç alabilir miyim?

"Memnuniyetle. Flora yüzünü buruşturdu. "Aurelia, ikimiz de biliyoruz ki bu sezon sadece sana bir koca bulmakla ilgili. Evlenmek istiyor musun?

"Doğrusunu söylemek gerekirse, evlilik kısmından pek emin değilim, ama aşık olmayı tercih ederim, evet. Her kız istemez mi?"

"Biliyor musun, evde kalmış bir kızın hayatının bana çok uygun olacağını düşünmeye başlıyorum. Beni koşulsuz sevecek olan hayvanlarımla çevrili bir kulübede yaşayacağım. Bir erkeği sevmekten çok daha güvenli görünüyor.

"Ama oldukça sıkıcı, öyle değil mi?

"Belki, ama o zaman ben de sıkıcı *olduğumu* düşünüyorum. Flora fındık farelerini, Maisie ve Ethel'i avuçlarının arasına aldı ve diğer eliyle kafeslerini süpürürken onlar da gür kuyruklarını başlarına dolamış, keyifle kıvrıldılar.

"Tanrım, Flora, kendini küçük görmekten ne zaman vazgeçeceksin? Okulda çok başarılısın, Fransızca'yı akıcı bir şekilde konuşabiliyorsun ve rüya gibi çizip boyuyorsun. Karşılaştırıldığında ben tam bir aptalım.

"Şimdi kim kendini küçümsüyor? Flora alay etti. 'Ayrıca, ikimiz de biliyoruz ki güzel olmak bir kadında çok daha değerli bir özelliktir. İyi evlenenler güzel ve eğlenceli kızlardır, benim gibi kemik torbaları değil.

'Evlendiğimde seni çok özleyeceğim. Belki benimle yeni evime gelirsın, çünkü sensiz ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Şimdi aşağıya inmeliyim. Aurelia, Posy'nin yere atlamasına izin verdi. "Annem benimle Londra günlüğü hakkında konuşmak istiyor.

Aurelia odadan çıkarken, Flora kendini Aurelia'nın gelecekteki evinde, okuduğu romanlarda sık sık rastladığı bakire teyzesinin evinde dolaşırken hayal etti. Yatağından kayarak masasına giden Flora alt çekmecenin kilidini açtı ve ipek kaplı günlüğünü çıkardı. Dantel manşetlere mürekkep bulaşmaması için kollarını yukarı iterek yazmaya başladı.

Ertesi sabah Flora, midillisi Myla'yı tuzağa bağıladı ve Hawkshead'e giderek atılmış lahana yaprakları ve eski

Manav Bay Bolton tarafından onun için nazikçe saklanan havuçlar. Ailesinin kendi başına araba kullanmasını onaylamadığını biliyordu, bunun uygunsuz olduğunu düşünüyorlardı.

Esthwaite Hall'un en büyük kızı bir arabadan başka bir şeyle görülmemeliydi, ama Flora caydırılmazdı.

"Ne de olsa anne, sen ve babam şoförümüzün gitmesine izin verdiğinizden beri beni götürecek tek kişi Stanley ve ahırda yapacak o kadar çok işi varken ondan bunu istemenin büyük haksızlık olduğunu düşünüyorum.

Annesi buna karşı çıkamadı ve sonunda razı oldu. Son zamanlarda, kendisi köydeyken Flora'dan ayak işlerini yapmasını bile istemeye başlamıştı.

Zavallı anneciğim, diye düşündü Flora iç çekerek, yoksulluğa sürüklenmenin onun için ne kadar zor olduğunu hayal ederek. Daha küçükken annesinin çocukluğunun geçtiği evi ziyaret edişini hâlâ hatırlıyordu; dört yaşındaki kocaman gözlerine gerçek bir saray gibi gelmişti. Çok sayıda uşak, Hizmetçiler ve yüzü mermerden oyulmuş gibi görünen bir uşak, evin kızı ailesiyle birlikte içeri girdiğinde esas duruşa geçmişlerdi. Her ikisi de Flora ve Aurelia annesinin eski dadısı tarafından oyun odasına götürülmüşlerdi ve Flora büyükanne ve büyükbabasını hiç görmemişti. Gerçi doğru hatırlıyorsa, üç yaşındaki Aurelia onlarla tanıştırmak üzere kreşten kısa bir süreliğine alınmıştı.

İşini tamamlayan Flora, midilliye bakmasını istediği çocuğa bir peni uzattı ve sebze dolu bir sandık ve bir kese kâğıdı armut damlasıyla tahta banka geri tırmandı - Aurelia'nın en sevdiği - onun yanında.

Gün aydınlıktı ve tuzağı Hawkshead'den çıkarırken, Esthwaite Water'ın etrafından dolaşarak Near Sawrey köyü üzerinden daha uzun bir yoldan gitmeye karar verdi, böylece çiçek açmaya başlayan yabancı çiğdemleri ve nergisleri görebilecekti. Hava bile daha hafif kokuyordu ve o sabahki kısa süreli kar yağışı erimeden önce yeri zar zor öpmüştü. Near Sawrey'den çıkıp evine doğru ilerlerken, solundaki tepede görünen çiftlik evine baktı.

Flora yüzüncü kez durup evin yalnız sakinine kendini tanıtmayı ve ona yıllar önce nasıl tanıştıklarını hatırlatmayı düşündü. Ve o zamandan beri nasıl bir ilham kaynağı olduğunu.

Her zamanki gibi Myla'yı yavaşlatınca cesareti kırıldı. *Bir gün duracağım*, diye kendi kendine söz verdi. Çünkü o sağlam çiftlik evi duvarlarının ardında, geleceğe dair tüm umutlarının ve hayallerinin vücut bulmuş hali yaşıyordu.

Myla tırısla Hill Top Çiftliği'nin yanından geçti ve Flora o kadar derin düşüncelere dalmıştı ki, çakıl taşlı yatağında gürültüyle köpüren derenin üzerindeki kambur köprünün üzerinden tuzağı yönlendirirken, dereden gelen sesleri duymadı.

toynakları solundaki açık arazide hızla ilerliyordu. Köprünün hemen ötesindeki dönemeci döndüğünde, birkaç metre önünde bir at ve binicisi belirdi. Myla korkup şaha kalktı, öyle ki kapanın ön tekerlekleri birkaç saniyeliğine yerden ayrıldı ve Flora'yı tehlikeli bir şekilde bir tarafa devrilirken bankın üzerine savurdu. Kenarına tutunan Flora kendini düzeltmeye çalışırken, binici kendi atını Myla'nın alev alev yanan burun deliklerinden sadece birkaç santim ötede durma noktasına getirdi.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?! Flora dehşete düşmüş midillisini sakinleştirmeye çalışırken bağırdı. "Hiç yol duymun yok mu senin? O anda Myla, yolunu kesen doru aygırdan uzaklaşmak için olabildiğince hızlı bir şekilde eve doğru dörtlale koşmaya karar verdi. Flora ileri atıldı, dizginler ellerinin arasından çekilirken tuzağın kontrolünü kaybetti ve Myla atı ve biniciyi geçerek sığınağı doğru uçu. Flora kısa bir süre için

Sürücünün koyu kahverengi gözlerindeki şok olmuş ifadeyi bir an için fark etti.

Bir eliyle sıraya tutunurken diğer eliyle dizginleri boş yere çekmek için sahip olduğu tüm gücü kullandı. Ancak salonun kapısından girdiklerinde Myla biraz yavaşladı, böğründe ter izleri belirdi. Flora ahıra sarsılmış ve kötü bir şekilde yaralanmış olarak vardı.

"Bayan Flora! Ne oldu böyle? Seyis Stanley midillinin gözlerindeki akları fark edip onu sakinleştirmeye çalışırken sordu.

Flora dizginleri Stanley'e verirken ve tuzaktan çıkmasına yardım etmesi için elini tutarken gözyaşlarına boğulmak üzereyken, "Bir atlı aniden yolumuza çıktı ve Myla kaçtı," dedi.

"Bayan Flora, bir hayalet kadar solgunsunuz," dedi Stanley, artık *yeryüzünde*yken, Flora aniden bayıldığıını hissetti ve destek için Stanley'nin geniş omzuna yaslandı. "Eve çıkmaya yardım etmesi için Sarah'yı çağırayım mı?"

"Hayır, bir süre ahırda oturmama izin ver. Belki bana biraz su getirme nezaketini gösterebilirsiniz?"

"Peki, hanımefendi. Stanley onu ahıra götürüp bir saman balyasının üzerine oturtuktan sonra bir bardak su bulmak için oradan ayrıldı. Flora kendini titrerken buldu.

Stanley geri döndüğünde, "Buyurun hanımefendi," dedi. "Sarah'yı getirmemi istemediğinize emin misiniz? Nadir bulunan bir renge sahipsiniz ve bu kesin.

"Hayır. Flora toplayabildiği kadar sert bir ses tonuyla konuştu. Toplum içinde tuzağın kontrolünü kaybettiğine dair en ufak bir fısıltı, yolculuklarının - ve dolayısıyla özgürlüğünün - anında kısıtlanması anlamına gelecekti. "Lütfen," dedi jöle gibi uzuvlarını toparlayıp ayağa kalkarak, "hiçbir şey söylemeyin.

"Nasıl isterseniz, hanımefendi.

Flora ahırdan çıktı, başı dikti ama kemikleri deri torbasının içinde sarsılmış gibi hissediyordu. Yolun karşısına geçerken Çimenlerden eve doğru ilerlerken, tek bir göz kırpışının bile olanları ailesine anlatmaması gerektiğini biliyordu.

Mutfağa girdiğinde, Bayan Hillbeck'in fırından bir parça kuzu eti alırken yüzündeki tedirgin ifadeyi gördü.

"Nerelerdeydiniz Bayan Flora? Anneniz on dakika önce sizi görüp görmediğimizi sormak için aşağı indi. Yemek odasında öğle yemeğine oturmuşlar bile.

"Ben ... dışarıdaydım.

"Bayan Flora? Sarah ona yaklaştı. "Evet?"

"Burnunuzda kirli bir leke var ve saçlarınız dağılmış. "Beziniz var mı?"

"Elbette var. Sarah bir tane aldı ve tıpkı Flora'nın çocukluğunda yaptığı gibi yüzünü temizledi.

"Gitti mi?"

"Gitti, ama saçların ...

"Vakit yok, teşekkürler. Flora mutfaktan koşarak çıktı, saçlarını yeniden tutturmak için parmaklarını dağınık buklelerinin arasından geçirdi. Yemek odasının kapısında durup kapının ardındaki konuşmaların sıkıcı uğultusunu dinleyen Flora derin bir nefes aldı ve içeri girdi. Altı kafa onu izlemek için döndü.

'Lütfen beni affedin, Anne, Baba, Leydi Vaughan, Bayan Vaughan ve Ar -'

Flora'nın bakışları onun sözlerini takip ederek masanın etrafında dolaştı ve karşılıklı tanıma karşısında şaşkınlık ve telaşla irileşen bir çift siyah gözün üzerinde durdu.

'... Archie,' diye tükürdü. Demek onu neredeyse tuzaktan atacak olan zavallı buydu - yıllar önce onu yengeç elmalarıyla yaralayan o küçük yaramaz çocuk. Şimdi büyümüşü ama aynı derecede belaydı.

Leydi Vaughan, "Oğlum artık reşit oldu, bu yüzden ona "Lord Vaughan" diye hitap edilmeli," diye düzeltti.

'Bağışlayın, bilmiyordum. Lord Vaughan,' diye oturmayı başardı.

"Nerelerdeydin Flora?" diye sordu annesi, sesi nazikti ama yüz ifadesi söyleyemediği her şeyi söylüyordu. Flora annesinin en güzel çay elbisesini giydiğini fark etti.

"Eve dönerken bir ... arabasının devrilmesi ve yolu kapatması nedeniyle geciktim. Flora yarı doğruyu söylemeye karar verdi. "Lütfen beni affet anne, arka yollardan tuzağa düşmek zorunda kaldım.

"Kızınız tuzağa kendisi mi düşüyor?" diye sordu Leydi Vaughan, keskin yüz hatları onaylamaz bir ifadeye bürünmüştü.

"Genelde değil elbette Arabella canım, ama bu sabah şoförümüz rahatsızdı ve Flora'nın Hawkshead'de halletmesi gereken acil bir işi vardı.

Öğle yemeği nihayet servis edilirken Flora, "Affet beni anne," diye tekrarladı. Yanındaki Archie'nin kız kardeşi Elizabeth'e ve onun gelecek sezon için hazırladığı gardırobun ihtişamından söz etmesine dikkatini vermek için elinden geleni yapsa da, masanın öbür ucundaki 'Lord' Archie'nin özür dileyen gözlerinin kendisine dikildiğini hissetti. Aurelia onun yanına yerleştirilmişti ve onunla sohbet etmek için elinden geleni yapıyordu, ama Flora gibi dikkati dağılmıştı. Ana yemek olan bahar kuzusuyla boğuşurken, eti bir tarafa bırakarak, Archie'yi ahıra çekme ve sonra da ona hızlı bir yumruk atma fikriyle kendini rahatlatı.

kibirli aristokrat burnu. Sonunda Alistair sandalyesini geri çekti ve bazı evrak işleriyle ilgilenmek üzere çalışma odasına çekileceğini duyurdu.

"Arabella, Elizabeth ve ben misafir odasına geçiyoruz. Rose ayağa kalktı. "Konuşacak çok şeyimiz var, değil mi canım?"

Leydi Vaughan, "Gerçekten de öyle," diye cevap verdi.

'Aurelia, belki Archie'ye bahçede eşlik etmek istersin? Üstünüzü giyindiğiniz sürece gün yeterince sıcak görünüyor. Aurelia birkaç hafta önce korkunç bir soğuk algınlığı geçirdi, ama Allah'ın belası kuzeyde yaşamının getirdiği bir şey bu,' diye açıkladı Rose Leydi Vaughan'a.

Partinin başka talimat almadan kalan tek üyesi olan Flora en son kalktı ve onları yemek odasından çıkarken takip etti. Koridorda yürürken Rose, Leydi Vaughan ve Elizabeth'in çoktan salonda gözden kaybolduğunu, Aurelia ve Archie'nin de ön kapıdan bahçeye çıktıklarını gördü.

Flora yavaşça ve acı çekerek üst kattaki yatak odasına çıktı. Güvenli bir şekilde içeri girdikten sonra kapıyı kilitledi ve minnetle yatağına uzandı.

Yatak odasının kapısına hafifçe *vurularak* uyandırıldığında alacakaranlık çökmeye başlamıştı.

Yataktan yavaşça yuvarlanarak doğruldu. "Kim o?" "Benim, Aurelia. İçeri girebilir miyim?"

Flora kendini ayağa kalkmaya zorladı ve kapının kilidini açmak için sert adımlarla yürüdü. "Merhaba.

"Archie bana daha önce olanları anlattı. Kendini nasıl hissediyorsun? Aurelia'nın gözleri endişeyle doluydu. "Senin için çok endişelendi ve bu konuda kendini çok kötü hissetti. Yürüyüşümüz sırasında konuşabildiği tek şey buydu. Hatta sana bir özür notu yazmakta ısrar etti ve ben de onu ileteceğime söz verdim. Al. Aurelia ona bir zarf uzattı.

"Teşekkür ederim. Flora mektubu cebine soktu.

"Açmayacak mısın?"

"Daha sonra.

"Flora, şu ana kadar yaptığınız görüşmelerin talihsiz olduğunu anlıyorum ama gerçekten Archie çok iyi biri. Bence ona bir şans verersen sen de ondan hoşlanırsın. Ben çok severim.

Flora, Aurelia'nın bakışlarının dalgın dalgın pencereye doğru kaydığını gördü. "Aman Tanrım, Aurelia! Ona karşı şimdiden yumuşamadın, değil mi?" 'Ben ... hayır, tabii ki hayır, ama sen bile onun korkunç olduğunu kabul etmelisin.

Yakışıklı. Ve çok da başarılı. Yazılmış her kitabı okumuş ve bir yılını Avrupa'da Grand Tour yaparak geçirmiş gibi görünüyor, yani çok kültürlü. Sohbetimiz sırasında kendimi oldukça avanak hissettim.

Flora, 'Archie düzgün bir eğitim alma ayrıcalığına sahip oldu, ne yazık ki biz kadınlar buna layık görünmüyoruz,' diye karşı çıktı.

"Şey ... Aurelia, kız kardeşi böyle bir ruh halindeyken onunla tartışmaya çalışmanın anlamsız olduğunu biliyordu. 'Bu böyle ve bunu değiştirmek için yapabileceğimiz bir şey olmadığına göre, bunu kabul etmeliyiz. Bazen kadın olmaktan hoşlanmadığını hissediyorum.

'Haklısın, belki de sevmiyorum. Her neyse,' diye devam etti Flora, Aurelia'nın rahatsızlığını görünce yüzü yumuşadı. 'Beni görmezden gel sevgilim, zedelenen sadece bedenim değil, gururum da zedelendi. Sanırım bizim Misafirler gitti mi?

'Evet, ama sezon boyunca birçoğunu görmeyi umuyorum. Londra'daki evleri Charlotte Teyze'nin evine komşu meydana. Elizabeth de bana çok nazik davrandı ve bizimle gelecek olan kızlardan bahsetti. Archie bile birkaç partiye gelebileceğini söyledi.

Bu yılki danslar.'

İşte yine o bakış, diye düşündü Flora, kız kardeşinin sesi özel bir hayale dalarken.

"Akşam yemeğine geliyor musun? Aurelia sonunda sordu. "Gelebilirim. Anneme her zaman başının ağrıdığını söyle, o da Bayan Hillbeck'e bir tepsi göndersin. Çok solgunsun.'

"Teşekkür ederim. Sanırım yatakta kalsam iyi olacak, bu gece kendimi iyi hissetmiyorum. 'Yemekten sonra gelip nasıl olduğuna bakacağım. Emin misin?

"Anneme gerçeği söylememi ister misin?

'Hayır. Sadece yaygara koparır. Gerçekten, Aurelia, ben iyiyim.'

Kız kardeşi odadan çıktıktan sonra Flora elini cebine soktu ve içinde duran zarfı parmakladı. Zarfı çıkarıp yırtsa mı yoksa ateşe atıp yaksa mı diye düşündü, çünkü ne yazdığının pek önemi yoktu. Merakına yenik düşerek mektubu yırtıp açtı ve güzel yazısına dikkat ederek içindekileri okudu.

Sevgili Bayan MacNichol,

Bugün yaşadığım talihsiz olay için affınıza sığınıyorum. Atımı kontrol altına almak gibi bir görevim vardı ve bunu yaptıktan sonra yardıma ihtiyacınız olup olmadığını görmek için peşinizden geldim ama sizi bulamadım.

Ayrıca yengeç elmalarına karşı kindar davranışım için de özür dilemek istiyorum. Bugünkü yeni Felaketten sonra, geçmişe bakarak senden af dilemeye ve çoğu küçük kızın yapacağını yapmadığın için sana teşekkür etmeye ve gözyaşları içinde annene koşmaya karar vermiştim. Bu beni dayak yemekten kurtardı.

Kendimi senin gözünde affettirmek için yapabileceğim bir şey varsa, denemeyi çok isterim. Şimdiye kadarki tanışıklığımız çalkantılı oldu, ama umarım gelecekte yeniden başlamam için bana bir şans verilir. Dedikleri gibi, üçüncü kez şanslıyım.

Eminim bu sezon Londra'da görüşeceğiz. O zamana kadar, ben sizin mütevazı ve özür dileyen hizmetkârınızım,

Archie Vaughan

Flora mektubu odanın öbür ucuna fırlattı. Yere düşmeden önce sıkıntılı bir kelebek gibi havada kısa bir süre süzülmesini izledi ve Archie Vaughan'ın ince, zarif yazılar yazma konusunda iyi bir pratiği olması gerektiğine karar verdi. Kadınlara düzyazı. Kabul etmekten nefret etse de Aurelia haklıydı. Güçlü bir fiziği ve her iki yanağındaki hafif gamzenin daha da belirginleştirdiği keskin hatları vardı, dalgalı siyah saçları alnına dikkatsizce dökülüyordu ve kahverengi gözleri kolay bir gülümsemeye dönüşüyordu. Gerçekten de sinir bozucu derecede yakışıklıydı.

Ancak karakteri tamamen farklı bir konuydu.

'Her zaman affedileceğini sanıyor. Bu sefer değil,' diye mırıldandı odanın öbür ucuna doğru yürüyüp kaskatı kesilmiş bedenini kafeslerin önünde diz çökmeye ikna ederken. İçeriden gelen itiş kakış sesleri onu hayvanat bahçesinin yemek vaktinin çoktan geçtiği konusunda uyarmıştı. Tohumlarını ve sebzelerini saklamak için kullandığı kasaya uzanarak umutsuz bir inilti çıkardı.

"Ve tüm bunlardan sonra, yemeğiniz tuzaktan düşmüş olmalı!"

"Flora, canım, önümüzdeki yaz hakkında konuşmamız gerektiğini düşündüm.

"Evet, anne. Rose üçlü aynalı tuvalet masasının önünde oturup akşam yemeği için inci küpelerini takarken Flora annesinin odasında duruyordu.

"Lütfen oturun.

Flora mavi damask tabureye tünedi ve annesinin konuşmasını bekledi. Rose'un yüzü hâlâ genç bir sosyete kızı olduğu zamanki kadar pürüzsüz ve güzeldi ama Flora annesinin dudaklarındaki gerginliği ve sarı kaşlarının arasındaki hafif endişe kırılganlığını görebiliyordu.

"Bildiğiniz gibi Aurelia ve ben bir hafta içinde Londra'ya gidiyoruz. Baban da kuzenleriyle birlikte Highlands'de yıllık atış tatiline çıkacak. Asıl soru, seninle ne yapacağımız. Rose durdu ve Flora'nın aynadaki yansımasına baktı. "Şehirden nefret ettiğinin ve bize Londra'da eşlik etmek istemeyeceğinin farkındayım.

Aslında bana sormadın, diye düşündü.

"Ama aynı şekilde," diye devam etti Rose, "İskoçya'daki çatışmada kadınlar erkeklerle birlikte hoş karşılanmıyor. Bu yüzden personelle ve babanla konuştum ve burada, Hall'da kalmanın senin için en iyisi olduğuna inanıyorum. Sen ne dersin?

Aklından geçen çelişkili duygular ne olursa olsun, Flora annesinin duymak istediği tek bir cevap olduğunu biliyordu. 'Kalmaktan mutluluk duyarım anne. Ne de olsa kalmazsam, hayvanlarımın sağlığı için endişelenirim.

"Oldukça. Annesinin yüzünde kısa bir rahatlama ifadesi belirdi. "Yine de elbette sizi, Aurelia'yı ve babamı özleyeceğim.

'Bizim de sizi özleyeceğimiz gibi. Ama en azından mesele çözüldü. Kararımızı babana bildireceğim.

Peki anne. Akşam yemeği için hazırlanman için seni yalnız bırakayım. "Teşekkür ederim.

Flora ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Tam kapıyı açacaktı ki annesinin aynadan dönüp kendisine baktığını gördü.

"Flora?

"Evet, anne?

"Seni çok seviyorum. Ve özür dilerim. "Ne için?

"I . . ."

Flora annesinin gözle görülür bir şekilde kendini toparlamasını izledi. "Hiçbir şey," diye fısıldadı Rose.

"Hiçbir şey.

Bir hafta sonra Flora, Aurelia'yla birlikte kapının eşiğinde durmuş, kız kardeşini ve annelerini Londra'ya uğurlamaya hazırlanırken, "Işıl ışıl görünüyorsun," dedi.

Aurelia hafifçe yüzünü buruşturarak, "Teşekkür ederim," dedi. "İtiraf etmeliyim ki, bu kadife yolculuk elbisesi çok ağır ve rahatsız edici, korse de o kadar sıkı ki, Londra'ya varıp onu çıkarana kadar nefes alabileceğimi sanmıyorum!

"Sana çok yakışmış ve eminim ki sezonun en iyi çıkış yapan kızı olacaksın. Flora ona sıkıca sarıldı. "Beni gururlandıracaksın, değil mi?

"Gitme zamanı Aurelia. Rose arkalarında, kapının eşiğinde belirdi. Flora'yı iki yanağından öptü. "Kendine iyi bak canım, biz yokken mahallede fazla koşturmamaya çalış.

"Elimden geleni yapacağım, anne.

"Hoşça kal, sevgili Flora. Aurelia onu son bir kez daha kucakladı, sonra da kendilerini Windermere istasyonuna götürecek olan eski vagona binip Oxenholme'da Londra'ya giden tren için aktarma yapacakları sırada bir öpücük kondurdu.

Flora'nın dünyadan bihaber gözlerine bile arabaları bir kalıntı gibi görünüyordu. Flora Bir araba alacak paralarının olmamasının babasını çok üzdüğünü biliyordu. Aurelia pencereden eğilerek, at yolda hızla ilerlerken ona el salladı. Flora, araba ön kapıdan çıkıp gözden kaybolana kadar el sallamaya karşılık verdi. Sonra gölgeli eve geri döndü.

Terk edilmişlik duygusunu paylaşıyor gibi görünen ev. Babası önceki gün Highlands'e gitmişti ve ayak sesleri koridorda yankılanırken, Flora yaklaşan iki aylık sessizlikten dolayı ani bir panik hissetti.

Üst kattaki odasında, Posy'yi kafesinden çıkardı ve rahatlaması için ipeksi kulaklarını okşadı, bunun gelecekteki evde kalmışlığı için bir alıştırma olduğuna karar verdi. Bunu kabullenmeliydi.

Çocukluğundan beri bağlı olduğu rutinden yoksun kalan Flora, kendi rutinini yaratmaya başlamıştı. Sabah erkenden kalkar, aceleyle giyinir ve yemek odasında tek başına yapılan resmi bir kahvaltı fikrinden vazgeçerek, bir fincan çay, taze ekmek, reçel ve dedikodu için mutfakta Bayan Hillbeck, Sarah ve Tilly'ye katılırdı. Sonra dışarı çıkar, peynir Sandviçleri yağlı kâğıda sarmış ve çizim malzemeleriyle birlikte büyük bir kanvas çantaya yerleştirmişti.

Flora her zaman ailesinin evinin etrafındaki kırsal bölgeyi iyi bildiğini düşünmüştü, ancak o yaz gerçekten keşfetmişti mucizevi güzellik.

Esthwaite Suyu'nu çevreleyen tepelere doğru yürüdü ve acı çeken eteklerini toplayarak, suyu ikiye bölen alçak kuru taş duvarları aştı. yüzyıllardır tarım arazisi. Deneyimli bir doğa bilimcinin adanmışlığıyla, bir kayalığın üzerinde bulduğu küçük mor saksafon bitkisi gibi karşılaştığı her hazineyi katalogladı. Kulakları şahin kuşlarının yüksek ötüşlerini ve balmumu kuşlarının ötüşlerini arıyor, parmakları vadinin dikenli otlarını ve güneşten kavrulan sert taşlarını şefkatle okşuyordu.

Haziran ayının en sıcak günlerinden birinde Flora, daha önce sadece botanik kitaplarında gördüğü bir çiçeği bulma umuduyla serin, ayna gibi pürüzsüz bir katranın kıyısında yürüyüşe çıktı. Bunaltıcı sıcakta saatlerce aradıktan sonra, nihayet parlak fuşya renkli başlarına rastladı.

Alpin yakalama sineği, mineral bakımından zengin kayalara tutunmuş. Fırfırlı yaprakların dayanıklı yuvalarıyla oluşturduğu kontrasttan etkilenen Flora, onu çizmek için güneşin ısıttığı zemine uzandı.

Uykulu sıcakta uyuyakalmış olmalıydı, çünkü batan güneşin yumuşak parmak uçları omzuna değdiğinde kendini uyanmış buldu.

Kendini toparlayarak sarıçamların dalları arasından yukarı baktı

Yukarıda süzülürken, bakışları yüksek bir dalın üzerine tünemiş bir aladoğanın nadir şeklini yakaladı.

Nefes almaya bile cesaret edemeden, ışıktaki parıldayan zarif tüylerini ve esintiye doğru kalkmış kıvrık gagasını inceledi. Bir an için ne insan ne de kuş hareket etti. Sonra şahin, kanatlarını görkemli bir şekilde çırparak havalandı, dalı dalgalandı ve gün batımına doğru süzüldü.

Alacakaranlıkta eve döndü ve hemen şahinin tam uçuş halindeyken yaptığı kısa taslağın resmini yapmaya koyuldu.

Çoğu akşamını Sarah Bowdich'in en sevdiği çiçek kitabını inceleyerek, topladığı çiçekleri kitaptaki resimlerle karşılaştırarak ve Latince adlarını basımdan çıkan çiçeklerle birlikte karalama defterine ekleyerek geçirdi. Böylesine canlı bir şeyi bir kitabın sayfalarına hapsettiği için kendini mantıksızca suçlu hissediyordu ama en azından güzelliği artık doğal ömrünün ötesinde korunuyordu.

Ayrıca bir katran tarlasının yanında yarı boğulmuş halde bulunduğu miyavlayan bir kedi yavrusunu da hayvanat bahçesine kattı. Avucunun içine sığacak kadar küçük olan Flora, gözleri henüz açılmadığı için sadece birkaç günlük olduğunu tahmin ediyordu.

Her nasılsa, küçük hayvan kendini sürüklemeyi başarmıştı.

sulu bir mezar olabilirdi. Hayatta kalma kararlılığı Flora'yı evlat edindiği diğer canlıların ötesine taşıdı ve onu durduracak kimse olmadığından, şık siyah yavru kedi yatağının sıcaklığını paylaştı.

Tavşan, yavru kedinin beş katı büyüklüğünde olmasına rağmen, kafesinin ızgarasından aç gözlerle Posy'ye bakarken bulunduğu yeni üyeye 'Panter' adını verdi ve kısa süre sonra tamamen iyileşti, küçük sivri uçlarını esneterek pençeleriyle yatak odasındaki perdelerle tırmanarak. Sütten kesildiğinde, Flora onu aşağıya, mutfığa götürmesi gerektiğini biliyordu. hayvanat bahçesi midesine inecekti.

Aurelia ona haftada bir mektup yazıyor, Londra'daki maceralarını anlatıyordu.

Sunum bittiği için çok mutluyum. Sırada beklerken sinirlerim paramparça olmuştu.

Kral ve Kraliçe'ye sunuldu. Güven içinde, Flora, Alexandra fotoğraflarında görüldüğünden çok daha narin ve güzel, Kral ise daha çirkin ve şişman! Şaşırdığım bir şey var.

Katıldığım danslarda çok az dans partneri buldum ve bunlardan ikisi beni Charlotte Teyze'nin evine çağırmak istedi. Biri, annemin bana Berkshire'ın yarısına sahip olduğunu söylediği bir vikont, bu yüzden ne kadar mutlu olduğumu tahmin edebilirsiniz! Ben o kadar aşık değilim; boyu benim boyumun biraz üstünde - ve bilirsiniz

Ne kadar kısıyım - ve bana söylendiğine göre çocukken geçirdiği çocuk felci nedeniyle topallayarak yürüyor. Ona sempati duyuyorum, ancak bu kendi hatası olmasa da kesinlikle Beyaz Atlı Prens değil.

'Prenslerden' bahsetmişken, Archie Vaughan geçen hafta kız kardeşi Elizabeth'e bir dansa eşlik etmek üzere geldi. Londra'nın en yakışıklı erkeği olduğuna hiç şüphe yok. Beni bir değil, üç kez dansa kaldırdığında diğer sosyete kızları gerçekten kıskandılar! Charlotte Teyze bunun neredeyse uygunsuz olduğunu söyledi! Sonrasında bir süre konuştuk ve seni sordu, orada olmamana şaşırı. Londra'da bizimle birlikte. Şehir hayatından nefret ettiğini, bu yüzden Esthwaite Hall'da kaldığını söyledim. Onu affettiğini umduğunu söyledi. İtiraf etmeliyim ki ona biraz aşık olabilirim, her ne kadar onda beni oldukça tedirgin eden bir şeyler olsa da.

Ve şimdilik tüm haberlerim bu kadar. Annem en iyi dileklerini gönderdi. Sosyal hayata geri dönmekten ne kadar keyif aldığını anlayacağınızdan eminim. Burada herkes onu tanıyor gibi görünüyor ve belli ki babamla evlenmeden önce çok popüler bir sosyete kızıymış. Yakında yazacağını söylüyor.

Seni özliyorum, sevgili kardeşim.

Aurelia

"Vay canına! Flora mektubu okurken eteklerine tırmanıp kucağına oturan Panter'e hayal kırıklığı içinde haykırdı. "Archie Vaughan'ın kayınbiraderim olması benim için büyük şans olurdu.

Birkaç gün sonra, sıcak bir Temmuz öğleden sonrasında Flora bahçedeki masada oturmuş çizim yapıyordu. Bot odasında terk edilmiş, nereden geldiği belli olmayan geniş kenarlı, kanvas bir şapka bulmuştu ve şimdi öğleden sonra güneşinin güçlü ışınlarından korunuyordu. Panter çimenlerin üzerinde hoplayıp zıplıyor, kelebekleri kovalıyor ve o kadar sevimli görünüyordu ki Flora çizmekte olduğu çiçekleri bırakıp onun resmini çekmek için çimlerin üzerine oturdu.

Arkasından gelen ani ayak sesiyle irkildi. Arkasına döndüğünde, Tilly'nin haftalık pazardan eve döndüğünü görmeyi bekliyordu. Onun yerine, Archie Vaughan'ın karanlık gözlerine bakarken uzun bir gölge geçti üzerinden.

"İyi günler, Bayan MacNichol. Sizi rahatsız ettiysem özür dilerim, ama ön kapıyı çalmaktan yumruğum acımıştı, bu yüzden bir insan aramak için arka tarafa geldim.

"Tanrım, ben ... Flora, Panther'in tüyleri diken diken olup yabancıya vahşice tıslarken ayağa fırladı. "Personelin hepsi dışarıda. Ve bildiğiniz gibi ailem de uzakta," dedi aniden.

"Yani kendi evinde gerçek bir yetimsin.

"Yetim sayılmam," diye karşı çıktı. "Sadece Londra'yı sevmiyorum ve burada kalmayı tercih ettim.

"En azından bu açıdan aynı görüşü paylaşıyoruz. Özellikle de çiftleşme mevsiminde, yeni bir grup masum genç dişinin gözlerini

mümkün olduğunca cilveli bir şekilde, en büyük erkek ödülü için rakiplerini geride bırakmaya çalışıyorlar.

'Peki siz kendinizi bir erkek "ödülü" olarak görüyor musunuz Lord Vaughan? Kız kardeşimden duyduğuma göre geçen hafta bir dansa katılmışsınız.

'Tam tersine,' dedi. 'Soyağacımıza ve eski aile ismimize rağmen beş parasızız. Babamın yedi yıl önce son Boer Savaşı'nda öldüğünü ve Vaughan gemisinin ben birkaç ay önce reşit olana kadar dümensiz kaldığını biliyorsunuzdur. Ancak sizi temin ederim ki karşıma çıkan zengin mirasçıların pençesinden kurtulmak için elimden geleni yapıyorum.

Flora, ters pantolon yorumuna bu kadar açık sözlü bir yanıt beklemiyordu.

"Burada ne aradığınızı sorabilir miyim?"

"Highlands'den buraya geliyorum. Baban ve ekibiyle birlikte birkaç günlüğüne atış yapmak için oradaydım. Londra'ya dönmek için uzun bir yol var, ben de bir taşla iki kuş vurmaya karar verdim.

"Peki "kuşlar" tam olarak kim ya da ne?"

'İlk olarak, yolculuğa ara verdim ve ikinci olarak da burada olmanız ve bana birkaç dakika eşlik etmenize izin vermeniz ihtimaline karşı uğradım. Nisan ayında olanlar için şahsen özür dilemek istiyorum. Ayrıca, belki biraz içecek de alabilirim. Gerçi şu anda etrafta hiç personel olmadığı için ikincisi mümkün olmayabilir.

'Bu isteklerinizin en kolayı Lord Vaughan. Çay yapma konusunda oldukça yetenekliyim ve hatta bir sandviç bile hazırlayabilirim.

'Çay ve sandviç yapabilen bir hanımefendi! Kız kardeşimin ve annemin bu konuda en ufak bir fikirleri olduğundan bile şüpheliyim.

"Hiç de zor değil," diye mırıldandı Flora, ayağa kalkarak. "Ben hazırlarken bahçede bekler misin?"

"Hayır, ben de seninle geleceğim ve mutfak becerilerini hayranlıkla alkışlayacağım.

"Nasıl isterseniz," diye hızlıca cevap verdi Flora. Terasa çıkan merdivenlere yöneldiler ve Flora ona karşı duyduğu öfkenin onun cazibesi ve dürüstlüğü karşısında eriyip gittiği için kendine kızdı. Onu elinde tutmaya kararlı olan Flora, mutfağa girdiklerinde hızını artırdı. Mutfağı bulduklarında Çaydanlık zaten doluydu, kaynaması için ocağa koydu, sonra masada bir somun ekmek, tereyağı ve peynirle meşgul oldu.

"Oldukça evcil bir taşra kadını, değil mi? Archie bir sandalye çekip oturarak yorum yaptı.

'Lütfen bana patronluk taslamayın Lord Vaughan. Özellikle de yemeğinizi hazırlarken.

"Bir iyilik isteyebilir miyim, Bayan MacNichol? Kendimizi böyle gayri resmi bir ortamda bulduğumuza göre, belki siz "Archie "yi deneyebilirsiniz? Ben de "Flora "yı deneyebilir miyim?

'Bana Flora demenize kesinlikle izin vermiyorum. Daha yeni tanışıyoruz. Sandviçleri bir tabağa çarptı. 'Buradaki erkekler sandviçleri kabuklarıyla birlikte yerler. Bu sana uygun mu?

"Aman Tanrım, gerçekten de çok vahşisin. Kadın ona sandviçi uzatırken sırtıttı. Tabağı sanki fırlatmayı tercih ediyormuş gibi. "Ah!" diye bağırdı aniden, az önce bileğini ısırılmış olan küçük tüylü tehdide doğru hamle yaparak. "Kediciğin de beni pek beğenmişe benzemiyor.

Flora bir gülümsemeyi bastırarak Panther'i kolunun arasına aldı ve çay doldurmak için arkasını döndü.

"Bayan MacNichol, yeniden başlamanızın bir yolu var mı? Yengeç elmalarıyla ilgili ilk olayın ben altı yaşında sümüklü bir çocukken, ikincisinin ise üzücü bir kaza sonucu olduğunu düşünürsek.

"Lord Vaughan," diye ona çıkıştı, "neden burada olduğunuzu ya da kız kardeşimin söylediğine göre Londra'daki genç kadınların yarısı sürekli olarak sizin özelliklerinize taparken neden benim hakkınızda ne düşündüğümü önemsiyor görüldüğünüzü bilmiyorum. Eğer dünyada baştan çıkaramayacağın tek bir kadın olmasına katlanamıyorsan, senin için üzgünüm ama işler böyle yürüyor. Şimdi tepsiyi terasa taşıyalım mı?"

"İzin verin. Sen de onu al. Archie Panter'i gösterdi. 'Yavru kedi kıyafetleri içindeki bu vahşi kaplanın bana tekrar saldırma ihtimaline karşı kontrol altında tutulması gerekiyor. Evcil hayvanınızı mükemmel seçmişsiniz Bayan MacNichol. Archie çay tepsisini kaldırdı ve kapıya doğru yürüdü.

Dışarıda, terasta, güneş neşeyle parlıyordu ve aralarında asılı duran sessizlikle tam bir tezat oluşturuyordu. Flora çayı doldurdu ve Archie tahammül edilemeyecek kadar kaba davrandığının farkında olarak kabukları üzerinde kalan sandviçleri mideye indirirken birlikte oturdular. Annesi onu görebilseydi, Rose kesinlikle bu davranışından dolayı onu sert bir Gekilde uyarırdı ama kibar bir konuşma yapmaya cesaret edemiyordu. Görünüşe göre Archie de yapamıyordu.

"İzin verirseniz," dedi sonunda, "ıslanmadan önce gidip eskiz defterimi almalıyım. Masadan kalkarak çimenliği işaret etti.

"Elbette. Adam başıyla onayladı. "Ve lütfen o kaplanı da yanında götür.

Döndüğünde Archie ayaktaydı. Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim. Benim hakkımda yanlış bir izlenim edindiğiniz için üzgünüm.

Sizi başka türlü ikna edebilirim. Yakında görüşürüz, Bayan MacNichol.

"Yanlış bir izlenime kapılmadığıma eminim ama kız kardeşim bir daha buralara yolunuz düşerse sizi ağırlamaktan büyük mutluluk duyacaktır. Flora eskiz defterini masanın üzerine bıraktı ve Archie'nin gözleri onu takip etti.

"Bir göz atabilir miyim?

'Bakmaya değecek bir şey yok. Bunlar sadece kaba taslak çizimler, ben ...'

Ama Archie defteri çoktan açmış ve kara kalem çizimlerini karıştırmaya başlamıştı. 'Bayan MacNichol, yeteneğinizi küçümsüyorsunuz. Bunlardan bazıları olağanüstü. Bu şahin ... ve siyah kaplanınızın çizimi .

..!

"Onun adı Panter.

"Mükemmel," diye onayladı. "Bu mükemmel. Oldukça mükemmel. Doğa ve hayvanlar konusunda gerçek bir gözünüz var.

"Tamamen kendi zevkim için çiziyorum.

'Ama tüm büyük sanatçıların yaptığı şey bu değil mi? Tutku insanın içinden gelir, hangi sanatsal aracı seçerse seçsin kendini ifade etme ihtiyacı duyar.

"Evet," diye isteksizce kabul etti Flora.

'Avrupa turum sırasında pek çok inanılmaz sanat eseri gördüm.

Yine de yaratıcılarının çoğu hayatlarının büyük bölümünde yoksulluk içinde yaşad - ilham perilerinin köleleri. Öyle ya da böyle acı çekmeyen çok az kişi varmış gibi görünüyor. Archie'nin bakışları eskiz defterinden Flora'ya kaydı. "Siz de acı çekiyor musunuz Bayan MacNichol?

'Ne biçim soru bu! Sadece resim çizmeyi ve boyamayı seçtiğim için bir tür zihinsel veya duygusal hastalıktan muzdarip olduğumu gösterir. "Güzel.

Çünkü acı çekmeni istemem. Ya da yalnız kalmak. Şüphesiz, tıkırtı Bu eski anıt mezarda tek başına dolaşıyor olmalısın? Archie onu sıkıştırdı.

"Tek başıma değilim. Bana eşlik edecek bir personelim ve bir sürü hayvanım var.

"Londra'da son konuştuğumuzda kız kardeşiniz vahşi yaşam koleksiyonunuzdan bahsetmişti. Görünüşe göre bir keresinde bir yılanla arkadaş olmuşsunuz.

"Zararsız bir çimen yılanı, evet," diye kabul etti Flora, bir zamanlar ona fırlattığı yengeç elmalarına benzeyen bu ani soru yağmuru karşısında nefessiz kaldığını hissederek. "Onu tutmama izin verilmedi.

'Sanırım ben bile çatımın altında bir yılanın yaşaması fikrine karşı çıkardım. Siz çok sıradışı bir kadınsınız, Bayan Mac-Nichol. İtiraf etmeliyim ki

beni büyölüyor.'

"Tuhaflığının sizi eğlendirmesine sevindim.

Archie bir süre durakladıktan sonra, "Sizi selamlıyorum Bayan MacNichol," dedi. 'En olumlu yorumu bile olumsuzla çevirmekte ustasınız. Ne oldu? Affınızı kazanmak için daha ne yapabilirim? Hemen hemen her şeyi denedim; Edinburgh'a kadar Scotch Express treniyle gidip gelebilecekken, ülkenin bir ucundan diğer ucuna arabayla gidip gelmek de dahil. İşte,' diye ekledi ve Flora onun hayal kırıklığını görebiliyordu. "Size gerçeği söyledim.

Archie, itirafı karşısında bitkin düşmüş gibi aniden bir sandalyeye oturdu. "Seni görmeye gelmek için çekimden erken ayrıldım. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, senin gözüne giremeyeceğim belli olduğu için yoluma devam edeceğim ve daha güneyde bir otelde duracağım.

Flora onu inceledi, erkeklerle -özellikle de Archie gibi dünyevi erkeklerle- olan deneyimsizliği doğal içgüdülerini engelliyordu. Archie'nin Londra'da istediği her kadını elde edebilecekken neden ondan özür dilemek için bu kadar zahmete girdiğini anlayamıyordu.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum.

'Belki bana birkaç gün eşlik etmeyi düşünürsünüz? Ve bu süre zarfında kız kardeşinizin bana tutkulu olduğunuzu söylediği tüm konular hakkında konuşabiliriz. Benim de tutkulu olduğum gibi.

"Ne gibi?

"Ben hevesli bir botanikçiyim, Bayan MacNichol ve sizin sahip olduğunuz geniş bilgiye sahip olduğum şüpheli olsa da, öğrenimimin fidanlık yamaçlarında olduğumu hissetmek hoşuma gidiyor. High Weald'daki bahçemiz sizin burada sahip olduğunuz ham güzelliğe sahip olmasa da, kendi içinde eşit derecede güzel Nazik bir şekilde. Hiç Kew Gardens'a gittiniz mi?"

"Hayır. Flora bu söz üzerine aydınlandı. "Ama her zaman orayı görmeyi arzulamışımdır. Güney Amerika'ya kadar dünyanın her yerinden türler topladıklarını okumuştum.

"Gerçekten de öyle ve yeni müdür Sir David Prain ilham verici. Kendi bahçelerimize yardım etme nezaketini gösterdi. İngiltere'nin güneyindeki yardımsever iklim nedeniyle, korunaklı olduğu takdirde yabancı iklimlerden gelen bitkilerin burada gelişmeyi başardığını keşfettim. Buralarda da bolca yetişmesi gereken yerli bitki örtüsünü görmekten keyif alırım. İngiltere'nin dört bir yanından gelen bitkilerden alışılmadık bir koleksiyon oluşturmaya hevesliyim- Ah!

Panter, Archie'nin pantolonunun paçasına tırmanmıştı ve şimdi mırıldanarak uyluklarının arasındaki vadide kendini avutuyor, iğne kadar keskin pençeleriyle Archie'nin pantolonunun kumaşını yoğuruyordu. Kedisinin bile onu affettiğini gören Flora sonunda yumuşadı. 'Eğer sana yardımcı olabileceğimi düşünüyorsan Çalışmalarınıza yardımcı olabilirsem, sanırım size elimden geleni göstermekten mutluluk duyarım.

"Teşekkür ederim," dedi Archie ve yüz hatlarının rahatladığını gördü. Panther'i okşamak için çekingen bir el. "Vermek istediğiniz herhangi bir uzmanlık için çok minnettar olurum.

"Ama nerede kalacaksın?

"Near Sawrey'deki yerel barda bir oda tuttum bile. Ve şimdi," dedi, ayağa kalktı ve ona dirseğinin kıvrımını uzattı, diğer kolu mutlu yavru kediyi kucaklıyordu, 'bana bu güzel bahçeyi gezdirir misin?

Başlangıçta, turlarına başladıklarında, Flora onun bilgisini test etmek için elinden geleni yapmıştı, hala bunun onu aşağılamak ve küçümsemek için Archie tipi bir oyun olup olmadığından emin değildi. Ancak kısa süre sonra onun ilgisinin ve hatta

bilgi gerçeği. Çiçek tarhlarında Archie'nin duraksamadan isimlendirmeyi başardığı bir dizi sıra dışı bitki vardı; Archie'nin ona yıldız çiçeği ya da bataklık yıldızı, *Parnassia* dediğini söylediği bir tanesi hariç *palustris*.

"Oldukça nadir olduğuna ve İngiltere'nin kuzeyindeki iklimi tercih ettiğine inanıyorum, muhtemelen bu yüzden onu tanıımıyorsunuz.

Sınırlar boyunca dolaşırlarken Archie ona çocukken bahçıvanı evcil bir köpek gibi nasıl takip ettiğini anlattı. "Ne yazık ki o da Boer Savaşı'nda öldü. Bir yıl önce Oxford'dan geldim ve tam bir personel çalıştıracak param olmadığı için kendimi eğitmek zorunda kaldım. Ve bu süreçte bir tutku buldum. Beni bir de evde, tulumlarımın içinde görmelisin," dedi gülümseyerek. 'Bir dahaki sefere ziyarete geldiğimde, istersen onları giyerim. Kimse asla Bir kitabı kapağına bakarak değerlendirmeyin, Bayan MacNichol,' diye parmağını sallayarak onu azarladı.

'Ama sizi Londra'da kadınların gözdesi yapan şey "kapağınız". Flora ona şüpheyle baktı.

'Bu benim bitkilere olan tutkumu engeller mi? Yoksa zamanını ayyaşlık yaparak ve vakıf fonunu harcayarak geçiren hödüğün teki olduğumu düşündüğünüz için mi?

Flora utanç içinde gözlerini indirdi.

"Kabul ediyorum," diye devam etti, onun yüz ifadesini görünce, "sadece yirmi bir yaşındayım ve ara sıra partilerden ve güzel kadınlarla arkadaşlık etmekten hoşlanıyorum. Ne yazık ki, sizin de bildiğiniz gibi, İngiltere'nin eski büyük aileleri artık eskisi kadar zengin değil ve bana kalan miras da olgunlaşmış bir banka hesabından değil, hastalıklı High Weald arazisinden geldi. En azından dışarıdaki ihtişamını korumak için elimden geleni yapmak istiyorum. Duvarlarla çevrili bahçe onun güzelliği. Ve eğer bu ellerimi kirletmek anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Flora o akşam masasına oturdu ve günlüğüne bir şeyler yazdı, zihni olayların garip dönüşüyle çalkalanıyordu. Konuştuklarını hatırlayabildiği her kelimeyi kaydetmeyi bitirdikten sonra günlüğü yazı masasına yerleştirdi. Alışılmadık bir şekilde, o gece Flora uykusuz bir şekilde yattı ve hala Archie ikilemini bugün ortaya çıkarmıştı. Ve ayrılmadan önce bir şekilde onu yarın Langdale Pikes'i görmeye götürmeye ikna etmişti.

"O gerçekten bir muamma," diye fısıldadı Panther'e, minik başı yanındaki yastığın üzerindeydi. "Ve ondan hoşlanmaya başladığım için kendimden nefret ediyorum.

"Günaydın Bayan MacNichol," dedi Archie ahırın avlusunda sözleştikleri gibi buluştuklarında. 'Bize öğle yemeği getirdim. Merak etmeyin, sandviçlerin hepsinin kabukları üzerinde duruyor. Piknik sepetini tuzağın üzerine kaldırdı ve ona yardım etmek için elini uzattı.

Adam onun yanına tırmanırken ve kadın dizginleri tutarken, Flora adamın kıyafetine gülümsedi. Bir çift eski dimi pantolon ve kabaca dikilmiş kareli bir gömlek giymişti. Ayağında bir çift kalın işçi çizmesi vardı.

"Bunları köyde yanında kaldığım bakkaldan ödünç aldım," diye açıkladı onun gözlerini üzerinde görünce. 'Pantolon bana biraz büyük geldi, bu yüzden bir parça sicimle sabitledim. Uygun görünüyor muyum?

"Gerçekten de öyle Lord Vaughan," diye kabul etti. "Gerçek bir taşra adamı.

'Bugünü her zaman olduğumuzdan farklı geçireceğimize göre, *artık* formaliteleri bir kenara bırakmamız mümkün mü? Ben sadece Archie, bahçıvanın oğlu, sen de Flora, sütçü kızsın.

"Sütçü kız! O kadar alçak mı görünüyorum? Dizginleri şaklattığında ve onlar tırısı kalktıklarında kızmış gibi yaptı. "En azından bir salon hizmetçisi ya da bir hanımefendinin hizmetçisi olamaz mıydım?

"Ah, ama okuduğum her hikâyede, en güzel olarak tanımlanan hep sütçü kızdır. Bu bir hakaret değil, iltifattı.

Flora tuzağı sürmeye konsantre olmuş, güneş şapkasının yüzünü koruduğuna şükrederken yüzüne sıcaklığın hücum ettiğini hissetmişti. Bu, fiziksel görünüşü hakkında bir erkekten aldığı ilk doğrudan iltifattı ve nasıl karşılık vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Langdale Vadisi, yukarıya, bulutlara doğru yükselen görkemli dağların arasında beşik gibi sallanıyordu. Neredeyse İncil'e uygun bir şekilde ayrılmışlardı.

Vadi tabanının yeşili, göz yukarılara tırmandıkça ham kayalıkların kendini göstermesiyle yavaşça dağılıyordu.

Archie, Flora'nın arabadan inmesine yardım etti ve birlikte durup yukarıya baktılar.

"Yaptıkları kombinasyonlarda, birbirlerinin üzerinde yükselerek ya da çalkantılı bir denizin dalgaları gibi kendilerini sırtlar halinde kaldırarak ..."

". . . yüzeylerinin ve renklerinin güzelliği ve çeşitliliği bakımından hiçbiri onları geçemez" diye bitirdi Flora. "Ben bir Lakes kızıyım, Wordsworth'ü bilirim. Adamın bariz şaşkınlığı karşısında omuz silkti.

"Dağlara gelmenin en sevdiğim yanı da bu," diye nefes aldı. 'Kendi önemsizliğinizi hissediyorsunuz. Bu uçsuz bucaksız evrende bir iğne ucu kadarız.

"Evet, belki de bu yüzden Londra'dakiler kendi önemleriyle bu kadar dolu görünüyorlar.

'İnsan yapımı şehirlerinde kendi evrenlerinin efendisi gibi hissediyorlar, oysa burada . . .' Archie cümlesini bitirmedi, sadece bir Temiz havayı ciğerlerime çektim. "Hiç bu dağlardan birine tırmandın mı Flora?"

"Tabii ki hayır. Ben bir kıyım. Eğer bunu önerirsem annem kriz geçirir.

"İster misin? Yarın? Archie onun elini tuttu. 'Bu bir macera olurdu. Sence hangisi olurdu? Şu mu? Elini bırakarak geçidi işaret etti. "Ya da şu belki?"

'Eğer herhangi biriye, tabii ki en yükseği olmalı. Bu da Scafell Pike. Flora, zirvesi şu anda bir bulut halesi altında gizlenmiş olan en yüksek tepeyi gösterdi. "İngiltere'nin en yükseği ve babam zirvedeki manzaranın eşsiz olduğunu söylüyor.

"Peki, çıkarım mı?"

"Elbiseyle olmaz!

Archie güldü. "O zaman bir çift pantolon dilenmeli ya da ödünç almalısın. Var mısın?"

"Bu bizim sırrımız olduğu sürece.

"Elbette. Archie elini uzatıp Flora'nın kulağının arkasındaki bir tutam saçı düzeltti. "Yarın seni tam altı buçukta ön kapıdan alacağım.

O akşam Flora daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı ve babasının soyunma odasına girdi. Kapıyı çekingen bir şekilde açtı.

Etrafta onu görecek kimsenin olmadığını biliyordu - Sarah küçük evindeydi. Annesiyle paylaştığı kulübede Tilly ve Bayan Hillbeck mutfağa kapanmış, gece dedikodularını yapıyorlardı. Eşikten adımını attığında, sıcaklığın aniden düşmesiyle hafifçe ürperdi. Ve odanın toz ve rutubet koktuğunu fark etti, biraz da babasının kolonyasının kokusu vardı. Oda akşam gölgeleriyle yıkanıyordu. dar ahşap yatak boyunca. Komodinin üzerinde duran bir saat, sahibinin yokluğunda geçen saniyeleri gösteriyordu.

Flora gardırobun ağır meşe kapaklarını açtı, parmakları pantolon rafını aradı ve sonunda bir çift tüvit atış pantolonuna karar verdi. Çoraplara da ihtiyacı olduğunu fark edince maun sandığın muhtemel görünen bir çekmecesini açtı ama kağıtlarla dolu olduğunu gördü. Bir köşede, ipile bağlanmış krem rengi zarflardan oluşan küçük bir paket duruyordu. Flora annesinin yazdıklarını tanıdı ve bunların flört günlerinden kalma aşk mektupları olup olmadığını merak etti. Bakmak için ölçülemeyecek kadar cazip

belki de ailesinin evliliğinin ardındaki gizemi anlamasına yardımcı olur,

Flora, hain parmakları dolaşmadan önce çekmeceyi sıkıca kapattı.

onlara doğru. Çorapları buldu ve kolunun üzerindeki yığına kalın bir gömlek ekleyerek kapıya doğru geri yürüdü.

Parmakları kapının kolunda gezinirken, cazibesi mantığının önüne geçti ve sandığa geri döndü. Kıyafetlerini yatağın üzerine atarak çekmeceyi açtı ve mektup yığınının çıkardı. En üsttekini ipin altından kaydırıdıktan sonra içindekileri okudu.

*Cranhurst Evi
Kent*

*13^{inci} Ağustos
1889*

Sevgili Alistair,

Bir hafta içinde evlenmiş olacağız. Parlak zırhlı şövalyem olduğun ve beni utançtan kurtardığın için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Karşılığında, bir erkeğin isteyebileceği en çalışkan ve sadık eş olacağıma yemin ederim. Babam havaleyi çoktan yaptığını söyledi ve umarım hesabınıza ulaşmıştır.

Sizi ve yeni evimi görmek için sabırsızlanıyorum. En içten

saygılarımla,

Gül

Flora mektubu okudu ve tekrar tekrar okudu, 'rezalet' kelimesine bir anlam vermeye çalıştı.

Annesi bu kadar korkunç ne yapmış olabilirdi ki? "Her neyse, bu onların evliliğini açıklıyor," dedi boş kâğıda.

Soyunma odası. Büyük olasılıkla annesi uygun olmayan bir adama aşık olmuştu - okuduğu kitapların çoğunda kesinlikle böyle olmuştu.

Flora kim olabileceğini merak etti. Her ne kadar annesi hiç

Aurelia geçenlerde mektuplarında annelerinin herkes tarafından tanınıyor gibi görüldüğünü söylemişti. Bu da onun bir geçmişi olması gerektiği gerçeğinin altını çiziyordu. Flora mektubu yerine koydu.

zarfı aldı ve paketi çekmeceye geri koymadan önce dikkatlice ipin altına sıkıştırdı. Babasının giysilerini yataktan aldı ve giyinme odasından çıktı.

Flora ertesi sabah altıda kalktı ve aceleyle babasının pantolonunu, gömleğini ve çoraplarını giydi. Ayaklarının ucuna basarak ayakkabı odasına gitti ve Sarah'nın sağlam yürüyüş botlarını -oldukça küçüktü ama idare ederdi- ve babasının tüvit şapkasını ödünç aldı. Çalışanlar için bir not bıraktı.

resim yapmak için çiçek toplamak üzere dışarı çıkmış, sonra da gizlice evden çıkmıştı. Yol boyunca yürüdü ve kapılardan geçerken bir yepyeni gümüş renkli Rolls-Royce otomobil eşiğe park etmişti. Archie kapıyı onun için açtı ve o da içeri girdi.

"Günaydın. Onun görünüşüne gülümsedi. "Bugün çok güzel görünüyorsun, sütçü Flora. Silver Ghost'a binmek için mükemmel bir kıyafet.

"En azından pratik," diye karşı çıktı.

'Aslında başındaki şapka ile bir erkek çocuktan daha fazlası olabilirsiniz.

İşte, görünüşünü tamamlamak için şu motorcu gözlüklerini tak.

Kaşlarını çatarak gözlükleri gözlerinin üzerine çekti. "Çevrede kimse beni tanımayacağı için mutluyum.

"Annenin ya da kız kardeşinin seni görseler ne diyeceklerini hayal edebiliyor musun?" diye sordu motoru çalıştırırken.

Yapmamayı tercih ederim. Ailenin beş parasız olduğunu söyledikten sonra böyle bir arabaya sahip olarak ne yapıyorsun? Babam bir kralın fidyesine mal olduklarını söyledi.'

Maalesef benim değil. Komşu bir arazinin sahibi, High Weald'daki bir kulübeyi kullanmam karşılığında bana ödünç verdi. Ona amacı hakkında soru sormayacağıma dair söz verdim. Gerçi zavallı adamın karısı şu anda altıncı çocuklarına hamile, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur.

"Eminim anlamıyorumdur," dedi kibarca.

'Pekala, arabaya dağlarda iyi bir sürüş yaptırmaktan mutluluk duyarım. Bay Turnbull'un ödünç verdiği eski bir asker sırt çantasına pikniğimi koydum, ne olur ne olmaz diye birkaç battaniye de aldım.

Flora pencereden dışarıya ve uzaktaki kargıların üzerinden gökyüzüne baktı. Ve bulutların ağırlığına bakarak kaşlarını çattı. "Umarım haftalardır göklerin açılacağı tek günü seçmemişsinizdir.

"Neyse ki bu sabah hava sıcak.

'Öyle olabilir ama babam sık sık yükseklerde sıcaklığın aniden düştüğünü söyler. Burada geçirdiği yıllar boyunca dağların çoğuna tırmandı.

'Bu durumda, arabayı park etmek için bir ahır bulmamız gerekecek. Felix'e ölüm pahasına arabayı sağlam bir şekilde ona geri vereceğime dair söz verdim ve üzerine dökölme riskini göze alamam.

Yerel bir çiftçi Rolls-Royce'a ev sahipliği yapmayı nazikçe kabul etti, Archie çiftçinin içeriye girmeye hevesli gözlerle bakan çocuklarına - tavuklardan bahsetmiyorum bile - ters ters baktı.

"Babam zirveye ulaşmasının yaklaşık dört saat sürdüğünü söyledi," diye yorumladı Flora, vadiye doğru yola koyulup kaba otların üzerinde yürürken.

Archie sırt çantasından bir harita çıkarırken, "Baban deneyimli bir yürüyüşçü, sanırım bizim biraz daha uzun sürecek," dedi. "Meyhaneci izlememiz için iyi bir yol önerdi. İşte. Eline bir sopa alarak kuru toprakta bir patika çizdi. "Güneye, Esk Hause'a, oradan da Broad Crag Col'a doğru gitmemiz gerekiyor. Archie elindeki haritayla yolu gösterdi.

"Dağın tepesindeki şu küçük beyaz noktalar da ne?" diye sordu.

"Koyunlar. Dışkılarını ayak altında her yere bırakıyorlar.

'Belki yorulursak bir tanesine otostop çekebiliriz. Ne kadar da faydalı hayvanlar, sofralarımız için lezzetli yiyecekler sağlıyorlar ve vücutlarını yünleriyle kaplarlar.

Flora, "Kuzu etinin tadından iğreniyorum," dedi. "Kendi evimi yönetirken et sunmamaya karar verdim bile.

"Gerçekten mi? Onun yerine ne servis edeceksiniz?" "Sebze ve balık tabii ki.

"O zaman gelip evinizde yemek yemek isteyeceğimden emin değilim.

"Sen bilirsin. Flora onun önünde yürürken omuz silkti.

Flora omuz silkti ve önden yürümeye başladı.

Dağa doğru ilerlediler ve ara sıra vadiye doğru akan derelerin yanında duraklayıp, taze kaynak suyunu içmek ve sıcak yüzlerini yıkamak için ellerini ovuşturdular. Onlar, daha önce

dağcılar önlerinde, her şey hakkında arkadaşça sohbet ediyorlardı.

En sevdikleri kitaplardan müzik parçalarına kadar. Sonra tırmanış daha da zorlaştı ve dağın yamacını saran sivri kayaların üzerinden tırmanmak için nefeslerini tuttuklarından sohbet kesildi.

"Sanırım yolun üçte ikisine geldik," dedi Archie, bir çıkıntının üzerinde durup yukarı bakarak. "Haydi, üstümüzdeki sırtı kadar yarışalım.

Bir saat sonra tırabzanın tepesine ulaştılar. Nefes nefese kalmış bir halde yan yana durmuşlar, başarılarının heyecanını yaşıyorlardı. Flora zirvenin etrafında yavaşça yürüdü ve altlarındaki muhteşem manzarayı inceledi.

"Dün gece bir kitapta okudum, açık bir günde İskoçya, Galler, İrlanda ve Man Adası'nı görebiliyormuşsun," dedi Archie, Flora'nın yanında belirerek. 'Bu anı kaydedecek bir fotoğrafımızın olmaması ne yazık. Zirveyi işaretleyen tepeye çıkmanıza yardım edeyim mi?

"Teşekkür ederim. Archie onun elini tuttu ve devasa kaya yığınının tırmanırken onu sabitledi, sonra kollarını açıp gökyüzünün maviliğine bakarken onu bıraktı. "Kendimi dünyanın tepesinde hissediyorum!

"Öylesin - en azından İngiltere'de," diye güldü ve kız tekrar ona doğru tırmanırken kollarını uzattı. Onu belinden tuttu ve yere doğru savurdu. Onu birkaç saniye orada tuttuktan sonra ona baktı. "Flora, mutlu olduğunda ne kadar güzel olduğunu itiraf etmeliyim.

Flora yanaklarındaki sıcaklığın bir kez daha yükseldiğini hissetti, aniden bir sis etraflarında ıslak bir şekilde dönmeye başladı ve manzara kayboldu.

'Açlıktan ölüyorum,' diye açıkladı kızarmasını gizlemek için.

'Ben de öyle. Aşağıya, güneşe doğru yürümeye ve pikniğimizi orada yemeye ne dersiniz? Bay Turnbull bana kuzeybatıya doğru gitmemiz gerektiğini söyledi.

Lingmell; yol işaretlerle iyi işaretlenmiş. Wasdale manzarasının oldukça muhteşem olduğunu söylüyor. Orada yemek için durabiliriz.

Archie sırt çantasını alıp zirveye doğru ilerlerken, "O zaman sandviçlerimize giden yolu göster," dedi.

Yirmi dakika sonra Flora daha fazla gidemeyeceği konusunda ısrar edince düz bir kayanın üzerine yerleştiler ve Archie öğle yemeğini paketinden çıkardı.

'Peynirli sandviçlerin tadı hiç bu kadar güzel olmamıştı,' diye mırıldandı. 'Keşke yanıma karalama defterimi ve kara kalemimi almayı akıl etseydim. Bu manzarayı hatırlamaya çalışmalıyım ki kâğıt üzerinde yeniden yaratabileyim. Flora şapkasını çıkardı, böylece saçları omuzlarına döküldü ve yüzünü yukarı kaldırdı

Güneşin sıcaklığına doğru.

Archie bir tutam saça uzanarak ve bir tutamı parmağının etrafında döndürerek, "Çok güzel saçların var, söylemeliyim," dedi.

Archie'nin bu hareketi karşısında Flora'nın vücudundaki bir şey garip bir şekilde sarsıldı. samimi bir dokunuş. 'Çekme halatı kadar kalın ve güçlü ve annemin nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yok,' dedi. 'Eğer yolda kayıp düşersen, ben Sana bir avuç atayım da kendini yukarı çekmek için kullan.

Flora gülümsedi ve döndüğünde Archie'nin gözlerinde tuhaf bir ifadeyle ona baktığını gördü. "Nedir o?

'Ne düşündüğümü sana söylemem uygun olmaz. Tek söyleyebileceğim, şu anki coşkulu ruh halinizde size eşlik etmeyi çok keyifli bulduğum.

Teşekkür ederim. Ve beni neredeyse öldürdüğün için seni sonunda affettiğimi söylemek istiyorum. İki kez.

"O zaman arkadaş mıyız?

Bir an için Archie'nin yüzü onunkine çok yaklaştı. "Evet, öyleyiz.

İkisi de güneşin ısıttığı kaya parçasına uzandıklarında, Flora başka bir insanın yanında kendini hiç bu kadar rahat hissetmediğine karar verdi.

Bu şartlar altında oldukça iyi bir dönüş oldu.

"Çizim ve resim yapma yeteneğinizin nereden geldiğini düşünüyorsunuz?" diye sordu.

'Hiçbir fikrim yok ama bana ilham verenin kim olduğunu kesinlikle biliyorum. Muhtemelen buradan onun çiftlik evini görebilirsiniz.

"Peki bu kişi kim olabilir?

"Beatrix Potter adında bir çocuk yazarı. Ben yedi yaşındayken ailesiyle birlikte Esthwaite Hall'a çay içmeye gelmişti. Bahçede oturmuş, bir yaprağın üzerinde bulduğum tırtılı çizmeye çalışıyordum ve onu

bir sümüklü böceğe. Yanımdaki çimlerin üzerine oturdu, tırtılıma hayranlıkla baktı ve bana nasıl çizileceğini gösterip gösteremeyeceğini sordu. Bir hafta sonra postadan bana bir zarf geldi. Çok heyecanlanmışım: Daha önce hiç bana gönderilmiş bir şey almamıştım. İçinde Bayan Potter'dan bir mektup vardı. Ama normal bir mektup değildi, çünkü Tırtıl Cedric ve arkadaşı Sümüklüböcek Simon'un hikayesini anlatıyordu ve içinde küçük suluboya çizimler vardı. Bu benim en değerli varlığım.

'Bayan Potter'ı ve kitaplarını duymuştum. Son birkaç yılda kitaplarıyla ünlendi.

'Gerçekten de öyle, ama onunla tanıştığımda ünlü değildi. Şimdi Sawrey yakınlarında, Hill Top Çiftliği'nde yaşıyor, sizin kaldığınız halk evine çok yakın.

"Peki buraya geldiğinden beri onunla tanıştınız mı?

"Hayır. Bugünlerde *o kadar* meşgul ve ünlü ki, davet edilmeden kapısına varabileceğimi sanmıyorum.

"Yalnız mı yaşıyor?

Sanırım öyle, evet.

"O zaman belki de yalnızdır. İyi tanınıyor olması, yanında birilerini istemediği anlamına gelmez. Özellikle de bir zamanlar ilham aldığı genç bir kadından.

'Belki, ama henüz cesaretimi toplayamadım. O benim kahramanım. Umarım bir gün benim hayatım da onunkine benzer olur.

"Ne? Yanında sadece hayvanlar ve bitkiler olan yaşlı bir kız kurusu mu?

"Kendi kaderini seçebilmiş, bağımsız ve varlıklı bir kadın mı demek istiyorsun? Flora karşı çıktı.

"Kaderinizin yalnız olmak olduğuna mı inanıyorsunuz?

"Ailem küçük kız kardeşim gibi saraya takdim edilmemi uygun görmediği için, muhtemelen hiçbir zaman evlenmeyeceğim düşüncesine alıştım.

'Flora' - Archie elini belli belirsiz onunkine uzattı - 'takdim edilmemiş olman aşık olmanı ve evliliğini paylaşmanı engellemez. bir erkekle yaşamak. Belki de sebepleri vardı. . '

"Evet. Annemle babamın Aurelia'nın sahip olduğu kadar maddi olanakları ya da Charlotte Teyze'nin desteği yoktu.

"Demek istediğim tam olarak bu değildi. Bazen başkalarının davranışlarını etkileyen, tam olarak farkında olmadığımız koşullar olabilir.

"Yani ben Aurelia gibi güzel değil miyim?

'Kesinlikle öyle demek istemedim! Ne kadar ıslıl ıslıl parladığın hakkında hiçbir fikrin yok. Hem dışarıda hem içeride.

'Lütfen Archie, nazik olmaya çalıştığını anlıyorum, ama nedenini biliyorum. Şimdi dağdan aşağı inmeliyiz. Üzerimizde toplanan bulutları görebiliyor musun? Sanırım bir fırtına yaklaşıyor.' Flora ayağa kalktı, aniden konuşmanın hiç başlamamış olmasını diledi. Kendini açıklanamayacak kadar savunmasız hissediyordu ve ruh hali, bulutların güneşi kararttığı kadar hızlı bir şekilde değişmişti.

On beş dakika sonra, gökler açılıp yükselen rüzgâr iğne gibi keskin yağmur tanelerini üzerlerine doğru sürerken, ikisi de kaba otların ve koyun pisliklerinin üzerine yüzükoyun uzanmışlardı.

"İşte," dedi Archie, sırt çantasını karıştırarak, "battaniyenin kenarını al, altına sığınabiliriz.

Flora bir köşesine uzanıp başının üzerine çekti. Archie de diğer ucunu tuttu ve karanlıkta birlikte uzandılar. Yetersiz kalkanları kısa sürede sıırılsıklam olmuştu.

"Merhaba," diye fısıldadı adam ve kadın onun nefesini yanağında hissetti. "Merhaba.

'Daha önce bir yerde karşılaşmış mıydık? Benim adım Archie, çiftlik çocuğu." "Benimki de Flora, sütçü kız. Gülümsemekten kendini alamadı.

"Burası daha çok koyun dışkısı kokuyor, değil mi?

"Sanırım dünyanın bu bölgesinde tercih edilen parfüm bu. "Flora mı?

"Evet?

Sonra dudakları onunkileri aradı ve onu öptü. Küçük arzu okları ağzından vücuduna doğru fırladı ve kendi dudaklarını dikkat etmeye ve kendilerini ayırmaya çağırırsa da, itaat etmeyi reddettiler. Adam onu kendine çekti, kollarını ve sıcaklığını sıkıca sardı. Flora'nın yalnız yaşlanma niyeti, üzerlerindeki kızgın bulutlardan biri kadar hızlı bir şekilde uçup giderken, öpüşme çok uzun sürecek gibi görünüyordu.

Sonunda, yağmur durduğunda, büyük bir çabayla yüzünü onunkinden ayırdı.

"Tanrım, Flora," diye soludu Archie, "bana ne yaptın? Sen mucizevisin! Sana tapıyorum. . .'

Adam tekrar ona uzandı ama bu sefer Flora kendini geri çekti, sonra battaniyeyi çekip aldı ve şok ve zevkten sersemlemiş bir halde doğrulup oturdu. Birkaç saniye sonra Archie de ortaya çıktı ve birlikte sessizce oturdular.

"En içten özürlerimi sunarım, korkarım duygularım beni alt etti. Eminim bu son kötü davranışımı da kabahatler listeme ekleyeceksiniz. Lütfen Flora, sana yalvarıyorum, yapma. Elimde değildi. Söylediklerimin arkasındayım ve ne kadar uygunsuz olursa olsun, sana tapıyorum. Doğrusu, ben Nisan ayında seni gördüğümünden beri başka hiçbir şey ve hiç kimseyi düşünmedim.

'I-'

"Beni dinle. Archie onun elini tuttu. 'Bu sonunculardan biri olacak yalnız kalma şansımız var. Elizabeth'e Londra'daki dansa kadar eşlik etmemin nedeni seni orada kız kardeşinle birlikte görmeyi ummamdı. Sonra babanın beni Highlands'deki atış partisine davet ettiğini hatırladım ve eve dönerken uğrayıp seni görmek için mükemmel bir bahane oldu. Seninle geçirdiğim bu son üç gün muhteşemdi. Eğer iki insan eldivenin içindeki bir el gibi uyuşmuşsa, bu sen ve benim. Eminim sen de bunu hissediyorsundur.

Flora ayağa kalkmak istedi ama elini sıkıca tuttu. "Lütfen sana söylediklerime inan," diye yalvardı ona. 'Ve söylediğim her kelimeyi hatırlamanı, bana bakmanı ve bunun gerçek olduğunu bilmeni istiyorum. Anneme yarın döneceğime dair söz verdiğim gibi, bu gece eve dönmek üzere yola çıkmak zorundayım.

Ama yemin ederim ki sana yazacağım ve birbirimizi tekrar göreceğiz. Elini daha sıkı kavrarken bakışları karanlık ama netti. "Bana güvenmeni istiyorum. Ne olursa olsun bana güvenmelisin.

Flora ona döndü, bu ani duygu patlaması karşısında şaşkına dönmüştü. Birlikte geçirdikleri üç günün ardından ona nasıl güvenebilirdi?

Gözlerini onun bakışlarından ayırdı. "Gitsek iyi olacak yoksa Sarah nerede olduğumu merak edecek.

"Evet, elbette. Adamın eli, gerginlikten kopan bir ip gibi kızın elini bıraktı ve onu garip bir şekilde çaresiz bıraktı.

Dağdan aşağı sessizce indiler, ruh halleri de sırlıslam giysileri kadar nemliydi.

Sonunda arabaya ulaştıklarında, yorgunluktan ve duygusal karmaşadan aynı ölçüde muzdarip olan Flora'nın gözlerini açık tutmak için yapabileceği tek şey buydu. Archie arabayı sürerken, birbirlerinden sadece birkaç santim uzakta oturuyorlardı, her biri kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. Sonunda salonun kapısına geldiler ve Archie arabayı durdurdu.

"Flora, eve gitmeli ve şimdi yaptığımı bildiğim korkunç bir hatayı düzeltmeliyim. Ama yemin ederim yapacağım. Ve sana yalvarıyorum, bu olanları göz ardı etme.

Son üç gün içinde aramızda olanlar. Zaman geçtikçe sana ne kadar gerçeküstü gelse de, gerçek *olduğunu* hatırlamaya çalış. Bana söz verir misin?"

Flora ona baktı ve derin bir nefes aldı. "Evet, öyle yapacağım.

"Hoşça kal o zaman, sevgili Flora.

"Güle güle.

Flora arabadan indi, kapıyı çarptı ve sanki yeryüzü onun altında katı değilmiş gibi hissederek kapılardan oldukça dengesiz bir şekilde yürüdü. Mutfığa vardığında, Sarah'yı ayaklarını ocağın üzerine uzatmış, bir parça kek yerken, Bayan Hillbeck'i de kucağında Panther'le masada buldu. İkisi de şaşkınlıkla başlarını kaldırıp baktılar ve sonra kahkahalara boğuldular.

'Bayan Flora! Nerelerdeydiniz! Ve ne giymiştiniz?

Yarı boğulmuş gibi görünüyorsunuz,' diye haykırdı Sarah kendini toparladığında.

"Öyleyim," diye cevap verdi Flora, fiziksel ve duygusal dengesini yeniden kazanmak için ihtiyaç duyduğu normallik hissini sağladıkları için onlara minnettar olarak. Sarah, Flora'nın saçlarını kurutmak için bir tülbentle ovmaya başlamıştı bile. "Az önce dağlardaydım," dedi hülyalı bir şekilde.

Sarah, 'Ve onu yere atmak doğru oldu,' diye mırıldandı. 'Canım benim, çocuğum. Sen yukarı çık ve o ıslak giysilerini çıkar. Sana bir çay tepsisi getireyim ve küveti doldurayım.

"Teşekkür ederim. Flora yavaşça bot odasına doğru yürüdü ve sırlıklam olmuş yürüyüş botlarını ağrıyan ayaklarından çıkardı. Topallayarak salona girip merdivenlerden yatak odasına çıktığında, aç hayvanların hoşnutsuz itiş kakışlarıyla karşılaştı. Sırlıklam kıyafetlerini çıkarıp bornozunu giydi, ardından aceleyle yaprakları ve tohumları parmaklıkların arasından geçirdi. Aniden bir yorgunluk dalgası onu ele geçirdi ve sendeleyerek yatağa uzandı.

Sarah çay tepsisiyle yukarı çıktığında Bayan Flora'nın derin bir uykuya dalmış olduğunu gördü.

Flora ertesi haftayı korkunç bir soğuk algınlığıyla yatakta geçirdi. Ateşi yükseldikçe tüm Archie olayı rüya gibi bir nitelik kazandı ve her şeyi hayal edip etmediğini merak etmeye başladı.

Sonunda kendini yataktan kalkacak kadar iyi hissettiğinde, alt katta jöle bacakları üzerinde yürüdü ve kendisine yazılmış bir dizi mektup buldu. salonda bırakılmış olan gümüş tabakta buldu. Yazılardan ikisinin Aurelia'dan, birinin annesinden geldiğini anladı, ama dördüncüsü Archie'nin zarif yazısıyla yazılmıştı. En alttaki merdivende otururken, zarfı açarken elleri titriyordu, son zamanlarda aldığı iki mektuptan da güçsüz düşmüştü. hastalık ve içerebileceği şeylerin korkusu.

High Weald
Ashford, Kent
5^{inci} Temmuz
1909

Sevgili Flora'm,

Umarım bu mektup seni iyi bulmuştur, her ne kadar dağ kaçamağımızdan sonraki günlerde ben de kötü bir soğuk algınlığı geçirmiş olsam da. Size söylediğim her şeyde ciddi olduğumu söylemek istedim. Senden rica ediyorum.

Çözmeye çalışmam gereken karmaşık bir durum olduğu için bana tahammül edin. Bu durum sizin ya da özellikle benim eserim değil, sadece doğru olanı yapmaya hazır olmamdan kaynaklanıyor. Sevdığım herkes için.

Bilmece gibi konuştuğumu biliyorum ama ne yazık ki planlar sizi görmeden önce harekete geçmişti ve şimdi kendimi onlardan kurtarmak, ileriye doğru bir yol açmak için elimden geleni yapmalıyım. Durumun hassasiyeti nedeniyle bu mektubu yakmanızı öneriyorum, zira bu tür mektupların yanlış ellere geçme alışkanlığı olduğunu biliyorum. Ve sizi tehlikeye atmak istemem.

Bu arada, bana güvenmenizi tekrar rica ediyor, dostunuz ve ateşli hayranınız olarak kalıyorum, Archie Vaughan

Not: Lütphen Panther'e en iyi dileklerimi ilet. Umarım sana iyi bakıyordur.

Flora onun sözlerini okudu ve tekrar okudu, anlamlandırmaya çalıştı. Önündeki sayfada dans etmeye başladıklarında, iç çekerek mektubu katladı ve zarfına geri koydu.

Flora dikkatini dağıtmak için Aurelia'dan gelen mektuplara uzandı. İlki heyecanlı dedikodularla doluydu.

Şimdiden iki nişan duyuruldu ve annemle ben her iki nişan partisine de davet edildik. Doğrusu, burada beni isteyen birkaç genç adam var, ama hiçbirisi kalbimi yakaladılar. Düşmanınız Archie Vaughan'ın görünüşüne göre hasta olması ve bu nedenle Londra'ya yapmayı planladığı ziyareti iptal etmek zorunda kalması beni hayal kırıklığına uğrattı. Sezon bitmeden ve herkes yaz tatilini geçirmek üzere evine ya da bazı durumlarda yurtdışına dağılmadan önce onu görebileceğimden şüpheliyim. İtiraf etmeliyim ki Londra'dan sonra Esthwaite'e dönmek biraz sıkıcı gelebilir ama seni görmeyi dört gözle bekliyorum sevgili kardeşim. Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin.

"Nemesis" ... hah! Flora mektubu yere bıraktı ve Aurelia'yı son gördüğünden beri ne kadar çok şeyin değiştiğini düşündü. Ve sonra, yüreği burkularak, kız kardeşinin Archie'ye karşı olan duygularını kabul etmesi gerektiğini anladı. Aurelia'nın tek dileği Flora'nın onu sevmesi ve affetmesiydi. Gerçeği öğrenirse nasıl dehşete düşerdi?

Flora yatak odasına gitti, mektupları şu anki günlüğünün arkasındaki ipek cebe soktu ve onu yazı masasına kilitledi. Archie'den başka *herhangi* bir erkeğin Aurelia'nın kalbini yakalayabilmesi için sessiz -ve oldukça bencilce- bir dua gönderdi.

Mevsim. Kız kardeşiyle paylaşmak istediği pek çok şey vardı ama Archie Vaughan'a karşı yeni keşfettiği tutkusunun asla bunlardan biri olamayacağının acı bir şekilde farkındaydı.

Yatağa uzandı ve Aurelia'dan gelen ikinci mektubu yırtarak açtı.

4 Grosvenor Meydanı
Londra
7^{inci} Temmuz
1909

Sevgili kardeşim,

Size üzüntü ve sevinç karışımı bir duyguyla yazıyorum ki, düşündüğüm kadar kısa bir süre sonra evinizde size katılamayacağım. Leydi Vaughan tarafından High Weald'da kalmam için davet edildim! Elizabeth bana buranın güzelliğinden bahsetti ve ben de bana anlattığı efsanevi bahçeleri görmek için sabırsızlanıyorum. Tahmin edebileceğiniz gibi, beni ziyarete en çok heveslendiren şey Archie de orada olacak. Bana hala soğuk algınlığı nedeniyle acı çektiği söylendi, Londra'da görülmemesinin nedeni de bu ve herkes tarafından çok özleniyor. Annem Esthwaite'e yalnız dönecek ve umarım güneyde kalışımı uzattığım için beni affedersiniz ama aynı zamanda bunun nedenlerini de anlarsınız. Eylül ayında evde olacağım ve bu arada yazmaya devam edeceğim.

*Sana sevgilerimle, sevgili kardeşim,
Aurelia*

Flora'nın kalbine bir acı saplandı. Su toplamış ayakları, ateşi ya da hayvanat bahçesinin kayıp bir üyesi için geçmişte duyduğu kederi aşan bir acı. Aurelia High Weald'da kalacaktı. İlk elden görecekti

Archie'nin tarif ettiği ev ve daha da dokunaklısı sevgili bahçeleri.

Flora'nın hain zihni Aurelia'yı güzel elbiselerinden birini giymiş, sarışın başının tepesinde çiçeklerle süslü büyük bir güneş şapkası, Archie tarafından bahçelerde gezdirilirken hayal etti. Flora yastıklarının üzerine uzanırken, Panther'in şık siyah kürkünün üzerine kusabileceğini düşündü.

Sarah bir saat sonra öğle yemeğinde ne yemek istediğini sormak için kapıyı çaldığında Flora uyuma numarası yaptı. Bir daha açlık hissedeceğinden şüpheliydi.

Annesi Ağustos ayının ilk haftasında Londra'dan eve döndü. Flora Rose'un gergin olduğunu görebiliyordu ve bunu Londra'nın parlak ışıklarından sonra eve dönmenin verdiği mutsuzluğa bağlıyordu.  gün sonra, Flora'ya her zaman mutsuz görünen babası Highlands'den döndü.

Belki de Aurelia'nın yokluğu ve Flora'nın canlı hayal gücünün saat başı High Weald'da Archie'yle birlikte olan kız kardeşinin karanlık düşüncelerine gitmesi de buna neden oluyordu, ama tüm ev halkı bir kasvet bulutunun altında yatıyor gibiydi.

Artık soğuk algınlığını tamamen atlatan Flora, normal rutinine dönmüştü; hayvanlarına yiyecek bulmak için erkenden kalkıyor, Hawkshead'deki işlerini halletmek için tuzağı kullanıyor ve bulduğu yeni hazinelerin çizimlerini yapıyordu.

ılık öğleden sonra güneşinde seyahat ediyordu. Evdeyken, babasının çalışma odasının kapısının ardında sessiz fısıltılar duyuyordu ve akşam yemeğindeki sohbet her zamankinden daha da yapmacıktı.

Ağustos son nefeslerini verip yazı bir yıl daha beraberinde götürürken, Rose kızından kahvaltıdan sonra kendisini görmeye gelmesini istedi.

Flora sabah odasına doğru yürüyüp kapıyı tıklattığında garip bir rahatlama hissetti; annesinin ona söyleyeceği her neyse, haftalarca bastırılmış baskıdan sonra hoş bir bulut patlaması olacaktı.

"Merhaba anne," dedi içeri girerken. "Gel ve otur, Flora."

Flora annesinin gösterdiği sandalyeye oturdu. Pencereleden içeri süzülen berrak ışık, ayaklarının altındaki eski Mahal halısının solmuş renklerini aydınlatıyordu. Izgarada bir ateş yakılmıştı, bu da mevsimlerin döndüğünün bir işaretiydi.

"Flora, son birkaç haftadır baban ve ben ailemizin geleceğini tartışıyorduk.

"Anlıyorum.

"Sana söyleyeceklerimin çok büyük bir şok yaratmayacağını umuyorum. Her ne kadar az konuşuyor olsan da, her şeyi not ettiğinin farkındayım.

"Öyle mi? Flora annesinin bu yorumuna şaşırmıştı. "Evet. Sen zeki ve anlayışlı bir genç kadınsın.

Flora başına geleceklerin kötü olacağını biliyordu, çünkü daha önce annesinin dudaklarından böyle bir iltifatın döküldüğünü hatırlamıyordu. "Teşekkür ederim anne.

"Bunu sana söylemenin başka bir yolu yok ama baban Esthwaite Malikânesi'ni satıyor.

Flora'nın nefesi boğazında düğümlendi ve Rose devam ederken kızının gözlerinden kaçındı.

'Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca her kuruş bakımına gitti, bu yüzden ev halkı bu kadar tutumlu yaşıyor. Gerçek şu ki, daha fazla para yok. Ve haklı olarak, babanız gerekli onarımları finanse etmek için borç biriktirmeyi reddediyor. İyi bir fiyat ödemeye hazır ve salonu restore edecek parası olan bir alıcı var. Babanız bize bir alıcı buldu.

Loch Lee'de, Highlands'de bir evimiz var ve Kasım ayında oraya taşınacağız. Üzgünüm, Flora. Hepimiz gibi senin de evimizi ve çevresini ne kadar çok sevdiğinin farkındayım. Ama yapacak bir şey yok.'

Flora konuşmadı... konuşmadı.

"İdeal değil, kabul ediyorum ve ... Flora annesinin soğukkanlılığını korumak için zorlukla yutkunmasını izledi. 'Bu taşınmayı kesinlikle zor bulacağım, ama öyle. Sana gelince, Flora, baban ve ben bu taşınmanın yanlış olacağını düşünüyoruz.

Henüz gençken ve başkalarının arkadaşlığına ihtiyaç duyarken seni böyle ıssız bir yere götürmek istemem. Bu yüzden Londra'da bir evde sana çok uygun olacağını düşündüğüm bir iş ayarladım.

Flora bir an için kendini bir kiler mutfağında ocak yakarken ya da patates soyarken hayal etti. "Neymiş o anne?" diye sorabildi sonunda, ağzı kurumuştı.

"Sevgili bir arkadaşımın iki kızı için ekstra eğitime ihtiyacı var. Ona senin çizim ve boyama konusundaki yeteneğinden ve botanik bilgiden bahsettim. Bana evine katılıp kızlarını becerilerinizle eğitmek isteyip istemediğinizi sordu.

"Mürebbiye mi olacağım?"

"Gerçek anlamda değil, hayır. Katıldığınız ev zengin bir ev ve çocukların bakımı ve eğitimi için geniş bir kadro var. Ben sizin rolünüzü bir öğretmen olarak görüyorum.

"Bu arkadaşınızın adını sorabilir miyim?"

Adı Bayan Alice Keppel. Londra sosyetesinde çok saygı görüyor.

Flora başıyla onayladı, ancak Göller'in vahşi doğasında yaşadığı için Londra'da saygı duyulan ya da duyulmayan *hiç kimsenin* adını bilmiyordu.

"O çok yüksek çevrelerde hareket eden bir kadın ve sizi böyle bir pozisyon için düşünmesi bir onurdur. Annesinin yüzünde kısa bir süre garip bir ifade belirdi. 'Evet, işte buradayız. Ekim ayının başında ev halkına katılacaksınız.

"Peki ya Aurelia? O da sizinle birlikte Highlands'e taşınacak mı?" "Aurelia döndüğünde Londra'da Charlotte teyzesiyle birlikte yaşayacak. Kent'ten. En azından geçici olarak. Aurelia'nın kendi evini yönetmeye başlamasının uzun sürmeyeceğini umuyoruz.

Flora'nın kalbi küt küt atmaya başladı. "Evlenecek mi? Adam kim?"

'Nişan yapılır yapılmaz kız kardeşinin sana söyleyeceğinden eminim. onaylandı. Şimdi, Flora, herhangi bir sorun var mı?"

"Hayır. Ne anlamı vardı ki? Kaderi çoktan belirlenmişti.

"Canım benim. Rose Flora'ya belli belirsiz bir el uzattı. "Çok çok üzgünüm. Keşke her şey senin ve benim için farklı olsaydı. Ama öyle değil ve elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız.

"Evet. Flora, kendisi gibi üzgün görünen annesiyle ani bir empati kurduğunu hissetti. 'Yeni koşullarıma uyum sağlayacağımdan eminim. Bayan Keppel'e söyleyin. . . ona çok minnettar olduğumu söyleyin.

Ve Flora, gürültülü, ıssız hıçkırıklara boğularak kendini rezil etmeden önce, hızla sabah odasını terk etti. Üst kattaki yatak odasının kapısını kilitledi, yatağına uzandı, battaniyeleri başına çekti ve olabildiğince sessizce ağladı.

Her şey gitti ... evim, kız kardeşim, hayatım ...

Panther de battaniyenin altına girmişti ve yumuşak, sıcak kürkünü hissetmek daha fazla gözyaşı dökmesine neden oldu. 'Peki sana ne olacak? Ya Posy ve hayvanat bahçemin geri kalanı? Bayan Keppel'i hayal bile edemiyorum. 'yaşlı bir kurbağa ve bir farenin tertemiz evini bozmasını istiyor. Çocuklara öğretmenlik yapacağım! Yüce Tanrım, Panther.

Onları nasıl eğiteceğimi bir kenara bırakın. Onları o kadar sevdiğimden bile emin değilim.

Panter sabırla dinledi ve cevap olarak Flora'nın kulağına mırıldandı.

"Annem ve babam bunu bana nasıl yapabildiler? Flora yorganı üzerinden attı ve dik oturarak pencerenin ötesindeki muhteşem Esthwaite Suyu manzarasına baktı. Artık üzüntünün yerini öfke almıştı ve ayağa kalkıp odanın içinde volta atmaya başladı, umutsuzca sevgili evini tek başına nasıl kurtarabileceğini düşünmeye çalışıyordu. Tüm olasılıklar tükendiğinde - hiçbir *yoktu* - Flora tüm kafeslerinin kapılarını açtı. Hayvanat bahçesi koşuşturarak ve zıplayarak esaretten kurtuldu ve koruyucu bir şekilde sahiplerinin etrafında toplandı.

"Oh Tanrım. Flora uzun, derin bir iç çekerek onları etrafına topladı. "Ne yapacağım ben şimdi?"

Şafak vakti gölün üzerinde bir sis oluşmaya başladığında ve her akşam alacakaranlık daha erken çöktüğünde, Flora mümkün olduğunca evden uzakta vakit geçirmeye başladı. Babası henüz ona doğrudan Malikâne'nin satış planından ya da Flora'nın yakında Londra'ya taşınacağından bahsetmemişti. Yemek saatleri her zaman olduğu gibi devam etti ve Flora iki hafta sonra ayrılırken babasının ona gerçekten veda edip etmeyeceğini merak etti.

Bir şeylerin değişeceğine dair tek işaret, bir dizi Minibüsler evin önüne geldi ve mobilyalarla yola çıktı - bir müzayede evine mi yoksa ailesinin İskoçya'daki yeni evine mi gideceklerdi, Flora bilemiyordu. Boş sandıkları kütüphaneye taşıyan adamları gördüğünde, Oraya daldı ve bir hırsız gibi alelacele bir sürü eşyasını topladı. En sevdiği kitapları kollarının alabildiği kadar aldı, sonra da yüküyle birlikte üst kata koştu.

Esthwaite ve çevresinde saman zamanı gelmişti ve havanın alışılmadık derecede iyi olması nedeniyle tüm köy bir araya gelmiş, yağmur yağmadan önce saman getirmek için tarlalarda çalışıyordu. Flora elindeki sepetle sokaklarda yürüyor, yakında veda edeceği tanıdık yüzlerle selamlaşıyor ve bulabildiği kadar farklı bitki türünden örnekler kesiyordu. Londra'da, hayal etti yeni görevliler için çizip boyayacakları ilginç flora ve fauna kiti olacaktı.

En acil sorun ise hayvanat bahçesiyle ne yapacağıydı. Onları serbest bırakırsa, Esthwaite Hall'da geçirdikleri yıllardan sonra hiçbirisi vahşi doğada hayatta kalamazdı. Ama başka ne yapabiliirdi ki?

Ve sonra, bir sabah erkenden uyandığında, cevap aklına geldi. Kahvaltıdan sonra Flora en güzel şapkasını taktı ve midilli ile kapıyı bağlamak için ahıra doğru yürüdü. "Pekala," dedi Myla'ya dizginleri çekip hareket ettiklerinde, "sadece hayır diyebilir.

Flora tuzağı Hill Top Çiftliği'nin önünde durdurdu ve midilliye bir direğe bağladı. Sonra elbisesini ve başlığını düzeltti ve ahşap kapıyı açtı. Patikadan yukarı doğru yürürken, mor sonbahar çiğdemleri ve yıldız çiçekleriyle dolu bakımlı yataklara dikkat etti. Solunda, yeşil ferforje demir kapının ardında bir sebze tarlası uzanıyordu ve büyük lahanaları ve havuç tepelerinin yapraklı tutamlarını gördü. Bir salkım sarmaşık evin önüne tırmanıyordu ve olgunlaşan Japon ayvaları da gri duvarlarını neşelendiriyordu.

Dışarıda durakladığında, kendisiyle kahramanı arasında duran tek şeyin panelli meşe kapı olduğunu biliyordu. Cesareti neredeyse tükenmek üzereyken, en azından denemezse hayvanat bahçesinin akıbetinin ne olacağını düşündü ve pirinç tokmağa vurdu. Birkaç saniye içinde ayak seslerinin yaklaştığını duydu. Kapı açıldı ve bir çift parlak, meraklı göz ziyaretçisini değerlendirdi.

"Merhaba. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Flora, Bayan Potter'ı hemen tanıdı ve kapıyı bir hizmetçinin açmasını beklediği için onu görünce hemen dili tutuldu. Onun

Kadın kahraman oldukça dağınık görünüyordu, gri yünden düz bir etek ve basit beyaz bir bluz üzerine giydiği meyve lekeleriyle kaplı önlüğüne ellerini siliyordu. "Beni hatırlamayacağınıza neredeyse eminim," diye çekingen bir şekilde başladı, "ama benim

Adım Flora MacNichol ve buradan çok uzak olmayan Esthwaite Hall'da yaşıyorum. Bir keresinde ailenle birlikte oraya çaya gelmiştin ve sonra bana bir tırtıl ve sümüklüböcek hakkında bir hikaye içeren bir mektup yazmıştın ...'

'Evet, elbette hatırlıyorum! Bayan MacNichol, o zamandan beri ne kadar büyümüşsünüz. İçeri gelmeyecek misiniz? Böğürtlen reçeli yapıyorum ve kaynamasına dikkat etmeliyim. İlk kez yapıyorum, görüyorsunuz.

"Teşekkür ederim," dedi Flora, ünlü Bayan Potter tarafından içeri davet edildiğine inanmakta güçlük çekerek.

Onu, evin sade dış görünüşünü yalanlayan, zengin bir şekilde dekore edilmiş bir ön salon karşıladı. Merdivenlerin yanında bir dede saati tıkırdıyordu ve büyük bir

Meşe şifonyer duvara yaslanmıştı ve içi küçük hazinelerle doluydu. Her şey bir toplu iğne kadar düzenliydi, bir bebek evinden farksızdı ve gerçekten de Flora neredeyse

Bayan Potter'ın masallarındaki farelerin etrafta koşuşturduğunu ve kulübeyi kasıp kavurduğunu hayal etti. Bunun gerçek olduğundan emin olmak için gizlice kendini çimdikledi.

"Aman Tanrım, yine dibini tutmuş," dedi Bayan Potter, açık ateşin üzerinde asılı duran ve içindekiler fazlasıyla neşeye fokurdayan tencereye doğru koşarak. Yanan şekerin güçlü kokusu odaya yayılmıştı. "Karıştırmaya devam ettiğim için beni mazur görün. Bunu genellikle Bayan Cannon yapar. ama bu beceriyi kendim öğrenmem gerektiğini düşündüm. Ama lütfen oturun ve bana ziyaretinizi neye borçlu olduğumu söyleyin?"

"Ben ... şey, gerçek şu ki, bir iyilik ya da en azından biraz tavsiye istemeye geldim. Flora istendiği gibi masaya oturdu ve büyük bir tekir kedi sandalyeden kalkarken hoşnutsuz bir 'miyav' sesi duydu. Bu Tabitha Twitchit'in kendisi olamazdı herhalde?"

"Tom'a aldırma, sadece iyi bir ilgi istiyor. Peki bu iyilik tam olarak ne olabilir?"

"Ben ... şey ... Flora boğazını temizledi. "Birkaç hayvanı kurtardım ve şu anda Hall'daki yatak odamda ikamet ediyorlar.

"Tıpkı benim çocukken yaptığım gibi! Bayan Potter sevinçle güldü. "Ne tür hayvanlarınız var?"

Bayan Potter reçeli karıştırıp onu dikkatle dinlerken Flora koleksiyonunu gözden geçirdi. "Evet, belki bir kurbağa hariç, tarif ettiğiniz hayvanların hepsine sahiptim. Gerçi belki bir ara bir tane vardı.

. Her neyse, hala iyiliğin ne olduğunu açıklamadınız mı?"

"Belki duymuşsunuzdur ama Esthwaite Malikanesi satılıyor. Londra'ya taşınacak ve çocuklara botanik, eskiz ve resim öğreten bir evde çalışacağım. Ve gerçek şu ki, zavallı öksüz hayvanlarımla ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

"Aha!" Bayan Potter tencereyi ateşten aldı ve masanın üzerindeki mantar panonun üzerine koydu. 'Cevap oldukça basit: gelip burada, Hill Top'ta benimle birlikte yaşamalılar. Alıştıkları ilgiyi göreceklelerini söyleyemem, çünkü bu günlerde kendimi olağanüstü meşgul buluyorum. Kitap yazıyorum, görüyorsunuz.

"Evet, Bayan Potter, şimdiye kadar yayınladığınız kitapların hepsi bende var. "Gerçekten mi? Ne kadar nazicsiniz. Şimdi, senin sorununa gelince, ben sıcak ve kuru olan ve düzenli olarak kullandığım büyük bir bahçe kulübem var.

yaralı kuşlar ve benzerleri için. Hayvanat bahçenizin buraya taşınması çok hoş karşılanacaktır. Kurbağanız için orada bol miktarda böcek var. Diğer hayvanlarımız için de tohum bulunduruyoruz.

Tavşanlar artık kenevir tohumu yemiyor - bir keresinde zavallı Benjamin'imi oldukça komik bir hale sokmuşlardı. Beyaz bir fareniz olduğunu mu söylüyorsunuz? Tom'un kulübeye asla girmemesine dikkat etmeliyim.

Bayan Potter yeni gelenleri nasıl koruyabileceğine dair sözlü bir kontrol listesinden geçerken, Flora büyük bir rahatlama ve minnettarlık hissetti. "Bir de Panter adında bir kedi yavrum var," diye ekledi umutla.

'Korkarım bu bir soruna yol açabilir, çünkü sevgili Tom uzun süredir tüneği yönetiyor, bir rakibi hoş karşılamayabilir. Panter'in gidebileceği aklınıza gelen başka bir yer var mı?

"Gerçekten güvenebileceğim bir seçenek düşünemiyorum.

"Peki, etrafa soracağım ve eminim onu almaya istekli birini bulacağız.

Flora, Bayan Potter'ın cömertliği karşısında kelimelerinin yetersiz kaldığını hissetse de, "Teşekkür ederim," dedi.

"Reçeli elemek ve kavanozlara doldurmak için yardımınızı rica edebilir miyim?

"Elbette. Bayan Potter bir tepsiyi masanın üzerine koyarken Flora hemen ayağa kalktı. İkisi yan yana durup reçeli böğürtlen çekirdeklerinden arındırmak için tülbenkten geçirdikten sonra kavanozlara doldurmaya başladılar.

"Çok nazik bir meyve," dedi Bayan Potter. 'Yağmurda olgunlaşıyor ve bildiğiniz gibi burada çok fazla var. Londra'ya gitmeye hevesli misin?

'Hiç de değil. Esthwaite'den ayrılmaya nasıl dayanabilirim bilmiyorum,' diye itiraf etti Flora. Sevdiğim her şey burada.

"Buna katlanmalısın ve katlanacaksın da. Bayan Potter tenceredeki son reçeli de kazıdı. 'Ben Londra'da büyüdüm ve orada çok güzel parklar ve bahçeler var ve tabii ki Doğa Tarihi Müzesi de var. Kew Bahçeleri de var! Sana tavsiyem, canım, orada yaşadıklarını en iyi şekilde değerlendirmen. Değişiklik dinlenmek kadar iyidir, derler.

"Deneyeceğim, Bayan Potter.

"Güzel. Reçellerin üzerine balmumu diskleri yerleştirip kavanozların kapaklarını kapatmaya başladıklarında başıyla onayladı. "Şimdi biraz mürver çiçeğini hak ettiğimizi düşünüyorum.

Çalışmalarımız için içki. Ben bunları soğuması için kilere koyarken, belki siz de ikimize birer bardak koyma nezaketini gösterirsiniz?

Flora öyle yaptı, keşke Bayan Potter'a hayatının istediği gibi olduğunu ifade edebilseydi. Basmakalıp gelmesinden korktuğu için, masaya oturduklarında bir bardak mürver çiçeği likörünü kahramanına uzattı ve belirsiz gelecekte onu rahatlatmak için bu anı hafızasına kaydetmeye çalıştı.

"Hâlâ eskiz yapıyor musunuz, Bayan MacNichol? Gençken yaptığınızı hatırlıyorum.

"Evet, ama çoğunlukla doğayı ve arada sırada da hayvanları.

"Tasvir edecek başka ne var ki? Bayan Potter kıkırdadı. 'Ve flora ve fauna, insanlar gibi korkutucu sanat eleştirmenleri değildir. Yani, sen bir Bir çeşit mürebbiye. İstedğin şey evlilik hayatı değil mi? Bir kocanın ilgisini çekecek kadar güzel olduğunuz kesin.

"Belki de. Ama hayat bana henüz bu fırsatı sunmadı. "Hayatım, ben kırk üç yaşındayım ve hâlâ hayatın bana bir fırsat sunmasını bekliyorum. Ben! Ve ne yazık ki kırık kalplerin onarılması uzun yıllar alır. Bayan Potter'ın mavi bakışlarını ani bir hüznün kapladı. "Söyleyin bana," diye devam etti, "Londra'daki işvereniniz kim olacak?

"Bayan Alice Keppel. Sanırım eğiteceğim çocukların isimleri Violet ve Sonia.

Bunun üzerine Bayan Potter başını geriye attı ve güldü.

"Lütfen, Bayan Potter, bu kadar komik olan nedir?

'Oh, bağışlayın, çocukça davranıyorum. Ama canım, Bayan Keppel'in bağlantıları konusunda önceden uyarılmış olmalısın.

Saf görünmek istemeyen Flora şaşkınlığını gizledi. "Evet.

'Gerçekten de, Göller'in güzelliğini terk etmeye degecek bir şey varsa, parçası olmak için daha ilginç bir ev düşünemezdim! Şimdi gerçekten gitmeliyim, çünkü ben de yarın hasta annemi görmek için Londra'ya dönmek zorundayım ve gitmeden önce burada yapmam gereken çok şey var.

Lütfen önümüzdeki birkaç gün içinde hayvanlarınızı buraya bırakın. Ben dönmezsem, çiftlik evinin diğer kanadında yaşayan Bay ve Bayan Cannon onlara bakmaktan mutluluk duyacaktır. En azından benim evimde hayvanların her şeyden önce geldiğini bildiklerinden emin olabilirsiniz. Evcil hayvanlarınıza kraliyet ailesi gibi bakılacak. Bayan Potter bir kahkaha daha attı ve Flora'ya ön kapıyı gösterdi.

"Hoşça kalın Bayan Potter. Nezaketiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır.

'Biz göl ve hayvan severler birbirimize destek olmalıyız, değil mi? Hoşça kalın, Bayan MacNichol.'

Çocukluğunun geçtiği evde kalan birkaç gün uçup gitti ve Flora'nın yüreğindeki keder, aile eşyalarının paketlenmesine tanıklık ettikçe daha da derinleşti. Kendisine, kişisel eşyalarını ve hazinelerini koymasına için büyük bir sandık sunuldu; bu sandık daha sonra onunla birlikte gidecekti ailesini İskoçya'ya götürdü. Esthwaite'deki yaşamının ayrıntılı bir kaydını tutan ipek kaplı günlüklerini kahverengi kâğıda sarmak için ortaya koyarken, kapakların arasından bakıp onlardan parçalar okumaktan kendini alamadı ve kaybetmek üzere olduğu her şeyin yasını tuttu.

Anne ve babası o kadar meşguldü ki, ikisi de ona nadiren nazik bir söz söylüyordu. Her ne kadar onların tavırlarına alışmış olsa da, yalnızlık hissi hızla artıyor ve Londra'ya taşınma günü geldiğinde rahatlayabileceğini bile düşünüyordu.

Tüm bunların üzerine, Archie'den de bir haber gelmemişti ve Flora, ona güvenmekle ilgili söyledikleri ne olursa olsun, Archie'nin Birlikte geçirdikleri zamanın, geçmişinin geri kalanıyla birlikte paketlenmesi en iyisiydi. Aurelia'nın, High Weald'dan Flora'ya yazdığı mektuplarda ifade ettiği, ona karşı bariz duyguları göz önüne alındığında, yapılacak tek mantıklı şey buydu. Bu kararın pek bir yararı olmadı. Günün neredeyse her anında onu düşünmeye devam etti.

En acısı da, Bayan Potter'ın kulübesinde onları düzenlerken ve Bayan Cannon'a ihtiyaçları konusunda talimat verirken sevgili hayvanlarına veda etmektir. Bayan Cannon'ın en büyük çocukları Ralph ve Betsy'nin, Maisie ve Ethel'i - iki fındık faresi - hemen kucaklarına alıp, onları bir daha görmeyeceklerine dair söz vermeleriyle bu ayrılık biraz daha katlanılabilir hale gelmişti.

tıpkı Flora gibi onlara bakıyordu.

Panther'e gelince, "akarlar ve keneler yüzünden" dağlık bölgeye gitmeyi reddeden Sarah, onu kendi yazlık evine götürecekti.

Far Sawrey'de annesiyle paylaşıyordu. En azından Flora, kendisi olmasa bile hayvanlarının güvende ve emniyette olmasından dolayı rahatlamıştı.

Flora, Londra'ya hareket edeceği sabah, Esthwaite Suyu'nun kıyısında duran büyük kaya parçası kadar ağır bir kalple Lakeland şafağını son kez selamlamak için aşağıya.

Dışarıda, manzara ona son bir harika anı bahşetmişti. Sonbahar gökyüzü kızıl ve mor çizgilerle aydınlanmıştı ve kayanın üzerine oturduğunda hava alçak bir sisle kaplıydı. Şafak korosunun her bir tınısının tadını çıkararak, temiz ve saf havayı derin bir nefesle içine çekti. "Güle güle, nefes aldı ve görüntüyü zihninde silinmez bir şekilde tutmak için gözlerini bir kamera deklanşörünün tıklaması gibi kapattı.

Flora yatak odasına döndüğünde yolculuk için aceleyle giyindi ve seyahat pelerinini silkerek Panter'i çağırdı. Normalde, yatak örtülerinin altından uykulu bir şekilde çıkar, kehribar rengi gözleri rahatsız edilmekten duyduğu rahatsızlığı gösterirdi. Bugün ortaya çıkmadı ve Flora yatak odasını iyice aradıktan sonra, daha önce kapısını aralık bırakmış olması gerektiği ve Panther'in onu aşağıya kadar takip ettiği sonucuna vardı.

Tilly ve Bayan Hillbeck çoktan mutfakta meşguldü.

'Annen sana bir piknik sepeti hazırlamamızı istedi. Londra'ya uzun bir yolculuk olacak,' dedi Tilly, sepetin deri kayışlarını bağlarken.

"Panter'i gördünüz mü?" diye sordu masanın altına bakarak. "Her yeri aradım ama onu bulamadım. Ona veda etmeliyim. . . '

"Çok uzağa gitmiş olamaz, Bayan Flora, eminim, ama anneniz zaten kapıda sizi bekliyor. Ben onu ararım, merak etmeyin,' dedi Sarah, kilerden çıkarak.

'Hoşça kalın Bayan Flora ve gideceğiniz o dinsiz şehirde iyi şanslar.

'Benden ziyade seni tercih ederim,' diye burnunu çekti Bayan Hillbeck.

'Size kuş üzümlü börek yaptım - onları ne kadar sevdiğinizi biliyorum.

"Teşekkür ederim ve lütfen bana Panther'i arayacağınıza ve bana güvende olduğunu söylemek için yazacağınıza söz verir misiniz?

Elbette, canım. Şimdi kendine iyi bak. Seni özleyeceğiz,' diye ekledi Bayan Hillbeck, gözlerinde bir damla yaşla.

"Özleyeceğim. Güle güle. Flora mutfağa son bir kez umutsuzca baktıktan sonra annesinin yanına gitti.

"Flora, hemen gitmeliyiz yoksa trene geç kalacağız. Annesi salonda asil bir şekilde duruyordu, ellerini sabah soğuğuna karşı bir kürkün içine sokmuştu. Flora kapıya doğru yürüdü, onu piknik sepetini taşıyan Sarah izledi. "Babana hoşça kal de. Arabada görüşürüz.

Babası her zamankinden daha ağır bir şekilde bastonuna dayanarak merdivenlerden giriş holüne inmişti.

"Flora, canım. "Evet, baba?

"Ben ... şey, mesele şu ki Her şeyin bu hale gelmesinden dolayı çok üzgünüm.

"Evi geçindirecek paramızın olmaması senin suçun değil, baba.

"Hayır, şey ... Alistair ayaklarına baktı. "Doğrudan bundan bahsetmiyordum ama yine de teşekkür ederim. Eminim annene düzenli olarak yazacaksın ve ben de maceralarından haberdar olacağım. Sana geleceğinde bol şans diliyorum. Hoşça kal canım.

Teşekkür ederim, baba. Güle güle.

Flora arkasını döndü ve babasının veda sözlerinin kesinliği karşısında aniden derin bir üzüntü hissetti. Arabaya adım atarken, son bir kez Esthwaite Malikânesi'ne bir bakış attı. Kapılardan geçerken, bunun onu son görüşü olup olmayacağını merak etti. Ya da babası.

Londra'ya yapacakları uzun yolculuk için birinci sınıf vagonlarına yerleştiler, Flora sessizce oturup manzaranın kısa sürede nasıl değiştiğini gözlemledi. Tepeler ve vadiler alışık olmadığı bir düzlüğe dönüşüyor ve yakın zamanda kaybettiği her şey için içten içe yas tutuyordu. Buna karşılık, kilometreler geçtikçe ve tren yolcularını evlerinden daha da uzaklaştırdıkça Rose'un ruh hali aydınlanmaya başladı.

"Belki de sana biraz Keppel ailesinden bahsetmeliyim. "Evet, anne.

Rose Portman Meydanı'ndaki güzel evden, ailenin sosyetedeki yüksek mevkisinden ve sırasıyla on beş ve dokuz yaşlarındaki Violet ve Sonia adlı iki kızıdan bahsederken Flora sadece yarım yamalak dinledi.

"Elbette Violet çok güzel ve Sonia da... zavallı kuzu, diyelim ki sadeliğini telafi edecek başka nitelikleri var. O oldukça tatlı-huyly bir kız, ama ele avuca sığmayan Violet. Yine de' - Rose pencereden dışarı baktı ve küçük bir gülümseme verdi - 'insan onu suçlayamaz, göz önüne alındığında

"Yaşadığı hayatı. "Ne hayatı, anne?

'Ah' - Rose gözle görülür bir şekilde kendini salladı - 'belki de sadece ilk çocuk her zaman şımartılır.

Gözlerini kaçırma sırası Flora'daydı. Ama annesinin yanaklarında belli belirsiz bir kızarıklık görmeden önce değil. İkisi de biliyordu ki bu, annesinin kendi evlerindeki durum.

Saat birde Rose acıktığını söyledi ve Flora da piknik sepetini açtı. Flora ona bir peçete ve bir tabak uzatırken, 'Yemek vagonundaki yemekleri tamamen yenmez buluyorum,' diye ekledi. Her ikisi de

Küçük siyah bir şeytan sepetten fırlayıp etrafına hızlıca bir göz attıktan sonra hanımının eteklerinin altında kaybolunca küçük bir çığlık attı. 'Aman Tanrım!

Onun burada ne işi var? Flora' - Rose'un gözleri

"Onu oraya gizlemediğine emin misin?

"Tabii ki hayır, anne! O' - Panther'i eteklerinin altından kaldırıp kendisine sararken gözlerinden sevinç gözyaşları süzülüyordu - 'kendini gizledi.

'Londra'ya vardığımızda onunla ne yapacağız, gerçekten bilmiyorum. Eminim Keppel'ler evlerinde hayvanların yaşamasını istemeyeceklerdir.

'Anne, Panther'in bir rahatsızlık olarak görülmesini anlıyorum ama bildiğim kadarıyla çoğu çocuk yavru kedileri sever ve Violet ile Sonia da seviyor olabilir.

"Bu iyi bir başlangıç değil," diye iç geçirdi Rose. "Hem de hiç iyi bir başlangıç değil.

Panther piknik sepetinin içinde uyuklarken - sanki oynaması gereken oyunu anlamış gibiydi - anne ve kızı Euston tren istasyonunda trenden indiler.

'Sevgili Alice bizi karşılaması için arabasını ve şoförünü göndereceğini söyledi. Ah, işte Freed orada.

Flora annesinin peşinden kalabalık koridor boyunca aceleyle yürürken, kısa boylu, düzgün bıyıklı, parlak pirinç düğmeli koyu yeşil şık bir ceket giyen bir adamla karşılaştı. Şapkasını çıkardı ve onları selamladı. Koku ve motorlardan gelen amansız gürültü ve kalabalık Flora'nın başının dönmesine ve bunalmasına neden oluyordu. Panter bile sepetin derinliklerinden korkulu bir hoşnutsuzluk çığlığı attı.

Freed, "İyi akşamlar hanımefendi, Londra'ya hoş geldiniz," dedi ve valizlerini taşıması için hamalı çağırdı. "Yolculuğunuz rahat geçmiştir umarım?" diye sordu kibarca, Flora ve annesi onu istasyondan çıkarken takip etti, hamal da bagaj arabasıyla arkalarından geliyordu. Ahşap panelleri öğleden sonra güneşinde parıldayan elektrikli bir araba onları bekliyordu. Freed motoru hafif bir vızıltıyla çalıştırıp Londra'nın geniş caddelerine doğru yola çıkarken, arabaya binip yumuşak deri döşemeye yerleştiler.

Flora, Marylebone Yolu'nda gezinen şık kadın ve erkeklere ve gökyüzünde sonsuza dek devam edecekmiş gibi görünen heybetli binalara baktı. Kediden sürekli ağlamaklı bir miyavlama yükseliyordu. Ama Flora, annesi yanında otururken Panther'i rahatlatmak için sepeti açmaya cesaret edemedi.

Fayton, yüksek tuğla evlerle çevrili muhteşem bir parkın etrafından dolaştı ve onlardan birinin önünde durdu. Hemen kapı açıldı ve bir uşak inmelerine yardım etmek için göründü. Eve girdiler ve uşak Flora'ya piknik sepetini bırakmayı teklif etti.

"Hayır, teşekkür ederim efendim, içeride ev halkı için hediyelerim var," diye yalan söyledi Flora hızlıca.

Pelerinleri ve şapkaları alındı ve dar bir merdivenden çıkarılarak, ilk izlenime göre kapalı bir odadan çok bir seraya benzeyen, tatlı kokulu orkideler, zambaklar ve kesme cam vazolar içinde devasa Malmaison'larla dolu bir salona sokuldular.

Kanepedeki dantel kaplı minderlerin arasında belki de Flora'nın o güne kadar gördüğü en güzel -ve kesinlikle en şık giyimli- kadın oturuyordu. Zengin kumral saçları özenle yapılmış bukleler halinde parıldıyor, boynundaki inci dizileri kaymaktaşı tenini vurguluyor ve derin bir Boyun çizgisi etkileyici bir göğsün kabarıklığını ortaya çıkarıyordu. Gözleri parlak maviydi ve kadın ayağa kalkıp onları selamlamak için gösterişli odanın karşısına geçerken Flora donup kalmıştı.

"Sevgili Rose," dedi Flora'nın annesini kucaklarken. 'Yolculuk yorucu muydu? Umarım değildir.

"Hayır Alice, son derece rahattı, ama hem ben hem de Flora geldiğimiz için çok mutluyuz.

"Elbette. Alice Keppel'in delici bakışları Flora'nın üzerine düştü. 'Demek meşhur Flora bu. Evime hoş geldin canım. Umarım burada çok mutlu olursun. Çocuklar sizinle tanışmak için sabırsızlanıyor. Nannie bana o küçük Sonia bütün günü sizin için resim çizerek geçirdi. Onların hoşuna gitmese de, şimdi ikisi de yıkanıyor ve yatağa yatırılıyor, bu yüzden yarın sabah ilk iş olarak onları sizinle tanıştıracığıma söz verdim.

Piknik sepetinin içinden acınası bir inilti geldi ve kapağın altından küçük siyah bir pati belirdi.

"Orada ne var öyle? Odadaki tüm gözler sepete çevrilirken Bayan Keppel sordu.

Flora, annesinin dehşete düşmüş yüzüne bakarak, "Bu bir ... yavru kedi," diye cevap verdi. "Lütfen, Bayan Keppel, onu getirmek istememiştım, ama kaçtı.

"Gerçekten mi? Ne kadar becerikli bir hayvan olmalı. Bir kahkaha patlattı. 'Şu kaçak yolcuyu görelim. Eminim çocuklar çok sevinecek.

Rose mahcup özürler mırıldanırken Flora sepetin deri kayışlarını çözmek için eğildi. Onları duymazdan gelen Bayan Keppel de eğildi ve Panther ortaya çıktığında onu sert ve pratik bir el hareketiyle havaya kaldırdı.

"Ne kadar güzelsin genç adam, ayrıca yaramaz olduğuna da hiç şüphem yok. Duntreath'te büyürken benim de benzer bir kedim vardı. Eminim kreşe çok hoş bir katkı sağlayacaktır.

Bayan Keppel kıpır kıpır Panter'i sahibesine geri verirken Flora dizlerinin üzerine çöküp kadının ayaklarını öpebilirdi.

"Akşam yemeği saat sekizde ve bazı eski arkadaşlarını davet ettim, Rose canım. Hizmetçimiz Bayan Draper üstünüzü değiştirmeniz için size odalarınızı gösterecek. Flora, seni annenin yanındaki odaya yerleştirdim. I Umarım beğenirsiniz. Bayan Keppel Flora'nın ellerine uzandı ve onları sıkıca tuttu. "Hoş geldiniz.

Bir kat daha yukarı çıkarıldıklarında Flora, Bayan Keppel'in bu cömert karşılaşmasının gerçek mi yoksa göstermelik mi olduğunu merak etti. Eğer bu gerçekse, bir yabancı tarafından şimdiye kadar gördüğü en sıcak karşılamaydı. Rose

tam odasında kaybolmak üzereyken Flora'nın aklına bir fikir geldi ve annesini kenara çekti.

"Anne, akşam yemeği için giyecek uygun bir şeyim yok," diye fısıldadı, kahya ve üst kattaki hizmetçi arkalarında dolanırken.

"Çok haklısınız," dedi Rose. 'Bağışla beni Flora, böyle bir şeyi düşünmem gerekirdi, ama Bayan Keppel'in akşam yemeği için sizi sosyeteyle tanıştıracak. Ona yolculuktan yorulduğunuzu söyleyeceğim ve hizmetçilerden birinden size bir tepsi getirmesini isteyeceğim. Elbisemi bırakacağım.

yarın eve döndüğümde yanımda getireceğim. Değiştirilmesi gerekecek ama eminim ev çalışanları arasında bir terzi vardır. Bayan Keppel'in gardırobu tahmin edebileceğiniz gibi çok geniştir.

"Teşekkür ederim, anne.

Hizmetçi Flora'yı uzun koridor boyunca ilerletti ve kapıyı iterek, çekmeceli dolabın üzerinde taze çiçeklerle dolu bir vazo ve lavabonun üzerinde yumuşak havluların asılı olduğu, geniş ve zengin bir şekilde döşenmiş, yüksek tavanlı bir yatak odasına açtı.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa, bayan, Peggie için zili çalmanız yeterli," dedi kahya, arkasında reverans yapan hizmetçiye göstererek. "Kedinizi de işini görmesi için bodruma indirecek.

"Teşekkür ederim," dedi Flora, kediye kendisinin almaktan mutluluk duyacağını eklemek üzereydi ama iki hizmetçi çoktan odadan çıkmıştı. Pencereye doğru yürüdü ve havanın karardığını, gaz lambalarının meydana aydınlatıldığını gördü

Aşağıda. Arabalar diğer evlerin önünde duruyor, yolcuları iniyor, pırıl pırıl siyah silindir şapkalar ya da geniş tüylü şapkalar giyiyorlardı.

Pencereden başını çevirdiğinde Panther'in çoktan kendini evinde hissettiğini ve büyük pirinç yatağın ortasına oturup elini yüzünü yıkadığını gördü. Onun yanına tırmandı ve uzandı, tek bir çatlak ya da nem lekesi olmayan tertemiz tavana baktı.

Flora, gözleri kendiliğinden kapanıp uyuklamaya başladığında, "Tanrım, "yardımcıları" bile böyle yatak odalarında yaşıyorsa zengin olmalılar," diye mırıldandı. Daha sonra, kapısının çalınmasıyla irkildi ve nerede olduğunu hatırlamaya çalışarak şaşkın bir halde doğruldu.

"Merhaba canım. Uyandırdım mı seni? Rose odaya girerken öyle dedi. Üzerinde zümrüt yeşili bir elbise ve genellikle Esthwaite Malikânesi'ndeki kasada duran aile tacı vardı. giymek için bir fırsat. Bu gece Rose, başının üstündeki elmaslar kadar parlak görünüyordu.

'Yolculuktan yorulmuş olmalıyım, anne. Umarım Bayan Keppel yemeğe gelmediğim için gücenmemiştir.

"Tamamen anlıyor. Şimdi sana bir şeyler getirdim. Bunların senin için uygun olabileceğini düşündüm," dedi Rose kızına bir mücevher kutusu uzatırken.

Flora kutuyu açtığı anda kadifenin içinde annesinin inci kolyesini ve küpelerini görünce nefesi kesildi. Rose kolyeyi aldı ve Flora'nın boynuna taktı. Birlikte Flora'nın aynadaki yansımasına hayranlıkla baktılar.

"Londra'da ilk kez sahneye çıktığımda annem tarafından bana hediye edilmişti," dedi Rose sessizce. "Onu çok uzun süre sakladım ama artık senin almanın zamanı geldi. Elini nazikçe kızının omzuna koydu.

"Teşekkür ederim anne. Flora gerçekten duygulanmıştı.

'Umarım burada kendini rahat hissedersin. Bayan Keppel seni şimdiden benimsemiş gibi görünüyor.

'Eminim öyle olacak. Bayan Keppel çok iyi birine benziyor.

"Evet. Şimdi akşam yemeği için aşağı inmeliyim. Bayan Keppel sizi çocuklarla ve diğer çalışanlarla tanıştırmak için sabah saat sekizde bir üst kattaki kreşte sizinle buluşacağını söyledi. Daha sonra vedalaşacağız. Babanın gelişi için yeni evi hazırlamak üzere yarın Highlands'e giden trene yetişeceğim. Rose Flora'yı başının üstünden öptü. 'Peggie sana bir yemek tepsisi getiriyor. İyi uykular, Flora.'

Uyuyacağım anne. İyi geceler.'

Flora ertesi sabah evin ve etrafındaki gürültülü ortamın alışılmadık sesleriyle uyandı. Saat yedide kapısına bir *tıklama sesi* geldi ve Peggie elinde bir kahvaltı tepsisiyle içeri girdi ve ocakta ateş yaktı.

Çayını yudumlayan Flora, hizmetçilere hizmet eden hizmetçileri olan bir evin ihtişamına hayret etti. Peggie, Panther'i koltuğunun altına sıkıştırmış bir halde oradan ayrıldıktan sonra, az sayıdaki giysilerinden en iyisini giydi - eteklerine Sarah tarafından devedikenleri dikilmiş mavi keten bir elbise. Çünkü Asi saçlarını düzeltiyordu ki kapı açıldı ve Panther ile Peggie bir kez daha odada belirdi.

"Hazır mısınız, hanımefendi? Sizi kreşte bekliyorlar.

Flora Panther'i kucağına aldı ve Peggie'yi takip ederek bir dizi merdiveni daha çıktı. Odaya girdiğinde, odanın parlak beyaz duvarları ve aşağıdaki parkın harika manzarasını sunan büyük pencereleri olduğunu gördü. Bayan Keppel şöminenin yanında duruyordu, iki kızı da onun yanındaydı. İkisinden küçük olan Sonia, yeni kolalanmış beyaz bir önlük ve siyah rujan tokalı ayakkabılar giymişti. Annesinin on beş yaşında olduğunu söylediği ablası Violet ise erkek gömleği ve yakasına benzeyen bir etek giymiş ve kravat takmıştı.

"Şimdi, canlarım, Bayan MacNichol'a merhaba deyin.

İki çocuk kibarca, "Nasılsınız Bayan MacNichol," diye koro oluşturdular.

"Merhaba. Flora onlara gülümsedi ve Violet'in garip görünüşüne rağmen kıyafetleri, kadınsı bukleleri ve mavi gözleriyle annesinin karbon kopyası gibiydi. Sonia daha esmer, daha dar ve Flora'ninkine benzer bir ten rengine sahipti. İki kız kardeş arasındaki zıtlık ona hemen kendisini ve Aurelia'yı hatırlattı.

"Kedinin adı ne? Violet, Flora'nın kolunun kıvrımında oturan Panther'i işaret etti. "Onu tutmak güvenli mi? Pençeleri oldukça hırçın görünüyor ve tırmalayabilir.

'Bu Panter ve sizi temin ederim ki çok uysaldır. Ama alay edilmeyi pek hoş karşılamaz,' diye ekledi Flora, içgüdüleri ona Violet'in kaprisli bir mizacı olduğunu söylüyordu.

"Onu okşayabilir miyim? Sonia Panter'e yaklaştı ve temkinli bir şekilde elini uzattı.

"Elbette okşayabilirsin," diye cevap verdi Flora, Panther'i kollarına aldı ve Panther başını Sonia'nın parmaklarına sürerken, gözleri memnuniyetle parlıyordu.

'Şimdi, Bayan MacNichol, sizi Nannie ile tanıştıracabilir miyim? Mademoiselle Claissac?' Bayan Keppel iki kadının çocuk odasına girdiğini söyledi. Biri gri bir elbise ve kırışksız bir önlük giymiş iri yarı bir kadındı; diğeri ise Flora'ya sanki burnunun altında kötü bir koku varmış gibi bakan minyon, tombul bir sarışındı.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi Flora, nedense Nannie'ye reverans yapması gerektiğini hissederek, onun iki kreş katını yöneten doğa gücü olduğunu hissederek.

"Siz de Bayan MacNichol," diye cevap verdi Nannie, Flora'nın beklediğinden çok daha yumuşak bir tonda, biraz da İskoç çapağıyla.

"*Enchantée*," dedi Matmazel Claissac. "Bana *"Moiselle"* diyebilirsiniz," diye ekledi kibirli bir şekilde.

Bayan Keppel, "Matmazel, Sonia'ya okul odasında ders veriyor," diye açıkladı. "Violet ise Bayan Wolff'un Güney Audley Sokağı'ndaki okuluna gidiyor.

"Ve geç kalmamalıyım anne," dedi Violet, gözleri duvardaki saate kayarak. "Vita beni dışarıda bekliyor olacak.

'Elbette canım. Şimdi üçünüzü, kızların Bayan MacNichol ile günde bir saat geçirmelerini sağlayacak en iyi zaman çizelgesini hazırlamanız için yalnız bırakacağım.

Nannie saygılı ama beceriksiz bir reverans yaparak, "Peki efendim," diye cevap verdi.

Violet aniden hapşırды ve annesi kaşlarını çatarak ona doğru döndü. "Umarım üşütmüyorsundur, Violet canım.

"Hayır, neredeyse kesinlikle *öyle*. Violet hâlâ Sonia'nın kollarında mutlu bir şekilde kıvrılmış olan Panther'i işaret etti.

Flora, yavru kedinin çocuk odasından kovulup kovulmayacağını görmek için nefesini tuttu ama Bayan Keppel sadece omuz silkti. "Ben bu sözde alerjilere inanmıyorum ve bence yapabileceğin en iyi şey, hayatım, kendini hayvan kürküne alıştırmak."

Flora Bayan Keppel'den giderek daha fazla hoşlanmaya başlamıştı.

Violet okula gitti ve Panther, sabah dersleri için Moisselle'in peşinden odadan çıkan Sonia'nın yanından gönülsüzce sürüklendi. Flora, Nannie ile yalnız kaldı ve ikisi birlikte Flora'nın çocuklara ders vermesi için günde bir saat bulmaya çalıştılar. Bu da - dans dersleri, jimnastik ve Matmazel'le birlikte müze ve galerilere yapılan kültürel geziler arasında

Yalnızca öğleden sonra yapılacak sayısız sosyal aktiviteyi sığdırmak imkânsız görünüyordu. "Belki de saat altıda? Umutsuzluğa kapılan Flora boş bir saati işaret etti

Günlüğü.

"Belki bazen, Bayan MacNichol, ama genellikle annelerinin bir ziyaretçisiyle çay içmek için alt kata inmeleri gerekir.

"Bir yerden başlamalıyız, yoksa onları asla göremeyeceğim.

'Moisselle ile konuşacağım ve Sonia'yı birkaç günlüğüne

Nannie onu teselli etti. 'Ve tabii ki öğle ve akşam yemeklerinde kreşte bize katılabilirsin, ama çok yakında ikincisini alt katta yiyebileceğini söyleyebilirim. Şimdi. Nannie ayağa kalktı. "Gitmeliyim.

Ne yapması gerektiğine dair hiçbir talimat almadığı için Flora aşağıya, yatak odasına doğru yürüdü. Yatağın üzerine oturdu ve Bayan Keppel'in kendisini, ona ihtiyaç duymadıkları çok açık olan bir eve neden davet ettiğini merak etti.

Kapı çalındı ve Peggie içeri girdi.

"Bayan MacNichol, anneniz sizi Bayan Keppel'in salonunda bekliyor.

"Teşekkür ederim, Peggie.

Flora aşağıya indiğinde annesini çoktan seyahat pelerinini giymiş olarak buldu. 'Merhaba, Flora. Çocukları nasıl buluyorsun?'

"Şimdiye kadar onlarla sadece birkaç dakika geçirmiş olsam da ikisi de iyi kızlara benziyor.

"İyi, iyi," dedi başını sallayarak. 'Burada mutlu olacağına eminim, Flora. Bayan Keppel çok nazik ve anlayışlı bir kadın. Ve sosyetenin en yüksek tabakasından pek çok kişiyle tanışacaksın. Umarım beni hayal kırıklığına uğratmazsın.

"Elimden geleni yapacağım anne."

"Yeni adresimizi biliyor musun?

Evet, var ve sık sık yazacağım.

"O zaman Londra'daki tüm dedikoduları bana anlatman için sana güveneceğim. Seni kıskandığımı itiraf etmeliyim; keşke burada kalan ben olsaydım.

Hoşça kal Flora'cığım ve bu kararın doğru olması için dua ediyorum. Hepimiz için.

Rose kızını iki yanağından öptükten sonra odadan çıktı.

Flora gözlerinin yaşardığını hissetti. Annesinin aşağıdaki arabaya binişini izlemek için pencereye doğru yürüdü. Çok sevdiği evinden uzaklaştırılan kendisi olsa da, Flora sürgüne gönderilenin annesi olduğunu hissetmekten kendini alamadı.

"İyi misin canım? Bayan Keppel odaya girmişti. "Evet, teşekkür ederim. Flora hızla gözyaşlarını sildi.

'Göller'den ve ailenizden ayrılmak zor olmalı. Ama lütfen bu evi yeni eviniz ve hepimizi de vekil aileniz olarak kabul edin. Şimdi, terzim yarın sabah saat onda sizi çağırarak. Görülmeden önce sizin için bir gardırop yaptırmalıyız ve' - Bayan Keppel avını izleyen bir kartal gibi Flora'nın etrafında döndü - 'o harika saçların da iyi bir düzeltmeye ihtiyacı var.

"Gerçekten Bayan Keppel, elimdekilerle idare edebilirim ve saçlarım sadece birkaç hafta önce kesildi.

"Sevgili kızım, *sen* idare edebilirsin ama *ben* kesinlikle edemem!" "Bana bir üniforma verilebileceğini düşündüm.

'Bir üniforma! Tanrı aşkına, buraya hizmetçi olmak için mi geldiğini sanıyorsun?!' Bayan Keppel aniden müzikal bir kahkaha attı. 'Sevgili Flora, durum her saniye daha da saçma bir hal alıyor! Sanırım sana "Külkedisi" lakabını takacağım," diye ekledi Flora'yı şezlonga götürüp nazıkçe yanına çekerken. 'Emin ol, sen burada bir hizmetçi değilsin, misafir olarak kalan genç bir aile dostusun. Bertie'ye söyleyene kadar bekle! Çok eğlenecek. Ancak şimdilik, gardırobunuz hazır olana kadar, sizi çocuklarla birlikte üst katlara hapsetmek zorundayım. Böylece en azından onlarla tanışma fırsatı bulacaksın. Sonia çok tatlı bir şey ve Violet ... şey,' diye iç geçirdi Bayan Keppel. 'Bence kendinden büyük bir kızın rehberliğine ihtiyacı var. O kadar savunmasız ve etkilenebilir yaşıta.

"İkisine de yardım etmek için elimden geleni yapacağım, Bayan Keppel.

Teşekkür ederim, canım. Şimdi üstümü değiştirmeliyim. Öğle yemeğine misafirlerim gelecek.

Flora, Bayan Keppel'in salonundan ayrılırken bu kadının neden *kendisi* için zaman ya da para harcadığını merak ediyordu. Buraya gelmeden önce

sadece bir çeşit mürebbiye olmaktı. Artık evdeki yerinin ne olduğuna dair net bir fikri yoktu.

Yine de, gördüğü kadarıyla, buranın sıradan bir ev olmadığını fark etmişti. Alice Keppel de sıradan bir kadın değildi.

Flora, Nannie'nin öğle yemeği teklifini kabul etti ve kreşte Moïselle ve Sonia ile birlikte yemek yedi. Sonia konuşacak yeni bir arkadaş bulmanın mutluluğuyla gevezelik ediyordu.

"Matmazel bana resim yapmayı öğretebileceğinizi söyledi. Ve çiçekler hakkında. "Evet, isterim, eğer zaman bulabilirsek.

"Lütfen zaman bul," dedi Sonia, Moïselle arabadan puding almak için ayağa kalkarken nefesinin altından. "Matmazel'den ve derslerden nefret ediyorum.

"Elimden geleni yapacağım," diye fısıldadı

Flora. "Bir kız kardeşiniz var mı Bayan

MacNichol?" "Var.

"Ondan hoşlanıyor musunuz?

"Hem de çok. Aslında onu seviyorum.'

'Nannie bile Violet'in biraz hanımefendi olduğunu söylüyor. Bana da pek iyi davranmıyor.

"Bazı kız kardeşler öyle değildir, ama seni içten içe severler.

Sonia başka bir yorum yapmak için ağzını açtı, sonra Matmazel yaklaşıncı vazgeçti. "Kız kardeşimi daha çok sevmeye çalışacağım," dedi ciddiyetle.

Öğle yemeğinden sonra Sonia, Nannie tarafından yıkanıp temizlenmesi için dışarı çıkarıldı.

Flora dans dersine gitmeden önce okumak için odasına çekildi. Ardından, biraz temiz havaya ihtiyacı olduğunu hissederek, Panther'i merdivenlerden aşağı indirdi ve ikisi için de dışarıda bir yol buldu.

Zemin katta, arka geçitteki bir kapıyı henüz açmıştı ki, ötesindeki merdivenler bir tür avluya işaret ediyordu ki, uşak Bay Rolfe kolundan yakaladı.

"Nereye gidiyorsunuz Bayan MacNichol?

Flora görevini açıklayınca Bay Rolfe telaşlanmış görünüyordu, gözleri yan masadaki araba saatine kaydı. "Yavru kediyi alması için Peggie'yi arayacağım ve dışarı çıktıktan sonra onu size geri getirmesini isteyeceğim.

"Ben de temiz hava alabileceğimi düşünmüştüm.

"Şu anda bu mümkün değil. Bayan Keppel her an çaya bir misafir bekliyor. Bay Rolfe Peggie'yi çağırdı ve birkaç saniye sonra Panther'i Flora'nın kollarından almak için ortaya çıktı.

'Merak etmeyin hanımefendi, ona sizin için bakacağım. Kedileri severim, gerçekten.

Hizmetçi hızla uzaklaştı ve Bay Rolfe Flora'ya ana merdivenlere kadar eşlik etti, sürekli ön kapıya doğru bakıyordu. Flora merdivenleri tırmanırken dışarıda bir arabanın durduğunu duydu. 'O burada, Johnson. Kapıyı açar mısın? Bay Rolfe uşağa kapıyı açmasını söyledi, o da hemen açtı.

Kalıp bu özel konunun kim olduğunu görmek isteyen, ama kahyanın emirlerine karşı gelemeyecek kadar korkan Flora, Bayan Keppel'in güçlü, çiçekli bir parfümün yayıldığı salonunu geçerek merdivenleri hızla çıktı. Üst kattaki sığınakta, tırabzanların üzerinden baktı ve bir erkek sesi ve merdivenleri çıkan ağır ayak sesleri duyuldu. Gelen her kimse derin, gırtlaktan gelen bir öksürüğe sahipti ve merdiven boşluğuna güçlü bir puro dumanı kokusu sinmişti. Adamı görebilmek için biraz daha eğildiğinde omzunda onu geri çeken bir el hissetti.

Nannie ona eğlenen bir bakış atarak, "Bayan MacNichol, bu evde kimseyi gözetlemesek iyi olur," dedi.

Alt katta bir kapı kapandı ve ayak sesleri arkasından uzaklaştı.

'Bayan Keppel öğleden sonra eğlenirken asla rahatsız edilmemeli. Anlıyor musun?

"Anlıyorum, Nannie.

Utancından yüzü kıpkırmızı olan Flora bir kez daha yatak odasına çekildi.

İki hafta sonra, Bayan Keppel'in hizmetçisi Barny'nin yardımıyla balina kemiğinden korse sıkılırken Flora nefesini tuttu ve kaburgalarının baskı altında çatlayabileceğini düşündü.

"İşte, bitti.

"Ama nefes alamıyorum...

"Hayır, hiçbiriniz alamazsınız, ama bakın," dedi Barny aynayı göstererek. 'Artık bir belin var. Buna alışacaksınız Bayan MacNichol, bütün hanımlar alışır. Bir süre sonra gevşeyecek. Şu anda sadece yeni.'

"Zar zor hareket edebiliyorum... Barny buz mavisi ipekten bir örtü toplayıp Flora'ya ortasına geçmesini işaret ederken Flora mırıldandı.

"Bayan Keppel bu rengin tenine yakıştığı konusunda haklı. Her konuda haklı," dedi Barny onaylayarak, elbisenin arkasındaki minik inci düğmeleri iliklerken.

"Evet," diye tüm kalbiyle onayladı Flora. Eğer o Kùlkedisi ise, Bayan Keppel de hiç şüphesiz 30 Portman Meydanı'nın iyilik perisiydi. Bulaşıkçıdan, hemen her akşam alt katlarda akşam yemeğine çıkan şık giyimli konuklara kadar herkes ona hayrandı. Neredeyse büyüdü bir sakinlik havası taşıyor gibiydi. İstedikini elde etmek için asla sesini yükseltmesine gerek yoktu; genellikle tek bir kelime yeterliydi.

Flora geçen hafta bir gün, Bayan Keppel ve kızlarla birlikte çıktığı ilk alışveriş gezisinden gözleri parlayarak döndükten sonra Nannie'ye, "Kraliçe gibi," demişti. Morrell'in oyuncakçı dükkânını ziyaret etmişlerdi ve orada çalışanlar Nannie'nin her isteğine boyun eğmişlerdi.

Normalde çok ağırbaşlı olan Nannie, Flora'nın yüz ifadesi karşısında kahkahalara boğulmuştu. "Evet, öyle Bayan MacNichol, bundan kim şüphe edebilir ki?

Flora evin ritmini ve eve hâkim olan karakterleri öğrenmeye başlamıştı. Tıpkı Bayan Keppel'in kendisi gibi, onun için çalışan personel de genel olarak sevimliydi ve Keppel evinin bir parçası olmayı bir onur olarak görüyorlardı. Bay Rolfe ve aşçı Bayan Stacey evin idaresini ellerinde tutarken, kahya Bayan Draper ve Barny, Bayan Keppel'i ve özel salonunu eğlenceye hazırlamak gibi ayrıcalıklı bir konuma sahipti; bu da saatler süren çiçek düzenleme, toparlama, giyinme ve süslenme anlamına geliyordu.

Flora, Bayan Keppel'in kocasını, çalışanların deyimiyle 'Bay George'u - nazik bir yüzü ve yumuşak bir sesi olan kibar bir dev adam - çok az görmüş ve sevmişti. Sonia her gece babasının oturma odasına gider, onun dizine kıvrılır, o da Sonia'ya daha sonra tekrarlayacağı macera öyküleri okurdu.

Son iki hafta boyunca, yapacak başka bir şey bulamadığı için zamanının çoğunu kreş katında Nannie ve Moïselle'e yardım etmeye çalışarak geçirmişti. Akşamları, Flora onlara Esthwaite'deki çocukluğuna dair hikâyeler anlatırken o ve çocuklar kreşteki ateşin etrafında toplanıp çörek kızartıyorlardı. Violet ilgisizmiş gibi davranıyor, başını defterine gömüyor, kaleminin ucunu çiğnediğinden daha az yazıyordu ama Flora onu dinlediğini biliyordu.

Flora onlara Myla'dan bahsettikten sonra, "Kendi midillini ve tuzağını mı sürüyordun?" diye doğruladı.

"Evet.

"Sürücün olmadan mı? Ya da bir bakıcı ya da hizmetçi?" "Evet.

Violet, "Ah, böyle bir özgürlüğü nasıl da özlüyorum," diye nefes aldı, sonra hemen dikkatini defterine verdi.

En azından, diye düşündü Flora, kendini şimdiki zamana geri getirerek, artık bir kraliyet sarayını rahatça giydirebilecek kadar kıyafeti vardı ve Bayan Keppel'in parkta yürüyüşe çıkmasını kabul edeceğini umuyordu. Yolun karşısında ve belki de daha uzakta, Londra'da. İçeride geçirdiği onca zamandan sonra kendini kafeste bir hayvan gibi hisseden tek kişi Panter değildi.

"Saçınızı tarayabilir miyim, Bayan MacNichol?

"Teşekkür ederim. Flora tuvalet masasındaki aynanın önüne oturdu ve Barny onun uzun, gür saçlarını gümüş destekli bir fırçayla taramaya başladı.

Evle ilgili diğer her şey Flora'nın zihninde artık oldukça açık olsa da, bir gizem kalmıştı: Bayan Keppel'in kimliği

öğleden sonra misafiri. Flora onun ne zaman geleceğini her zaman bilirdi, çünkü tüm ev halkı hissedilir bir gerginlik içine girerdi. Misafirin gelişini müjdeleyen ilk şey, Flora sabah yedide yatağından kalkar kalkmaz Mabel ve Katie'nin merdivenlerdeki pirinç çubukları parlatma sesiydi. Evin tepesinden başlayıp aşağıya doğru inerlerdi. Öğle vakti çiçekçi gelir, salonu mis gibi kokan güllerle doldurur ve öğle yemeğinden sonra Barny, Bayan Keppel'in odasında kaybolup hanımını misafirin gelişine hazırlardı.

Misafir geldiğinde, herkes gözden kaybolur ve derin gırtlaklı öksürüğü olan adam içeri girip arkasından bayat puro dumanı kokusu bırakarak merdivenleri çıkarken evin üzerine bir sessizlik çökerdi.

Bazı akşamlar saat altıda Violet ve Sonia en güzel elbiselerini giymiş olarak Bayan Keppel'in salonuna çay içmeye götürülürlerdi.

Misafirin son derece görkemli bir arabayla - Flora yatak odasının penceresinden arabanın tavanını görmüştü - evden ayrılmasıyla birlikte ev halkı toplu bir oh çekmiş ve her şey normale dönmüş gibi hissetti. Flora, sıkıca kapatılmış salon kapısının ardında karşılaştıkları kişinin kim olduğu konusunda kızlardan bilgi almak istedi ama burnunu sokmanın kabalık olacağını düşündü.

"İşte, Bayan Flora. Beğendiniz mi? Barny el işine hayranlıkla bakmak için geri çekildi.

Flora, Barny'nin elde ettiği dalgalı stili inceledi, ancak tarakların saçını birkaç dakikadan daha uzun süre tutacak kadar güçlü olacağından şüpheliydi. Kendine rağmen, ince giysilerin ve evcilleştirilmiş saçların yaratabileceği farka şaşırdı.

"Farklı görünüyorum.

Barny gülümseyerek, "Çok güzel görüldüğünüzü söyleyebilirim, bayan," dedi. "Sanırım aşağı inmeye hazırsınız. Bayan Keppel sizi salonunda görmek istiyor.

Flora ayağa kalktı, elbisesinin arkasındaki büzgü ve korsenin göğsünde yarattığı gerginlik kapıya doğru ilerlemesini engelliyordu. "Teşekkür ederim Barny," diyerek sahanlığa çıkmayı başardı, tam o sırada Sonia, Nannie tarafından merdivenlerden indiriliyordu.

"Vay canına!

Bu Sonia'nın yeni favori ifadesiydi, kömür kovaşından büyük siyah bir örümcek çıktığında salon hizmetçisi Mabel'dan öğrenmişti. 'Çok güzel görünüyorsun, Flora! Aslında seni hiç tanıyamazdım.

"Teşekkür ederim. Kıkırdadı ve Sonia'ya garip bir reverans yaptı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Annen misafir odasında bir salon düzenliyor ve beni de davet etti. 'Oh, bu da bir sürü kadının ayakta çay içip yemek yiyeceği anlamına geliyor.

"Öyle değil mi, Nannie?"

"Öyle, aşkım.

'Çok sıkıcı olacak, Flora. Neden onun yerine parka gelip org çalanları dinlemiyor, maymunu okşamıyor ve bizimle dondurma yemiyorsun?"

"Keşke gelebilsem," diye fısıldadı Flora Sonia'nın kulağına, Bayan Keppel'in salonuna gitmeden önce.

Bayan Keppel'in yüzü Flora'nın görünüşünden duyduğu memnuniyetin resmiydi. 'Canım, oldukça kibar bir genç hanım gibi görünüyorsun. O halde gidip seninle tanışmaları için davet ettiğim konukları karşılayalım. Bayan Keppel dirseğini uzattı ve birbirlerine merdivenlerden aşağıya kadar eşlik ettiler. 'Ve size bir sürprizim var. Kız kardeşiniz de katılıyor.

Aurelia? Ne kadar harika! Londra'ya döndüğünü bile bilmiyordum.

"Hayır, sanırım Kent'te hiç gerçekleşmeyecekmiş gibi görünen bir şeyi beklemekten biraz yoruldu. Salona girdiklerinde Bayan Keppel sesini alçalttı.

"Gerçi o oldukça sıkıcı arkadaşı Bayan Elizabeth Vaughan'ı getirmek için ısrar etti. Duyduğuma göre

Bir çay ekicisiyle nişanlandı ve evlendikten kısa bir süre sonra Seylan'a gidecek. Onu sıkıcı mı buluyorsun, Flora?"

"Onu karakterini yargılayacak kadar iyi tanımıyorum, ama her zaman yeterince tatlı görünmüştür.

"Çok ketumsunuz. Londra'da işine yarayacak," diye onayladı Bayan Keppel, saat üçü gösterip dışarıda bir araba durduğunda. "Şimdi kız kardeşine - ve Londra'ya - nasıl çiçek açtığını göstereyim.

'Flora! Gerçekten sen misin? Aurelia salona girip onu kucaklarken şöyle dedi.

"Çok güzel görünüyorsun! Ve elbiseniz ...' Yakasındaki ve kol ağızlarındaki pahalı dantellere ve üzerindeki karmaşık işlemlere baktı.

etekleri. "Neden, bu enfes. Daha yakına eğilerek Flora'nın kulağına fısıldadı

kulak. 'Görünüşe göre senin de artık bir sponsorun var, canım. Hem de Bayan Keppel'in; Londra'nın en nüfuzlu kadınlarından biri.

Flora, çok büyük safir nişan yüzüğünü kendini beğenmiş bir tavırla gösteren Elizabeth'i selamladıktan sonra, Aurelia'yı özel olarak konuşabilmeleri için uzaklaştırdı. "Gerçekten de Bayan Keppel çok nazik davrandı," dedi ve bir şezlongu işaret etti. "Oturalım mı? Yazınızla ilgili her şeyi dinlemek istiyorum.

'O zaman akşam yemeğine ve yarın sabah kahvaltısına kalsam iyi olur,' Aurelia pek de mutlu olmayan bir şekilde içini çekti. Başka kadınlar da geliyordu ve kız kardeşler Bayan Keppel'in her birini içtenlikle ve ilgiyle karşılaşmasını izlediler. 'Keşke annem bizi şimdi görebilseydi: iki kızı Londra sosyetesinin kreması arasında oturuyor. Sanırım çok gurur duyardı.

'Bir alışveriş gezisi dışında, bu benim "dışarıdaki" ilk günüm. Bayan Keppel yeni kıyafet dolabım gelene kadar beni görmek istemedi.

"Şaşırmadım. Londra'nın en şık salonunu işletiyor.

"İtiraf etmeliyim ki, olayların bu şekilde gelişmesi kafamı karıştırdı. Buraya kızlarına öğretmenlik yapmak için geldiğimi sanıyordum ama Bayan Keppel'in başka fikirleri var gibi görünüyor.

'Eğer sizin sosyeteye girmenize destek olmayı seçtiyse, daha iyisini bulamazdınız. Her ne kadar birkaç muhalifin olduğunu biliyor olmalısınız. Ona kapalı olan bazı kapılar var ve eminim ki burada onun çatısı altında yaşadığınıza göre siz de bunun farkındasınızdır-'

"Flora, sevgili kızım! Charlotte Teyze önlerinde belirdi ve Flora ayağa kalktı, teyzesine hızlı bir saygı duruşunda bulunmaya çalıştı, ancak yeni bağlanmış hali onu engelledi.

"Charlotte Teyze, iyi misin?

'Sezondan dolayı bitkinim tabii ki. Ama sen, sevgili yeğenim, son derece harika görünüyorsun. Londra sana çok yakışmış olmalı.

"Burada işlerin nasıl yürüdüğünü yeni yeni öğreniyorum teyze.

"Bayan Keppel'in seni alıp götürmeye karar vermesi gerçekten bir mucize. Ama yine de, sanırım nedenini anlayabiliriz. Çok yakında Grosvenor Meydanı'na gelip bizi ziyaret etmelisin. Sevgili Aurelia'nın evde olması büyük bir zevk. Sevgili annenle babanın yanına gitmek için bizden ayrıldığında çok üzüleceğim. Şimdi izninizle gidip Leydi Alington'la küçük yetim hayır kurumumuz hakkında konuşmam gerekiyor.

"İskoçya'ya geri mi dönüyorsun? Flora kız kardeşine döndü.

"Evet. Aurelia'nın gözleri birden bulutlandı.

"Ama seninle evlenmek için yanıp tutuşan onlarca genç adam var, değil mi?

"Vardı, evet, ama korkarım onların ilgisini geri çevirdim ve o zamandan beri sevgilerini başka yerlere taşıdılar. Berkshire vikontum bir arkadaşım ile nişanlandı. Bu hafta başında *The Times*'da duyuruldu.

"Gerçekten kalbinizi fetheden kimse olmadı mı?

Evet, ama sorun da buydu. Ve hala da öyle diyebilirim. "Ne demek istiyorsun? Flora kalbi sıkışarak zaten biliyordu.

"Vaughan'larla High Weald'da kalmam için davet geldiğinde Archie'nin evlenme teklif edeceğini düşünmüştüm. Temmuz ayında babamla birlikte ava çıkmıştı ve aralarında bir şeyler konuşulduğunu biliyordum. Bu yüzden aldığım diğer teklifleri reddettim ve Kent'e Archie'nin bana evlenme teklif edebilmesi için davet edildiğimi düşündüm. Ama bir ay boyunca onunla aynı çatı altında olmama rağmen, sanki benden uzak durmak için elinden geleni yapıyormuş gibi hissediyordum. Aslında, yemek zamanları dışında onu nadiren görüyordum. Ve ah ...' Aurelia gözlerinden yaşlar gelirken dudaklarını ısırdı, 'Flora, onu çok seviyorum.

Flora dinledi, hain kalbi kendiliğinden gelen bir rahatlama ile doluydu, ama aynı zamanda kız kardeşinin sefaletinde bir rol oynamış olabileceğine dair içini kemiren bir suçluluk duygusu da vardı.

"Belki de sadece doğru anı bekliyordu.

'Sevgili Flora, beni teselli etmeye çalışman çok hoş, ama o isteseydi bundan daha fazla fırsat olamazdı. Annesi sürekli olarak beni bahçelerde gezdirmesi için onu teşvik ediyordu, gerçekten de gördüğüm en mükemmel bahçelerdi. Ve tek konuştuğu şey daha önce adını bile duymadığım egzotik bitkilerle doldurma planlarıydı! Sonra eve geri dönerdik ve o da ortadan kaybolurdu. değerli sera ve ...' Aurelia yine dudaklarını ısırdı. "Sonunda Londra'ya dönmem gerektiğine karar verdim.

"Belki seni özlediğini fark eder ve peşinden buraya gelir," diye önerdi Flora kesin bir dille. Archie'nin ona yazdığı mektup sonunda çok mantıklı gelmeye başlamıştı.

'Hayır. Charlotte Teyze'nin cömertliğiyle daha fazla yaşayamam, bu yüzden eve dönmeliyim.

Aurelia, çok üzgünüm. Belki de Archie evlenilecek biri değildir.

"Asıl mesele bu değil. Babamın satmaya karar vermesinin nedenlerinden biri Esthwaite Hall bana uygun bir çeyiz sağlayacaktı, böylece Vaughan'ların High Weald'ı korumalarına yardımcı olacaktı, çünkü burası benim aile evim olacaktı. Leydi Vaughan ve annemin ne kadar yakın çocukluk arkadaşı olduklarını biliyorsunuz.

Aurelia sesini daha da alçalttı, Elizabeth'in sadece birkaç adım ötede durduğunu gördü. metrelerce uzakta. "Bunu ikisi arasında planladılar ve babam da İskoçya'da Archie ile bunu konuşuyordu.

"Anlıyorum. Flora da *anladı*, hem de çok net bir şekilde.

"İskoçya'ya gitmekten başka seçeneğim yok. Ne kadar ironik, değil mi? Aurelia kız kardeşine hayalet gibi bir gülümseme verdi. 'Ben başarısız biri olarak eve dönüyorum, sen de Londra'da Bayan Keppel'in himayesi altındasın. Tabii ki sana biraz olsun kızdığımından değil, sevgilim.

'Aurelia, inan bana, annem Esthwaite'den ayrılmamız gerektiğini söylediğinde çok üzıldüm. Orayı ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Vücudumdaki her kemikle özlüyorum. Oraya dönmek için her şeyimi verirdim.

Aurelia, Flora'nın elini tutarak, "Biliyorum, sevgili kardeşim," dedi. "Yüzümdeki sefil ifade için beni bağışla, ama bu konuyu seninle konuşamayacaksam kiminle konuşabilirim?

"Babamla aralarında bir anlaşma varsa, Archie buna uymak zorunda değil mi? Flora kaşlarını çattı.

"Ve eminim ki bunu yapsa bile artık onunla evlenmek istemezdim. Sezon başındaki hatırı sayılır ilgisinden sonra, Kent'e geldiğimde dikkati tamamen dağılmış görünüyordu. Hislerime göre kalbini çalan başka biri var. Ama kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Aurelia derin bir iç çekti ve Flora yerin onu ve ikiyüzlü kalbini yutmasını ve Archie Vaughan'ı da yanlarında götürmesini diledi.

'Şimdi sevgilim, artık benim sorunlarımdan söz etmeyelim. Bana Keppel evindeki hayattan bahset.

Flora, Aurelia'ya Violet ve Sonia'yı ve günlük rutinini anlatmak için elinden geleni yaptı, ama masum ama gönüllü bir parçası olduğu ihanet, düşüncelerini çamur haline getirmişti. Bayan Keppel gelip Flora'yı arkadaşlarıyla tanıştırmak istediğinde çok minnettar oldu.

"Hepsi de evimizin en yeni ve en güzel genç üyesiyle tanışmak için can atıyor. Bayan Keppel, Flora'nın elini tutarken gülümsedi. dirseğinden tutarak onu odanın içinde dolaştırdı ve sanki kişisel bir ödölmüş gibi göstermeye başladı. Ve gerçekten de, bayanların çoğu gerçekten

Onunla tanışmak için sabırsızlanıyordu. Zaman zaman, şezlongda kederli bir şekilde oturan ve kendisi gibi arkadaşsız olduğu anlaşılan siyahlar giymiş yaşlı bir kadınla sohbet etmeye çalışan Aurelia'ya göz ucuyla bakıyordu.

Sonunda konuklar ayrılmaya başlayınca, Flora Kontes Torby'nin yanından ayrıldı ve ona yakında düzenleyeceği suareye davetiye verdi.

'Dame Nellie Melba bizim için sahne alacak. Avustralya'daki turnesinden yeni döndü sevgilim ve doğruca Kenwood House'a geliyor," dedi Kontes, Flora'nın etrafındaki hayranlık dolu çemberin önünde.

Aurelia ona veda öpücüğü vermek için yanına geldi. "İskoçya'ya ne zaman gidiyorsun?

'Bu haftanın sonunda. Sanırım ne kadar erken olursa o kadar iyi olur,' dedi Aurelia. "Londra başarısızlığı pek hoş karşılamaz.

"Gitmeden önce beni ziyarete gelir misin?

"Elbette ve lütfen benim için endişelenme. Belki dağlık bölgelerde bir laird ile tanışır ve orada güzel bir malikanenin metresi olurum.

Aurelia zayıf bir gülümseme verdi. "Archie Vaughan'la ilgili her şeyi unutmamın zamanı geldi. Güle güle, sevgili kardeşim.

Herkes gittikten ve Mabel ile uşak atılmış çay fincanlarını ve el değmemiş yemek tabaklarını kaldırdıktan sonra Bayan Keppel Flora'yı şöminenin yanındaki sandalyeye oturttu.

'Evet, Flora, Londra sosyetesine ilk adımın benzersiz bir başarı olmuş gibi görünüyor! Sanırım Londra'da kendini çok meşgul bulacaksın. haftalar var. Çok fazla davetiye geldi. Herkes sizi ne kadar çekici bulduğunu söyledi.

"Teşekkür ederim. Ancak, kızlarınıza karşı görevlerimi ihmal etmemeliyim.

'Sevgili kızım, bunun sana ve kızlarına verdiğim bir bahane olduğunu göremiyor musun?

Gelip benim çatım altında yaşamanız için anneme izin verdiniz mi? Tabii ki, sizinle hiç tanışmadığım için nasıl davranacağınızdan emin değildim. Bu yüzden bir yedek pozisyonum olsun istedim. Ve sonra siz geldiniz, çok zarif, kültürlü ve son derece keyifli! Bu öğleden sonra, bu hafta içinde oldukça görkemli bir akşam yemeği ve hemen ardından çok daha ... *samimi* bir çay partisi, Londra'da varlığınızla şereflendirmenizi istemeyecek tek bir ev bile yok. Şehrin dilindesiniz!'

Flora şaşkınlık içinde bu sıra dışı kadına baktı. "Bayan Keppel, Londra'daki herhangi birinin neden

beni evlerine davet etmek isteyeceklerini sanmıyorum. Ne de olsa sarayda takdim bile edilmedim.

"Anlamıyor musun, seni daha da büyüleyici yapan şey bu?" "Açıkçası anlamıyorum," diye itiraf etti Flora. "Lütfen beni Nankörlük etmek istemem ama hayattaki kaderimi kabullenmişken, aklıma gelen hiçbir neden yokken birdenbire her şeyin değişmiş olması biraz ... garip.

'Canım, anlıyorum. Bir gün her şey açıklığa kavuşacak ama bunu yapmak bana düşmez. Şu anda tek istediğim bana güvenmen. Sizi yanlış yönlendirmeyeceğim. Ve sen bunu bilemesen de, bu dünyada

Aramızdaki benzerlikler. Yapabildiğim sürece sana yardım etmek istiyorum. Flora, hâlâ hiçbir şey bilmiyordu, sadece kabul edebildi.

O gece, balina kemiğinden korsesi çıkarıldığı için rahatlamış bir halde, usulca uzandı. Kaburgalarına bakarak, küçük mor kaburgalarını saydı. ortaya çıkan morluklara baktı ve Bayan Keppel'in salonundaki kadınların hayatlarının her günü bu acıyı nasıl çekebildiklerini merak etti.

Göğsüne tırmanmaya çalışan Panther'i uzaklaştırarak onu okşadı.

'Yaptıklarımın dolayısı bu acıyı hak ettiğimi düşünüyorum. Tabii Archie ikimize de yalan söylemediyse ve bir zamanlar düşündüğüm gibi bir serseri değilse. Aurelia'ya onun evlenilecek biri olmadığını söylediğimde haklı olduğumu umuyorum,' dedi Aurelia, kadifemsi kulaklarını kaşıyarak. 'Ve bugüne gelince, itiraf etmeliyim ki kendimi daha çok

Alice tavşan deliğinden aşağı düşüyor, sanırım bu seni Cheshire kedisi. Asıl soru şu, Panter sevgilim, neden bu evdeyiz?

Panther cevap olarak memnuniyetle mırıldandı.

"Bayan Flora, hemen aşağıya, Bayan Keppel'in salonuna gelmeniz gerekiyor.

"Neden?

"Bir ziyaretçiniz var.

"Gerçekten mi? Kız

kardeşim mi?" 'Hayır, bir

beyefendi.' "Adı ne?

"Bağışlayın Bayan Flora, bilmiyorum.

Flora, Peggie'yi merdivenlerden aşağı kadar takip etti, ağır yünlü elbisesini kaldırarak eteklerine takılıp düşmesin diye. Bayan Keppel'i Archie Vaughan'la birlikte ateşin başında buldu.

'Flora canım, Lord Vaughan'ın yeni evinde iyi ve mutlu olup olmadığını sormak için bizi ziyaret etmesi ne kadar hoş, değil mi? Seni mahzende tutmadığıma, su ve ölü farelerle beslemediğıme dair onu ikna etmeye çalıştım ama bunu ona kanıtlamam konusunda ısrar etti. Ve işte burada, Lord Vaughan.'

Flora, Archie'nin burada bulunma nedenini tanımlamak için pek çok sıfat düşünebilirdi ama en son kullanacağı sıfat 'tatlı' olurdu.

"Merhaba, Bayan MacNichol.

"Merhaba Lord Vaughan.

"Çok iyi görünüyorsunuz.

Sağlığım yerinde, teşekkür ederim. Ya siz?"

"Soğuk algınlığımlı atlattım, evet.

Flora onun bakışlarından kaçtı ve Bayan Keppel bir iyilik perisi gibi araya girerek sessizliğı bozdu. "Biraz şeri alır mısın, Flora? Üşümeni engelleyeceğine eminim.

"Teşekkür ederim. Flora kadehi kabul etti ve üçü birlikte kadeh kaldırdı - neye, Flora emin değildi.

'Bayan Keppel, Fabergé süs eşyaları koleksiyonunuzu genişlettiğinizi görüyorum. Bu güzel bir parça,' dedi Archie kibarca, masanın üzerindeki küçük mücevherli yumurtaya doğru başıyla işaret ederken.

'Ne kadar nazıksınız Lord Vaughan,' dedi Bayan Keppel. 'Şimdi, lütfen beni bağışlayın ama Bayan Stacey ile menü hakkında görüşmem gerekiyor. Yarın akşamki yemek ve çiçekçi her an gelebilir. Lütfen annenize en iyi dileklerimi iletin.

"Gönderirim, elbette.

Bayan Keppel odadan çıktı ama Flora'ya bilmiş bir bakış atmadan önce değil.

İkisi sessizlik içinde durdular, Flora ona değil başka bir yere bakıyordu ama yine de onun bakışlarının üzerinde durduğunun farkındaydı. Sonunda, balina kemiği ve yeni ayakkabıların verdiği ıstırapla teslim oldu.

"Oturalım mı? Neredeyse ateşin yanındaki sandalyeye çökecekken Archie'ye karşısındakine oturmasını işaret etti. İçini ısıtan şarabından bir yudum alarak Archie'nin konuşmasını bekledi.

"Bağışlayın Bayan MacNichol... size Flora diyebilir miyim?" "Hayır, diyemezsiniz.

Archie zorlukla yutkundu. "Hayır. Açıklamalıyım, anlamıyorsunuz.

"Yanılıyorsun, kız kardeşimi daha dün gördüm. Her şeyi anlıyorum.'

"Anlıyorum. Size ne söylediğini sorabilir miyim?

"Babamla Esthwaite Malikânesi'nin Aurelia'ya çeyiz ve High Weald'a da evlendiğinizde çok ihtiyaç duyacağı parayı sağlamak için satılmasına karar vermiştiniz.

Archie bakışlarını ondan ayırdı. "Evet, durumun doğru bir değerlendirmesi bu.

"Ancak Lord Vaughan, kız kardeşim bana High Weald'da bolca fırsatınız olmasına rağmen henüz evlenme teklif etmediğinizi söyledi. Ve Aurelia, bir dizi cazip teklifi geri çevirdiği için, şimdi kendini ailemizin High Weald'daki evine çekilmekten başka bir alternatifi olmadan buluyor.

Scottish Highlands. Son taşınmaları tamamen Lakeland'daki evimizin sizin - ve kız kardeşimin - geleceğinin devamı için satılmış olması gerçeğinden kaynaklandı.

"Evet," diye yanıtladı uzun bir aradan sonra.

'Peki Lord Vaughan, kız kardeşimi mahkûm ettiğiniz yalnız ve izole geleceğe dönmesini engellemek için acele etmeniz gerekirken Bayan Keppel'in salonunda benimle birlikte oturarak tam olarak ne yaptığınızı söyler misiniz?

'Tanrım, Flora! Sözlerin bir adamı yirmi adımda öldürebilir. Onları kağıda dökmeyi hiç düşündün mü?

"Şaka yapacak havada değilim Lord Vaughan. Ve lütfen bana Flora demekten vazgeçin.

'Bunu görebiliyorum, tıpkı ne kadar güzel giyindiğinizi ve ne kadar zarif görüldüğünüzü görebildiğim gibi-'

"Yeter! Flora öfkeden titreyerek ayağa kalktı. 'Panter'in fareyle oynadığı gibi neden iki kız kardeşimizle de oynadığını bana söylemeyecek misin?

Ve bunun da ötesinde, beş nesildir ailemize ait olan evi satması için babamı neden dolandırdığını?

"Tahmin edemiyor musun?

Bunu yapmakta zorlanıyorum Lord Vaughan.

"O zaman sana bilmediğin bir şey söyleyeyim. Archie ayağa kalktı ve odayı adımlamaya başladı, sadece şeri sürahisinden bardağını yeniden doldurmak için durakladı. "Esthwaite'de kız kardeşinle ilk tanıştığımda, annem tarafından önümden geçirilen onca gelin adayından sonra kiminle evlendiğimin pek de önemli olmadığına karar vermiştim. Şöhretimin farkında olduğunuzu biliyorum ve bunu inkar etmiyorum. Bu zamana kadar birçok kadınla aşk yaşadım. yıllar boyunca. Kendimi savunmak için söylemeliyim ki, bu ego yüzünden değil, sadece kalbimi fethedebilecek bir eş bulmaya yönelik umutsuz bir ihtiyaçtan kaynaklanıyordu. Bayan MacNichol, birçok kadın gibi siz de erkeklerin aşk konusunda sizin gibi romantik fikirlere sahip olmadığını düşünebilirsiniz. Ama sizi temin ederim ki en azından, yanıyorsunuz. Ben de Dickens, Austen ve Flaubert okudum ... ve aşkı bulmayı diledim.

Gözlerini ateşe dikmiş olan Flora şarabından son yudumu aldı ve sessiz kaldı.

"Kız kardeşinle tanıştığımda, dürüst olmak gerekirse, böyle bir kadın bulma umudumu yitirmiştim. Annem de tahmin edebileceğin gibi Aurelia'nın -en eski arkadaşının kızının- bana eş olması fikrine çok hevesliydi. O ve annen bu olasılığı çoktan tartışmışlardı ve annen Esthwaite'i satma konusunda babanla konuşmayı kabul etmişti. Evden her zaman nefret ettiğini, evi geçmişteki kabahatleri için bir ceza olarak gördüğünü biliyor olabilirsiniz. Bir bahaneye sahip olma düşüncesi

kızını ve Kent'teki en eski arkadaşını istediği zaman ziyaret edebilmesi ve dilediği kadar kalabilmesi, sanırım

Babanızın sevdiğini çok iyi bildiği Highlands'e taşınmanın verdiği rahatsızlık.

"Ne kabahati?" Flora karşılık verdi. "Annemin karakterine de hakaret etmeyi mi tercih ediyorsun?"

'Bağışla beni Flora, ben sadece bizi bugüne neyin getirdiğini açıklamaya çalışıyorum. Lütfen, izin verin devam edeyim.

Flora bir kez daha ateşe baktı ve hafifçe omuz silkerek kabul etti.

"Açık konuşmak gerekirse, kız kardeşinizi Londra'da gördüğümde ondan hoşlandım, onu tatlı huylu ve güzel buldum ve en azından birlikte yaşayabileceğim biri olduğunu hissettim. Bu yüzden, atış tatilinde babanla ona evlenme teklif etmem ve Esthwaite Malikanesi'nin satılması konusunda anlaştık.

"O zaman neden dönüş yolunda beni ziyarete geldin?"

"Gerçek şu ki, bilmiyorum. Archie ona bakakaldı. "Tek söyleyebileceğim - ve bunun yeterince iyi olmadığını biliyorum - içimden bir şeyin beni buna zorladığı.

Flora: Atımla Esthwaite Hall'a koşarken üzerine yengeç elması yağdırdığım ve neredeyse öldürdüğüm küçük kız. Yine de diğer kızların yapacağı gibi asla "söylemeyen". Ve şimdi, büyümüş, çok zeki, korkusuz ve gururlu, ruhunda daha önce hiçbir kadında görmediğim türden bir güç var. Ve evet, çok da güzel. Bağışla beni Flora, ne de olsa ben bir erkeğim.

'Haklısın. Bu yeterince iyi bir cevap değil,' dedi sonunda. "Beni büyüledin,"

diye devam etti Archie. 'O kadar ki, seni görmeye geldim.

Sadece bir gün önce babanla anlaşmış olmama rağmen. Ve benim olmasını istediğim kadını düşündüğümde hayal ettiğim her şey

Birlikte geçirdiğimiz o günlerde eşim karşıma çıktı. Ve her zaman aradığım şeyin en başından beri burnumun dibinde olduğunu fark ettim.

Flora nefes almaya cesaret edemedi; adamın kendisine yönelttiği ağır bakışların aksine, ateşin içinde hafifçe dans eden alevlere odaklanmaya devam etti.

"Böylece Esthwaite'den ayrıldım ve size ele almam gereken bir durum olduğunu söyledim. Ama bu arada çarklar çoktan dönmeye başlamıştı ve Aurelia birkaç gün sonra High Weald'a geldi. Ondan uzak durmak için elimden geleni yaptım ama hem onun hem de ailemin hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordum.

Yine de silahlarımı *bırakmadım* ve evlenme teklif etmemeyi başardım ve sonunda o da gitti. Onun sıkıntısını gördüm ama kararlılığım ve kalbim yerinden oynamadı. Çünkü sevdiğim *sensin*.

Archie ağır ağır şezlonga oturdu. Salonu sessizlik hüküm sürüyordu.

"Bu içten beyanına yanıt vermeyecek misiniz, Bayan MacNichol? Archie yalvardı.

Flora sonunda gözlerini ona dikti ve ayağa kalktı. "Evet, cevap vereceğim. Şöyle: Yaptığınız her şeyin benim için olduğunu söylüyorsunuz. Bu doğru *değil*. Yaptığın her şey *kendin* içindi. Yanlış yönlendirilmiş bir nedenden ötürü, mutluluğunun anahtarının bende olduğuna inanıyorsun. Ve bunun peşinde koşarken, sevdiğimi hatırlatmam gereken aile evimizin satılmasına neden oldun ve ailemi İskoçya'da sürgünde yaşamaya zorladın. Ama daha da önemlisi, kız kardeşimi Londra sosyetesinin önünde küçük düşürdünüz ve kalbini kırdınız. Size soruyorum Lord Vaughan, tüm bunlar *benim* için nasıl mümkün olabilir?

Öfkesi içinde yükselirken adımlarını hızlandırmaya başladı. 'Ne yaptığını göremiyor musun? Kendi bencil arzularının peşinde koşarak ailemi yok ettin!

'Elbette, aşkın peşinde koşmak çoğu zaman bencilliktir? Düşündüm ki ... Duygularıma karşılık verebileceğini hissettim.

"Yanılıyorsunuz, ama öyle olsaydı bile, kendi duygularımı asla sevdiklerimin ihtiyaçlarının üstünde tutmazdım.

'O zaman sen benim inandığım kişisin,' diye fısıldadı, neredeyse kendi kendine. "Ve tabii ki Flora," dedi derin bir iç çekerek, "haklısın. Peki, ne yapmamızı öneriyorsun?

"Biz diye bir şey yok," diye yanıtladı Flora, artık bıkmış bir halde. "Ve asla da olamaz. Ama beni gerçekten sevdiğini kanıtlamak ve bir nebze olsun dürüstlüğünü geri kazanmak istiyorsan, hemen Aurelia'ya gidecek ve ona gecikmiş evlenme teklifini yapacaksın. Ve dahası, Aurelia'yı Onu sev.'

"Yapmamı istediğiniz şey bu mu?" "Evet.

"Ve bana karşı bir şey hissettiğini itiraf edemiyorsun?" "Hayır.

Archie gözlerini Flora'nın kollarıyla buluşturmak için kaldırdı ve onun bakışlarında öfkeden başka bir şey göremedi. 'Öyle olsun,' dedi sessizce. 'Eğer istediğin buysa, o zaman ne istersen yapacağım.

"Ben de bunu istiyorum.

"O zaman ben gidiyorum ve size gelecekte iyi şanslar diliyorum. "Ben de sana.

Flora onun salondan çıkışını izledi. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı boş odaya çaresizce, arabasının ön kapıdan takırdayarak uzaklaştığını duyarken.

Neyse ki Bayan Keppel'in onu Londra'nın sosyal hayatına sokma planları, Flora'nın Archie'yi kendi isteğiyle kız kardeşinin kollarına geri gönderdiği gerçeği üzerinde duracak çok az zamanı olduğu anlamına geliyordu.

Ertesi gece Bayan Keppel'in kampanyası ciddiyetle başladı. Flora, kobalt mavisi duchesse saten bir elbise giymiş ve boynuna ödünç alınmış safirler takılmış olarak, resmi bir akşam yemeğinde onur konuğu olarak takdim edildi. Misafir salonunda içki içerken, etrafında toplanan bir sürü yüz, onun duruşuna ve güzelliğine hayranlık duyuyor ve Flora'yı Londra'ya getirdiği için Bayan Keppel'i övüyordu.

'Onun ilk kez sahneye çıkmasının doğru olduğunu düşünüyorum. Ben de bunu ona sağlamak için elimden geleni yapıyorum. Bayan Keppel konuklarına gülümsedi. Flora onlarla öyle bir isim ve unvan karmaşası içinde tanıştırılmıştı ki, hepsini hatırlamaya çalışmaktan başı dönüyordu - 'Lütfen Leydi ile tanışın' ve 'Şunun Lordu' - bu yüzden Kontes Torby birkaç gün önceki ikindi çayından. Ve tabii ki Çocukları Sonia ve Violet'in oyun arkadaşları olan, meydanın karşısındaki Alingtonlar.

Akşam yemeği, misafir odasıyla aynı katta bulunan muhteşem yemek salonunda yenmişti. Flora, George Keppel'in solunda oturduğu için mutluydu. George Keppel, düzgünce kıvrılmış bıyıklarının altındaki dudaklarında bir gülümsemeyle ona döndü.

"Bayan MacNichol - Flora - bu akşam yemekte yanımda olmanız ne büyük bir zevk," dedi ve kadehine yakut kırmızısı şarap doldurarak sinirlerini yatıştırmaya yardımcı oldu. 'Lakeland'daki evinizin güzelliğinden sonra şehirde yaşamak bir şok olsa da, umarım burada sizi mutlu edecek çok şey bulmuşsunuzdur. botanik ve sanat tutkularınızı canlandırın. Sahip olduğumuz birçok galeri

size bir kitabın öğretebileceğinden daha fazlasını öğretir. Kızlarımızı da benzer bir tutkuya ikna etmeye çalışmalısınız.

"Kesinlikle elimden geleni yapacağım. Masanın karşısındaki Leydi Alington, 'Vaughan kızı kendine tatmin edici bir sevgili bulmuş' gibi görüldüğünden bahsederken Flora, Bay George'u ancak yarı yarıya duydu. Ve şu gece uçan oğullarına gelince, söylentiler var-'

Flora? Kendini iyi hissediyor musun? Oldukça solgun görünüyorsun. Bay George'un sesi dikkatini geri çekti.

"Özür dilerim efendim, günün yorgunluğu olmalı.

"Elbette öylesin canım. Umarım Violet son şiir fikriyle kulağını tırmalamıyordur.

"Güçlü bir kişiliği var," dedi Flora dikkatle. "Takdir edilecek bir şey.

Sol tarafından bir kahkaha sesi geldi. Leydi Sarah Wilson'ın belirgin gözleri neşeyle parlıyordu. "Sevgili Alice diplomaside usta olduğunuzu söylemişti, Bayan MacNichol.

Londra'daki bu iğneleyici konuşmalarda kendini yetersiz hissediyordu. "Ben sadece gözlemlediğim kadarıyla konuşuyorum, Leydi Sarah. Nasıl eğleniyorsunuz? kaz ciğeri?"

On çeşit yemek vardı - Flora'ya göre en az yedi tanesi çok fazlaydı. Etleri kemirmiş, Bayan Stacey'nin o gün kızartmış, haşlamış ya da köri yapmış olması gereken hayvanların sayısı karşısında şok olmuştu.

Bay George sonunda erkekleri konyak ve puro içmeye götürdüğünde, Flora kadınları salonda takip etti ve çoğunlukla kocaları olmayan erkeklerle şehirde görülen kadınlarla ilgili boş dedikodular kafasının üzerinden geçerken sessizce kahvesini yudumladı. Hayranlık ve dehşet karışımı bir duyguyla dinledi. Belki de sadece saftı ama evliliğin kutsal olduğunu varsaymıştı.

"Peki, Flora için aklınızda genç bir adam var mı? Leydi Alington Bayan Keppel'e sordu.

"Belki Flora'nın kendi fikirleri vardır," diye cevap verdi sponsoru, Flora'ya delici bir bakış fırlatarak.

"Peki bu şanslı beyefendi kim olabilir?

"Ben ... Tanrım, Londra'ya yeni geldim," diye diplomatik bir yanıt verdi Flora.

'Eminim Bayan Keppel'in himayesi altında birinin sizi kapması uzun sürmeyecektir. Bir sürü kış dansı var.

etrafa göz atma fırsatınız olacak. Gerçi iyi sevgililerin çoğu çoktan kapıldı.

Archie'nin dün zorunlu olarak hayatından çıkmasından bu yana Flora ilk planına geri dönmekten ve günlerinin geri kalanını yalnız geçirmekten son derece mutluydu.

Herkes gittikten sonra Bayan Keppel onu iki yanağından öptü. 'İyi geceler, canım, ve şunu söylemeliyim ki kendini çok iyi ifade ettin. Bu gece seninle gurur duydum. Görüyorsun ya George, onun hakkında haklıymışım,' dedi kocası onu odadan çıkarırken.

"Haklıydın canım, ama sen ne zaman yanıldın ki? Flora merdivenleri çıkarken onun söylediklerini duydu.

Flora, Moïselle ve Bayan Keppel'den Sonia'yı eve götürmek için izin istemişti. Kew Bahçeleri'ne gideceklerdi. Bay Rolfe onları oraya götürmesi için bir araba ayarlamıştı ve Flora doğayla iç içe olma ve nadir örnekleri inceleme düşüncesiyle heyecandan titriyordu. Yarattığı eğlence ona Archie'yi hatırlatacak olsa bile.

"Bunu bozmasına izin vermeyeceğim," dedi kendi kendine kararlılıkla.

Peggie kahvaltı tepsisiyle Flora'nın odasına geldiğinde, "Üzgünüm Bayan Flora," dedi, "ama Bayan Keppel öğleden sonra çay içmek için kendisine ve bir konuşma katılmanızı istiyor. Bahçenize başka bir gün gitmek zorunda kalacağınızı söylüyor.

"Ah. Flora dudağını ısırdı. "Misafirin kim olduğunu biliyor musun?

"Yakında öğrenirsiniz hanımefendi, ama siz Bayan Keppel'in salonunda onlara katılmadan önce ben sizinle ilgileneceğim. Sizi saat tam üçte burada göreceğim.

Flora, Sonia'yı kreşte gördüğünde ona 'Merak etme,' dedi ve Sonia gezinin iptal edilmesinden duyduğu hayal kırıklığını dile getirdi. "Eminim Moïselle bu sabah St James's Park'a yürüyüşe gitmemize aldırılmaz. Yol boyunca Fransızca konuşacağımıza söz vermemiz gerekecek.

geri.' Flora ona göz kırptı. "Bu sabah nasılsın Violet?" diye sordu ona dönerek.

"İyiyim, teşekkür ederim. En iyi arkadaşım Vita dersten sonra öğle yemeği için buraya geliyor. Okulda yarım günümüz var.

"Anlıyorum.

Violet, "Saat tam birde burada olmanı bekliyorum, Nannie," dedi.

Odadan çıkarken Nannie, Violet'in buyurganlığı karşısında kaşlarını kaldırdı.

Nannie, Flora'ya fısıldayarak, 'Ve sana söyleyebilirim ki, Bayan Sackville-West çok tuhaf bir kadın,' dedi. "Sadece benim çocuk odamda olmadığına seviniyorum. İkisinin kitap ve edebiyat tartışmalarını duymalısın. sanki gerçek profesörlermiş gibi. Kendini çok ciddiye alıyor. Ve Violet ona kafayı takmış durumda, bunu inkar etmek mümkün değil.

"O halde onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.

"Pekala, Bayan Flora, öyle ya da böyle, önünüzde ilginç bir gün olduğunu söyleyebilirim.

Sonia'yla birlikte St James's Park'ta yürümek Flora'nın tam da ihtiyacı olan şeydi. Ekim günü serin olsa da aydınlıktı ve yapraklar kehribar, yanık altın ve kırmızının tüm tonlarına dönüşmeye başlamış, ayaklarının altında canlı bir halı oluşturmak için düşüyordu.

"Bakın. Flora parkın kenarındaki yüksek bir çatıyı işaret etti. 'Kırlangıçların toplandığını görebiliyor musun? Güneye, Afrika'ya uçmaya hazırlanıyorlar. Kış yaklaşıyor.

"Aman Tanrım, Afrika!" diye soludu Sonia, birbirleriyle sohbet eden kırlangıçları izlerken. 'Bu çok uzun bir yol. Ya uçarken yorulurlarsa ne olacak? denizin ötesine mi uçuyorlar?

"Güzel soru ve cevabını gerçekten bilmiyorum. Belki de aşağı uçup bir tekneye biniyorlardır. Bakın, bir sincap var. Muhtemelen kış için evinde saklamak üzere fındık topluyordur. Çok yakında uyuyacak; bahara kadar onu bir daha göremeyeceğiz.

"Keşke bir sincap olsaydım. Sonia küçük burnunu kırıstırdı. "Ben de kış boyunca uyumak isterdim.

Kreşteki öğle yemeği için tam zamanında eve gelen Flora, personel ve çocuklarla birlikte masaya oturdu. Violet, koyu renk gözlü, solgun tenli, kısa kahverengi saçlı ve ince gövdeli bir çocuk olan arkadaşıyla fısıltıyla yaptığı konuşmadan başını kaldırıp bakmadı bile. Onun bir kız olduğunu bilmeseydi, Flora onu bir erkek sanabilirdi. Aralarındaki tuhaf yakınlık dikkatini çekti: Violet sürekli Vita'nın eline dokunuyor, hatta bir ara elini hafifçe diğer kızın dizine koyuyordu.

"Nannie, Vita ve ben şimdi odama çekiliyoruz. Vita bana yeni şiirlerini okumak istiyor.

"Gerçekten de öyle mi? Nannie nefesinin altında mırıldandı. "Bayan Vita'nın dadısı onu eve götürmek için geldiğinde, saat tam üçte burada olmayı unutma. Annenin özel misafiri saat dörtte gelecek ve evin sessiz olması gerekiyor. Siz de saat beşte onlara katılacaksınız, Bayan Flora,' diye ekledi Nannie, Sonia'yı yüzünü yıkaması için çıkarırken, Vita ve Violet de arkalarından kol kola odadan çıktılar.

Saat üçte Barny, kolunda bir elbiseyle Flora'nın odasına girdi.

"Bayan Keppel çayda bunu giymeni istiyor, ben de tazelemek için aşağıya indirdim.

Flora tuvalet masasına oturdu ve Barny'nin saçlarını, keskin dişli sedef taraklarla düzgünce tutturulmuş, vahşi lüleler yerine düzenli bir hale getirmesine izin verdi. Sonra kendini korkunç balina kemiği korseye maruz bırakarak, Bayan Keppel'in açık cömertliğine rağmen, sahibinin kaptisine göre giydirilen büyük boy bir oyuncak bebek gibi hissetmeye başladığını düşündü. Çok nankör görünmeden bu konuda yapabileceği pek bir şey de yoktu. Barny krem ve mavi çizgili elbiseyi bağlarken Flora, toplumun erkeklerin kadınlarının süslenmesini, boyanmasını ve süslenmesini istediği yönündeki tüm ısrarlarına rağmen, babasının pantolonuyla Scafell'e tırmanışını hatırladığını düşündü. Ve bunun Archie için zerre kadar önemli olmadığını...

"Bayan Flora?

"Evet? Flora kendini hayalinden geri çekti.

"Küpleri daha sıkı bağlayıp bağlayamayacağınızı soruyordum. Bu öğleden sonra bir tanesi çay fincanınıza düşerse Tanrı yardımcımız olsun!

"Tanrım, işte bu bir felaket olurdu," diye kabul etti, gülümsemesini bastırmaya çalışarak.

'Yanaklarınıza biraz renk katmak için biraz gül kremi süreceğim ve çağrıldığınızda aşağı inmeye hazır olacaksınız. Siz sadece kitaplarınızdan biriyle sessizce oturun, hazır olduklarında Bayan Draper sizin için kalkacaktır.

"Teşekkür ederim.

"İyi şanslar, bayan.

Barny odadan çıkarken Flora kaşlarını çattı ve on dakika sonra geldiğini duyduğu bu gizemli misafirle bir fincan çay içmek için neden 'şansa' ihtiyacı olduğunu merak etti. Flora zaman geçirmek için yazı masasına gitti ve günlüğünü çıkararak korkunç olayı belgelemeye devam etti

Archie ile konuşması. Bunu yazmak bile onu gözyaşlarına boğuyordu. Sonunda kapısı çalındı ve Bayan Draper göründü.

"Bayan Keppel şimdi salonda ona katılmanızı istiyor. "Pekâlâ.

Flora Bayan Draper'ı aşağıya kadar takip etti ve Bayan Keppel'in özel konuşunun gelişini müjdeleyen gergin sessizliği hissetti.

"Hazır mısınız? Bayan Draper ona sordu. "Evet.

"Çok iyi. Salon kapısına vurmak için elini kaldırdı ve Flora kapının hafifçe sallandığını fark etti.

"Gelin," diye içeriden Bayan Keppel'in sesi geldi.

Bayan Draper kapının kolunu kavrayıp açarken tısladı: "Ve Tanrı aşkına, sizi tanıştırmak reverans yapmayı unutmayın.

"Flora, canım. Bayan Keppel ona doğru geldi. "Bugün ne kadar güzel görünüyorsun, değil mi Bertie? Flora'nın elini tuttu ve onu, devasa cüssesiyle iki kişilik kanepenin tamamını kaplayan gri sakallı bir beyefendiye götürdü.

Flora, Bayan Keppel kendisinden sadece bir adım ötede durana kadar ona yaklaşıırken, bir çift keskin gözün kendisini değerlendirdiğini hissetti. Odayı bir puro dumanı bulutu kapladı ve beyefendi onu izlemeye devam ederken bir nefes daha çekti. Flora, beyefendinin bacağına yanında bir şey kıpırdayınca irkildi ve onun girişiyle canlanan ve şimdi kendisini selamlamaya gelen kahverengi kulaklı beyaz bir tilki teriyeri olduğunu gördü.

"Merhaba. Flora küçük köpeğe gülümsedi ve içgüdüsel olarak onu sevmek için uzandı.

"Flora, bu benim sevgili arkadaşım Bertie. Bertie, seni Bayan Flora MacNichol ile tanıştırayım.

Flora kendisine söylendiği gibi derin ve umduğu gibi zarif bir reverans yaptı. Olabildiğince zarif bir şekilde ayağa kalkarken, bu beyefendinin çok tanıdık olduğunu fark etti. Bunu izleyen sessizlikte, gözler ona bakmaya devam ederken Flora sonunda bağlantıyı kurdu. Ve dizlerinin bağı çözüldü.

"Sana onun çok güzel olduğunu söylemedim mi? Bayan Keppel sessizliği bozdu. "Gel Flora, yanıma otur.

Flora, Bayan Keppel'i takip ederek, görünüşe göre 'Bertie' diye çağrılan adamın karşısına yerleştirilen şezlonga gitti. Flora oturabildiğine şükretti, yoksa şok içinde yere düşebilirdi.

Yine de adam konuşmadı, sadece ona bakmaya devam etti.

"Çay için zili çalacağım. Eminim hepimiz taze bir fincanla idare edebiliriz. Bayan Keppel şöminenin yanındaki zile basarken, Flora sponsorunun efsanevi sakinliğinin bile sessizlikten rahatsız olduğunu görebiliyordu. Sonunda Bertie purosunu bir kez daha eline aldı, yeniden yaktı ve üfledi.

"Londra'yı nasıl buluyorsunuz, Bayan MacNichol?" diye sordu ona.

"Çok hoşuma gidiyor, teşekkür ederim. . .' Ona nasıl hitap edeceğini bilemediğini fark edince sesi kesildi.

"Lütfen, baş başayken bana sevgili Bayan George gibi "Bertie" diyebilirsiniz. Burada hepimiz arkadaşız. Ve belki de Violet ve Sonia gibi bana "Kingy" diye hitap etmek için biraz olgunsunuzdur. O zaman onaylarcasına gülümsedi, mavi gözleri neşeliydi ve odadaki gerginlik biraz olsun azaldı.

"Peki," dedi purosundan bir nefes daha alarak, "sevgili annen nasıl?" "Ben ... o iyi, teşekkür ederim. Ya da en azından öyle olduğuna inanıyorum, çünkü onu hiç görmedim.

İskoçya'ya gittiğinden beri.

"Flora'nın ailesinin Lakes'deki evlerinden Highlands'e taşındığını söylediğimi hatırlıyor musun Bertie? Bayan Keppel sordu.

'Ah, evet, çok da iyi bir seçim yapmışlar. İskoçya hiç şüphesiz Britanya Adaları'nın en sevdiğim bölgesi. Özellikle de Balmoral. Highlands'i hiç ziyaret ettiniz mi Bayan MacNichol?

"Çok daha gençken babaannem ve dedemi ziyarete gitmiştim ve oranın çok güzel olduğunu hatırlıyorum. Flora tutarlı cümleler kurabilecek kadar sakinleşmeye çalışıyordu. Adamın sesinin tınısı onu şaşırtmıştı, kelimelerinde neredeyse Cermen tınısı vardı ve kulağa oldukça yabancı geliyordu.

Bayan Draper ve uşak çay ve sandviç, kek ve hamur işleriyle dolu bir el arabasıyla geldiler. Siyah bir gölge Bayan Draper'ın ayaklarının dibinden hızla geçti ve o ana kadar son derece sakin olan teriyer, kulak tırmalayan bir dizi havlamayla kendini ona doğru fırlattı. Hiç düşünmeden, Flora ayağa fırladı ve tıslayıp tüküren kediye kucağına aldı.

Terrier'in havlamaları gür bir kahkahayla noktalanıyordu. "Caesar, topukla!" diye emretti ve köpek geri çekilerek sahibinin yanına oturdu. "Peki, bu kim olabilir Bayan Mac-Nichol?

"Bu Panter," dedi Flora, titreyen kediye yatıştırmaya çalışarak. Bertie,

'Ne muhteşem bir adam,' dedi. "Onu nasıl buldunuz?" "Onu yavruyken bir zift tarlasından kurtardım.

Göller.

"Flora, lütfen Panther'i dışarı çıkar," dedi Bayan Keppel.

'Benim için gerek yok, Bayan George. Bildiğiniz gibi hayvanları severim.

Flora usulüne uygun olarak Panther'i koridora bıraktı ve kapıyı sıkıca kapattı,

sonra tekrar oturdu. Bayan Keppel çayı doldururken, elinin titreyip güzel elbisesinin üzerine dökülmesinden korktuğu için çaya dokunamayacağını biliyordu.

'Bayan MacNichol, bana öyle geliyor ki Bayan George'da çok kurnaz ve zeki bir silah arkadaşınız var. Çünkü' - Bertie purosundan bir nefes aldı, Bayan Keppel'e sevgiyle gülümsedi - 'Size dürüstçe söyleyebilirim ki o günü göreceğimi hiç düşünmemiştim-'

Günün ne olduğunu Flora asla bilemeyecekti, çünkü puro dumanını içine çekmesi muazzam bir öksürük ve boğulma nöbetine yol açmıştı. Zaten kızarmış olan teni pancar kırmızısına dönmüş, gözleri göğsüne doğru akmaya başlamıştı.

yeterince nefes almak için mücadele etti. Bayan Keppel bir bardak su doldurdu ve kanepede onun yanına çökerek bardağı dudaklarına götürdü ve onu yudumlamaya zorladı.

'Lanet olsun sana, kadın! Suyu değil, konyağa ihtiyacım var!' Bir bardak çekti Pardösüsünden büyük, şal desenli bir mendil çıkardı ve Bayan Keppel'in eteklerine dökülsün diye suyu iterek yüksek sesle burnunu silmeye başladı.

Bayan Keppel ayağa kalkıp büfenin üzerinde duran sürahiye doğru ilerlerken, "Bertie, puroları gerçekten bırakmak zorunda kalacaksın," diye azarladı. 'Gördüğün her doktorun aynı şeyi söylediğini biliyorsun. Bu şeyler senin ölümün olacak, gerçekten olacak. Kadın ona konyağı uzattı, adam bir yudumda içtikten sonra bardağı bir yudum daha içmesi için uzattı.

"Saçmalık! Bu sadece lanet olası İngiliz havası ve bitmek bilmeyen rutubeti. Biarritz'de ne kadar iyi olduğumu hatırlıyor musun?

"Bertie, bunun doğru olmadığını biliyorsun. En son oraya gittiğimizde -'

"Yeter!" diye kükredi, sonra ikinci konyağı da hızla içti. Bunu yaptıktan sonra bakışları bir kez daha Flora'nın üzerine düştü. 'Nelere katlanmak zorunda olduğumu görebiliyor musunuz, Bayan MacNichol? Bana kreşteki bir çocuk gibi davranılıyor.

Bayan Keppel kararlı bir şekilde, 'Size sevildiğiniz gibi davranılıyor,' diye karşılık verdi.

Flora yeni bir patlama bekledi, ama Bayan Keppel onun yanına oturup elini avuçlarının içine alınca, sakın sakın başını salladı.

'Biliyorum canım. Ama bugünlerde herkes eğlencemi bozmaya çalışıyor gibi geliyor.

'Herkes hiçbirimizin seni kaybetmenin acısına katlanmak zorunda kalmamasını sağlamaya çalışıyor.

"Bu kadar yeter. Bir sineği kovalar gibi Bayan Keppel'e doğru bir el salladı. 'Bayan MacNichol'a iyi bir ilk izlenim verdiğim söylenemez. Bana kendinizden bahsedin. Hangi uğraşlardan hoşlanırsınız?

Flora, aklına gelen ilk şey olduğu için, "Kırsal kesim," diye cevap verdi. "Elbette," diye ekledi aceleyle, "bildiğim tek şey bu ve burada büyümüş olsaydım şehir hayatını da aynı derecede sevebilirdim. Londra'nın çok güzel bir yer olduğunu öğreniyorum.

Özür dilemenize gerek yok Bayan MacNichol. Kader daha nazık olsaydı, ben de taşrayı seçerdim. Söyleyin bana, ata biner misiniz?

Flora, ona 'Bertie' diye hitap edemediği için, 'Evet,' diye cevap verdi. 'İtiraf etmeliyim ki, Rotten Row'da ne yapacağımı bilemem. Engebeli arazide ata binmeyi öğrendim ve eyer üzerinde hiç de zarif değilim.

"Ah, ne günlerdi ama! Bir çocuk gibi ellerini birbirine vurdu. "Genç bir adamken, İskoç bozkırlarında dörtnala koşmaktan daha çok sevdiğim bir şey yoktu. Başka hangi uğraşlar kalbinizi hızlandırır, Bayan MacNichol?

"Keşke size bunun şiir ya da dikiş olduğunu ya da mükemmel piyano çalabildiğimi söyleyebilseydim, ama gerçek şu ki sevdiğim her şey açık havada olma eğilimindedir. Örneğin hayvanlar...'

"Aynı fikirdeyim! Ayaklarının dibinde kuyruğunu sallayan köpeği sevgiyle işaret etti. "Sanata gelince... benim konumumda onlara tahammül etmek ve alkışlamak zorundayım. Yine de operada, ruhani ya da psikolojik bir anlam bulmam gereken oyunlarda ya da tek kelimesini bile anlayamadığım şiir dinletilerinde oturduğum bitmek bilmeyen geceleri hayal bile edemezsiniz.

'Bertie! Kendine haksızlık ediyorsun,' diye araya girdi Bayan Keppel. "Son derece iyi okuyorsun.

'Çünkü öyle olmak zorundayım. Bu benim işimin bir parçası. Flora'ya göz kırptı.

"Hayvanları resmetmeyi seviyorum ama insanları resmetmeyi pek beceremiyorum. Onlar çok daha karmaşık görünüyor. Flora bu cevabın ikisini de yatıştıracağını umuyordu.

"İyi dedin! Bertie onun dağ gibi kalçasını tokatladı.

"Bertie, araban aşağıda bekliyor. Bu gece bir nişanın olduğunu biliyorsun ve-'

"Evet, tamamen farkındayım. Flora'ya gözlerini devirerek söze dökülmeyen bir arkadaşlık gösterdi. "Bayan MacNichol, Bayan George haklı. Ben gitmeliyim

Ulusa ve Kraliçe'ye hizmet etmek.

Flora hemen ayağa kalktı ve bir kez daha derin bir reverans yapmak üzereyken Kraliçe onu kendisine doğru çağırdı.

"Buraya gel, canım.

Flora birkaç adım yürüdü ve adamın önünde durdu. Adam onun ellerini avuçlarının arasına aldığı anda hayretler içinde kaldı; parmaklarında kabaşon yakutlar ve altın armalar vardı.

"Sizinle tanışmak benim için bir zevkti, Bayan MacNichol. Bu bana sadece Bayan George'un içgüdülerinde her zaman haklı olduğunu hatırlatıyor. Şimdi gel de kalkmama yardım et kadın, olur mu?"

Bayan Keppel'in yardımıyla koltuktan kalktı. Flora'nın kendisi de uzun boylu olmasına rağmen, o Flora'nın üzerinde yükseliyordu. "Öyle ümit ediyorum ki

gelecekte birlikte daha fazla zaman geçirebileceğimizi düşünüyoruz. Özellikle de kırlarda. Duntreath'de belki? Bakışları başını sallayan Bayan Keppel'e kaydı.

"Elbette.

"Şimdi, Bayan MacNichol - Flora - ben gitmeliyim. Hoşça kal canım.'

"Güle güle.

"Gel Bertie, sana aşağıya kadar eşlik edeyim.

Böylece Bayan Keppel, teriyer ve Britanya ve İrlanda Birleşik Krallığı ile Denizler Ötesindeki Britanya Dominyonlarının Kralı, İnancın Savunucusu ve Hindistan İmparatoru salondan ayrıldı.

"Kingy'yle tanıştın mı?" Saçlarında bukletle kağıtlarıyla yatmaya hazır olan Sonia, iki saat sonra onu çocuk odasının sahanlığında durdurdu.

"Evet, tanıştım.

"Sence de çok tatlı değil mi? Oldukça korkutucu ve şişman görünse de, gerçekten çok hoş bir beyefendi.

"Kesinlikle katılıyorum," diye güldü Flora, Sonia'yı başının üstünden öperek. "İyi geceler.

"Flora?

"Evet?

"Lütfen gelip bana hikayelerinden birini anlatır mısınız? Nannemin bana okuduğu resimli kitaplardan çok daha ilginçler.

"Yarın anlatırım.

"Yetişkinler hep böyle der. Nannie onu üst kata süpürmeye hazırlanırken Sonia suratını astı.

"Söz veriyorum, Sonia. Şimdi iyi geceler ve tatlı rüyalar. Öğleden sonranın bunaltıcılığından uzaklaşmak isteyen Flora, Violet'i şöminenin yanındaki sandalyeye kıvrılmış kitap okurken bulmak için kreşe gitti.

"Seni rahatsız mı ediyorum? Flora sessizce sordu. Violet yerinden sıçradı ve kitabının üstünden baktı.

"Rahatsız ettiğini söylemek kabalık olur.

"O zaman gideceğim.

"Hayır. Violet karşıdaki sandalyeyi işaret etti.

"Emin misin?

"Evet, eminim," dedi Violet kararlılıkla.

Flora odanın içinde yürüdü ve oturdu. "Ne okuyorsun?" "Keats. Vita bunu bana gecikmiş bir doğum günü hediyesi olarak verdi.

"Çok cömert bir davranış. İtiraf etmeliyim ki iyi şiirle kötüyü ayırt edemem.

"Bu sadece benim gözlemim elbette, ama Keats gibi Romantik şairler söz konusu olduğunda, kişinin edebiyat konusunda ne kadar bilgili olduğu önemli değildir. Kişinin aşk konusunda ne kadar bilgili olduğu daha önemlidir.

"Ne demek istediğinden emin değilim Violet," diye cevap verdi Flora, ama neredeyse emin olmasına rağmen.

"Vita'yla tanışmadan ve o bana şiiri açıklamadan önce ben de şiiri çok sıkıcı buluyordum," dedi Violet, gözlerini ateşe dikerek. 'Ama şimdi, onun yazdığı kelimeleri okuyorum ve bunun kendileri için ifade edemeyenler için evrensel bir sevgi ifadesi olduğunu görebiliyorum. Anlıyor musun?

Sanırım anlıyorum, Violet. Lütfen, devam et.

"Vita'nın bana bu antolojiyi vermiş olması, kendisinin söyleyemediği sözleri benim okumamı istediğini gösteriyor.

"Yani seni sevdiğine inanıyor musun?

"Benim onu sevdiğim gibi. Violet'in doğrudan mavi bakışları - annesininkine çok benziyordu - Flora'ya meydan okudu. "Bunun yanlış olduğunu mu düşünüyorsun?

Bir gün boyunca konuşmadan önce ne söylediğini düşünmeye çalıştıktan sonra Flora dürüstçe cevap verdi.

'Sevginin pek çok biçimi vardır, Violet. İnsan bir ebeveynini bir şekilde, bir kardeşini başka bir şekilde, bir sevgiliyi, bir arkadaşı, bir hayvanı ... her birini farklı şekillerde sevebilir.

Flora, Violet'in yüzünün yumuşamasını ve gözlerinden bir perdenin inmesini izledi.

'Evet, evet! Ama Flora, toplum bunu dikte ederken kimi seveceğimizi nasıl seçebiliriz ki?

"Dışarıdan bakıldığında toplumun emrettiğini yapmamız gerekse de, içimizde taşıdığımız duygular bununla tamamen çelişebilir.

Violet bir an sessiz kaldı ama sonra gülümsedi ve Flora onu gördüğünden beri ilk kez mutlu görünüyordu.

"Anlıyorsun! Violet kitabını kapattı, ayağa kalktı ve Flora'ya doğru yürüdü. "Başta annemin sende ne bulduğunu tam olarak bilmiyordum ama artık biliyorum ve burada olduğun için çok mutluyum. Sen de aşık olmuştun. İyi geceler, Flora.

Violet çıkarken Barney kapıda belirdi. 'Affedersiniz, Bayan Flora, Bayan Keppel yatak odasına geçmeden önce ona eşlik etmek ister misiniz? akşam yemeği için dışarı çıkıyor.

Flora ayağa kalktı ve Barny'nin peşinden Bay ve Bayan Keppel'in özel odalarının bulunduğu koridorun diğer ucuna gitti.

"Flora, içeri gel ve yanıma otur. Bayan Keppel bir imparatoriçe gibi tuvalet masasına oturdu.

"Teşekkür ederim," dedi Flora, kadife kaplı bir sandalyenin kenarına oturdu ve Bayan Keppel'in krem rengi omuzlarından aşağı doğal bukleler halinde dökülen kumral saçlarına hayranlıkla baktı. Chantilly dantelinden bir sabahlık giymiş ve altına korse takmıştı, göğüsleri elbisenin üstünden coşkuyla taşıyordu. Flora, Bayan Keppel'i hiç bu kadar güzel görmediğini düşündü.

"Bertie'nin bugün senden çok etkilendiğini söylemek istiyorum. Flora dikkatle, "Ben de ondan," diye cevap verdi.

Bayan Keppel onun ses tonuna dikkat ederek, "Artık eskisi gibi değil," dedi. "Hasta ama durumunu düzeltmek için hiçbir şey yapmıyor. Yine de nazik ve bilge bir adamdır ve benim için son derece değerlidir.

"Evet, Bayan Keppel.

"Barny, lütfen bizi birkaç dakikalığına yalnız bırakır mısın?

"Peki, hanımefendi. Hanımefendisinin arkasında saçını düzeltmek için işaret bekleyen Barny oradan ayrıldı ve Bayan Keppel Flora ile yüzleş.

"Canım benim. Flora'nın ellerine uzandı ve onları sıkıca kavradı. "Seni Bertie'yle tanıştırmamanın akıllıca olup olmadığından emin değildim ama sen kendini daha iyi ifade edemezdin.

"Yapamaz mıydım? Çok gergindim.

"Kendin gibiydin ve Kral'ın ayrılırken bana söylediği gibi, karaçalıların arasında yetişen yabancı bir İskoç çiçeği kadar doğaldın.

"Onun takdirini kazandığıma sevindim.

"Ah Flora," dedi Bayan Keppel derin bir iç çekerek. "Ne kadar çok olduğunu bilemezsin. Ve olduğun kişi olduğun için *sana* ne kadar minnettarım. Seni şımartmamam, başka bir sosyete hanımefendisine dönüştürmemem, senin Şehirde olmak saf doğayı bozmuyor. Sizinle tekrar vakit geçirmeyi çok istiyor. Ancak, resmi olarak takdim edilmediğiniz için, bugünkü görüşmeyi ve ikiniz arasında gelecekteki herhangi bir etkileşimi gizli tutmamızı tercih ederim - ve o da öyle yapar.

"Evet ama hem Sonia hem de Violet onu gördüğümü biliyor.

"Tabii ki biliyorlar! Bayan Keppel kıkırdadı. "Bu duvarların içindekiler hakkında konuşmuyorum. Bertie'nin buraya uğramayı sevmesinin nedenlerinden biri de

Portman Meydanı, hayatının geri kalanında eksikliğini hissettiği tam bir gizlilik ve mahremiyet sunuyor. Anlıyor musun, Flora?"

"Anlıyorum, Bayan Keppel.

"Güzel. O halde Bertie ile gelecekte birbirinizi daha iyi tanımayı dört gözle bekleyeceğinizden eminim.

"Evet, bunu isterim. Ben ...' 'Ne oldu canım?"

"Kral'ın buraya yaptığı ziyaretlerin sırrına Bay George'un da dahil olup olmadığını merak ediyordum. Flora onun bu iması karşısında yüzünün kızardığını hissetti.

"Tabii ki öyle! Bertie ve o çok iyi arkadaşlar ve Kral sonbaharda Duntreath'te kalmaya geldiğinde sık sık birlikte ava çıkıyorlar.

Sorduğu için kendini embesil gibi hisseden Flora daha da kızardı.

'Bu evin içinde birbirimizden sır saklamayız. Şimdi Barny'yi çağırmalıyım çünkü otuz dakika içinde Marlborough House'daki akşam yemeği için yola çıkacağız. Bayan Keppel tuvalet masasının üzerindeki zili çaldı. "Başbakan bu akşam bize katılacak, yani akşamı Kayzer Wilhelm'in son maskaralıklarını tartışarak geçireceğiz.

Flora, ünlü isimleri kirazdan çıkan taşlar gibi ağzından düşürmeyen bu kadına hayret etti. "Umarım hoşunuza gider.

"Teşekkür ederim, eminim hoşlanmayacağım. Yarın kız kardeşin Aurelia'yı ve teyzeni Grosvenor Meydanı'ndaki evinde ziyaret edeceğini şimdi hatırladım. Benim başka bir işim var ama Freed sizi oraya götürüp getirecek.

"Teşekkür ederim.

"Ve şimdi, hayatım, bu öğleden sonra çaydaki davranışından dolayı seni bir kez daha kutlarım. Bunun Bertie ile son görüşmen olmayacağından eminim.

"Abla, canım!"

Flora, Charlotte Teyze'nin misafir odasının kapısında kocaman bir kucaklamayla karşılandı. İçeri girerlerken Aurelia kapıyı arkalarından kapattı.

"Charlotte Teyze'ye biraz yalnız kalabilir miyiz diye sordum, çünkü senin tavsiyene acilen ihtiyacım var. Flora'yı kanepeye götürdü ve yanına oturttu. Flora kız kardeşinin onu son gördüğünden bu yana ne kadar farklı görüldüğünü düşündü.

Güzel gözleri hayatla ışıldıyordu ve teni parlıyordu. Flora bunun sebebinin ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Lütfen Tanrım, acımı göstermeme izin verme.

"Seni buraya çağırdım çünkü son görüşmemizden bu yana bir ziyaretçim oldu. "Gerçekten mi? Peki bu kim olabilir?"

"Archie Vaughan!" diye haykırdı. "İki gün önce, tam da bavulumu hazırlarken beni ziyaret etti. Yarından sonraki gün İskoçya'ya gitmem gerekiyor. Onu gördüğüme ne kadar şaşırdığımı tahmin edersiniz.

"Tanrım! Flora şok olmuş gibi yaptı. "Yapabilirim.

"Tabii ki sadece nezaketen bana veda etmeye geldiğini düşünmüştüm. Buraya geldi, kapıyı arkasından kapattı, sonra hemen ellerimi tuttu ve bana korkunç bir hata yaptığını söyledi! "Beni bir tüyle bile devirebilirdin.

"Gerçekten de, eminim devirebilirdim.

"Ona ne tür bir "hata "dan bahsettiğini sordum, o da evliliğin sorumluluğunun onu birdenbire nasıl korkuttuğunu, belki de evlenilecek biri olmadığını - aynen dediğin gibi! - Beni bir koca olarak hayal kırıklığına uğratmaktan korktuğunu, bu yüzden High Weald'dayken bana evlenme teklif etmediğini söyledi.

"Anlıyorum.

"High Weald'dan ayrıldıktan sonra beni ne kadar özlediğini fark ettiğini söyledi. Bunun üzerine Aurelia'nın bakışları o anı yeniden yaşarken daldı gitti.

"Aman Tanrım, ne kadar romantik.

"Ve annesi ona Londra'dan ayrılıp İskoçya'ya gitmeye hazır olduğumu söylediğinde, peşimden gelip beni durdurması gerektiğini bildiğini söyledi. Ve aynen öyle de yaptı.

"Yani evlenme mi teklif etti?

"Evet! Oh Flora, böyle korkunç bir karar hatası yaptığı için onu affedip affedemeyeceğimi sordu ve hemen bir dizinin üzerine çöküp bana en göz kamaştırıcı zümrüt nişan yüzüğünü teklif etti.

"Peki cevabınız neydi?

"Şey - ve burada benimle gurur duyacağını umuyorum - olayların aniden değişmesi nedeniyle düşünmek için birkaç güne ihtiyacım olduğunu söyledim. Bu konuda. İşte bu yüzden beni görmeye gelmeni istedim. Gönül meselelerinde çok duyarlısın, sevgili Flora. Sence ne yapmalıyım?

Flora konuyla ilgili kişisel düşüncelerini bir kenara bıraktı. "Belki de sorulması gereken ilk soru, onun teklifini neden kabul etmediğinizdir.

Hemen. Seni engelleyen neydi?

"Neden Flora, daha birkaç gün önce sana başka bir teklifi reddedeceğimi söylemişim, gerçi bunun nedeni belki de kendimi ve gururumu korumaktı. Ayrıca, onun beni benim onu sevdiğim gibi sevdiğinden hala emin değilim.

"Seni sevdiğini söyledi mi?

"Evet... ya da en azından bensiz hayatının boş olacağını söyledi.

"O halde, işte buradayız! Flora parlak bir gülümsemeye zorladı. "Archie hangi kelimeleri kullanmayı seçerse seçsin, aynı anlama geliyor.

"Öyle mi? Aurelia ona yalvarırcasına baktı. "Belki çok fazla şey bekliyorum ve çok fazla romantik düşüncem var, ama ilk baştaki tereddütü bana - bana verdiği nedenlere rağmen - çekinceleri olduğunu hissettiriyor.

"Şimdi bunları çözdü ve seninle hiçbir ilgisi yok. "Ona kalbini fetheden başka biri olup olmadığını sordum. O da olmadığına yemin etti."

Flora'nın kalp atışları hızlandı. "O halde size söylediği her şey teklifini kabul etmeniz için yeterli mi?

"Evet, ama biliyorsun ki sezonun başlarında başka taliplerim de vardı ve onlar da benim peşimi bırakmıyorlardı. Aurelia ayağa kalktı ve küçük salonda volta atmaya başladı. 'Çiçekler ve aşk notları yağmuruna tutuldum ve ben *onları* istemesem de, onların beni istediğine kesinlikle ikna oldum. Archie'yle birlikte, bana her zaman ilgisiz görünen bir adamın peşinde koşan ateşli bir talipmişim gibi hissediyorum.

"Ama erkeklerle ilgili sınırlı deneyimime rağmen, birçoğunun aşka kadınlardan çok farklı bir şekilde yaklaştığını biliyorum. Bazıları açıkça romantiktir ama çoğu değildir. Babamıza bakın," dedi Flora, bir örnek bulmaya çalışarak. 'Annemi çok sevdiği aşıkarsa da, annemi sevmiyor ve hiçbir zaman da sevmeyi.

ona karşı açıkça romantik davranıyor.

"Gerçekten ona taptığını mı düşünüyorsun? Aurelia volta atarken durakladı.

"Hep merak etmişimdir. Ve kesinlikle böyle bir evlilik istemiyorum.

Flora, anne babasının uzak birlikteliğini örnek göstererek zemin kaybettiğini fark etti. 'Belki de erkeklere duygularını göstermemeleri gerektiği öğretiliyordur. Ve Archie Vaughan da o erkeklerden sadece biri.

Aurelia gözlerinde kuşku dolu bir ifadeyle kız kardeşine baktı. "Ondan hiç hoşlanmadığını, hatta ona hiç güvenmediğini biliyorum. Bu olayda onu savunmaya hevesli görünmen beni şaşırttı.

'Onun hakkındaki hislerimin konuyla ilgisi yok. Ben sadece pragmatik olmaya ve size karşı olabildiğince dürüst davranmaya çalışıyorum. Benim fikrimi sordunuz ve ben de

verdi. Yaptığı hatayı gördü ve seninle evlenmek istiyor. Daha fazlasını isteyebileceğinden şüpheliyim, özellikle de alternatif göz önüne alındığında ...'

"Biliyorum. Archie'nin teklifine kadar, annem ve babamla birlikte İskoçya'ya sürgün edilme düşüncesi karşısında sefaletten ölebileceğimi hissediyordum.

"O zaman cevabını aldın.

"Evet, ama Archie'nin beni gerçekten sevmediğini ve sadece çeyizimi alıp ailesinin evini kurtarmak için benimle evlendiğini düşünürsem buna dayanamazdım.

"Sevgili Aurelia, sanırım Lord Vaughan kendi aklı olduğunu ve istemediği bir şeyi yapmaya zorlanamayacağını çok başarılı bir şekilde kanıtladı.

"Gerçekten evet demem gerektiğini mi düşünüyorsun?" Flora şimdiye kadarki en büyük yalanını söyledi.

"Evet.

"Ve ona karşı olumsuz duygularına rağmen, baş nedimem olmayı ve düğünümde dans etmeyi kabul edecek misin?"

"Elbette.

"Öyleyse..." - Aurelia'nın yüzündeki bulut kalktı - "beni ikna ettiniz. Beni ziyarete geldiğinde ona teklifini kabul edeceğimi söyleyeceğim. Yarın öğleden sonra. Teşekkür ederim canım kardeşim, sensiz ne yapardım bilmiyorum. Artık karar verildi, biraz çay içelim. Stres yüzünden kendimi çok güçsüz hissediyorum.

Bir saat sonra Flora, aldatmacanın gerginliğinden bitkin düşmüş bir halde Freed'in kendisini arabaya bindirmesine izin verdi. Aurelia'yı Archie'nin teklifini kabul etmeye ikna etmekle doğru olanı yapmıştı. Yine de Portman Meydanı'na dönerken yol boyunca içini bir kuşku kemirdi. Aurelia'nın tek istediği, Archie'ye duyduğu sevgiye onun da karşılık vermesiydi.

Flora, Archie'nin ona asla veremeyeceği tek şeyin bu olduğunu biliyordu.

"Sanırım bu sabahki *Times* gazetesinde çıkan ilandan haberdarsınız? Bayan Keppel gazeteyi ona uzattı ve Flora içindekileri okudu.

"Evet, Aurelia bana Lord Vaughan'ın teklifinden söz etti.

'Noel'den önce evlenecekleri için mutlu musunuz? Bu alışılmadık derecede kısa bir nişan.

'Belki de ikisi de değerli zamanlarını boşa harcadıklarını düşünüyorlardır. İkisi adına da çok mutluyum, birbirlerini çok seviyorlar.

Bayan Keppel'in gözleri bilerek kaymıştı. "O zaman ben de mutluyum ve ev halkından onlara hemen bir kutlama mesajı göndereceğim.

"Ben de benimkini göndereceğim.

'Tesadüf bu ya, bu sabah Vaughan'ların Londra'daki evlerinden size elden bir mektup geldi. Bay Rolfe'a bunu size şahsen vereceğimi söyledim.

"Teşekkür ederim. Flora olabildiğince sakın bir şekilde mektubu Bayan Keppel'in narin beyaz elinden aldı.

Bayan Keppel onun zarfı parmaklayışını izledi. "Sevgili Flora, bu öğleden sonra evdeyim ve ziyaretçi kabul etmiyorum, eğer mektubu okuduktan sonra çay içmek istersen bana katılabilirsin.

"Ben ... teşekkür ederim. Flora salondan çıktı ve aceleyle üst kattaki yatak odasına çıktı. Kapıyı sıkıca kapatarak yatağına oturdu ve mektuba baktı. Onun yazdıklarını görmek bile gözlerinin arkasındaki yaşların yanmasına neden oldu. Kâğıdı açarken parmakları titredi.

18 Berkeley Meydanı

Mayfair

19^{inci} Ekim 1909

Üçümüz için de yanlış olduğunu bilmeme rağmen istediğinizi yaptım. Şimdi anlaştık, mümkün olan en kısa sürede evlenmemizi önerdim.

Her şeye rağmen seni seviyorum.

Archie

"Ah, Flora, seni bekliyordum.

"Bekliyor muydun? Flora o öğleden sonra Bayan Keppel'in salonunun kapısında durdu.

"Elbette," dedi kesin bir ifadeyle. 'Kapıyı arkandan kapat. Çayınız çoktan geldi, bu yüzden rahatsız edilmeyeceğiz.

Flora öyle yaptı ve kararsızlık içinde yavaşça Bayan Keppel'e doğru yürüdü. Daha önce hiç başkalarına sırrını açan biri olmamıştı ama bugün

"Otur canım ve ateşin yanında ısın. Bayan Keppel Flora'ya bir fincan çay uzattı ve Flora minnetle yudumladı. 'Şimdi burada oturabiliriz.

ay içip dedikodu yapabiliriz ya da Şu anda karşıma ıkmanızın gerçek nedeni hakkında konuşabiliriz. Hangisini tercih edersiniz?

"Bilmiyorum.

"AŞk çok kafa karıştırıcı, öyle değil mi? Ve siz de benim gibi kendi tavsiyenizi tutmayı tercih ediyorsunuz. Sevgili Bertie bana her zaman bilginin g olduğunu ve bu g rahatlık karşılığında bir başkasına vermenin ne kadar cazip olursa olsun, bunu yapmanın akıllıca olmadığını söyler. Ve ikimiz *de* bunu yapmamayı seçtik.

"Evet. Flora onun iĞrsne hayret etti.

"Demek Flora, sırrımı Ğrendin. Londra'daki herkes kendim ve Kral arasındaki ilişkiyi anlamaya inanıyor ve eleştiriyor. Ancak kötü niyetli dedikoduları ve beni itibarsızlaŐtırma arzuları, onu sevdiğim gerçeğini görmelerini engelliyor. Dışarıdan biri onunla olan iliŐkimin kendi hırsımı arttırmak için yaptığım bir sahtekarlık olduğunu iddia edebilir, tıpkı Lord Vaughan'ın ilgisini reddetmeniz zalimce olduğunu söyleyebilecekleri gibi. Ama ben sizin gerçek motivasyonunuzun sevgili kız kardeŐinize duyduğunuz sevgiden kaynaklandığını biliyorum.

"Bayan Keppel, ne diyorsunuz? Kimsenin benimle Lord Vaughan arasında bir ilişki olduğuna dair en ufak bir fikri yok.

'Bunun farkındayım ve Londra'da benden başka bu durumu tahmin edebilecek kimse olduğundan da şüpheliyim. Bira gün önce burada buluŐtuktan sonra yüzlerinizi gördüm. Ve her ikinizin de içinde bulunduğu durum yüzünden okunuyordu. Sırrınız benimle güvende. Lütfen Flora, bana güven ve kendini delirtmeden önce sırrımı açıkla.

Sonunda Flora yle yaptı. Bayan Keppel ona bir bardak şeri doldurup temiz bir dantel mendil uzatırken ve aralarında geçenleri anlatırken, Flora'nın hafıflediğini hissettiğine şüphe yoktu.

Bayan Keppel, "Yapılması gerekenin bu olduğunu düşündüğünüz için sevdiğiniz adamı bir başkasının kollarına gönderen ne ilk ne de son kişi olacaksınız," dedi. 'Sevgili eŐimle evlenmeden önce ben de benzer bir durum yaŐamıŐtım.

George, ya da Bertie ile tanıştım. En asil nedenlerle doğru davrandınız ve şimdi yolunuza devam etmelisiniz.

"Biliyorum. IŐın zor kısmı da bu.

"Bunu yapmanın en iyi yolu dikkatini dağıtmaktır ve ben Size bu fırsatı sunmaktan mutluluk duyarım. Bayan Keppel gülümsedi. 'önümüzde bira dans var ve sizi temin ederim ki kız kardeşinizin düğününe katılmadan önce size en az iki evlenme teklifi almış olacağız.

"Teşekkür ederim ama şu anda hiçbir taliple ilgilenmiyorum. "Çünkü onlarla henüz tanışmadınız. Bayan Keppel'in gözleri parıldadı. 'Devonshire House'da bir dansla başlayacağız ve sonra Blenheim'da oldukça büyük bir balo var, bu çok uzak bir yol, ama bunu yapmamız gerektiğini hissediyorum ve-'

"Bayan

Keppel?" "Evet,

hayatım?

"Bütün bunları benim için neden yapıyorsun?

Gözlerini ateşe doğru çevirdi, sonra tekrar Flora'ya baktı. "Çünkü senin hiç sahip olmadığımız çocuk olduğunu hissediyorum.

Yıldız

Ekim 2007

Ceanothus (Kaliforniya leylağı - Rhamnaceae familyası)

Bir elin omzuma defalarca vurduğunu hissettim ve kendimi şimdiki zamana geri getirdim. Başımı kaldırdığımda ekranda *Superman'in* kapanış jeneriğini ve yanımda duran Rory'yi gördüm.

"Şimdi de *Superman II* mi?

Saatime baktım ve öğleden sonra saatin beş buçuğu geçtiğini gördüm. "Hayır. Başımı iki yana salladım. 'Sanırım bu bir gün için yeterli. Sülünü görmek ister misin?' Dikkatini dağıtmak için Rory'ye sordum.

Hevesle başını salladı ve ben de kendimi sandalyeden ve geçmişten kaldırdım, okuduklarımı ve bunların kendi varlığımla bir ilgisi olup olmadığını analiz etmeye başlamanın zamanı olmadığını biliyordum. Mutfakta Orlando, çiftlik dükkanından gelen teslimatı düzenliyordu.

'Sülünü iyice yolduğun için büyük brownie puanları,' dedi. 'Hayatını sona erdiren kurşunu az önce geri aldığımı bilmek seni rahatlatacak, böylece yarın kırık dişimiz olmayacak. Ortasında üç parça kurşun saçma bulunan küçük bir tabağı havaya kaldırdı.

Rory hemen bir parça aldı ve inceledi. "Zavallı kuş.

'Ah, evet, ama yarın şanslıyız. Bayan Star, bu akşamki ziyafet için.

Önündeki mermer levhanın üzerinde duran muhteşem, kan kırmızısı bir biftek filetosu gördüm.

'Bu mükemmelliğin hakkını verebilecek başka birini tanımıyorum. Sakıncası yoksa akşam tam sekizde yemek yemeyi tercih ederim. Bu bana iyi bir üç İnsanın uyumadan önce yemeği sindirmesi için birkaç saati var," dedi Orlando, saate bakarak.

"O halde yola koyulsam iyi olur.

'Sen bunu yaparken, ben de bu ufaklığı satranç oynamaya götüreceğim. Kaybeden akşam yemeğinden sonra bulaşıkları yıkar.

"Ama hep sen kazanıyorsun Lando Amca," diye yakındı Rory mutfaktan çıkarken.

Eti ve sebzeleri hazırladıktan sonra oturdum, yemek kokusunu içime çektim ve mutfağın harika sıcaklığının tadını çıkardım. Okuduklarım üzerinde düşünürken, babamın bana verdiği heykelciğin tahmin ettiğim gibi gerçek bir panterden ziyade Flora'nın çok sevdiği kedisi olması gerektiğini fark ettim. Sonra Salt Baba'nın benim için bir şey olduğunu söylediği Flora'yı düşündüm.

Aramızda kesinlikle benzerlikler vardı - yani botaniğe olan ortak ilgimiz ve doğaya olan sevgimiz. Ama sonra, milyonlarca insan da ve okuduklarıma göre, bağlantılı olduğum kişinin Aurelia olması çok daha muhtemeldi. Ne de olsa Vaughan ailesiyle evlenecek kişi o gibi görünüyordu.

İşin kötüsü, beni ayrılmaz bir şekilde High Weald'a bağlayacak ve özellikle iki üyesini gün geçtikçe daha çok sevdiğim bu olağanüstü ailenin bir parçası olmamı sağlayacak bir bağlantı bulmayı çok istiyordum.

Filetoyu yedikten ve Orlando 'kahramanca' olduğunu söyledikten sonra, bu tür şeylerin kurallarından emin olmadığım için Rory'yi banyo yapması için üst kata çıkardım. İşitme cihazının kancasını çıkarıp dikkatlice rafa yerleştirirken onun önderlik etmesine izin verdim.

"Gideyim mi? Onun için hazırladığım kabarcık-şehre adımını atarken sordum. Ama o başını salladı.

'Konuş benimle. Bana ailenle ilgili bir hikâye anlat, Yıldız.

Ben de eski moda ahşap klozet kapağına oturdum ve işaretlerim yetersiz kaldığında mimiklerime güvenerek Rory'ye Atlantis'teki çocukluğumun elimden geldiğince kısa bir versiyonunu anlattım, araya CeCe'yle başımızı belaya soktuğumuz birkaç hikâye de ekledim.

"Yaramaz kız kardeşler! Rory kıkırdayarak banyodan çıktı ve ona uzattığım havluya sarıldı. Sonra yeşil gözleri ciddileşti. 'Ben de bir kız ya da erkek kardeş istiyorum. Kulağa eğlenceli geliyor.

Pijamalarını giymesine yardım ettim ve işitme cihazlarını uzattım. Her iki kulağına da rahatça taktı, sonra kollarını omuzlarıma doladı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Benim kardeşim olur musun Yıldız?

Koridor boyunca yatak odasına doğru yürürken 'Elbette olacağım' dedim.

Birkaç dakika sonra Orlando kapı aralığında belirdi, kararsız bir şekilde geziniyordu. "Abdest tamamlandı mı?

"Evet. İyi geceler meleşim," dedim Rory'ye bir öpücük vererek.

"İyi geceler, Yıldız.

Ertesi gün kahvaltıdan sonra, sülün bacaklarını büyük bir demir döküm tencerede kızarttım ve içine meyveler, otlar ve biraz kırmızı şarap ekleyerek tatlı bir sos hazırladım. Sonra göğüsleri pastırmaya sardım ve daha sonra pişirmek üzere bir kenara ayırdım. Ben meyveli turta için hamur açmaya başlarken Rory mutfak masasında resim yapmaya oturdu ve birlikte huzur içinde çalıştık. CeCe'yi yüzlerce kez resim yaparken izlemiştim, ama onun sanatı çok titizdi, oysa Rory suluboyaları istediği tonda karıştırıyor, sonra da çılginca sürüyordu. Turtayı ocağa koyduğumda, aylarca uğraşsam aynısını yapamayacağım bir sonbahar manzarası ortaya çıkardığını gördüm.

Resmin üzerine imzasını atarken, "İnanılmaz," dedim ve akıcı fırça darbelerinin tam tersine, elinin harfleri nasıl beceriksizce oluşturduğunu fark ettim.

"Resim yapmayı seviyorum.

"Hepimiz iyi olduğumuz şeyleri severiz," dedim gülümseyerek.

Orlando o sabah erkenden dışarı çıkmıştı. Nereye gideceğini söylememişti ama bunu dört gözle beklemediğini hissediyordum. Geri döndüğünde Ben patatesleri ezerken fare de geldi. "Bak. Rory

tablosunu gösterdi. "Star için.

Orlando saygıyla tabloyu överken Mouse üstünkörü bir bakış atmakla yetindi.

"Star'ın sülününü tamamlaması için bir şişe Vacqueyras getirmeme ne dersin? Orlando şarabı almak için kilere yönelirken kimseye özel bir şey söylemedi.

"Yazdığım metni okudun mu? Mouse bana aniden sordu.

"Evet, okudum, teşekkür ederim. Telefonun yanındaki düzgün kâğıt yığını gösterdim.

"Bilgilendirici

buldunuz mu?" "Hem

de çok.

"Elinizde varsa o heykelciği görmek isterim.

"Aslında yanımda getirmedim," diye yalan söyledim, yüzümün genellikle yalan söylediğimde olduğu gibi kızarmamasını umarak.

'Yazık oldu. Orlando bunun bir Fabergé olduğunu düşünüyor. "Gitmeden önce bir kez daha bakarım.

"Öyle yap.

Telefon çaldı ve Mouse ahizeye uzandı.

"Merhaba, Marguerite. Evet, burada her şey yolunda. O da iyi, değil mi Rory?"

"Evet! Rory annesinin duyabileceği şekilde bağırdı. "İyiyim.

"Ne zaman döneceksin?"

Dinliyormuşum gibi görünmemek için menzille meşgul oldum. Anlıyorum.

Bunu kesinlikle yapamam ama Orlando ve Star'a soracağım.

olabilir. Orlando?"

"Evet? Kilerden elinde şarapla çıkagelmişti.

'Marguerite'den Fransa'da daha uzun süre kalması istendi. Star'la senin Rory'ye bakmak için burada birkaç gün daha kalıp kalamayacağınızı öğrenmek istiyor.

'Maalesef bu imkânsız. Londra'da katılmam gereken iki büyük müzayede var. Peki ya sen, Mouse?"

Pek sayılmaz. Şu anda çiftlikte nelerle uğraştığımı biliyorsun. Ayrıca, Rory yarıyıl tatilinde ve ...'

Gözlerim, iki kardeşin ortasında oturan ve sözel tenis maçlarını sürdürürken başını bir o yana bir bu yana çeviren Rory'ye takıldı. Ve muhtemelen aralarında vurdukları mecazi toptan biraz daha önemli hissediyordu.

"Ben yaparım," dedim aniden. "Yani, eğer dükkânda bensiz idare edebilirsen, Orlando.

"Bunu düşünebilirim, kesinlikle.

Rory Orlando'nun ellerini okşadı ve kuvvetle imzaladı. 'Evet, lütfen Star kalsın! Güzel yemek!' Kardeşlerin ikili konuşmaları sırasında bir anlık sessizlik oldu.

bakışları üzerimdeydi.

"Kitapçıdaki müşteri azlığına bakılırsa, muhtemelen toz almaktan daha yorucu bir işi yoktur," dedi Mouse.

Bu yorum karşısında tüylerim diken diken oldu ama kendimi kontrol etmek için mücadele ettim. Orlando'nun da aynı şeyi yaptığını görebiliyordum.

"Elbette en önemli şey Rory'nin mutlu olması," dedi sonunda.

'Peki o zaman, bunlardan herhangi birini duydun mu Marguerite? Star çalışmaya devam edecek ve Rory de bu anlaşmadan memnun,' dedi Mouse ahizeye. 'Ben olacağım

göz kulak olmak için. Çarşamba günü ne zaman döneceğini bize bildir, olur mu? Tamam, hoşça kalın.

"Yemek hazır," dedim hepimiz için bir kadeh şarap doldurmuş olan Orlando'ya.

"Harika. Burada yiyelim, olur mu? Ve ben ... biz' - Orlando kardeşine baktı - 'teklifiniz için çok minnettarız.

"Sorun değil," diye cevap verdim poligona geri dönerken.

Daha önce hiç sülün avlamadığım düşünülürse, kendi adıma bir zafer sayılabilecek öğle yemeğinden sonra Orlando, Londra trenine yetişmek üzere Mouse'un Land Rover'ıyla Ashford'a doğru yola çıktı. Kardeşler arasındaki soğukluk barizdi ve bunun daha önceki buluşmaları ve Marguerite ile yaptıkları konuşmayla ilgili olduğunu tahmin ettim.

Mouse Rory'ye iyi geceler dilemek için döneceğini söylemişti ama saat sekizi geçmişti ve ondan hiçbir iz yoktu. Rory'yi *Süpermen* filminden sürükleyerek çıkardım, yıkadım ve yatağına yatırdım.

Kendi odama döndüğümde sırt çantamda Salt Baba'nın mektubunu ve kara kediye aradım. Flora'nın 'Panter' hakkındaki canlı tasvirlerini hatırlayarak küçük yarattığı dikkatle inceledim.

"Bu sen misin? Eter'e sordum ve cevap alamayınca tekrar sakladım. Eğer Mouse'un önerdiği gibi bir Fabergé ise, çok değerli olduğunu biliyordum. Belki de Fabergé'nin eserlerini çok beğenen Bayan Keppel kediye Flora'ya hediye etmişti.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı, o da Lağım Faresi'ne göstermekti. . . *Fare*, diye düzelttim kendimi. Kendi evcil hayvan ismim hiçbir şekilde ağzımdan kaçamazdı.

Banyoya gittim ve dün gece sıcak su deposunun günde sadece bir küvet dolusu su aldığını öğrendiğimden, Rory için yeni doldurduğum köpüklerle dolu küvete olabildiğince hızlı bir şekilde daldım. Sonra aceleyle yatak odasına gidip aşağı inmeden önce üzerime bir şeyler giydim.

Gece için kapıyı kilitlesem mi diye düşünerek ön kapının yanında beklerken, arkamdaki karanlığın içinden bir figür belirdi ve şok içinde haykırmama neden oldu.

"Sadece ben," dedi Mouse. 'Sen yukarıdayken arka kapıdan içeri girdim. Sadece sana bunları vermek istedim. Bir yüzük üzerinde iki büyük pirinç anahtar uzattı.

"Teşekkürler.

Bunu yaptığın için de teşekkür ederim. Rory'nin seni şimdiden sevdiği belli. Marguerite yarın arayacağını söyledi. Kalmayı kabul etmek hiç de onun yapacağı bir şey değil. Bir şeyler dönüyor olmalı,' diye mırıldandı. 'Normalde yerel olarak çalışır, böylece en azından akşamları Rory için eve gelebilir. Ama görünüşe göre ünü yayılmış. Her neyse, önümüzdeki birkaç gün boyunca seni idare edecek bazı malzemelere ihtiyacın olacak. Bana bir liste yazabilirsen, yarın sabah uğrayıp alırım. Erken geleceğim ama.'

'Sorun değil,' diye cevap verdim. 'Kız kardeşime bu gece dönmeyeceğimi bildirmek için telefonu kullanmamın bir sakıncası var mı? Cep telefonum burada çalışmıyor.

'Hiç çekinme. Eğer e-posta göndermek istiyorsan, bana gelebilirsin. Kapıdan sağa dön ve diğer tarafa geç. Solunuzda birkaç yüz metre ileride "Home Farm" tabelası var. Bu olmayabilir ama en azından Wi-Fi var.' "Bana bir

şey olmaz.

'Ve eğer o heykelciği bulmayı başardıysan, onu gerçekten görmek isterim. Ailemizin geçmişinde doldurmak istediğim bazı boşluklar var. "Çantamı bir kez daha karıştıracağım.

"Umarım sonunda bulursun. İyi geceler o zaman. "İyi geceler.

Onu kapıdan çıkardım ve kapıyı sıkıca kilitledim. Sonra mutfığa gidip telefonu aldım ve CeCe'nin numarasını çevirdim.

"Merhaba, benim.

"Sia! Neredesin sen? Ve neden yabancı bir numaradan arıyorsun? Elimden geldiğince açıkladım ve uzun bir duraklama oldu.

"Yani bu aile sana sadece bir kitapçıda uzun saatler çalışman için az para ödemekle kalmıyor, aynı zamanda seni ücretsiz dadı ve aşçı olarak da mı kullanıyor?

"Orlando maaşımı almaya devam edeceğimi ve Marguerite'in de bana ekstra ödeme yapacağını söyledi.

"Senin sorunun çok yumuşak kalpli olman.

'Acil bir durumdu ve yardım edebilecek tek kişi bendim. Ve gerçekten umurumda değil. Burayı seviyorum,' diye dürüstçe cevap verdim.

'Sadece sana olan borçlarını ödediklerinden emin ol. Seni özledim, Sia. Bu daire tek bir kişi için çok büyük.

"Yakında evde olacağım ve bana ihtiyacın olursa, bu numaradan arayabilirsin.

'Çarşamba günü üniversitedeki son derse girmeyeceğim, böylece birlikte akşam yemeği yiyebiliriz. Son birkaç haftadır seni neredeyse hiç görmediğimi hissediyorum.

"Biliyorum, özür dilerim. İyi uykular, Cee.'

Denerim. Hoşça kal.

Telefon aniden kapandı ve ben de babamın bir başka altın kuralı olan ateşin gece bizi yakmayacağından emin olmak için salona doğru ilerlerken iç geçirdim. Işıkları kapattım ve yatağa doğru ilerledim. Mutluluk içinde uyuyan Rory'yi kontrol ederken, bu harika evde bana iki gece daha bahşedildiği için Tanrı'ya şükrettim.

Ertesi sabah erkenden kalktım, yatağında üzerime atlayan ve aç olduğunu söyleyen Rory tarafından uyandırıldım. Mouse alışveriş listemi almak için mutfağa geldiğinde kahvaltıya oturmuştuk.

"Bir şeyler güzel kokuyor," dedi Mouse, beni hayrete düşürerek. Ondan olumlu bir yorum duymak nadiren rastlanan bir durumdu.

'Biraz ister misin? Sadece yumurtalı ekmek var.'

'Çocukluğumdan beri yememiştım. "Evet, zahmet olmazsa. "Masanın üzerindeki cezvede taze kahve var," diye işaret ettim.

Rory, Mouse'un kolunu okşadı ve ona bir işaret yaptı. "Traktöre binebilir miyim?

"Ne? Mouse başını kaldırıp ona bakmadı bile.

"Rory traktörüne binip binemeyeceğini soruyor," dedim önündeki tabağı gereğinden biraz fazla güç kullanarak indirirken.

"Tanrım, hayır," dedi yumurtalı ekmeği, onun için yemek yaptığım son birkaç seferde gözle görülür bir şekilde eksik olan açlıkla mideye indirmeye başlarken. 'Bu çok güzel, kreş yemeklerine bayılıyorum. Tamam. Kahvesini yudumladı, ayağa kalktı ve masadan listeyi aldı. "Müsait olduğumda bunu bırakmak için geri geleceğim.

Ve böylece kapıdan çıktı.

"Traktör yok mu? Rory kalbimi parçalayan ağlamaklı bir ifadeyle bana baktı.

"Bugün olmaz Rory, hayır. Ama giyinmeye ne dersin, sonra da şu bisikletle bir tur atarsın?

Rory bisikletiyle meyve bahçesine gitti ve orada taşıyabileceğimiz kadar elma ve mürdüm eriği topladık. Eski ağaçların budanmaya çok ihtiyacı vardı ama bunun için kış sonuna kadar beklememiz gerektiğini biliyordum.

Meyveleri bulduğum gıcırtılı bir el arabasıyla geri götürürken Rory, 'Bunların hepsini asla yiyemeyeceğiz,' diye işaret etti.

'Hayır, ama turtaların ve reçellerin tadı güzel olacak. "Reçel mi yapıyorsun?"

"Evet," şaşkınlığına güldüm, yediği çoğu şeyin görünmez bir süpermarket perisinden geldiğine inanarak büyümüş olması gerektiğini fark ettim.

Öğleden sonrayı pasta yaparak geçirdim ve Rory her zamanki *Süpermen* filmini istedi. Onun için DVD'yi koyduktan sonra bir fincan çay yapmak ve ocaktaki hamur işlerinin durumunu kontrol etmek için mutfaka geri döndüm. Parmaklarım kileri ve dolapları yeniden düzenlemek için kaşınıyordu ama bunu yapmanın bana düşmeyeceğini bildiğim için vazgeçtim.

Saate baktığımda saatin altıya yaklaştığını ve Rory'nin akşam yemeği vaktinin geldiğini gördüm. Söz verdiğim alışverişten hiçbir iz olmadığı için ne bulabileceğime bakmaya gittim.

Tam fırından son turtayı çıkarıyordum ki arka kapı açıldı ve Mouse elinde alışveriş dolu iki plastik torbayla göründü.

'İşte buradasın,' dedi onları mutfak masasının üzerine bırakırken. "Burada bir parti mi planlıyorsun?" Turtaları işaret etti.

"Meyve bahçesinden gelen talih kuşunu kullanıyorum sadece.

Çantalardan birinden bir bira çıkardı ve açtı. "Bir tane ister misin?" diye teklif etti.

"Hayır, teşekkürler.

"Rory iyi mi?"

"İyi," dedim, alışveriş torbasının içine dalıp birkaç sosis çıkarırken. Onları bir fırın tepsisine yerleştirdim ve pişmeleri için fırına koydum. "Ev yapımı patates kızartması yapıyorum," diye ekledim bir torba patates açıp çekmecedan bir soyacak alırken. "Umarım Rory beğenir.

'Marguerite'le birlikte çoğunlukla yumurta ve kuru fasulye konserveleriyle beslendikleri düşünülürse, eminim hoşuna gidecektir. Yeterince varsa ben de öyle.

Onun bu ani coşkusuna gizli bir gülümseme gönderdim.

"Tabii ki. Büyük patates torbasını gösterdim. "Gidip Rory'ye burada olduğunu söyleyeyim. Kapıya doğru yöneldim.

"Bunu yapmadan hemen önce ... Ses tonu beni durdurdu ve yüzünü aniden kasvetli görmek için döndüm. "Fabergé heykeliğin yanınızda olup olmadığını dürüstçe sormak istiyorum. Ya gerçekten yok ya da bana göstermek istemiyorsunuz. Bana güvenemeyeceğinizi düşünmenizi anlıyorum,' diye devam etti. 'Ne de olsa pek de misafirperver davranmadım. I

Merak etme Star, herkes benim bir bok olduğumu düşünüyor. Ve yanılmıyorlar. Ben öyleyim.'

Şimdi yine kendimize acımaya başlamıştık. Ve eğer benim onunla çelişmemi bekliyorsa, yanılıyordu.

"Her neyse," diye devam etti sessizliğim karşısında, "bir anlaşma yapmaya ne dersin? Ben sana aile geçmişimiz hakkında öğrendiklerimin geri kalanını anlatabayım, sen de bana kediyi göster. Çünkü eğer bu bir Fabergé ise, onu Flora MacNichol'a kimin verdiğine dair iyi bir fikrim var.

'I-'

"Fare! Rory mutfağa geldi ve o an geçti. Akşam yemeğinde Mouse kesinlikle onu daha önce gördüğümünden daha neşeliydi:

Her zamanki asık suratlı haline geri dönmeden önce beni sahte bir güvenlik duygusuna sokmak için elinden geleni mi yapıyordu, yoksa bunu yapan ev yapımı cipsler miydi, hiçbir fikrim yoktu. Ama Mouse en azından onunla ilgilenmek için çaba gösterdiği için Rory adına mutluydum. Rory'nin daha önce hiç duymadığı noughts and crosses oyununu oynamalarını önerdim. Ona nasıl oynanacağını gösterdikten sonra büyük bir hevesle oynamaya başladı ve her seferinde mutlulukla bağırırdı.

Haçlar kazandı. Mouse'un onun kazanmasına izin verdiğini biliyordum ve bu da bir gelişmeydi.

"Yatma vakti," dedi Mouse aniden.

Saate baktım ve saatin yediyi biraz geçtiğini gördüm, ama Rory çoktan ayağa kalkmıştı, tıpkı bir başçavuş tarafından yürüyüş emirleri verilen acemi bir asker gibi.

Ona elimi uzatarak, "Seni yukarıya banyoya götüreyim," dedim. "İyi geceler, Mouse," dedi Rory.

"İyi geceler, Rory.

Banyoyu doldurduktan sonra Rory su sıçrattı, sonra arkasına yaslandı ve ben saçlarını şampuanlarken gözlerini kapadı. Kendini suyun altına bıraktı, sonra çıktı ve gözlerini açtı.

"Star?

"Evet?

Elleri işaret etmek için sudan çıktı. "Mouse'un beni pek sevdiğini sanmıyorum.

"Bence seviyor, ama bu konuda berbat. Ellerimizi gösterdim. "Zor değil. Ona öğreteceğiz.

'Evet,' dedim ve havluyu önüme uzattım, böylece dışarı çıkabilir ve mütevazılığını koruyabilirdi. Pijamalarını giymesine yardım ettim ve onu

Koridor boyunca odasına doğru yürüdü.

"Şimdi sana bir hikaye okumamı ister misin, yoksa bu konuda çok mu kötüyüm? Onu hafifçe gıdıklayarak alay ettim.

"Sen Mouse'tan çok daha iyisin, o yüzden evet lütfen.

Rory benden önce dönüp Mouse'un kapıda dikildiğini gördü ve ellerimizin konuştuğu dili anlamadığı için ona minnettar oldum.

"Seni yatırmamı ister misin, Rory? Fare sordu. "Evet lütfen," dedi Rory itaatkâr bir tavırla.

"İyi geceler, iyi geceler. Rory'yi alnından öptüm ve odadan çıktım.

"Onunla çok iyi anlaşıyorsun," dedi Mouse daha sonra, ben bulaşık yıkamayı bitirmek üzereyken mutfığa girerken. High Weald'da isteyebileceğim tüm modern kolaylıklardan ilki bulaşık makinesi olurdu.

"Teşekkür ederim.

"Sanırım daha önce sağır çocuklarla çalıştınız?"

"Hayır, hiç çalışmadım.

"O zaman nasıl . . . ?"

Ona işaret dilini nasıl öğrendiğimi kısaca anlattım. Buzdolabından bir bira çıkardı ve açtı.

"Rory'yle tanışıp kaynaşmanız ilginç, çünkü az konuşan bir kadın olduğun kesin. İşiten bir insanın yapacağı gibi kelimelerin yokluğunu özlemiyor. Çok fazla şey anlatmıyorsun, değil mi?"

Sen de öyle, diye düşündüm.

"Kız kardeşinle yaşıyorsun, doğru mu?"

Demek hatırlamıştı. "Evet.

"Erkek arkadaşın mı? Diğer önemli kişi?"

"Hayır. *Bu seni ilgilendirmez.* "Seni mi?" Ona doğru döndüm.

"Kimsenin beni istemeyeceğinin tamamen farkındayım ve bu sorun değil.

Bir yanıt vermeye zorlanmayacaktım. Sessizlik içinde tabakları ve çatal bıçakları yerleştirdim.

"Aslına bakarsanız," dedi sonunda, uzun bir sessizlikten sonra herkesin yaptığı gibi, başlangıçta amaçladığından daha fazla bilgi vererek, "bir zamanlar evliydim.

"Oh.

"Benim iyi olduğumu düşünüyor gibiydi.

Yine hiçbir şey söylemedim.

"Ama sonra ...

Sessizliğimi sürdürdüm.

"O öldü.

Yenildiğimi biliyordum. *Buna* cevap vermememin hiçbir yolu yoktu. açıklama.

"Özür dilerim. Arkamı döndüğümde masanın yanında beceriksizce durduğunu gördüm. "Ben de... Ama hayat ve ölüm böyle, değil mi?

"Evet, öyle," dedim, Salt Baba'yı düşünerek.

Duvardaki saate bakıp 'Gitmeliyim' demeden önce hafif bir duraksama oldu. Halletmem gereken üç aylık ödenmemiş hesabım var. Akşam yemeği için teşekkürler.

Yarı sarhoş birasını masanın üzerine bırakan Mouse arka kapıdan çıktı.

O gece uyuyamadım. Bana karısının öldüğünü söyledikten sonra verdiğim soğuk tepkinin yol açtığını bildiğim ani ayrılışından dolayı kendimi kötü hissediyordum. Genelde ne kadar kaba olursa olsun, duygusal bir güven duyduğunu itiraf etmişti. Ben de ona duygusuz bir cevap vermişim.

Özünde, *onun* seviyesine inmek için kendime izin vermişim.

Sonunda, yorgunluktan bitap düşmüş bir halde, saat altı buçukta güneşin doğuşuyla birlikte sendeleyerek kalktım, üstümü başımı giydim ve mutfığa indim.

Sonra beni sakinleştireceğini bildiğim tek şeyi yaptım - bir kek pişirdim.

Kahvaltıdan sonra Rory'ye beni Mouse'un çiftlik evine götürüp götüremeyeceğini sordum,

O da hevesle başını salladı.

"Belki bu pastayı ona hediye olarak götürebiliriz diye düşünüyordum," dedim.

"Evet. Rory bana başparmağıyla onay verdi. "Fare çok yalnız.

Rory'nin bisikleti ve avuçlarımın arasındaki teneke kutuya yerleştirilmiş kekle birlikte arabaya doğru yola çıktık ve oradan da yolun karşısına geçtik. Rory beni dar çimenlik boyunca götürdü ve İngiltere'deki derin sonbaharın çağrıştırmacı ve kusursuz kokusunu içime çektim.

Kırsal kesim bir yazın daha kalıntılarını atmış, baharda yeniden yenilenmeye hazırды.

"İşte. Rory bir tabelayı işaret etti, tabela bizi aşırı büyümüş bir araba yoluna götürüyordu. Ben daha sakin bir şekilde pastayı alırken o da uzaklaştı. Son olarak çiftlik evi göründü - kırmızı tuğladan yapılmış sağlam bir bina.

yolun karşısındaki komşusunun süslemelerine sahipti. High Weald aristokratsa, Home Farm işçi gibi ve rahattı.

Çiftlik evinin ortasında, bir zamanlar neşeli bir kırmızıya boyanmış, ancak şimdi eski halinin soyulmuş, solmuş bir versiyonu olan büyük bir kapı duruyordu. Evin ön tarafında, en iyi zamanlarını çoktan geride bırakmış ve değiştirilmesi gereken lavanta çalıları büyüyordu ama sakın kokuları hâlâ havayı dolduruyordu. Rory evin yan tarafına doğru koştu ve doğruca arka kapıya yöneldi.

"Kapıyı çalabilir misin? Kapıyı gösterdim, o da titreşimlerin tadını çıkararak vurdu. Yanıt gelmedi. 'Tekrar çal,' diye

önerdim. "Her zaman açık.

İçeri girelim mi?" "Tamam.

Suçlu bir izinsiz giren gibi hissederek Rory'nin peşinden içeri girdim ve kendimi az önce ayrıldığımız mutfağın minyatür bir versiyonu olan bir mutfakta buldum. Ama burası daha da karmakarışık, çam masa kullanılmış kahve fincanları, gazeteler ve sayfalarından makbuz ve faturaların döküldüğü hesap defterlerine benzeyen şeylerin altında neredeyse görünmez olmuştu. Arkamızdan kapanan kapının esintisiyle bir çift yere savruldu. Pastayı bırakıp onları almak için eğildim, tam o sırada Mouse mutfığa girdi. iç kapı.

Elimdeki makbuzlara baktı ve kaşlarını çatı.

"Yerdeydiler," dedim isteksizce, onları masaya geri koyarken. 'Sana bir hediye getirdik. Rory, kutuyu Mouse'a ver.

"Star pişirdi," diye imzaladı. "Senin için.

'Limonlu kek,' diye ekledim.

Mouse sanki içinde bomba varmış gibi kutuya baktı. "Teşekkürler.

"Sorun değil.

Orada rahatsız bir şekilde dururken, odanın soğukunda titredim. Ocak açık değildi ve evin dış cephesinin vaat ettiği rahatlık

evin içinde bulunmadığı açıkça

görülyordu. "Her şey yolunda mı? Fare

söyledi. "İyi.

"Güzel. İzin verirseniz, gitmem gerekiyor.

"Tamam. Rory ve ben adımlarımızı arka kapıya doğru takip ettik. Elim kapı kolundayken durakladım ve daha büyük bir insan olmam gerektiğine karar verdim. "Akşam yemeğinde çoban pastası yiyeceğiz, eğer bize katılmak istersen. Sonra kapıyı açtım.

arka kapıyı açtı ve bizi dondurucu Ekim gününün görece sıcaklığına bıraktı.

Rory'yle öğleden sonrayı bitmek tükenmek bilmeyen noughts and crosses oyunları oynayarak geçirdik. Bundan sıkıldığında, ona nasıl Savaş Gemisi oynanacağını öğrettim. Konsepti kavradığından pek emin değildim; gemisi için belirli bir kareye çarpı işareti koymak yerine gemileri çizdi, bu da en azından her birini yapmakta ısrar ettiği için zamanını boşa harcadı. minyatür resim mükemmel, olmadığına onu ovuşturuyor.

Çok sevdiği *Superman* DVD'sini açtıktan sonra su ısıtıcısını kaynamaya koyarken esnedim. Sadece dün geceki uykusuzluğumdan değil, bir çocuğu durmaksızın eğlendirme konusundaki ilk deneyimimden de.

Atlantis'i ve biz kızların onu eğlendirmek için neler yaptığımızı düşündüm. Tatillerde kendimize bakar, annemin her biri gelişiminin farklı aşamalarında olan altı kişiyle nasıl başa çıktığına hayret ederdik. Hiç sıkıldığımı hatırladığımı fark ettim - her zaman CeCe ve diğer kız kardeşlerim vardı. Tek çocuk olan Rory'nin birlikte oynayacağı kimse yoktu. Ve eğer içimde, kocaman dişi yuvamızın ortasında olmaktan ve bire bir ilgiden yoksun olmaktan dolayı kızgınlık duyan küçük bir parça varsa, şimdi kendimi kutsanmış hissediyordum.

Çoban turtasını hazırladıktan sonra pişmesi için ocağa bıraktım, sonra da Rory'nin ve kendimin yatağını hazırlamak için yukarı çıktım. Kendi yatağıma oturdum, parmaklarım soğuktan kaskatı kesilmişti, içinde 'Panther' olan kutuyu aldım. Limonlu kek aramızdaki buzları eritmişe benzemiyordu ve dün gece empatinin yerini öfkenin almasına izin verdiğim için hâlâ kendimi suçlu hissediyordum, Mouse'a sunabileceğim ve beni affettirebilecek tek şeyin bu olduğunu düşünerek kutuyu kot pantolonumun arka cebine koyup aşağı indim.

Saat önce yedi, sonra sekiz oldu. Rory'yi yıkadım, sonra yatağına yatırdım ve akşam yemeğini hazırlamak için merdivenlerden aşağı indim. Tam mutfağın ışıklarını kapatıp şöminenin önüne oturup kitap okuyacaktım ki arka kapı açıldı.

'Kusura bakmayın geciktim. İşim uzadı,' dedi Mouse. "Hiç çoban pastası kaldı mı?"

"Evet. Kilere gidip aldım, sonra da ocağa koydum. "Isınması birkaç dakika sürer. Ne yapacağımı bilemez bir halde mutfak masasında bir süre oturdu.

"Bir birayı öldürebilirim. Şarap ister misin?" diye sordu. "Tamam.

Mouse içkileri getirdi. "Şerefe. Oturduğumuzda elindeki bira kutusunu bardağıma vurdu.

'Bu arada kek için teşekkürler. Öğle yemeğinde biraz yedim, harikaydı. Ayrıca yarın buralarda olamayacağımı söylemek için geldim. Dükkânı satma konusunda Orlando'yla görüşmek için Londra'ya gidiyorum.

"Bu onun kalbini kıracak," dedim hayretle. "Bu onun hayatı.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye tersledi. "Ama bu şekilde devam edemeyiz. Sana da söylediğim gibi - ve ona da - iş internet üzerinden yürütülebilir. Binanın satışından elde edilecek para en azından birikmiş borçlarımızı kapatabilir. Ve çiftliği devam ettirmek için yeni makineler almam gerekiyor. Duygularınızı anlıyorum ama korkarım hayat acımasız Star ve bu böyle.

"Biliyorum," dedim gözlerimden süzölmek üzere olan yaşları durdurmak için dudağımlı ısıırken.

"Ne yazık ki kardeşlerden biri gerçeklerle yaşamak zorunda ve açıkçası şimdi bir şey yapmazsam bankanın iflas ilan etmesi ve borcumuza karşılık dükkana el koyması tehlikesiyle karşı karşıyayız. Bu da gerçek değerininde onda birine satacakları anlamına gelir ve biz de Satıştan arta kalan fonların çok az bir kısmı.

"Evet, anlıyorum. Ama bunun ne büyük bir kayıp olduğunu görmelisiniz. Bu bir miras-' 'Miras mı?' dedi alaycı bir homurtuyla. 'Bu ailenin hiçbir zaman fazla

Para söz konusu olduğunda şans - ya da belki de *mantık* demeliyim. High Weald'a ancak dişimizle tırnağıımızla tutunabildik. Bu beni ilgilendirmiyor ama Marguerite'in de boğazına kadar bu işe battığını biliyorum.

"Aman Tanrım," dedim ve başka ne diyeceğimi bilemeden çoban pastasını almak için ayağa kalktım.

'Neyse, senin sorunun değil, biliyorum. Önümüzdeki birkaç ay içinde başka bir iş aramak zorunda kalabileceğinin gerçeğı dışında. Şansımıza, dünyadaki ekonomik durum nedeniyle ticari mülklerde bir gerileme var. Dedikleri gibi, yağmur yağmaz ama bardaktan boşanırcasına yağar.

"Benim için endişelenme, acı çekecek olan Orlando. "Ona çok düşkünsünüz, değil mi?

Evet, çok.

"Tıpkı onun sana olduğu gibi. Onun eksantriklikleriyle başa çıkabilecek çok fazla insan yok. Bugünlerde muhtemelen OKB ve benzeri bir sendrom teşhisi konurdu ve bu, hayatını yüz yıl öncesine dönerek yaşama kararlılığı bir yana. Başını iki yana salladı. "Ne zaman

Biz küçükken annemizin dikkatini çeken hep Orlando olurdu. Orlando onun sevgilisiydi; astımı çok şiddetli olduğu için dokuz yaşından itibaren onu evde eğitti. İki kütüphaneye kapanır, değerli Dickens'larını okurlardı. Hiç gerçekte yaşamak zorunda kalmadı. Çünkü o

Her zaman geçmişin çok daha medeni ve nazik bir zaman olduğunu söyler. "Sürekli devam eden korkunç savaşlar dışında," dedim. "Ve insanlığın

antibiyotikler ya da yoksullar için herhangi bir sağlık hizmeti.

Şaşkınlıkla bana baktı, sonra ani bir kahkaha attı. "Doğru. Borçlular hapisanelerinden bahsetmiyorum bile.

"Orlando bunlardan birinde pek başarılı olamazdı.

"Fakirhanede Sancerre ve kolalı gömlek yok.

Tabağını önüne koyarken, bu iki kardeşin CeCe ve benim gibi ne kadar farklı olduklarını düşünerek alaycı bir gülümsemeyi paylaştık.

"Pek çok insan - sadece Orlando değil - geçmişi göz kamaştırıcı hale getirmek istiyor. Ben kesinlikle istiyorum," diye mırıldandı yemek için çatalını eline alırken.

"Karıınız öldüğünde kaç yaşındaydı?" diye sordum ihtiyatla, konuyu açmam ve dün geceki davranışımı telafi etmek için elimden geleni yapmam gerektiğini hissederek.

"Yirmi dokuz. Çok mutluyduk.

"Kız kardeşim birkaç ay önce nişanlısını bir yelken kazasında kaybetti, babamızın ölümünden hemen sonra. Dediğiniz gibi, hayat acımasız. Kefaret olarak normalde söylediğimden çok daha fazlasını söyleyerek kelimeleri zorluyordum.

Kız kardeşiniz için üzgünüm. Kimsenin eşini ve babasını arka arkaya kaybetmesini istemezdim. Benim de başıma geldi,' diye iç geçirdi. "Yine geçmişe dönecek olursak, bu aileyle nasıl bir bağlantınız olabileceğine dair bir teoriniz var mı?

"Yok.

"Ne? Yani High Weald'daki son üç gününüzü bir bağlantı bulmak için çekmeceleri karıştırarak geçirmediniz mi?

"Hayır, ben ...

Yanaklarıma suçlu bir sıcaklığın yükseldiğini hissettim. Mouse'u okumak o kadar zordu ki, alay mı ediyordu yoksa azarlıyor muydu hiçbir fikrim yoktu.

"Senin yerinde olsam kesinlikle yapardım," dedi. "Kabul edelim, eğer bir bağlantı bulmuş olsaydınız, önemli miktarda olduğunu düşündüğünüz bir mirasın sahibi olabilirdiniz. Bu haliyle sizi iflas dilekçesine dahil edebiliriz.

"Evi aramadım ve fakir değilim," diye meydan okurcasına ekledim.

"Ne kadar şanslısın. Bilgin olsun Star, sana takılıyordum.' "Oh. Aklımı okumasından nefret ediyordum.

'Lütfen, espri anlayışımın kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum ama yemin ederim şaka yapıyordum. Savunma mekanizması, *n'est-ce pas?* İnsanları uzak tutmak için. Hepimizde bir tane vardır. Şu haline bak. Seni okumak çok zor. Bazen kendimi

O mavi gözlerindeki ifadeden ne düşündüğünü biliyorum.

.. ama çoğu zaman hiçbir fikrim yok.

Gözlerimi hemen ondan kaçırdım ve birasından bir yudum daha almadan önce kıkırdadı. "Her neyse, sen buradayken uzun zamandır görmediğim bir şeyi bulmanı umuyordum.

"Neymiş o?

"Daha önce de anladığınız gibi, Flora MacNichol hayatının büyük bir bölümünde üretken bir günlük yazarıydı. Günlükleri - kırk ya da elli tanesi - yıllarca Home Farm'daki çalışma odasında bir kitap rafında durdu. Babam onları çiftlikteki bir sandıkta buldu.

Ailesi öldükten sonra evi temizlerken tavan arasında bulmuş. Ölürken bana bahsettiği anomaliden bu şekilde haberdar oldu.

"Ne anormalliği?"

"High Weald kırklı yıllarda bölündüğünde mirasla ilgiliydi. Basitçe söylemek gerekirse, bizim soyumuzun - yani Forbes'ların - hakkımız olanın elimizden alındığını düşünüyordu.

"Anlıyorum.

"Doğal olarak, aile tarihimizi araştırmaya başladığımda, onları indirdim ve üzerinde çalışmaya başladım. Ama bir noktada tılandım - 1910'dan itibaren tuttuğu tüm günlükler kayıp. Star, o kitaplıkta şimdikinden çok daha fazla kitap olduğunu biliyorum. Eskiden iki kitaplık yer kaplıyorlardı. raflar ve şimdi birden daha az.' Omuz silkti. 'Sorun şu ki, o kayıp yıllar babamın teorisinin kanıtını içeriyor olabilir. Şu anda bu konuda bir şey yapabileceğimden değil, ama öyle ya da böyle emin olmak istiyorum.

'Anlıyorum,' dedim.

"Bu arada, heykelciğini buldun mu?"

"Buldum. Daha fazla yalan söylemenin pek bir anlamı olmadığına karar verdim. "Bulacağını düşünmüştüm.

Görebilir miyim?"

Kot pantolonumun cebini karıştırdım ve kutuyu çıkardım. "İşte. Kutuyu masanın üzerinden ona uzattım.

Küçük kutuyu ciddiyle açtı, sonra gömleğinin üst cebinden bir çift okuma gözlüğü çıkardı ve heykelciği dikkatle inceledi.

"Vay, vay," diye mırıldandı, sonra gözlüğünü burnundan çekti. "Bunu bir haftalığına ödünç alabilir miyim?"

"Neden?"

"Kimlik doğrulaması yaptırmak istiyorum. "Emin değilim..."

"Bana güvenmiyor musun, Yıldız?" "Evet, yani..."

"Ya yaparsın ya da yapmazsın," dedi gülümseyerek. "Yani, Asterope, Yıldız... görünüşe göre bir kedi oyunu oynuyoruz-

"Ve Mouse. Bununla birlikte ikimiz de güldük ve aramızdaki gerginlik sona erdi. 'Eğer geri vereceğine yemin edersen heykelciği alabilirsin. O benim için çok değerli,' dedim.

"Söz veriyorum. Bu arada Marguerite aradı ve yarın akşam geç saatlere kadar dönmeyeceğini söyledi.

"Sorun değil. Perşembe sabahına kadar kalacağım ve doğrudan Londra'daki işime gideceğim.

"Teşekkürler. Doğru," dedi birasından bir yudum alırken, 'Korkarım gitmeliyim. Orlando'ya yarın görmek istemediği her şeyi göstermek için bu gece hesapları bir araya getirmeliyim.

"Ona nazik davranırsın, değil mi? Ona heykelciği uzatırken yalvardım.

"Orlando mu yoksa bu mu?" Kutuyu Barbour'unun cebine koyarken şaka yaptı. "Elimden geleni yapacağım. Ayağa kalktı ve arka kapıya doğru yürüdü.

"Ama bazen gerçekler acıtır. Durakladı. "Bu gece çok keyif aldım. Teşekkür ederim.

"Önemli değil.

"Yakında konuşuruz. İyi geceler, Star.' 'İyi geceler.'

Ertesi gün arka kapıya bir kadın geldi ve Rory'yi binicilik dersi için almaya geldiğini söyledi. Sorumluluğumu sorguya çektim.

Bu normal miydi bilinmez ama ona verdiği sıcak sarılma ve öpücük, buraya onu kaçırmak için gelmediğini kanıtlıyordu. Soğuktan ve heyecandan yanakları kızarmış olarak döndü ve mutfak masasında birlikte otururken ondan benim için bir resmini yapmasını istedim. Resim yaparken bakmamamı söyledi, ben de Ona birkaç parti kek yaptım - biri dondurucu için, diğeri de şimdi yemek için.

Bakır renkli başının titizlikle resmin üzerine eğilmesini izledim ve bir şekilde kalbime girmeyi başaran bu küçük çocuğa karşı koruyucu bir sevgi dalgası hissettim. Mouse'un bana anlattıklarına bakılırsa, geleceğin onun için neler getireceğini kim bilebilirdi? High Weald'a başkanlık edecek yaşa geldiğinde hâlâ onun olacak mıydı? İyi haber şu ki, yetişkinlerin sorunlarından pek haberdar görünmüyordu ve insanların ilgisini çeken iyimser, açık bir doğası vardı.

İnsanlığa güveniyor...

"Senin için, Star. Rory tabloyu gururla bana uzatırken beni dürttü. Tabloyu ondan aldım ve inceledim. Ve boğazımda bir yumru hissettim. Rory bahçede ikimizi birlikte gösteren bir resim yapmıştı.

Çiçekleri incelemek için eğildiğimde elimi tuttu. Duruşumu, saçlarımın yanaklarıma düşüşünü ve hatta uzun saçlarımı yakalamayı başarmıştı.

Parmakları şu anda resmi tutuyordu. 'Rory,

bu harika. Teşekkür ederim.' 'Seni seviyorum, Star. Yakında yine gel.

Kendimi toparlamak için elimden geleni yaparken ona, 'Sonsuza dek saklayacağım,' dedim. "Şimdi, bir brownie ve biraz *Superman*'e ne dersin?

Bana hevesli bir başparmak işareti yaptı ve el ele oturma odasına doğru yürüdük.

Son masaldan sonra, ertesi gün erkenden yola çıkmak üzere çantamı hazırladım, Marguerite'in beni istasyona kadar bırakmasına aldırmayacağını ve böylece kitapçıya zamanında yetişebileceğimi umuyordum. Bugün boyunca iki kardeş arasında geçtiği neredeyse kesin olan konuşmayı düşünmemeye çalıştım. Aşağı inerken trabzana dokundum ve bir dahaki sefere kadar dayanması için sağlam güzelliğini hafızama kazımaya çalıştım.

Saat onda bir arabanın ışıklarının yolda parladığını gördüm. Birkaç saniye sonra ön kapı çarptı ve High Weald'ın şimdiki çoban eşini karşılamaya gittim.

"Sevgili Yıldız. Marguerite kollarını bana doladı. 'Rory iyi mi? Onunla birlikte burada olduğun için çok teşekkür ederim. Mouse bana harika olduğunu söyledi. Yiyecek bir şey var mı? Açlıktan ölüyorum,' diye bir nefeste söyleyebildi.

'Evet, Rory iyi. Derin uykuda ama seni göreceği için heyecanlı. Ve evet, ocakta sıcak tutan bir şey var.

Harika. Tanrım, bir kadeh şaraba ihtiyacım var. Ya sen? Marguerite kilerdeki buzdolabına doğru ilerlerken, "Bir bardak şaraba ihtiyacım var," dedi.

"Hayır, teşekkür ederim.

Kendine bir kadeh şarap doldurdu ve hemen bir yudum içti. 'Sanki bütün gün yoldaymışım gibi hissediyorum.

Şato hiçbir yerin ortasında. Ve tabii ki uçak rötar yaptı.

Marguerite'in itirazlarına rağmen harika görünüyordu. Gözlerinde bir ışık ve teninde bir kızarıklık vardı, bu da bana nereye gitmiş olursa olsun ve geri dönmesi ne kadar uzun sürmüş olursa olsun mutlu olduğunu söylüyordu.

"Fransa'da işler nasıl gidiyor?

"Harika," diye cevap verdi Marguerite hülyalı bir şekilde. "Oh, resim de öyle. Yumuşak bir kahkaha attı.

'Rory de yetenekli. Bunu senden almış olmalı.

"Bundan şüpheliyim. Marguerite kaşlarını kaldırdı. 'Onun sanatı tamamen farklı bir kulvarda. Yeteneğini başka birinden almış olmalı,' diye ekledi sonradan. "Mouse'un bugün kitapçada Orlando'yu görmeye gittiğini biliyor musun? Hacimli deri el çantasını karıştırdı ve bir paket Gitanes çıkardı. "Sigara?

"Teşekkürler. Paketten bir tane aldım ve o da benim için yaktı. Bir Fransız sigarası içmeyeli uzun zaman olmuştu. "Mouse dün gece Londra'ya gideceğini söyledi.

"Orlando perişan oldu tabii. Marguerite sigarasından derin bir nefes çekti ve külünü mutfağın pencere kenarında duran talihsiz bir kaktüs saksısına savurdu. "Görünüşe göre, hesaplara bakmayı bile kesin bir dille reddetmiş.

"Yarını iple *çekiyorum* o zaman," diye mırıldandım içimden, tabağıma biraz *coq au vin* doldururken.

"Dürüst olmak gerekirse, onunla birlikte olacağın için çok mutluyum. Mouse da öyle. Londra'dan dönerken beni Gatwick'ten aldı. Orlando'nun aptalca bir şey yapma ihtimali düşük olsa da, kimse bilemez. Canım benim, para gerçekten de tüm kötülüklerin anası, değil mi?

"Evet," diye kabul ettim, tabağı onun önüne koydum, sonra kendime biraz papatya çayı yaptım ve oturdum.

'Star, sen gerçekten bir kahramansın. Bu şahane görünüyor. Eve geldiğimde önüme pişmiş bir yemek konması ne büyük bir zevk. Çatalını kaldırdı. Biraz tavuk yedi ve masanın üzerinden bana eğlenerek baktı. 'Kitapçı sonunda satıldığında işsiz kalacaksın. Buraya gelip ev işlerinde ve Rory konusunda bana yardım etmeyi düşünmez misin?

Yarı şaka yaptığını görebiliyordum ama omuz silktim. "Belki.

'Tabii ki, tamamen aşırı niteliklisiniz - lütfen bu öneriyle aşağılanmayın. Sadece bu işi üstlenecek güvendiğim birini bulmak çok zor. Rory'nin bakımı ve Mouse ikinizin ne kadar iyi anlaştığını övgüyle anlattı. Ve şatonun sahibi Hélène, bana boyamam için bir oda daha teklif etti. Teklifi kabul etmeyi çok isterim. Harika bir yer ve oraya bayılıyorum.

Sessizce oturdum, Marguerite'in bana hayallerimi sunduğunu bilmediğini biliyordum. Burada, High Weald'da yaşamak, Rory'ye, eve ve bahçeler ve bu sıra dışı ve büyüleyici ev halkı için her gün yemek pişirebilmek. Marguerite'in akıllı başka bir şeye ya da *birine* kaymadan önce bu anı yakalamam gerektiğini biliyordum.

'Cidden, sana her zaman yardım etmekten mutluluk duyarım. Burayı seviyorum,' dedim. "Ve Rory'yi.

"Gerçekten mi? Marguerite bir kaşını kaldırdı. 'Tanrım, ciddi misin? Sana çok fazla ödeme yapamam, eminim zaten farkındasındır, ama yatacak ve kalkacak yerin olur. Orlando'ya sormalıyım, ama belki de seni aramızda paylaşabiliriz? Eğer o kabul ederse, ben de bunu kabul edebilirim.

Komisyon. H  l  ne bir an   nce ba  lamam i  in   ok hevesli...' Sesi kesildi ve g  zlerinde olasılı  n heyecanını g  rebiliyordum. "Orlando'yu hayal kırıklı  na u  ratmak istemem elbette, ya da onun benim

Onu terk etmek.   zellikle de   imdi. Ama bana her zaman ihtiya  ı yok. 'Orlando

Rory i  in en iyisini isteyecektir, eminim. Ve ayrıca' -

Marguerite'in g  zleri parladı - 'bizimle akraba olabilece  inizden bahsetti.

'Nasıl oldu  unu anlayamıyorum. En azından hen  z,' diye nitelendirdim.

'Geldi  inden beri hepimizin kalbine girmeyi ba  ardın Yıldız. Nasıl uyum sa  ladı  ını    renmek i  in sabırsızlanıyorum. Mouse sana Vaughan/Forbes aile a  acının ne kadar da  ınık oldu  unu s  ylemi   olmalı. H  l   da şöyle. Birden durdu ve kocaman bir esnedi,   ehvetli, dolgun dudakları bir a  ılıp bir kapanıyordu. Narin bir yanı yoktu ama   ekicili  i iri y  z hatlarında ve onların ima etti  i g   te yatıyordu.

"Yatma vakti," dedi aya  a kalkarak.

'Kapıyı ben kilitlerim,' diye teklif ettim.

'Ger  ekten mi? Harika olur.

'Sabah beni istasyona bırakman senin i  in sorun olur mu? Saat sekizde Londra'ya giden trene yeti  mem gerekiyor.

"Mouse seni g  t  rece  ini s  yledi. Sanırım sana Orlando hakkında bilgi vermek istiyor. İyi geceler Star ve tekrar te  ekk  rl  r.

Ertesi sabah erkenden kalktım, b  ylece ayrılmadan   nce Marguerite ve Rory i  in kahvaltı hazırlayabilecektim.

Marguerite'e sosislerin, pastırmaların ve kreplerin ocakta sıcak kaldı  ını s  ylemek i  in bir not yazdım ve onu dondurucunun dibinde duran d  rt turtaya y  nlendirdim. Mouse arka kapıya vurdu ve ben de   antamı alıp onu arabaya kadar takip ettim.

"D  n gece Marguerite'i arabaya binerken g  rd  n m  ?" diye sordu.

"Evet.

"  yleyse Orlando'nun haberi iyi kar  ılamadı  ını sana s  ylemi   olmalı.

"Aldı.

'Dinle Yıldız, eğer onun mantıklı düşünmesini sağlamanın bir yolu varsa, çok minnettâr olurum. Kitapçıyı kendimiz satmazsak bankanın her halükarda devreye gireceğini anlatmaya çalıştım ama ellerini kulaklarına götürdü ve hışımla yukarı çıktı. Sonra da kendini yatak odasına kilitledi.

"Öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi.

Kesinlikle. Orlando tatlı ve nazık biri gibi görünebilir, ama vermek istemediği zor kararlar söz konusu olduğunda ondan daha inatçı birini tanımıyorum. Sonuç olarak başka seçeneğimiz yok. Bunun farkında olmalı.

"Elimden geleni yapacağım ama beni dinleyeceğinden şüpheliyim.

En azından denemeye değer. Seni seviyor ve sana güveniyor. Yine de bir dene.

"Deneyeceğim," dedim istasyona yaklaşırken.

'Nasıl olduğunu öğrenmek için beni arayabilir misin? Dün gece ne cep telefonuna ne de sabit telefona cevap vermedi.

Land Rover'dan inerken 'İneceğim,' diye söz verdim. "Bıraktığın için teşekkürler. En azından bunu yapabilirim. Ve tekrar High Weald'a gittiğinde, sana söyleyeceğim.

Flora'nın günlüklerinin bir sonraki bölümü hakkında sizi bilgilendirmek istiyorum," diye seslendi.

pencere. 'Şaşırmaya hazır olun. Güle güle, Yıldız. Sonra dudaklarına geniş bir gülümseme yerleşti ve yavaşça gözlerine doğru yayılarak yakışıklı yüzünü aydınlattı. "Kendine iyi bak.

Ona küçük bir el salladım ve istasyona doğru yöneldim.

Kensington Church Street'e vardığımda, kitapçının kapısını açarken içimi bir endişe kapladı. Sadece içeride ne bulacağımı bilmediğim için değil, aynı zamanda cep telefonum trende sinyal bulduğu için CeCe'den aldığım bitmek bilmeyen mesajlar ve sesli mesajlar nedeniyle de. Kendimi High Weald'a o kadar kaptırmıştım ki, onu arayıp bir gece daha kalacağımı bildirmeyi tamamen unutmuştum. Son mesajında şöyle yazıyordu:

Star, sabaha kadar senden haber alamazsam, kayıp olduğunu bildirmeleri için polisi arayacağım. Neredesin?!

Kendimi çok kötü hissediyordum ve ona eşit miktarda özür mesajları ve sesli mesajlar bırakarak iyi olduğumu ve bu akşam daha sonra onu dairede göreceğimi söyledim.

Kitapçada hiçbir şeyin değişmediğini görmek beni rahatlattı ve Orlando normalde ben geldiğimde hiç orada olmadığından, her zamanki rutin işlerimle meşgul oldum. Ancak, saat on bire kadar hâlâ ortaya çıkmayınca

endişelenmeye başladım. Dükkânın arka tarafındaki merdivene açılan kapıya ve daha önce hiç girmedğim ama sadece Orlando'nun yaşadığı yer olduğunu tahmin ediyorum. Tabii ki orada müzayedelerinden birini yönetiyor olabilir. . . Ama elinde saat üç pastasıyla henüz kapıdan görünmediği için içimden bir korku geçti. Orlando'nun rutininin kutsal olduğunu biliyordum.

Sonraki yarım saati bir aşağı bir yukarı volta atarak, pencereden sokağa bakmakla dükkanın arka tarafındaki kapıyı dinlemek arasında gidip gelerek geçirdim.

Öğleye doğru kendimden geçmiştım ve onun üst katta olup olmadığına bakmaktan başka çarem olmadığına karar verdim. Kapıyı açtım, dokunduğumda gıcırdadı ve hareketlerimi ele verdi. Dik merdiveni sürünerek çıktım ve önümde üç kapı bulmak için küçük bir sahanlığa vardım. Sağımdaki kapıyı ihtiyatsızca çaldım.

"Orlando? Ben Star. Orada mısın?"

Cevap gelmeyince kapının kolunu kavrayıp iterek açtım ve kendimi içinde eski bir lavabo, Baby Belling fırın ve şekli elli yıl öncesinin modasına geri dönmüş bir buzdolabı bulunan küçük bir mutfakta buldum - bu neredeyse kesinlikle orijinal versiyonu. Geri çekilerek aynı rutini bir sonraki kapıda uyguladım ve aynı derecede antika bir banyo buldum.

İğrenç muşamba zemin bana CeCe ve benim taşınmadan önce yaşadığımız daireyi hatırlatıyordu. Orlando'nun elindeki imkânlarla rağmen nasıl bu kadar titiz ve bakımlı görünebildiği benim için bir muammaydı.

Son kapıya döndüm ve tekrar çaldım. "Orlando," dedim, bu kez daha yüksek sesle. 'Benim, Star. Lütfen, eğer içerideysen bana haber ver. Senin için endişeleniyorum. Herkes endişeleniyor,' diye ekledim ağlamaklı bir sesle.

Hâlâ bir şey yok. Kolu denedim ama bu sefer baskıma direndi. Bu kilitli olduğu belliydi. İçeriden ani bir gümbürtü geldi, sanki ağır bir kitap yere düşmüş gibiydi. İçimden bir korku şımşığı geçti. *Ya ilaçlarını almadıysa?*

Daha büyük bir aceleyle kapıya yöneldim. 'Lütfen, içeride olduğunu biliyorum Orlando. İyi misin?

"Git buradan," diye boğuk bir ses geldi.

İçimde bir rahatlama hissettim. Eğer kaba davranacak kadar iyiye, endişelenmeme gerek yoktu.

"Tamam, yapacağım," diye seslendim kapıdan. "Ama konuşmak istersen dükkândayım. Merdivenlerden geri indim, ateşi yeniden yaktım ve Mouse'a mesaj atıp Orlando'nun hâlâ dışarı çıkmayı reddediyor olsa da en azından hayatta olduğunu haber vermek için dışarı çıktım.

Saat birde, yani sürekli yemek isteyen midesini doldurmak için ortaya çıkmasını umduğum saatte, merdivenlerden aşağıya ayak sesleri gelmedi. Çantamı ve anahtarlarımı alarak kitapçıdan çıktım, kapıyı arkamdan kilitledim ve yol boyunca uzanan dükkânlara yöneldim. Orlando'nun dumanını dışarı çıkarabilecek bir şey varsa o da yemek kokusuydu.

Yirmi dakika sonra malzemelerimi alıp döndükten sonra küçük mutfağa çıktım. Mutfak eşyalarının eksikliği bir sorun teşkil etse de küçük bir tencere buldum ve içine arpacık soğanı ve sarımsağı terleterek sos haline getirdim, ardından krema, otlar ve bir tutam konyak ekledim. Ayrıca mantar ve ikiye bölünmüş dana domates de eklediğim iki *fileto mignon* için şekilsiz bir kızartma tavası vardı. Her şey kontrol altına alındıktan sonra mutfaktan çıktım ve sahanlığa doğru yürüdüm.

Sarımsak ve et sularının cezbedici kokuları.

Orlando'nun kapısını çaldım. 'Yemek hazır,' diye seslendim neşeyle. 'Şimdi tabağa koyuyorum ve aşağıya götürüyorum. Belki şarabı da getirebilirsin - buzdolabında soğuyor. Sonra biftekleri ve onların

Tabaklarımıza yemeklerimizi koyduk ve merdivenin başında durduk. "Çok geç kalmayın, ılık bir *filet mignondan* daha kötü bir şey olamaz," dedim.

dedi ve sonra yemimle birlikte dikkatlice merdivenlerden aşağı indi. Yaklaşık üç dakika sonra merdivenlerde onun ayak sesini duydum. Ve üzgün, Elinde bir şişe Sancerre ve iki şarap kadehi tutan, üstü başı dağınık Orlando benzeri kapı aralığında belirdi. Saçları dağınıktı ve tıraşsız kirli sakalının gölgesi çenesinden geçiyordu. High Weald'da gördüğüm şal desenli sabahlığı ve tavuskuşu mavisi işlemeli terliklerini giymişti.

"Kapı kilitli mi?" diye sordu endişeyle kapıya bakarken. "Elbette.

Öğle yemeği vakti,' diye cevap verdim sakince.

Ayaklarını sürüyerek ilerledi ve hayatımda ilk kez bir gecede yaşanan biri klişesini kendi gözlerimle gördüm.

'Umarım bifteği beğenirsiniz. Olabildiğince az pişmiş ve yanındaki sos da otlu,' diye teşvik ettim, sesim kendime bile bir çocukla konuşan bir hemşire gibi geliyordu.

Sancerre ve iki kadehi masaya bırakırken, "Teşekkür ederim Yıldız," diye mırıldandı. Sonra kemikleri ağrıyormuş gibi kendini sandalyeye bıraktı.

Kocaman bir iç çekerek şişeye uzanacak ve her bir bardağa cömert bir ölçü dolduracak enerjisi topladı.

'Sana,' diye kadeh kaldırdı. "En azından bir dostum ve müttefikim var.

Bardağın içindekileri hüpletmesini ve hemen yeniden doldurmasını izledim ve endişeyle sarhoş bir Orlando'nun nasıl olacağını merak ettim.

"Yemeğini ye," diye ısrar ettim.

Kısa geçmişimizde ilk kez ondan önce çatalımı ve bıçağımı bir araya getirdim. Hasta gibi yedi, filetoyu minik lokmalara böldü ve sonra her birini durmadan çiğnedi.

'Senin de çok iyi bildiğin gibi yemek mükemmel Yıldız. Mükemmel olmayan benim...' Küçük bir parça bifteği daha ağzına atarken sesi kesildi. Yutkunarak şaraptan kocaman bir yudum aldı ve çatal bıçağını bırakırken bana gülümsemenin gölgesini verdi. 'Bugün yemek bile beni yeniyor. Sanırım kardeşimden haber aldınız.

"Evet.

'Nasıl yapabilir? Yani ... zalimlik! Burası' - kollarını kitapçının etrafında dolaştırdı - 'benim dünyam. Benim tek dünyam.

"Biliyorum.

"İflas edeceğimizi, daha doğrusu satmazsak bankanın elimizdeki her şeyi alacağını söylüyor. Buna inanabiliyor musun?

"Ne yazık ki evet, inanabilirim.

"Ama nasıl? Bu ... *banka* görevlisi bizim olanı çalmaya cüret edemez mi? Eminim kardeşim abartıyordur?

Yüzündeki ifade o kadar yürek parçalayıcıydı ki ona cevap vermeden önce yutkunmak zorunda kaldım. "Korkarım ki hayır. Görünüşe göre, borçlar var-'

'Evet, ama bu binanın satılması halinde ortaya çıkacak fiyatla kıyaslandığında bunlar hiçbir şey. Kefil olduklarının farkında olmalılar.

'Bence sorun şu ki bankalar da pek iyi durumda değil. Onlar da' - kelimelerimi dikkatli seçmem gerektiğini biliyordum - 'gerginler. Dünyadaki ekonomik durum şu anda o kadar da sağlıklı değil.

'Arthur Morston Books'un satışının *-ruhumdan* bahsetmiyorum bile- onların krizini çözeceğini mi söylüyorsun? Tanrım, Star, senden bundan daha fazlasını beklerdim. Benim tarafımda olduğunu sanıyordum.

Öyleyim Orlando, gerçekten. Ama bazen hayat senin istediğin gibi gitmez. Korkunç ama gerçek. Hayat adil değil. Ve anladığım kadarıyla, çiftlik de acı çekiyor.

"Ne?! Orlando'nun solgun teni pembeden kırmızıya ve mora döndü. "Sana böyle mi söyledi?

"Evet. Çiftliğin geçimini sağlayabilmesi için yeni makineler alması gerekiyordu.

O anda Orlando'nun gerçekten de öfkeden patlayıp patlamayacağını merak ettim. Tatlı yüz hatları öylesine öfke ve alaycı bir ifadeye bürünmüştü ki düşünmek zordu

Fiziksel bir bedenin bu kadar duyguyu nasıl kontrol edebildiğini.

'HA! Ha ha ha! Peki size çiftliğin neden zor günler geçirdiğini söyledi mi?

"Hayır.

'Yani Annie öldükten sonraki ilk üç yıl boyunca yatak odasından nadiren çıktığından bahsetmedi mi? Ayağa kalkamadığı, kendini aşağıya sürükleyemediği ve ödenmemiş faturalarla onu günlerce, haftalarca bekleyen çiftlik müdürüyle konuşamadığı için tüm arazinin harabeye dönmesine izin verdiğinden? Tüm tedarikçiler herhangi bir çiftliğin ihtiyaç duyduğu temel şeyleri sağlamayı reddedene ve müdürün istifa etmekten başka çaresi kalmayana kadar?

Hayvanlar kardeşimin gözetimi altında yetersiz beslenme ve ihmal yüzünden öldü, Bayan Star. Onlar bile artık yaşama isteği bulamayana kadar yıllarca çürümeye terk edilen mahsullerden bahsetmiyorum bile. Size şunu söyleyeyim, bu durum neredeyse tamamen kardeşimin eseridir. Benim değil.'

"Elbette," dedim sonunda, Orlando şarap kadehini doldururken bir kez olsun sessizliği göze alarak, "nedenini anlıyor musun?

'Elbette anlıyorum. Hayatının aşkını kaybetmişti. Böyle bir duruma karşı anlayışsız değilim. Ama' - yüzü bir kez daha karardı - '*senin* bilmediğin ve benim de sana söyleme özgürlüğüne sahip olmadığım şeyler var, bunlar - en azından benim kitabımda - affedilemez. Her insanın hayatında, kendi trajedisini unutması ve size ihtiyacı olanlar için adım atması gereken bir nokta vardır. Kardeşim yıllarca kendine acıdı ve gerçek bu.

Hepimiz ona sevgi ve destek göstermek için elimizden geleni yaptık, ancak en yumuşak ve anlayışlı kalpler bile kendini yok etmeye niyetli bir insanı izlediğinde katılaşabilir.

Orlando ayağa kalktı, ellerini cübbesinin ceplerine soktu ve yürümeye başladı.

"Sizi temin ederim ki Bayan Yıldız, ailesi onu mümkün olan her şekilde destekledi. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, insanlar kurban ya da kahraman olmayı seçerler. O ilk seçeneği seçti. Ve şimdi, *bu* yüzden, ben ... ve *bu*' - o

Ekim ayının zayıf güneş ışığında toz zerrecikleri etrafında minik melekler gibi süzülürken odayı tekrar işaret etti - 'kurbanlık kuzulardır.

Bununla birlikte yere çöktü ve ağlamaya başladı.

"Tanrım, bu ne dağınıklık... Yüksek bir sesle kendi kendine mırıldandığını duydum. 'Hepimiz berbat durumdayız. Her birimiz.

Yanında diz çökerek kollarımı geçici olarak omuzlarına doladım. Önce direndi, sonra kucağıma sokuldu ve ben de onu küçük bir çocuk gibi salladım.

"Bunun benim için ne anlama geldiğini anlamıyorsun. Anlamıyorsun.

Orlando, anlıyorum. Ve eğer yapabilseydim, sonsuza kadar burada kalmana izin verirdim. I

söz veriyorum.'

'Sen iyi bir insansın, Yıldız. Benim tarafımdasın, değil mi?' Acı dolu gözleri bana baktı.

"Elbette öyleyim. Sakinleştiğinde belki sana aklıma gelen bazı fikirleri anlatabilirim.

'Gerçekten mi? Her şeyi yaparım, her şeyi...'

Elbette bazı fikirlerim *vardı*, ama bunlar koşulları göz önünde bulunduran mantıklı fikirlerdi ve Orlando'nun ilgisini çekeceklerinden şüpheliydim.

"Peki, can kulağıyla dinliyorum. Benden uzaklaştı ve ayağa fırladı, sanki ona altın postu sunmak üzereymişim gibi bakıyordu. 'Ben gitsem nasıl olur? üst katta ve ablute? Şu anda *déshabillé*'yim ve kendime bile isyan ediyorum," diye itiraf etti, kıyafetinin durumuna bakarak. Tabaklara doğru gitti ama ben başımı salladım.

"Bugün alışılmadık bir gün ve ben toparlanacağım.

"Öyle olsun. Arka kapıya doğru yürüdü, sonra düşünerek döndü. "Her şey için teşekkür ederim, Bayan Yıldız. Güvenebileceğim tek kişinin siz olduğunı biliyordum. Aşağı indiğimde size bir sır da vereceğim.

Sonra orada durdu ve tıpkı Rory gibi kıkırdadı. "Ne?"

diye sordum. Sormadan edemedim.

"Nerede olduklarını biliyorum. Orlando sırtıttı, sonra döndü ve kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Merdivenlerin tepesine ulaştığını duyana kadar bekledim, sonra öğle yemeğimizin kalıntılarını temizlemeye gittim ve beni özel odasına kabul etmesiyle bir köprünün daha aşıldığını hissederek onu takip ettim. enklav. Küçük lavaboda tabakları yıkarken, onun veda sözlerini düşündüm. Orlando'nun neden bahsettiğini neredeyse kesinlikle biliyordum.

sadece Flora MacNichol'un günlükleri olabilir. Savaşan kardeşler tarafından ikiye bölünmüş hissettim.

Alt kata döndüğümde, saat ikiye çoktan ge tiğ  için *Kapalı* tabelasını *Açık*'a çevirdim, sonra odanın ortasında durup kitaplıkları inceledim. Çünkü yanlarındaki raftan bir tane daha alırken kahverengi ipekle kaplı bir kitap seti gördüğümü *biliyordum*. Orlando'yu ve onun şakacı zekasını da biliyordum. Ev  iftliğ 'nden aldıklarını kamufle etmek için aynılarından binlercesinin bulunduğ  bir yerden daha iyi neresi olabilirdi?

Gözlerim rafları taradı ve sonra onları kapattım, raftan aldığım kitabı ve yerini tam olarak yerleştirmeye çalıştım.

Ve işte oradaydı. Hafıza bankamdan çekilmiş sanal bir dosya kadar netti.

"*Orlando*," diye mırıldandım, İngilizce bölümüne doğru yürüdüm ve Gözlerim en alttan    sıra ileriye gitti. Orada,  zerinde 'İngiliz Kurgusu, 1900-1950' yazan rafta duruyorlardı.

Eğilerek ince bir cilt çıkardım ve ilk sayfasını açtım.

Flora MacNichol'un Günlüğü 1910

Kitabı kapattım ve rafa yerleştirdim, o sırada merdivenlerde ağır bir ayak sesi duydum. Orlando adımlarını her zamankinden daha hızlı atıyordu ve odaya dalmadan önce ben de tam ateşin yanındaydım, onu k r kl yordum.

"şimdi daha iyi misin? Biraz daha kömür eklerken ona sakince sordum.

O kadar uzun süren bir duraklama oldu ki dönüp nedenini görmek zorunda kaldım. Yüzü yine morarmıştı ve bana doğru ilerlerken kollarını kavuşturmuştu.

"Bana daha fazla patronluk taslamamanız için size yalvaracağım. Beni sakinleştirdiğınız için az önce kardeşimden bir telefon aldım. High Weald'da hizmetçi-dadı olarak işe girmeyi kabul ettiğınızı belirtti.

'I-'

'Bana yalan söyleme, Yıldız! Size sunulan teklifi kabul ettiniz mi etmediniz mi?

"Marguerite  aresizdi çünkü devam eden bir komisyonu vardı ve ben de kabul edeceğimi söyledim-

"Beni terk edip düşmanla çalışmak için ceketini mi değıştireceksin?!

'Ara sıra oraya gideceğimi ve Rory'ye bakarak Marguerite'e yardım edeceğimi söyledim! Hepsisi bu kadar. Sana, Rory'nin evini ödünç almasının sakıncası olup olmadığını soracağını söyledi.

Dükkân meşgul olmadığında ara sıra bana gelirdi. Bunun Mouse ile bir ilgisi yok.'

'Yüce Tanrım, kadın! *Her şeyin* kardeşimle ilgisi var. Onun tüm kirli işlerini o yapıyor, buna az önce iyi olduğumdan emin olmak için beni aramak da dahil. Sonra da hafta sonundan itibaren High Weald'da sana ihtiyaç duyulacağını söyledi.

"Orlando, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.

Hayır, eminim yoktur. Ben de senin benim tarafımda olduğunu düşünüyordum.

..!

"Öyleyim, Orlando. Gerçekten.

Hayır, değilsin. Ona yakıştığını görmüyor musun? Ama *bana* yakışmıyor! Durdu ve çok ihtiyacı olan derin nefesleri aldı.

"Özür dilerim," dedim çaresizce.

"Ve ben daha da öyleyim," dedi bana bakarken, öfkesi geçmişti ve gözlerinde tam olarak çözemediğim bir ifade vardı. "Peki, gidebilirsin.

"Nereye gideceğim?

"Hangi tavşan kulübesinde yaşıyorsan oraya git ve High Weald'a gitmek için bavullarını topla. Marguerite ve Mouse'un sana ihtiyacı var.'

"Lütfen, ben sizin çalışanınızım, sadakatim size. Burayı seviyorum. ."

"Üzgünüm ama ihanetinizden sonra sizin için savaşmamı bekliyorsanız, savaşmayacağım.

Teatral bir omuz silkme hareketi yaptı, kollarını göğsünde daha sıkı kavuşturdu ve somurtkan küçük bir çocuk gibi benden uzaklaştı.

"High Weald'a gitmeyeceğim. Burada kalmak

istiyorum. "Ve ben de seni kovuyorum.

"Bu hiç adil değil!

"Daha bugün söylediğin gibi Yıldız, hayat adil değil.

"Evet, ama-

'Star, bu konuşmayı yaptığım andan beri her şey apaçık ortada.

Seni arı kovanına sokmakla hata ettim, çünkü High Weald'a ve ailemin daha geveze üyelerine ilk görüşte aşık oldun. Ben kimim ki seni onlardan uzak tutayım? Bu bir siren çağrısı, sevgili kızım, ve sen buna kandın, kanca, çizgi ve platin. Uzaklara uç, ama sokulmayı bekle.'

Eğer sözleri bu kadar acı verici olmasaydı, durumun Edward dönemi melodramına gülerdim. Gözlerimin arkasından yaşlar süzülüyordu.

"Tamam," dedim, çantamı ve sırt çantamı almak için yanından geçerken.

'Hoşça kal Orlando. Çok özür dilerim.

Sessizce kapıya doğru ilerledim ve tam elimi kapı koluna atmıştım ki tekrar konuştu.

'En azından Rory senin şefkatli ilginden faydalanacak. Buna çok sevindim. Hoşça kalın, Bayan Star.

Kapıyı açtım ve sisli sokağa doğru yürüdüm, gökyüzü çoktan kararmıştı. Ayaklarım beni otomatik olarak yolun karşısına geçirdi. Otobüs durağına doğru. Arthur Morston Books'u ilk kez gördüğüm otobüs durağına.

Durağın yanında durdum, dükkâna doğru baktım ve orada, gölgelerin içinde, vitrindeki haritaların arkasında, ayakta durmuş beni izleyen bir adam şekli gördüm.

Orlando'nun sessiz alayına dayanamayarak başımı çevirdim.

Neyse ki eve geldiğimde daire boştu. Çantamı son beş geceyi yalnız geçirdikten sonra daha da boğucu gelen ortak yatak odamıza bırakarak uzun bir duş almaya gittim. Sıcak su vücudumdan akarken sadece gözyaşlarımın değil sesimin de akmasına izin verdim ve yirmi dört saat içinde her şeyi nasıl berbat ettiğimi düşünerek uludum.

Dışarı çıktım ve kendimi kabarık beyaz bir havluya sardım ve cevabı biliyordum. Açgözlü davranmışım. Ve bencildim. Tutkuyla aşık olmuş bir kadın gibi, avıma çok aç olduğum için eylemlerimin sonuçlarını görememişim.

Orlando'nun da kısaca belirttiği gibi, High Weald. Ve onun sakinleri.

Elbette, orada bana teklif edilen herhangi bir işi kabul edeceğimi asla söylememeliydim, özellikle de son koşullar altında. Hayır, herhangi bir şeyi kabul etmeden önce Orlando'yla -ne de olsa beni harikalar diyarıyla ilk tanıştıran kişiydi- konuşmam gerektiğini söylemeliydim.

Ama yapmadım. Ve işte buradaydım, bir kez daha işsiz. Çünkü şimdi High Weald'a gidersem - Orlando'nun tarif ettiği gibi eşek arısı yuvası - hayatımda edindiğim en iyi arkadaş beni bir hain olarak görecekti. Ve ben bunu düşünmeye dayanamazdım.

Saç fırçamı bulmak için sırt çantamı boşaltırken, kitapçının pirinç anahtarlarının hâlâ iç cebimde olduğunu gördüm. Sadece birkaç hafta önce Orlando'nun gülümseyerek anahtarları elime tutuşturduğu o muhteşem anı hatırladım ve hemen hafızamdan sildim. Meydan okurcasına ya anahtarları getirebileceğine

ya da o civarda olsaydım ben bırakırdım. Ama kesinlikle onları geri getirmek için yolumdan sapsazdım.

Kendime bir fincan çay yapmak için aşağıya indim ve normalde tertemiz olan mutfak kaos içinde buldum. Beş günlük tabaklar lavaboya dökülmüştü - bulaşık makinesi lavabonun yanındaki tezgâhın altında durmasına rağmen. Zemin kırıntılar ve su sıçramalarıyla kaplıydı.

Duruladığım fincana koymak için çay poşetini kutuya koyduğumda boş olduğunu gördüm. "Tanrım, CeCe! Öfkeyle mırıldandım, umutsuzca çaydanlığı ararken dolapları karıştırdım. Sonunda bir poşet bitki çayını kaynar suya batırdım ve mutfak olduğu gibi bırakarak dışarıya, terasına çıktım. Neyse ki üzerindeki çoğu şey ya kış uykusunda ya da yoğun çığ nedeniyle suya ihtiyaç duymuyordu. Kamelyanın içeri girmesi gerektiğini fark ettim.

Daha önce donma tehlikesi geçirmişti ama boyutu ve ağırlığı nedeniyle onu sürükleyemeyecek kadar güçsüz hissediyordum, bu yüzden bu gece narin çiçeklerinin üzerine bir çöp torbası koyarak idare etmek zorunda kalacaktı.

İçeriye çekildim ve saat altıyı geçtiği için bir kadeh şarap içmenin sorun olmayacağına karar vererek kendime bir tane doldurdum ve devasa krem rengi kanepelerden birinin ortasına oturdum. Etrafımdaki mükemmelliğe bakarken, steril alan - High Weald'ın temsil ettiği her şeyin tam tersi - gözlerimi daha fazla yaş doldurdu.

Çünkü her iki dünyaya da ait olmadığımı biliyordum - ne burada, kız kardeşimin yarattığı ve benden çok az şey barındıran dünyaya ne de High Weald'a.

Birkaç saat sonra ön kapının çarpma sesini duyduğumda yatağımdaydım. CeCe'ye buzdolabının üzerine büyük harflerle yazılmış bir not bırakmışım, böylece

Gördün mü? Korkunç bir soğuk algınlığı geçirdiğimi ve ona bulaştırmamak için boş odada uyumaya gittiğimi söylemişim. Beklediğim gibi, geldiğinde bana seslendiğini duyduktan sonra, ayak seslerini işitsel olarak normalde beni bulacağı mutfak kadar takip ettim. Notu okuduğunu hayal ettiğimde bir duraksama oldu, ardından merdivenleri tırmanma sesi geldi. Kapı çalındı.

"Star? İyi misin? İçeri girebilir miyim?"

'Evet,' diye acınası bir şekilde mırıldandım.

Kapı açıldı ve ışık kırıntısında CeCe'nin gölgesi belirdi. 'Çok yaklaşma.

Korkunç bir durumdayım.' Olabildiğince gırtlaktan öksürdüm. idare edebilirdi.

"Zavallı. Sana bir şey getireyim mi?"

"Hayır. Uyuşturucu aldım.

"Gece bana ihtiyacın olursa, nerede olduğumu biliyorsun.

Biliyorum.

"Uyumaya çalış. Belki şimdi evdesindir, daha iyi hissedersin. "Evet.

Teşekkürler, Cee.

Yarı açık sol gözümden onun hâlâ kapıda durup beni izlediğini görebiliyordum.

"Seni özledim," dedi. "Ben de seni özledim.

Kapı kapandı ve bunun bugün söylediğim bir başka yalan olduğunu fark ettim. Yuvarlandım ve uyumak için göklere yalvardım. Ve Tanrı'ya şükür, sonunda duamı kabul etti.

Ertesi sabah uyandığımda kendimi CeCe'ye dün gece söylediğim gibi uyuşturulmuş hissediyordum. Tökezleyerek yataktan çıktım ve kapının altından bir not gördüm.

Collige için bırakılmış. Bana ihtiyacın olursa ara. Seni seviyorum. Cee.

Merdivenlerden inerken mutfağın toparlanmış olduğunu ve her zamanki gibi tertemiz görüldüğünü fark ettim, bu da dün gece ona yalan söylediğim için kendimi suçlu hissetmeme neden oldu. Su ısıtıcısını açtım, sonra poşet çayımızın bittiğini hatırladım.

Oturma odasında dolaşırken camdan, bir öncekinden çok daha parlak görünen bir güne baktım.

Pencereden dışarı bakarken aklım hiç beklenmedik bir şekilde High Weald'a gitti ve Rory'nin uyanıp uyanmadığını ve artık ona kahvaltı hazırlamak için yanında olmadığımı göre kahvaltıda ne yiyeceğini merak ettim. *Hadi ama Star, annesiyle birlikte, o mutlu.*

Ve yine de - belki de içgüdüden ziyade kibirdi - beni özlediğini *hissettim*.

Hayır.

Bu senin hayatın değil. Onlar senin ailen değil. Rory senin çocuğun değil,' dedim kendi kendime yüksek sesle.

Yukarı çıktım ve boşluğu dolduracak bir şey bulamadığım için Orlando'nun rutin politikasını benimseyerek bir duş daha aldım ve ardından giyindim

ve masaya oturmak için aşağıya indim. Bugün kendime romanıma başlamaya çalışacağımı söyledim. *Kendim* için bir şey yapacağım, kendi kaderimi çizmeye başlayacağım. Böylece defterimi ve mürekkepli kalemimi aldım ve yazmaya başladım.

Birkaç saat sonra kendime geldiğimde ateşli bir karanlığın çoktan çöktüğünü gördüm. Kalemimi bırakıp onu sıkıca kavrayan parmaklarıma masaj yaparak bir bardak su almak için ayağa kalktım. Kalemime baktım cep telefonunu açtım ve birkaç mesaj ve iki sesli mesaj olduğunu gördüm, bunları titizlikle görmezden geldim, ta ki hem merak hem de Orlando'ya - ya da belki Rory'ye - bir şey olduğu korkusu kararlılığımı eritene kadar.

Merhaba Star, ben Mouse. Orlando mesajı iletti mi bilmiyorum ama Marguerite bu hafta sonu Fransa'ya gidiyor. O yokken Rory ve evle ilgilenebileceğini söyledi. En kısa zamanda bana geri dönebilir misin? High Weald'daki sabit hat çalışmıyor - ödenmemiş bir faturayla ilgili bir şey - bu yüzden sizi aramamı istedi. Teşekkürler.

Bir sonraki mesaj Shanthi'den geldi, nasıl ve nerede olduğumu sordu ve yakında buluşmanın harika olacağını söyledi. Onun yumuşak sesi Ses beni rahatlattı ve onu geri arayıp bir gün ve saat ayarlamak için aklıma bir not aldım. Mesajlarımı kontrol ettim ve çaresiz olduğu her halinden belli olan Mouse'tan iki mesaj daha gördüm. Orlando şu anda sahnede olmadığına göre, Rory'ye bakma işi kaçınılmaz olarak ona düşecekti. Ben de bu işi ona vermek üzereydim.

Mouse tekrar çaldığında cep telefonu kapalıydı. Bu sefer cevap vermem gerektiğine karar verdim. 'Star, Tanrı'ya şükür. Yanlış numara mı diye merak ediyordum. Denedim.

Orlando'yu arıyorum ama o da açmıyor. "Hayır, açmaz.

"Sesli mesajımı ve mesajlarımı aldın mı?" "Evet, aldım.

"Peki gelecek hafta High Weald'a gelebilir misin?"

"Hayır, korkarım gelemem.

"Tamam. Hatta bir duraklama oldu. "Neden gelemeyeceğinizi sorabilir miyim? Marguerite bazen onun için çalışma fikrine oldukça hevesli görüldüğünü söyledi.

"Evet, ama sadece Orlando'nun onayıyla. O da kabul etmedi. "Yeğenin in iyiliği için size birkaç gün ayırabilir mi?"

Evet, verebilir. Dün senin onu aramandan sonra beni kovdu. Bana hain dedi,' diye ekledim aniden.

"Tanrım. Mouse hattın diğer ucunda uzun bir iç geçirdi. 'Özür dilerim, Star. Bu senin sorunun değil ve seni bu işe bulaştırmamalıydık. I

Onu aramadan önce düşünmüyordum..."

"Evet, işler böyle yürüyor.

"Ve hafta sonu için bile olsa buraya gelmeyi düşünmüyorsun?

Üzgünüm ama gelemem. Orlando bana karşı çok nazikti. Bu iyiliğe ihanet etmek istemem.

"Hayır, anlıyorum. Zaten çılgın ailemizin dışında olman daha iyi olur. Rory yıkılacak - hepimiz onun senin hakkındaki methiyelerinden sıkılmaya başladık.

Ona sevgilerimi ilet.

Göndereceğim elbette. Belki ortalık yatıştığında fikrini değiştirirsin.

"Hiç sanmıyorum. "Üzgünüm.

Tamam. Seni yalnız bırakacağım. Yalnız bir şey var. En azından geçen hafta Rory'yle ilgilendiğin için sana olan borcumu ödeyebilmem için bana adresini verebilir misin?

'Gerçekten önemli değil. Bunu yapmaktan mutluydum.

"Benim için kesinlikle önemli, bu yüzden sakıncası yoksa ...

Ona adresimizi verdim ve o da postaya bir çek koyacağını söyledi. 'Pekala, o zaman sorunlu akrabalarım ve ben sizi rahat bırakalım.

Belki Orlando sakinleşir ve diz çöküp geri dönmeniz için yalvarır.

'Bundan şüpheliyim. Bana onun ne kadar inatçı olduğunu söylemiştin ve ben onu derinden incittim. Hayır Yıldız, ben incittim. Hepsi benim hatam. Her neyse, onu bulmada iyi şanslar.

başka bir iş bul ve iletişimde kal. Hoşça kalın.' "Hoşça kalın.

Hat kesildi. Kararlı duruşuma rağmen, güzel bir aşk ilişkisinin sona erdiğini hissettim. Bir ev, bir aile ve belki de *kendi* geçmişim olabilirdi. Gözyaşlarıma engel olmak için sertçe yutkundum, sonra CeCe ve kendim için akşam yemeği hazırlamak üzere mutfağa gittim. Bir kez daha sadece ikimiz vardık.

Kızartma için sebzeleri gerekenden çok daha agresif bir şekilde dilimlediğimde, her seviyede başa döndüğümü fark ettim. Ben CeCe'nin gelmesini beklerken, hastalık numarası yapmamın onu High Weald'da kalacağımı söylemeyi unuttuğum için gecikmiş bir küskünlük krizinden vazgeçireceğini umuyordum. Sonra Shanthi'ye mesaj attım. Kendi hayatım olan bir yerde - ve onu uygun bir zamanda bir fincan kahve içmeye davet ettim. Hemen mesaj attı ve geleceğini söyledi.

Yarın saat dörtte uğrayacağım için çok mutluyum. En azından pasta yapmak için harika bir bahanem olduğu için mutluydum - limonlu kek dışında bir şey, diye düşündüm ön kapının açılıp kapandığını duyduğumda.

"Merhaba Sia, nasıl hissediyorsun?" "Çok daha iyiyim, teşekkür ederim.

Yüzümü incelerken kaşlarını çatı. "Hâlâ çok solgun görünüyorsun.

"Ben her zaman solgunum, Cee," diye kıkırdadım. "Söz veriyorum, ben iyiyim. Nasılsın?" "Oh, iyiyim, sayılır," dedi ve ben öyle olmadığını biliyordum. "Bira ister misin?"

Bir tane almak için buzdolabına doğru giderken bana sordu. "Hayır, teşekkürler.

"Hemşirelik nasıldı?" diye sordu, gelip karşıma oturarak. "İyiydi, teşekkürler. Rory çok tatlı biri.

"Tekrar gidecek misin?"

"Hayır. Tek seferlikti.

Buna sevindim. Tanrım, Star, İngiliz Edebiyatı'nda birinci sınıf derecen var, iki dili akıcı bir şekilde konuşuyorsun ve tanıdığım en zeki insansın. Kendini küçümsemeyi bırakmalısın.

Bu, CeCe'nin sık sık tekrarladığı bir nakarattı ve ben bunu sürdürmekle gerçekten ilgilenmiyordum.

"Peki ya sen? Ne var ne yok?"

"Bir şey olduğunu nereden bildin? CeCe yanıma geldi ve kollarını bana doladı. "Tanrı'ya şükür sen varsın," diye iç geçirdi.

"Peki ne oldu?"

"Açıklaması zor ama sanki okula geri dönmüşüm gibi, diğer tüm öğrenciler kaynaşüyor ve ben uyum sağlayamıyormuşum gibi hissediyorum. Aslında okuldan daha kötü, çünkü orada sen yoksun. Aldırmamaya çalışıyorum ama gerçekten bir grup sanatçının farklı olacağını düşünmüştüm. Ama değiller. Ve bu acıtıyor Sia, gerçekten acıtıyor.

"Tabii ki acıtıyor.

'Hocalar çalışmalarımı durmadan eleştiriyor. Yani, bunun ne olduğunu biliyorum. Ama arada bir iltifat etmek de fena olmazdı. Şu anda kendimi tamamen demoralize olmuş ve her şeyi batırmanın eşiğinde hissediyorum.

'Ama ben bütün meselenin yıl sonundaki sergi olduğunu sanıyordum. Üniversitenin eserlerinizi görmeleri için seçkin sanat eleştirmenlerini ve koleksiyoncuları göndermesi? Şu anda ne kadar zor olursa olsun, bundan vazgeçemezsin, değil mi?

"İstemiyorum Sia, ama babam her zaman hayatın mutsuz olmak için çok kısa olduğunu söylerdi.

"Ayrıca asla pes etmememiz gerektiğini de söylerdi," diye uyardım. Babam öldüğüne göre, biz kız kardeşler onun bilgelik dolu sözlerini istediğimiz gibi uyarlayabilirdik.

"Evet. CeCe dudağını ısırды ve gözlerindeki yaşların başlangıcını görünce şaşırdım. 'Onu gerçekten özliyorum. Başa çıkabileceğimi sanıyordum ama bir boşluk var, biliyor musun?

"İstiyorum," dedim usulca. 'Cee, uzun süredir orada değilsin. Neden biraz daha zaman verip nasıl gittiğini görmüyorsun?

'Elimden geleni yapacağım, ama zorlanıyorum Sia, gerçekten zorlanıyorum. Özellikle de sen bu kadar uzaktayken.

"Artık döndüm.

CeCe duş almak için yukarı çıktı ve ben de kızartma malzemelerini wok tavaya koymaya başladım. Ve belki *de* ikimizin de kaderinde Yabancılar - birbirlerinden başka kimsesi olmayan iki yalnız kurt. Son zamanlarda ne kadar kaçmaya çalışmış olsam da, tarih ve edebiyat Birbirlerinden teselli arayan bekâr kız kardeşlerin hikâyeleri. Belki de teslim olmalı ve kaderimi kabullenmeliydim.

Akşam yemeğini birlikte yedik ve uzun zamandır ilk kez CeCe'nin varlığı beni sinirlendirmek yerine rahatlattı. Ve bana fotoğraflarını gösterirken Üniversitede yaptığı ve gerçekten de uzun zamandır ürettiklerinin en iyisi olduğunu düşündüğüm son resimleriyle telefonda konuşurken, bir algı ve kabul değişikliğinin her şeyi nasıl değiştirebileceğini düşündüm.

O gece erkenden yattık, ikimiz de çok farklı nedenlerden dolayı bitkin düşmüştük.

Belki de inanmak istediğimden daha fazla birbirimize benziyorduk, diye düşündüm pencereden aya bakarken. İkimiz de rahat yuvamızın dışındaki acımasız dünyadan korkuyorduk.

Muhtemelen gurur denen o eski kestaneyle ilgili nedenlerden dolayı, CeCe'ye işimden atıldığımı söylememiştim. Böylece ertesi gün, benden yarım saat önce çıktığını bilerek onunla birlikte kalktım ve her zamanki sabah rutinini uyguladım.

"İyi günler," diye seslendi CeCe çıkarken.

"Sana da. Kahvemi aceleyle höpürdeterek içiyormuş gibi yaparken el salladım.

Kapı kapandıktan sonra Shanthi'ye yapabileceğim bir kek tarifi bulmak için yemek kitaplarımı karıştırdım. Tipik bir İngiliz pastası - malt somunu - yapmaya karar verdim ama onun mirasına bir selam olarak biraz baharat ekledim.

Sonra malzemeleri ve birkaç poşet çay almak için süpermarkete gittim.

Saat tam dörtte kapı çaldı ve Shanthi'nin binaya girebilmesi için zile bastım. Birinin beni ziyaret etme zahmetine katlanmış olması kalbimi ısıttı. Asansörden çıktığında onu kapının eşiğinde bekliyordum.

"Yıldız! Kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. "Çok uzun zaman oldu.

"Evet, öyle oldu. İçeri gelsene.

"Vay canına!" dedi devasa oturma odasını incelerken. "Ne yer ama. Bana vakıf fonu çocuğu olduğunu söylememiştin.

"Aslında değilim. Burayı kız kardeşim satın aldı. Ben sadece kiracıyım. "Şanslısın," dedi gülümseyerek otururken.

"Çay? Kahve?"

"Aslında ben su içeceğim. Ya da dolaplarınızın derinliklerinde sakladığınız herhangi bir bitkisel karışım. Gördüğünüz gibi oruç tutuyorum.

Tombul ve taze, yenmeyi bekleyen malt somununa baktım ve iç çektim.

"Ee, nasılsın, *ma petite étoile*?" "Fransızca biliyor musun?"

"Hayır," dedi gülerek, "bildiğim tek cümle bu, o da sizin adınızı içeriyor."

"İyiyim," dedim tepsideki çayı, malt ekmeğini ve üzerine sürmek için bir parça taze tereyağını alırken. Orlando'nun öğleden sonra kek alışkanlığı devam ediyordu ve yine de biraz alacaktım.

"Neler yapıyorsun?"

"Bir kitapçıda çalışıyordum."

"Hangisinde?"

"Ah, adını hiç duymadığın bir kitapçı. Nadir kitaplar satıyor ve pek müşterimiz olmuyor."

"Ama hoşuna gidiyor?"

"Bayılıyorum. Ya da en azından ben sevdim."

"Artık orada çalışmıyor musun?" "Hayır. Ayrılmam istendi."

"Yıldız, çok üzgünüm. Ne oldu?"

Ona söyleyip söylememekte tereddüt ettim. Ne de olsa henüz CeCe'ye bile söyleyememiştim. Ama sonra, Shanthi'nin beni dışarı çekmenin bir yolu vardı. Dürüst olmak gerekirse, onu görmek için bu kadar hevesli olmamın nedeni de buydu. Biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı.

"Uzun hikâye."

"O zaman can kulağıyla dinliyorum," dedi, bir dilim baharatlı malt ekmeğini çiğnerken beni izlerken. "Tamam," diye ekledi, "teslim oluyorum. Bu pasta kesinlikle çok lezzetli görünüyor."

Ona da bir dilim kestikten sonra, ona maceramı anlatmaya başladım. Vaughan/Forbes ailesi, Shanthi sadece ara sıra gerçekleri doğru anlayıp anlamadığını kontrol etmek için araya giriyordu, ta ki ben üzgün hikayemin sonuna gelene kadar.

"İşte buradayız. Omuz silktim. "Bir kez daha işsizim."

"Kesinlikle büyüleyici görünüyorlar," diye nefes aldı Shanthi. "Bu eski İngiliz ailelerinin her zaman çok karakterli olduğunu düşünmüşümdür."

"Öyle de denebilir, evet."

"Ve bir şekilde onlarla akraba olabilir misiniz?"

"Eğer öyleysem, artık asla öğrenemeyeceğim. Hiçbirinden bir daha haber alacağımı sanmıyorum."

'Kesinlikle duyacağınızı düşünüyorum, hem de çok yakında. Özellikle de belirli bir kişiden.

"Orlando mu?" diye sordum hevesle.

"Hayır, Yıldız. Orlando değil. Ama kim olabileceğini göremiyorsan, o zaman sana söylemeyeceğim. Ayrıca sanki bir şey saklıyorlarmış gibi geliyor.

"Öyle mi?

"Evet. Bir şeyler mantıklı gelmiyor. Yine de ev kulağa harika geliyor,' diye ekledi.

"Öyleydi. Orada olmayı çok severdim. Kız kardeşim beni kullandıklarını ve benim daha değerli olduğumu söylese de Evcimen olmayı ve insanlarla ilgilenmeyi seviyorum. Bunun yanlış olduğunu mu düşünüyorsun?

"Yani biz kadınların kariyer sahibi kadınlar olmak ve cam tavanı kırmak zorunda olduğumuz günleri mi kastediyorsunuz?

"Evet.

"Bunun hiç de yanlış olduğunu düşünmüyorum, Star.

"Ben basit şeyleri severim. Yemek yapmayı, bahçeyle uğraşmayı ve güzel bir ev tutmayı seviyorum... Rory'ye bakmayı da. Bu beni mutlu ediyordu.

"O zaman hedefin bu olmalı, Star. Elbette sihri gerçekleştirmek için bir malzemeye daha ihtiyacın olacak.

"Neymiş o?

"Ne olduğunu bilmiyor musun?

Ona baktım ve yaptım. "Evet, bu aşk.

'Kesinlikle. Bildiğiniz gibi, aşk pek çok farklı şekil ve biçimde ortaya çıkabilir; geleneksel kadın/erkek senaryosu olmak zorunda değil. Bana bir bakın: Her iki cinsten de sürekli sevgililerim var.

Kendime rağmen kızardım. Shanthi dudaklarında bir gülümsemeyle tepkimi inceledi.

"Seks hakkında konuşmayı rahatsız edici buluyor musun, Star?" "Ben ... hayır Yani...'

'O zaman sormamda bir sakınca görmezsin - çünkü seninle tanıştığımndan beri bunu çok istiyorum - erkekleri mi yoksa kadınları mı tercih ediyorsun? Yoksa benim gibi her ikisini de mi?

Dehşet içinde ona baktım, yumuşak koltuk minderlerinin beni yutmasını ya da bu sorularla yüzleşmek zorunda kalmamak için bir doğal afet olmasını diledim.

"Ben heteroseksüelim," diye mırıldandım sonunda. "Yani, erkeklerden hoşlanıyorum.

"Gerçekten mi?" Shanthi bilgece başını salladı. 'O zaman yanılmışım. Merak etme, seni olası fetihler listemden çıkaracağım. Nazikçe güldü.

"Evet," diye mırıldandım, yüzümün kıpkırmızı olduğunu biliyordum. "Biraz daha çay? İstese de istemese de çaydanlığı açacaktım. Sorgulayıcı bakışlarından uzaklaşmak için her şeyi yapardım.

'Çok güzelsin Yıldız, ama bunun farkında değil gibisin. Fiziksel benlik utanılacak bir şey değil, biliyorsun. Tanrıların bir armağanıdır ve özgürdür. Genç ve güzelsin. Bedeninin sana verebileceği zevkin tadını çıkarmalısın.

Mutfakta durdum, kanepeye geri dönemedim ve o gözlerin üzerimde olmasını istemedim. Çünkü bu konuşmaya devam edemezdim. O zaman - hayır, *yalvardım* - her ne şekilde olursa olsun ilahi bir müdahale istedim. Ve şaşkınlığım birkaç saniye sonra zil sesiyle birlikte geldi.

Kapının önünde duran kişinin baltalı bir katil mi yoksa daha büyük olasılıkla, anahtar kartı için çantasını karıştırmak zorunda kalmamak için sık sık zili çalan CeCe mi olduğunu umursamadan ahizeyi kaldırdım.

"Alo?

"Star? Benim, Mouse. Ben de tam buradan geçiyordum ve çekinizi postalamak yerine size şahsen teslim etmeyi düşündüm.

"Oh.

"Belki aşağıya gelip alabilirsin. Dışarıda bir posta kutusu yok gibi görünüyor.

Haklıydı, müteahhitler bir tane koymayı unutmuşlardı ve ne zaman lobiye girsem kapıcı her zaman dikkat çekici bir şekilde yok oluyordu. Bir kararsızlık sancısından sonra, Shanthi ile daha fazla sohbet etme korkum sonunda galip geldi.

"Yukarı gel," dedim. "Üçüncü katta, asansörün tam karşısındaki kapı.

"Teşekkürler.

"Özür dilerim," dedim kanepelere doğru ilerleyip rahatsız bir şekilde dururken. "Bir arkadaşım uğramaya karar verdi.

"Zaten gitmem gerekiyor," dedi ayağa kalkarak.

Onunla kapıya kadar yürüdüm, hızlı çıkışından duyduğum rahatlamayı gizleyemedim. 'Seni görmek çok güzeldi Yıldız. Seni utandırdıysam özür dilerim.

"Sorun değil. Yükselen asansörün vızıltısını duyabiliyordum ve onları birbirleriyle tanıştırmam gerektiğini fark ettim.

"Hoşça kal, benim küçük yıldızım. Shanthi kollarını bana doladı ve beni cömert göğsüne bastırdı. Mouse da bizi bu şekilde buldu.

Asansör kapıları açıldı.

Shanthi beni bırakırken, "Özür dilerim," dedi. "Bir şeyi bölmüyorum, değil mi?"

"Hiç de değil," dedi Shanthi hoş bir gülümsemeyle, "ben de tam çıkıyordum. Star senindir. İkimizin de yanından geçip asansöre doğru yürüdü. "Bu arada adın ne?" diye sordu onu aşağı indirmek için düğmeye basarken.

"Fare.

"Ha! Sana söylemiştim, Star.' Shanthi arkasından bir başparmak işareti yaptı Kapılar kapanmadan önce, asansör aşağı inerken onun gırtlaktan gelen kahkahasının binada yankılandığını duydum.

"Şaka neydi?" diye sordu onu daireye götürürken. "Anlamadım.

"Merak etme, ben de anlamadım," dedim içimden.

'İlginç bir karaktere benziyordu. Arkadaşınız mı?" "Evet. Size bir fincan çay ya da kahve ikram edebilir miyim?"

"Biranız yok, değil mi?" "Var, evet.

Mouse, altımızda derinleşen alacakaranlıkta Londra'nın ışıklarının parıldadığı pencerele doğru yürürken, 'Burası harika bir yer,' diye yorumladı. 'Artık High Weald'ın peşinde koşan bir servet avcısı olmadığından eminim. Bu varken o çürüyen yığına kimin ihtiyacı var ki?"

"Burası kız kardeşime ait," diye o gün ikinci kez açıkladım.

"Pekala," dedi ona biray ı uzatırken, "zengin akrabalara içelim. Keşke bende de biraz olsaydı," diye ekledi bir yudum alırken ve onu kanepeye oturmaya yönlendirdim. Malt kekine aç gözlerle baktı. "Alabilir miyim? Bütün gün bir şey yemedim.

"Elbette. Ona bir dilim kestim ve tereyağına buladım.

"Pişirdiğin her şey gibi bu da çok lezzetli. Gerçek bir yeteneğin var.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, bu cazibe saldırısının nereye varacağını ve ne istediğini merak ediyordum. Çünkü kimse kapımızın önünden öylece 'geçemezdi'. Aslında girişi bulmak için bir harita ve pusulaya ihtiyaç vardı.

"Unutmadan, al bakalım. Barbour'unun cebinden bir zarf çıkardı. "Umarım bunun yeterli olduğunu düşünüyorsundur. Ayrıca iki hafta da ekledim"

"Kitapçının maaşını da buna ekledim.

"Buna gerek yoktu, gerçekten," dedim, şu anki mali durumunun tamamen farkındaydım. "Orlando nasıl?"

'Kavgacı ve iletişimsiz ... Londra'ya gelmemin nedeni de bu. Senin hakkında onu aradığımdan beri ondan haber alamadım. Belli ki endişeliydim. Öğleden sonra geldiğimde dükkan kilitliydi. Ama neyse ki başka bir anahtarım var. Hâlâ yatak odasında saklanıyor ve beni içeri almıyor. Onu benimle konuşmaya ikna edebilmemin tek yolu, polisi aramakla ve kapıyı kırmakla tehdit etmektir. hala hayattaydı.'

"O zaman hiçbir şey değişmedi.

"Hayır. Ayrıca binayı satışa çıkarma sürecini başlatmak için bir ticari emlak acentesiyle görüşmeye gittim. Umarım banka satmak için harekete geçtiğimizi görürse ve borcumuzu geri öderlerse, şimdilik kendileri el koymaktan vazgeçerler.

"Orlando'ya bunu söyledin mi?"

"Tanrım, hayır, bunu yaparsam kendini tavan penceresinden atabileceğini düşündüm. Seni geri alamayacak olması çok yazık. Orada öylece oturuyor, bütün gün ve gece kara kara düşünüyor. Eninde sonunda atlatacaktır. Hepimiz sevdiğimiz şeyleri kaybetmeyi atlatmak zorundayız.

"Ama bu biraz zaman alabilir. Öyle değil mi? Dedim ki, bu sözümün işe yarayıp yaramayacağını merak ediyordum. "Ne de olsa sadece birkaç gün oldu.

"Anlaşıldı," diye cevap verdi Mouse ve yüzündeki ifadeden, alınsa mı alınmasa mı diye düşündüğünü anlayabiliyordum. Açıkçası alınsa da umurumda değildi.

"Haklısın," dedi uzun bir aradan sonra. 'Şimdi dinle Yıldız, seni görmeye gelmemin başka bir nedeni var ve bunun benimle ya da ailemle hiçbir ilgisi yok. Seninle ilgili.

"Benimle mi?"

'Evet. Ne de olsa kitapçıya ilk giriş sebebiniz kendi geçmişiniz hakkında daha fazla bilgi edinmektir. Ve şimdi hepimiz senin hayatını altüst ettik, senin hiçbir hatan olmadan, ekleyebilirim. Bu yüzden buraya gelip size Flora MacNichol hakkında bildiklerimi anlatmayı teklif etmenin adil olacağını düşündüm. Ve en azından o kedinin nereden geldiğine inandığımı size açıklayayım.

"Anlıyorum.

"Bu arada, Sotheby's'de. Bugün erken saatlerde bıraktım. Soruşturmalarını tamamladıktan sonra beni arayacaklar ama bunun bir Fabergé olduğundan oldukça eminler. Ve size söylemeliyim ki, eğer doğrulanırsa, bir servet değerinde.

"Panter" gibi küçük bir heykelcik bile müzayedede yüzbinlerce dolara satılabilir.

"Gerçekten mi?" Şaşırmıştım.

"Evet, gerçekten. Görünüşe göre kendi mirasının farkına varmış olabilirsiniz. Şimdi ...' Mouse geniş ceplerinden birinden ipek kaplı birkaç ince cilt çıkardı. Bu kitapların birebir aynı olduğunu gördüm.

Kitapçıdaki rafta bulduğum kitaplardan. 'Bu' - parmak uçlarıyla dokundu - 'benim transkripsiyonumun kaldığı yerden devam ediyor. Öyle ya da böyle, bununla aynı şeyi yapacak zamanım olmadı, ama okudum. Yıldız, sana daha fazlasını anlatmamı ister misin? Şöyle söyleyeyim, bu kesinlikle büyüleyici bir hikaye. Dramatik bir sonla bitiyor diyebiliriz.

Tereddüt ettim. Dün ve bu sabah, son birkaç haftayı geride bırakmak ve kararlılıkla geleceğe yürümek için o kadar çaba sarf etmişim ki kendi yapımım. Tekrar High Weald'a ve onun uzun süredir ölü olan sakinlerine sürüklenmek iyi bir şey miydi? Eğer aramızda bir bağ kurulursa, hayatımın geri kalanında onlara ayrılmaz bir şekilde bağlanmış olacaktım. Ve artık bunu istediğimden emin değildim.

"Tamam o zaman," dedim sonunda, reddedersem kendimi tekmeleyeceğimi biliyordum. Yine de biraz zaman alabilir. Flora'nın yazdıklarını anlamak oldukça zor.

deşifre edeceğim, bu yüzden artık onun eline alıştığım için size okuyacağım. Rahatsız edilmeyeceğiz, değil mi?" diye sordu günlüğü açarken.

"En azından bir süre için.

"Güzel. O zaman ben başlıyorum.'

Flora

Londra

Aralık 1909

Keppel'ler, Kent'teki Vaughan konağı High Weald'da yapılacak olan Archie ve Aurelia'nın düğününe davet edilmemişlerdi. Londra'da çok popüler oldukları düşünülürse, bu ihmal Flora'yı şaşırtmıştı. Bayan Keppel'in kendisi de bunu anlayışla karşılamıştı.

"Açıkçası Vaughan'ları pek tanımıyoruz," dedi elini havalı bir şekilde sallayarak. "Onlar daha çok taşralılarla takılırlar.

Flora, Bayan Keppel'in Kent'te bir kır evi olduğunu ve muhtemelen 'set'in bir parçası olduğunu bilmesine rağmen, onun açıklamasını kabul etti.

Hafta sonu için Flora'nın kullanımına nazıkçe bir araba tahsis edilmişti. düğün. Freed onu Londra'dan çıkarırken arka koltukta otururken, önümüzdeki kırk sekiz saatle nasıl yüzleşebileceğini merak ediyordu. Düğüne katılmayı imkânsız hale getirmek için düzinelerce plan hayal etmişti - merdivenlerin tepesinde durup kırık bacağını savunabilmek için kendini aşağı atacak cesareti toplamaya çalışmaktan, Kasım ayının soğuk rüzgârı ve yağmuru üzerine yağarken parkta durup zatürre olmayı dilemeye kadar. Görünüşe göre, en azından fiziksel olarak, yok edilemezdi. İşte buradaydı, kız kardeşinin sevdiği adam Archie Vaughan'la olan düğününe gidiyordu.

Ve bunu daha da kötüleştiren şey, High Weald'ı ve Archie'nin yazın ona büyük bir tutkuyla anlattığı sevgili bahçelerini görmek zorunda kalacağı gerçeğiydi. Yine de bunu unutmamasına izin veremezdi.

Olayları harekete geçiren oydu.

Flora, Charlotte Teyze'nin Londra'daki evinde mutlu çift için verdiği nişan partisinde annesinin yüzünün aldığı ifadeyi hatırladı. Esthwaite Malikânesi'nin feda edilmesine değdiğine dair gerçek bir rahatlama duygusu vardı. Ailesi çoktan High Weald'a yerleşmiş, düğün kutlamalarına hazırdı.

Toplam sekiz nedime vardı ama Archie'nin kız kardeşi Elizabeth gelmeyecekti. Elizabeth yeni kocasıyla birlikte Kasım ayında Seylan'a doğru yola çıkmıştı ve çay plantasyonunun varisi çoktan yola çıkmıştı.

Kırk sekiz saat içinde her şey sona erecek ve eve dniyor olacağım, diye düşündü Flora kararlı bir şekilde, banliyöler gözden kaybolup yolun iki yanında sürülmüş tarlalar ve çıplak kış çitleri belirmeye başlarken.

Bir saat sonra Flora, ağaçların iskeletleri arasından görünen bir dizi uzun, kırılğan baca gördü. Araba yola girdiğinde,önünde kırmızı tuğladan yapılmış büyüleyici bir bina belirdi.

Flora yumuşak dış cepheye bakarken kendi kendine, "Bu evi sevmek istemiyorum," dedi. Büyüleyici bir şekilde düzensiz pencereler yaşlarına kısmen teslim olmuş, menteşeler ve çerçeveler yaşlı insanlar gibi yer yer eğrilmiş ve eğilmişti. Gün buz gibi soğuk olsa da güneş parlıyor, mükemmel bir şekilde kesilmiş çitlerin üzerindeki kırağıları ışıl ışıl yapıyordu. Sanki masal diyarına giriş gibiydi.

"Geldik Bayan MacNichol," dedi Freed ve usulüne uygun olarak arabanın arka kapısına doğru yürüyüp kapıyı açtı.

Flora dışarı çıktı ve hapishaneye girmek üzere olan bir mahkmun korkusuyla büyük kemerli meşe kapılara baktı. Çakılların üzerinde yürürken kapılar açıldı ve Aurelia kapıların arasından göründü.

Sevgilim! Geldin demek. Umarım yolculuk çok yorucu geçmemiştir.' "Sadece iki saat sürdü, Londra'ya çok yakın.

'Yine de bir dünya uzakta,öyle değil mi? Ve Londra'dan çok daha Esthwaite'in çevresi. şimdi,' dedi Flora'nın kolunu kendi koluna sıkıştırarak, 'yapılacak çok şey ve gelen çok insan olduğu için, bir süreliğine burada değilmişiz gibi davranmamız gerektiğini düşündüm, böylece hepimiz bana kalabilirsiniz.

Alçak tavanlı bir salona girdiler; burada ızgarada yanan ateş, sıcaklığını yıpranmış taş zemine yayıyordu.

Aurelia kıkırdayarak, "Benimle yukarı gel de odamda saklanalım," dedi ve kız kardeşini ağır Tudor oymalarıyla süslü geniş ahşap bir merdivenden yukarı çekti. Aurelia onu bir koridor boyunca götürdü ve koridorun sonundaki bir kapıyı açarak içinde iki tek kişilik pirinç yatak bulunan küçük bir odayı ortaya çıkardı. Duvarları, dar pencerelerden süzülen soğuk kış ışığında bile evin geri kalanına rahatlatıcı bir sıcaklık veren aynı zengin meşe kaplamalara sahipti.

'Bu gece burada uyuyacağım. Senin de burada, diğer yatakta kalacağını umuyordum.

'Tabii ki burada kalacağım, eğer isterseniz,' diye cevap verdi Flora.

"Teşekkür ederim. Tahmin edebileceğiniz gibi her şey oldukça bunaltıcı geliyor. Ve Geldiğimizden beri Archie'yi neredeyse hiç görmedim. İkimiz de çok meşguldük..."

Flora kız kardeşinin yüz ifadesinin birkaç saniye karardığını gördü, sonra Aurelia kendini toparladı ve parlak bir şekilde gülümsedi.

"Öncelikle bana Londra'da neler yaptığınızı anlatın. Duyduğuma göre oldukça sosyal bir kelebekmişsin.

Flora Aurelia'ya son iki ay içinde katıldığı sayısız dansın, akşam yemeği partilerinin ve suarelerin kısa bir tarihçesini verdi.

"Evet, evet" -Aurelia eliyle ayrıntıları sildi- "ama ben ne Freddie Soames hakkında bir şeyler duymak istiyorum.

"Evet, Freddie. Flora gözlerini devirdi. "Londra sosyetesinin önde gelen isimlerinden biri.

"*Bunu* biliyorum ama ben ikiniz hakkında bir şeyler duymak istiyorum. "İkimiz diye bir şey yok."

"Gerçekten Flora, taşrada yaşıyor olabilirim ama dedikoduları ben bile duydum.

O benim için hiçbir şey, gerçekten, Aurelia.

"Bence çekingen davranıyorsun. Londra onun sana nasıl kur yaptığıyla çalkalanıyor. Herkes onun evlenme teklif etmek üzere olduğunu söylüyor. "Londra istediğini söyleyebilir.

"Flora, o bir vikont, daha az değil! Ve bir gün kont olacak!" 'Olabilir.

Ama ben asla bir unvan için evlenmem, bunu biliyorsun.

'Geniş verimli Hampshire arazileri ve bir taç için bile mi? Yaparsın Yarın geleceğini biliyor musun? Kendisi Vaughan'ların uzaktan kuzeni - ne demekse artık.

"Bilmiyordum. Ama sonra, bütün mektuplarını ateşe attım.'

Flora! Benimle çıkan neredeyse her kadın Freddie'ye sahip olamadığı için şimdiki kocasıyla evlendi. Sadece zengin değil, aynı zamanda şeytani derecede yakışıklı. Ve işte orada, ayaklarının dibinde!"

Flora içini çekerek, "*Şeytan çok uygun bir benzetme,*" diye düşündü.

Aurelia, "Düğün davetiyesini ilk gönderdiğimizde reddetti," diye devam etti. "Sonra senin benim baş nedimem olduğunu duyunca, Leydi Vaughan'a mektup yazıp kabul etmesini istedi. Ona biraz aşık olmadığından emin misin?"

"Kesinlikle.

Hayal kırıklığına uğradım. Büyük çaplı bir aşk ilişkisinin ortasında olduğunuzu ve tüm detayları ilk benim öğreneceğimi umuyordum.

"Rapor edilecek hiçbir detay yok.

"Peki, öyleymiş gibi davranabilir misiniz? En azından yarın için.

"Hayır," dedi Flora gülerek. "Şimdi, gelinliğinizi görebilir miyim?"

O akşam, Flora'yı çok rahatlatacak şekilde, damat evden kovulmuştu ve Sackville-West'lerle birlikte High Weald'dan çok uzak olmayan Knole'da kalıyordu. Avizelerinde yüzlerce mumun yandığı uzun yemek salonunda gelin tarafı için akşam yemeği hazırlandı.

Flora Londra'daki diğer nedimelerle çoktan tanışmıştı ve bu tür durumlarda sosyal olarak ne kadar usta olursa olsun, havadan sudan konuşmak için elinden geleni yaparken zihni dağılmıştı.

Annesi onu hiç görmediği kadar mutlu görünüyordu ve babası bile bu gece neşeli görünüyordu. En sevdiği kızı, onun için yakalamaya çok hevesli olduğu balığı yakalamıştı; bunu sağlamak için aile evlerini feda etmişti.

Müstakbel gelin emekli olacağını söyleyip Flora'yı da yanına alarak üst kata çıktığında çok sevinmişti.

Aurelia tuvalet masasının önüne otururken, Flora da uzun sarı saçlarını taramasına yardım ederken, "Bu benim yalnız uyuduğum son gece," dedi.

'Gerçekten mi? İnsan evlendikten sonra istediği sıklıkta yalnız uyuyabilir sanıyordum,' diye kuru bir yorum yaptı Flora. "Bay ve Bayan Keppel'in ayrı uyudukları kesin.

"*Bunu* sorgulamak zor.

"Ne demek istiyorsun? Flora çok iyi biliyordu ama bunu kız kardeşinin ağzından duymak istiyordu.

"Zavallı Bay Keppel olduğunuzu hayal edebiliyor musunuz? Londra'daki herkes Alice ve Kral'ı biliyor. Siz de biliyor olmalısınız, değil mi?"

"Kesinlikle yakın arkadaşlar, evet. Flora'nın yüzü hiçbir şey söylemedi.

"Onların sadece arkadaş olduklarına inanacak kadar saf olamazsın.

Bunu herkes biliyor-'

'Herkes bilmek istediğini biliyor. Her gün onların çatısı altında yaşıyorum ve bu ilişkide uygunsuz hiçbir şey görmedim. Ayrıca,

Bay George ima ettiğiniz şeye nasıl göz yumabilir? O çok gururlu ve dürüst bir adam ve Bayan Keppel ona tapıyor.

"Madem öyle diyorsunuz.

Biliyorum. Bayan Keppel gibi ben de boş lafları hiç umursamıyorum. Hiçbir içeriği olmayan, hızla sürüklenip giden bir sis gibi.

"Bayan Keppel ve Kral'ın "sisi" Londra'nın üzerinde bir sis gibi asılı duruyor. Gözleri aynada buluştu ve Aurelia'nın ifadesi yumuşadı. "Kusurlu evlilikleri unutalım ve benim yapabileceğim kadar mükemmel olmasını umduğum bir evliliğe odaklanalım. Tabureden ayağa kalktı ve Yatağa. Flora battanileri geri çekti ve onun yatağa girmesine yardım etti.

"İyi geceler. Flora onu alnından nazikçe öptükten sonra yatağına girdi. kendi yatağına uzandı ve lambayı söndürdü.

"Flora? Aurelia'nın sesi odanın uçsuz bucaksız karanlığında küçük geliyordu.

"Evet?

"Sence... acıyacak mı?

Flora'nın kalbi, kız kardeşinin ima ettiği yakınlığı düşününce yerinden fırlayacak gibi oldu. Cevap vermeden önce durakladı. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Ama Tanrı'nın iyi olduğuna ve bir adama sevgimizi göstermek için bize acı çekirtmeyeceğine inanıyorum. Ya da ona çocuk vermek için.

"Hikayeler duydum. "Bunlar

yine dedikodu. Onu

memnun etmek istiyorum.

Eminim edeceksin. Sadece korkmamaya çalış. Bunun anahtar olduğunu duydum. Öyle mi?

Evet.

Teşekkür ederim. Tekrar iyi geceler, sevgili kardeşim. Seni seviyorum.'

"Ben de seni. Her iki kadın da gözlerini kapadı ve aynı adam tarafından kucaklandıklarını hayal ederek uykuya daldı.

"Ben hazırım. Nasıl görünüyorum?

Flora kız kardeşine baktı, elbisesinin krem rengi danteli şeftali gibi teninde narindi, Vaughan tacı altın buklelerinin üzerinde parlıyordu. "Kesinlikle ışıltı ışıltı. Flora gülümsedi ve ona koyu kırmızı güllerden oluşan bir spreya uzattı.

"Teşekkür ederim, sevgili kardeşim. Aurelia, 'Gitme zamanı geldi,' diye nefes aldı.

"Evet. Baban seni merdivenlerin başında bekliyor.

"Bana şans dile. Aurelia, Flora'nın eline uzandı ve onu sıktı. "İyi şanslar, sevgilim.

Aurelia yatak odasının kapısına doğru yürüdü, sonra geri döndü. 'Bu günü mümkün kılmak için beni ikna eden tek kişi sendin. Ve bunu asla unutmayacağım.

Aurelia odadan çıkarken Flora aynadaki yansımasına baktı ve yüzündeki acı ve suçluluk duygusunu gördü.

Gelin, babası ve nedimeler arka taraftaki küçük lobiye doğru yürürken, malikânedeki eski kilise dört yüz konukla ağzına kadar doluydu.

"Flora," diye fısıldadı Aurelia, uzun treni dikkatle arkasına dizilirken, "orada mı? Bakabilir misin?

Flora onları cemaatten ayıran kapıya doğru yürüdü ve dışarı bakmak için birkaç santim açtı. Bir çift koyu renk göz dönerek kilisenin önünde durduğu yerden ona baktı. Kapıyı hızla tekrar kapatarak kız kardeşine döndü ve başını salladı. "Evet, orada.

İşaretler verildi ve org düğün marşını çalmaya başladı. Kapı geri açıldı ve Flora babası ile kız kardeşini koridorda takip etti. Flora yeminleri dinledi, ince fildişi ipek elbisesinin içinde titreyerek kız kardeşinin Tanrı'nın gözünde Archie'nin karısı olmasını izledi. Gelin ve damat nikâh defterini imzalayarak vestiyerden çıktıklarında Flora, kolunda Aurelia'yla yanından geçen Archie'nin bakışlarıyla karşılaşmamak için kendini zor tuttu. Onların arkasından kiliseden çıkıp soğuk kış gününe doğru yürümek için yerini aldı.

Flora kendisine rağmen kız kardeşinin düğün kahvaltısının güzelliğini takdir etmekten kendini alamıyordu. Noel'e sadece üç hafta kala High Weald'daki Büyük Salon titrek mumlarla süslenmiş, kirişli tavandan sarkan çobanpüskülü ve ökseotu dalları devasa şöminenin sıcaklığıyla pişmişti. Görünüşe göre, konuklardan birinin söylediğine göre, 8. Henry bir zamanlar Anne Boleyn ile tam da bu salonda aşk yaşamıştı. Konuşmalara şampanya yerine sıcak şarapla kadeh kaldırılmış, trifles yerine de kıymalı turtalar ikram edilmişti.

Flora sıcaktan ve bol miktarda yemek ve şaraptan dolayı uyuşmuş hissediyordu. Archie ayağa kalkıp konuşmaya ara verildiğini duyurduğunda minnettar oldu. orkestra akşamki dans için hazırlanırken devam etti. İhtiyacı olan temiz havayı almak için dışarı çıkma fırsatını değerlendirdi. Kadifesini toplayıp

peleriniyle akşamın erken serinliğine doğru yürüdü. Karanlık iyice çökmüştü ve geniş teras ile altındaki muhteşem duvarlı bahçe, birçok kenarına yerleştirilmiş fenerlerle parılıyordu. Flora burayı yapay ışıkla süslemek yerine yazın ortasında görmeyi diledi. Basamaklardan aşağı indi, pelerini daha sıkı sararak bahçeler boyunca dolaşırken, ziyafetin gürültüsü uzaklarda kayboluyordu. Önündeki yüksek tuğla duvara ulaştığında durakladı, nefesi soğuk havada kristalleşiyordu.

"Oldukça güzel, değil mi?"

Flora sıçradı ve devasa bir porsuk ağacının yanında duran gölgeli bir figür görmek için döndü. Bu ses kalbinin yerinden fırlamasına neden oldu.

"Evet."

"Nasılsın Flora?" diye sordu karanlığın içinden gelen ses.

"Ben iyiyim. Ya sen?"

"Ben evliyim. Benden istediğin gibi yaptım."

"Teşekkür ederim."

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Flora olduğu yerde kalakaldı.

"Bana cevap vermeyecek misin? Az önce seni sevdiğimi söyledim."

"İfadeniz bir cevabı hak etmiyor. Daha birkaç saat önce kız kardeşimle evlendin."

"Sadece senin emrinle."

"Tanrı aşkına! Beni cezalandırmaya mı çalışıyorsun?"

"Belki, evet."

"O zaman lütfen, eğer beni söylediğin gibi seviyorsan, buna bir son ver. O birkaç gün boyunca aramızda her ne varsa gitti."

"Eğer buna inanıyorsanız, kendinizi kandırıyorsunuz demektir. O asla yok olamaz."

"Yeter! Flora eve geri dönmek için arkasını döndü. Tam o sırada bir el uzandı ve üst kolunu kavrayarak onu daha yakına çekti. Dikkat çekmekten korktuğu için bağırıp duran Flora kendini Archie'nin kollarında buldu. Ve Archie'nin dudakları onunkilerin üzerine indi."

"Tanrım, Flora, bunu tekrar yapmak için nasıl da can atıyordum..."

İtiraf etmek istediğinden çok daha uzun bir süre boyunca Flora kendini Archie'nin kollarında, dudakları onunkilerin üzerinde olmanın verdiği hazzı bıraktı. Sonunda beynine bir nebze de olsa mantık girdi ve büyük bir çabayla adamın elinden kurtulmaya çalıştı.

"Biz ne yaptık!" diye fısıldadı. "Lütfen, bırak beni.

"Affet beni, Flora. Seni terastan bahçeye doğru yürürken gördüm ve Esthwaite'de seninleyken konuştuğumuz her şeyi hatırladım ve ... kendini suçlamamalısın.

"Dua edelim de Aurelia bizi hiç affetmek zorunda kalmasın," dedi ürpererek. "Yalvarırım, kız kardeşimi mutlu edin. Flora cevap beklemeden patikadan eve doğru tökezleyerek geri döndü.

Archie yaşlı porsuk ağacının gölgesinde durdu ve aşkının ondan kaçışını izledi.

Flora merdivenleri koşarak çıktı ve odasına girdi. Kapıyı çarptı, nefesi kısa ve keskin patlamalar halinde geliyordu, yatağı oturdu ve kalp atışlarını durdurmaya çalıştı.

"Tanrım beni affet," diye mırıldandı, olanlardan dolayı gözyaşlarının kendisini rahatlatmasına bile izin veremeyecek kadar dehşete düşmüş ve utanmıştı. Hemen ardından kapısı çalındı. Pelerinini silkerek kapıyı açtı.

"Nerelerdeydin?"

'I . . .' Flora, Aurelia'yı görünce bayılacağını sandı, alışılmadık derecede gergin ve küskün görünüyordu.

'Nerede olduğunu boş ver. Gelip elbisemden çıkmama ve gece elbisemi giymeme yardım etmeni bekliyordum!

'Aman, elbette! Uyuyakalmış olmalıyım...'

Lütfen, acele eder misin, Flora? Archie'yle saat yedide Büyük Salon'un kapısında buluşmam gerekiyor ve saat neredeyse altı buçuk oldu.

Flora hâlâ bol bol özür dileyerek Aurelia'yı koridor boyunca takip etti ve dört direkli devasa bir yatağın hakim olduğu etkileyici büyüklükteki bir odaya girdi. Koyu renkli masif ahşaptan yapılmıştı ve Flora gözlerini hızla ondan kaçırarak, bunun ne amaçla yapıldığını düşünmemeye çalıştı. Gelin çiftin odasını ısıtmak için bir ateş yakılmıştı ve ışığı duvarları süsleyen ağır duvar halılarının üzerinde dans ediyordu.

Flora, Aurelia'nın elbisesinin arkasındaki sedef düğmelerle uğraşıyor ve uyuşmuş parmaklarının donarak düşmesi için dua ediyordu - bu onun hak ettiğinden daha az değildi.

Flora ona gülkurusu renkli gece elbiselerini giydirirken Aurelia, "Ve tabii düğün kahvaltısı boyunca herkes Freddie Soames'ın gözlerinin senden hiç ayrılmadığını fark etti," diye gevezelik etti. 'Belli ki o tamamen

vurulmuş. Annem onun neredeyse yirmi beş yaşında olduğunu ve yakında bir gelin alması gerektiğini söylüyor. Evlenme teklif etse evet der miydin?

"Bunu hiç düşünmedim.

"Flora, Bayan Keppel'in evinde geçirdiğin onca zamana rağmen, konu erkekler olunca gerçekten çok safsın. Şimdi, sanırım saçlarımı arkaya doğru salmalıyım. Sen ne dersin?

"Bence harika görünür. Flora, Aurelia'nın boynunda bir kızarıklık gibi yayılan derin suçluluk duygusunu fark etmemesini umuyordu.

"Jenkins'i getirebilir misin? Görünüşe göre o benim daimi hizmetçim olacak - Archie'nin annesinin düğün hediyesi. Ondan pek hoşlandığımı söyleyemem ama saç konusunda çok iyi. O zaman gidip kendini güzelleştirmelisin. Eminim Freddie bu gece seninle çok dans etmek isteyecektir.

Flora Jenkins'i aramaya gitti, sonra da kendi tuvaletiyle ilgilendi. Bu gece için görünüşünü düzeltmek umurunda değildi. Aurelia'ya yaptığı itirazlara rağmen, Freddie Soames'ın son iki aydır onu durmadan takip ettiği doğrudur. Londra sosyetesindeki kadınların çoğu onun yakışıklılığından övgüyle söz etseler de, Flora onun küstah, kendini beğenmiş bir sıkıcı olduğunu düşünüyordu. Eğer bir beyni varsa bile, Flora henüz onun entrikalarından haberdar değildi.

Bununla birlikte, ona vurulmuş gibi görünüyordu ve Londra sosyetesini bir nişan ilan edilirse şaşırmayacaktı ...

Birkaç dakika sonra Büyük Salon'a girdiğinde masaların kaldırıldığını ve sandalyelerin dansa yer açmak için geriye itildiğini gördü.

'Gelin ve damat için sessizlik duası edin! Lord ve Leydi Vaughan.

Flora, Archie'nin Aurelia'yı alkışlar arasında dans pistine götürüşünü izledi. Orkestra çalmaya başladığında geleneksel ilk dans için bir kolunu karısının beline doladı. Pist diğer çiftlerle dolmaya başladı ve zengin parfümlerin kokusuyla baş döndüren oda girdaplı bir hal aldı. gökkuşağı gibi güzel elbiseler.

"İlk dans onurunu bana lütfeder misiniz?

Flora omzunda ağır bir kol hissedince sıçradı. Başını kaldırıp Freddie Soames'ın buğulu gözlerine baktı.

"İyi akşamlar, Lord Soames.

"Sanırım kaderinizin her zaman nedime olmak ve asla gelin olmamak olduğunu hissediyorsunuz, değil mi Bayan MacNichol?" Onu yukarı çekti ve dengesiz bir şekilde ona yol gösterdi

Dans pistine. "Elbiseni çok beğendiğimi söylemeliyim," diye kulağına fısıldadı.

"Teşekkür ederim. Flora başını yana çevirdi, adamın nefesindeki alkol kokusu midesini bulandırıyor.

'Benden kaçmıyordun, değil mi? Ne zaman seni aramaya gelsem, ortadan kaybolmuş gibisin.

"Ben baş nedimeyim, kız kardeşimle ilgileniyordum.

"Elbette öyle. Yani daha önce seni aramaya geldiğimde bahçede damatla birlikte gördüğüm sen değil miydin?

"Hayır... Flora şok içinde yutkundu ve soğukkanlılığını korumak için mücadele etti. "Yukarıda Aurelia'nın üstünü değiştirmesine yardım ediyordum.

"Gerçekten mi? Siz olduğunuza yemin edebilirdim, ama söz konusu kadın her kimse, bu kız kardeşinizin evliliği için iyiye işaret değil.

'Böyle şeyler söyleme! Archie ve Aurelia birbirlerine çok bağlılar! Yanılıyor olmalısınız.

Dans sona ererken, 'Bir hata yoktu ama sırrın benimle güvende olduğuna inanabilirsin,' diye ekledi. "Böyle olmana şaşmamalı.

Bayan MacNichol.' "Daha fazla yanılamazdınız.

"O zaman benimle evleneceğini söyleyerek bunu kanıtla. Orkestra bir vals daha çalmaya başlarken Freddie yüzünü onun saçlarına gömdü. "Aksi takdirde sana inanmayabilirim.

Flora sertçe yutkundu, Archie ve Aurelia'ya, sonra da Freddie'nin kendini beğenmiş, kendinden memnun ifadesine baktı. Onu *görmüştü* ve ikisi de biliyordu. Kalbi hızla çarpıyordu ve şu ana kadar hareket tarzıyla ilgili şüpheleri olduysa, onları bir kenara bırakmak zorundaydı. Bu onun adil cezasıydı ve bunu kabul etmek zorundaydı.

"Evet, kabul edeceğim.

"Ne?! Benimle evlenecek misin? Freddie kendini toparlamadan önce kısa bir süre tökezledi.

"Evet.

"İtiraf etmeliyim *ki bunu* beklemiyordum. 'Gerçekten, eğer benimle dalga geçiyorsan, lütfen söyle ve-'

"Hayır, değildim," dedi hemen. "Sana karşı sabırlı olmaya devam etmem gerektiğini düşünmüştüm. Freddie aniden dansı bıraktı ve etraflarında bir yığılmaya neden oldu. Flora ürpermek için elinden geleni yaparken bir parmağını yanağına götürdü ve okşadı. "Siz gerçekten de çok esrarengiz bir genç bayansınız, Bayan

MacNichol. Ne düşündüğünü asla tam olarak bilemiyorum. Teklifimi kabul etme konusunda ciddi olduğuna emin misin?

"Evet. Tamamen.

"Peki bu kararın sadece bana karşı bir şeyler hissettiğin için mi olduğunu sorabilir miyim?

"Başka ne gibi bir nedeni olabilir ki?

"Yok tabii ki," diye güldü. "Peki. Burada sana verecek bir yüzüğüm yok. Freddie birden gergin ve kararsız göründü.

"Dans edecek miyiz yoksa kenara mı çekileceğiz? Flora pistin ortasında dururken kendini dikkat çekici hissetti.

Dans edeceğiz. Birlikteliğimizi tartıştığımız gerçeğinden zevk alıyorum. Strauss'un müziği eşliğinde süzüleceğiz. Elbette ailemle tanışmalısın; sana karşı olan niyetimi zaten biliyorlar.

"Peki mutlular mı?

'Sen buraya geldiğinden beri tüm Londra'nın olduğu gibi onların da ilgisini çekti. Yeni evinizi beğeneceğinizi umuyorum. Çok geniş bir arazi.

"Duydum.

Peki bu sizi korkutuyor mu?

Pek korkmuyorum lordum.

Bunu görebiliyorum. Beni heyecanlandıran da bu. Asıl soru şu, hiç evcilleştirilebilecek misin?

"Evcil" bir kadının seni heyecanlandıracağını düşünmezdim.

Freddie başını geriye attı ve güldü. 'Tanrım, bana bir meydan okuma sunacaksın. Ama üstesinden gelmeyi çok istediğim bir şey.

Flora, Freddie'nin parmaklarının belinde sıkıştığını hissetti.

'En kısa zamanda nişanımızı ilan edeceğiz. Londra'nın çoğunun bu odada olduğunu düşünürsek, neredeyse şimdi ilan edebiliriz.

"Evet, yapmalıyız. Flora bu gecedен sonra hiçbir şekilde kaçmak istemiyordu.

Freddie ona dik dik baktı. 'Ciddi misiniz Bayan MacNichol? Nişanımızı şimdi ilan etmem sizi rahatsız eder mi?

'Elbette. İster şimdi, ister yarın ya da gelecek hafta olsun, hiç fark etmez.

Benden eşiniz olmamı istediniz ve ben de kabul ettim.

"O zaman öyle olsun.

Orkestra mükemmel bir uyum içinde valsini sonuna geldi. Freddie onu kalabalığın arasından geçirdi ve orkestra şefiyle konuştu. Onu yanına çekerek dikkatleri üzerine çekti. 'Lordlarım, bayanlar ve baylar, bir

bir duyuru yapacağım. Kız kardeşinin Lord Vaughan'la evlenmesi vesilesiyle, Bayan Flora MacNichol benim karım olmayı kabul etti.

Freddie onun elini öperken seyirciler nefeslerini tutmuş, sonra da alkışlamaya başlamışlardı. Aurelia hemen onlara doğru yürüdü. "Biliyordum!" dedi sevinçle.

"Bahar düğününü planlamak için sizi Selbourne Park'ta görmek için sabırsızlanacağız," dedi Freddie, bir hizmetçiyi kendisine bir masa getirmesi için işaret ederek.

bir bardak şampanya. "Nişanlıma! Freddie kadehini kaldırarak şerefine kadeh kaldırırken, toplantıdakiler de kaldırabilecekleri bir kadeh bulmak için koşuşturdular.

Aurelia tarafından öne doğru sürüklenen Archie önlerinde belirdi. Flora onun kendi düğün konuklarına dönmeden önce gözlerindeki bakışı yakaladı.

"Bu harika bir akşam oldu, sevgili baldızımın haberiyle daha da güzelleşti. Freddie ve Flora'ya!

"Freddie ve Flora'ya!" diye koro halinde söylendi konuklar.

Archie orkestranın devam etmesi için işaret verdiğinde Flora'nın etrafı, aralarında anne ve babasının da bulunduğu iyi dilekçiler tarafından sarıldı.

"Tanrım," dedi Rose Flora'yı öperken. 'Bu hiç beklemediğim bir şeydi. Bayan Keppel haklıydı: seni Londra'ya, onun yanına göndermek mükemmel bir fikirdi. Artık bir vikontes olacaksın. Sevgili Flora, bu senin hak ettiğinden daha azı değil.

Kucaklaştılar ve Rose uzaklaştığında Flora onun gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördü.

"Lütfen ağlama anne.

'Affet beni, seni hafife almışım. Umarım bir gün beni affedersin.

"Seni ne için affedeceğim anne?

"Hiçbir şey," diye cevap verdi Rose çabucak. "Sadece şunu bil ki, bu gece seninle bir annenin gurur duyabileceği kadar gurur duyuyorum.

Şimdi annesi bile onunla bilmecelerle konuşuyordu ama Flora bunları çözmeye çalışamayacak kadar bunalmıştı. "Teşekkür ederim anne.

Babası da aynı şeyi yaptı ve her zamanki gibi açık bir sevgi gösterisinden utanarak onu çabucak kucakladı. "İyi gösteri Flora, canım, iyi gösteri.

Onu tebrik etmek için sırada Archie vardı. "Tebrikler baldızım.

"Teşekkür ederim," dedi Flora, yüreği ağzına gelerek.

Archie bir kez daha bakmadan yanından uzaklaştı.

"Demek bana nişanlı bir kadın olarak dönüyorsun? Bayan Keppel ertesi gün salonuna girerken Flora'yı kucakladı.

"Evet.

"Peki mutlu musun? Ne de olsa Vikont Soames şu anda Londra'nın avcısı.

"Çok mutluyum.

Bayan Keppel, Flora'ya dönmeden önce Mabel'a, "Tepsiyi şuraya koy," diye emretti. "Sandalyeni ateşe yaklaştı ve bana Freddie'nin evlenme teklifini anlat. Son derece romantik miydi?

"Sanırım öyleydi, evet. Dans ederken teklif etti.

"Kız kardeşinin düğününde! Oh Flora, senin adına çok mutluyum.

"Ailem sana sevgilerini ve teşekkürlerini yolladı.

"Onları Noel'de göremeyecek olmamız çok üzücü. Bildiğiniz gibi, biz Crichel'e gidiyoruz. Orada bize katılıp katılmayacağına karar verdin mi? Kız kardeşinizin sizi High Weald'da kalmaya davet ettiğini biliyorum.

"Crichel'e gelmeyi çok isterim, Bayan Keppel. Bu fıkirden Freddie'ye bahsettim ve bana kendi aile mülkünün New Forest'a oldukça yakın olduğunu söyledi.

"Gerçekten de öyle, evet. Belki Freddie ve babası Boks Günü atışları için erkeklere katılabilir ve ben de sizi annesi Kontes ile tanıştıtabilirim. O halde her şey ayarlandı ve Alington'lar sizi misafir etmekten büyük mutluluk duyacaklar.

"Teşekkür ederim, çok memnun olacağım.

Bayan Keppel ona baktı. "Nişanlı bir kıza göre, olması gerektiği gibi görünmüyorsunuz.

"Nasıl görünmeliyim?

"Mutlu. Ve evet, bunu duyduğumda şaşırdığımı itiraf etmeliyim.

Vikont Soames'ın sizden hoşlandığını biliyordum ama-

"Mutluyum," diye araya girdi Flora. "Hem de çok. Ve bu durumu mümkün kılmak için yaptığınız her şey için size teşekkür etmek istiyorum.

"Tatlı kızım, *sen* sadece *sen* olmasaydın bunların hiçbirisi olmazdı. Freddie'nin ailesiyle tanışacak mısın?

"Sanırım bir şeyler ayarlanıyor.

"Kusursuz soyağaçlarına ve İngiliz tarihinin çok eskilerine uzanan isimlerine rağmen, ... sıradışılar. Kont, Lordlar Kamarası'nda çok açık sözlüdür. Daphne'yi de çok severim. Sizin de keşfedeceğiniz gibi, tam bir karakter. Oldukça açık saçık bir geçmişi var. Çay fincanını gülümseyerek Flora'ya doğru kaldırdı. "Sanırım düğüne kadar burada kalacaksınız?"

"Annem aksini söylemedi.

"O zaman ona nişan partisini senin için burada yapıp yapamayacağımızı yazmalıyım. Eminim tüm dostlarımız katılmak isteyecektir.

Flora, Bayan Keppel'in bu düşünce karşısında yüzünün aydınlanışını izledi ve ileride vikontes olarak üstleneceği rolde sosyal etkinlikler düzenlemekten zevk alıp almayacağını merak etti. Nedense bundan kuşkuluydu.

"Bana izin verir misiniz Bayan Keppel? Dün gece çok geç bir saatti ve tüm o heyecandan dolayı kendimi oldukça yorgun hissediyorum.

'Elbette. Aileniz *The Times*'a ilan verecek mi yoksa ben mi vereyim?

Bu konu konuşulmadı.

'O zaman konuyu annene yazdığım mektuba ekleyeceğim. Akşam yemeğinde görüşürüz. Eminim George ve diğer konuklarımız Seni şahsen tebrik ederim.

Flora odadan çıktı ve yorgun adımlarla merdivenlerden yatak odasına doğru yürüdü. Nişan duyuruları, daha fazla parti ... sadece her şeyin bitmesini ve sona ermesini istiyordu. Daha saraya bile takdim edilmemişti ve üstelik çeyizi de yoktu - ailesinin buna gücü yetmiyordu. Nasıl bir evlat olacaktı ki? Vikontes?

"Panter nerede olduğunuzu merak ediyordu.

Violet gaz lambasının aydınlattığı gölgeli sahanlıkta bir hayalet gibi belirdi, kedi kucağındaydı.

"Ona baktığın için teşekkür ederim, Violet.

'Önemli değil, beni seviyor gibi görünüyor. Annem Vikont Soames ile nişanlandığınızı söyledi.

"Evet.

"İtiraf etmeliyim ki şaşırdım.

"Neden?

"Evlenmek istediğiniz adam hakkında kabalık etmek istemem ama onunla burada her karşılaştığımda sarhoş gibi görünüyor. Ve eğer onunla konuşursanız, gerçekten çok aptal olduğunu görürsünüz. Ama siz değilsiniz.

"Bunu söylemeniz çok hoş ama sizi temin ederim ki benim için doğru olan şey bu.

"Kız kurusu olmaktan korktuğun için mi?" "Hayır, Freddie'yle evlenmek istediğim için.

"Peki o zaman, iyi şanslar, ama beni toplumun kurallarına boyun eğerken yakalayamayacaksınız. Violet, Panther'i sahibesine verdi ve gece kreşinin zeminine doğru yürüdü.

Flora, kızın gidişini izlerken içini çekti ve yatak odasının kapısını kapattı. Bir süre orada durup mırlayan kedisini okşadı ve umutsuzluğun üzerine çöktüğünü hissetti.

Olan olmuştu artık. Artık kalbinin sesini dinlemeye kesinlikle hakkı yoktu.

Flora Noel arifesinde Keppel'lerle birlikte Londra'dan ayrılmış, birkaç saat sonra Dorset'teki Crichel House'a varmıştı; soluk bej renkli taşlardan yapılmış, Esthwaite'i kır evi boyutlarına indirgeyen devasa bir Georgian yığını. Salonda devasa bir Noel ağacı ihtişamla duruyordu, mumlar akşam karanlığı çökerken hizmetçiler tarafından yakılıyordu.

"Tanrım, daha sonra yatak odamı bulmak için bir haritaya ihtiyacım olacak," diye yorumladı Flora Bayan Keppel'e. Otuz kişilik grup akşam yemeğinden önce zarif misafir odasında bir şeyler içmek için toplanırken.

"Canım, buranın büyük bir ev olduğunu düşünüyorsan, Selbourne Park'ı görene kadar bekle!

Noel günü şafak söktü ve tüm parti kiliseye yürüdü, kilise uygun bir şekilde - ve oldukça tuhaf bir şekilde, diye düşündü Flora- bahçede duruyordu. Bundan sonra, abartılı bir hediye verme faslı başladı. Flora, kadınların hepsinin güzelce işlenmiş broşlar ya da hayvan, çiçek ve ağaç minyatürleri aldığını fark etti. Bayan Keppel ona Fabergé tarafından yapıldığını söyledi.

"Bu da sizin için," dedi Bayan Keppel ona muhteşem bir şekilde paketlenmiş bir kutu sunarken. "Arkadaşın Bertie'den," diye fısıldadı. 'Sana çok mutlu bir Noel diliyor. Aç bakalım.

Flora öyle yaptı ve kehribar rengi gözleri olan küçük, şık, siyah bir oniks kedi buldu; daha yakından baktığında minik yarı değerli taşlardan yapıldığını gördü.

"Bu Panther! Flora, metal sehpanın üzerine kazınmış adını okuduğunda haykırdı. "Ve ona bayılıyorum!"

Flora heykelciği okşarken Bayan Keppel, "Bunu özellikle senin için yaptırdı," diye ekledi.

Boks Günü'nde Freddie ve ailesi geldi. Baba ve oğul hemen arazideki silahlara katılmaya giderken, Bayan Keppel birbirlerini tanımları için Flora ve Kontes'i sabah odasına götürdü.

'Gel ve yanıma otur, canım. Ve lütfen bana Daphne de, ben de sana Flora demeyi umuyorum.

"Elbette," dedi Flora, küçük kanepede kendisinden çok daha iri olan kadının yanına sıkışarak.

"Bize içecek bir şeyler getirmesi için bir hizmetçi bulayım," dedi Bayan Keppel ve odadan çıktı.

'Ah, sevgili Alice,' diye yorumladı Daphne, 'ne kadar sağduyulu ve uzlaşmacı. Şimdi, canım, Freddie'nin sonunda bir gelin seçmiş olmasından duyduğum rahatlamayı tahmin edebilirsin. Eminim ki onun yüksek ruhlu mizacının farkındasınızdır, ama onu evcilleştirebileceğinizi biliyorum. Sıra dışı bir kadına ihtiyacı vardı ve egzotik geçmişinle senin bu işe çok uygun olduğunu düşünüyorum.

Teşekkür ederim.

"Biz de sıra dışı bir aileyiz ama zaten hangi aile kapalı kapılar ardında sıra dışı değildir ki? Kontes ona göz kırptı. 'Elbette Kont'un ikna edilmesi gerekti ama artık buna razı. Ne de olsa insan daha iyi bir damızlık isteyemez, değil mi? Tatlı bir kahkaha attı ve Flora'nın dizini okşadı. "Gerçekten de çekici bir genç kadınsınız," diye devam etti Kontes, kalın boynundaki zincire asılı gözlüklerinin ardından Flora'yı incelerken. Flora kadının yüzündeki ağır pudra tabakasını görebiliyordu.

Yüzü ve sürdüğü parlak yanak ve dudak rengi ona Sheridan'ın Georgian farslarından birindeki bir karakteri düşündürdü. 'Yarın ayrılmadan önce Selbourne'u ziyaret etmen için bir tarih ayarlamalıyız; belki Ocak ayının üçüncü hafta sonu? O ayı çok kasvetli buluyorum, ya sen?

O akşam yemekte Daphne'yle düğün tarihini konuştular.

Freddie masanın altından kalçasını Flora'nınkine bastırarak, "Pekâlâ anne," dedi. "Benim kitabıma göre, yeterince erken olamaz.

"Bir tercihin var mı Flora'cığım?" "Haziran mı?" diye sordu Flora tarafsızca.

Daphne, 'Şahsen ben her zaman Haziran düğünlerinin oldukça bayağı olduğunu ve Mayıs ayının çok daha taze olduğunu düşünmüşümdür,' diye karşı çıktı. "İkincisi üzerinde anlaşılmı mı?"

Cuma mı? Sezonun başlamasıyla güzel bir zamanlama olur.

"Nasıl istersen, Daphne. Flora gözlerini indirdi.

'O zaman karar verildi! Davetiyeleri Bond Caddesi'ndeki Bay Smythson'ın dükkânına bastırmaları için göndereceğim. Elbette altı hafta öncesine kadar gönderilmeyecekler ama bilmesi gereken herkese çok daha erken haber verilecek. Krem vellum mu yoksa beyaz mı?'

Freddie konyak ve puro içmek için erkeklerin yanına giderken ona, "Çok kalmadı, sevgili kızım," diye fısıldadı. 'Düğün gecemiz için sabırsızlanıyorum. Balayımız için nereye gitmek istersin? Venedik'te arkadaşlarım var, ya da Belki Fransa'nın güneyine? Aslında, her şeyi bir kenara bırakalım, bir tur planlayalım ve tüm yaz boyunca uzaklarda olalım!

Tıpkı annesinde olduğu gibi, Flora'nın da bu konudaki tüm düşünceleri zarif bir şekilde geri çevrilmişti. Belli ki kendi bildiğini okumaya alışkın bir aileydi bu. Ancak Crichel'in uzun koridorlarından yatak odasına doğru yürürken Flora, High Weald'da olmadığı ve balayından yeni dönen Archie ile Aurelia'yı görmek zorunda kalmadığı için rahatlamıştı.

Şehirde Ocak ayı karla karışık yağmur, kar ve çamur içinde geçti - çirkin Göller Bölgesi'nin yamaçlarını ve tepelerini kaplayan tertemiz beyaz tabakaların ilişkilerini. Flora'nın geçmişini ya da geleceğini düşünmek için çok az zamanı vardı. Günleri onun için düzenlemeler yapmak ve kararlar almakla doluydu.

ya da daha doğrusu müstakbel kayınvalidesinin önerdiği her şeyi kabul ediyordu. Menüler, davetli listeleri ve oturma planları üzerine kafa yormadığı zamanlarda, sadece gelinliği için değil, çeyizi için de terzide prova yapıyordu. Bayan Keppel, ailesine Flora'nın yeni gardırobunu düğün hediyesi olarak ödemeyi teklif eden bir mektup yazmıştı. Hem Flora hem de annesi bu cömertliğe itiraz ettiklerinde, Bayan Keppel bileğinin bir hareketiyle bu teklifi geri çevirmişti.

'Bu şartlar altında en azından bunu hak ediyorsun. İçiniz rahat olsun, bu para benim kasamı rahatsız etmeyecek. Yeni vikontesimizin perişan görünmesini istemeyiz, değil mi? Bayan Draper, Flora'nın şaşkın kafasına aşırı uzun devekuşu tüyleri olan bir şapka takarken gülümsedi. "Seni Kùlkedis'i'nden gerçekte olduğun prensese dönüştürüyoruz.

Flora Ocak ayında Selbourne Park'ı ziyaret etmek için Hampshire'a gitmiş ve buranın büyüklüğü karşısında oldukça şaşırılmıştı. Ona Buckingham Sarayı büyüklüğünde görünüyordu ama Kontes'in de belirttiği gibi, Selbourne 'yeni inşa edilmiş' kraliyet konutundan çok daha eskiydi. Flora içeri alınırken Mermer zeminli geniş giriş salonunun içinde, her iki yanında dikkatli uşaklarla birlikte, nasıl olup da komuta etmeyi öğrenebileceğini merak ediyordu. personel lejyonları.

İki tenis kortu büyüklüğündeki salona girdiklerinde Daphne, "Endişelenmene gerek yok Flora," dedi. 'Seni birkaç yıl daha terk etmeyeceğim. Sen şüphesiz parlak bir gençsin ve Algernon'la evlendiğimde benim öğrendiğim gibi öğreneceksin.

O akşamki yemek gergin geçti; Kont, kaplumbağa çorbasının içine Lordlar Kamarası'ndaki son gürültü patırtı hakkında homurdanıyordu ve Freddie'nin elleri şehvet düşkünü bir ahtapot gibi masanın altından ona uzanıyordu. En azından Flora Daphne'ye daha çok ısınmıştı. Kontes artık orta yaşlara gelmişti ama Flora, söylentilere göre 'uygunsuz bir adamla' Gretna Green'e kaçtığına ne kadar fırtınalı bir genç dilber olduğunu hayal etmeye çalıştı. Ailesi onu tekmeleyerek ve bağırarak Hampshire'a geri götürmüş ve Kont'la evlendirmişti.

Her lokantanın önüne bir tabak panachée jölesi kondu ve Flora, Algernon'un jöleyi kaşıkla asık suratlı ağzına götürmesini izledi.

"Eğer o lanet olası Asquith o faturayı getirirse-

"Sus Algy, masada olmaz!" diye bağırdı Daphne, sonra Flora'ya dönüp yorgun bir iç çekti. 'Daha lezzetli konulara dönelim. Davetiye listesi güzel bir şekilde ilerliyor, ancak üzülerek söylüyorum ki Büyükanne ve büyükbabalar davetlerini üzülerek reddettiler-'

"Büyükanne ve büyükbabam mı? Flora, küçük ailesine o kadar alışmıştı ki, bir ailesi olduğunu neredeyse unutmuştu.

"Evet, annenin ailesi, Beauchamp'lar.

"Bana kalsa," diye fısıldadı Freddie Flora'ya, elini eteklerinde bir aşağı bir yukarı gezdirerek, "bu gece kaçardık.

Portman Meydanı'nda kasvetli bir Şubat sabahı, büyük bir akşam yemeğiyle kutlanan yirminci yaş gününden sadece iki gün sonra, yatak odasının kapısı çalındı ve Bayan Draper içeri girdi. "Bayan Flora, Bayan Keppel sizi salonunda bekliyor.

Flora kendisine söylendiği gibi aşağıya indi.

"Sevgili Flora, son birkaç haftadır birbirimizi neredeyse hiç görmediğimizi hissediyorum. Bayan Keppel onu selamlamak için döndü. Flora onun solgun görüldüğünü fark etti ve yüz ifadesi parlak bir hoş geldin gülümsemesinin altında gerilmişti.

"Evlenme sürecine kendimi çok kaptırdım.

'Korkarım bu evliliğin kendisinden çok daha yorucu. Otur ve bana tüm ayarlamaların nasıl gittiğini anlat.

Flora olayla ilgili gerçekleri ve rakamları itaatkâr bir şekilde tekrarladı ve Bayan Keppel onaylayarak başını salladı.

'Hiç şüphesiz sezonun olayı olacak. Ve sen koridorda hedefine doğru yürürken her anne gibi ben de gurur duyacağım. Şimdi, Flora, sana söylemek istediğim bir şey var: Merak ediyordum da. Gelecek ay seni birkaç günlüğüne Biarritz'e götürmem mümkün mü? Violet, Sonia ve ben her yıl oraya gider ve Bay Cassel'in Villa Eugénie'sinde kalırız. Kral da şehirde Hôtel du Palais'de ikamet ediyor. Uzun bir Londra kışından sonra sizin için onarıcı olacağını düşünüyorum. Deniz havası düğününüzden önce yanaklarınıza biraz renk katacaktır.

'Teşekkür ederim ama düğünden sadece birkaç hafta önce tatile çıkmamın Kontes'i mutlu edeceğinden şüpheliyim. Yapılacak bu kadar çok şey varken onu bırakıp gidemem.

'Oh, o bunu yapmayı seviyor. Ayrıca, onun onayını çoktan aldım. Freddie'nin de.

"Anlıyorum. Flora ilk kez hayatının kendisine ait olmadığını ve patronu ne isterse ona boyun eğmek zorunda olduğunu hissetti. "O halde, madem karar verildi, seve seve gelirim.

'Harika! Anlaştık o zaman. Violet ve Sonia'nın çok mutlu olacağından eminim. İkisinin de sana nasıl taptığını biliyorsun. Bertie de mutlu olacak. Zavallı şey, onun için çok endişeleniyorum. Hükümetin korkunç baskısı altında ve sağlığı da onu rahatsız etmeye devam ediyor. I . . .'

Flora, Bayan Keppel'in gözlerinde yaşların parıldadığını gördü. Onlarda daha önce hiç kırılma görmemişti.

"Onun için endişeleniyorum," diye bitirdi. Kendini toparlayarak zayıf bir gülümsemeyi başardı. 'Bu yıl uzun ve soğuk bir kış oldu ve hepimiz dışarıdaki gökyüzü kadar gri hissediyoruz. Ama bahar geliyor ve Biarritz'i seveceğinizi biliyorum. Şimdi bana Freddie'den bahset.

Bayan Keppel'in söz verdiği gibi, Daphne Flora'yı Biarritz'e onun onayıyla gönderdi.

Portman Meydanı'na son gelişinde, 'Elbette gitmelisin,' demişti. 'Biraz deniz havası ve iyi bir arkadaşlık seni düğün günün için sadece çiçeklendirebilir. Kim bilir? Oturma planını değiştirmemiz gerekebilir.

bir misafir daha ağırlayabiliriz. Oldukça geniş bir koltuğa ihtiyacımız olacak. Daphne kendi özel şakasına kıkırdadı.

Freddie de bu yolculuğu destekliyordu. Lord ve Leydi Darlington'lardaki akşam yemeğinden sonra ailesiyle birlikte yola çıkmaya hazırlanırken Daphne'nin elini öperken, "İnsan her zaman daha yüce bir amaç için eğilmelidir," demişti. 'Mayıs'ın on üçünde benim olacaksın. Tamamen benim olacaksın,' diye eklemişti, kızın bedenine uzun uzun bakarak.

Flora kızların yolculuk için hazırlanmalarına yardım etti. Birkaç gün sonra yola çıkacaklardı.

Paris'te bir hafta kalmak için birkaç gün erken gelmişti. Daha sonra onlara Villa Eugénie'de katılacak ve burada Bayan Keppel'in düzenli ziyaretçisi ve - Nannie'nin kendisine bildirdiğine göre- Kral'ın baş mali danışmanı olan Sir Ernest Cassel'in misafiri olacaklardı.

Keppel kızlarının gardıroplarını ve eşyalarını doldurmak için her birinin büyük bir sandığı ve çeşitli sepetleri vardı. Sanki altı yıllığına gidiyorlarmış gibi görünüyordu.

Bir ay yerine birkaç ay.

"Siz Londra'ya gelmek için ayrıldığınızda Panter'in sizinkine saklandığı gibi benim sepetime saklanabileceğini düşünüyor musunuz?" diye sordu Violet.

"Sanırım bu onun kararı olmalı. Belki de bu gece kapağı açık bırakmalı ve ne olacağını görmelisin?"

"Evet. Violet yatağına uzandı, yüzü melankolinin bir resmiydi. "En azından sevdiğim bir şeyi yanımda götürmek istiyorum.

'Nannie, kız kardeşin ve annen yanında olacak, Violet. Onları sevdiğine emin misin?"

'Tabii ki biliyorum ama onlar ailem. *Benim* değil. Violet'in omuzları titremeye başladı ve gözyaşları sessizce yanaklarından aşağı yuvarlandı.

"Sorun nedir? Flora yanına oturmaya gitti. 'Hiçbir şey ... her şey ... Ah Flora! Onu çok seviyorum...' 'Kimi?"

'Mitya, tabii ki! Ama Rosamund da onu istiyor ve ben yokken onu benden çalmak için elinden geleni yapacak. Buna zor dayanıyorum!

Flora hafızasında bu 'Mitya'nın kim olabileceğini ararken daha fazla gözyaşı döktü. Violet'in sıkıntısını kesinlikle anlıyordu.

"Mitya seni seviyor mu?"

"Elbette seviyor! Ama henüz bunun farkında değil.

'Belki uzakta olman yardımcı olur. Bazen işe yarar.

"Öyle mi düşünüyorsun? Violet ona baktı, gözlerinde çıplak bir çaresizlik vardı. "Evet, öyle düşünüyorum.

"Çünkü, görüyorsun, onsuz asla mutlu olamam.

"Anlıyorum, Violet.

"Anladığımı biliyorum ve Biarritz'e gelmene çok sevindim.

Flora o gece yatağa girdiğinde, ikiyle ikiyi bir araya getirdi ve 'Mitya'nın Violet'in öğle yemeğine gelen solgun yüzlü kız Vita Sackville-West'e taktığı isim olduğunu fark etti. Flora, Violet'in arkadaşına olan takıntısını düşündü. Başka kızlara aşık olmanın nispeten yaygın olduğunu biliyordu ama Violet on beş yaşındaydı ve Vita ondan iki yaş büyüktü. Meşgul ev halkından başka birinin bunun farkında olup olmadığını merak etti. Bayan Keppel'in kendi durumuyla çok fazla meşgul olduğundan neredeyse emindi. fark etti ve Flora bundan Nannie'ye bahsedip bahsetmemesi gerektiğini düşündü. Ama bu, orta yaşlı bir İskoç kız kurusu ile konuşulabilecek türden bir şey değildi.

Ertesi gün, Flora evin önünde bir kamyonun yüklenişini izledi. Neredeyse kendisi kadar uzun olan çivili gardırop sandıkları, düzinelerce şapka ve ayakkabı kutusu ve seyahat eden bir mücevher kutusu Victoria istasyonuna doğru yola çıkmak üzere kamyonu yüklenmişti. Bir saray kuryesi, ellerini üniformasının önünde kavuşturmuş, ön salonda sessizce duruyordu. Bayan Keppel ve kızlar istasyona ve Dover'a giden gemi trenine doğru yola çıkmaya hazır bir şekilde belirince doğruldu.

'Sevgili Flora, seninle Biarritz'de görüşeceğiz. Moïselle sana eşlik edecek ve seni güvende tutacak.

'Evet, Bayan Keppel. Umarım harika vakit geçirirsiniz. Patronunun heyecandan titrediğini görebiliyordu.

"Teşekkür ederim. Haydi kızlar, treni geciktirmemeliyiz. "Güle güle Flora, haftaya görüşürüz," dedi Sonia, tamamen Yeni pembe seyahat paltosuyla büyüleyici. 'Size içinde düzgün sandalyeler, masalar ve her şey olan kendi özel arabamızı gösteremediğim için üzgünüm. Anneme Fransa'da İngiltere Kraliçesi gibi davranıyorlar, biliyorsunuz.

Bir hafta sonra Flora ve Moïselle de Biarritz'e vardılar. Manş Denizi'ni geçerek Calais'ye ve oradan da trenle Fransa'nın güneybatısına uzanan uzun bir yolculuk yapmışlardı. Flora kendini tamamen bitkin hissediyordu.

"Bienvenue à Biarritz, mesdemoiselles!"

Moïselle, trenden inmelerine ve perona binmelerine yardım eden uşaa, *"Mersi, mösyö,"* dedi. İstasyondan çıktıklarında, Flora yağmur tehdidi savuran ağır gri gökyüzüne bakarak yüzünü buruşturdu. Gördüğü tüm resim ve fotoğraflarda, Fransa'nın güneyinde güneş her zaman parlıyordu. Bugün ise İngiltere gibi hissediyordu.

"Villa Eugénie çok uzakta değil," dedi uşak, onları muhteşem bir Rolls-Royce'un arka koltuğuna bindirirken, kendisi de ön tarafa, şoförün yanına oturdu. Flora pencereden dışarı baktı ve Atlantik Okyanusu'nu görme düşüncesi onu heyecanlandırdı. Nadiren

Küçüklüğünden beri hiç deniz kenarına gitmemişti. Sakin şehirden geçtiler; geniş gezinti yolları sessizdi, belki de

Sert hava nedeniyle, ılgın ağaçlarına hayran kaldı ve

Şık krem ve pembe evlerin dışında yetişen ortancalar. Flora, köpüren dalgaların kumlara vurduğu deniz kıyısını görebilmek için boynunu yukarı kaldırdı.

Rolls-Royce şehir merkezinin Arnavut kaldırımli sokaklarından ayrıldı ve kısa bir süre sonra büyük bir villanın garaj yoluna girdi. Uşaklar arabadan inmelerine yardım etti ve merdivenlerden büyük beyaz kapılara doğru ilerlerken bir uşak tarafından karşılandılar.

Kendini bir hayvanat bahçesinden diğerine nakledilmiş bir hayvan gibi hisseden Flora, Moïselle'in peşinden geniş saray gibi bir salondan geçip merdivenlerden yukarı çıktı. Duyabildiği tek ses, karo basamaklarda yankılanan ayakkabı sesleriydi. Tam bir hizmetçi odanın kapısını açarken, küçük bir çift kol beline dolandı.

Flora! Buradasın!"

"Evet, geldim. Flora arkasını döndüğünde Sonia'nın sevinçli ifadesiyle karşılaşınca gülümsedi.

Sonia, Flora ve hizmetçiyi yatak odasına kadar takip ederken, "Çok sevindim," dedi. Pencereleer açıldı ve deniz havası en azından taze ve temiz kokuyordu. Hizmetçi Flora'nın bavulunu açmaya başlarken Sonia yatağa atladı. 'Fransa'ya geldiğimizden beri çok sıkıcıydı. Gördüğünüz gibi Kingy pek iyi değil. Annem ona bakıyor.'

"Oh? Nesi var?"

"Annem Paris'teyken üşüttüğünü söylüyor ve iki gece önce geldiğinden beri ne onu ne de annemi bir kez bile görmedik.

burada kendi başımıza. Sonia geniş yatağa uzandı, başucunda yıkanmış mavi bir ipek vardı ve her köşesinde yaldızlı meşe palamutları bulunuyordu. "Bunun çok güzel bir yatağı var," dedi. "Bu gece seninle uyuyabilir miyim?"

"Nannie izin verirse, tabii ki yatabilirsin.

"Nannie annemin Kingy için endişelenmesinden o kadar korkuyor ki, sanırım bütün gün ellerimizi bile yıkamadan yatmamıza izin verir!

Bu sözler üzerine Flora, Kral'ın ciddi şekilde hasta olması gerektiğini anladı. "Burası çok güzel bir ev, değil mi? Hizmetçi kapıyı kapatırken Flora yatakta Sonia'ya katıldı.

"Sanırım öyle, ama buraya geldiğimizden beri çok yağmur yağdı ve herkes oldukça kasvetli görünüyor.

'Fransa'da olduğum için heyecanlıyım. Buraya daha önce hiç gelmemiştim.

"Aslında çok da farklı değil," dedi dokuz yaşındaki uzman. "Sadece farklı bir dil konuşuyorlar ve akşam yemeğinde salyangoz gibi garip şeyler yiyorlar.

Nannie görevlisini aramak için geldi ve Sonia odadan çıktı. Flora yatağa uzandı ve göz kapaklarının düştüğünü hissetti.

Kapıya vurulan keskin bir tıkırtıyla uyandı. "*Girin*," dedi doğrulduğunda.

"Matmazel Flora, sizi olabildiğince uzun süre yalnız

bıraktım. Gelen Matmazel'di. "Teşekkür ederim, saat kaç?

Saat üçü geçti. Madam Keppel saat beşte Hôtel du Palais'de ona katılıp katılamayacağınızı sordu. Üzerinizi değiştirmeniz için size yeterli zaman tanımak istedim.

"Akşam yemeği için mi?

"Söylemedi ama Kral'ın size katılacağı neredeyse kesin. Giyinmenize yardım etmesi için hizmetçiyi yukarı göndereceğim.

"Teşekkür ederim.

Flora pencereyi kapatıp hazırlanmak için acele ederken, Kral'la akşam yemeği düşüncesi midelerini bulandırdı. Ekim ayında birlikte çay içtiklerinden beri onu görmemişti.

Zümrüt yeşili bir çay elbisesinin içine itilip çekildikten sonra arabaya bindirildi ve denize bakan Hôtel du Palais'ye götürüldü. Kırmızı beyaz gösterişli cephesi ve yüksek pencereleriyle, adının hakkını veren bir saraya benziyordu. Girişte şık giyimli bir adam tarafından karşılandı.

"Bayan MacNichol?

"Evet.

"Ben Sör Arthur Davidson, Kral'ın yaveriyim ve size odalarına kadar eşlik edeceğim.

Flora saray gibi bir giriş holünden hızla geçirildi ve asansörle üst kata çıkarıldı. Geniş, görkemli halılarla kaplı bir koridora çıktılar ve bir dizi odanın önünde duran üniformalı bir uşağa doğru yürüdüler. çift kapılı.

"Lütfen Bayan Keppel'e Bayan MacNichol'un burada olduğunu söyleyin," dedi refakatçisi.

Uşak başıyla onayladı ve içeride kayboldu. Flora sessizce bekledi, Kral'ın bir yaveriyle nasıl konuşması gerektiğinden emin değildi.

"Flora, canım! Bayan Keppel çift kapıdan içeri girdi ve ona kendiliğinden sarıldı. "İçeri gelin, içeri gelin," diyerek atlıya kapıyı kapattı ve Flora'yı harika bir okyanus manzarası sunan uzun pencereleri olan, zarif bir şekilde döşenmiş oturma odasına götürdü. 'Kral şu anda uyuyor, ancak akşam yemeği için zamanında kalkacak. Yemek yemek istiyor Burada, özel yemek odamızda. Sizi uyarmalıyım, kendisi hiç iyi değil. I . . . !

Bunun üzerine Bayan Keppel'in sözleri yan odadan gelen korkunç, derin bir öksürük sesiyle kesildi.

"Gelin, oturun ve birer kadeh şeri içelim. Ben kendi adıma bundan kesinlikle keyif alırım.

Bayan Keppel büfenin üzerinde duran sürahilerin yanına gitti ve ikisine de birer bardak doldurdu. Kendininkini Flora'ya uzatırken Bayan Keppel'in elleri titredi ve Flora gözlerinin altında koyu halkalar olduğunu fark etti.

"Kral ne kadar hasta? Flora endişeli bir tavırla sordu.

'Paris'te üşüttü ve son iki gündür korkunç bir bronşit krizi geçiriyor. Doktoru Dr. Reid ve ben ona bakıyorduk ama Tanrı'ya şükür, İngiltere'den Hemşire Fletcher geldi; daha önce de ona bakmıştı. Bayan Keppel kadehini hızla boşalttı.

"Durumu iyiye gidiyor mu?

"En azından daha kötüye gitmiyor, ama tabii ki aptal adam kendine yardım etmeyi reddediyor. Hâlâ yatakta kalmak yerine rutinine devam etmekte ısrar ediyor ama en azından onu bu odalara hapsedmeyi başardık. Yan odadan bir başka kemik kıran öksürük sesi geldi ve Flora da şarabından büyük bir yudum aldı.

"O bu kadar hastayken benim burada olmamın uygun olduğundan emin misiniz?

'Canım, dediğim gibi, Kral hastalığına teslim olmayı reddediyor ve hayatında tek bir gece bile yalnız yemek yediğinden şüpheliyim. Portekiz Büyükelçisi Marquis de Soveral da bize katılıyor ama elbette Kral masada sadece ikimizin ve doktorunun bulunmasından pek hoşnut olmayacaktır. Bugün erken saatlerde buraya geldiğinizi söylediğimde, bize katılmanız konusunda çok istekliydi.

"O halde onur duydum.

'En azından şu lanet puroları içmiyor; Dr. Reid bronş sorunlarının nedeninin onlar olduğuna inanıyor. İyileşir iyileşmez tekrar başlayacağına şüphe yok. Ama insan ne yapabilir ki? Sonuçta o bir Kral.

Flora, Kral bu kadar hastaysa Kraliçe'nin neden kocasının yanında olmadığını sormak istedi ama bunu yapmanın uygunsuz olduğunu düşündü.

"Son iki gecedir uyumadığınıza göre yorgun olmalısınız," dedi Flora.

'Gerçekten de öyleyim; ateşi çok yüksek olduğu için gece boyunca onunla oturdum ve onu süngerle uyuttum. Dürüst olmak gerekirse Flora, onun hayatından endişe ettiğim anlar oldu. Ama Hemşire Fletcher geldiğine göre artık emin ellerde. Yan odadan bir öksürük krizi daha geldi. "İzinle Flora, yanına gitmeliyim.

Takip eden on beş dakika boyunca süit'in kapıları açılıp kapandı, buharlı kâseler ve tuhaf kokulu lapalar Kral'a doğru yol aldı. Flora salonun penceresinin yanındaki en uzak köşeye gizlenmiş, kendini görünmez kılmaya çalışıyordu.

Sonunda, denizin üzerinde ışık azalırken ve güneş bulutları kırmızı ve turuncu bir ihtişamla aydınlatırken, Bayan Keppel ve Dr. Reid derin bir sohbete dalmış olarak ortaya çıktılar.

"Asıl soru şu: Kraliçe'ye haber vermeli miyiz? Dr. Reid sordu.

"Kral zaten karısını telaşlandırmak istemediğini belirtti," diye tersledi Bayan Keppel. "Ayrıca, Biarritz'den nefret ediyor.

"Öyle olabilir, ama eğer ... Dr. Reid telaş içinde ellerini ovuşturdu. "Tabii ki bir hastaneye yatırılmalı ama bunu duymayacaktır.

"Sanmıyorum. Gazeteler bunu duyarsa kopacak yaygarayı hayal edebiliyor musunuz?

'Hanımefendi, aşağıda çok sayıda gazeteci var ve Kral'ın neden her zamanki gibi kordon boyunda yürüyüş yapmadığını ve

otelde yemek yiyeceğiz. Onları daha uzun süre uzak tutabileceğimizden şüpheliyim. "O zaman ne yapacağız?"

"Bu gece onunla birlikte oturacağım ve onu saat saat izleyeceğim, ancak sabaha kadar nefes alması kolaylaşmazsa ... Kral karısının ve dünyanın geri kalanının rahatsızlığını bilmesini istesin ya da istemesin, Saray ile temasa geçmeliyiz.

Kapının çalınmasıyla ikisi de arkalarını döndü. Flora cevap vermek için ayağa kalktı.

"Flora, canım, burada olduğunu unutmuşum. Konuşmalarının duyulduğunu fark eden Bayan Keppel'in yanaklarında hafif bir kızarma oldu.

Atlı süite girdi. "Hizmetçiler Kral'ın akşam yemeği için masasını hazırlamak üzere burada.

"Evet, evet, içeri alın onları," diye içini çekti Bayan Keppel, Flora'ya umutsuz bir bakış fırlatarak. "Hâlâ bu akşam burada bizimle yemek yemek için ısrar ediyor.

Bayan Keppel akşam yemeği için hazırlanmak üzere kendi odasına giderken, Dr. Reid de Kral'ın yatak odasında kayboldu. Flora yemek masasının üç hizmetçi tarafından hazırlanışını, altın çerçeveli porselen tabakların ve ağır gümüş çatal bıçak takımlarının kristal şarap kadehlerine hassas açılarla dikkatlice yerleştirilişini izledi.

Flora yan odadan gelen öksürük sesinin kesilmiş olmasına şükrediyordu; belki de Kral nihayet uyuyordu. Yatak odasının kapısı açıldığında Flora endişeyle döndü ve Dr. Reid'i bekledi. Onun yerine, Kral'ın kendisi giyinmiş ve ağır ağır nefes alarak odada belirdi.

"Majesteleri. Flora aceleyle ayağa kalktı ve derin ve mahcup bir reverans yaptı. Kral'ın geniş salonda gözlerini kısarak kendisine baktığını hissetti.

'Aman Tanrım! Bu küçük Bayan Flora Mac-Nichol değil mi?' diye nefes nefese kaldı. "Evet, Majesteleri.

'Gelip bir sandalyeye oturmama yardım eder misin? Hapishane arkadaşlarım banyoda meşgulken kaçtım, şüphesiz korkunç, kötü kokulu bir şeyler hazırlıyorlardır. lapa ya da iğne.'

Flora ona doğru yürüdü, düzensiz nefes alışını dinledi ve onunla son nefesini vermemesi için dua etti. Adam ona dirseğini uzattı ve kadın utanarak dirseği tuttu.

"Nereye oturmak istersiniz?" diye sordu, odanın içinde yavaşça ve acı çekerek ilerlerken, yürüme çabası onu suskun bıraktı

ve sadece tercih ettiği sandalyeyi işaret edebildi. Ağır ağır otururken onu desteklemek Flora'nın tüm gücünü aldı ve onun yeni bir öksürük kriziyle savaşmasını izledi. Gözleri sulandı ve nefes alış verişi hızla arttı.

"Dr. Reid'i çağırayım mı, Majesteleri?" "Hayır!"

diye tısladı. "Bana biraz konyak doldur!"

Flora, Kral'ın öksürük krizine girmesini ve yatak odasından kaşarken doktoru uyarmasını dileyerek sürahi tepsisine doğru yürüdü.

Başıyla işaret eden şişman parmağı takip ederek srahiilerden birini aldı, küçük bir bardak doldurdu ve ona doğru döndü.

"Biraz daha!"

Söyleneni yapıp bardağı ağzına kadar dolduran Flora, konyağı ona geri götürdü ve onun bardağı alıp bir dikişte bitirmesini izledi.

"Bir tane daha," diye fısıldadı ve Flora'nın alıştırmayı tekrarlamaktan başka çaresi yoktu.

"şimdi," dedi Kral boş bardağı ona uzatarak, "işte ben buna ilaç derim. şşş.' Flora bardağı yerine koyarken titreyen parmağını dudaklarına götürdü. Tepsideki bardak. "Otur. Kendisine en yakın sandalyeyi işaret etti ve o da oturdu.

'Evet, Bayan MacNichol, Flora . . . Bu ismi onaylıyorum. İskoç, sen Biliyorum.'

"Evet, Majesteleri.

"Garip, değil mi?"

"Nedir, Majesteleri?"

Kral konuşmaya devam etmeden önce uzun bir duraklama oldu. "Sen ve ben kendimizi yalnız buluyoruz. Bir vesileyle yarın sabah güneşi göremeyebilir." "Lütfen

Majesteleri, böyle bir şey söylemeyin!" "Ben ...

Flora koca adamın nefes almak için ırpınışını izledi ve gözlerinin dolduğunu gördü. "Birçok hata yaptım.

"Yapmadığınıza eminim.

"Ben ... Ben ..."

Uzun bir duraklama daha oldu.

"Ben de insanım, görüyorsunuz. Ve sevdim ..."

Flora, Kral'ın kesik kesik konuşması devam ederken yapılacak en iyi şeyin gözlerini kaçırmak olduğuna karar verdi.

'... kadınlar,' diye devam etti sonunda. "Yakında evlenecek misiniz?"

"Evet, evleneceğim.

"Duyduğuma göre bir vikontmuşsunuz?"

Birden gülümsedi. "Evet, Majesteleri, Freddie Soames. Onu seviyor musun?"

"Sanırım sevmeye devam edeceğim, evet."

Bunun üzerine Kral kıkırdamaya başladı, sonra durumu göz önüne alındığında bunun mümkün olmadığını fark ederek neşesini kontrol altına aldı.

'Senin de benim gibi ruhun var. Buraya gel.

Flora ona doğru gitti ve göğsündeki ölümcül tıkırtıyı duyarak uzattığı elini tuttu.

"Emin değildim, görüyorsunuz."

"Ne hakkında, Majesteleri?"

"Bayan George önerdiğinde. Akıllı kadın, Bayan George ... her zaman haklıdır."

O anda yatak odasının kapısı açıldı ve Dr. Reid, ardından da bir hemşire içeri girdi.

"Sizi uyumanız için bıraktığımızı sanıyorduk Majesteleri. Dr. Reid'in gözleri suçlayıcı bir şekilde Flora'ya kaydı. "Bunun açık ara en iyi ilaç olduğunu biliyorsunuz."

"Bana öyle diyorsunuz," diye homurdandı Kral. "Ama iyi bir arkadaşlık da öyle. Kral daha sonra Flora'ya göz kırptı ve bastırmaya çalıştığı öksürük krizi artık önlenemez hale geldi."

Su ve daha fazla buhar getirildi ve Bayan Keppel mavi kadife gece elbisesi içinde tazelenmiş ve sakin görünüyordu.

"Bayan George, nerelerdeydiniz?" "Gerçekten, Bertie, yatakta olmalıydın," diye azarladı.

'Soveral nerede? Yemeğe geç kaldı. Ve ben ... açlıktan ölüyorum."

Flora iki saat sonra Villa Eugénie'ye geri dönmek üzere otel süitinden ayrıldı. Az önce katlandığı akşam yemeği -ki katlanmak bunun için tek kelimeydi- acı verici bir gerginlik içinde geçmişti. Kral'ın konukları onun giderek zorlaşan nefes alış verişini dinlemiş, her şey normalmiş gibi davranmış, ancak sarsıcı öksürüğü onu ele geçirdiğinde yere yığılacağından korkmuşlardı. Kral, Flora'nın en az iki kişiye yetecek kadar yemek yemiş ve ayrıca - bazı misafirlerinin onaylamayan bakışlarına rağmen - hatırı sayılır miktarda kırmızı şarap içmişti.

Bayan Keppel Flora'ya, "Ben burada onunla kalacağım," dedi. Kızlara sevgilerimi ilet ve Kingy iyileştiğinde onları göreceğimi söyle.

Vedalaştıktan sonra Flora'yı alt katta bekleyen Rolls-Royce'a götürdüler. Başını dolgun deri koltuğa yasladığında, günün olayları yüzünden zihinsel ve fiziksel olarak tamamen tükenmiş hissediyordu.

Flora sonraki üç gün boyunca Bayan Keppel'i görmedi, bu nedenle o ve çocuklar kordon boyunca yürüyüşe çıkarak ve ardından öğle yemeği için Villa Eugénie'ye dönerek kendilerini eğlendirdiler. Güneş çıktığında, Villa'nın bahçelerinde yetişen sıra dışı bitkileri çizerek ve boyayarak vakit geçirdiler.

Şimdiye kadar resim yapmaya pek ilgi göstermemiş olan Violet kendini Flora'ya adamıştı. Ve gerçekten de narin suluboyaları gerçek bir yetenek gösteriyordu. Ancak her iki kız kardeş de huzursuzdu ve neden Biarritz'in alışlagelmiş düzeni bozulmuştu. Flora, Bayan Keppel tarafından Kral'ın durumunun ciddiyeti hakkında hiçbir şey söylememesi tembihlendiği için onları aydınlatamadı.

'Neden annem ve Kingy ile pikniğe gitmiyoruz? Burada, Villa'da kalmak çok sıkıcı ve ben yeni kıyafetlerimi bile giymedim. elbiseler henüz,' diye yakındı Sonia.

"Çünkü hava çok yağışlı ve Kingy üşütmek istemiyor.

'Ama bugün hava güneşli Flora ve annemi günlerdir görmüyoruz. O da sıkılmış olmalı.

"Eminim onu çok yakında göreceğiz, Kingy'yi de," diye cevap verdi Flora, hissetmediği bir kesinlik içinde.

O akşam erken bir akşam yemeğinden sonra Nannie Sonia'yı banyo yapması için yukarı çıkardı ve Violet Flora'yla birlikte oturup her zaman yanında taşıdığı defterine bir şeyler karaladı.

"Flora?

"Evet?

'Kingy çok hasta, değil mi? Ölecek mi?

'Tanrım, hayır, sadece kötü bir soğuk algınlığı var. O kral olduğu için herkes tedbirli davranıyor.

'Yalan söylediğini biliyorum. Ama önemli değil. Violet defterine döndü, kaleminin ucunu çiğniyordu.

"Ne yazıyorsun?

'Şiir, gerçi Vita'ya kıyasla oldukça berbatım. Onun da bir gün yazar olacağına inanıyorum. Londra'da sezona hazırlanırken o kadar güzel vakit geçiriyor ki, beni hiç düşünmüyor bile.

"Bunun doğru olmadığına eminim," diye Violet'i rahatlattı Flora, gözlerinde her zaman karanlık ruh halini önceleyen karanlığı görerek.

"Öyle. O kadar güzel ki, evcilleştirilmemiş safkan bir at gibi... vahşi ve dizginlenmemiş. Ama elbette hayat - ve erkekler - onu evcilleştirecek.

'Belki de hayat hepimizi evcilleştiriyordur, Violet. Belki de öyle olmak zorunda.'

'Neden? Neden biz kadınlar başkaları tarafından bizim için seçilen biriyle evlenmek zorundayız? İşler değişiyor, Flora! Süfrajeterin ne yaptığına bir bak.

kadın hakları için yapıyor! Elbette farklı olabilirdi? Ve evliliğin kendisi .

.. ' Violet ürperdi. "Birbirini çok zor tanıyan iki insanın nasıl hayatlarının geri kalanını birlikte geçirmeleri gerektiğini biliyorlar. Ve yaparlar. .. tamamen yabancı olmalarına rağmen o ağza alınmayacak şeyi.

"Eminim büyüdüğünde tüm bunları anlayacaksın, Violet.

'Hayır, yapmayacağım,' dedi basitçe. 'İnsanlar bunu söyleyip duruyor ama ben erkeklerden hoşlanmıyorum. Bu bir kedi ve köpekten birlikte yaşamalarını ve uyumalarını istemek gibi bir şey. Hiçbir ortak noktamız yok. Annemle babama baksana.

'Hadi ama! Gördüğüm kadarıyla annenle baban birlikte oldukça mutlular. Ve çok iyi arkadaşlar.

'O zaman söyleyin bana, neden şu anda annem burada hasta bir krala bakarken babam Londra'da ofiste kalıyor?

"Belki de eşinizden ihtiyacınız olan her şeyi sağlamasını istemek çok fazla.

Ben buna katılmıyorum. Vita beni her açıdan tatmin ediyor. Ondan asla sıkılmam.

"O halde böyle bir arkadaş bulduğunuz için şanslısınız.

O benim arkadaşımdan çok daha fazlası. O benim her şeyim. Senin ya da herhangi birinin bunu anlamasını beklemiyorum. Violet aniden ayağa kalktı.

"Ben yatmaya gidiyorum. İyi geceler, Flora.

Bayan Keppel ertesi sabah erkenden Villa Eugénie'de görüldü. Flora kahvaltıya inerken merdivenlerde karşılaştılar.

"Kral nasıl? Flora fısıldadı.

'Tanrı'ya şükür, köşeyi döndü. Ateşi düştü ve dün gece ilk kez huzur içinde uyudu.

"Bu harika bir haber.

Gerçekten de öyle. Bu sabah öğle yemeğinde arkadaşlarına katılmak için ısrar ediyor, o yüzden kendimi hazırlamalıyım. Uzun birkaç gün oldu ve açık konuşmak gerekirse kendimi oldukça bitkin hissediyorum. Kızlar yukarıda odalarında mı?

"Evet.

O zaman gidip onları rahatlatacağım. Şüphesiz Bertie hayatın Şimdi normal olarak devam ediyor, tekrar iyi olduğuna inanıyor. Ve dünya da onun iyi olduğunu bilsin istiyor. Hatta bu sabah o nefret dolu purolarından birini yaktı.

Ondan sonra hayat normale döndü. Flora her gün anneleri ve Kral'la gezintiye çıkan kızların giyinmesine yardım ediyordu.

"Bu çok garip Flora, oturup yemek yiyebileceğimiz o kadar çok güzel yer var ki, ama Kral pikniğimizi yol kenarında yapmamızda ısrar ediyor!" dedi Sonia, böyle bir gezintiden dönüp hasır şapkasını başından çıkarırken.

Violet alaycı bir tavırla, "Çünkü Fransa'daki herkesin onu görmesini ve önünde eğilip bükülmesini istiyor," diye cevap verdi. "Belki de bunun Fransız kralını üzdüğünü düşünüyordur.

"Bunu bilemem," dedi Sonia, "ama gerçekten de çok yaşlı görünüyor. Ve gerçekten çok hasta.

'Aynı şeyi Sezar için de söyleyebilirsin. O köpek leş gibi kokuyor,' diye yakındı Violet, eteklerindeki köpek tüylerini fırçalayarak.

Ertesi gün Flora'ya uşak tarafından bir mektup verildi.

*High Weald
Ashford, Kent
İngiltere
14(^{üncü}) Mart
1910*

Sevgili Flora,

Şu anda Bayan Keppel ile birlikte olduğunuzu biliyorum ve Portman Square'den Bay Rolfe bana nazikçe Biarritz'deki adresiniz. Çünkü, sevgili kardeşim, ilk senin bilmeni isterim ki, sen bir teyze olacaksın.

Yıl bitmeden! Evet, bir çocuk bekliyorum! İtiraf etmeliyim ki çok korkuyorum ve doktorumun hamileliğin ilk dönemleri için olağan olduğunu söylediği gibi kendimi oldukça kötü hissediyorum.

Sevgili Flora, seni görmeyi çok istiyorum ve İngiltere'ye döndüğünde gelip bir süre burada kalmanın mümkün olup olmadığını soruyorum. Babam kötü bacağının üzerine düşüp bileğini kırdığı için annem benimle birlikte olmak için Highlands'den gelemiyor. Şu anda kendimi dışarı çıkamayacak kadar iyi hissetmediğim için günümün çoğunu burada yalnız geçiriyorum. Çok yalnızım, sevgili kardeşim. Düğününün yakında olduğunu biliyorum, bu yüzden seni düzenlemelerden alıkoymak istemem, ama belki en azından birkaç gün ayırabilirsin? Lütfen en kısa zamanda yazın ve ziyaretinizi ne zaman bekleyebileceğimi söyleyin.

*Sevgi dolu kız
kardeşin, Aurelia*

Flora kahvaltıda mektubu okurken, kız kardeşinin itiraf ettiği gibi kendini hasta hissetti. Aurelia ile Archie'nin birlikteliğinin maddi kanıtı, masadan kalkıp odasına gitmesi için yeterliydi.

High Weald'da kalma düşüncesi bile ona iğrenç geliyordu.

"Bu kadar bencil olmayı bırak!" diye azarladı kendini bir ileri bir geri volta atarken. "Aurelia'nın sana ihtiyacı var ve sen de ona gitmelisin.

Masaya oturan Flora, yazı kâğıdını ve mürekkepli kalemını çıkardı.

*Villa Eugénie
Biarritz
Fransa
19^{inci} Mart 1910*

Sevgili kardeşim,

Sizin için duyduğum mutluluğun sınırı yok. Bir hafta içinde İngiltere'ye döneceğim. Devam eden düğün planlarıma rağmen, elbette sizi ziyaret etmek için zaman ayıracam. İngiltere'ye vardığımda doğrudan size geleceğim.

*Sevgili kız
kardeşin, Flora*

Flora'nın Villa Eugénie'deki son gecesi Kral'ın eve ilk ziyaretiyle aynı zamana denk gelmişti. Flora aşağıya indiğinde, salon çoktan misafirlerle dolmuştu ve birçoğu hızlı, anlaşılmaz bir Fransızca ile konuşuyordu. Bayan Keppel, gür kumral buklelerinin arasında parıldayan tacıyla sarayda oturuyordu.

Onu inceleyen Flora, bunun Bayan Keppel'in sarayı olduğunu fark etti. Yılda bir aylığına -İngiltere'den uzakta- olmak istediği kraliçeydi.

Kral'ın gelişi, tilki teriyeri Caesar'ın çift kapının arasından koşarak geçmesi ve ardından her zamanki keskin puro dumanı kokusuyla müjdelendi. Odadaki dikkatler hemen Bayan Keppel'den ayrılıp

yeni sakinine baktı. Flora, Kral'ın en azından nefes alabildiğini görünce rahatladı ama gözleri hâlâ romatizmalıydı ve teni solgundu.

"Yarın ayrılacağınızı duydum. Kral'a çok benzeyen bir beyefendi Kral'ın yanında belirmesi rahatsız ediciydi. Gri sakalı ve bıyığından hatırı sayılır boyuna kadar, onun ikizi olabilirdi.

"Evet.

"Kral rahatsızlığını atlatmış görünüyor, değil mi?" "Evet, öyle," dedi Flora, beyefendinin kendisini Kral'la tanıştırmasını dileyerek.

Kendisi, onun adını bilmediği için. "Tanrıya şükür.

"Kral'dan duyduğuma göre hastalığı sırasında çok rahatlamışsınız.

"Sanmıyorum efendim, ben-

"Kral aksini düşünüyor. Ve hepimiz size teşekkür ederiz.

"Bağışlayın efendim," diye teslim oldu Flora, "ama daha önce resmi olarak tanıştırıldığımızdan emin değilim.

"Benim adım Ernest Cassel ve şu anda benim çatım altında misafir olarak bulunuyorsunuz. Gözlerinin içi gülerek ona gülümsedi.

"Özür dilemeliyim efendim, son birkaç ayda o kadar çok yeni yüz gördüm ki...

"Bunu yapmanıza gerek yok. İyi haber şu ki, kim olduğunuzu biliyorum. Size kartımı vermeme izin verin. İleride benimle irtibata geçmeniz gereken bir nokta olabilir. Ben sadece Villa Eugénie'deki ev sahibiniz değil, aynı zamanda hem Kral'ın hem de Bayan Keppel'in yakın dostu ve danışmanıyım. Şimdi size yemeğe kadar eşlik edeyim mi?"

Ancak daha sonra, Kral ve maiyeti ayrılırken, nihayet onu aradı. Kadın reveransından kalkarken ona gülümsedi.

"Bu gece sizi bu kadar iyi gördüğüme sevindim, Majesteleri.

Teşekkür ederim Bayan MacNichol. Tanrı'nın izniyle Londra'ya döndüğümde görüşeceğiz. Hoşça kal, canım. Sonra Kral onun elini öptü ve gülümseyerek oradan ayrıldı.

Flora iki gün sonra High Weald'a vardı. Aurelia onu kapıda karşıladı ve dinlendirici bir çay içmesi için misafir odasına götürdü.

"Bana Kral hakkında her şeyi anlat. Onunla tanıştığina inanamıyorum!" Flora, "Her zaman olduğu gibi iyi ve neşeliydi," diye yanıtladı.

'Elbette onunla ilk kez karřılařıyor olamazsınız. Bayan Keppel'in onun hayatındaki yeri dűřünűldűğűnde...'

"Son derece yakın arkadař olduklarına řűphe yok. "Bayan Keppel'in size gizlilik yemini ettirmesini anlıyorum.

"Gerçekten etmedi.

'Arabella hükűmet nezdinde bile güç sahibi olduğűnű söyleyor! Flora, Beni affedin, sizin ne kadar masum olduğűnűzű ve sadece insanların ve hayvanların iyi doğasına güvendiğűnűzű unutuyorum. Her neyse, artık sağduyunuzdan ödűn vermeyeceğűm ve bunun yerine size burada olup biten her řeyi anlatacağűm

Son görüşmemizden beri.

Flora kız kardeşinin Archie'nin onun durumuyla ilgilendiğűne dair sevgi dolu konuşmalarını dinledi ve ruhunun ne kadar ikiyezli olduğű için kendinden nefret etti.

'Yakında beni meşgul edecek bir çocuğűm olacağűna inanmak çok zor. Buradaki herkes erkek olması için dua ediyor. Oysa ben kız olmasını umuyorum. Ve tabii ki sağlıklı.

"Yani Archie bebek konusunda mutlu mu?

'Oh evet, ve sanırım Arabella'nın yüzűne bir gülűmseme yerleřtirmeyi bile bařardım. Biliyor musun, bazen annemin ona neden bu kadar dostça davrandığűnű merak ediyorum. Aurelia sesini alçalttı. 'Belki o zamanlar daha kibardı. Ya da

Belki de Archie'nin babasını savaşta kaybettiğű içindir. Ama gerçekten çok sıcak bir insan değil.

"Korkarım benimle birkaç cűmleden fazla konuşmadığű için yorum yapamam. Zavallı řey, onunla aynı çatı altında yařamak zor olmalı.

'En azından o da řu anda uzakta, yani ev ve birbirimiz bize ait. Ayrıca, bazı haberlerim var! Annem babamın kırık bileğű yüzűnden řu anda gelemese de, bana Sarah'nın annesinin birkaç ay önce öldűğűnű yazdı ve ona yazmamı ve burada kalıcı olarak yařamaya gelip gelmeyeceğűnű, kiřisel hizmetçim olup olmayacağűnű ve hamileliğim ve doğumum boyunca bana yardım edip etmeyeceğűnű sormamı önerdi. Sevincimden hemen cevap yazdı ve daha çok istediğű bir řey dűřűnemediğűnű söyledi. Yani, Yarın Sarah High Weald'a varacak ve ben de en azından bu evde yanımda bir kiři olduğűnű hissedeceğűm.

"Ne kadar harika! Ama Archie'nin size karřı dikkatli olduğűnű söylűyorsunuz?

"Kafası bir botanik kitabında olmadığű ya da serasındaki bir bitkiye bakmadığű zamanlar öyle. Ne yazık ki, ilgilenmesi gereken işleri olduğű için Londra'ya gitti.

Orada. Gelecek hafta bir noktada geri döneceğini söyledi. Ne zaman ayrılacağınıza bağlı olarak, onu göreceğinizden şüpheliyim, ki bu utanç verici.

"Evet. Flora duygularının rahatlamayla yükseldiğini ve sonra hayal kırıklığıyla haince düştüğünü hissetti. "En azından tamamen benim olduğun anlamına geliyor.

"Onu hiç sevmediğini biliyorum Flora, ama o iyi bir adam ve bana karşı nazik.

"O zaman önemli olan da bu.

"Evet. Şimdi beni affet Flora, ama sanırım gidip dinlenmeliyim.

"Elbette. Odana gitmene yardım edebilir miyim?" diye sordu.

Aurelia ayağa kalkarken dirseğinden tuttu.

"Lütfen, evet. Öğleden sonraları hep daha iyi olurum.

Flora Aurelia ile birlikte yukarı çıktı. Hizmetçisini çağırıp çay isterken Flora, Aurelia'nın -ve kuşkusuz Archie'nin- uyuduğu devasa kanopili yatağın üzerindeki çarşafı ve battaniyeyi çekti.

Flora yatağa uzanmasına yardım ederken Aurelia, "Teşekkür ederim," dedi. 'Bu mide bulantısının çok yakında geçeceği söylendi. Ve senin bu kadar yardımcı olman buradalar.'

Flora, kız kardeşinin gözleri kapanana ve uykuya dalana kadar yanındaki sandalyede oturdu. Parmak uçlarında dışarı çıktı ve temizlenmek için kendi odasına gitti, ama kendini bahçeyi aydınlatan güneşi görebildiği pencereye doğru çekilmiş hissetti. Hamile kadınların ilk iki ya da üç ayda kendilerini hasta hissedebileceklerini bildiği halde, Aurelia artık bu süreyi aşmış, neredeyse dört aylık olmuştu. Flora sadece her şeyin yolunda gitmesi için dua etti.

Sarah'nın rahatlatıcı cüssesi ertesi gün geldi, Esthwaite'den yaptığı uzun yolculuktan sonra bunalmış ve yüzü kızarmış görünüyordu ama iki kızını gördüğü için çok mutluydu.

Aurelia o akşam yemek için Flora'ya katıldığında, "Annem doğum için geleceğini söyledi ama Sarah bir nimet," dedi. 'Yeni hizmetçi üniformasından çok memnun görünüyor, gerçi dışarı çıkarılması gerekecek. Umarım diğer personel ona zorbalık etmez ya da tepeden bakmaz. Ben de dahil olmak üzere kuzeyde doğan herkesin aşağı olduğunu düşünüyor gibiler. Küçük, sahte bir kahkaha attı.

"Saçmalama, Aurelia sevgilim. Bunu hayal ettiğinden eminim. 'Ve eminim ki değilim. Kendi kocam bile bana fare diyor.

ve hizmetçilerin ya da Arabella'nın bana emir vermesine izin vermemem gerektiğini söylüyor. Belki de bir evi yönetmek için uygun değilimdir.

'Tatlı ve nazik olmak otoriteyi ya da aslında saygıyı engellemez. Siz sadece durumunuz nedeniyle kendinizi savunmasız hissediyorsunuz, hepsi bu.

"Ve tekrar söylüyorum, ben değilim. Bu çok garip çünkü -bunu söylediğim için *beni* bağışlayın- evde gölge siz gibi görünüyordunuz, oysa bu evde gölge *benim*. Geçen yıl her şey nasıl da değişti.

"Ama Archie ile mutlusunuz?

"Elbette. Onu ne kadar sevdiğimi biliyorsun, ama artık çocuğum olduğu için beni ziyaret etmiyor. Ve ...' Aurelia içini çekti. "Açıklaması zor, ama ona tam olarak sahip olduğumu hissettiğim tek zaman bu. Freddie'yle evlendiğinde ne demek istediğimi çok yakında anlayacaksın.

Flora her zamanki ürpertisini bastırarak, 'Evet, eminim öyle olacak,' diye cevap verdi. 'Ve eğer evinizle ilgili sorunlarınız olduğunu düşünüyorsanız, bir de benim

gelecekteki evim. Kontes'in burayı yönetmeye devam etmesine izin vermekten çok memnunum, çünkü nereden başlayacağımı bilemeyeceğim.

"Kız kardeşim, Vikontes ... Aurelia başını salladı. "Buna kim inanırdı ki?

"Gerçekten kim?

Flora, Sarah'nın yanında hem mecazi hem de fiziksel olarak çok ihtiyaç duyduğu temiz Lakeland havasını getirmiş olmasından dolayı rahatlamıştı. Ve onun yetenekli, şefkatli ellerinde, sonraki günlerde Aurelia önemli ölçüde aydınlandı.

"Kızlarıma kavuşacağım günü göreceğimi hiç düşünmezdim. Biri evli ve çocuk bekliyor, diğeri ise neredeyse kraliyet ailesine mensup olmak üzere! Sarah, Aurelia'yı öğleden sonra uykusu için yatağına yatırırken haykırdı. "Lord Vaughan'ı hep sevmişimdir, çok hoş bir beyefendidir. Hatırlıyor musunuz? Bayan Flora, geçen yaz Esthwaite'e sizi ziyarete geldiğinde ve siz Scafell'e tırmanırken yarı boğulduğunuzda?

Sarah'nın sözleri karşısında Flora'nın kanı damarlarında dondu. O gün sırsıklam bir halde Esthwaite'deki mutfığa geri döndüğünde nerede olduğuna dair Aurelia'ya -ya da başka birine- tek kelime bile etmemişti.

'Ve sen de babanın pantolonu ve şapkasıyla! Hiç böyle bir şey görmemiştim! Ben ve Bayan Hillbeck seni görünce kahkahalarla güldük.

"Archie geçen yaz Esthwaite'e seni ziyarete mi geldi? Aurelia şaşkın şaşkın kız kardeşine baktı.

"Evet. Flora kendini toparladı. "İskoçya'da atış yapmaktan dönüyordu ve buraya uğramaya karar verdi. Sana söylediğime eminim, sevgilim.

"Söylediysen de hatırlamıyorum. Aurelia'nın dudakları sımsıkı kenetlenmişti.

"Sen

Scafell'e birlikte mi
tırmandık?"

"Öyle yaptılar ve o gece ben daha banyosunu bile hazırlamadan uyumaya gitti," diye kıkırdadı Sarah. "O tuhaf giysiler içinde, bir erkek gibi görünüyordu ve birkaç hafta içinde Vikontes olacaktı!

Aurelia, "*Bunu* bana kesinlikle söylemedin," dedi.

"Hayır. Tahmin edebileceğiniz gibi utandım. Sarah haklı, geri döndüm. Ama Archie dağları görmek istedi ve benim de ona göstermekten başka çarem yoktu. Şimdi, yerleştiniz mi? Sizi rahat bırakacağız. Flora yatağın yanına gitti ve kız kardeşini yanağından öptü. "İyi dinlen, ben de odamda kitap okuyor olacağım. En ufak bir bakış bile onu ele veremedi Flora kapıya yöneldi.

Kendi odasında güven içinde, başını ellerinin arasına almış, ağır ağır nefes alıyor ve ahşap zeminde volta atıyordu. Şimdi Archie'nin burada olmasını diliyordu, böylece az önce olanlar hakkında onunla konuşabilirdi. Hiç şüphe yok ki Sarah

Archie'ye yolculuk için kıyafetlerini ödünç veren köydeki bakkalı tanıyordu ya da belki de biri onu Archie'nin arabasına binerken görmüştü - burası küçük bir topluluktı. Sarah'nın o gün Archie'yle birlikte olduğunu nereden bildiğinin pek önemi yoktu. Önemli olan, bunu Aurelia'ya *neden* hiç söylemediğini açıklamaktı.

O akşam yemekte Aurelia, Sarah'nın ifşaatından hiç söz etmedi. Flora ona yatağına kadar eşlik edip iyi geceler öpücüğü verdiğinde de daha fazla ayrıntı istemedi. Yine de -belki de hayal gücünün bir sonucuydu- kız kardeşinin tavırlarında bir soğukluk hissetmişti.

Flora o gece iyi uyuyamadı. Öyle ya da böyle, Kontes'ten kendisine bir mektup geldiğinde minnettar oldu.

Selbourne'a gidip düğün planlarını konuşmak için birkaç gün ayırdı.

Flora, Hampshire'a gitmek için izin almasının sakıncası olup olmadığını sorduğunda Aurelia güçlükle mırıldandı.

"Elbette gitmelisin. Şimdiden kendimi çok daha iyi hissediyorum. Aurelia odayı toplarken Sarah'ya sevgiyle baktı. "Archie de yakında eve dönecek.

"Yarın sabah erkenden ayrılıyorum, bu yüzden ayrılmadan önce sizi göremeyebilirim. Ama üç gün içinde döneceğim, söz veriyorum.

Teşekkür ederim. Sarah artık benimle birlikte, her şey yoluna girecek. Kontes'e ve Freddie'ye sevgilerimi ilet. Aurelia ona sıkı bir gülümseme verdi, sonra uyumaya hazırlanmak için yuvarlandı.

Flora, kız kardeşinin şüphelendiğinden kuşku duymadan oradan ayrıldı. Odasına girince doğruca yazı masasına gitti ve bir kâğıt çıkardı.

bir sayfa yazı kağıdı ve mürekkepli kalemi.

High Weald
Ashford, Kent
2nd Nisan 1910

Aurelia, Göller'e yaptığınız ziyareti biliyor. Ona bakmak için High Weald'a gelen yaşlı hizmetçimiz Sarah ona anlattı. Lütfen uygunsuz bir şey olmadığına dair onu rahatlatmak için elinizden geleni yapın. Kız kardeşimin ruh halinden endişe ediyorum ve sağlığını tehlikeye atmak istemiyorum. Hiçbir zaman güçlü olmadı. Siz bir baba olacaksınız ve çocuğunuzun güvenli bir şekilde doğması en büyük öneme sahip.

F.

"Sonunda! Freddie onu Selbourne Park'ın salonunda karşılayıp elini öperken şöyle dedi. 'Beni ve İngiltere kıyılarını temelli terk edip etmediğini merak etmeye başlamıştım. Biarritz nasıldı? Ya Kral? Londra'daki dedikodulara göre durumu tebaasına söylendiğinden çok daha ciddiymiş.

"Ben ayrıldığımda gayet iyiydi," diye cevap verebildi Flora neredeyse dürüstçe. "Soğuk algınlığı vardı, hepsi bu.

"Güzel, güzel. Annem onun düğünümüze katılmasını umuyor. Ona bir davetiye gönderilmiş. Onu gördüğünde bundan bahsetti mi? Freddie ona dirseğini uzattı ve birlikte geniş salona doğru yürüdüler.

"Hayır, özel sekreteri günlüğünü düzenliyor, o yüzden katılacak olsa bile haberi olmayabilir. Annen burada mı?

'Şu anda değil, hayır. Winchester'daki hayır kurumlarından birini ziyarete gitti. Babam da Londra'da. Yani, sevgili Flora, tamamen yalnızız. Freddie'nin elleri kızın beline dolandı ve onu kendine çekti. Dudakları onunkilerin üzerine indi ve dili Flora'nın ağzını zorla açtı.

"Lütfen, Freddie! Flora kendini kurtarmak için mücadele etti. "Hizmetçiler her an ortaya çıkabilir.

'Ya gelirlerse? Şüphesiz çok daha kötülerini görmüşlerdir," diye kıkırdadı Freddie onu tekrar öpmeye çalışırken.

'Hayır! Yapamam. Biz henüz evli değiliz.

"Nasıl istersen. Freddie onu tutuşunu gevşetti, ağzı bir somurtma şeklini aldı. 'Bir yüzüğün ve kilise kütüğündeki bir kaydın ne fark ettiğini anlayamıyorum. Umarım bundan sonra tutkunu benden esirgemezsin.

'Elbette esirgemem. Tanrı'nın gözünde birleşmiş olacağız. Gözlerini iffetli bir şekilde indirdi.

"Lanet olsun," dedi adam. O an için sabırsızlanıyorum. Şimdi, evlenene kadar bana bir cüzamlıdan daha fazla yaklaşmama izin vermeyeceğinize göre Çay içelim ve sen de bana Fransa'daki maceralarını anlat.

Kontes bir saat sonra ortaya çıktığında Flora rahatlamıştı. Freddie'nin ellerini ondan uzak tutmaya çalışmak, bir köpek tarafından sürekli mincıklanmaya benziyordu. aç kaplan. Öğle yemeğinden sonra Freddie -kendi deyimiyle- atının üzerinde biraz enerji atmak için ayrılırken, o ve Daphne düşünün ayrıntılarıyla ilgilenmeye koyuldular.

Gözlüklerini burnundan çıkaran Daphne ona gülümsedi. 'Sanırım tüm bunların ne kadar saçma olduğunu düşünüyorsundur, canım. Sen düşünmüyorsan bile ben kesinlikle düşünüyorum. Ama elbette geleneksel olanı yapmak gerek. Genç Violet Keppel nasıl?" diye sordu konuyu değiştirerek.

"O iyi ve kızların ikisi de nedime olmayı dört gözle bekliyorlar.

"Ne tuhaf bir kız, diye düşünmüşümdür hep... Çok sevdiğim bir arkadaşım olan Leydi Sackville, daha geçen hafta Violet'in kızı Vita'ya tuhaf bir saplantısı olduğunu söylüyordu. Siz ne düşünüyorsunuz?

"Sadece arkadaş olduklarını biliyorum.

"Durum ne olursa olsun, Victoria Bayan Keppel'i Knole'de ağırlamayı reddetti. Annesinin skandallarla dolu geçmişini düşününce bu beni şaşırttı. Ama genellikle kendi cam evlerinden kovulanlar, başkalarına ilk taşı atmaya en hevesli görünenlerdir. Victoria, Keppel kızlarının treninizin bir parçası olmasını kesinlikle onaylamıyor. Algernon'u bunun doğru bir şey olduğuna ikna etmek için çok uğraştım. Zamana ayak uydurmaktan hoşlanmıyor - daha ziyade eski kafalı bir adam, Tanrı onu korusun. Peki. Şimdi,' dedi Kontes, Flora'nın elini okşayarak. "Sanırım bir şeri içmenin zamanı geldi, değil mi?

Daha sonra Flora tavandan tabana yatak odasının pencerelerinden birinde durmuş, önündeki muazzam bahçeyi seyrediyordu. Porsuk çitinin ötesinde bir geyik parkı vardı ve hayvanların alacakaranlığa karşı gölgeler gibi hareket ettiğini görebiliyordu. Evdeki her şeyin devasa boyutları, kendisini oyuncak evinden alınıp insan evine nakledilmiş minik bir bebek gibi hissetmesine neden oldu.

Sonra, büyük olmasına rağmen rahat ve sıcak bir atmosfere sahip olan High Weald'ı düşündü. Archie'nin Londra'dan ayrılmadan önce mektubunu alacağını umuyordu.

Eğer almazsa, Aurelia onunla yüzleşir ve o da itiraf ederse, hayatını ondan ve kız kardeşinden ayırmak için yaptığı her şey boşa gidecekti.

Flora, Freddie'yle geçirdiği üç günden sonra -o güne kadar onunla geçirdiği en uzun zamandı bu- onun dikkatinin hiç dağılmadığını öğrenmişti: Sık sık ona bir soru soruyor, o yanıtlamaya başladığında bakışları başka yöne kayıyor ve ilgisini tamamen kaybediyordu. Bir gün Flora onu test etmek için çocukluğunu anlatmaya başlamış ve zihninin dağıldığını görünce onun yerine bir tekerleme okumuştı. Adam fark etmemişti bile.

Flora onunla sohbet ederek enerjisini boşa harcamaması gerektiğine karar vermişti. Diğerlerinin ötesinde en sevdiği eğlence içmektir. Sarhoş olduğu zaman yemek masasının üzerinde başının üzerinde durup iç çamaşırlarını gösterebileceğini ve onun bunu fark etmeyeceğini biliyordu. Flora'nın kaldığı son gece, Flora bir grup serseri arkadaşını akşam yemeğinde kendilerine katılmaları için davet etmişti. Flora Masada otururlarken pek çok müstehcen şakanın hedefi oldular, hepsi çoktan yarı kesilmişti.

Daphne onu merdivenlerde yakaladı, Flora gürültülü içki oyunlarından çekiliyordu, salondan kaba kahkahalar yükseliyordu.

'Canım, itiraf etmeliyim ki oğlumun bu geceki davranışları ikimizin de arzu ettiği gibi değildi. Ama inan bana bu onun son çırpınışları. Hem sana hem de Selbourne'a karşı gelecekteki sorumluluklarını anlıyor ve bunlara bağlı kalacak.

"Elbette. Flora saygıyla gözlerini indirdi. Kontes'in eli onunkine uzandı.

'Unutma, evlilik bir kadının hayatının sonu değildir. Bir bakıma, bu bir başlangıçtır. Ve bir varis sağladığı ve sağduyulu olduğu sürece eğlenceli olmaktan çok daha fazlası haline gelir. Sadece patronunuza bakın ve öğrenin. İyi geceler, canım. Daphne Flora'nın elini sıktı ve kendi süit odalarına doğru uzaklaştı.

Flora High Weald'a rahatlama ve endişeyle döndü.

'Aurelia şu anda uyuyor. Sen gittiğinden beri hiç iyi değil,' diye haber verdi Londra'dan dönen Arabella, giriş holünde karşılaştıklarında. 'Şu yeni hizmetçisi ona her türlü kötü karışımı yedirmekte ısrar ediyor, eminim ki bunun ona bir yararı yoktur.

Flora savunmacı bir tavırla, 'Sarah'nın ilaçlarını bebekliğimden beri kullanıyorum ve her zaman yararlı olduklarını gördüm,' diye cevap verdi.

"Eminim. Şimdi, Cissons sizi odanıza kadar geçirecek.

"Teşekkür ederim.

"Aşçının sizin için bir şey hazırladığını sanmıyorum, Bayan MacNichol, ama gerekirse çorba hazırlayabileceğinden eminim," dedi kahya.

Flora'ya odasına kadar eşlik etti.

"Şu anda aç değilim, teşekkür ederim.

Flora birkaç dakika bekledikten sonra koridor boyunca Aurelia'nın yatak odasına doğru yürüdü. Kapıyı açtı, ağır ahşap gıcırdayınca irkildi. Oda karanlıktı, ama gözleri loşluğa alıştığında, Sarah'nın pencerenin yanındaki sandalyede uyukladığını gördü. Odadan çıkıp aniden temiz havaya ihtiyacı olduğunu hissederek kuyruğunu kıstı ve aşağı indi.

Dışarı adımını attığında burnu baharın ilk kokusunu aldı. Nergisler ona Esthwaite'i hatırlatırcasına kenarlara dizilmişti ve duvarlarla çevrili bahçeye adım attığında, bahçenin uzun kış uykusundan uyanmakta olduğunu sevinçle gördü.

Neyse ki bahçe ıssızdı, ancak Flora buraya gelirken kendisiyle ciddi bir konuşma yapmış ve Archie'yle karşılaşma konusunda kendini rahat hissetmişti. Her ne olursa bir daha asla söz konusu edilemezdi. Archie artık sadece kayınbiraderi değil, yakında yeğeninin de babası olacaktı. Ve Flora'nın kendisi de birkaç hafta içinde evlenecekti. Onlar artık bir aileydi ve birlikte vakit geçirmekten kaçınamazlardı. İlişkilerinin platonik olması konusunda kararlıydı, çünkü ancak bu kadar olabilirdi.

Yolda yürürken kendi kendine, "*Onu gördüğümde bunu söyleyeceğim*," dedi. Flora, Archie'nin duvarlarla çevrili bahçeyi mümkün olduğunca çok arı çekmek için nektar ağırlıklı çiçeklerle nasıl planladığını görebiliyordu ve arılar pembe karanfillerin ve beyaz kartoplarının üzerinde şişman ve mutlu bir şekilde vızıldıyorlardı. Hava canlı ve hayat doluydu, sanki bahçe de kız kardeşi gibi hamileydi. Flora'nın tek umudu, bahçe yazın doğum yaptığında onu görebilme şansına sahip olmaktı; hayal ettiği şey sadece güzel kokulu bir renk cümbüşü olabilirdi.

"Flora. Arkasından gelen bir ses onu yerinden sıçrattı.

"Archie," dedi yüzünü ona dönerken. "Neden her zaman bana sinsice yaklaşıyorsun?"

"Çünkü dikkatin her zaman başka bir yere odaklanmış durumda. Mektubunu Londra'da aldım.

"Şükürler olsun. Yanlış ellere geçmesinden endişe ediyordum. Aurelia Esthwaite'deki buluşmamızdan sana söz ederse diye seni uyarmak istedim.

Teşekkür ederim. Dün döndüm ve şimdiye kadar bu konuda hiçbir şey söylemedi.

"O halde unutulduğunu umalım. Pek iyi görünmüyor. Hayır, görünmüyor. Ama sen iyi görünüyorsun, Flora. Yürüyelim mi?"

Flora kabul etti ve ikisi birlikte patika boyunca ilerlemeye başladılar. Archie bahçelerle ilgili gelecek planlarından bahsederken, Flora kayınbiraderiyle arkadaş olabileceğine ve olacağına dair daha önce verdiği sözü kendine hatırlatmak zorunda kaldı.

"Nasılsın bakalım? Archie görkemli porsuk ağacının altında aniden durdu. Flora dalların uçlarında yeniden doğuşun küçük açık yeşil saplarını görebiliyordu ve en son altında durduğu anı hatırlamaya çalıştı.

"Ben iyiyim. Az önce Freddie'yi görmek için Selbourne'a gittim. "Ve her şey plana göre mi gidiyor?"

Flora başını sallamadan önce bir an tereddüt etti ve Archie bunu hemen fark etti.

"O kadar insan arasından benimle doğru konuşabilir misin? Freddie'nin Londra'nın avı olarak etiketlenmesine rağmen, bu sadece mali ve fiziksel bir yanılsamadır. Eminim şimdiye kadar fark etmişsinizdir, gerçek Freddie deli gibi sarhoştur. Şahsen, beşikten düşmüş olabileceğini düşünüyorum. kafası bebek gibi.

"Kesinlikle farklı, evet. Flora bir gülümsemeyi bastırdı.

'Hepimiz kendimizi nasıl bir durumda buluyoruz. İnanın bana, bana bunu söyleten sadece kendi bencilliğim değil, ama tüm kalbimle onunla evlenmemenizi diliyorum, kendi iyiliğiniz için.

'Olan oldu. Yine de annesinden hoşlanıyorum.

'Geceleri aynı yatağı paylaşacağın kişi o değil. Ama işte buradayız.

"Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin! Flora boynundan yanaklarına doğru yayılan bir kızarıklık hissetti.

"Affet beni. Seni *onunla* düşünmekten kendimi alamıyorum. Tanrım, Flora, nasıl hissettiğimi anlamalısın, değil mi? Son birkaç aydır seni çok özledim.

'Bana başka bir şey söyleme. Ciddiyim. Arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı ama Flora kaçamadan adam onun elini yakaladı. Adamın dokunuşu Flora'nın omurgasında istemsiz ürpertiler yarattı ama Flora onları bastırdı. "Bırak beni Archie," diye mırıldandı. 'Gerçekten Aurelia'ya dönmeliyim. *Karına*.

"Evet, elbette. Adam derin bir iç çekti, sonra başını sallayarak kabul etti ve elini bıraktı. "Akşam yemeğinde görüşürüz.

Aurelia'nın uyanıp uyanmadığına bakmak için doğruca üst kata çıkan Sarah, parmağını dudaklarına götürerek yatak odasının kapısında durdu.

"Bugün çok üzgün, zavalılık, kötü bir baş ağrısından yakınıyor. Size onu rahat bırakmanızı söylememi istedi ama eminim daha sonra onu görmenizi isteyecektir.

Flora akşam yemeği için giyinmek üzere odasına gitti, kendini korkunç hissediyordu Aurelia'nın onu içeri almamasından rahatsızdı. Geçmişte Aurelia ne zaman hasta olsa başucunda oturduğu zamanları düşündü ve midesine bir endişe düğümünün yerleştiğini hissetti. Giyindikten sonra aşağı inerek Arabella ve Archie'nin yanına, salona gitti.

"Karıınız yine rahatsızlanmışa benziyor," diye mırıldandı Arabella. bir bardak şeri. 'Umarım bu dönem yakında geçer. Seni doğururken, hayatım, her zamanki gibi devam ettim. Modern kızlar çok farklı.

Archie, 'Belki de *insanların* hepsi farklıdır, anne,' diye karşı çıktı. "Aurelia'nın kendini bu kadar kötü hissetmek istemediğinden eminim.

'Neredeyse kesinlikle bir kızı olacak. Kız çocuğu olan bütün çağdaşlarım hamilelikleri boyunca melez köpekler gibi hasta oldular.

Archie, "Ben kendi adıma bir kızım olmasını çok isterim," dedi. "Eminim erkek çocuklardan daha kolay olurlar.

'Daha kolay belki ama o kadar da kullanışlı değil. Yemek odasına geçelim mi?

Üçü birlikte meşe panelli yemek odasındaki uzun masanın en ucuna otururken Flora, Archie'nin karşısında annesinin oturmasının ne kadar ironik olduğunu düşündü, kız kardeşinin yerini aldığıının bilincindeydi. Tam çorba servis edileceği sırada kapı açıldı ve Aurelia görüldü.

"Geç geldiğim için beni bağışlayın, ama dinlenmek bana iyi geldi, çünkü kendimi çok daha iyi hissediyorum.

Aurelia kocasının yanına otururken ve hizmetçi aceleyle başka bir yer hazırlarken, Flora onun ne kadar solgun göründüğünü gördü. Yine de mavi gözleri garip bir yoğunlukla parlıyordu.

"Sofraya oturacak kadar iyi olduğundan emin misin, sevgilim? Archie elini omzuna koyarak ona sordu.

"Elbette. Aslında, açlıktan ölüyorum!" diye kıkırdadı, sesi tiz ve sahteydi. Flora, Archie'nin daha özenli olamayacağını, hatta onun için bifteği kestiğini görmekten memnun oldu ve Arabella'nın

Açıkça onaylamıyor, ona küçük lokmalar yediriyordu.

'Kaybolup gitmene izin vermemeliyiz, sevgilim. Gerçekten çok zayıfsın.

"Birkaç ay sonra bir ev büyüklüğüne ulaştığımda bunu sana hatırlatacağım.

Akşam ilerledikçe ve Flora kız kardeşinin yanaklarına biraz renk geldiğini gördükçe kendini rahatlatı.

"Söyle bakalım, gelecekteki evin nasıldı? Duyduğuma göre oldukça muhteşemmiş. Aurelia kız kardeşine kuşkuyla baktı.

'Gerçekten de öyle. Ve şüphesiz benim için bir meydan okuma olacak. "Evlilik hepimizin yüzleşmesi gereken bir zorluktur.

"Evet.

Freddie şimdiden sana çok bağlı görünüyor. Bir eşin isteyebileceği tek şey bu, değil mi? Aurelia Archie'ye döndü ve ona gülümsedi.

Flora, Aurelia'nın el sürülmemiş yemeğinin temizlenmesini sessizce izledi ve Arabella kahve içmek için salona geçmelerini önerdi.

'Artık emekli olmamın bir sakıncası var mı? Kendimi çok daha iyi hissediyorum, ama aşırıya kaçmak istemiyorum. Belki bana üst katta eşlik edersin, Flora?

"Elbette. Aurelia kocasına iyi geceler dilerken Flora ayağa kalktı ve birlikte odadan çıktılar.

Aurelia üst kata çıkarken sessizdi. Aurelia yatak odasının kapısını açarken Sarah koridor boyunca koşuşturarak onlara doğru geldi.

"Geceliğinizi giymenize yardım edeyim mi, Bayan Aurelia?

'Hayır, teşekkür ederim Sarah. Flora'nın bu gece bana yardım edebileceğinden eminim. Sen yatağına git.

'Bir şeye ihtiyacın olursa, nerede olduğumu biliyorsun. İyi uykular, bayan.

Bana hala "bayan" demesi komik değil mi? Evli bir kadın olmama, hatta birkaç aydır "hanımefendi" olmama rağmen," diye yorumladı Aurelia yatak odasının kapısını arkalarından sıkıca kapatırken.

"Elbisenizin düğmelerini açmanıza yardım edeyim mi?"

"Teşekkür ederim. Aurelia tuvalet masasının önündeki tabureye oturdu ve Flora arkasında durarak kız kardeşinin aynadaki yansımasına baktı.

"Her şeyin insanın algıladığından çok farklı olabilmesi ne kadar ilginç, değil mi?"

"Nasıl yani? Flora, Aurelia'nın elbisesinin düğmelerini çözmeye başlarken endişeyle sordu.

"Örneğin, Archie'yle birbirinizi görmekten nefret ettiğinize inanmıştım. Ama sonra geçen yaz ben Londra'dayken Esthwaite'de tam üç günü birlikte geçirdiğinizi öğrendim.

"Dediğim gibi, Archie sadece İskoçya'dan geliyordu ve uğramayı düşündü. Flora ellerini devam etmeye zorlayarak düğmeleri teker teker ilikledi.

"Evet. Aurelia, Flora'nın elbisesini omuzlarından çıkarabilmesi için ayağa kalktı. Flora kız kardeşinin korsesinin bağlarını gevşetmeye başlarken, "Birkaç gün önce bana böyle söylemiştin ve ben de buna inanmıştım," dedi. "Ta ki düşünmeye başlayana kadar.

"Ne hakkında?"

"Oh, şu ve bu. Geceliğimi uzatsana, canım kardeşim. Burası çok soğuk.

Flora yatağın üzerine serilmiş olan ipek geceliği güçlkle aldı ve Aurelia da geceliğin vücudundan ve karnından çıkan küçük şişlikten serbestçe geçebilmesi için kollarını havaya kaldırdı.

Aurelia, "Düğün gecemde Freddie'nin bana söylediği bir şeydi bu, senin nişanlandığını açıkladıktan hemen sonra," diye devam etti.

"Peki neydi o? Flora, Aurelia'nın yatağa girebilmesi için örtüleri geri çekti.

"Beni öptü ve kendi evliliğim için tebrikler diledi, ben de onun yakında kıyılacak nikâhı için size iltifat ettim. Daha sonra güldü ve birbirlerine son derece düşkün göründükleri için gelecekte ikimizin de kendi karı kocamıza dikkat etmemiz gerektiğini fısıldadı. Tabii ki onu düzelttim, daha fazla yanılamayacağını ve kız kardeşimle kocamın çocukluklarından beri birbirlerinden hoşlanmadıkları için endişelendiğimi söyledim. "Ama yanılıyorsun," diye fısıldadı beni dans pistine götürürken. Ve öyleydim, değil mi Flora?"

Aurelia'nın solgun yanaklarında iki pembe nokta belirmişti ve yastıklara yaslanırken gözleri parlıyordu.

"Aurelia, hiç sanmıyorum. Freddie o gece çok sarhoştı.

'O zaman ben de öyle düşünmüştüm ve her şeyi unutmuştum. Archie'nin Göller Bölgesi'ne yaptığı ziyareti öğrenene kadar.

"Sana bundan bahsetmediğim için beni affet. Bu sadece bir dikkatsizlikti, ben-
' 'Pek de dikkatsizlik sayılmaz, sevgili kardeşim. Seni kısa bir süre önce Londra'da gördüğümde

Daha sonra Archie'nin ruh halini sorguladım ve neden evlenme teklif etmediğini düşündüğünüzü sordum. Hiçbir fikriniz olmadığını söylediniz, oysa sadece birkaç hafta önce onunla üç gün geçirmiştiniz. Eğer onun düşüncelerini bilebilecek biri olsaydı, bu siz olurdunuz.

'Bunu tartışmadık... gerçekten, tek konuştuğumuz şey bitkilerdi-'

"Evet!" Aurelia küçük, sıkı bir gülümseme verdi. "Botaniğe karşı ortak bir ilgi. Ama bana karşı gelecekteki niyetlerinden söz edilmemiş olsa bile, kocamın ziyaretinden bir kez bile söz etmemenizin bana neden tuhaf geldiğini anlamalısınız.

"Evet... evet, geçmişe bakınca anlıyorum. Ama Londra'ya yeni gelmişim ve oldukça bunalmışım. Bağışla beni Aurelia. Gerçekten bir dikkatsizlikti.

'Belki de Freddie'nin düğün gecesi bana söyledikleri göz önüne alındığında, bunu görmezden gelmeye devam edebilirdim. Ne yazık ki aklımdan çıkmadı. Bugün Sarah uyuduğumu sanırken ve Archie'nin dışarıda bahçede olduğunu bildiğim halde soyunma odasına gittim. Ve bakın ne buldum, dün Londra'dan dönerken giydiği paltonun cebine tıkmıştı.

Aurelia yastığın altına uzandı, bir mektup çıkardı ve Flora'ya uzattı.

"Sanırım bu senin yazın, sevgili kardeşim?"

Flora hemen okudu - Archie'ye yazdığı mektuptu bu, Aurelia'nın Esthwaite'de birlikte geçirdikleri zamanı bildiği konusunda onu uyarıyordu.

'Bu hiçbir şeyin kanıtı değil! Ben sadece senin öyle görebileceğinden endişelendim. Sen de tam olarak bunu yaptın.

"Lütfen, bana patronluk taslama! Aurelia'nın sesi gizli bir öfkeyle titriyordu. 'Sadece bu mektup bile ikiniz arasında benim hiç bilmediğim bir yakınlık, bir ilişki olduğunu gösteriyor. Bu da yetmiyormuş gibi, yatak odasının penceresinden gelen ışıktaki mektubu okurken, sizi bahçede birlikte gördüm. Flora, kocam senin elini tutuyordu.

'I . . .' Flora başını salladı; kendini savunacak başka bir kelimesi yoktu. "Beni affet, sevgili kardeşim. Sana sadece yemin edebilirim ki, kanıtlar çok kötü olsa da, Archie ve benim aramda hiçbir zaman uygunsuz bir şey yaşanmadı.

"Ben de ikinizin birbirinize katlanamayacağınıza inanıyordum. Aurelia acımasızca kıkırdadı. 'Pek çok bilge şair aşkla nefret arasında ince bir çizgi olduğunu söylemiştir. Görünüşe göre kocamla kız kardeşim arasındaki durum için de bu geçerli. Yüce Tanrım, ikiniz de benim aptallığıma gülmüş olmalısınız!

"Asla! Archie'den tek istediğim seninle evlenmesiydi.

"Merhametten! Aurelia ona tükürdü. Flora yataktan bir adım geri çekildi. "Belki de başından beri seninle evlenmek istiyordu, ama sen beni Londra'da perişan halde gördükten sonra ona evlenmemesi için yalvardın. Peki, *sevgili* kardeşim? Bunu kendi suçluluk duygunu yatıştırmak için mi ayarladın?

Sözleri havada asılı kaldı. Flora ayağa kalktı, kız kardeşinin zehri ve sözlerinin gerçekliği karşısında taş kesilmişti.

"Anlıyorum. Aurelia başını salladı, gözlerinde yaşların ilk titreşimi görülüyordu. 'Bunun için sana teşekkür etmiyorum. Çünkü beni sefalet dolu bir hayata bağladın, sevdiğim ama beni asla sevmeyecek bir adamla evlendirdin. Ve şimdi onun çocuğunu doğuruyorum ve ikimiz için de kaçış yok. Flora, bana ne yaptın?

Ve ben sana bu zalimliği hak edecek ne yaptım? Aurelia umutsuzca başını salladı. "Ölmüş olmayı tercih ederdim.

Ağlamaya başlayınca sesi kesildi. Flora onu teselli etmek için hamle yaptığında, Aurelia ona saldırganca vurdu.

'Lütfen Aurelia, tekrar söylüyorum, bunların hiçbirinin olmasını istemedim. Senin incindiğini görmektense her şeyi yaparım. Archie'yle aramda hiçbir şey olmamasına rağmen gideceğim...'

"Kocam bu öğleden sonra bahçede senin elini tutuyordu!" diye tısladı gözyaşlarının arasından. "Bana yalan söylemeye devam etmeye cüret etme! Kendi çocuğuna sahip olmak üzere olan evli bir kadıncan bana küçük bir kızmışım gibi davranıyorsun! Ve en kötüsü ne biliyor musun? Kocamla yaşadığınız ilişki değil - her ne olursa olsun - bu benim Sana her zaman bu dünyadaki herkesten daha çok güvendim! Beni sevdiğine, benim için en iyisini istediğine inandım. Doğduğum günden beri seni örnek aldım. Sadece kocamı değil -eğer bir kocam varsa- sevgili kız kardeşimi de kaybettim.

"Lütfen Aurelia, durumunu düşün," diye yalvardı Flora, Aurelia'nın histerikleşmeye başladığını görerek.

'Bugün bahçede kocamın elini tutarken benim "durumumu" mu düşünüyordunuz?

'Elimi tuttu, onu durduramadım-'

"Onu suçlama! Orada durman gerekenden çok daha uzun süre, aşk acısı çeken bir kız gibi onun gözlerinin içine bakmanı izledim.

Flora döndü ve tuvalet masasının yanındaki tabureye doğru yürüdü, oturmazsa yığılıp kalacağını hissediyordu. Uzun bir süre boyunca iki kız kardeşi bir sessizlik böldü.

"Hayatta seni incitmek istemedim Aurelia. Utanç verici davranışımın tüm sorumluluğunu üstleniyorum ve bunun için kendimi asla affetmeyeceğim.

'Ve sen de affetmemelisin! Asıl soru şu: Ben şimdi ne yapacağım?

"Kırgınlığını ve acını anlayabiliyorum, ama sana yemin ederim ki Archie sana çok değer veriyor.

Ama onun gerçek tutkusu size karşı. Belki de onu paylaşmalıyız, tıpkı patronunuzun Kral'ı uzun süredir acı çeken kraliçesiyle paylaştığı gibi! Belki de ben sadece onun bebeklerini doğururken, sen onun metresi olabilirsin, bu sana uyar mı?

Flora ayağa kalktı, tüm vücudu titriyordu. 'Yarın sabah yola çıkacağım. Bana inanmasanız da Archie ile mutlu ve başarılı bir evliliğiniz olabileceğini biliyorum. Ona söyleyeceğim-'

'Böyle bir şey yapmayacaksın! En azından, bana kocamla bir daha asla konuşmayacağınıza ya da onunla hiçbir şekilde iletişime geçmeyeceğinize söz verin. Eğer birlikte bir gelecek şansımız olacaksa. Bu konuşmadan haberim olacak. Londra'ya çağrıldığınızı söyleyeceğim.'

"Düğünüme katılmayacak mısınız?

'Hayır. Hamileliğimin beni rahatsız ettiğini söyleyeceğim. Ve sevemeyeceğin ve açıkça sevimsiz olan bir adamla evlendiğinde neredeyse benim kadar mutsuz olacağın gerçeğinden pek de emin değilim.

"Beni bir daha asla görmek istemediğini mi söylüyorsun?" "Asla.

Sen artık benim kız kardeşim değilsin,' diye sertçe yanıtladı Aurelia.

Flora ayağa kalkınca bir sessizlik daha oldu. "Kefaret ödemek için söyleyebileceğim ya da yapabileceğim bir şey yok mu?

Hayır. Şimdi lütfen git. Hoşça kal Flora.

'Hayatımın sonuna kadar her gün seni düşüneceğim ve seni incittiğim için kendimi asla affetmeyeceğim. Güle güle, sevgili Aurelia.'

Flora, gözleri akıtamayacak kadar suçlu hissettiği yaşlarla dolup taşarken, hafızasında sonsuza dek saklamak için kız kardeşine son bir kez baktı ve odadan çıktı.

'Tanrım! Bu kadar çabuk dönmenizi beklemiyordum, Bayan Flora,' diye yorumladı Nannie, Flora Portman Square'deki kreşe girerken.

'Elbisem ve çeyizim için provalarım var,' diye yalan söyledi.

'Sanırım Londra'nın parlak ışıklarını özlüyorsun, değil mi? Ve Hani sen hep taşrayı anlatırdın. Tam bir şehir kızı olmuşsun,' diye güldü Nannie.

"Bayan Keppel ve kızlar burada mı?

'Hayır, henüz Fransa'dan dönmediler. Gelecek hafta dönecekler. Durdu ve Flora'nın tavrını inceledi. "İyi misiniz hanımefendi? Biraz keyifsiz görünüyorsunuz.

"Evet, oldukça iyiyim, teşekkür ederim," dedi ve bir daha asla "iyi" olamayacağını hissederek kreşten ayrıldı.

Sonraki birkaç gün içinde Flora evin sessiz olmasından dolayı rahatlamıştı, böylece perişanlığına tek başına katlanabilecekti. Doğanın onu rahatlatacağını umarak Londra'nın hızla gelişen parklarında uzun yürüyüşlere çıktı. Ama doğanın ona tek yaptığı Archie'yi ve hemen ardından da Aurelia'yı hatırlatmak oldu. Zihnini uyuşturan bir uykuya dalabilmek için kendini tüketmeye çalışarak kararlı bir şekilde yürürken, dünyada en çok sevdiği insanı kaybetmenin acısı içini parçalıyordu. Ne dinlenebiliyor, ne de yemek yiyebiliyordu. Suçluluk duygusu sınır tanımıyordu ve kendisini tiksindiren bir adamla evlenmeye hazırlanırken, Flora ömür boyu sefalet çekmeyi adil bir ceza olarak görüyordu.

Düğünden neredeyse üç hafta önce Bayan Keppel ve kızlar Fransa'dan döndüler.

"Canım, ne kadar zayıflamışsın! Bayan Keppel salonda birlikte çay içerken haykırdı. 'Yaklaşan evliliğinin stresinden olmalı. George'la evlenmeden önce belimden iki santim kaybettiğimi hatırlıyorum.

"Kral nasıl? Flora konuyu değiştirdi.

"Siz onu gördüğünüzden beri çok iyileşti, ama onu zorlamaya - hayır, ona *şantaj* yapmaya - katılmadığı anayasal değişiklikleri kabul etmeye kararlı olan hükümetinin korkunç baskısı altında. Yurtdışında olduğu ve en azından tüm bunlardan uzaklaştığı için memnunum. Baskıların bırakın ruh halini, sağlığını bile etkilediğine şüphe yok. Biarritz'de gördüğünüz gibi güçlü değil. Onun için çok üzülüyorum,

Zavallı şey. Kendisine verilen değerden çok daha iyi bir kral - ve insan -'.

Flora daha sonra salondan çıkarken Bayan Keppel'in de pek kendinde görünmediğini düşündü. Ve ne gibi sırlar sakladığını merak etti.

Sonraki iki hafta boyunca, korkulan gün yaklaştıkça, Flora meşgul tutulduğu için şükretti. Yedi nedimeyle birlikte Worth'taki son provaya katılmış, Daphne'ye Aurelia'nın hamile olduğu için kendisiyle ilgilenemeyeceğini açıklamıştı. Violet bu konuşmaya kulak misafiri olmuş ve daha sonra onu evde aramıştı.

"Flora, eşinin nedimen olamayacağını duyduğuma çok üzıldüm.

Violet'in konuşmasını Fransızca parçacıklarla süsleme alışkanlığı tüm ev halkını rahatsız etmiş ve Flora alaycı bir gülümseme takınmıştı.

"Teşekkür ederim.

"Şunu söylemek isterim ki, şu anda nedimelerinizin en büyüğü ben olduğum için, eğer baş nedimeniz olmamı isterseniz, bundan onur duyarım.

'Gerçekten çok nazıksın Violet ve eminim yardımına ihtiyacım olacak. Düğünde takacağım tacı denedim ve Tanrı biliyor ya Ağırlığına nasıl dayanacağım,' dedi Flora, onun teklifinden etkilenerek.

Violet, Flora'nın yatağına oturdu ve aşağıda akşam yemeği için hazırlanırken onu inceledi.

"Flora?

"Evet, Violet?

"Sana karşı dürüst olabilir miyim?" "Duruma göre değişir.

"Kaba olduğumu düşünme ama şu anda *mükemmel* görünüyorsun. Evlenmeyi dört gözle beklemiyor musun?

"Tabii ki istiyorum ama her kız gibi biraz gerginim.

"Freddie'yi seviyor musun?

Violet'in açık sözlülüğünde dürüst bir cevabı hak eden bir şey vardı. "Onu sevecek kadar iyi tanımıyorum. Ama zamanla seveceğime eminim.

"Sanırım evlenmeyi reddedeceğim. Sevmediğim biriyle evlenmekten evde kalmış bir kız olarak kalmayı tercih ederim. Herkes bana değişeceğimi söylüyor ama değişmeyeceğimi biliyorum. Vita gibi değil. . .' Violet'in ifadesi karardı.

"O tam bir döneç.

"Ne demek istiyorsun?

"Bu yaz ilk kez sahneye çıkacak ve tek konuşabildiği yeni elbiseleri ve Knole'da onu arayan genç erkekler. Ve bana söylediği onca şeyden sonra ...

'İnsanlar değişir, Violet. Bazen dünya bizim istediğimiz gibi olmayabilir.

"Ben küçükken peri masallarına inanırdım, ya sen?" "Her çocuk inanır.

'Belki benim için farklı olmuştur: Taç takan ve tatillerini İngiltere Kralı ile geçiren bir anne ile büyüdüm. Bana her zaman bir prenses gibi davranıldı. Neden büyüyüp farklı düşüneyim ki? Ben sadece

. ." - Violet içini çekti ve dramatik bir şekilde gerindi - "sevdiğim kişiyle birlikte olmak istiyorum. Bu yanlış mı?

"Hayır. Flora sertçe yutkundu. "Ya da en azından bunu *istemek* yanlış değil. Bunun gerçekten gerçekleşip gerçekleşmeyeceği farklı bir hikaye.

"Ve bir peri masalı değil. Violet doğrulup bacaklarını yataktan aşağı salladı.

"Belki de herkes mutlu bir sonu hak etmiyordur," diye cevap verdi Flora, çoğunlukla kendi kendine.

"Peki. Violet ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Ben hak ediyorum.

Violet odadan çıkarken, Flora bir zamanlar Esthwaite'de peri masallarına inanan kızı düşündü.

Mayıs ayının başında yağmurlu bir günde Flora, Bayan Keppel'in salonuna çağrıldı.

Bayan Keppel salon hizmetçisine, "Lütfen bizi yalnız bırakın," diye çıkıştı. "Rahatsız edilmek istemiyoruz.

Mabel irkilerek odadan kaçtı ve Flora ne olduğunu merak etti. Bayan Keppel'in çalışanlarına karşı kibar olmaktan başka bir şey yaptığını hiç görmemişti.

"Lütfen oturun.

Flora öyle yaptı ve Bayan Keppel ateşe doğru yürüdü, maşayı yerinden aldı ve yanan közlere acımasızca saldırdı. 'Mayıs ayında olmamıza rağmen burası çok soğuk, öyle değil mi? Ve bana söylendiğine göre Kral bir kez daha üşütmüş. Yine de tahmin edin bu akşam nerede yemek yiyecek? Keyser kadının evinde! Londra'ya yeni döndüğünde *onunla* briç oynamaya gidiyor. Onda ne buluyor, Tanrı bilir. Bağışla beni Flora,' dedi Bayan Keppel, otururken. "Seninle endişelerim hakkında konuşmak uygunsuz olabilir ama başka kim olabilir ki?

Flora'nın 'Keyser kadını'nın kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama belki de Bayan Keppel'in Kral'ın tek kadın 'yoldaşı' olmadığını tahmin ediyordu. "Size bir şeri doldurabilir miyim?" diye teklif etti.

"Belki bir konyak daha iyi olur. Kral gibi ben de oldukça üşüdüm. Elbette normalde Akdeniz gezisi için Fransa'dan doğruca ayrılır. Ancak mevcut siyasi kriz göz önüne alındığında, eve daha erken dönmek zorunda kaldı, yoksa yokluğunu eleştirmeye hevesli olanlar çıkacaktır. Peki karısı nerede? Onu geride bırakmış ve Yunan adalarını geziyor! Zavallı adama gerçekten değer veren bir kadın yok mu?

Flora istenen konyağı ona uzattı ve Bayan Keppel titreyen elini konyağın üzerine koydu. "Teşekkür ederim, hayatım. Kendim olamadığım için beni bağışla.

'Kral'ın iyiliği için duyduğunuz endişenin affedilmeye ihtiyacı olduğunu sanmıyorum.

'Bu kasabada pek çok kişi Bertie'yle olan ilişkimden dolayı bana karşı kin besledi ama bunların hiçbiri bencillikten kaynaklanmıyor. Sadece adamı sevdiğim için. Bu bir suç mu?'

"Sanmıyorum, hayır.

"Evet, hatalar yaptım," diye devam etti Bayan Keppel, bardağı bırakarak, "ama bir insana annesi tarafından babasının bastığı topraklarda yürümeye uygun olmadığı söylenirse ve sonra da kral olarak hak ettiği yer, sırf annesi onun yerini alacağına güvenmediği için elinden alınırsa, ne olur?

Bu, bırakın Galler Prensi'ni, herhangi bir çocuğa nasıl bir miras bırakır? Tüm bu yıllar boyunca boş boş oturup doğal rolünü üstlenmeyi beklerken ne yapacaktı? Ve tüm bunlar onun "mükemmel" babasına duyduğu kör aşk yüzünden oldu. Sana söyleyeyim Flora, hiçbir insan mükemmel değildir. Bertie, onun kendisini sürekli küçümsemesinden çok acı çekti.

Flora, Bayan Keppel'in bu sözleri karşısında şok olmuştu. Hristiyan âleminin en güçlü hükümdarı olan Kraliçe Victoria'nın hükümdarlığı altında doğmuş, muazzam ailesi ve sevgi dolu kocasıyla anneliğin ta *kendisi* olmuştu. Bayan Keppel'in söyledikleri, Flora'nın yaşlı Kraliçe hakkındaki Madonna benzeri imajıyla öylesine tezat oluşturunuyordu ki, bunu kabullenemiyordu.

'Ve şimdi, iyi bir kral *olabileceğini* tüm dünyaya kanıtlamak için varını yoğunu harcadıktan sonra, tek kelimeyle tükenmiş durumda ve sağlığı hızla bozuluyor. Flora' - Bayan Keppel onun elini tuttu, soğuk parmaklar kendi elini sıkıyordu - 'Onun hayatından endişe ediyorum. Gerçekten korkuyorum.

'Eminim Saray'da onu gözeten ve onunla ilgilenen pek çok kişi vardır?

"Şaşırsınız. Bertie'nin etrafı sadece onun emirlerini yerine getiren, onu ya da iktidar koltuğunu elinde tutanı memnun etmek için yaşayan zayıf erkek ve kadınlarla çevrilidir. Bir hükümdara yakın olmak, her şeye rağmen Önemiyor gibi görünen çok sayıda insan olsa da, bu gerçekten dünyadaki en yalnız konumdur.

Flora, Bayan Keppel'i ancak ertesi akşam evden çıkarken çocuk odasının penceresinden görebildi; büyük kadife şapkasının tüyleri her heyecanlı adımda titriyordu. Violet da ona katıldı.

Pencerede, Panther kollarında.

'Annem son zamanlarda çok tuhaf. Kingy yine rahatsız mı?

Flora ses tonunu hafif tuttu. "Her şeyin yolunda olduğuna eminim.

Flora ertesi gün Bayan Keppel'i hiç görmedi; ya dışarıdaydı ya da özel odasına kapanmıştı. Tek umudu, Kral'ın Biarritz'de geçirdiği bronşit krizinin bir yenisini daha geçirmiyor olmasıydı.

Ertesi sabah Sonia'yla birlikte Mayıs güneşinin tadını çıkarmak ve karşıdaki parkta filizlenen delphiniumların resmini çizmek için aşağı inerken giriş holünde Bayan Keppel'le karşılaştı.

Birlikte ön kapıya doğru giderlerken, "O nasıl?" diye fısıldadı.

"Dr. Reid son derece kötü olduğunu söylüyor. Kendisine oksijen veriliyor ve yanına gitmemi istedi. Kraliçe hâlâ evde değil. Kadın arabaya bindi ve Sonia ile Flora parka doğru yollarına devam ettiler.

Flora saat beş buçukta faytonun eve yaklaştığını ve Bayan Keppel'in evden çıktığını gördü. Daha sonra akşam yemeği için aşağı indi ama masada sadece Bay George'u buldu. Oturduğunda onu yorgun bir gülümsemeyle karşıladı.

'Korkarım Bayan Keppel bu akşam rahatsız ve yemeğini odasında yiyor,' dedi. "Sanırım Kral'ın hasta olduğunu duymuşsunuzdur?"

"Evet, duydum.

"Buckingham Sarayı'nın dışına bir duyuru asmışlar, 'Majestelerinin durumu biraz endişeye neden oluyor' diye. Eşim bugün onunla birlikteydi ve Kral'ın ciddi şekilde hasta olduğunu doğruladı. Tanrı'ya şükür, Kraliçe gemi seyahatinden döndü ve şu anda Saray'da.

"Tek yapabileceğimiz dua etmek," dedi sonunda.

"Evet. Bay George üzüntüyle başını salladı. "Karım da bu akşam bana aynen böyle söyledi.

"Bayan Flora, uyanık mısınız?"

Flora saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikri olmadan kendine geldi. "Ne oldu?" diye sordu Barny'nin kapısının önünde yarı aydınlıkta durduğunu görünce.

'Bayan Keppel, histerik durumda. Eğer onu görmeye gidebilerseniz...'

'Elbette. Nerede o?'

"Odasında. Bak bakalım onu sakinleştirebilecek misin?"

Aslında Flora'ya Bayan Keppel'in nerede olduğunun söylenmesine gerek yoktu, çünkü kapının arkasından gelen acıklı hıçkırıklar onu zaten oraya götürecekti. Kapıyı çalmanın anlamsız olduğunu düşünerek birkaç kez çaldı. Kibarlık olsun diye bir kez daha baktı, sonra açtı.

Bayan Keppel geceliği ve ipek bornozuyla odada volta atıyordu. Gür kumral saçları, o anki ruh halini yansıtırçasına omuzlarına doğru çılgınca dökülüyordu.

"Ne oldu? Kral mı geldi?"

"Hayır. Bayan Keppel kimin sorduğunu görmek için durakladı, Flora'yı kaydetti ve kapıyı arkasından kapatırken devam etti. 'Kraliçe! Dün gece eve geldi, Bertie bu kadar hastayken haftalardır ondan uzaktaydı ve beni Saray'dan sürgün ettirdi! Şimdi de ölüm saatinde onu görmeme izin verilmiyor! Bu nasıl olabilir? Bu nasıl olabilir?'"

Bayan Keppel halının üzerine çöktü ve hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladı. Flora ona doğru yürüdü ve yanında diz çöktü. Sonunda Bayan Keppel tekrar konuşabilecek kadar sakinleşti.

'Flora, onu seviyorum. O da beni seviyor! Ve bana ihtiyacı var! Beni orada istediğini biliyorum! Bayan Keppel cüppesinin cebini karıştırdı, bir mektup çıkardı ve açtı. "Bak," dedi işaret parmağıyla mektubu göstererek, "sen oku.

Flora titreyen ellerinden kâğıdı usulca aldı.

Sevgili Bayan George,

Çok ağır bir hastalığa yakalanırsam, umarım gelip beni teselli edersiniz; ama iyileşme şansım yoksa, umarım yine de gelip beni görürsünüz - böylece size veda edebilir ve sizi tanıma şansına sahip olduğumdan bu yana gösterdiğiniz tüm nezaket ve dostluk için teşekkür edebilirim. Bana karşı herhangi bir sevgisi olan herkesin, bana ilettiğim dilekleri yerine getireceğine inanıyorum. bu satırlarda ifade edilmiştir.

"Anlıyorum," dedi Flora
sessizce. "Ne yapmalıyım?"

"Pekala," dedi yavaşça. "Sanırım o kral ve sen de onun tebaasisın. Ve ... bu mektup onun yanına gitmenizi istediğini bildiriyor.

'Ama bunu Kraliçe'ye gösterebilir miyim? Karısına? Dünyada sadece birkaç saati kalmış bir adamın huzuruna çıkıp veda edebilmek için bunu kullanmak yakışıksız bir şey mi olur? Ben sadece ... demek istiyorum ... veda etmek istiyorum.

Flora dünyanın yükünü omuzlarında hissetmişse, bunu şimdi hissetmişti. Kraliçe'nin hoşnutsuzluğunu göz ardı ederek, Kral'ın metresine ölüm döşeğindeyken ona koşup koşmaması gerektiğini söylemek ona düşmezdi. Kendisini sadece bir adamı seven ve ölmeden önce onu görmek isteyen bir kadının yerine koyabilirdi.

Flora derin bir nefes alarak, "Sanırım," dedi, "Saray'a giderdim. Evet, giderdim," diye tekrarladı. 'Çünkü Kral'ı görmek için içeri giremeseniz bile, hükümdarınızın istediği şeyi yapmaya çalıştığınızı her zaman bileceksiniz. Evet. Flora, Bayan Keppel'in gözlerinin içine baktı. "Ben de öyle yapardım.

'Saray'daki muhaliflerim bu yüzden benden daha çok nefret edecekler. "Belki de. Ama o etmeyecek.

"O gittiğinde bana ne olacağını Tanrı bilir. Düşünmeye cesaret edemiyorum. O henüz gitmedi.

"Sevgili Flora'm. Bayan Keppel titreyen kollarını ona doğru kaldırdı. 'Sen benim için bir neşe kaynağısın. Ve Kral için. Flora'yı kollarının arasına aldı ve ona sarıldı. "Ona sevgilerini göndereceğim.

"Lütfen gönder. Ona çok düşünüm.

"Onun da size olduğu gibi. Bayan Keppel gözyaşlarını sildi ve kendini yerden kaldırdı. "Saray'a gideceğim ve eğer aşkımı görmeme izin vermezlerse, öyle olsun. Ama en azından denedim. Teşekkür ederim, Flora. Giyinmeme yardım etmesi için Barny'yi gönderebilir misin? Siyah giymemeliyim' - ürperdi - 'ama onu neşelendirecek neşeli bir renk giymeliyim.

"Elbette. İyi şanslar. Flora odadan çıktı.

Günün geri kalanında, 30 Portman Square sakinleri Bayan Keppel'in eve dönmesini bekleyerek nöbet tuttular. Nannie düzenli olarak Kral'ın sağlığıyla ilgili bültenler, Bayan Stacey'den aktarılıyor, o da sokaktaki dedikoduları, ev teslimatlarıyla mutfak kapısına gelen tüccarlardan alıyordu.

Sonia kreşte Flora'nın yanına oturmaya geldi.

'Sence Kingy bugün cennete mi gidiyor? Bütün hizmetçiler onun öleceğini söylüyor.

'Eğer ölürse, cennete gideceğinden eminim,' dedi Flora. "O çok iyi bir adam.

'Bazı insanların ondan korktuğunu biliyorum ama benimle hep oyunlar oynardı. Benim için pantolonunun paçasından aşağıya kızarmış ekmek parçaları atar, her yere tereyağı sürerdi. Köpeğinden pek hoşlanmasam da çok nazık biri, bu yüzden Kingy'nin kanatlanıp Tanrı'yla birlikte bir bulutun üzerinde yaşayacağını düşünüyorum.

Ne de olsa O da bir kral.

"Evet, öyle," dedi Flora, Sonia ona sokulup başparmağını emerken.

Flora nihayet arabanın pencerenin altından evin önüne döndüğünü duyduğunda alacakaranlık çöküyordu, sonra bir figürün yarı

dışarı taşındı. Merdivenlerin başına koştu ve Bayan Keppel'in sesini duymak için kulaklarını zorlayarak tırabzanın üzerine eğildi. Duyduğu tek şey sessizlikti.

'Bay ve Bayan Keppel odalarında akşam yemeği yiyorlar, Bayan Flora. Size bir tepsi getireyim,' dedi Flora'nın siyahlar giydiğini gördüğü Bayan Stacey. *Ya da belki de hep öyleydi de ben hiç fark etmedim*, diye düşündü Flora.

Gece yarısı hala uyanıktı ve yakındaki kilisenin çanlarının gece yarısı ölüm çanları gibi çalmasını dinledi. Saat bire doğru Londra'nın dört bir yanından gelen çan seslerini duydu.

"Gitti, Tanrı onu korusun, Tanrı Kral'ı korusun," dedi Nannie, selamlayarak Flora ertesi sabah kreş katına geldiğinde. 'Kızlar teselli bulamıyor. Belki gelip onları görebilirsiniz?

"Elbette. Flora içeri girdiğinde onları kucaklarında Panther'le bir koltukta birbirlerine sokulmuş halde buldu.

'Ah Flora, Kingy gece öldü! Korkunç değil mi?" diye bağırdı Sonia. "Evet, çok üzücü.

'Annem şimdi ne yapacak? Bir daha asla Biarritz'e gidemeyeceğiz ve o asla bir kraliçe olamayacak,' dedi Violet.

"Kiny her zaman bir kral, anneniz de her zaman bir kraliçe olacak," dedi Flora onları yanına toplarken ve onlar da kucağına uzanırken nazikçe.

"Saray'ın dışında binlerce kişi toplanıyor, ama bir o kadarı da bizim kapımızın önünde," dedi pencereden aşağıdaki sokağa bakan Nannie. 'Onun bir şeyler söylemesini istiyorlar ama ne söyleyebilir ki? Bayan Keppel halkın kraliçesiydi, görüyorsunuz, ama tabii ki burada değil.

"Nerede o?" diye sordu Flora.

"Bay George'la birlikte Grafton Sokağı'ndaki James'lerde kalmaya gitti," dedi Nannie sessizce. 'Yakında biz de geleceğiz. Sen çocuklarla kal, ben de eşyalarımı toplayacağım. Flora başıyla onayladı.

"Annemi görmek istiyorum," diye hıçkırdı Sonia Flora'nın omzuna. "Neden babamla birlikte gitti ve bizi bıraktı?

"Üzgün insanlar genellikle huzur içinde bırakılmak isterler.

'O zaman neden evimizdeki panjurları çekip burada üzgün olamıyoruz?

"Belki de dışarıda gürültü yapan bir sürü insan varken bunu yapmak oldukça zordur, sevgilim," dedi Sonia'nın saçlarını okşayarak.

Violet Flora'dan uzaklaştı ve ayağa kalktı. 'Neden James'lere gittiler? Orası çok korkunç bir ev ve onlar da çok korkunç insanlar. Violet ön kapının dışındaki kalabalığa bakarken dudakları gerildi. 'İnsanlar neden bu kadar meraklı? Neden bizi rahat bırakmıyorlar?

"Onlar da yas tutuyor ve Kingy'ye yakın olanlara yakın olmak istiyorlar.

'Keşke sarayın dışındaki tüm insanlara katılabilseydim... sadece görünmez olup onun yasını tutabilseydim.

'Hepiniz olduğunuz gibisiniz ve yapılacak fazla bir şey yok. Şimdi Nannie eşyalarını topluyor ve ikiniz de Kingy'nin olmasını istediği gibi büyük ve cesur olmalısınız.

Violet kibirli bir tavırla, "Deneyeceğiz, ama henüz yetişkin değiliz, Flora - sadece *çocuğuz*," dedi ve kreşten dışarı fırladı.

Flora da Nannie'yi bulmak için onu takip etti.

'Benim için bir talimat var mı biliyor musun? Size katılacak mıyım?

'Bayan Keppel sizden bahsetmedi, Bayan Flora. Benim talimatım sadece çocukları ve Moïselle'i Grafton Sokağı'na götürmektir.

"Anlıyorum.

"Bir hafta içinde evleneceksiniz. Belki de kız kardeşinizin ya da nişanlınızın ailesinin yanına gideceğinizi düşünmüştür?

"Evet, tabii ki.

"Bu bir dönemin sonu, Bayan Flora. Nannie başını salladı ve derin bir iç çekti. "Bugünden sonra hiçbirimiz için hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

Flora giriş salonundan kızlara gözyaşları içinde el sallayarak veda ederken, onların Nannie ve Moïselle ile birlikte arabaya bindirilişini, gazetecilerin ve halkın polisler tarafından geri çekilişini izledi. Bay Rolfe arabanın kapısını kapattı ve Flora, siyah yas kıyafetleri içinde seyredenlerin nasıl da akbabalar gibi göründüklerini düşündü. Yukarıya doğru yürürken, acaba Keppel'lerden birini bir daha göreceğini hiç sanmıyordu.

Odasında, ev ürkütücü bir sessizlik içindeyken Flora, Freddie'ye bir telgraf yazarak Selbourne'a gelmesinin uygun olup olmadığını sordu. Sonra da göndermesi için Bay Rolfe'a verdi. High Weald'da sığınacak bir yer olmayacağını biliyordu.

Giysilerini valizlerine yerleştirdikten sonra tekrar pencereye gitti ve kalabalığın dağılmaya başladığını gördü. Ve gece çökerken, sokak sessizleşti - *bir mezar kadar sessiz*, diye düşündü. Kendini incinmiş ya da terk edilmiş hissetmemeye çalıştı. Ne de olsa, Nannie'nin de dediği gibi, Bayan Keppel Flora'nın gidebileceği en az iki sığınak olduğunu tahmin etmişti, tabii o büyük kederin ortasında hiç düşündüyse.

Flora odasının penceresini açtı ve kucağında Panther'le pervaza oturup berrak gökyüzüne baktı.

'Hoşça kal, sevgili Kral. Ve yolunuz açık olsun,' dedi üstündeki yıldızlara.

Peggie, Flora'nın yatak odasına girerken, "Size bir ziyaretçi var, Bayan Flora," dedi. "Kim o?"

"Winchester Kontesi. Onu alt kattaki misafir odasına yerleştirdim ve çay verdim.

"Teşekkür ederim.

Flora, Kontes'in telgrafına gönderdikten sadece bir gün sonra yanıt vermiş olmasından dolayı rahatlamıştı ama Daphne'nin onu şahsen görmeye gelmiş olmasına da şaşırmıştı. Alt kata indi ve salonun kapısını açtığı anda Daphne'nin şezlongda oturduğunu gördü; üzerinde görkemli koyu kadife bir elbise vardı, ağarmış saçlarındaki bantta siyah safirler parlıyordu.

"Sevgili Flora, kaybın için çok üzgünüm. Daphne ayağa kalktı ve Flora'yı kollarına aldı.

"Bu benim kaybım değil, ülkenin ve dünyanın kaybı.

"Hepimiz kaybettik," dedi Daphne. Doğal ev sahibesi rolünü üstlenerek Flora'yı oturmaya davet etti. "Her şey çok trajik, değil mi? Ve zamanlama daha kötü olamazdı.

"Belki de İngiltere Kralı'nı kaybetmek için iyi bir zaman değildir.

"Elbette, ama şimdi düğün önümüzdeki hafta yapılamaz.

Her türlü kutlama Kral'a karşı bir hakaret olarak görülecektir.

"Ertelenmek zorunda olduğunu anlıyorum.

"Evet, anladığınıza eminim. Özellikle de bu koşullar altında.

Flora onun açıkça iğneleyici yorumunu tam olarak anlamadı ama yine de devam etti. "Sanırım telgrafımı aldınız. Keppel'ler evi terk etti ve benim de burada kalmamın doğru olmadığını hissediyorum. Freddie ve ben evlenene kadar gelip Selbourne'da kalabileceğimi umuyordum.

"Elbette kız kardeşinin Kent'teki evinde kalabilirsin?"

"Bu uygun olmaz.

"Gerçekten mi? Daphne onu dikkatle inceledi. "Sevgili Aurelia'nın senin arkadaşlığına güvendiğini sanıyordum.

"Öyle, evet, biz her zaman yakın olduk... Flora bir an için uygun bir açıklama yapamadı ama ne yapacağını şaşırdı. "Orada kalamam, hepsi bu. "Anlıyorum.

Odada sessizlik hüküm sürüyordu.

"Canım," diye iç geçirdi Daphne sonunda. "Kral'ın vefatından sonra işlerin nasıl gittiğini göz önüne alırsak, düğünün asla gerçekleşmeyeceğini sana bildirmek zorundayım. Anladığına eminim.

Flora şaşkınlık içinde Daphne'ye baktı. "İptal mi edildi?" "Evet.

"Nedenini söyleyebilir misiniz?

Daphne konuşmadan önce düşüncelerini toparlamak için uzun bir süre bekledi. "Size biraz çay koyabilir miyim?

'Hayır, teşekkür ederim. Freddie ile evliliğimin neden gerçekleşmeyeceğini söylemeniz için size yalvarıyorum. Erteleme ihtiyacını anlıyorum ama-

'Kim *olduğun* yüzünden, canım. Herkesin Kraliçe'ye ve onun korkunç kaybına üzüldüğü bir zamanda, bunun tamamen uygunsuz olacağını görebiliyorsun değil mi?

"Oh," dedi Flora, "Bayan Keppel yüzünden. "Evet, o da var.

"Anlıyorum.

'Anladığından pek emin değilim canım, ama kendi adıma söyleyebileceğim tek şey, olayların bu beklenmedik şekilde gelişmesinden dolayı üzgün olduğumdur. Senin bu işi yapabileceğine inanmıştım.

Freddie'ye ihtiyacı olan istikrarı verecekti ve sizi evimize kabul etmeyi dört gözle bekliyordu. Ancak değişen koşullar göz önüne alındığında, kocam artık sizinle varisi arasında herhangi bir birlikteliği savunamaz. Bildiğiniz gibi, kadınlar sadece kocalarının dediklerini yapabilirler. Şimdi, lütfen üzülme canım. İşler böyle gelişti ve bu senin hatan değil.

Flora hiçbir şey söylemedi, kendini rüzgârda savrulan bir yaprak gibi hissediyordu, kendi kaderini kontrol etmekte tamamen güçsüzdü.

"Belki de İskoçya'ya dönüp ailenle kalabilirsin, eğer kız kardeşinin evine gidemezsen? Daphne önerdi.

"Belki dönebilirim, evet.

"O halde, söyleyecek başka bir şey olduğunu sanmıyorum. Freddie'nin de hepimiz gibi yıkıldığından emin olabilirsin ama senin gibi onun da iyileşeceğinden şüphem yok.

Daphne ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Hoşça kal canım, Tanrı seni korusun.

Flora, Daphne gittikten sonra bir süre oturduğu yerde donup kaldı. Kendini uyuşmuş hissediyordu... ne aniden serbest bırakılmasından dolayı bir rahatlama ne de buradan nereye gideceğini bilmiyordu. Bu evde hayatı başlamış ve sonra da bitmiş gibiydi.

"Ya da belki de bitti ve başladı," diye mırıldandı, Kral'ın, Keppel'lerin aniden gidişinin ve geleceğinin aniden durmasının şokunu üzerinden atmaya çalışarak.

Alacakaranlık çökmeye başlamıştı - Kral'ın asla göremeyeceği bir alacakaranlık. Dışarıdaki sokaklar ölüm sessizliğine bürünmüştü, sanki tüm şehir Evlerinin içinde hükümdarlarının yasını tutuyorlardı. Sandalyede arkasına yaslanan Flora'nın yanağından bir damla gözyaşı süzülürken, onu bu evde, büyük varlığı ve yaşam sevinciyle hatırladı. Uyuyakalmış olmalıydı ki kapı zilinin sesi onu sarsarak uyandırdı ve gözlerini açtığında karanlık olduğunu gördü. Karanlıkta misafir odasının kapısını ararken kapıyı hafifçe araladı ve aralıktan içeriyi dinledi.

Bayan Stacey ve Peggie'nin merdivenlerden çıktığını duydu.

'Git ve Bayan Flora'nın odasında olup olmadığına bak, ben de salonun ışıklarını yakayım. Ne zaman gitmeyi planladığını bilmek faydalı olacaktır - Bay George daha önce bir haberci göndererek ne yapacaklarına karar verene kadar evi naftalinlememi istedi. Uşağı tavan arasına toz bezi almaya gönderdim.

'Onun yerinde olsaydım, Londra'yı olabildiğince çabuk terk ederdim. Kraliçe'ye olan saygımdan başka bir şey değil.

Bayan Stacey, "Hala bildiğinden bile emin değilim," diye cevap verdi.

'Bilmiyorsa bile bilmesi gerekir; Londra'nın geri kalanı biliyor gibi görünüyor,' diye tısladı Peggie.

"Hadi bakalım! Bak bakalım yukarıda mı, ben de lambaları yakayım.

Bayan Stacey içeri girdiğinde Flora kapıdan uzaklaştı ve karanlıkta karşısında duran Flora'yı görünce küçük bir çığlık attı.

'Tanrım, Bayan Flora! Beni hiç korkutmadınız.

Bayan Stacey lambaları yakmaya başladığında Flora, "Özür dilerim," dedi.

"Bir ziyaretçiniz var," dedi. 'Onu yukarı göndereceğim ve Mabel'ı da çağırıp ateşi yeniden yaktıracam. Burası çok soğuk.'

"Kim o?

"Sir Ernest Cassel, Bayan Flora.

Bayan Stacey odadan çıktı ve Flora saçlarını toplamak için şöminenin üzerinde asılı duran büyük yaldızlı aynaya gitti. Sör Ernest'in ne düşündüğünü merak ediyordu.

onu ziyaret ettiğini ya da Peggie'nin Kraliçe'ye olan saygısından dolayı Londra'dan ayrılmakla neyi kastettiğini bilmiyordu. Ve Bayan Keppel'le olan ilişkisi yüzünden lekelenmiş olması gerektiği sonucuna vararak . . .

"İyi akşamlar, sevgili Bayan MacNichol.

Sir Ernest Cassel odaya girdi ve elini öpmek için yanına geldi. Gözlerinin kırmızı çerçeveli, teninin solgun olduğunu görebiliyordu. "Lütfen Sör Ernest, oturun.

"Teşekkür ederim. Kederinize ortak olduğum için üzgünüm; Kral'ı tanıyan ve seven hepimiz için gerçekten de korkunç bir gün. Ve tabii ki tebaası için de. Çok sevdiği imparatorluğundan gelen bu duygu seli onu şaşırtacak ve memnun edecektir. Buckingham Sarayı'nın dışında hala binlerce kişi nöbet tutuyor. Ve bu, asla annesinin ya da babasının izinden gidemeyeceğini düşünen bir kral. Ben ... şey ..." Sertçe yutkundu. "Bu uygun bir övgü.

"Neden geldiğinizi sorabilir miyim, efendim? Bayan Keppel artık burada kalmıyor.

"Bunun farkındayım. Kendisine ve ailesine başsağlığı dilemek için Grafton Sokağı'nda ziyaretine gittim. Rahatsızdı ve sevgili Sonia bana annesinin üzüntüden deliye döndüğünü ve kendi kızlarını bile göremeyeceğini söyledi.

"Onu çok severdi.

"Öyle olduğuna inanıyorum, evet. Ve ayrıca, açık sözlü olmak gerekirse, Bayan MacNichol, belki de kendisi için ağlıyordur. Kral'la birlikte onun da "saltanatı" sona erdi.

Onun için çok zor bir zaman.

Ve kızları için. Yine de, onu tanıdığım kadarıyla, eminim ki Bayan Keppel kendini toparlayacaktır, ancak şu anda dikkat çekmemesi daha doğru olur.

"Acaba ölmeden önce Kral'la görüşmeyi başarıp başaramadığını biliyor musunuz?

Evet. Oradaydım. Ve bütün olay çok talihsizdi. Kral'ı gördüğünde Bayan Keppel tamamen histerik bir hale geldi. Kraliçe onun odadan çıkarılmasını istemek zorunda kaldı. Bu hiç de asil bir davranış değildi.

ama sonra,' diye iç geçirdi Sir Ernest, 'ölümün *nesi ağırbaşlı*? Grafton Sokağı'ndayken, ona

Sizi görebiliyordum ve burada bırakıldığınızı görünce çok şaşırdım. Kesinlikle terk edilmiş gibisiniz.

"Bunun kasıtlı olmadığına eminim. Dediğiniz gibi, Bayan Keppel kederden çılgına dönmüştü. En kötü ihtimalle bu bir dikkatsizlikti, en iyi ihtimalle de kız kardeşimin ya da nişanlımın evinde sığınacak bir yer bulacağımı bilmesinden kaynaklanıyordu.

'Sadakatinize hayranım ama sizi temin ederim ki Bayan Keppel hayatında yaptığı her şeyi dikkatlice düşünerek yapmıştır. Belki de şu anda sizden ayrılmayı neden önemli bulduğunu anlıyorsunuzdur?

"Hayır. Flora acımasızca kıkırdadı. 'Gerçi bugün beni burada ziyaret eden ilk kişi siz değilsiniz. Nişanlım Vikont Soames'in annesi Winchester Kontesi bu öğleden sonra geldi ve bana gelecek haftaki düğünümün Kral'ın ölümü nedeniyle ertelenmekle kalmayıp iptal edildiğini söyledi. Sonsuza dek.

"O zaman Kral gerçekten de bilge bir adammış, çünkü bunu önceden görmüş. Öyle mi? Bunun nedeni Bayan Keppel ile olan ilişkim miydi?"

"Kısmen evet, ama tamamen değil.

"Sör Ernest. Ayağa kalktı ve ateşin yanında ellerini ısıttı, hayal kırıklığı, yorgunluk ve keder onu daha iyi hale getiriyordu. "Yedi ay önce Londra'ya gelip bu çatı altında ikamet etmeye çağrıldığımdan beri, herkesin ne olduğunu bildiği bir oyunda masum bir piyon olduğumu hissediyorum. benim dışımda. Açık sözlülüğüm için beni bağışlayın, ama sizden Londra'ya neden getirildiğimi anlatmanızı *rica* ediyorum. İyi ama pek de aristokrat olmayan bir aileden gelen on dokuz yaşında bir kızdım, ailemin en büyük kızlarının ilk çıkışını yapacak parası bile yoktu. Sonra birden kendimi Bayan Keppel'in sponsorum olduğu, sosyetenin en üst kademelerinde, Kral'ın kendisiyle çay içerken buldum! Ve bir vikont bana evlenme teklif etti, bu da bir gün kontes olacağım, bir kontla evleneceğim ve İngiltere'nin en büyük mülklerinden birine başkanlık edeceğim anlamına geliyordu.

Duygulanmaktan nefesi kesilen Flora durakladı ve doğrudan ona bakmak için döndü. 'Ve şimdi, Kral öldü, Bayan Keppel beni burada bıraktı ve artık evlenmeyeceğim. Tüm samimiyetimle söylüyorum, bunların hiçbirini anlamıyorum.

ve bu çıldırtıcı! Sürekli olarak herkesin benim bilmediğim bir şeyi bildiğini hissettim. I-'

'Bayan MacNichol, kendinizi neden masum bir piyon olarak tanımladığınızı şimdi çok iyi anlayabiliyorum. Diğerleri gibi ben de bildiğinizi sanıyordum. Lütfen, ikimize de birer brendi doldurmama izin verin.

"Gerçekten, ben konyak içmem.

'Bunu ilaç olarak düşün. İhtiyacın olacak.

Sör Ernest ayağa kalktı ve sürahi tepsisine doğru ilerlerken, Flora duygu gösterisinden utanarak soğukkanlılığını yeniden kazanmak için elinden geleni yaptı.

"Al, iç canım, seni ısıtacaktır.

'Lütfen Sör Ernest, aslında Londra'ya gelmeyi hiç istemedim ve geriye dönüp baktığımda, asla sevmeye başlayamayacağım bir adamla olan evliliğimden kurtulduğum için çok mutluyum. Bu yüzden hassasiyetlerimi daha fazla üzeceğinizden korkmayın. Kralımızın öldüğü gece burada benimle birlikte olmanız, ihtiyacım olan cevapların sizde olduğunu doğruluyor.

'Bağışlayın beni, çünkü tüm gecelerin bu gecesinde duygularımı yüzeye çıkardınız. Geçen yıl Kral bana Bayan Keppel'in sizi Londra'ya getirme fikrinden emin olmadığını söylemişti. Ama sonra, tabii ki

Seni çok sevdi ve tam da Bayan Keppel'in istediği gibi, özellikle de günlerinin sayılı olduğu bir anda seni hayatına soktuğu için *onu* çok sevdi. Ve o bunu biliyordu, ah, nasıl da biliyordu. Sen Biarritz'de onunla birlikte olduktan hemen sonra beni çağırdı ve senin için bir şeyler hazırlamamı istedi.

onun ölümü durumunda. Bunu size vermemi istedi. Sör Ernest evrak çantasını açtı ve ince bir zarf çıkarıp ona uzattı.

Mektubu eline aldığı anda, düzensiz, dikenli bir elle kendisine yazıldığını

gördü. "Ayrıca, dün gece Kral'ı ziyaret ettiğimde, sana biraz para getirmemi istemişti.

Para yanımdaydı - büyük bir meblağdı - ve banknot olarak gelecekti. Onu görmeye gittim ve parayı başucuna koydum. Başını sallayarak bana teşekkür etti ve parayı ihtiyaç duyulan yere iletebilmeyi umduğunu söyledi.

Ne yazık ki kısa bir süre sonra komaya girdi. Danışmanlarından biri, bu kadar büyük bir meblağın Kral'ın başucunda durmasının uygun olmadığını düşünerek zarfı bana iade etti. Neredeyse on bin pounddu. Paranın kimin için olduğunu biliyordum. Ve işte buradayım. Elini bir kez daha çantasına attı ve kahverengi kâğıda sarılı bir paket çıkararak Flora'nın titreyen ellerine tutuşturdu.

'Para benim içindi demek istemiş olamazsınız? Kralı pek tanı mıyordum. Onunla sadece iki kez karşılaştım-'

'Sevgili genç bayan, Bayan Keppel'in size söylememiş olmasına gerçekten şaşırdım. Ve keşke şimdi bunu size söylemesi gereken kişi ben olmasaydım. Flora sabırsızlıkla izlerken Sir Ernest konyanın geri kalanını içti.

'Bayan MacNichol - Flora . ."

"Evet?

"Siz onun kızısiniz.

Flora bu kısa cümleyi hayatının sonuna kadar hatırlayacağını biliyordu. Geceye bakarken, bu düşünceyi neden daha önce hiç düşünmediğini merak etmeye başladı. Yine de, bunu düşünmüş *olsa* bile, saçma olduğu için reddedeceğini biliyordu. Şimdi kucağındaki zarflara, sonra da karşısında oturan Kral'ın en yakın danışmanı olan adama baktığında her şey çok anlamlıydı.

Belki de ruhunun dokunulmaz bir köşesinde bunu biliyordu ama Çünkü bu fikir o kadar savunulamazdı ki, yüzeye çıkmasına asla izin vermemişti.

Metres ve gayrimeşru çocuk ...

Brendinin kesinlikle iyi geleceğine karar veren Flora, daha önce görmezden geldiği bardaktan bir yudum aldı. 'Bağışlayın efendim, bu büyük bir şok. Bunun böyle olduğuna dair bir kanıt yok mu?

'Bunun gerçek olduğu ilgili herkes tarafından biliniyor. En önemlisi de babanız tarafından. *Gerçek* baban,' diye düzeltti kendini. 'Kral'ın annenle olan ilişkisinden sonra, onun içinde bulunduğu durumun kabul edilmesinin mümkün olmadığını anlayabilirsin. Annen hemen evlenmeyi ve Londra'dan taşınmayı kabul etti.

"İşte bu yüzden büyükannem ve büyükbabam bana bakmaz, düğünüme katılmazlardı...

'Aynı zamanda bu yüzden ilk kez sahneye çıkmadınız. Kim olduğunuzu neredeyse kesinlikle bilecek olan Kraliçe'ye sarayda nasıl takdim edilebilirdiniz?

Yapamazdım efendim, katılıyorum. Ve babamın -yani annemin kocasının- bana neden bakamadığını şimdi anlıyorum. O da biliyor olmalıydı.

"Varsayımınızda haklı olduğunuza eminim. Anne babanızın evlilik belgesini ve sizin doğum belgenizi incelerseniz, tarihlerde üç aylık bir yanlışlık olduğunu görürsünüz.

Flora babasının çekmecesinde bulduğu mektubu düşündü.

Evet. Ayrıca paranın el değiştirdiğini de biliyorum. Üvey babama annemle evlenmesi için para ödendiğine inanıyorum. Kral annemi seviyor muydu?

"Bağışlayın, yorum yapamam ama size çok düşkün olduğu kesin. "Bayan Keppel annemle Kral arasındaki ilişkiden haberdar mıydı?" "İlk çıkışlarını birlikte yaptılar. Arkadaştılar.

"Bütün Londra benim kim olduğumu biliyor," diye fısıldadı. "Ama ben bilmiyordum.

"En azından Bayan Keppel'in himayesi altında servetiniz yükseldi. "Ben de Kral'ın "alternatif" sarayının bir parçasıydım...

"Ve Kral'ı çok mutlu eden bir saraydı. Bayan Keppel beni neden Londra'ya getirdi?

'Yine, sizi babanızla *sizin* iyiliğiniz için mi yoksa onun iyiliği için mi tanıştırmak istediğini kesin olarak söyleyemem. Ya da, aslında, kendisine fayda sağlamak ve böylece Kral'ın himayesini kazanmak için. Ancak, olaylar olduğu gibi gelişti ve Kral bana birkaç kez senin arkadaşılığından ne kadar hoşlandığını söyledi. Ve gerçekten de ikinizin birbirine benzediği pek çok yön gördü. Hayatına girmeniz ona büyük mutluluk verdi Bayan MacNichol. Eğer daha uzun yaşasaydı, eminim ilişkiniz daha da yakınlaşırdı.

'Ve bu sayede, Kral'ın kızı olduğumu bildikleri için başkaları tarafından imrenilecek bir şey haline geldim. Ve gayrimeşru da olsa yakın zamanda onun tarafından kabul edildim...' Flora sessizce düşündü. 'Freddie bu yüzden benimle evlenmeyi düşündü. Kontes benim "iyi bir soydan" geldiğimi söyleyip durdu ve hatta Kral'ın düğünümüze katılma ihtimalinden bile bahsetti ...'

'Belki de olaylar üzerinde bir etkisi olmuştur, evet. Ama tabii artık Kral öldü ve Kraliçe yaşıyor-'

'Ve Bayan Keppel'in sihirli değneğiyle yaratılan illüzyon bir rüya gibi yok oldu. Şey ...' Flora kendine bir gülümseme hayaleti verdi. "Her ne olursa ve her ne olacaksa, en azından onunla biraz zaman geçirdiğim için mutluyum.

'Sizinle gurur duyuyordu Bayan MacNichol, ama bunu gizlice yapmak zorundaydı. Umarım anlıyorsunuzdur.

"Anlıyorum.

'Ve şimdi, sizin de belirttiğiniz gibi, yeni bir dönem başlıyor; eski saray sona erdi ve ona hizmet eden bizler de yıkıldık ve gelecekte hayatta kalmak için çaba göstermeliyiz. Kral adına, bu zarfın içeriğinin bunu yapmanızı sağlayacağını umuyorum. Ve size önerim.

onu kullanmakla ilgili sahte bir gurur. Sizi özgür bir ruh, doğuştan itibaren uğraşmak zorunda kaldığı her şey tarafından lekelenmemiş bir masum olarak gördü. Geleceğin ne olursa olsun, onun mirasını akıllıca kullan. Peki, kız kardeşinde kalmaya gidecek misin?

"Gidemem.

"Oradaki kapılar sana çoktan kapandı mı?"

"Evet. Flora ayrıntıya girmemeye karar verdi.

'Lütfen içinde bulunduğın durumun kendi hatan olmadığını unutma. Suçluluk hissetmemelisiniz. Etrafınızdaki entrikalar sizin eseriniz değil. Bu basit bir doğum kazası. Bu senin

"Lanet olsun ve umarım son zamanlardaki zevkiniz de budur.

"Kral ile tanışmak gerçekten de büyük bir zevkti.

"Ve şimdi, Bayan MacNichol, ayrılmak zorundayım. Tahmin edebileceğiniz gibi, yapacak çok işim var ama Kral'ın ölümle burun buruna geldiği sırada en çok sizi düşündüğünü biliyorum.

"Zaman ayırıp beni görmeye geldiğiniz için teşekkür ederim. Flora ayağa kalktı ve Ernest Cassel de onu izledi.

"Bana teşekkür etmeyin. Sizi şimdi bu evde yalnız bırakmak zorunda olduğum için kendimi çok kötü hissediyorum.

'Hayır, Sör Ernest, bunun için size teşekkür ederim. İyi ya da kötü, Londra'ya geldiğimden beri aradığım cevapları bana verdiniz. Artık bildiğime göre, ilerlemem mümkün.

"Ve her zaman hizmetinizde olacağım. Mirasınıza yatırım yapmama yardımcı olmamı isterseniz, benimle iletişime geçmekten çekinmeyin. Bu gece size söylemek zorunda olduğum şeyleri zarafetle karşılamanızın sizi büyük bir prenses olarak işaretlediğini söyleyebilirim. Ve babanızın kızı olarak. İyi geceler, Bayan MacNichol.'

Ernest Cassel hafifçe başıyla selam verdikten sonra büyük bir hızla odadan çıktı, Flora içgüdüsel olarak bunun kendi duygularını gizlemek için olduğunu biliyordu. Peşinde Panther olduğu halde, sanki başka bir günmüş gibi sakın sakın üst kattaki odasına doğru yürüdü. Birisi gaz lambalarını yakmıştı ve yatağa uzanıp ağır zarfı inceledi. Garip bir sakinlik duygusu onu ele geçirmişti; az önce kendisine söylenenler, son yedi ayda yaşananlardan daha gerçeküstü değildi. Şimdi her şey tamamlanmış bir yapboz gibi birbirine uyuyordu.

Sonra uyudu, doğa ona acıdı ve şok geçiren zihninin dinlenmesine izin verdi. Şafaktan hemen önce erken saatlerde uyandı. Ve yanında mırıldanan Panther'le birlikte ilk zarfı açtı.

26^{inci} Nisan 1909

Sevgili Flora,

(İsminiz konusunda annenizi takdir ediyorum - İskoçya'ya her zaman düşkün olduğumun farkındasınızdır).

Bu satırları okuyorsan şimdiye kadar öğrenmiş olacağın üzere ben senin kan babanım. Bayan Keppel seninle tanışmamı önermeden önce şüphe ettiğim gibi, bundan şüphe ediyorsan, artık şüphe etme. Sevgili kızım, sende benim burnum bile var! Bu konuda sana hak veriyorum, çünkü çirkin ama yüzüne oturuyor. Asilce. Sende kendimden tanıdığım çok şey var ve açık konuşmak gerekirse Flora, ben özellikle

Ama senin hamile kalmanla ilgili gerçekler inkâr edilemez: Kısa süreli ilişkimize başladığımızda annene başka birinin dokunmadığını doğrulayabilirim.

Öncelikle ona ve sonrasında sana karşı davranışlarımdan dolayı beni affetmelisin. Umarım içinde bulunduğum durumu anlayabiliyorsunuzdur. Annenizin sağ salim evlendiğini duyduğumda sevindiğimden başka bu konuda daha fazla bir şey söylemeye gerek yok.

Ernest Cassel seni görmüş ve bunu, geleceğini güvence altına alacağını umduğum bir meblağ ile birlikte sana teslim etmiş olacak. Sizden tek ricam, üvey kardeşlerinizin hayatını yaşamadığınız için kendinizi şanslı saymanızdır. Umudum, çocuklarımdan en azından birinin protokol ve kraliyet makamının gereklilikleri. Kendi hayatımı yaşama şansına sahip olmayı dilediğim gibi, hayatınızı anonimliğin özgürlüğü içinde yaşayın. Ve her şeyden önemlisi, kendine karşı dürüst ol.

Şimdi, sevgili Flora, sana mutluluk, tatmin ve aşk diliyorum. Ve seni daha yakından tanımak için daha fazla zamanım olmadığı için üzgünüm.

Paylaştığımız kısa anları hatırla.

Ve size yalvarıyorum, lütfen bu mektubu herkes için yakın.

Mektup Edward'ın yazısıyla ve kraliyet mührüyle imzalanmıştı.

Flora daha sonra ağır zarfı açtı, zaten ne içereceğinden şüpheleniyordu. İçinden yüzlerce banknot çıktı - değerlerini daha sonra sayacaktı.

Flora parayı tekrar zarfın içine, mektubu da günlüğünün arkasındaki ipek cebe koydu. Sonra yatağından kalkıp Peggie için zili çaldı ve Freed'e kendisini kısa süre içinde Euston istasyonuna götürmesi gerektiğini söylemesini istedi.

Trene binip bir vagona yerleştikten sonra, tren istasyondan ayrılırken pencereden dışarı baktı. Panter sepetinde miyavlıyordu ve vagonda kendisiyle birlikte başka kimse olmadığı için onu kollarına aldı.

"Ağlama sevgilim," diye mırıldandı. "Eve dönüyoruz."

Yıldız

High Weald, Kent
Ekim 2007

Rubus fruticosus (böğürtlən - Rosaceae familyası)

"İşte buradayız. Güzel bir hikâye, değil mi?

Mouse'un sesinde rahatlatıcı bir tını vardı ve beni neredeyse yüz yıl öncesine götürürken nerede olduğumu unutarak gözlerimi kapattım. Flora'nın zengin, açıklayıcı dili - Orlando'nun hayran olduğu ve kendisinin de kullanmaya devam ettiği türden - sadece zihnimde yarattığım resmi güçlendirdi.

Flora'nın gerçek babası bir kraldı. Ama konu bu değildi. Hissettiği ve günlüğünde bu kadar dokunaklı bir şekilde anlattığı duygular karşısında boğazımdaki yumruyu yuttum. Ve aynı şey benim başıma gelseydi nasıl hissederdim diye merak ettim.

"Yıldız? Alo?"

Karşımdaki koltukta oturan figüre odaklanmak için elimden geleni yaptım. "Bu . . . hikaye. Sence doğru mu? Yani, o İngiltere Kralıydı ..." 'Kesinlikle doğru olabilir. Edward'ın çok sayıda metres sayısı hakkında bir bilgi yok. Tarihi gerçekleri kontrol ettim ve Edward VII'ye atfedilen bir hamilelik buldum. Ve o dönemde doğum kontrolünün seviyesi ya da eksikliği göz önüne alındığında, kayıtlara geçmeyen daha fazlasının olmaması bir mucize olurdu.

'Kraliçe için ne kadar kötü. Bayan Keppel'in toplumun temel taşlarından biri olması beni şaşırtıyor.

"İngiltere'de üst sınıflarda tek eşlilik ancak yakın zamanda evliliğin ön koşulu haline geldi. Flora'nın zamanında, İngiltere'nin büyük aileleri arasındaki anlaşmalı evlilikler sadece bir iş anlaşmasıydı. Bir varis sahneye çıktığında, hem erkeklere hem de kadınlara sağduyulu oldukları sürece sevgili edinme özgürlüğü tanınırdı.

"Tarihçi misiniz?

"Üniversitede mimarlık okudum. Ama ilginç bir şekilde, insanların ihtiyaç ve isteklerinin yaşadıkları binalarla çok ilgisi var. Örneğin bir yatak odasından diğerine açılan gizli geçitler...' Mouse yüz ifademi inceledi. 'İlkel görünüyorsun, Star. Sen ilkel misin?'

Elimden geldiğince sakın bir şekilde 'Benim ahlakım var,' diye cevap verdim. Shanthi ile daha önce yaptığım konuşmadan sonra bana sorulacak soru bu değildi.

"Yeterince makul. Peki, İngiliz kraliyet ailemizle bir akrabalığınızın olması sizi heyecanlandırıyor mu? Ne de olsa babanız size ipucu olarak bir Fabergé kedisi bıraktı.

Flora günlüğünde kendisine Edward VII tarafından verildiğini yazıyor. 'Pek sayılmaz,' diye itiraf ettim.

'Belki İngiliz olsaydınız öyle olurdu. Kraliyetle bir bağlantısı olduğunu kanıtlamak için çırpınacak çok sayıda insan tanıyorum. Biz İngilizler züppelerin ve sosyal tırmanışçıların en berbat grubu olma eğilimindeyiz. İsviçre'nin çok daha eşitlikçi olduğuna eminim.

Öyle. Ben daha çok Flora'nın Göller Bölgesi'ndeki evine kaçtıktan sonra başına neler geldiğini merak ediyorum.

"Şey, size söyleyebileceğim tek şey-

O sırada anahtarın kilide girdiğini duydum ve hemen ayağa kalktım. "Kız kardeşin mi?

"Evet.

"Ben artık gitmeliyim.

CeCe odaya girdiğinde Mouse ayaktaıdı. 'Tanrım,

Sia, berbat bir gün geçirdim-'

Kanepenin yanında Mouse'u görünce durdu.

"Merhaba, ben Mouse," dedi.

"CeCe, Star'ın kız kardeşı.

CeCe mutfığa doğru giderken yanından geçip giderken, "Tanıştığımıza memnun oldum," diye teklif etti. "Pekâlâ, ben gideyim artık.

Mouse'u kapıya kadar takip ettim.

"Al. Sende kalsın. Flora'nın günlüklerini ellerime tutuşturdu. 'Onları tekrar okumak isteyebilirsin. Ayrıca' -başını eğip kulağıma fısıldadı- 'arka kapaktaki ipek astarın içine de bir göz at.

"Teşekkür ederim," dedim, özünde önemli bir İngiliz tarihi arşivi olan bu şeyle ilgilenecek kadar bana güvendiği için onur duydum.

"Sia? Akşam yemeği hazırladın mı? Açlıktan ölüyorum!" diye bağırdı mutfaktan.

'Gitsen iyi olur,' dedi. "Hoşça kal, Yıldız. Sonra eğildi ve yanağıma hafif bir öpücük kondurdu.

"Hoşça kal," dedim ve kapıdan çıkar çıkmaz kapıyı yüzüne kapattım, yanağım beni öptüğü yerden yanıyordu.

Ertesi sabah CeCe'den önce kalktım ve o aşağı indiğinde, en sevdiği şeylerden biri olduğunu bildiğimden, ona barış teklifi olarak bir tabak ballı tost yaptım.

Bitirdiğinde 'Gitmem gerek' dedi. "Sonra görüşürüz.

Günlükleri almak için yukarı çıktım. Mouse dün gece gittiğinden beri onları okumak için yanıp tutuşuyordum. CeCe'nin ona ne kadar kaba davrandığı ya da bana kim olduğunu bile sormadığı gerçeği üzerinde durmamaya karar verdim.

Sırayla her günlüğün arka kapağını açtığımda aradığım şeyi buldum. Günlüğün arkasındaki ipek cepte saklı olan zayıf kâğıdı yavaşça çıkardım. Dikkatlice açarak, İngiltere Kralı'nın gayrimeşru kızı Flora'ya yazdığı mektubu okudum. Ve bunun neredeyse yüz yıl boyunca nasıl bir sır olarak kaldığına hayret ettim.

Mektubu yerine koyduktan sonra günlüğün son sayfalarını okudum ve yazıyı deşifre etmek için elimden geleni yaptım. Ve bu topraklardaki en yüksek kişiyle bir şekilde akraba olma ihtimalim üzerine düşündüm. Ama aynı zamanda Pa Salt'ı, keşif yolumda bazı dönemeçler olacağının farkında olacak kadar iyi tanıyordum. Ve içimden bir ses bu yolculuğun henüz bitmediğini söylüyordu.

Sorun şuydu ki, bunu tek başıma yapamazdım. Gezegende bana yardım edebilecek sadece iki kişi vardı ve bunlardan biri artık sınırların dışındaydı. Ve diğeri... Mouse'u gerçekten hiç tanıımıyordum.

Sonra dün gece onu gördüğümde kitapçının anahtarlarını ona vermiş olabileceğimi fark ettim. Onları geri vermeli ve Orlando'yla ve Arthur Morston Kitapları'nın büyüdü dünyasıyla olan son bağımı da koparmalıyım. Ayrıca bir referansa ihtiyacım vardı ve bunu hak ettiğimi hissediyordum. Orlando'ya bir mektup kaleme aldım ve eğer dükkân kapalıysa, anahtarlarla birlikte posta kutusuna bırakmaya karar verdim. Ayrıca, bu daireden çıkmam gerekiyordu, aksi takdirde Shanthi'nin dün gece bana söylediklerini kara kara düşünecektim.

Otobüse bindiğimde, onun cinselliğimle ilgili sorgusunun beni dengesizleştirmedini düşündüm. Ne de olsa, CeCe ile seyahatlerimde, Tanıştığımız insanlar çift olduğumuzu düşünmüştü; birbirimize pek benzemiyorduk. Kız kardeşler - onun koyu karamela rengi teni ve benim boyum ve soluk tenimle tezat oluşturan küçücük boyu. Birbirimize karşı bariz bir doğal fiziksel yakınlık gösteriyorduk. Shanthi'nin beni çekici bulduğunu açıkça belirtmiş olması bile değildi ... beni dengesizleştiren söylediği *başka* şeylerdi. Lazer ışını gibi algısı en derin sorunumun kalbine vurmuştu.

Otobüsten inip kitapçının kapısına doğru yürüdüm, Orlando'nun hâlâ üst katta barikat kurmuş olması için dua ediyordum, böylece mektubu ve anahtarları posta kutusuna atıp kaçabilirdim. Ön kapıyı ittim ve açık olduğunu gördüm. Onunla karşılaşma düşüncesi midemi bulandırdı.

Neyse ki dükkânda ondan bir iz yoktu, ben de anahtarları ve mektubu masanın üzerine bıraktım ve kapıya doğru adımlarımı hızlandırdım. Ayrılmak üzereyken, bir dizi anahtar dükkâna koymanın ne kadar sorumsuzca bir davranış olduğunu düşünerek durdum.

Nadir kitaplarla dolu bir dükkânın anahtarları açıkta duruyordu. Onları tekrar aldım ve dükkânın arka tarafındaki gizli bölmeye götürdüm. Onları bir çekmeceye koydum ve Orlando'ya mesaj atarak onları nereye bıraktığımı bildirmeye karar verdim.

Aceleyle geri çekilmek için döndüğümde, üst kata açılan kapının aralık olduğunu gördüm. Ve bir ayağı çevreleyen son derece cilalı siyah bir brog, kapının ardındaki zeminde garip bir açıyla duruyordu. Bir çılgılığı bastırdım, sonra derin bir nefes alarak kapıyı ittim ve açılabilirdiği kadar açtım.

Orlando merdivenlere açılan küçük lobide yatıyordu, başı en alt basamağa yaslanmıştı, saat üç pastası hâlâ elindeydi.

"Aman Tanrım!

Eğildim ve sığ nefes alışını duydum ve alınının ortasında kanlı bir kesik gördüm.

'Orlando, ben Star. Beni duyabiliyor musun?

Yanıt gelmeyince oturduğum yerden cep telefonumu çıkarıp 999'u aradım ve karşıdaki kadına olanları olabildiğince kısa ve öz bir şekilde anlattım. Sonra bana yaralının herhangi bir sağlık sorunu olup olmadığını sordu ve ben de aniden hatırladım.

"Evet, epilepsisi var.

"Tamam. Birazdan bir ambulans sizinle olacak. Sonra bana Orlando'yu iyileşme pozisyonuna nasıl getirmem gerektiğini anlattı. Elimden gelenin en iyisini yaptım.

onun talimatlarına uymak. Orlando zayıf olabilirdi, ama bir merdivenin dibindeki küçük bir alana sıkışmış bir metre boyundaydı.

Neyse ki birkaç dakika sonra yaklaşan bir siren sesi duydum ve kafamı kaldırdığımda vitrinin dışında mavi bir ışığın yanıp söndüğünü gördüm.

"O burada. Sağlık görevlileri içeri girerken onlara el salladım. "Onu uyandıramıyorum..."

"Merak etmeyin hanımefendi, onu halledeceğiz," dedi sağlık görevlilerinden biri, hastalarına ulaşmaları için onlara yer açmak üzere ayağa kalktığımda.

Onu kontrol ederlerken, istatistiklerini izlemek için parmağına bir sonda takarlarken, Mouse'un numarasını çevirdim. Telesekretere düştü ve ben de elimden geldiğince sakın bir şekilde olanları anlattım.

"Kendine geliyor hanımefendi. Kafasına kötü bir darbe aldı, bu yüzden onu hastaneye götürüp kontrol ettirmek için minibüse bindireceğiz. Atlamak ister misin?"

Orlando'yu bekleyen sedyeye kaldırdıklarında çekmecedan dükkânın anahtarlarını aldım, kapıyı arkamdan kilitledim ve sağlık görevlileri ambulansa.

Birkaç saat sonra Orlando yatağında doğrulup oturuyordu, sersemlemiş ve solgun görünüyordu ama en azından bilinci yerindeydi. Bir doktor bana Orlando'nun epilepsi nöbeti geçirdiğini ve büyük ihtimalle merdivenlerde takılıp düşerek bayıldığını açıkladı.

'Aldığı darbeden dolayı beyin sarsıntısı geçirmiş ama beyin taraması normal çıktı. Onu bu gece gözlem altında tutacağız ve yarın eve dönmesine izin verilecek kadar iyi olacak.

"Üzgünüm," dedi yataktan cılız bir ses.

"Orlando, özür dilemene gerek yok.

"Bana karşı harikaydın ve şimdi de hayatımı kurtardın. Yanağından küçük bir damla gözyaşı süzüldü. "Sonsuza kadar minnettarım Bayan Star, sonsuza kadar minnettarım.

O uyuduktan sonra biraz temiz hava almak için dışarı çıktım ve CeCe'ye mesaj atarak işverenimin bir kaza geçirdiğini ve hastanede onunla birlikte olduğum için eve geç gelebileceğimi söyledim. Tam içeri dönmeye hazırlanırken cep telefonum çaldı.

'Star, özür dilerim. Bütün gün o lanet traktörün üzerindeydim ve burada hiç sinyal yok,' dedi Mouse, sesi gergindi. 'Şu anda Ashford istasyonundayım. Bir saat kadar sonra görüşürüz. O nasıl?

"Kendisi için oldukça üzülüyor ama iyi.

"İlaçlarını doğru düzgün almadığını garanti ederim.

Belki de kitapçıyı satmamı protesto etmek içindi. Bunu ona hiç yakıştıramadım.

Orlando'nun bilerek hayatını tehlikeye atacağını sanmıyorum, Mouse.

Onu benim kadar tanımıyorsun. Her neyse, Tanrı'ya şükür onu buldun.

'Ben şimdi içeri giriyorum. Sonra görüşürüz. Telefonumu kapattım ve hastane kapısından geri döndüm.

Orlando bir koğuştaki özel bir odaya taşındı ve yerleştikten ve hemşireler kontrollerini tamamladıktan sonra onu görmeme izin verildi.

Çıkışta yanımdan geçerken hemşirelerden biri 'Tamamen senin,' diye mırıldandı.

"Neler yapıyorsun Orlando?" diye sordum otururken. "Kim, ben mi?

Sadece Earl Grey olup olmadığını sordum.

bulaşık suyuna çay süsü veriyorlar. Görünüşe göre kek de yok.

"Saat üçü çoktan geçti.

Pencerenin dışındaki karanlığa bakarak, "Sanırım öyle," diye cevap verdi. 'Yaşadığım ... olay nedeniyle midem gün içinde iki saat kaybetmiş olmalı. Belli ki jet lag'den muzdarip.

"Muhtemelen.

"Eve gittiğini ve beni terk ettiğini sanmıştım," diye ekledi Orlando.

'Bazı telefon görüşmeleri yapmam gerekti. Mouse seni görmek için buraya geliyor.

"O zaman hemşirelere onun içeri girmesine izin verilmesini istemediğimi söyleyeceğim.

"Orlando, o senin kardeşin!

'Benim için zahmet etmesine gerek yok. Ama eminim onu gördüğünüze sevineceksiniz.

Sessiz kaldım. Orlando şımarık bir çocuk gibi davranıyor olsa da, eski haline dönmüş gibi görünmesinden içten içe memnun olmuştum.

"Özür dilerim, Bayan Star," dedi sonunda. 'Bütün bu durumun sizinle hiçbir ilgisi olmadığının farkındayım. Ve geçen gün size söylediklerimin zalimce ve gereksiz olduğunun da. Gerçek şu ki, arkadaşlığınızı özledim. Aslında, bugün tam da size telefon etmek için yukarı çıkıyordum.

affedip işe dönüp dönmeyeceğinizi soracağım. Tabii High Weald'daki işi kabul etmediysen.

"Hayır, almadım.

"Çoktan başka bir iş mi buldun? Hayır. Sadakatim size.

"Çaresizlik içinde aceleci davranıp seni işten çıkarmış olsam bile mi?"

"Evet.

"Şey, bir şey var. Orlando zayıf bir gülümsemeyle yetindi. "Peki, sen kitapçıya geri dönmek mi? Ya da en azından kitap "gemisi" iyice batana kadar idare etmek için gereken süre boyunca geri dönmek?"

"Evet. Özledim - ve seni de.

"Vay, vay, gerçekten özlediniz mi? Tanrım, Bayan Star, bunu söylemeniz ne büyük incelik. Siz hepimiz için gerçek bir merhamet meleğisiniz. Ve tabii ki ..."

Durakladı ve gözlerini o kadar uzun süre kapattı ki bilincini tekrar kaybettiğinden endişelendim.

"Evet, Orlando?" diye sordum.

Gözleri çakmak çakmak açıldı. 'Seni kendime saklamamın bencillik olacağını anlıyorum. Başkalarının -özellikle de Rory'nin- sana ihtiyacı varken. Onun mutluluğunu kendiminkinin önüne koymaya ve seni paylaşmaya karar verdim. Gözlerini tekrar kapadı ve yorgun bir elini kaldırdı. "Ne zaman gerekli görülürse High Weald'a gitmen için sana izin veriyorum.

Kapı kısa bir süre çalındı ve hemşire göründü. "Kardeşiniz sizi görmek istiyor, Bay Forbes.

'İçeri alın. Sadece iyi olduğunuzu görmek istiyor,' dedim Orlando karşı çıkmak için ağzını açmadan. Bana baktı, sonra itaatkâr bir çocuk gibi başını salladı. Eğer sert azarlamama şaşırdıysa, şaşıran tek kişi o değildi.

'Merhaba, eski dostum. Kendini nasıl hissediyorsun?

Mouse odaya girdi ve bize doğru yürüdü. Bitkin görünüyordu - hastane yatağındaki kardeşinden çok daha kötü.

"Seni gördüğüm için daha iyi değilim," diye cevap verdi Orlando ters bir şekilde ve pencereden dışarı bakmak için başını çevirdi.

"İyileşiyor o zaman. Mouse bana alaycı bir bakış attı. "Evet," dedim, sandalyeyi ona uzatmak için ayağa kalkarak.

"Gerçekten, kardeşimin hesabına gitme," dedi Orlando sert bir ifadeyle.

"Gerçekten gitmem gerekiyor.

"Elbette," dedi Mouse.

"Kendine gel ya da en azından gelmeye çalış. Orlando'yu alnından öperken gülümsedim, yarasına bantlanmış bandajı görmezden geldim. Sırt çantamı aldım ve kapıya doğru yürüdüm. "Hastanın nasıl olduğunu bana haber ver," dedim Mouse'a.

"Haber veririm. Ve tekrar teşekkürler Yıldız. Sen bir kahramansın.

O akşam CeCe ile akşam yemeği yerken cep telefonum çaldı.

"Affedersiniz, buna bakmam gerekiyor. CeCe'nin gözlerinin sırtıma dikildiğini hissederek ayağa kalktım ve terasa doğru yürüdüm.

"Merhaba Star," dedi Mouse. 'Sadece rapor veriyorum. Her şey yolunda giderse Orlando yarın taburcu edilecek. Ama doktor onun uzun süre yalnız kalmasından

kafa travması ve epilepsisi göz önüne alındığında, önümüzdeki birkaç gün. Uyum sağlamaya daha yatkın olabilir, özellikle de - şüphelendiğim gibi - Orlando son zamanlarda ilaçlarını almayı "unuttuğunu" itiraf ettiğinden beri. Sonuç olarak, hoşuna gitse de gitmese de onu Kent'e geri götürmek zorunda kalacağım.

"Aşağı gelip yardım etmemi ister misin? Orlando tamam dedi.' 'Star, eğer yaparsan, bu harika olur. Marguerite tekrar Pazar gecesi Fransa'ya gideceğim ve Orlando benimle Home Farm'da kalmayacağını açıkça belirtti, yani High Weald'da hem Rory hem de Orlando seninle olacak. Pazar günü bineceğin trenin saatini bana mesaj at, ben de seni almak için istasyona geleyim.

'Tamam, yapacağım. Görüşürüz. Telefonu kapattım ve masaya geri döndüm. "O aile şimdi senden ne istiyor? CeCe talep etti.

'Pazar günü High Weald'a gitmem gerekiyor. Patronum orada iyileşiyor ve yardımına ihtiyacı var.

"Yani sana ücretsiz hemşire olarak ihtiyacı var demek istiyorsun," diye homurdandı CeCe. "Tanrım, Sia, çerez parası alıyorsun ve kabul edelim, sonuçta sadece mağaza personelisin.

'Sana söyledim, evi ve ailemi seviyorum. Hiç zor değil. Boş tabakları masanın üzerine yığıdım ve lavaboya taşıdım. 'Bırakabilir miyiz? Ben gidiyorum, hepsi bu kadar.

"Biliyor musun, Sia? CeCe bir süre durakladıktan sonra şöyle dedi. 'O aileyle tanıştığından beri değiştin. Gerçekten öyle.'

Belki *de değişmiştim*. Ve her bağımlılıktaki olduğu gibi.

High Weald'a dönmem için yeşil ışık yakılmıştı ve dönmemem için ne kadar sebep varsa hepsi rüzgârda savrulan duman gibi aklımdan uçup gitmişti.

Kahvaltıyı toplarken cep telefonum çaldı ve Orlando olduğunu gördüm.

"Merhaba. Kendini nasıl hissediyorsun? Ona sordum.

'En azından hapsedilmekten kurtuldum, ama High Weald'ın kutup koşullarına belirsiz bir şekilde götürüldüm. İsteğim dışında olduğunu da eklemeliyim.

Gayet iyiyim ve kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım ve bana üç yaşında bir çocukmuşum gibi davranılmasına ierliyorum.

"Mouse'un sadece doktorun emirlerini uyguladığından eminim.

'Ufuktaki tek parlak nokta, yakında bize katılacağınızı duymam. En azından sefalet ölümde dört gözle bekleyeceğim iyi bir yemeğim olacak.

"Evet, öyle.

"Tanrı'ya şükür. Gerçekten, zavallı Rory'nin nasıl hayatta kaldığı hakkında hiçbir fikrim yok. Yetersiz beslenme ve iskorbüt hastalığından muzdarip olsa hiç şaşırmazdım. Kent, İngiltere'nin bahçesi olarak bilinir ama biz tost ve kuru fasulye ile yaşıyoruz. Çiftlik dükkanını arayıp hemen erzak siparişi vereceğim. Geldiğinizde krallar gibi olacaksınız. Ayrıca, sizden bir iyilik isteyebilir miyim acaba?

"Nedir?

"Kitapçıya uğrayıp dizüstü bilgisayarımı alabilir misiniz? Sanırım şu anda üst kattaki yatağımda duruyor. Noel'de sevdiklerine hediye etmek için bir Trollope ve bir Fitzgerald arayan birkaç müşterim var. Eminim Tenterden'de internet vardır ve şeytan araba kullanırken ihtiyaç duyulur.

"Mouse'un Home Farm'da interneti var," diye hatırlattım ona.

'Bunun farkındayım Bayan Star, çünkü orası teknik olarak benim de ailemin evi. Ama bu şartlar altında, bırakın bir kitap satmayı, ölümün eşliğinde olsam bile onun kapısının önünden bile geçmezdim.

"Evet, gidebilirim," dedim, yorumunu görmezden gelerek.

"Teşekkür ederim ve yarın seni görmek için sabırsızlanacağım.

"Hoşça kal, Orlando.

Kensington High Street'e giden bir otobüse bindim ve kitapçıya giderken kendime üç kalın yün kazak, birkaç yatak çorabı ve soğuğa karşı balast olarak bir sıcak su şişesi aldım.

Kitapçıya vardığımda merdivenlerden yukarı çıktım ve Orlando'nun yatak odasının kapısını açtım. Müsait olan her santimlik yüzeyde kitaplar yığılıydı. Bir yığın kitap komodin gibi duruyordu ve bir lamba *Robinson Crusoe*'nun üzerinde tehlikeli bir şekilde duruyordu. Dizüstü bilgisayar yatağın ortasında, solmuş örtülerin üzerinde duruyordu ve etrafı daha da fazla kitapla çevriliydi, öyle ki Orlando'nun geceleri uyumak için nasıl yer bulduğunu merak ediyordum.

Orlando'nun hayatının aşkı hakkında çok az şüphe olduğunu düşünerek dizüstü bilgisayarı aşağıya taşıdım. Ve ne kadar uzlaşmacı bir aşktı: bir sayfayı çevirdiğinde, kaçmak istediği herhangi bir yere, gerçekliğin sıkıcılığından uzağa taşınabilirdi.

Dükkânda yürürken aklıma bir fikir geldi ve 'İngiliz Kurgusu, 1900-1950' bölümüne göz attım. Bir sarsıntıyla rafın o kısmının artık boş olduğunu gördüm; Flora Mac-Nichol'un dergilerinin durduğu tahtada sadece ince bir toz çizgisi görünüyordu. Dükkândan çıkarken Orlando'nun onları başka bir yere mi taşıdığını yoksa onlar için aklında başka bir şey mi olduğunu merak ettim.

High Weald'a olan yolculuk artık tanıdık bir yolculuktu ve Ashford'a vardığımda Mouse'un arabasının beni beklediğini göremeyince paniğe kapılmadım. Sonunda ortaya çıktı, bana kısa bir 'merhaba' dedi ve istasyondan son sürat çıktık.

"Burada olmana sevindim. Kardeşime bakıcılık yapmak hiç eğlenceli değil. I Onu sevdiğinizi biliyorum ama Tanrım, istediği zaman zor biri olabiliyor. Hâlâ benimle konuşmayı reddediyor.

"Eninde sonunda bunu aşacaktır, eminim.

"Belki de bundan daha hızlı atlatması gerekecek. Arthur Morston Books'un bitişiğindeki dükkanın sahiplerinden bir telefon aldım. Uzakdoğu antikaları satıyorlar,

ve görünüşe göre, Rusların satın almasıyla işler patlıyor.

Londra'daki mülkler. Dükkan için bir teklif yapmışlar. İyi bir teklif ve menajer açık pazara çıkarma tehdidiyle teklifi daha da yükseltebileceğini düşünüyor.

"Peki ya kitaplar? Onlar nereye gidecek? Orlando'yu boş ver,' dedim.

"Tanrı bilir," dedi Mouse suratsızca. 'Böyle şeyleri bu kadar erken düşünmeyi beklemiyordum. Ama zor piyasa koşullarında teklifi değerlendirmek zorundayız.

'Orlando'nun kendisine ve kitaplarına alternatif bir ev bulması için para kalacak mı?

'Dükkân satılıp borçlar ödendikten sonra kalan para ikimiz arasında paylaşılacak. Aslında, Orlando'nun yüzlerce

O dükkanda binlerce sterlin değerinde stok var, bundan hiç de kötü çıkmayacağız. Başka bir dükkân kiralaması için yeterince parası olacak.

"Eğer yapmak istediği buysa, tesisler. "Güzel.

"Dürüst olmak gerekirse, bu durum sadece Orlando'ya bağlı değil. Benim çiftliği kötü yönetmemden de kaynaklanıyor. Her neyse,' dedi Mouse içini çekerek, 'dedikleri gibi bir sürü hata var ve teklif verenin ne kadar ciddi olduğunu bekleyip görmemiz gerekecek. Tamam.

Arabayı High Weald'ın yoluna soktu. "Umarım sizi bırakıp kaçmamın bir sakıncası yoktur ama bu gece evde yapmam gereken milyonlarca iş var.

"Sorun değil. Land Rover'dan indim ve Mouse arkadan çantamı almaya gitti.

'Rory'yi yarın sekiz buçukta okula hazırlayabilir misin?

Sabah mı? Sadece yarım mil uzaklıkta, oldukça görkemli High Weald köyü denen yerde. Araba kullanır mısın, Star?

"Evet. Sekiz yıl önce İsviçre'de sınava girdim.

"Harika. Hareket halinde olman ve Marguerite'in Fiat'ını kullanabilmen çok yardımcı olur. Seni sigortaya yazdıracağım.'

"Tamam. Yutkundum, yolun sol tarafından sürmek zorunda kalmanın yanı sıra ne kadar paslanmış olacağımı düşündüm.

Mouse arabayı sürdü ve ben de çantamı ön kapıya kadar taşıdım, kapı hemen açılıp bir hoş geldin partisi başladı.

"Star! Rory kendini kollarıma attı ve beni neredeyse basamaktan geriye doğru düşürüyordu.

'Kurtuluş elimizde! Tanrıya şükür,' dedi Orlando arkasından, çantamı alıp merdivenin dibine koydu. Sonra bize yol gösterdi.

Çiftlik dükkanından sipariş ettiği erzaklarla dolu masanın bulunduğu mutfağa doğru ilerledi. Orlando'nun para harcama biçimine iç geçirdim - yaşadıkları ekonomik krize rağmen Forbes ailesi tasarruf etmeyi hiç öğrenmemiş gibiydi.

"Ne isteyeceğinizi tam olarak bilmiyordum, bu yüzden aklıma gelen her şeyi aldım. Bu akşam kuzu budu yemeyi umduğumuzu söylemeliyim. Aslında, Rory ve ben biberiye topladık bile. Bahçenizde bir çalı yetiştirdiğinizde onu kesmenin çok kötü şans getirdiğini biliyor muydunuz?" Bir parça alıp sahte bıyık gibi burnunun altına koyarken Rory'nin kıkırdamasına neden oldu. 'Bu biberiye çalısının ben de senin gibi genç bir tıfilken burada olduğunu hatırlıyorum. Şimdi, Bayan Star, yardım etmek için ne yapabiliriz?

İki saat sonra yemeğe oturduk ve ardından Orlando'nun bir mil farkla kazandığı Scrabble oyununu oynadık.

Onu yukarı çıkarırken Rory, "Lando Amca çok zeki," diye imzaladı. "Mouse'un ona kitapçı dükkânını sattırdığını söyledi.

"Olabilir. Şimdi seni yatağına yatıralım, ben de Orlando'yu sana masal okuması için yukarı göndereyim.

"İyi geceler Star, döndüğüne sevindim. Ben de.

İyi geceler, Rory.

Rory ve ben Land Rover'a binerken Mouse, "Günaydın," dedi. Evden uzaklaşırken ona şöyle bir baktım ve ne kadar gergin göründüğünü bir kez daha düşündüm.

'Nereye gittiğimize dikkat et, olur mu Yıldız? Eğer bir Fiat'ta pratik yaparken, bundan sonra Rory'yi okula senin götürmemen için bir neden göremiyorum.

Yedi dakikadan az sürmüş olması gereken, ancak birkaç sağa ve sola dönüş içeren rotasına odaklandım. Köyün merkezindeki yeşil alanın yanında yer alan şirin, eski bir okul binasının önünde durduk.

"Star, benimle gel," diye işaret etti Rory ve beni yerimden çekti.

Kapıdan içeri girdik ve çocuklarını oyun alanına götüren annelere katıldık. Herkes paltolarını mandallara asarken, Rory bana sarılmak için uzandı.

Küçük bir kız Rory'ye elini uzatırken, "Sonra beni almaya gelecek misin?" diye sordu.

Kız ona, "Hadi Rory," dedi. "Geç kalacağız. Rory son bir el sallayışla koridorda ilerlemeye başladı.

"Tamam mı? Arabaya binerken Mouse bana sordu.

"Evet. Rory belli ki orada mutlu.

'En azından şimdilik. Okul onunla olağanüstü bir şekilde ilgileniyor, ancak büyüdükçe genel eğitime devam edip edemeyeceği tamamen başka bir şey' dedi. 'Bu gece onu almayı başarabilir misin? Saat üç buçukta bir toplantım var.

"Öğleden sonra arabada bir alıştırma yapacağım.

'Anahtarlar telefonun yanındaki saksıda. Bir sorun olursa beni ara.

Arabadan atladım ve başka bir şey söylemeden uzaklaştı. Mutfakta Orlando masada oturuyordu. 'Buzdolabında harika bir domuz pastırması ve yerel olarak toplanmış mantarlar var. Mantarları çok severim,' dedi bana yan yan bakarak.

"Nasıl hissediyorsun? Kilerden ve buzdolabından istediği malzemeleri toplarken sordum.

'Bir pire ya da bir keman kadar zinde. Gerçi bir kemanın nasıl "zinde" olabileceğini anlayamıyorum. Keman çalan, kabul. Bugün ne yapıyorsun?"

"Fiat'la kendime sürüş dersi veriyorum. Saat üç buçukta Rory'yi okuldan almam gerekiyor.'

"Mükemmel! O zaman belki beni de planlarına dahil edebilirsin. Yakınılardaki kaliteli küçük bir kasaba olan Tenterden'ı ziyaret etmem gerekiyor. Annemin çocukken beni götürdüğü harika bir kitapçı dükkânı var...' Orlando'nun sesi, içinde bulunduğu durum düşünce sürecine girdiğinde kesildi. "Her neyse," dedi hızlıca, "eminim geniş bantlı bir yerleri vardır ve şarküteri şimdiye kadar tattığım en iyi füme somon musunu yapar.

Fiat'ın isteksiz motorunu hayata döndürdükten ve büyük siyah bir lolipopu andıran vites koluyla başa çıkabilmek için birkaç deneme sürüşü yaptıktan sonra, aynı derecede gergin olan yolcum ve ben Tenterden'e doğru yola çıktık. Orlando'nun talimatları şöyleydi

kullandığım araba kadar güvenilmezdi ve dar taşra yollarında sarsıla sarsıla, gıcırdayarak ve dura kalka ilerledik. Tenterden'e vardığımızda sinirlerim paramparça olmuştu. Hızla dökülen ağaçlarıyla bakımlı bir sıra fiçı tahtası evi koruyan köy yeşilinin yanında bir park yeri bulmayı başardım.

Orlando yeşillikler arasında ilerlerken, "Sizi temin ederim ki, az önce yaptığımız zahmetli yolculuğa değecek," dedi ve ben de onu takip ettim, kendimi gerçekten de çok daha yumuşak bir zamana ışınlanmış gibi hissediyordum. Bir kilise kulesi eski ahşap çerçeveli binalara bakıyordu ve insanlar renkli dükkânların dışında sohbet ediyor ya da yeşil banklar.

Tirizli şekerleme dükkânı pencereleri olan bir kafenin önünde aniden durdu ve içeri girmem için kapıyı açtı. Bir kadın bir müşteriye hizmet etmekten başını kaldırdı ve yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

'Efendi Orlando! Sizi burada görmek ne güzel.

"Ve siz, sevgili Bayan Meadows. Bugünlerde hayat size nasıl davranıyor?"

"Biz bağımsız mağazalar için zor zamanlar. Ne olduğunu görmüşsünüzdür. yan tarafta oldu.' Başparmağıyla sol tarafı işaret etti. 'Hayır, biz diğer yönden yaklaştık. Ne oldu?"

'Bay Meadows kitapçıyı kapatmak zorunda kaldı. İki kira bizi öldürüyordu. Para kazanan yer de kafe.

Orlando sanki karnına yumruk yemiş gibi bakıyordu. "Kitapçı dükkânı kapandı mı?"

'Evet, iki ay önce, ama şu ana kadar kirayı devralacak birini bulamadık. Öğle yemeği için kalacak mısınız?"

"Kesinlikle," dedi Orlando. "Bugün ne var?"

"Tavuklu börek ve püre.

'O zaman bunlardan iki tane alalım, Bayan Meadows, lütfen. İki bardak da-'

"Sancerre," diye yanıtladı Bayan Meadows onun yerine. 'Her zamanki gibi cılız görünüyorsunuz, Efendi Orlando. Şu genç hanımınız sizi beslemiyor mu? Bana başını salladı ve gülümsedi.

'Sizi temin ederim, beni sizin beslediğiniz kadar iyi besliyor. Gelin, Bayan Star.'

Düğümlü bir çam masaya oturduk ve Orlando tahta sandalyesine çökerek başını salladı. "Yas tutuyorum. Eski hayatımın bir parçası daha yok oldu. Meadows'un Kitapçı Dükkânı

Çocukluk anılarımı aydınlatan huzur ve dinginlik. Ve şimdi yok oldu.

Gerçekten de lezzetli olan tavuklu turtalarımızı yedikten sonra Orlando, Bayan Meadows'a 'işletmenin geniş bantlı olup olmadığını' sordu. O da Orlando'yu ve dizüstü bilgisayarını arka taraftaki bir ofise götürdü.

Bu arada, Tenterden'i keşfetmeye gittim ve dar sokakları boyunca sıralanmış şirin evleri ve dükkanlarıyla kasabanın eşsiz İngilizliğin tadını çıkardım.

asfalt sokaklar. Sahte örümcek ağları, plastik örümcekler ve süpürgelerle dolu bir oyuncakçı dükkânının penceresinden içeri baktım. Yarından sonraki gün Cadılar Bayramı olduğu için, Rory'nin bunu benim gibi kutlamasının eğlenceli olacağına karar verdim.

Kız kardeşlerim ve ben Atlantis'te hep böyle yapardık. Babam Salt bize Pleiades'in Yedi Kız Kardeşi'nin Cadılar Bayramı'nda gökyüzündeki en yüksek noktasına yaklaştığını söylemişti, bu yüzden her zaman kendi bayramımız gibi hissetmiştik. Eve geldiğinde bizi gözlemesine götürür ve her birimizin teker teker teleskopla yıldız kümesine bakmasına izin verirdi. Yıldızımı bulmakta zorlanan hep ben olurum - Asterope. Diğer kardeşlerimin yıldızları kadar parlak görünmüyordu.

'Ama senin *iki* yıldızın var, sevgilim. Sadece birbirlerine o kadar yakınlar ki tek bir yıldız gibi görünüyorlar. Gördün mü?

Ve Salt Baba beni tekrar yukarı kaldırdı. Ve ben gördüm.

"Belki de ben senin ikiz yıldızınım," diye söze girdi CeCe.

"Hayır, CeCe, senin kendi yıldızın var," demişti babası ona nazikçe. "Ve çok yakında.

Rory için bir Harry Potter kostümü topladıktan sonra kendim için bir cadı pelerini ve şapkası, Orlando için de bir büyücü kıyafeti aldım. En azından biliyordum ki

onu giyinmeye ikna etmekte hiç sorun yaşamadım. Sonra bir çift fare kulağı, bıyık ve uzun bir kuyruğun önünde durdum. Ve kendi kendime kıkırdarak onları da kasanın yanına koydum. Şişkin çantamla ana cadde boyunca geri yürüdüm, sonra bir balkabağı almak için durdum.

'Yüce Tanrım! Bir kadını dükkanlar arasında serbest bırakırsan göz açıp kapayıncaya kadar ailesini iflas ettirir. Orlando sokakta duruyordu.

"Cadılar Bayramı için biraz malzeme aldım.

'High Weald zaten geçmişin hayaletleriyle dolup taşıyor, ama sanırım her zaman birkaç taneye daha ihtiyacı olabilir. Şimdi, şuna bir bakın. Şarküterinin yanındaki dükkânı işaret etti, cumbasında büyük bir *KİRALANACAK* tabelası vardı. "Çok üzücü," diye iç geçirdi. "Çok, çok üzücü.

Cadılar Bayramı'na kadar Fiat'ın tuhaflıklarına alışmıştım. Rory'yi okula bıraktım ve daha sonra High Weald'da onu bir sürprizin beklediğini söyledim. Eve dönerken birkaç metre daha ilerledim ve Home Farm'a doğru sola döndüm. Arka kapıya doğru yürüyüp kapıyı çalarken, "*Sadece hayır diyebilir,*" diye düşündüm.

"Kapı açık," diye bağırdı içeriden bir ses.

Mouse masada oturmuş, başını hesap defterine eğmişti. "Merhaba Yıldız," dedi bana günlerdir ilk kez gülümseyerek. "Nasılsın?" "İyiyim, teşekkürler.

"Aslına bakarsanız ben de öyleyim. Bazı haberlerim var. Çaydanlığı koyayım. Ayağa kalktı ve eski bir demir çaydanlığı doldurup kaynaması için ocağa koydu. 'Londralı komşularımız kitapçı dükkânı için teklifi artırdılar ve bir an önce harekete geçmek istiyorlar. Paranın bir an önce gelme ihtimali bile var. Noel'e kadar bankaya.'

"Oh.

"Sesin pek memnun gelmiyor.

"Sadece Orlando'yu düşünüyorum, hepsi bu.

'Bu ikimizin de evsiz ve beş parasız kalmasından iyidir. Artık Orlando'nun yerel bir kitapçı dükkânı kiralamasına ve hatta eğer isterse kendine küçük bir ev almasına yetecek kadar para var.

"Buraya bu gece High Weald'da bize katılmanı istemek için geldim. Bugün Cadılar Bayramı ve hepimiz giyinip kuşanacağız.

"İyi fikir," dedi ve olumlu yanıtıyla beni şaşırttı. "Tanrım, Star, çok rahatladım. İşlerin mali açıdan ne kadar kötü gittiğini tahmin bile edemezsin.

'Bu akşam Orlando'ya bundan bahsetmemeni rica edebilir miyim? Rory'nin iyi vakit geçirmesini istiyorum.'

"Tamam. O nasıl?"

"İyi.

Ya sen? Sen de iyi görünüyorsun. Bu kazak sana yakışmış. Rengi gözlerine uyuyor. Bu arada, High Weald'da o günlüklere henüz rastlamadın, değil mi?" diye sordu aniden.

"Hayır, üzgünüm," dedim, yarı yalan söyleyerek. Ne de olsa yine ortadan kaybolmuşlardı.

Ve High Weald'dan değil.

'Peki, nereye gittiklerini kim bilebilir? Babamın ölmeden önce bana anlattıklarını doğrulayamamam çok yazık. Ama belki de geçmişi geçmişte bırakmak en iyisidir. Marguerite'den haber aldın mı?

Dün gece aradı, evet. İşlerin iyi gittiğini söyledi.

'Ve eminim ki onu Fransa'ya geri döndüren sadece duvar resimleri, para ve *mağaradan* gelen şarabın cazibesi değildir. Tahminimce biriyle tanıştı.

"Gerçekten mi?

"Onu yıllardır bu kadar enerjik görmemiştim. Aşkın yapabildikleri inanılmaz, değil mi? İnsanın içini aydınlatıyor. Küçük, hüzünlü bir gülümseme verdi. "Sen hiç aşık oldun mu Yıldız?

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim. "Bu utanç verici.

"Doğru. Aniden ayağa kalktım. Bu konuşmanın samimi bir hal alması beni rahatsız ediyordu. 'Bu akşam saat yedide akşam yemeğinde görüşürüz. Bu arada,' dedim arka kapıya doğru yürürken, 'senin için de bir kostümümüz var.

Rory okuldan döndüğünde balkabağını yaktık ve ön kapının yanına koyduk. Sonra ikimiz de kostümlerimizi giydik.

Rory heyecanla, "Daha önce hiç Cadılar Bayramı oyunu oynamamıştım," dedi. "Marguerite bunun bir Amerikan fikri olduğunu ve kutlamamamız gerektiğini söyledi.

'İyi bir fikir olduğu sürece fikrin nereden geldiğinin önemli olduğunu düşünmüyorum. Ve giyinmek her zaman eğlencelidir.

Rory'nin Harry Potter'ını göstermek için merdivenlerden aşağı indik. Pelerini, şapkası ve uzun beyaz sakalıyla çoktan mutfağa girmiş olan Orlando'ya kostüm. Dumbledore'un dublörü olarak ikinci bir kariyer yapabileceğine karar verdim.

Orlando cadı kostümümü incelerken, 'Kesinlikle kötü niyetli görünüyorsun,' diye yorum yaptı.

"Star beyaz bir cadı, o yüzden iyi. Rory bana sarıldı.

Tam bunu söylediği sırada Mouse kapıdan içeri girdi ve Orlando kaşlarını çatarak bana onaylamaz bir tavırla baktı.

"Bize katılacağını *söylememiştin*," dedi kardeşinin duyabileceği bir sahne fısıltısıyla.

"Mouse'un kostümü var mı? Rory sordu.

"Elbette var. İşte burada. Dolaptan bir çanta çıkardım ve ona uzattım. İçine baktı ve kaşlarını çattı.

"Gerçekten Star, bu bana göre değil.

"Rory için mi? Ona fısıldadım. "Belki sadece kulaklar. Kulakları çantadan çıkardım ve ona uzattım.

"Artık gerçek bir fare olabilirsin! Rory bu fikre çok sevinerek bağırdı. "Sana yardım edeceğim.

Mouse'un Rory'nin ağır ikna çabalarına boyun eğip eğmediğine bakmaya cesaret edemeyerek balkabağı çorbasını karıştırmaya devam ettim.

"Nasılsın Orlando?" diye sordu Mouse kilere doğru giderken.

Cevap gelmeyince elinde bir şişe bira ve biraz şarapla döndü ve bana bir bardak ikram etti. Ona baktım ve Rory'nin kafasına gelişigüzel yerleştirdiği kulaklara bakarak kıkırdamamı bastırdım ve eğilmiş olan bir tanesini düzeltmek için uzandım.

"Sana yakışmış," dedim gülümseyerek.

Masaya dönerken, "Teşekkürler," diye mırıldandı.

Kardeşler arasındaki gerginliğe rağmen, Rory'nin heyecanı bulaşıcıydı. Çorbayı içtik, sonra püre haline getirip kızarttığım 'hayalet burgerler' ve 'örümcek patatesler' yaptım. Pudingden sonra çekmeceye gittim ve kasabadan aldığım Harry Potter filminin DVD'sini çıkardım.

"Gidip izleyelim mi? Üçüne de sordum. "*Süpermen* değil mi? Rory imzaladı.

"Hayır, ama bence bunu seveceksiniz," diye cesaretlendirdim. "Gidip açar mısın, Dumbledore?"

"Elbette. Geçen yıldan beri Rory'yi kitabı ona okumama izin vermesi için ikna etmeye çalışıyordum. Orlando esasını döndürerek ayağa kalktı. "Gel Harry, seni Hogwarts'a ve tüm görkemine götüreyim.

"Gitmeliyim. Mouse kulaklarını çıkarıp masanın üzerine koydu. "Bu gece için teşekkürler, Star. Rory bayıldı."

"Çok sevindim.

"Onunla çok iyi anlaşıyorsun, gerçekten.

Sonra bana doğru yürüdü ve bir süre durakladıktan sonra bana aniden sıkıca sarıldı. Başını kaldırıp ona baktım ve gözlerindeki ifadeyi gördüm.

benimkine doğru indi. Sonra sanki fikrini değiştirmiş gibi alnıma derin bir öpücük kondurdu. "İyi geceler.

"İyi geceler," dedim, beni bırakıp mutfak kapısına gitti ve çıktı.

İlk Harry Potter filmi tüm zamanların en sevdiklerimden biri olmasına rağmen, onu neredeyse hiç görmedim, zihnim tekrar tekrar o ana dönüyordu Mouse dudaklarıma uzandı.

"Haydi genç adam, yatma vaktin çoktan geçti. Ekranda jenerik dönerken isteksiz Harry Potter'ımı koltuktan kaldırdım.

"Bu gece hikâye yok, eski dostum, geç oldu," dedi Orlando. "İyi uykular ve yatak böceklerinin ısırmasına izin verme.

Rory'ye iyi geceler öpücüğü verdikten sonra mutfağı toplamak niyetiyle aşağıya indim.

"Şimdi nereye gidiyorsun? Salondan kullanılmış sıcak çikolata fincanlarını alırken Orlando asasını bana doğru salladı. 'Hiç durmuyorsun, değil mi? Lütfen, Bayan Star, oturun. Günlerdir neredeyse hiç konuşmamışız gibi hissediyorum.

"Tamam. Şöminenin yanındaki koltuğa oturdum, kitapçıdaki her zamanki oturma düzenimizi yansıtıyordu. "Ne hakkında konuşmak istersiniz?

"Senden.

"Ah," dedim, kendimi kitapçının satışıyla ilgili bir başka mutsuzluk patlamasına hazırlamıştım.

"Evet, Bayan Star, *siz*," diye tekrarladı. 'Bana öyle geliyor ki bu aile için, özellikle de ben ve Rory için çok şey yaptınız. Bu yüzden karşılığında size bir şey vermem gerektiğini düşünüyorum.

'Gerçekten, Orlando, buna gerek yok. I-'

"Bu kesinlikle maddi bir karşılık değil, ama bana göre çok daha önemli bir şey.

"Gerçekten mi?

Evet. Gerçekten. Gördüğünüz gibi Bayan Star, Arthur Morston Books'u neden aradığınızı unutmadım: Babanız tarafından gerçek mirasınızı öğrenmek için bir arayışa gönderildiniz.

"Evet.

"Başlangıçta elbette temkinliydim - bir yabancı, ailesiyle bir bağlantısı olduğunu açıkladığında herkesin olacağı gibi. Özellikle de bizimki gibi karmaşık bir geçmişı olan bir aileye. Bana Flora MacNichol'un kim olduğunu sordunuz, ben de size onun büyük büyükannemizin kız kardeşı olduğunu söyledim - başka bir deyişle, büyük büyük teyzemiz, ki bu gerçekten de doğru. Ama gerçeğin *tamamı* değil.

"Anlıyorum.

"Anladığınızdan çok şüpheliyim. Benden başka kimse de bilmiyor. Çünkü Bayan Yıldız, çocukluğumun o korkunç hastalık yıllarında tek yapabildiğim kaçmak için okumaktı.

"Mouse bana söyledi.

"Eminim söylemiştir, evet. Ama o bile Ev Çiftliği'nin kitap raflarında yaptığım doymak bilmez yolculukta ne varsa okuduğumu bilemezdi. Flora MacNichol'un günlükleri de dahil. Orlando dramatik bir şekilde durakladı.

"*Hepsini.*

"Doğru. Orlando'nun küçük oyununu oynamaya karar verdim. "Ve sen bazılarının kayıp olduğunu biliyor musunuz? Mouse aile geçmişini araştırmasına yardımcı olması için onları arıyordu. Nerede olduklarını biliyor musun?

"Elbette biliyorum.

O zaman neden ona söylemedin?

"Doğrusu, araştırmayı iyi niyetle yaptığını düşünmüyordum. Bayan Yıldız, karısının -ve babamızın- ölümünden bu yana kardeşimin çok acı çeken ve sorunlu bir adam olduğunu anlamalısınız. Günlüklerde yer alan bilgileri onun kullanımına sunmanın ona daha da büyük bir fayda sağlayacağını düşündüm. iç yangını için daha fazla yem. Sizi temin ederim ki, kendi üzüntüsüne o kadar sapsanmıştı ki, ondan medeni bir söz almak çok zor oldu. Akli başında değildi.

"Peki günlükler neden durumu daha da kötüleştirmiş olabilir?

"Eminim ki Mouse, kendisine birtakım bilgiler verildiğini size zaten söylemiştir. . . . babamızın ölmeden önce verdiği bilgiler. Mouse geçmişiyle ilgili gerçeği keşfetmeyi saplantı haline getirdi. Çünkü tutunacak bir geleceği yoktu. Anlıyor musunuz?"

Anlıyorum. Ama bunun benimle ne ilgisi var?"

"Peki şimdi ... Orlando sandalyesinin yanında duran kanvas çantaya uzandı. İçini karıştırdı ve bir yığın tanıdık ipek kaplı defter çıkardı. "Bunların ne olduğunu biliyor musun?

"Flora MacNichol'un günlükleri.

"Gerçekten de öyle. Orlando başını salladı. "Elbette onları bir süre önce Home Farm'dan almış ve dükkândaki binlerce kitabın arasına saklamıştım. Bildiğiniz gibi, onları orada bulmak için bir ay boyunca pazar günleri uğraşmak gerekir," diye ekledi neşeyle.

Ona zaman tanımaya ve onları çoktan bulduğumu söylemekten kaçınmaya karar verdim.

'Evet, Bayan Star, işte buradalar. Flora MacNichol'un 1910 ve 1944 yılları arasındaki hayatı. Ailemizde meydana gelen ve sonuçları yıllar boyunca yankılanan aldatmacanın yazılı kanıtlarını içeriyorlar. Ve üçümüzün de bugün bulunduğumuz noktaya gelmemizde büyük katkıları olduğu söylenebilir.

Mouse, Marguerite ve kendisini kastettiğini düşünerek sessizce oturdum.

'Yani, lanetlenmiş Forbes'lara karşı davranışlarınızda çok asil davrandığınıza göre, kardeşimin bıraktığı yerden sizi doğru yöne yönlendirmeye devam etmemin adil olacağını düşünüyorum.

"Tamam, teşekkür ederim.

"Şimdi, Mouse ile tam olarak nereye vardınız?

"Flora babasının gerçekte kim olduğunu öğrendi. Ve eve dönmek için Londra'dan kaçıyor.

'O zaman hikayeye oradan devam etmemi öneririm. Her kelimesini okumazsam beni bağışlayın - önümüzde otuz yılı aşkın bir süre var. İnce ciltlerden oluşan yığını gösterdi. 'Bazıları son derece sıkıcı, ama emin olun, oldukça muhteşem bir doruğa ulaşıyor. Öyleyse başlayalım. Flora'nın o gün Göller'e "eve" koştuğu konusunda oldukça haklısınız. Near Sawrey'e giden yolu bulmayı başardı ve kendisini Beatrix Potter'ın merhametine bıraktı, o da onu yanına aldı ve ona barınak sağladı. Birkaç ay sonra da babasından kalan mirası kullanarak yakınlarda küçük bir çiftlik satın aldı. Ve sonraki dokuz yıl boyunca, hayvanlarıyla ve toprağıyla ilgilenerek adeta bir münzevi gibi yaşadı.

"Hâlâ çok gençti, daha yirmili yaşlarındaydı," diye fısıldadım.

'Şimdi, şimdi, sabırlı olun, Bayan Yıldız. Size az önce onun için işlerin yoluna girdiğini söyledim. Orlando ilk günlüğü aldı ve sayfalarını karıştırdı, sonra onu bıraktı ve başka bir tane bulmak için yığını karıştırdı. "Şimdi, 1919 yılının Şubat ayında, ısırmacı derecede soğuk ve karlı bir sabahta Göller Bölgesi'ndeyiz...

Flora

Sawrey yakınında, Göller Bölgesi

 ubat 1919

Flora ön kapısından itibaren karda dar bir yol açtı; bir Nankör bir görevdi, çünkü gökyüzünün ağırlığından her an el işinin üzerine bir yük daha düşeceğini anlayabiliyordu. Yine de kulübeden çıkması ve kısa süre önce bronşit atağı geçiren Beatrix'i görmek için patikadan aşağı yürümesi gerekiyordu. Bu koşullara alışkın olması gereken, ancak kar inciklerinin üzerinden geçtiğinde kişneyen ve sonra inatla yerinden kıpırdamayı reddeden Northumbrian cinsi midillisi Giselle'i yanına alması anlamsızdı.

Kendisi için tasarladığı kalın tüvit pantolonunu - eteklerden çok daha pratik - ve ağır botlarını giyerek, erzak sepetini aldı ve buzlu yamaçtan aşağıya, dağın altında gizlenmiş bir patikaya doğru yola çıktı. kar yığınları.

Her zaman yaptığı gibi, Esthwaite Malikânesi'nin pencerelerinin gölün karşısından kendisine doğru parıldadığını görünce durakladı. Göl o kadar donmuştu ki, bir çift paten giyip birkaç dakika içinde karşıya geçebileceğini düşündü. Bu yılki hava, burada geçirdiği dokuz yıl boyunca hatırlayabildiği en kötü havaydı. Üzüntüsüne rağmen, bölgedeki her çiftçi gibi o da birkaç koyununu kaybetmişti.

Uzaktan Castle Cottage'ı görebiliyordu; Beatrix'in, nazik avukat kocası sevgili William Heelis ile evlendikten sonra taşındığı ev. Ona Wynbrigg Çiftliği'nin satılık olduğunu söyleyen ve satın almasını öneren Beatrix'ti. Flora kulübeyi özenle yenilemiş ve çiftliği yeniden stoklamıştı.

Her ne kadar inkar etmeye devam etse de Beatrix artık eskisi kadar genç değildi ve hala tepelerde koyun ya da bahçesinde henüz yetişmeyen yeni bir yabani çiçek türü ararken bulunabilirdi. Beatrix ona bir parça verdiğinde bitkilerin çoğu Flora'nın kendi bahçesinde yetişiyordu.

1910'da Londra'dan kaçtığı o uğursuz akşamda, çok sevdiği Göller'e dönmesi gerektiğini bilen Beatrix onu kurtarmıştı. Köydeki pek çok kişi yazarın tuhaf ve huysuz bir ihtiyar olduğunu düşünüyordu ama Flora onun kalbindeki iyiliği görmüş ve hissetmişti.

Beatrix Flora'nın en yakın -hatta tek- arkadaşıydı. Ona tapıyordu.

Flora dizlerine kadar inen karda ilerlerken, yalnızlığın bağımsızlık için ödenecek küçük bir bedel olduğunu düşündü. Ve en azından Büyük Savaş'tan (ateşkes ancak geçen Kasım ayında ilan edilmişti) pek çok kişiden daha az etkilenmişti, çünkü kaybedecek bir yakını yoktu. Yine de hala sevdiklerini sürekli düşünmediğini söylemek yalan olur. Archie Vaughan, uyanık olduğu saatlerde onu düşünmemeye kararlı olmasına rağmen rüyalarına ve kâbuslarına giriyordu.

Ama en azından çiftliği onu meşgul ediyordu ve savaş kendi kendine yetme sanatını öğrenmesini zorunlu kılmıştı. Mandırada süt kalmamıştı, Fransa'daki çocuklar için birkaç ineğinin üretebildiğini pompalayan Flora, kendi ihtiyacını karşılamak için bir keçi satın almıştı. Yerel atlara savaş için el konulmuştu ve Flora sadece midillisi Giselle'i besleyebiliyordu. Sebze de kıtlamıştı, bu yüzden Flora kendi sebze tarlasını kurmuş ve yumurtaları için tavuk yetiştirmişti. Açlığına rağmen, hiçbirinin boynunu kırmaya kalkışmamıştı. Göller'e döndüğünden beri tek bir dilim bile et yememişti.

Flora bazen Portman Meydanı'ndaki o büyük akşam yemeklerini -yiyecek ve hayvan eti bolluğunu- düşünüyor ve menü ne kadar yetersiz olursa olsun artık kendi evini idare edebilecek imkânlarla sahip olduğu için Tanrı'ya şükrediyordu.

"Yaşıyor musun?" diye sordu dondurucu soğuk havaya, zihninde Archie'nin bir görüntüsü oluşuyordu. Doğrusu, bilmemenin verdiği ıstırap dayanılmazdı. Yıllar önce buraya ilk geldiğinde Flora'nın tüm acıklı hikâyeyi anlattığı Beatrix, nerede olduğunu bildirmek ve her ikisini de sormak için kız kardeşiyle temasa geçmesi için ona yalvarmıştı. Beatrix, "Savaş her şeyi değiştirir," demişti ama Flora hiçbir şeyin değişmeyeceğini biliyordu.

korkunç ihanetini değiştiremezdi. Ya da Aurelia'nın Flora'ya onu bir daha görmek istemediğini söylediği zamanki yüz ifadesi.

Ara sıra yerel dedikodulardan ailesiyle ilgili haberler duyuyordu ve bu Babasının iki yıl önce öldüğünü derin bir üzüntüyle öğrenmişti. İskoçya'daki annesine bir mektup yazmış ama hiç göndermemişti. Flora'nın Rose'a karşı beslediği acı, onu terk ettikten sonra

Kral'ın ölümü onu iletişim kuramaz hale getirmişti. O vardı

Son zamanlarda Rose'un Highlands'i terk edip yurtdışına gittiğini duymuştu - kimse nereye gittiğini bilmiyor gibiydi.

Kış mevsimi onun için her zaman yılın en zor zamanıydı, çünkü içine dolan karanlık düşünceleri kovmak için kendini fiziksel işlerle yoramazdı. Bahar geldiğinde ve günleri yeniden yoğun geçmeye başladığında çok mutlu olacaktı. Flora karda nefes nefese yürüyerek Şato'ya vardı.

Kulübeye gitti ve kapıyı çaldı. Her zaman olduğu gibi onu ilk karşılayan Beatrix'in iki Pekinese cinsi köpeği oldu.

"Flora canım, içeri gel," dedi Beatrix, sıcak bir hava seli onu sararken. 'Ben de tam son yumurtamla kek pişiriyordum. William karda Hawkshead'deki ofisine gittiğine göre, tadını çıkaracak kişi sen olabilirsin. Şimdi, bunu denemekten korkmayın, Bayan Rogerson bana yardım etti.

"Ne kadar nazıksınız. Bakın, size taze yumurta getirdim. Flora eldivenlerini çıkardı ve üç yumurtayı dikkatle masanın üzerine koydu. "Daha iyi misin, sevgili Beatrix?

"Çok daha iyiyim, teşekkür ederim. Çok kötü üşüttüm. Ve bu günlerde göğsüme kadar iniyor.

"Sana biraz kafur da getirdim," dedi sepetinden çıkararak. "Ve kovanlarımdan geçen yılın balından bir kavanoz. Beatrix ona pandispanyadan bir parça keserken mutfak masasına oturdu, üst ve alt kısımdaki kabalık ortadaki reçel miktarıyla fazlasıyla telafi edilmişti. Beatrix pastayı koyarken dilimi dudaklarına götürüp kokunun tadını çıkarırken aklına ani bir düşünce geldi. "Bugün günlerden ne?" diye sordu.

"Neden, Şubat'ın on altısı.

"Tanrım! Flora arkasına yaslandı ve kıkırdadı. 'Bugün benim doğum günüm olduğuna inanabiliyor musun? Ve sen bana pasta ikram ettin!

'Canım benim! O zaman bunu daha iyi bir amaç için pişirmeye karar veremezdim. Beatrix oturdu ve onun elini sıktı. "Mutlu yıllar, Flora.

"Teşekkür ederim.

"Peki hatırlat bana, bugün kaç yaşındasın?

"Ben ..." - Flora bunu birkaç saniye düşünmek zorunda kaldı - "yirmi dokuz. 'Hâlâ çok gençsin. Benim yaşımın yarısından biraz fazla,' dedi Beatrix. "Ben her zaman

sizi daha yaşlı olarak görüyorum. Lütfen bunu bir iltifat olarak kabul edin, eğer yapabilirsiniz. "Oh, öyle. Sanki çok uzun zaman yaşamışım gibi hissediyorum.

"Beni bir dünya kadını olarak bilirsiniz, ama benim bile zaman zaman Londra'daki uygarlığa dönmeye ihtiyacım oluyor ve bazen merak ediyorum, acaba siz

yapmalı. Özellikle de savaş artık sona ermişken.

"Yeterince mutluyum," diye yorumladı Flora, bir parça kızgınlık hissederek.

'Biliyorum canım, ama William ve ben daha geçen gece senin için endişelendiğimizi söylüyorduk. Sen hala genç ve güzelsin-'

"Lütfen Beatrix, beni pohpohlamana gerek yok.

Etmiyorum. Yani seni pohpohlamıyorum. Ben sadece gerçeklere işaret ediyorum. Ailenle iletişime geçmeyi düşünmez misin? Belki de hayaletin dinlenmesi için onları güneyde ziyaret etmeyi önerebilirsin?

"Bunu daha önce de konuştuk biliyorsun ve cevabım hala hayır.

Aurelia beni bir daha görmek istemiyor. Onun hayatına geçmişin acı verici bir hatırlatıcısından başka ne getirebilirim ki?

Peki ya aşk, Flora?

Flora şaşkınlık içinde Beatrix'e baktı. Normalde duygusal biri olmadığından, arkadaşının neden böyle bir şeyden bahsettiğini anlamamıştı. Pastanın geri kalanını da bitirdi ve ayağa kalktı. "Artık geri dönmeliyim. İyi dileklerin için teşekkür ederim ama sizi temin ederim ki iyi ve mutluyum. Güle güle.

Beatrix genç arkadaşının mutfaktan çıkışını izledi ve onun karlı yolda ilerleyişini gördükçe, yalnızlık ve tecrit edilmişlik Flora'nın yaşadığı ev onu derinden rahatsız etmeye devam ediyordu.

Dört ay sonra, Haziran ayının güneşli bir gününde, Beatrix'in tekrar tekrar çaldığı kulübenin ön kapısını gözyaşları içindeki Flora açtı.

"Tanrım! Beatrix onun perişan ifadesine baktı. "Ne oldu böyle?

Bu Panther! Dün gece her zamanki gibi yatağında uyudu ama bu sabah uyanmadı.

Beatrix içeri girip kapıyı kapatırken, "Ah canım," dedi. "Çok üzgünüm.

"Onu çok seviyordum! Geçmişle olan tek bağlantım oydu, anlıyor musun? Aslında, sahip olduğum tek şey oydu ...'

"İşte, işte. Beatrix Flora'yı mutfığa götürüp oturttu ve çaydanlığı ocağa koyup kaynamaya bıraktı. "Uzun ve güzel bir hayat yaşadı.

"Sadece on yaşındaydı. Birçok kedinin çok daha yaşlı yaşayabildiğini duymuştum. Flora sessiz hıçkırıklarla omuzları çökerken başını eğdi.

"Yaşadığı süre boyunca sağlıklı ve mutluydu. Ve ikimiz de biliyoruz ki yaşlı bir hayvanın uzun süren, acı dolu bir ölümünü izlemekten daha kötü bir şey yoktur.

'Ama çok ani oldu! Anlayamıyorum.

"Yukarıdaki Tanrımızdan başka kimse anlamaz. Beatrix çaydanlığa su doldurdu. "O şimdi nerede?

"Hâlâ yatağında. Orada çok rahat görünüyor, onu hareket ettirmek istemiyorum.

"Pratik olmak zorundasın, Flora. Panter'in gömülmesi gerekiyor. Sana yardım edeyim mi?"

"Evet... Flora'nın gözleri daha fazla yaşla doldu. "Duygusal olduğum için beni bağışlayın. Zamanında pek çok hayvan kaybettiğimi biliyorsun ama Panter özeldi.

"Elbette öyleydi. Bazı hayvanlar öyledir.

"Şimdi onsuz ne kadar yalnız hissettiğimi söylemem saçma olur mu?" "Hiç de değil. Beatrix onun önüne bir fincan çay koydu. "Eminim ki dolabında bir kutu var. Neden onu alıp yukarı çıkmıyorum ve sevgili Panter'i içine koymuyorum? Onu aşağı getiririm ve sen de Kapatmadan önce hoşça kal. Sonra dışarı çıkıp mezarını bahçede nereye koymak istediğinize karar verebiliriz.

"Teşekkür ederim. Flora odadan çıkarken ona solgun bir gülümseme sundu.

Panter'i gömdükten ve yıkılmış Flora'yı teselli etmek için elinden geleni yaptıktan sonra, Beatrix Wynbrigg Çiftliği'nden ayrıldı ve yol boyunca yürüyerek Castle Cottage'a geri döndü. Yazı masasının çekmecesini açarak birkaç gün önce aldığı mektubu çıkardı ve tekrar okudu. Mektubun içindekiler onu ağlatmıştı; bu günlerde, pek çok trajedinin yaşandığı Büyük Savaş'ın ardından nadiren görülen bir durumdu bu. Akşam yemeğini yerlerken kocası William'la durumu tartıştı.

"Bu sabah Flora'yı görmeye gittim ve bu fikri ona açtım ama zamanlamanın uygun olmadığını düşündüm. Kedisini kaybettiği için perişan haldeydi.

William düşünceli bir şekilde piposunu tıngırdattı. "Az önce bana anlattıklarınızdan yola çıkarak, önerinizin daha da geçerli olduğunu düşünüyorum. Ben de ona bir oldu bitti sunma eğilimindeyim. O sadece hayır diyebilir.

"Belki de haklısın. Teşekkür ederim, hayatım.

Bir hafta sonra, hâlâ ıssız olan Flora, Beatrix'in kucağında büyük bir bohçayla yine patikadan yukarı doğru yürüdüğünü gördü.

"Günaydın Flora," dedi Beatrix kulübeye girerken.

"Bahçe sınırlarınız harika görünüyor, özellikle de Pers Yıldızı - mükemmel bir ekleme.

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Flora. Gerçi Panter gittiğinden beri hiçbir şey umurunda değildi. *"Bu da ne?"*

Beatrix içindekileri örten battaniyeyi kaldırdı. "Bu, canım, bir bebek.

"Tanrım. Flora Beatrix'e doğru yürüdü ve gözleri uykuda hızla kapanan minik yüze daha yakından baktı. "Peki burada seninle tam olarak ne işi var?"

O bir "erkek" ve iki haftalık. Biliyorsun ki ben yerel hastanenin hamisiyim ve bu küçük akar doğduktan birkaç saat sonra getirildi. Komşulardan biri Black Fell'deki evlerinin yanından onun çığlıklarını duymuş. Ne yazık ki annenin doğumdan sonra öldüğünü öğrenmiş ama bu küçük şey bacaklarının arasında avazı çıktığı kadar bağıırıyormuş. Anneyi bebeğe bağlayan kordon henüz kopmamıştı. Ekmek bıçağıyla kordonu kesti, kocasını cenazeciye gönderdi ve bebeği aşağıya, hastaneye getirdi. Oturabilir miyim? Göründüğünden daha ağır. Ne kadar güçlü bir şeysin, değil mi?" Beatrix kundağa şefkatle sarıldı.

Flora Beatrix'i mutfağa götürdü ve ona bir sandalye çekti, arkadaşının bu yeni, anaç yönüne hayret ediyordu.

"Bu bebeğin babası nerede?"

"Şey, bu trajik bir hikâye. Babası üç yıl önce savaşmak için Fransa'ya gönderilen bir çobandı. Son iznini Ağustos ayında almış ve cepheye döndükten kısa bir süre sonra Épehy Muharebesi sırasında siperlerde can vermiş. Hem de ateşkesten sadece birkaç hafta önce. Cesedi hiçbir zaman eve gönderilmedi. Beatrix başını salladı, üzüntü yüz hatlarına kazınmıştı. "Ve Şimdi ikisi de oğullarını görmek için burada değiller. Sadece cennette birleşmeleri için dua edebilirim, Tanrı ruhlarını şad etsin.

"Bebeğin akrabaları yok mu?"

"Komşunun bildiği kadarıyla yok. Hastane personeline söyleyebildiği tek şey annenin Keswick'ten geldiği ve adının "Jane" olduğuydu. Aylık ziyaretim için hastaneye gittiğimde bana bebek ve onun trajik bir kader. Onu ziyarete gittim ve o sırada hasta olmasına rağmen, ondan ve içinde bulunduğu durumdan oldukça etkilendiğimi itiraf etmeliyim.

"Şimdi çok iyi görünüyor.

İkisi de bebeğin kıpırdanışını izledi; minik gül goncası dudakları, emme sesi çıkarmadan önce bir onaylamama ifadesi oluşturuyordu. "Yakında uyanacak ve beslenmesi gerekecek. Sepetimde bir biberon bulacaksın. Onu ısıtır mısın? Bebeklerin soğuktan hoşlanmadığını öğrendim.

"Bu insan sütü mü? Flora hayranlıkla sordu, sepetteki biberonu bulup ocaktaki su dolu tencerede ısıtmaya başladı.

"Tüm bebekler sulandırılmış hayvan sütüyle süttten kesiliyor, ancak bana inek süütünün bazen kolik yaptığı söylendi, bu durumda bunun yerine keçi sütüyle besleniyorlar.

"Evet... Flora tereddüt etti. 'Bebek neden burada sizinle birlikte? Siz ve William onu evlat edinmeyi mi düşünüyorsunuz?"

"Tanrım, hayır! Hiçbir zaman anne olamayacağım için ne kadar üzülsem de, şimdi bir bebek almanın haksızlık olacağını kabul ediyorum. Flora, canım, belki de elli iki yaşında olduğumu unutuyorsunuz, bu kadar yaşlı olmak için Küçük kızın büyükannesi. Ne düşünce ama,' diye kıkırdadı Beatrix. "O reşit olduğunda William ve ben neredeyse kesinlikle ölmüş olacağız.

"Yani bugünlük ona sen mi bakacaksın?"

"Evet. Bebek ciddi bir şekilde kıpırdanmaya başladı, kendini gererken battaniyenin altından minik kolları belirdi. "Hastaneye yaptığım ziyaretlerde," diye devam etti Beatrix, "pek çok hasta bebek ve küçük çocuk görüyorum ama bu ufaklık tam bir savaşçı. Doğumundaki travmatik koşullara rağmen hemşireler bana tamamen iyileştiğini söylediler. Onu bir süreliğine almanızın sakıncası var mı? Kollarım çok ağrıyor."

"I . . . Daha önce hiç bebek kucağıma almadım, onu düşürmek ya da ona zarar vermek istemiyorum.

"Düşürmeyeceksin. Bir zamanlar ikimiz de bebektik ve eminim beceriksiz ama iyi niyetli annelerimize rağmen hayatta kalmayı başardık. Al bakalım. Ben biberonu getireyim. Beatrix bebeği Flora'nın kollarına bıraktı.

Onun katılığı Flora'yı ürküttü; çok küçük görünüyordu ve yine de her parçası farklı yönlerle hareket etmeye başladığında ve tıpkı Panter gibi miyavladığında

Yemek için, hayatta kalmak için gösterdiği kararlılık gözlerini yaşarttı.

Beatrix şişeyi ona uzatırken, "Onu yakacak kadar sıcak ya da korkutacak kadar soğuk olmadığından emin olmak için şişeyi elimde test ettim," dedi.

"Bununla ne yapacağım? Flora, belki de sütün kokusunu çok yakından ama çok uzaktan alan bebek yüksek sesle ağlamaya başlayınca sordu.

"Tabii ki ağzına koyacaksın!

Flora, sapkınca birbirine kenetlenmiş gül goncası dudaklarının arasından memeyi okşadı. "Almıyor.

'O zaman dudaklarına biraz süt damlat. Flora, senin yeterince kuzuyu emzirdiğini ve onları içmeye teşvik ettiğini gördüm. Aynı tekniği kullan.

Flora öyle yaptı ve gergin geçen birkaç saniyenin ardından nihayet biberonu kuzunun ağzına sokmayı başardı ve kuzucuk emmeye başladı. Her iki kadın da rahat bir nefes aldı ve mutfakta bir kez daha huzur hüküm sürdü.

"Ona ne olacak? Flora bir süre sonra sordu.

"Kim bilir? Artık iyi, hastanede kalamaz. Bana mektup yazıp onu yerel olarak araştırmamı istediler, ama ona bir yuva bulunamazsa Liverpool'daki bir yetimhaneye gönderilecek. Beatrix ürperdi. "Orasının çok korkunç bir yer olduğunu duydum. Ve sonra, yeterince büyüdüğünde, şanslıysa bir pamuk fabrikasında, değilse kömür madenlerinde bir şekilde iş bulacak.

"Ve bu masum çocuğun umabileceği en iyi şey gerçekten bu mu? Dehşete kapılan Flora bebeğin sakın memnuniyet ifadesine baktı.

'Ne yazık ki evet. Belki de en iyisi onu annesinin yanına götürmek olurdu. Bulunan bebeklerin sayısı her ay hızla arttığı için geleceğe dair çok az umut var. Birçok kadın, kocaları Fransa'dan dönmediği için çocuklarına bakacak hiçbir şey bulamadan yaşam mücadelesi veriyor.

"İnsan hayatının boşa harcandığını yeterince gördük, değil mi?

'İsraf israfı doğurur, sevgili kızım. Tüm dünya neredeyse yok olmak üzereyken kendini toparlamaya çalışıyor. Böyle söylediğim için beni bağışlayın ama burada, iyi beslenmiş ateşlerimizin önünde otururken, ötemizde olup bitenlerden kopmak çok kolay. Londra'ya gittiğimde, insanların çaresizliğini görüyorum.

Sokak köşelerinde dilenen sakat askerler, bu korkunç savaşın kendi sonsözü olan yoksulluk.

"Bitirdi, uykuya dalıyor. Flora şişeyi masanın üzerine koydu. "Beatrix, bu bebeği neden buraya getirdin?

"Çünkü onu görmeni istedim.

Hepsi bu mu?

"Çoğunlukla evet. Ayrıca ..."

'Ne?

"Bazen kendini dış dünyaya kapattığından endişeleniyorum.

'Belki de istediğim budur. Senin gibi ben de hayvanları insanlara tercih ediyorum. 'Bu doğru değil Flora, bunu sen de biliyorsun. Benim ana mutluluk kaynağım

başka bir insan. Eğer kocam olmasaydı, hayatım gerçekten de çok boş olurdu.

"İşte. Flora uyuyan bebeği Beatrix'e uzattı. "Karnı doydu.

"Şimdilik. Beatrix onu tekrar kendi kollarına aldı, sonra ayağa kalktı.

"Sepetimi uzatır mısın?

Flora öyle yaptı ve Beatrix'in ayrılmaya hazırlanırken battaniyeyi bebeğin etrafına sarmasını izledi. "Onu buraya getirdiğin için teşekkür ederim," dedi kapıdan çıkıp ön yoldan aşağı doğru yürürlerken. "Adı ne? Flora kapıyı açarken sordu.

"Teddy olarak biliniyor, çünkü bütün hemşireler onu kucaklamak istiyor." Beatrix hüznle gülümsedi. "Güle güle, Flora.

O akşamın ilerleyen saatlerinde Flora günlüğünü yazmak için oturdu, ancak konsantre olmak imkansızdı. Bebeğin kocaman gözleri ve sınır tanımayan bakışları onu rahatsız ediyordu. Sonunda pes etti ve tertemiz salonunda volta atmaya başladı. Her şey yerli yerindeydi, tam da onun koyduğu yerde. Hiç kimse onun kendisi için yarattığı güvenli ve sakin düzeni bozmaya gelmemişti.

Nannie'nin Violet ve Sonia için yatmadan önce hep tavsiye ettiği Ovaltine'den kendine bir fincan yaptı.

Violet... sevgili Violet, çok tutkulu ve hâlâ arkadaşı Vita Sackville-West'e duyduğu ezici aşk tarafından kontrol ediliyordu. Vita'nın birkaç yıl önce evlendiğini biliyordu ama Beatrix son zamanlarda Londra'dan iki kadın arasında yeni bir ilişki olduğuna dair dedikodular getirmişti. Flora her zamanki gibi geçmiş hayatıyla ilgili konuşmalara kulaklarını tıkamıştı ama yine de iki çocukluk arkadaşı arasındaki aşkı anlayacak kadar bilgi edinmişti. arkadaşlıkları daha derin bir şeye dönüşmüştü.

Flora, Londra'daki en yeni çirkin ilişkinin öznesi olması gereken biri varsa, o kişinin gerçekten annesinin kızı olan Violet olması gerektiği düşüncesiyle içini çekti. Violet bunun için eğitilmişti ve yetiştirilirken şöhretin normal olduğunu öğrenmişti.

Oysa o kaçıp gitmişti.

Üst kattaki yatağında bir baykuşun ötüşünü dinledi - gecenin uzun, ölü saatleri geçerken hala ayakta ve uyanık olan tek yaratık. Aşağıya, yazı masasına döndüğünde yalnızlık karanlık bir pelerin gibi üzerine çöktü. Küçük güvercin deliğinin kilidini açmak için çekmecelerden birinden bir anahtar aldı ve elini gizli bölmeye soktu. Bir günlük aldı ve onu açtı, parmakları arka kapağın iç tarafındaki ipek cebe uzandı. Ve babasının - Edward'ın - Sir Ernest Cassel aracılığıyla kendisine gönderdiği mektubu çıkardı.

Hayatını anonimliğin özgürlüğü içinde yaşa, tıpkı benim kendi hayatımı yaşama şansına sahip olmayı dilediğim gibi. Ve her şeyden önce, kendine karşı dürüst ol.

Bir süre imzaya baktı. "Edward ..." "Teddy," dedi aniden. Ve sonra Flora MacNichol hatırlayabildiği kadar uzun zamandır ilk kez güldü. "Elbette," dedi. "Tabii ki.

Bebek Teddy iki gün sonra Flora'nın yanına taşındı ve ikisi de birbirlerine alışmak için ellerinden geleni - ve bazen de en kötüsünü - yaptılar. Flora'nın yaklaşımı onu sıcaklığa, sevgiye ve en önemlisi süte ihtiyaç duyan yetim bir kuzu olarak görmektir. Yine de her türlü hayvan dışkısını nasıl olup da umursamadan temizleyebildiğine şaşırılmış, ama onun dolu peçetesini değiştirirken içinden bir mide bulantısı dalgasının geçtiğini hissetmişti.

Teddy hiçbir şekilde mutlu bir bebek değildi; annesini kaybetmiş bir köpek yavrusu gibi, son biberon sütünü içtikten sonra onu derme çatma beşiğine - ocağın yakınına yerleştirilmiş battaniyelerle dolu bir çekmeceye - yatırırdı. Sonra yatmaya hazırlanır, merdivenlerden çıkar, çarşafın arasından kayar ve rahatlamış bir şekilde gözlerini kapatırdı. Ama sadece birkaç dakika sonra feryatlar başlardı.

Beatrix'in bebeklerin 'hayvanlar gibi eğitilmesi' gerektiği yönündeki talimatlarından sonra bunu görmezden gelmeye çalışırdı, ancak Teddy kurallara göre oynamaya meyilli görünmüyordu. Desibeller yükselip çiftlik evinin kalın taş duvarlarında yankılandıkça, Flora bunun bir yıpratma savaşı olduğunu ve Teddy'nin her zaman kazandığını biliyordu.

Teddy'nin huzurlu görüldüğü tek an, yatakta onun yanına sokulduğu zamandı. Ve sonunda, kendi sırtından sopa gösterdiğini bilmesine rağmen, fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak o kadar bitkin düşmüştü ki umursamayı bıraktı, geceleri yanında uyumasına izin verdi.

Bundan sonra, kulübeye bir nebze de olsa huzur geldi. Yine de çiftlik ilgisizlikten muzdaripti ve bu durum bir bakıcı tutmasıyla sonuçlandı. Artık zaman bulamadığı temel işleri yapmak için köyden gelen gençler. Özenle kurguladığı rutini onarılamayacak kadar bozulmasına rağmen, her gece kollarında atan başka bir kalbin yatıyor olması kendi donmuş kalbinin çözölmeye başlamasına yardımcı oldu.

Yaz güneşinin çıkmasıyla birlikte Teddy'yi yürüyüşe çıkarmaya başladı, her ikisinin de etrafına sardığı pamuktan bir askı yaptı - engebeli patikalar ve kayalık arazi bir perambulator için uygun değildi. Köylülerin meraklı bakışlarını görmezden geldi - yerel dedikoduları hayal edebiliyor ve ne düşünceleri gerektiğine kıkırdıyordu. Ve günler geçtikçe, sonsuza dek ondan kaçacağını düşündüğü huzur ve tatmin duygusunu hissetmeye başladı. Ta ki Temmuz ayının sıcak bir gününde bir ziyaretçisi gelene kadar.

Teddy'yi öğleden sonra uykusuna yatırdıktan sonra bahçeyle meşgul oldu, özenle ekilmiş bordürler geçen ay boyunca çok ihmal edilmişti. Teddy'nin yaptığı gibi onun dikkatini çekmek için yüksek sesle ağlıyorlardı. Öğleden sonra güneşinin altında terleyerek acı bakılardan gündüzsefasını çözmeye çalışırken, kısa bir süre için bile olsa kendi haline bırakılan doğanın nasıl hemen kontrolü yeniden ele alacağını düşündü.

"Merhaba, Flora.

Toprak ve otlarla dolu elleri oldukları yerde donup kaldı. "Benim adım Archie Vaughan. Beni hatırlıyor musun?

Güneşin etkilerini gerçekten yaşıyor olmalıyım, diye düşündü. Onu hatırlıyor muydu? Son dokuz yıldır ona musallat olan adamı? Bu, yalnız zihninin şimdiye kadar aklına getirdiği en saçma soruydu.

"Lütfen içeri girebilir miyim?

Bu saçma halüsinasyonu sona erdirmek için arkasını döndü ama kapının arkasında sabırla duran figüre bakarken, sonra başını sallayıp birkaç kez gözlerini kırptırırken, görüntü kaybolmayı reddetti.

"Saçma!" diye yüksek sesle bağırdı.

"Gülünç olan ne?" diye yanıtladı halüsinasyon.

"Sensin," dedi kendini toparlayıp kapıya doğru yürürken, insan susuz kaldığında hayali vahanın ona yaklaştıkça kaybolduğunu bilecek kadar çok kitap okumuştur.

"Öyle miyim?

Şimdi kapının üzerinden bakıyordu, adamın tanıdık kokusunu ve hatta yanağındaki en hafif nefes kırıntısını bile alabilecek kadar yakındı. "Lütfen git buradan!" diye emretti çaresizlik içinde.

"Flora, lütfen... benim, Archie. Hatırlamıyor musun?

Sonra serap bir elini uzattı ve bir parmağı yanağına dokunarak rüya olması *mümkün* olmayan hisleri beraberinde getirdi.

Dokunuşu damarlarındaki kanın son damlasına kadar boşalmasına neden olmuş gibiydi ve Flora sendeledi, başı dönerken kendini sabitlemek için kapıya uzandı.

'Yüce Tanrım, Flora . . . '

Ve aniden yer ona doğru uzanmaya başladı ve patıkaya yığıldı.

"Affet beni," diye belli belirsiz bir ses duydu, yüzünde serin bir esinti hissederken. 'Bir telgraf gönderip geleceğimi haber vermeliydim. Ama dışarıda olduğundan emin olacağından korktum.

Yumuşak ses gözlerini açmasına neden oldu ve bej renkli patiska bir yelpazeye benzeyen şeyin önlerinde ileri geri gidip geldiğini gördü. Gözleri odaklandığında, bunun güneş şapkası olduğunu fark etti ve şapkanın ötesinde bir yüz vardı: hatırladığından daha ince, neredeyse cılız, şakağından uzanan gri saçları şimşek gibi çakıyordu. Gözleri artık berrak değil, perili bir adaminkiler gibi parlıyordu.

'Ayağa kalkabilir misin? Seni güneşten kurtarmam gerek.

"Evet. Ağır bir şekilde ona yaslanarak evin içine girmesine yardım etti. Kadın ona mutfağı işaret etti.

"Eminim uzanman gerekiyordur?

"Tanrım, hayır!" dedi kadın, kendini bir romantik romandaki herhangi bir kadın kahraman kadar fiyakalı ve aptal hissederek. "Kilerdeki sürahidenden bana su getirebilir misin?

Adam öyle yaptı ve kadın susamış bir şekilde geri yuttu, adamın ciddi gözleri onu hiç terk etmedi. Adamın ne görmesi gerektiğine dair ani bir hayal kurdu: yüzü keder, yalnızlık ve Göller'in sert havası yüzünden çizgilerle kaplı bir kadın. Saçları her zamanki gibi dağınıktı, düğümlerinden dökülüyordu ve vücudu kirli, kabaca dikilmiş bir önlükle kaplıydı. Ot lekeleriyle kaplı pamuklu pantolon ve tahta takunyalar takımını tamamlıyordu. Kısacası, korkunç görünüyordu.

"Çok güzel görünüyorsun," diye mırıldandı Archie. "Yıllar sana iyi hizmet etmiş.

Belki de güçlü güneşin görüşünü kör ettiğini düşünerek bir kahkaha attı. Neyse ki yetileri geri dönüyor ve yorgun bir ordu gibi isteksizce onun emrine giriyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu ona sertçe. "Beni nasıl buldun?

"Önce ikinci soruyu yanıtlayayım ve ailenizin yıllardır nerede olduğunuzu bildiğini söyleyeyim. Buradaki varlığınızın Esthwaite Malikânesi'nin eski seyisi Stanley tarafından neredeyse anında annenize bildirildiğini öğrenmek sizi şaşırtmayacaktır. Ve Rose, kısa süre önce iki kızı arasında yaşanan dramdan habersiz, Aurelia'ya mektup yazdı.

"Anlıyorum.

"Anlayacağın gibi, evliliğimizin ayakta kalabilmesi için üçümüzün de uyuyan köpeklerin yalan söylemesine izin vermemiz ve temas kurmaktan kaçınmamız en iyisiydi. Ancak Aurelia seni uzaktan izledi.

"Gerçekten şaşırdım.

'Zamanın iyileştirebileceği bir gerçektir, Flora. Ve hepimiz geçtiğimiz birkaç yıl içinde ne kadar az zamanımız kaldığını fark ettik. Archie'nin gözleri karardı.

"Evet.

İkisi de uzaklara bakarken bir sessizlik oldu, anılar hızla birikiyordu.

"Buradayım çünkü Aurelia hatasını telafi etmek istedi," diye devam etti Archie.

"Ama suçlu olan *biziz*.

'Katılıyorum, ama seni hayatından çıkaran Aurelia'ydı. Bir ay önce çocuğumuz doğduğunda ilk aklına gelen sana yazmak oldu. Zamanının geldiğini hissetti.

"Yeni bir bebek mi? Şimdi kaç tane var?" 'Sadece bir tane. I . . . '

Flora, Archie'nin sesindeki tınıyı duydu ve yüzündeki ifadeyi okudu. Ve sonra anladı.

"Hayır," diye fısıldadı.

'Aurelia üç hafta önce, doğum yaptıktan on gün sonra öldü. Çok üzgünüm, Flora. Biliyorsun hiçbir zaman güçlü olmadı ve hamilelik sağlığına ölümcül bir darbe vurdu.

Gözlerinden yaşlar süzülürken gözlerini kapattı. Güzel, tatlı huylu kız kardeşi artık nefes almıyordu. Umut ve kahkaha dolu o berrak mavi gözlerle bir daha asla bakamayacaktı. Kendi kendine uyguladığı sürgünde bile kız kardeşini hep yanında hissetmişti. Bu son onu dehşete düşürmüştü. Ve boşa geçen onca yıl için kendini azarladı.

"Tanrım... Tanrım..." diye mırıldandı. "Buna zor dayanıyorum. Biz ... katkıda bulunduk mu? Onun yerine kendi hayatımı seve seve verirdim, bunu bilmelisiniz.

"Bunu herkesten çok ben biliyorum Flora. Onun mutluluğu için kendi mutluluğunu feda ettin. Ve dürüst olmak gerekirse, ilk evlendiğimizde bu çok zordu. Özellikle de bizi birbirimize bağlayacak tek şeye, bir çocuğa sahip olmak için mücadele ederken.

Aurelia ilk bebeğimizi kaybetti, ardından başka düşüklükler de yaptı. Çok geçmeden

Ondan sonra Büyük Savaş başladı. Kraliyet Uçuş Birliği'ne katıldım ve son üç buçuk yılın çoğunda High Weald'dan uzaktaydım. Çocuk sahibi olmak için uğraşmaya devam ettik ama nafile. Doktor, Aurelia'nın sağlığı için bundan kaçınmamızın uygun olacağı konusunda bizi uyardı ama Aurelia bunu kabul etmedi. Ve geçen sonbahar, kendini bir kez daha hamile buldu. Biz . . . I . . .
." diye düzeltti, "bir kızımız var.

"Ben ... oh Archie . . .' Flora cebinden kirli bir mendil çıkardı ve içine üfledi.

'Bu korkunç haber yüzünden burada olduğum için çok üzgünüm. Ama Aurelia ısrar etti.

"Ne için ısrar etti?

"Bunu size vermek için buraya şahsen geldim. Bu onun son isteğiydi. Ölmeden önce.' Ceketinin cebinden bir zarf çıkardı ve ona uzattı. Tanıdık yazıyı görmek bile Flora'nın başını döndürmüştü.

"İçinde ne olduğunu biliyor musun?

"Bir fikrim olabilir, evet.

Zarfı eliyle yokladı, içindeki lanetleyici kelimeleri düşündükçe içi dehşetle doluyor, elleri titriyordu. Sonra sıcak bir elin kendisinininkine dokunduğunu hissetti. "Korkma. Sana telafi etmek istediğini söylemiştim. Şimdi açacak mısın?

"İzninizle. Flora ayağa kalktı ve mutfaktan çıkıp giriş holüne ve misafir odasına girdi. Bir koltuğa oturdu ve balmumu mührü kırdı.

High Weald
Ashford, Kent
16^{inci} Haziran
1919

Sevgili kardeşim,

Söylemek istediğim çok şey var ama bildiğiniz gibi ben sizin gibi başarılı bir söz ustası değilim. Ve gün geçtikçe zayıflıyorum, bu yüzden bu mektubun görece kısalığı için beni affet.

Seni çok özledim, sevgili kardeşim. Seni düşünmediğim bir gün bile olmadı. Başlarda evet, senden nefret ediyordum ama son zamanlarda, dokuz yıl önce kıskanç doğamın bende yarattığı davranışlar için kendimi azarlamaya başladım. Boşa harcanan o kadar çok zaman oldu ki, artık asla telafi edilemez.

Bu nedenle, yanımdaki beşiğinde huzur içinde yatan ve büyüdüğçe annesini asla tanıyamayacağından habersiz olan sevgili kızımı izlerken, işleri yoluna koymaya çalışmalıyım. Flora, kızımın Annesiz büyütülecek bir çocuk. Archie Louise'i ne kadar severse sevsin, ona asla kadın kollarının şefkatini ya da kadınlığa doğru büyürken ona rehberlik edecek ve onu besleyecek bir kulak veremez.

Sevgili Sarah elbette Louise'in temel ihtiyaçlarıyla ilgilenmeye devam edecek ama artık yaşıyor. Ve ikimiz de onun eğitiminin ve dünyaya bakışının kendi hatası olmaksızın dar olduğunu biliyoruz.

Bu da beni sizden istemem gereken iyiliğe getiriyor: Geçenlerde Esthwaite'deki casuslarımdan sağlığınıza ilgili bilgi aldığımda bana yalnız yaşadığınızı söylediler. Eğer durum hala böyleyse ve yalnızlığınızdan kurtulmaya istekliyseniz, High Weald'a taşınmayı düşünmeniz için size yalvarıyorum. kendi çocuğunuz gibi seveceksiniz.

Onu güzel kalbinizin her zerresiyle seveceğinize eminim. Ve ayrıca, zavallı kocamı kederinde teselli et. Flora, savaş sırasında neler yaşadığını bilemezsin ve şimdi karısını kaybetmekle yüzleşmek ve kızımızı tek başına büyütmek, onun için dayanabileceğimden çok daha fazla.

Lütfen, en azından böyle bir anlaşma olasılığını göz önünde bulundur ve ölümsüz ruhumun bencilce hatamdan arınmasına izin ver. Yeterince uzun süre acı çektiniz. Bu mektubu şaşırtıcı bulabilirsin ama zaman içinde kimi sevdiğimize yardım edemeyeceğimizi anladım. Ve Archie o zamanlar olanlar için suçun çoğunu itiraf etti. Bana seni nasıl takip ettiğini ve İskoçya'dayken babamla aralarında yapılan anlaşma konusunda seni nasıl yanılttığını anlattı.

Sevgili Flora, çok yorgunum ve daha fazla yazamıyorum. Ama inan bana, son zamanlarda dünyada çok fazla acı yaşıyor ve son dileğim sevdiklerimi bu acıdan kurtarmak.

Gelecekte daha fazla acı çekmemeleri için. Ve umarım mutluluğu bulurlar.

Kalbinizde beni anlayacak ve affedecek gücü bulabilmeniz için dua edeceğim. Ve eğer sana uygunsa, kızımı evinde sevgi ve şefkatle büyüt.

En içten sevgilerimle, sevgili

kardeşim. Benim için de dua

edin.

Aurelia

Flora pencereden dışarı baktı, olağanüstü mektup karşısında duyuları uyuşmuştu. Mektubun içerdiği cömertlik her nasılsa Hak ettiğini düşündüğü suçlamalar.

"Flora? İyi misin?" diye bir ses geldi kapıdan.

"Benden af diledi," diye fısıldadı. "Tanrım, Archie, bunu yapmamalıydı. Ona acı çektiren bizdik.

"Evet, yine de suçun büyük kısmı benim omuzlarımda. Sana olan aşkım gözümü kör etmişti.

"Bu kadar bağışlayıcı olmayı kalbinde nasıl bulabildi? Onun yerinde ben olsaydım, kendi kalbimde bunu bulabileceğimden şüpheliyim. Ve' dedi, kendini toparlamak için duraklayarak, 'beni kaçmaya ve burada yalnız yaşamaya zorlayanın sadece senin evliliğin olmadığını artık ona asla söyleyemem.

"Gerçekten mi?

Flora tereddüt etti ve daha fazla sır olmaması gerektiğine karar vererek yazı masasına gitti. Mektubu 1910 tarihli günlüğün ipek cebinden çıkardı ve Archie'ye uzattı. "Bu da vardı.

Mektubu okurken Archie'yi izledi, arada bir kaşını şaşkınlıkla kaldırıyordu. "Pekâlâ," dedi Archie ona geri verirken. "Vay, vay.

"Biliyor muydunuz? Sanırım o sırada tüm Londra'nın haberi vardı. "Dürüst olmak gerekirse, sizin ... bir şirketle bağlantınız olduğuna dair söylentiler duymuştum.

ama onlara hiçbir zaman fazla itibar etmemiştim. Ayrıca, ne zaman

Eski kral öldü ve V. George tahta geçti, saray mensupları yeni rejimde öne çıkmak için çabalarırken eski sarayla ilgili dedikodular da onunla birlikte tabutun içinde kayboldu. Yani ...' yüzünde ilk kez bir gülümseme pırıltısı belirdi. 'Şimdi size "Prens Flora" mı demeliyim? Tanrım, bu birçok şeyi açıklasa da ne diyeceğimi bilemiyorum.

'Söyleyecek bir şey yok, ama şimdi Londra'yı neden hemen terk ettiğimi anlayabilirsiniz. Dünya Kraliçe için ağlıyordu ve tıpkı Bayan Keppel gibi ben de kocasının kabahatlerinin istenmeyen bir hatırlatıcısıydım.

Archie, "Ama Bayan Keppel'in *aksine*, bunların hiçbirinde sizin suçunuz yoktu," diye karşı çıktı. 'Ve siz toplumdan uzak kalma onuruna sahipken, o Londra'ya döndü ve gelişmeye devam ediyor. Kızına gelince, o şu anda şöhretin ilgi odağında. Violet ve Vita ateşkesten sonra birlikte Fransa'ya kaçtılar, Vita kocasını ve iki çocuğunu geride bıraktı. Dedikodular tüm Londra'yı sarmış durumda; hatta Violet'in onu bu konuda cesaretlendirdiği bile söyleniyor. Keppel ailesinin hiç utanması yok, oysa siz prenses gibi asalet ve zarafetle davrandınız.

"Pek sayılmaz. O zaman da kıyafetine bakarken gülümsemeyi başardı. 'Bu nitelikler içten gelir, Flora. Şimdi, nasıl hissettiğini sormalıyım Aurelia'nın son istekleri hakkında?"

'Archie, hissettiklerimi anlamaya başlayamıyorum. Ve ayrıca-' Sanki işaret verilmiş gibi, üst kattan yüksek bir feryat yükseldi.

"Bu ses de ne? Archie kaşlarını çatı.

"Affedersiniz," dedi ayağa kalkarken. "Teddy'nin beslenmesi gerekiyor.

Flora terli, pis kokulu ve bitmek bilmeyen bir gürültüye neden olacağını bildiği bebeği almak için yukarı çıkarken, kendi kendine kıkırdamasına izin verdi. Son dokuz yıldır hayatının durgun geçtiği doğru olsa da, Archie Vaughan'a bir sürpriz yapma sırası şimdi ondaydı. *Ve ne sürpriz* Kucağında Teddy'yle aşağı inip mutfığa ve süt şişesine doğru yürürken, "*Sürpriz* oldu," diye düşündü.

Archie birkaç dakika sonra onu takip etti, merakı daha da artmıştı. Kadın şişeyi Teddy'nin tercih ettiği açıda tutmaya odaklanırken, "Bir çocuğunuz var," dedi.

"Evet.

"Anlıyorum.

Archie'nin dudaklarından uzun bir iç çekişin çıktığını duydu.

"Babası burada sizinle mi yaşıyor?" diye sordu sonunda.

"Hayır, o öldü.

"Kocanız mıydı?" "Hayır.

"O zaman...

Tek kelime yalan söylememiş olmasına rağmen Archie'nin hayal gücünün devreye girmesi için yeterince zaman bırakmıştı. Ve ancak o zaman konuştu.

O kimsesiz bir çocuk. Bir aydan kısa bir süredir benimle yaşıyor. Onu evlat edinmeyi umuyorum.

Sonra başını kaldırdı, Archie'nin yüzündeki rahatlama karşısında kıkırdamayı ancak bastırabildi. "Adı Teddy," diye ekledi iyi bir önlem için.

"Elbette... Edward için," dedi Archie, gerçek babasının adıyla olan bağlantıyı hemen anlayarak. "İtiraf ediyorum, çok şaşırdım.

'Onu yanıma almaya ilk karar verdiğimde ben de öyleydim. Ama şimdi ...' Karnı doymuş Teddy'ye baktı, Teddy'nin gözleri dolu bir midenin verdiği keyifle dönüyordu ve onu sevgiyle başından öptü. "Onsuz olmazdım.

"Peki, Teddy kaç yaşında?

"Neredeyse altı haftalık. Mayıs'ın son haftasında doğdu.

"Louise gelmeden sadece birkaç gün önce, Haziran başında. İkiz olabilirler.

'Ama oldukça farklı dünyalardan geliyorlar. Bu küçüğün babası Büyük Savaş'ta ölen bir çobandı.

'Sana şunu söyleyebilirim Flora, ister bir lord ol ister bir dilenci, ölüm sosyal engelleri gözetmez. Teddy'nin babası hangi sınıftan olursa olsun, eğer ülkesi için savaşmış ve ölmüşse, o bir kahramandır. Bunu bir gün oğluna söylemelisin,' dedi Archie şiddetle.

"Ona ne söyleyeceğime henüz karar vermedim.

"Yani şimdi çocuk bakımı konusunda çok bilgilisin ve ...

Archie'nin sözleri havada asılı kaldı ve Flora nereye doğru gittiklerinin farkındaydı.

"Louise şu anda nerede?" diye sordu.

"Sarah, High Weald'da onunla ilgileniyor. Ve eğer yapamayacağını hissedersen ... değişen koşullarınız nedeniyle Louise'e bakmak için taşınmayı düşünüyorsanız, Sarah'nın da yardımıyla kızıma hem annelik hem de babalık yapmak için elimden geleni yapacağım.

'Ama bu teklifi kabul etsem bile, Teddy ne olacak? Onu High Weald kreşine kabul eder misiniz? Eğer çocuğumu kabul edemeyeceğinizi düşünüyorsanız, o zaman size şunu söylemeliyim ki ben de hiçbir şekilde koşullar gelmeyi kabul ediyor.'

'Flora, görmüyor musun? Daha mükemmel olamazdı! Louise'in bir oyun arkadaşı, hem de bir erkek kardeşi olacaktı. Birlikte büyüyeceklerdi.

..!

İşte o zaman Archie'nin gözlerindeki çaresizliği gördü. Kızı için mi, ölen karısı için mi, yoksa kendisi için mi, bilemiyordu.

"Onu tutabilir miyim?" diye sordu aniden.

"Elbette. Flora Teddy'yi kaldırdı ve Archie'nin açık kollarına bıraktı. 'O

kocaman mavi gözleri ve sarı saçlarıyla ne kadar yakışıklı bir çocuk.

İronik bir şekilde, Louise ailemin benim tarafına çekmiş ve esmer. Teddy daha çok Aurelia'ya benziyor. Merhaba eski dostum,' diye mırıldanarak parmağını ona doğru uzattı ve Teddy parmağını minik yumruğuyla sıkıca kavradı. "Bence sen ve ben çok iyi anlaşıyoruz.

Flora ayağa kalktı, sanki henüz vermeye vakti olmayan bir karara zorlanıyormuş gibi hissediyordu. Teddy'yi tekrar kollarına alarak, "Korkarım artık gitmenizi istiyorum," dedi. 'Size hemen bir cevap veremem. Burada ne kadar boş bir varlığım olduğunu düşünürseniz düşünün, feda etmem gereken çok şey var. Bir çiftlik işletiyorum; birçok hayvan bana bağımlı. Ve yalnızlık anlarına rağmen evimi ve hayatımın büyük bir kısmını seviyorum, özellikle de artık harika bir yoldaşım olduğu için. Benden tüm bunlardan ikinci bir bakış bile atmadan vazgeçmemi istiyorsunuz.

'Bencilliğim için beni affet Flora. Kalbimi her zaman koluma taktığımı biliyorsun ve sırf ideal bir çözüm varmış gibi görüldüğü için senin için öyle olmayabileceğini kabul ediyorum.

'Beni görmeye geldiğiniz için teşekkür ederim. Kararımı size yazacağım. 'Her ne kadar sabırsızlıkla bekleyecek olsam da, kararını vermek için istediğin kadar zaman ayırmalısın.

ihtiyacım var.'

Ön kapıya doğru yürüdüler ve Flora kapıyı açtı. "Hoşça kal, Archie.

'Ayrılmadan önce bir kez daha belirtmek isterim ki varlığınızı kabul ediyorum.

High Weald'da istediğin şartlarda. Ve ben

aramızda herhangi bir ilişki olacağını sanmıyorum. Yine de sana olan aşkımın devam ettiğini söylemek isterim. Bu beni ne kadar suçlu hissettirse de, elimde değil. Bu sadece benim bir parçam. Ama tüm bu karmaşadaki en önemli kişi annesiz çocuğum. Şimdi istediğinizi yapacağım ve sizi yalnız bırakacağım. Güle güle.

Archie patikada yürürken, Flora ilk kez onun belirgin bir topallaması olduğunu fark etti.

Sonraki iki gün boyunca kız kardeşinin mektubunu okudu ve tekrar okudu. Teddy'yi tepelere doğru yürüyüşe çıkardı, bir ağacın gölgesinde uzanırken burnunu gıdıklayan otlara, tepesinde süzülen tarla kuşlarına ve göklerin kendisine tavsiye ve rehberlik istedi.

Onlar da bu soru karşısında en az kendi ruhu kadar sessiz kaldılar. Sonunda, yorgun zihni bir çözüm için umutsuzca çırpınırken, Teddy'yi askısına bağladı ve en iyi arkadaşı ve danışmanını ziyaret etmek için patikadan aşağı yürüdü.

Bahçede birlikte oturup çay içerken Beatrix, "Vay, vay," dedi. Flora hayatının en yeni bölümünü anlatırken hiç ara vermeden onu dinlemişti. 'Söylemeliyim ki, drama çekmek için doğuştan gelen bir kapasiteniz var gibi görünüyor. Ama zaten geçmişiniz başından beri sıra dışıydı. Öncelikle, zavallı kız kardeşinizi kaybettiğiniz için size başsağlığı dilemeliyim. Çok gençsiniz ve bana okuduğunuz mektuba bakılırsa çok cömertsiniz. Ve akıllıca olduğunu da eklemeliyim.

"Ne demek istiyorsunuz?

'Kocasına ve sevdiği kız kardeşine veda hediyesinin ikinizi yeniden bir araya getirmenin bir yolunu bulmak olduğunu elbette görebiliyorsunuz. Geçmişte bana anlattıklarınızdan, aranızdaki karşılıklı duygunun her zaman tamamen farkında olduğunu anlıyorum. Ve aynı zamanda, sevgili kızının yaşlı bir hemşireyle büyümesi yerine ona uygun bir anne vermesini sağlayacaktı. Üçünüze de hak ettiğinizi düşündüğü mutluluğu vermek istediğini göremiyor musunuz?

"Evet. Ama gitmeye karar versem bile, insanlar ne düşünür?

"Sanki sen ya da ben bunu hiç önemsemişiz gibi! Beatrix güldü. 'Ve ölen annenin evde kalmış kız kardeşinin yeğenine bakmak için gelmesinden daha doğal ne olabilir? Tek bir kaşın bile kalkmayacağını garanti ederim.

"Peki ya ?"

"Archie ve sen ilişkinize devam ederseniz? Beatrix onun yerine tamamladı. "Yine, yeterli bir zaman geçtikten sonra, savaştan bir kahraman olarak dönen ve trajik bir kayıp daha yaşayan annesiz çocuk ve zavallı dul için herkesin memnun olacağını düşünüyorum.

'Ya Archie'nin kendisi? Suçluluk duygusu görüşünü bulandırmadan bana bakmaya nasıl katlanabiliyor merak ediyorum.

'Flora, bu dünyada geçirdiğim uzun yıllar boyunca öğrendiğim bir şey varsa o da insanın geriye değil ileriye bakması gerektiğidir. Ve sana garanti ederim ki Lord Vaughan savaşta onu bu konuda ikna edecek kadar ölüm ve yıkım gördü. Kız kardeşinizin mektubunda dediği gibi, kimi seveceğimizi seçemeyiz. O böyle bir gelecek için karısının onayını almakla kalmamış, bunu olumlu bir şekilde teşvik etmiştir. Ne sır kaldı, ne de suçlu hissedecek bir şey. Bildiğiniz gibi pragmatist biriyim, ne yazık ki ölümler gitti ve

Suçluluk duygusuyla yanlış bir karar vermenin anlamı yok. "Yani, High Weald'a gitmemiz gerektiğini mi düşünüyorsun?"

'Flora, canım, gitmeniz gerektiği çok açık. Sevgisiz bir insan, susuz bir gül goncasına benzer. Bir süre hayatta kalır ama asla tam çiçek açamaz. Ve sen de onu sevdiğini inkar edemezsin.

'Hayır, yapamam. Ben istiyorum. Flora bu sözleri ilk kez dile getirdi.

"Ve onun da seni hâlâ sevdiğini söylüyorsun. Bence bu pek çok açıdan tesadüfî. Louise'in bir anneye, Teddy'nin de bir babaya ihtiyacı var. Tek üzüntüm seni bir komşu olarak kaybedecek olmam.

"Seni çok özleyeceğim, Beatrix. Hayvanlarımı ve sevgili göllerimi de.

'Eh, her zaman bir yerlerde fedakârlık yapmak gerekir. Eğer satmak isterseniz Wynbrigg Çiftliği'ni sizden satın almaktan mutluluk duyarım.

Arazi portföyüm hızla artıyor. Kısa bir süre önce vasiyetimi açıkladım ve ben öldükten sonra, arazi Ulusal Güvenliğe geri verilmek üzere ve sonsuza dek muhafaza edilmesine karar verilmiştir. Ama sizin bilmeceye geri dönelim. Kararınız üzerinde çok uzun süre durmamanız dışında size yardımcı olacak başka bir şey söyleyemem. İnsanın koşullarını daha iyiye doğru değiştirmekten vazgeçmesi çok kolaydır. Özellikle de bu sizi korkutuyorsa. Unutmayın ki geçen her gün, geleceğiniz için kaybedilen bir gün daha demektir. Şimdi, korkarım ki gitmeliyim. Amerika'daki genç okurlarımdan sevgili küçük Johnny Town-Mouse ile ilgili yeni bir mektup aldım. Çocukların her birine şahsen cevap vermeyi çok isterim.

"Elbette. Flora ayağa kalktı ve bir ağacın altında uzanmış, üzerinde öten kuşlara cıvıldaayan Teddy'yi almaya gitti. "Her şey için teşekkürler, Beatrix. Sen olmasaydın nerede olurdu bilmiyorum. Arkadaşının yanında olmadığı bir hayatı düşünürken boğazında bir yumru hissetti.

Ve o anda, kararını verdiğini biliyordu.

Flora, babası Kral'ın ölümünden beri İngiltere'nin güneyine gitmemiştir. High Weald'ın giriş salonuna adımını attığında, bir anı dalgası tarafından saldırıya uğradı ve aynı zamanda uzun zamandır hafızasında yükseltilmiş olan evin ve arazinin durumunu görünce şok oldu. Archie ona bir zamanların büyülü bahçelerini gezdirirken, yanında topallayarak ilerlerken aralarındaki mesafeyi korumaya dikkat ederek, buraya son gelişinden bu yana ortaya çıkan vahşi doğayı fark etti.

"Bildiğiniz gibi Vaughan ailesi mali konularda her zaman zorluk çekmiştir," dedi Archie acımasızca. 'Ben uzaktayken ve köyün genç erkekleri Fransa'da savaşıırken Aurelia'nın malikaneyi ayakta tutması zordu. Özellikle de annem savaş başladıktan sadece birkaç ay sonra öldüğü için.

Üst kattaki çocuk odasında Sarah onu sevinçle ve gözyaşlarıyla karşıladı.

"Çok trajik," diye burnunu çekerek Flora'yı beşiğe götürdü. yeğenine. 'Bunca zaman sonra Aurelia hep arzuladığı bebeğe kavuştu ama onu görmek için burada değil. O da çok güzel, tıpkı annesi gibi nazik bir doğası var.

Flora Louise'i kollarının arasına aldı ve anında koruyucu bir sevgi dalgasının onu sardığını hissetti.

"Merhaba ufaklık," diye mırıldandı, bebek kucağında sakın sakın yatarken. O anda Teddy, belki de Flora'nın dikkatinin başka yerde olduğunu hissederek, seyahat sepetinden çığlık atmaya başladı. Sarah onu kollarının arasına aldı.

"Çok güçlü bir çocuk," dedi. 'Lord Vaughan bana ailesinin ölümüyle ilgili her şeyi anlattı. Onu yanınıza alarak ikinizin de yaptığı çok cömertçe bir şey, Bayan Flora, gerçekten. Kız kardeşinizin de bunu onaylayacağını biliyorum.

İlk iki hafta Flora'nın zamanının çoğu bebeklerle geçti, Teddy onun ilgisinin aslan payını talep etti. Sarah'nın yanında

Onu destekleyen Flora, Teddy'yi Louise ile birlikte geceleri çocuk odasına yerleştirmiş, onu yatağına almaya devam etmek istememişti. Flora dışarıda volta atarken Teddy öfkeden ıgık ıgık ıgık ıgık bağıırıyordu, ta ki bir akşam Sarah gece vardiyasını devralacağını söyleyene kadar. Flora minnetle yatağına yatmış ve ertesı sabah haftalardır ilk kez rahatsız edilmeden geçirdiğı bir gecenin ardından uyanmıştı. Teddy'nin gece ölüp ölmediğini merak ederek panik içinde çocuk odasına koştuğunda, Sarah'yı pencerenin yanındaki sandalyede örgü örerken gördü.

"Günaydın Bayan Flora," dedi Sarah'nın Teddy'nin beşiğıne doğıru koşup beşiğı boş bulmasını izlerken.

"Nerede o?" diye sordu Flora.

"şuraya bak. Sarah Louise'in beşiğini işaret etti.

Teddy oradaydı, minik kafasını Louise'inkine yaslamıştı, ikisi de mışıl mışıl uyuyordu.

"Sanırım sadece arkadaşlığı seviyor," dedi Sarah. "Ağlamaya başladı ve ben de onu Louise ile birlikte beşiğı koydum. O zamandan beri ikisinden de bir ses duymadım.

"Sarah, sen bir harikasın," dedi Flora rahatlayarak.

"Aurelia geceleri üzöldüğünde ona yaptığım tek şey buydu. Onu senin yanına koydum. İkiz gibi görünöyorlar, ikisi de aynı yaştalar.

"Evet, öyle görünöyorlar," diye onayladı Flora.

Archie daha sonra kızına günaydın demek için kreşe geldi ve beşikteki iki bebeğı gözlemledi.

"Çok huzurlu," dedi. "Belki de her şey olması gerektiğı gibiydi. Flora'nın omzuna hafifçe dokunarak odadan ıktı.

Sarah bebek odasında daha fazla görev üstlenmeye başladığında, Flora kendine ayıracak zaman buldu. Göller'de şafaktan gün batımına kadar dışarıda olmaya alışkın olan Flora, yaz havasının tadını çıkarmak için tarlalarda ve bahçelerde sabah yürüyüşlerine çıkmaya başladı; tek dileğı, güzelliğı yabani otlar tarafından boğulan ve gizlenen içek tarhlarında ellerini kirletebilmektı.

Ama bahçeler Archie'nin bölgesiydi, onun değıl. şimdiye kadar ikisi Aurelia'ya duydukları sayğıdan dolayı kendi alanlarına çekilmek konusunda sessiz ve zımnı bir anlaşma yapmışlardı - bahçenin büyüklüğü düşünöldüğünde hiç de zor olmayan bir görevdi bu.

ev. Geceleri birlikte yemek yiyorlardı, yemekleri Archie'nin teklif ettiği cüzi miktarı kabul eden tek kişi olan yaşlı bir kadın tarafından kötü bir şekilde pişiriliyordu.

Yemek odasında otururken çocukların durumunu ayrıntılı bir şekilde tartışıyorlardı - aralarında söylenmemiş çok şey kalsa da sessizlikleri dolduran tarafsız bir sohbet konusu. Flora, puding servis edildikten hemen sonra mazeret bildirir ve kendini yatağa atardı.

Elbette yorgun *değildi*. Archie ile geçirdiği birkaç saniye bile sinir uçlarının karıncalanmasına neden oluyordu. Ve sıcak Ağustos gecelerinde, penceresi en ufak bir esintiyi içeri almak için açıkken, Teddy'yi bile özliyordu. Uyanır ve çığlık atardı - en azından şafağa kadar aklından çıkmayan kirli düşüncelerin monotonluğunu kırardı.

Ancak Eylül ayı yaklaştıkça, doğanın -özellikle de kontrol edilen türün- kışı atlatabilmesi için ilgiye ihtiyacı vardı, Flora Archie ile yüzleşmeye karar verdi. Onu meyve bahçesinde, bir el arabasını erik ağaçlarından topladığı rüzgârla doldururken buldu.

"Merhaba," dedi Archie,
neredeyse utangaç bir sesle.

"Merhaba.

"Çocuklarla her şey yolunda mı?" "Mükemmel.

Öğleden sonra uykusundalar.

"Güzel. Birbirlerine eşlik etmeleri harika. Evet, öyle. Archie,
konuşabilir miyiz?

Elbette. Bir sorun mu var?"

'Hayır, hiç de değil. Ben sadece ... şey, eğer burada High Weald'da kalacaksam ve burası benim de evim olacaksa Ben de katkıda bulunmak isterim.

"Flora, zaten yapıyorsun.

"Yani, finansal bir katkı. Mülkün fon yatırımına ihtiyacı var ve babamın mirası ve Wynbrigg Çiftliği'nin satışı sayesinde bu fonlara sahibim.

'Teklifiniz için teşekkür ederim, ancak ailenizin High Weald'ın dipsiz kuyusuna zaten katkıda bulunduğunu unutmamalısınız.

Esthwaite Malikanesi. Belki de malikaneyi geliştirmek bir yana, sadece işletmenin bile ne kadar masraflı olduğunun farkında değilsinizdir.

'Peki, en azından bahçelerde ücretsiz olarak kendi hizmetlerimi sunabilirim? Ve belki de bize yardımcı olması için birkaç genç adam çalıştırabilirim?

Archie karanlık bir sesle, "Tabii hâlâ hayatta olan birilerini bulabilirsen," diye mırıldandı. "Artık eskisi gibi olmadığımın farkındayım. Bacağını gösterdi.

"Denemek isterim, çünkü kış gelmeden bir şeyler yapmazsak buradaki çalışmalarınız boşa gidecek. Ve bu beni meşgul edecek. Sarah gün geçtikçe kreşe yaptığım sürekli ziyaretlerden daha da rahatsız oluyor.

"O halde bana verebileceğiniz her türlü yardım için minnettar olurum. Ona gülümsedi. "Teşekkür ederim.

Eylül ayının geri kalanında ikisi birlikte her gün duvarlarla çevrili bahçede çalıştılar. Flora ayrıca köyde temizlik işlerine yardım etmekten memnun olacak birkaç eski asker bulmayı da başarmıştı.

Flora, Sarah'nın kendisi için diktiği daha hanım hanımcık bahçe kıyafetleriyle kendi ortamına döndüğünde kendini daha sakin hissediyordu. Bugünlerde, akşam yemeğindeki gergin sohbet yerine, ikisi budama ve yabancı otları ayıklama konularını tartışıyor ve tohum kataloglarını inceliyorlardı. Ve kahkaha sesleri High Weald'ın duvarlarından içeri sızmaya başladı.

Bazen öğleden sonraları Flora, onlar çalışırken Teddy ve Louise yan yana mışıl mışıl uyurken bebek arabasını devasa porsuk ağacının altına koyardı.

Archie ılık bir Eylül öğleden sonrasında bebeklere bakarken, "Gerçekten ikiz gibiler," dedi. "Buna kim inanabilirdi ki?"

Kim inanabilirdi? Flora o gece, bahçede geçirdiği zor bir günün yorgunluğuyla yatağına uzanırken düşündü. Duygularını bastırmaya daha ne kadar devam edebileceğini merak etse de, en azından uyumasına yardımcı oluyordu. Harcama

Archie ile daha fazla zaman geçirdikçe savaşın onu nasıl değiştirdiğini acı bir şekilde fark ediyordu. Sevdiği o coşkulu genç adam olgunlaşmış, düşünceli ve tefekkür eden bir yetiškine dönüşmüştü. Sık sık Archie'nin uzaklaştığını, gözlerinin hüznle dolduğunu fark ediyordu, belki de yaşadığı acıların bir anısını yeniden yaşıyordu. Ve başkalarının da acı çekmesini izlerdi.

Archie'nin eski kibrini yok eden yeni bir kırılganlığı vardı. Ve bu da onu ona daha çok sevdiriyordu. Son birkaç hafta boyunca ona karşı kusursuz davranmıştı ve Flora son zamanlarda onun kendisini hâlâ sevdiğini söylediği gerçeğini rüyasında görüp görmediğini merak etmişti.

Üstelik hâlâ Aurelia'nın ölümünün High Weald'ın üzerine düşürdüğü gölgede yürüyorlardı. Mektupta ne yazarsa yazsın, Flora sık sık bu gölgenin dağılıp dağılmayacağını düşünüyordu.

Geceler bastırmaya başladı ve kış ayazı gelmeden önce işi bitirmek isteyen Archie ve Flora fenerlerin ışığında bahçelerde çalışmaya başladılar.

Archie soğuk bir Ekim akşamı, Flora'nın da görebildiği gibi, ayakta durmak için kendini zorlayarak, "Bu gece tamamım," dedi. Archie'nin bir sigara yakışını izledi - savaştan kalma bir alışkanlıktı bu - ve porsuk ağacına doğru yürüdü.

'Sen içeri gir. Ben burada bitiririm,' diye önerdi.

Archie, "Fenerlerin ışığı ve havanın serinliği bana seni burada öptüğüm o geceyi hatırlatıyor," dedi.

"Hatırlatmayın bana," diye mırıldandı

Flora. "Öpücüğü mü, yoksa koşulları mı?"

"Hangisi olduğunu çok iyi biliyorsun, Archie. Flora çiçek tarhına geri döndü.

"Evet.

Bir duraklama oldu.

"Keşke seni tekrar öpebilseydim, Flora.

'I . . .'

Omzuna ani bir dokunuşla adamın arkasına geçtiğini fark etti. Elini tuttu ve onu ayağa kaldırdı, sonra da yüzünü ona çevirdi. "Yapabilir miyim? Aşk asla yanlış değildir, sevgili Flora, yanlış olan sadece zamanlamadır. Ve bu sefer mükemmel,' diye mırıldandı.

Flora ona baktı, bir cevap bulmaya çalışıyordu ama daha bulamadan adamın dudakları onunkilerin üzerindeydi. Kolları onu daha da yakınına çekerken, onu öpmemek için tüm sebepler aklından uçup gitti.

Bundan sonra, Archie onunla bir an önce evlenmeye hevesli olmasına rağmen, ikisi de ilişkilerini evin geri kalanından gizli tutarak garip bir ev hayatına yerleştiler.

"Şimdiden çok zaman kaybettik," diye yalvardı ama Flora kararlı durdu.

"Herhangi bir nişan duyurusu yapmadan önce en az bir yıl beklemeliyiz," dedi ona. "Bunu yaptığımızda muhalif ya da dedikoducu istemiyorum.

"Tanrım, Flora," - Archie onu kollarına aldı; şu anda serada Flora'nın daha çok düşündüğü buluşmaları ayarlamaya indirgenmişlerdi.

"Neden bu kadar önemsiyorsun? Ben malikânenin lorduyum ve eğer istediğimi yaparsam, bir yıl içinde benim leydim olacaksın. Ve seni uyarıyorum, ne yaparsak yapalım dedikodu olacak.

"O zaman Aurelia'nın hatırası için bekleyeceğiz," diye karşı çıktı.

Sonunda Flora, Archie'yi mirasının bir kısmını evi ve araziyi ihtiyaç duyduğu yardımla doldurmak için kullanmasına izin vermeye ikna etti. Personel işe alınıp inşaatçılar çatıyı onarmak, rutubeti gidermek ve odaları aydınlatmak için duvar kâğıtları döşemek üzere evin içinde gezinirken, sonunda Beatrix'in hayatında neyin eksik olduğunu anladı. İçinde yaşadıkları kaosa rağmen, Flora kendini hiç olmadığı kadar mutlu hissediyordu, her ne kadar ilişkilerinin gerçek doğasını kimse bilmesede de.

'Sevgilim, sana itiraf etmem gereken bir şey var. İstersen bir sürpriz olsun,' dedi Archie bir akşam yemekte. "Geçenlerde Louise'in doğumunu henüz kaydettirmediğimi hatırladım. Kayıt memuru çok yardımcı oldu ve Aurelia'nın ölümünün travmatik koşulları göz önüne alındığında, para cezasından kurtulmama bile izin verdi.

kayıttan kırk iki gün sonra ayrılmakla gelir. *Ve ...*' Archie derin bir nefes alarak devam etti, 'ben oradayken, işleri açıklığa kavuşturmak için, Teddy'nin doğumunu Louise'in doğduğu tarihte kaydettirmeye karar verdim. Teddy artık güvende hayatım ve bizden asla alınamaz. Tüm niyet ve amaçlar doğrultusunda, o benim oğlum ve Louise'in ikizi.

"Ama ... Şaşkın Flora, Archie'nin kara gözlerine baktı. 'Artık onun yasal annesi olamam! Ve sen resmi bir belgede yalan söyledin!

'Tanrım, sevgilim, aşkın dürüst olmayan hiçbir yanı yoktur. Heyecanlanacağını düşünmüştüm! Özellikle Teddy'nin kökeni düşünüldüğünde, bir çocuğu evlat edinmek için tamamlanması gereken tüm o korkunç evrak işlerinden kurtulduk. Ve artık bebeklerimiz gerçekten ikiz olduklarına inanarak büyüyebilirler.

"Peki ya Sarah? Ya doktor? Flora Archie'nin aklını kaçırpıp kaçırmadığını merak etti. "İkisi de gerçeği biliyor.

"Sarah'ya çoktan söyledim ve ne yapmaya karar verdiğim konusunda fikrini sordum. Teddy'yi güvende tutmanın en kolay yolunun bu olduğunu kabul etti. Doktora gelince

doğuma katılan kişi, o zamandan beri Galler'de başka bir muayenehaneye geçmiştir.

'Tanrım, Archie, keşke böyle büyük bir karar için *benim* fikrimi sorsaydın.

'Bunu bir emrivaki olarak sunmanın en iyisi olduğunu düşündüm, çünkü senin dürüst kalbini ve aklını biliyorum. Ve beni bundan vazgeçirebileceğinizi düşündüm. Lütfen unutmayın, unvanımı ve mülkümü Teddy'ye bir tabak içinde teslim eden *benim*. Bir gün Lakeland'lı bir çobanın oğlu yeni Lord Vaughan olacak. Archie acımasızca gülümsedi. "Ve siperlerde ölen bir adamı onurlandırmak için oğlunu lord yapmaktan daha iyi bir yol düşünemiyorum.

Flora sessiz kaldı, sonunda Archie'nin mantığını anlamıştı. Bu kadar çok kişi ölmüşken hayatta kaldığı için duyduğu suçluluğun giderek daha fazla farkına varıyordu. Bu onun kaybedilen tüm hayatların kefareti için verdiği hediyeydi. Ve bunu Teddy'ye vermişti.

Söyleyebileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu. Olan olmuştu. İyi ya da kötü. Ve Flora artık bu aldatmacada kendisinin de suçlu olduğunu fark etmişti.

Archie ve Flora nihayet bir sonraki sonbaharda, 1920'de nişanlandıklarını açıkladılar ve üç ay sonra Noel'de evlenmeyi planlıyorlardı.

Archie'nin uzun uğraşları ve nazik ikna çabalarından sonra Flora, Rose'u düğüne davet etmeye karar vermişti. Rose kısa bir süre önce Hindistan'dan dönmüş, kocasının ölümünden sonra bir kuzeninin yanında kalmaya gitmişti. Eve döndüğünde Highlands'deki evi satmış ve Londra'da Albemarle Caddesi'nde şık bir daire kiralamıştı. Düğün davetiyesini aldıktan sonra kızına mektup yazmış ve Flora'ya kendisini ziyaret etmesi için yalvarmıştı. Ve orada Rose ağlamış, Flora'nın aldatılması ve geçirdiği zor çocukluk dönemi için ondan özür dilemişti. Ve daha sonra Flora'ya destek olmadığı için.

Kral ölmüştü.

'Tıpkı Bayan Keppel gibi benim de uzak durmam gerektiğini anlıyorsunuz değil mi? Sizinle herhangi bir temasta bulunmam, zaten şüphe altında olduğunuzu göz önüne alırsak, Alistair'in duruma yönelik sürekli acımasızlığından bahsetmiyorum bile Bunun en iyisi olduğunu düşündüm. Ayrıca, seni tekrar görmekten korkuyordum, o korkunç söyleyebileceğin şeyler. Beni affedebilir misin?'

Ve sonunda Flora onu affetmişti - o mutlu haliyle herkesi her şeyi affedebilirdi. En azından ikisi Aurelia'nın kaybından duydukları acıyı paylaşabilmişlerdi.

"İki ay sonrasına kadar öldüğünü bile bilmiyordum. Poona'daki posta çok güvenilmez," dedi Rose. "Kendi kızımın cenazesine bile katılamadım.

Annesi başlangıçta Archie'nin Aurelia'nın ölümünü bildiren mektupta sadece Louise'den bahsetmiş olmasını sorgulamış olsa da, o sırada yaşadığı üzüntü nedeniyle bunu bir dikkatsizlik olarak değerlendirmişti. Rose düğün kutlamalarına geldiğinde ve 'ikizleri' High Weald'da emeklerken ve birlikte oynarken gördüğünde, kalan tüm şüpheler silinip gitmişti.

"Sevgili Teddy annesine çok benziyor," diye yorumladı Rose, Teddy onun dizine otururken gözyaşlarını silerken, masum mavi gözleri Flora'ya da kız kardeşininkileri hatırlatıyordu.

"Kimin aklına gelirdi ki? Rose, Flora'nın evlendiği gün krem rengi gelinliğini giymesine yardım ederken mırıldanmıştı. 'Hepimiz Archie Vaughan'dan nefret ettiğini sanırdık. Eminim Aurelia o zamandan beri olanları görseydi çok mutlu olurdu. Bebekleri senin gözetiminde büyüyor.

Düğün, Flora'nın en son yeni kocasının kız kardeşiyle evlenişini izlediği eski kilisede yapıldı. Aurelia'ya saygıdan dolayı küçük ama samimi bir törendi. Ve Archie'nin gözlerindeki bakış sonunda

Parmağındaki yüzüğü sonsuza dek yanında taşıyacaktı. "Seni her zaman seveceğim," diye nefes aldı onu öperken.

"Ben de seni seviyorum.

Flora, Büyük Savaş'ın vücudunda yarattığı hasarı ancak düğün gecesi görebildi. Her iki bacağında da, kaza yaptığı Bristol 22'nin neden olduğu yanıklar yüzünden yara izleri vardı. Hayatta kalmak için mücadele etmişti. Kendisini yanan enkazdan kurtarmış, ancak yardımcı pilotu birkaç dakika sonra uçak alevler içinde kaldığında hayatını kaybetmişti.

Flora onu sadece cesareti ve yiğitliği için daha çok sevebilirdi, çünkü Archie onunla ilk kez nazikçe sevişiyordu.

Evliliklerinin ilk yılında Flora sık sık Archie yanındayken hissettiği mutluluğu bedeninin kaldırıp kaldıramayacağını, Teddy ve

Louise, pozitiflik ve sevgiyle dolu bir High Weald'da büyüyordu.

Louise tıpkı annesi gibi nazik ve tatlıydı, ancak babasının keskin zekasını ve doğal otorite havasını da miras almıştı. Ve Teddy'nin daha dengesiz doğasına rağmen Louise, kendisinin ve diğer herkesin ikizi olduğuna inandığı bu çocuğa sadece tahammül etmekle kalmamış, ona tapmış ve onu savunmuştur.

Archie bir akşam yemekte Flora'ya iki yaşındaki Teddy'yi nasıl ahıra götürdüğünü ve atına bindirdiğini anlattı.

"Biliyor musun, koşmaya başladığımızda bile bir kez bile ağlamadı. Sürekli bağıırıyordu, "Daha fazla, baba! Daha fazla!" Archie gururla söyledi.

Flora ikisi arasındaki bağıın büyüdüğünü ve derinleştğini görmekten mutluydu. Ve belki de Archie'nin Teddy'nin gerçek doğumu hakkında yalan söyleme kararının doğru bir karar olduğunu düşündü.

Vaughan ailesi, güzel evlerinin cennetinde savaşlar arasındaki altın yılların tadını çıkarmak için yerleşti. 'İkizler' büyüdü ve gelişti, aralarındaki yakınlık evdeki herkes ve ziyarete gelen herkes tarafından takdir edildi.

Ancak on yaşına geldiklerinde, Flora'nın kan bağı olan anneleri olduğu konusunda yalan söylemekten duyduğu rahatsızlık ona fazla gelmeye başladı.

Archie'ye umutsuzca, "Kendimi sahtekar gibi hissediyorum," dedi. 'Louise en azından Aurelia'nın onun gerçek annesi olduğunu bilmeli. Ayrıca, köyden biri büyüdükçe ondan mutlaka söz edecektir. Ama bu Teddy'ye kendi annesi hakkında yalan söylememiz gerektiği anlamına geliyor.

"Daha önce de birçok kez konuştuğumuz gibi, bu onun güvenliği ve burada bizimle rahat etmesi için ödenecek küçük bir bedel değil mi? Archie karşı çıktı. "Yine de katılıyorum: Onlara Aurelia'dan bahsetmeliyiz.

Birkaç gün sonra Teddy ve Louise el ele salonda belirdiler, banyodan yeni çıkmış küçük meleklerle benziyorlardı. Flora ve Archie onları oturtup gerçek annelerini anlattılar, Teddy'nin güven dolu yüz ifadesine bakarken Flora'nın yüreği burkuldu. Her iki çocuğu da şaşkın ve kararsız görünüyordu.

"Size hala "Anne" diyebilir miyiz? Louise çekingen bir tavırla sordu, koyu kahverengi gözleri Flora'ya sabitlenmişti.

"Elbette diyebilirsiniz, hayatım.

"Çünkü sen her zaman bizim annemiz oldun," diye ekledi Teddy, kendi gözleri de yaşlarla dolmuştu.

"Evet, öyleyim. Flora ikisini de kendine çekti. "Ve sizi her zaman seveceğim ve ikinize de bakacağım, söz veriyorum.

Teddy erkekliğe adım attığında, Archie ona kır uğraşları hakkında bildiği her şeyi öğretti. Teddy, Göller'in bir çocuğu olarak, onlara bir ördeğin suya alışması gibi alışmıştı. Ama on üç yaşına geldiğinde Archie, Teddy'nin onun izinden gitmesinde ısrar etti.

ve - Flora ve Louise'in hararetli isteklerine rağmen - onu yakınlardaki bir yatılı okul olan Charterhouse'a gönderdi. Teddy orada akademiye ve böyle bir kurumun ısrar ettiği rutine karşı isyan etmeye başladı. Flora Archie'ye Teddy'nin en çok açık havada mutlu olduğunu, diyar diyar dolaşmanın onun kanında olduğunu anlatmaya çalıştı ama Teddy bunu kabul etmedi.

"Kendi sınıfındaki her gencin yaptığını yapmalı ve nasıl bir beyefendi olunacağını öğrenmeli," diye ısrar etmişti.

Teddy'nin mutsuzluğu ve devam eden isyanı Flora'nın başındaki tek belaydı. High Weald'daki herkes gibi Archie'nin de Teddy'nin gerçekte kim olduğunu unuttuğunu biliyordu.

*Aralık 1943**BEATRIX ÖLDÜ!*

Leydi Flora Vaughan artık günlüğündeki sayfayı göremiyordu, mürekkepli kalemını yere bıraktı ve ağlamaya başladı. Telgraf sadece birkaç saat önce gelmişti ve savaşın tüm o yenilenen ölüm ve yıkımının ve High Weald köylülerine düzenli olarak gelen telgrafların arasında kendisinin de bir telgraf aldığına inanamıyordu.

"Benim sevgili, en sevgili arkadaşım... Doğanın böyle bir gücünün - kadın, yazar ve tanıdığı en nazik, en zeki insan - sevgili tepelerinde bir daha asla yürüyemeyecek olması neredeyse akıl almaz görünüyordu.

"Sevgilim, ne oldu?

Archie telgrafı okumak için onun üzerine eğildi. "Çok üzgünüm. Sizin için ne ifade ettiğini biliyorum.

'Bizim için ne ifade ettiğini. Beni buraya, sana ve Louise'e gelmeye teşvik eden Beatrix'ti. Teddy'yi kapıma getirdiğinden bahsetmiyorum bile.

"Evet, bu korkunç bir kayıp. Bugün sizinle kalmamı ister misiniz? Bir toplantı için Hava Bakanlığı'na gitmem gerekiyor ama her zaman iptal edebilirim.

"Hayır. Flora omzunu sıkan eli öptü. "Beatrix'in her zaman dediği gibi, biri öldüğünde hayat devam etmeli. Ama teklifin için teşekkür ederim. Bu akşam yemeğe gelecek misin?

"Umarım gelirim. Şu anda trenler berbat. Archie karısının yanağına şefkatli bir öpücük kondurdu. "Bana ihtiyacın olursa nerede olduğumu biliyorsun.

"Teddy seni istasyona mı götürüyor?

Archie aniden, "Arabayı kendim kullanacağım," dedi. "Sonra görüşürüz, sevgilim.

Çalışma odasından çıktı ve Flora ikisinin yeniden inşa ettiği duvarlarla çevrili bahçeye baktı. Şu anda kalın bir don tabakası bahçenin ihtişamını örtüyor ve ona otuz dört yıl önce Archie'nin onu porsuk ağacının altında öptüğü o Aralık gününü hatırlatıyordu. Şimdi hem Louise hem de Teddy, Archie'yle o zamanki yaşlarından daha büyüktüler. Ve bir Noel daha yaklaşıyordu.

Bugün yas tutmaya pek vakti olmadığını bilen Flora, ölen arkadaşı için küçük bir dua ettikten sonra yapılacaklar listesine baktı. Saat beşte, Noel öncesi kutlamalar Kara Kızları için bir partiyle başlayacaktı ve Bayan Tanit'in taze yapılmış kıymalı turtalarla birlikte ev yapımı elma şarabını hazırlamasına yardım edecekti. Flora, bir yıl önce savaşa giden erkeklerin yerine gelen ve High Weald arazisinde çok sıkı çalışan kızların eğlenceli bir akşam geçirmesini istiyordu. Yarın sabah erkenden özel olarak kiralanan bir otobüsle yola çıkacaklar ve Noel için ailelerinin yanına döneceklerdi.

Ve sonra, Noel arifesinde, annesi bayramı High Weald'da geçirmek üzere gelecekti. Flora annesiyle olan ilişkisinin nasıl değiştiğine hayret ediyordu. Rose, High Weald'da hoş karşılanan bir misafirdi ve Londra'daki karne uygulaması sertleştiğinden beri daha düzenli bir misafirdi. Flora yumurtlayan tavuklar için Tanrı'ya şükreliyordu, her ne kadar en şişman tavuk bu akşam kümeden kaybolacak olsa da. Zamanla ailesinin et talebine boyun eğmek zorunda kalmıştı ve 'Dottie' bu yılın kurbanıydı.

Moralini düzeltmek için, ailesinin savaş sırasında diğer aileler gibi acı çekmemiş olmasına şükretti; sevdiği erkeklerden hiçbiri savaşımaya gitmemişti: Archie Birinci Dünya Savaşı'nda çürüğe çıkarıldığı ve askere yazılmak için çok yaşlı olduğu için, Teddy ise düztabanlılığının gülünç mucizesi yüzünden. Flora bu durumun onu bir asker olarak nasıl engelleyebileceğini hâlâ bilmiyordu, özellikle de ayakları üzerinde çok enerjik olduğu için, ama umurunda da değildi. Bu durum oğlunu olası bir ölümden kurtarmıştı.

Bu haber Archie'yi biraz endişelendirmişti - ne de olsa köyün genç beyinin örnek olması gerekiyordu - ama bu Teddy'nin suçu değildi ve evden olabildiğince aktif bir rol oynayacağına yemin etmişti.

Ne yazık ki, bunu yapma girişimleri sürekli olarak engelleniyordu. Kocasını disiplin eksikliğini öne sürerken, Flora bunu savaş sırasında reşit olan genç bir adamın yüksek ruh haline bağlıyordu. Oxford'daki arkadaşlarının askere gitmesiyle oğlunun derslerine olan hevesi azalmış ve

Teddy, okul müdürünün 'bir Oxford ğrencisi için uygunsuz davranışlar' olarak nitelendirdiğ bir dönemden sonra okuldan gönderilmişti.

O zamandan beri İ Güvenlik Teşklatı'nı denemiş, ancak emir almakta zorlanmış ve yerel muhafızları 'huysuz ihtiyaşlar' olarak nitelendirmişti. Flora daha sonra, çiftlik müdürü Albert'in orduya katılmasıyla Teddy'nin iftliğ yönetme isteğni kabul etti. Ancak Teddy'nin şafak vakti kalkamaması, emrindeki bir avuç uzun süredir görev yapan çiftlik çalışanını rahatsız etmişti.

Archie daha sonra Teddy'ye kendisinin de çalıştığı Kingsway'deki Hava Bakanlığı'nda bir idari iş ayarlamıştı ama bu da uzun sürmemişti. Flora ayrıntılardan emin değildi - asık suratlı Archie sadece Teddy'nin başka bir iş bulmak için ayrılmasına karar verildiğini söylemişti. Satır aralarını okuyan Flora bunun bir kızla ilgili olduğunu tahmin etmişti.

Kadınların ona bayılması hiç de şaşırtıcı değildi. Boyu, güçlü yapısı ve sarışın, mavi gözlü bakışlarıyla, cazibesinden bahsetmeye gerek bile yok, kadın cinsinin dikkatini çekmekte başarısız olamazdı. Teddy yakında yirmi beş yaşına basacaktı ve henüz yuva kurmamıştı. Flora, bunu yaptığında tüm yanlışların dzeleceğinden ve sevgili oğlunun bir gün miras alacağı unvana ve mülke layık olacağından emindi.

Flora buz gibi koridordan geçerek, Bayan Tanit'in kıymalı börek gibi kokan ama alternatif malzemelerden zekice yapılmış bir şeyler hazırladığı sıcak, buharlı mutfağa girdi.

"Nasılısınız? Flora ona sordu.

"Pekâlâ, teşekkür ederim hanımefendi. Daha sonra akşam yemeği için ne istersiniz? Kalan hamur işlerini diğerlerine tuzlu bir börek yapmak için kullanabileceğimi düşünüyordum. Sizin için biraz ıspanak, pre ve yumurta kızartabilirim,' dedi yumuşak aksanlı sesiyle.

'Tanrım, bir turta! İşte bu harika olurdu. Tabii içine koyacak bir şeyler bulabilirsek.

'Bay Tanit köyde biraz dana incik bulmuş. Bunu kullanabileceğimi düşündüm.

Flora etin kaynağını sormaması gerektiğini biliyordu. Et için yerel karaborsa çok yaygındı. Ve sadece bu seferlik, karşı koymayacaktı. Tanit'lerin varlığına bir kez daha minnettar kalarak, "Elbette yapabilirsin," diye kabul etti. Genç ift ağış işlerden korkmuyordu. Bay Tanit sadece araba kullanmakla kalmıyor, aynı zamanda bahçede ve bostanda bitmek bilmeyen işlerde Flora'ya yardım ediyordu; rneğin düşen elmaları toplamak ve Flora'nın yıllar boyunca koruması altında topladığı hayvanat bahçesinin bakımına yardım etmek gibi.

"Annemin her zamanki odasını da hazırlayabilir misiniz?" diye sordu Flora Bayan Tanit. 'Oh, ve tabii ki köylülerin içkileri için sıcak şaraba ihtiyacımız olacak.

Yarın öğle yemeğinde. Kilerden biraz kırmızı şarap alın ama portakal olmadan idare etmek zorundayız. Portakalın *düşüncesi* bile Flora'nın duyularının özlemle karıncalanmasına neden oldu.

"Peki efendim.

"Ve bu gece Louise Land Girls'ü saat tam beşte getirecek," diye ekledi sonradan. Mutfaktan çıktı ve Beatrix'in kocası William'a bir taziye mektubu yazmak üzere çalışma odasına döndü. Flora tam kalemını bırakmıştı ki kapı çalındı.

"Gel.

"Merhaba anne, seni rahatsız mı ediyorum? Louise başını kapıdan uzattı, omuz hizasındaki kumral saçları iki tarakla düzgünce toplanmıştı, koyu renk gözleri Archie'ninkilere çok benziyordu.

"Tabii ki hayır. Gerçi az önce çok üzücü bir haber aldım. Arkadaşım Beatrix dün öldü.

'Ah anne, çok üzıldüm. Ona ne kadar düşkün olduğumu biliyorum. Ve böyle bir yeteneği bizim için de kaybetti. Teddy ve bana onun hayvan hikayelerini okuduğunu hatırlıyorum.

"Dünya onsuz kesinlikle daha kötü bir yer olacak.

'Barışı görecektik kadar yaşayamamış olması çok üzücü. Eminim yakında gelecek. Ya da en azından öyle olmasını umuyorum,' diye kendini düzeltti Louise.

"Benimle ne hakkında görüşmek istiyorsun, sevgilim?

'Oh ... önemli bir şey değil. Başka bir gün bekleyebilir. Kızların hepsi bu akşamki parti için çok heyecanlı,' diye devam etti parlak bir şekilde.

"Elimizden geldiğince neşeli olması için elimizden geleni yapacağız.

"Onlara hediye olarak evlerine götürmeleri için lavanta torbaları diktim," dedi. "Ve hepimiz giyinip süsleneceğiz!

'Harika ve lütfen bu akşam üzgün olacağımı düşünmeyin. Beatrix hiçbirimizin yas tutmasını istemezdi.

"Yine de her kayıp zordur ve biliyorum ki siz sadece cesur davranıyorsunuz. Louise yanına gitti ve Flora'yı yanağından öptü. "Saat beşte görüşürüz.

"Teddy bu akşam geliyor mu, biliyor musun? Ondan katılmasını rica ettim.

"Gelmeye çalışacağını söyledi ama bugün çok meşgul.

Ne ile meşgul? Louise odadan çıkarken Flora kendi kendine sordu. Sonra da bu düşüncüyü bir kenara bıraktı. O onun oğluydu ve ona güvenmek zorundaydı.

Arazi Kızları o akşam daha sonra misafir odasında bir araya gelerek elma şarabı içtiler ve Bayan Tanit'in sonbaharın başlarında meyve bahçesinden toplanan kurutulmuş erik ve elmalardan yaptığı mükemmel kıymalı turtaları yediler. Louise piyanonun başına geçmeye teşvik edildi ve Vera Lynn'in 'We'll Meet Again' şarkısıyla sona ermeden önce Noel şarkılarını coşkuyla söylediler.

Louise kızları paltolarını almaları ve ahırların yakınındaki iki kulübeye dönmeleri için lobiye yönlendirirken Flora kızının yüzünde endişeli bir ifade gördü.

"Her şey yolunda mı Louise?"

"Kızlarımdan biri - Tessie - kayıp gibi görünüyor. Boş ver, eminim er ya da geç ortaya çıkacaktır. Louise Flora'nın yanağına bir öpücük kondurdu. 'Sakıncası yoksa akşam yemeğinde size ve babama katılmayacağım. Gecenin geri kalanını kızlarla geçirmek istiyorum.

"Elbette. Teddy'den iz yok o zaman?"

"Hayır. İyi geceler anne. Louise kızları dışarı çıkardı ve Flora pencereden onları bir fenerin ışığında aşağıya doğru yürütmesini izledi. Kızının ne kadar büyük bir yardımcı olduğunu, Kara Kızları'nı tek başına sakın ve dostane bir şekilde yönettiğini, züppeliğin zerresini bile göstermediğini sevgiyle düşündü. Flora hepsinin ona hayran olduğunu biliyordu.

Mutfağa yöneldi ve ocağın içine baktığında, Bayan Tanit'in kendi kulübesine dönmeden önce bıraktığı patates püresi ve lahanayla birlikte etli turtayı sıcak tuttuğunu gördü.

Göller'deki yalnız ve hizmetkârsız yaşamının onu buradaki savaş yıllarına nasıl da mükemmel bir şekilde hazırladığını bir kez daha düşünerek, boş elma şarabı bardaklarından oluşan bir tepsiyi salondan içeri taşıdı ve Archie'nin -ve Teddy'nin- dönmesini beklerken onları yıkamaya başladı. Bugünlerde yemeklerini mutfaktaki masada yiyorlardı. Evin en sıcak yeriydi ve yakacak odun için kesilmeye uygun ağaçlar olmasına rağmen, hem Flora hem de Archie, dünyanın dört bir yanında yoksunluk çekenlerin üzerinde yaşamamaları gerektiği konusunda anlaşılmışlardı.

Archie yirmi dakika sonra arka kapıdan içeri girdi, yüzü yorgunluktan yıpranmıştı ama gözleri ıslık ıslık. "Sevgilim, nasılsın?" Onu sıcak bir şekilde öptü. "Parti nasıldı? Kaçırdığım için beni affet ama bir toplantıdaydım. Ve bazı iyi haberlerim var.

"Çok neşeliydi. Flora önlüğünü giydi ve Teddy'yi beklememeleri gerektiğini, yoksa pastanın bozulacağını düşünerek akşam yemeğini hazırlamaya başladı. "Haberleriniz nedir?"

"Şunu söylemek yeterli, artık Londra'ya gidip gelmek zorunda kalmayacağım. Sadece birkaç mil ötedeki Ashford hava üssünde görevlendirileceğim. Yerel gazetelerden RAF ve RCAF'tan filolarımız olduğunu zaten biliyorsunuz. Artı tabii ki Yankiler.

"Evet. Flora gülümsedi, yılın başlarında Kara Kızları Kanada, Amerika ve İngiliz filolarının Ashford Hava Üssü'nde olduğunu duyduklarında yaşadıkları heyecanı hatırladı.

orada konuşlandırılacaktı. Birkaç kez dans edilmiş ve kızlar çikolatalar ve naylon çoraplarla geri dönmüşlerdi.

"Bu çok iyi bir haber, sevgilim. Senin rolün ne olacak?"

"Tek söyleyebileceğim, büyük bir şeyin yaklaşmakta olduğu. Çeşitli filolar arasında irtibat subayı olacağım, uçuş rotalarını ve benzerlerini düzenleyeceğim ve stratejiye yardımcı olacağım. Biliyor musun hayatım, bugün ilk defa gerçekten sonun yaklaştığını hissettim.

"Eğer haklıysan çok memnun olacağız. Flora kocasının önüne bir tabak koydu ve ona sevgiyle baktı.

Bıçağını ve çatalını eline alırken, "Mükemmel görünüyor, teşekkür ederim," dedi. "Çocuklardan hiçbiri bu akşam bize katılmayacak mı?"

"Hayır, Louise Land Girls'le birlikte kulübelerde ve Teddy de ... dışarıda.

"Her zamanki gibi," diye mırıldandı Archie.

Uykusuz Flora döşeme tahtalarının gıcirtısını ve koridorda kapanan bir kapının sesini duyduğunda saat sabahın ikisiydi. Ve oğlunun nihayet eve döndüğünü anladı.

"Dün gece neredeydin? Flora, hem Flora'nın hem de Bayan Tanit'in bayram hazırlıkları için bir şeyler pişirip doğradığı, radyoda ilahilerin çaldığı kalabalık mutfağa girerken Teddy'ye sordu.

"Dışarı. Bununla ilgili bir sorunun mu var anne? Ben rıza yaşının çok üzerindeyim. Teddy masanın üzerindeki rafta soğumakta olan iki reçelli tartı karıştırdı. "Bu güzel günde siz nasılsınız Bayan Tanit?"

"İyiyim, teşekkür ederim efendim," diye cevap verdi.

Flora, evlerinin hizmetçisinin, oğlunun hatırı sayılır cazibesine yenik düşmeyi reddeden tanıdığı tek kadınlardan biri olduğunu fark etmişti.

"Mükemmel. Bayan Tanit'e parlak bir gülümseme verdi. "Peki, bugün için planın nedir anne?

'Öğle yemeğinde köylülerle içki içeceğiz ve sonra büyükannen saat beşte Ashford'a gelecek. Belki onu istasyondan alma nezaketini gösterirsiniz?

"Duruma göre değişir," diye cevap verdi Teddy, mutfağa doğru ilerleyip Bayan Tanit'in sıcak şarabı karıştırdığı ocağa yaklaştı. 'Köydeki çocuklar akşam yemeğinden önce meyhanede onlara katılmamı istediler. Ne de olsa Noel arifesindeyiz.

"Onu alabilirsen hepimize yardımcı olursun.

"Kocanız bunu yapamaz mı?" diye sordu, elini hafifçe sırtına bastırdığında irkilen Bayan Tanit'e.

'Bay ve Bayan Tanit Noel'i birlikte kutlamak için bu gece izinliler, çünkü Bayan Tanit yarın burada olacak ve öğle yemeğini pişirip servis etmemde bana yardımcı olacak. Büyükannenizin çabanızı takdir edeceğinden eminim.

"Hiç ekmek var mı? Teddy mutfağa göz gezdirdi. "O kadar açım ki, bir atı bile yiyebilirim.

Flora kileri işaret etti. 'Yeni pişmiş üç somun var ama lütfen bir dilimden fazla almayın. Köylülere sandviç yapmak için onlara ihtiyacımız var.

Oğlu somunları aramaya giderken Flora içini çekti. Bazen, hatta sabrı tükenmişti.

"Bence bu harika bir Noel olacak," dedi Teddy kilerden çıkarken, yağlı bir parça ekmek çiğniyordu.

"Umarım öyle olur.

"Ve tabii ki gidip büyükannemi alacağım. Teddy aniden gülümsedi, annesine doğru yürüdü ve ona sarıldı. "Sadece takılıyordum.

Ve ortaya çıktığı gibi, mutlu bir Noel *oldu*. Archie daha mutlu görünüyordu. Flora'nın uzun zamandır hatırlamadığı kadar pozitif, Ashford'a yeni atanmış olmasının da buna yol açtığından emindi. Louise, her zamanki gibi, herkesin rahatını ve mutluluğunu kolaylaştıran saygılı bir kız çocuğuydu. Ve hatta Teddy bile

yerel bardaki arkadaşlarına katılma dürtüsünü kontrol etti ve Boks Günü'ne kadar evde kaldı.

O gece Flora ve Archie yatağa düştüler, ikisi de yılbaşı eğlencesi yüzünden bitkin düşmüştü.

"Sanki bütün mahalleyi -zengin ya da fakir- masrafları bize ait olmak üzere eğlendirmişiz gibi hissediyorum.

'Öyle,' diye kıkırdadı Flora, son birkaç gün içinde High Weald'dan geçen herkesi düşünerek. 'Ama olması gereken de bu, değil mi?

Ne de olsa Noel vermekle ilgilidir.

'Evet ve en çok veren de sensin. Teşekkür ederim, sevgilim. Archie onu nazikçe öptü. 'Ve yeni yılın hepimize hak ettiğimiz barışı getirmesini umalım.

1944 kışı Flora'ya diğerlerinden daha uzun gelmişti. Belki de dünyanın geri kalanıyla birlikte o da savaştan, kötü haberlerden ve radyodaki herkese morallerini yüksek tutmalarını söyleyen sahte neşeli sestten bıkmıştı.

Bunun yanı sıra, bahçeleri kaplayan sıkıca paketlenmiş kar gibi, alışılmadık bir önsezi duygusu üzerinde asılı duruyordu. Sert geçen Şubat ayının tek parlak noktası William Heelis'ten gelen bir mektup olmuştu.

Sawrey
Yakınlarında
ki Castle
Cottage
15^{inci} Şubat 1944

Sevgili Leydi Vaughan - ya da size 'Flora' diyebilir miyim?

Umarım bu mektup sizi iyi bulmuştur. Burada, ben yazarken etrafımda derin karlar var ve sevgili Beatrix beni azarlamak için burada olmadığından ortalık çok sessiz. Beatrix'in vasiyetinin benim tarafımdan, sadece kedinin katılımıyla okunduğunu söylemek için yazıyorum (not ettiğim gibi, Beatrix'e küçük bir miras bırakıldı).

bir kutu sardalya şeklinde). Bu, avukat (ben) ve vasiyeti yerine getiren kişi (ben) tarafından yasal olarak gerekli görülen resmi bir prosedürdü. Zamanı geldiğinde mütevelliler ve tüm lehtarlarla resmi bir toplantı yapılacak, ancak mevcut sert koşullar göz önüne alındığında, yılsonuna kadar bunu organize etmekten kaçınmaya karar verdim.

Karlar eridi ve National Trust da dahil olmak üzere bazı hak sahiplerinin ikamet ettiği Londra'da gerçekleştireceğim. Listenin uzun olduğunu tahmin edebilirsiniz ve hepsini ağırlamak için bir ziyafet salonu kiralamam gerekebilir. Şaka yapıyorum ama bu karmaşık bir vasiyetname ve oldukça zaman alacak.

Beatrix'in olduğu gerçeği bu mütevazı avukat için çok daha acı verici.

Beatrix'in de size bir miras bıraktığını bildirmek istedim. Size yazdığı ve bunu açıklayan kısa mektubu da ekliyorum. Umarım onaylarsınız!

Bu arada sevgili Flora, dua edelim de bu bitmek bilmeyen kış sonunda geçsin ve bahar gelip hepimize bir gelecek umudu versin. İtiraf etmeliyim ki şu anda sevgili eşim olmadan bir gelecek olacağını kabul etmekte zorlanıyorum.

*İletişimde kalalım sevgili
dostum. William Heelis*

Diğer zarfı çıkaran Flora onu açtı ve okumak için kendini çelikleştirdi

O.

Castle Cottage

Sawrey
yakınlarında
20^{inci} Haziran
1942

Sevgili Flora,

Mezar ötesinden gelen mektupların hüznünlü olabileceğini bildiğim için bunu kısa keseceğim.

Konuya dönecek olursak: Londra'da, sahibi olan aile mali açıdan zor durumdayken birkaç yıl önce satın aldığım bir kitapçıyı size miras bıraktım. Arthur Morston (yani asıl adaşının büyük torunu) birkaç yıl önce öldü ve ben Kensington'da yaşayan bir çocukken burası benim yerel kitapçım olduğu ve sahibini sevdiğim için burayı onların elinden aldım. Ne yazık ki personel yetersizliği nedeniyle savaşın başında kapattı. Ve bugün hala kapalı.

Flora canım, ne istiyorsan onu yapmalısın. Binanın en azından bir değeri var. Londra'ya benden çok daha yakın olduğun için, eğer burayı elinde tutmaya karar verirsen, benden çok daha iyi bir işveren ve mal sahibi olursun. Eğer satacak olursanız, kitaplara olan sevginiz sayesinde stoklar için iyi bir kullanım alanı bulacağınıza eminim. Cıvardaki pek çok bina yıkılmışken buranın savaştan sağ çıkmayı başarması bir mucize - en azından şimdiye kadar -. Burası harika küçük bir yer ve kararınızı vermeden önce en azından ziyaret etmenizi tavsiye ederim.

Sevgili Flora, artık veda etme vakti geldi. Birlikte geçirdiğimiz zamanları her zaman sevgiyle hatırlayacağım. Sevgili William'la iletişimde kalmaya devam et. Zamanı geldiğinde, korkarım bensiz oldukça kaybolacak.

Beatrix

Archie o akşam yemekte, 'Ne kadar cömert ve düşünceli,' dedi. 'Tapuları ve anahtarları aldığı anda, Londra'ya gidip evi görmeliyiz.

'Tek umudum hâlâ ayakta olması. Onu bir moloz yığını olarak görmeye dayanamam.

'Belki Teddy burayı işletmekle ilgilenebilir? Bugünlerde odaklanacak çok az şeyi var gibi görünüyor. Öğle yemeğinden önce kendini yataktan bile kaldıramıyor. Ve köyden duyduğuma göre her gece yerel pansiyonun müdavimi oluyormuş.

"Bildığınız gibi korkunç bir soğuk algınlığı geçirdi.

"Bu kış hepimiz soğuk algınlığı geçirdik, Flora, ama bu günlerimizi yararlı bir şekilde geçirmemize engel değil.

"Sanırım depresyonda. Gençlik yılları savaşla gölgelendi. "En azından yaşlıtlarının aksine önünde daha uzun yıllar var.

Archie öfkesini kontrol altında tutmaya çalışarak tersledi. 'Geçenlerde vasiyetimin içeriğini tartışmamız gerektiğini düşünüyordum. Evlendiğimizden beri orayı tekrar ziyaret etmedim. High Weald şu anda Teddy'ye bırakılmış durumda.

En büyük ve tek oğlumuz ve bu nedenle, primogeneze yoluyla benim varisim, ama itiraf etmeliyim ki onun uygunluğunu merak etmeye başladım. Düşünüyordum da

Bugün, unvanın doğrudan ona geçmesi konusunda yapabileceğim bir şey olmasa da, belki de mülkü sonsuza dek sana bırakmalıyım, sevgilim. Daha sonra Teddy'nin gelecekteki davranışlarına ve Louise'in bir erkek çocuk doğurup doğurmayacağına bağlı olarak, ne yapmanın en iyisi olacağına karar verebilirsiniz. Şu andaki davranışları beni meraklandırıyor-'

'Bunu başka bir zaman konuşabilir miyiz? Belki savaş bittiğinde ve her şey yoluna girdiğinde? Beatrix'in mezarı daha yeni soğumuşken böyle şeyleri düşünmeye gerçekten dayanamıyorum.

"Tabii ki hayır, sevgilim," Archie elini masanın üzerinden onunkine uzattı ve sıktı. 'Ve bu olduğunda, hepimizin bunu başarmış olmasını kutlayacağız.

İngiltere'nin kıştan çıkması ve baharın ilk işaretlerinin belirmesiyle Flora'nın morali yükseldi. Geçen sonbaharda Bay Tanit'le birlikte diktikleri fidelerin büyümeye başladığını görmek de onu heyecanlandırdı. Savaş olsun ya da olmasın, bir bahçe - sadece

Bir çocuk gibi sürekli ilgiye ihtiyacı vardı. Ve sadece parmaklarının altındaki sert toprağı hissetmek bile onu topraklıyordu.

Savaş Bürosu tarafından yapılan çarpık olumlu propagandaya karşı alaycı bakış açısına rağmen, Flora bile Müttefiklerin talihinde bir deniz değişikliği olduğunu hissediyordu. Archie'nin söylediklerinden - ve söylemediklerinden - Müttefiklerin Avrupa'da bir tür organize saldırıya hazırlandıklarını biliyordu. Archie'nin hava üssündeki mesaisi genellikle gecenin ilerleyen saatlerine kadar sürse de, onun gözlerindeki beklentiye okuyabiliyordu.

Flora'nın ikna çabaları sonucunda Teddy ile birlikte yılbaşı gecesi bir dansa katılan Louise için de mutlu haberler vardı.

Flora, "Kasabaya gidip High Weald'daki işine biraz ara vermek sana iyi gelecek," diye ısrar etmişti. Louise'e bir akşam ödünç vermişti.

Louise elbiseyi kendisi değiştirmiş, tıpkı Aurelia'nın bir zamanlar yaptığı gibi çevik parmakları kumaşın üzerinde uçmuştu. Teddy de ona eşlik etmişti. Louise bir gün sonra eve döndüğünde Flora onun gözlerinde yeni bir ışık fark etmişti.

Söz konusu genç adam Rupert Forbes adında, kronik miyopluğu ülkesi için savaşmasını engellemiş, kitap kurdu bir tipti. Teddy

Onu Oxford'da hayal meyal tanıyordu ve Louise şimdi istihbarat alanında bir şeyler yaptığını bildirmişti.

"Ne olduğunu söyleyemez elbette ama çok önemli olduğuna eminim.

O çok zeki anne - Oxford'da Klasik okumak için burs kazandı.

Teddy, "Biraz kuru bir adam," diye araya girdi. "Son derece dürüst - hatta yılbaşı gecesi ikinci kadeh şampanyayı bile reddetti!

Louise, "Hepimiz mutluluğu bulmak için sürekli olarak barın suyunu içmek zorunda değiliz," diye terslemişti onu.

Louise'in bırakın sevgili ağabeyini, herhangi birine terslenmesi bile alışılmadık bir durumdu ve Flora bu yorumun Rupert'ı savunma dürtüsünden mi yoksa Teddy'ye karşı artan bir kızgınlıktan mı kaynaklandığını merak etmişti.

Rupert ve Louise arasındaki romantizm kısa sürede daha derin bir şeye dönüşmüştü. Hem Flora hem de Archie Rupert'la tanışır tanışmaz ondan hoşlanmış ve çiftin giderek büyüyen aşkını görmek kalplerini ısıtmıştı. Daha sonra, sadece iki hafta önce, çift nişanlandıklarını duyurmuş ve Rupert bunu kutlamak için hafta sonu High Weald'da kalmaya gelmişti. Flora'nın evliliğinden çok etkilenmişti.

Beatrix'ten miras almış ve birkaç hafta sonra kitapçıyı ziyaret ettiğinde onunla gelmesine izin verilmesi için yalvarmıştı. Araştırmalar, binanın Blitz sırasında bombalanmadığını doğrulamıştı ve Flora yakın zamanda tapuları almayı bekliyordu.

Rupert iyi bir aileden gelmesine rağmen kendi özel geliri yoktu.

Bu yüzden Archie ve Flora genç çiftin

Çiftlik müdürü gittiğinden beri boş duran yolun karşısındaki Ev Çiftliği.

Louise'in zeki parmaklarının ustalıkla yaratacağı yeni perdeler ve mobilyalarla evin yeni evlilere çok yakışacağını biliyordu. Ve Flora'nın aklında genç çift için mükemmel bir düğün hediyesi vardı.

"Anne, seninle konuşabilir miyim?

Louise güneşli bir Mayıs sabahı Flora'yı bahçede buldu.

"Elbette. Flora ayağa kalktı ve Louise'in endişeli yüzünü inceledi. "Ne oldu?

"Oturabilir miyiz?

Louise gölgede, Bay Tanit'in yakın zamanda inşa ettiği bir gül çardağının altındaki bankı işaret etti.

"Ne oldu?

Flora, Louise'in uzun parmaklarını telaşla sıkıp açtığını görebiliyordu.

"Hassas bir konu. Kara Kızlarımdan birini ilgilendiriyor. Ve Teddy.

"O zaman bana anlatsan iyi olur.

"Noel'den beri ikisi arasında bir şeyler olduğunu biliyordum. Tessie'nin gelmediği Kara Kızları partisinin olduğu geceyi hatırlıyor musun?

"Evet.

"O gece kulübelerden eve dönüyordum ki

Teddy ve Tessie'nin Home Farm'ın önünden çıktığını gördüm. Saat gece yarısını çoktan geçmişti ve kızlardan birkaçının bana daha önce söylediği şeyi doğruladı.

"Yani onun nerede olduğunu biliyorlar mıydı?

"Evet ve kiminle olduğunu da.

"Anlıyorum.

"İlişkinin sona ereceğini umuyordum - eminim ki siz

Teddy'nin kısa dikkat süresinin farkındaydım, özellikle de kadınlar söz konusu olduğunda - ve öyle görünüyordu.

"O zaman neden bana şimdi söylüyorsun?

Louise derin bir iç çekti ve bahçeye doğru baktı. "Çünkü

Tessie dün gözyaşları içinde bana geldi. Ve kendi deyimiyle "aile yolunda" olduğunu söyledi. Hamileymiş anne ve Teddy'nin çocuğu olduğuna yemin ediyor.

"Aman Tanrım... Sıkıntıyla parmaklarını birbirine kenetleme sırası Flora'daydı. "Peki öyle mi?

"Dört ay kadar oldu ve nişanlısı son altı aydır izin almadan Fransa'da savaşıyor. Diğer tüm kızlar o gece sabahın erken saatlerine kadar Teddy ile dışarıda olduğunu biliyorlardı ve onu korudular. Korkarım tarihler uyuyor. Yani öyle olduğunu söyleyebilirim, evet.

"Peki Teddy? O ne diyor?

"Henüz ona söylemedi. Tessie'nin dediği gibi, onunla işi bittikten sonra ilişkisini bitirdi.

"O zaman sanırım onunla evlenmek zorunda.

"Evlenmeyecek. Onu sevmiyor, hatta artık ondan hoşlanmıyor bile! Ayrıca Tessie zeki ve çok güzel bir genç kadın ama Londra'nın Doğu Yakası'ndan geliyor. İkisinin hiçbir ortak noktası yok.

Ve çocuk, eğer erkek olursa, High Weald'ın varisi olacak. Babam ne der?"

Flora oğlunun bu aşâğılık hareketinin sonuçlarını düşündü ve Archie'nin haberi duyduğunda vereceğı tepkiyi düşündü. Bu, gergin baba-oğul ilişkisinin pastasının üzerindeki krema olurdu.

"Kadının bir nişanlısı olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Var, evet. Çocukluk aşklarıymış ve yıllardır birlikte geziyorlarmış.

'Sizce onu affedecek kadar sevebilir ve çocuğı kendi çocuğı olarak kabul edebilir mi? Savaş zamanında acı çeken ilk kız olmayacak.

Aynı kader, sonuçta.

"Bilemiyorum anne, ama bundan şüpheliyim, sence de öyle değil mi? Louise dikkatle cevap verdi, ses tonu Flora'nın çaresizliğinin onu saflaştırdığını düşündürüyordu. 'Demek istediğim, eğer Rupert olsaydı, ikinci bir bakış bile atmadan beni terk ederdi. Ve bu sadece nişanlısının Tessie hakkında ne hissettiğıyle ilgili değil. Tessie'nin Teddy hakkında hissettikleriyle ilgili. Ona aşık olduğuna inanıyor.

"Söylediklerinizden Teddy'nin aynı şeyleri hissetmediğı anlaşıyor.

Belki onunla konuşabilirsiniz? Dinliyor gibi görüldüğü tek kişi sensin. Yemin ederim anne, son birkaç aydır iyice zıvanadan çıktı. Ve yerel çapkınlıklarıyla babamın duysa şok olacağı bir ün kazanıyor. Bu yükü sana yüklediğim için beni affet, ama bir şeyler yapılmalı. Ve hızlıca.

"Bana anlattığın için teşekkür ederim Louise. Şimdi bu konuyu bana bırak, ben de en iyi ne yapılabileceğini düşünmeye çalışayım.

"Tessie'ye seninle konuştuğumu ve bu konuyu Teddy ile görüşeceğini söyleyeceğim.

Flora günün geri kalanını bahçede geçirdi ve Teddy'nin sakin, soğukkanlı, az konuşan ama hem bitkilere hem de hayvanlara şefkatle yaklaşan Bay Tanit gibi olmasını diledi.

Merhametli, diye düşündü, oğlunun bu kelimenin anlamını öğrenip öğrenemeyeceğini merak ediyordu.

Archie'nin yanında huzur içinde uyumasını izlediğı uzun bir gece boyunca, Flora ne yapması gerektiğine karar vermeye çalıştı. Eğer oğlunun bu korkunç kabahatini duyarsa, Flora onun nasıl tepki vereceğini biliyordu. Onur onun için her şey demekti ve Teddy'yi High Weald'dan eli boş gönderirse hiç şaşırmayacaktı.

O öğleden sonra Flora, Louise'den genç Tessie'yi onu görmeye göndermesini istedi. Kız çalışma odasına geldi, tatlı yüzü solgun, iri mavi gözleri korku doluydu. Flora onun karnındaki hafif kıvrımı gördü ve kendi karnında ani bir sızı hissetti. Archie'yle birlikte bir çocuk sahibi olmayı denemiş olmalarına rağmen, Flora bir türlü hamile kalmayı başaramamıştı. Ama sonunda evlendiklerinde otuz yaşındaydı ve birkaç yıl sonra Flora bu şansı kaçırdığını anlamıştı.

Kızı incelerken, bir anlık çılgınlıkla bu çocuğu kucağına alıp kendi çocuğu gibi büyüttüğünü hayal etti. Teddy'nin çocuğu ... kaderi başka bir babasız bebek olmaktı. Flora bu hayali bir kenara bıraktı ve yüzleşme için kendini topladı.

"Merhaba, Tessie. Gel ve otur."

Teşekkür ederim hanımefendi. Sizi bu işe bulaştırdığım için üzgünüm, özellikle de bana ve kızlara karşı ne kadar nazik olduğunuzu görünce. Teddy ile konuştun mu? Ne dedi?"

Flora kendini yalan söylemeye hazırladı. "Evet, söyledim ve ne yazık ki böyle bir ilişkiden haberdar olduğunu reddediyor. Ya da böyle bir olayı.

'Nasıl yapabilir? Aylardır görüştüğümüzü herkes biliyor. Sonbaharda ve Noel'de. Diğer kızlara sor, sana söylerler. I . . .' Tessie gürültülü gözyaşlarına boğuldu.

Flora ayağa kalktı ve dantel bir mendil çıkararak yanına gitti. ve ona uzattı. Kalbi bu zavallı kız için çarpıyordu ama ailesini her şeyden önce düşünmek zorundaydı.

"İşte, işte," dedi nazikçe. "Hiçbir şey görüldüğü kadar kötü değildir. Evet, öyle! Nasıl daha kötü olabilir ki, söylememi mazur görün, Hanımefendi? İnkâr eden bir adam tarafından oraya bırakılan bir bebek yolda ve fırında pişirdiğim çöreği gördüğünde diğer tarafa yürüyeceğinden emin olduğum bir nişanım var. Ve annemle babam ... öğrendikleri anda beni evden atacaklar. Yoksul kalırım, sokaklarda. En iyisi gidip kendimi nehre atayım ve bu iş bitsin!

"Tessie, lütfen, üzgün olduğunu anlıyorum, ama her zaman bir yol vardır, sana söz veriyorum.

"Peki bu yol nedir hanımefendi, sorduğum için özür dilerim?"

"Şimdi, en önemli şey sizin ve bebeğin başınızı sokacak bir evinizin olması, değil mi? Yani, kendi çatınız."

"Elbette. Ama benim maaşımla kendime ait bir ev almam mümkün değil.

'Hayır. İşte bu yüzden size kendinize ait küçük bir ev alabileceğiniz bir miktar para vermeye hazırım. Ayrıca çocuk okula başlayana ve kendinize bir iş bulana kadar size küçük bir yıllık gelir de sağlayacaktır.

"Affedersiniz hanımefendi ama neden?" Tessie ona şüpheyile baktı. 'Demek istediğim, oğlunuz size bebeğin kendisinden olmadığını söylediye ve benim hakkımda hiç bilgisi olmadıysa, neden ikinci bir bakış bile atmadan beni kapı dışarı etmiyorsunuz?

'Oğlum bana bebeğin ondan olamayacağını söyledi, ama bu zor durumdaki genç bir bayana yardım etmemi engelliyor, değil mi? Ben de bir zamanlar gençtim, Tessie, ve çaresizdim. İhtiyaç duyduğum anda nezaket ve yardım gördüm. Ben sadece bir iyiliğe başka bir iyilikle karşılık veriyorum," diye cevap verdi Flora sakince.

"Ama evler çok pahalı. Tessie burnunu yüksek sesle mendile sümküdü.

'İstersen ailene yakın uygun bir yer alabilirsin. Nerede yaşıyorlar?

"Hackney'de.

'Eminim bebek doğduğunda sana uğrayacaklardır. Hatta belki nişanlın da. Eğer seni seviyorsa tabii.

"Oh, evet, beni seviyor. Bana gününün ışığı diyor. Ve bak ben ona ne yaptım. Hayır.' Tessie başını salladı. 'Bunun için beni asla affetmeyecek, asla. Peki karşılığında ne bekliyorsun?

Hiçbir şey. Belki arada sırada bebeğin fotoğrafını çekmekten başka. Ve oğlum hakkında yalanlar yayarak itibarını zedelemeyeceğinize dair verdiğiniz söz.

"Yemin ederim hanımefendi, bebeğin babası Teddy. Sanırım siz de bunu biliyorsunuz, bu yüzden bizim için bunu yapıyorsunuz. Burada torununuz var.' Bir elini karnına koydu. "Eğer erkek olursa, tüm bunların varisi o olabilir.

'Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, bunu kanıtlamanın hiçbir yolu yok. İşte size teklifim. Kabul etmek ister misiniz?

Onu koruyorsun, kolluyorsun, değil mi? Sevgili oğlun. Herkes onun senin gözbebeğin olduğunu ve ona karşı tek bir söz söyletmeyeceğini biliyor. Nerede o?" Tessie ayağa kalktı, şimdi öfkeden titriyordu. 'Sanırım onunla hiç konuşmamış olma ihtimalin var. Onunla kendim konuşmak istiyorum. Şimdi!'

"Rahat ol. Flora olabildiğince soğukkanlı bir şekilde omuz silkti ve arkasını dönüp masasına doğru yürümeye başladı. "Ama bu odadan çıktığınız anda teklifimi geri çekeceğim. Ve Teddy'nin dudaklarından farklı bir şey duymayacağınızı garanti edebilirim. Louise'e sorun. Ona da reddetti,' diye ekledi iyi bir önlem için. Masasına oturdu ve çek defterini çıkardı. Ne olacak? Senin adına düzenlenmiş bir çekle ayrılabilirsin.

Sonra da kulübeye dönüp eşyalarını topladı. Bay Tanit'i sizi bir saat içinde Ashford istasyonuna götürmesi için göndereceğim. Ya da alternatif olarak, elin boş ayrılıp kendini oğlumun merhametine bırakabilirsin. İkimizin de bildiği gibi, bu onun sahip olduğu bir özellik değil.

Sessizlik hüküm sürdü ve Flora onu ikna etmek için yeterince şey yaptığını umdu. Ama kadın gururlu ve parlaktı ve Flora onun ruhuna hayranlık duyuyordu. "Bu şantaj, bu ...

Flora hiçbir şey söylemedi ama dolmakalemmini aldı ve yavaşça kapağını açtı. Uzun, mağlup bir iç çekiş odaya yayıldı.

"Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, başka seçeneğim yok. Paranı alıp gideceğim.

"Öyle olsun," dedi Flora çeki yazarken, içini bir rahatlama kapladı. "Doğru kararı verdin, Tessie.

'Verilecek bir karar yoktu, değil mi hanımefendi? Onu seviyordum, biliyorsunuz,' dedi üzüntüyle. "Önceden hep iyi bir kızdım, ama o bana her şeyi anlattı, benimle evleneceğini falan.

'İşte çek ve gelecekteki yazışmalarla ilgilenecek olan avukatımın adı. Gerekirse bir ev satın alınmasına da yardımcı olacak.

Tessie, "Teşekkür ederim hanımefendi," demeyi başardı. "Sen nazik bir kadınsın, bu kesin. Teddy sizin gibi bir anneye sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu bilmiyor.

kirli işlerini onun için yapar. O kötü biri, sana söylüyorum. "Güle güle, Tessie.

İkinize de iyi bakın.'

"Elimden geleni yapacağım, hanımefendi, yemin ederim.

Tessie odadan çıktı. Flora sandalyesine çöktü, rahatlama ve iğrenme duyguları aynı anda içinden geçiyordu.

Aşkta dürüst olmayan hiçbir şey yoktur.

Archie'nin yıllar önce ona söylediği sözleri hatırladı. Yine de Teddy'ye olan aşkı ve onu koruma ihtiyacı onu tanımadığı bir insana dönüştürmüştü. Ve Flora bunun için kendinden nefret ediyordu.

"Ne oldu anne? Bir toplantı için saat beşte dışarı çıkmam gerekiyor," dedi Teddy somurarak Flora'nın çalışma odasında belirdiğinde.

"Ve sen şimdiden on dakika geciktin, o yüzden hemen işe koyulsak iyi olur.

"Şimdi ne yaptım ben? Ne dedikodusu duydun?" "Sanırım ne olduğunu çok iyi biliyorsun.

"Oh. Teddy kıkırdadı. "Sanırım Smith denen kızla olan sözde ilişkiyi duymuşsunuzdur.

"Evet, duydum, diğer Kara Kızları'ndan ve Noel arifesinden önceki gece ikinizi Home Farm'dan yürürken gördüğünü iddia eden kız kardeşinizden. Ve bugün erken saatlerde Tessie'nin kendisinden.

"Seni görmeye mi geldi?"

"Gelmesini ben istedim.

"Aman Tanrım, anne. Yirmi dört yaşında olduğumu ve kendi pisliğimi kendim temizleyebileceğimi unutmuş gibisin.

"O zaman bunun senin pisliğin olduğunu kabul ediyorsun?"

"Hayır, ben ... Teddy bocaladı. "Annemin hayatıma karışmasına ihtiyacım yok. Her şeyin bir sürü yalandan ibaret olduğunun farkında mısın?"

"Bugün Tessie'yle konuştuktan sonra, öyle olduğundan şüpheliyim. Doğrudan konuya gireceğim. Tessie'nin hamile olduğunu biliyorsunuz ve büyük ihtimalle sizin çocuğunuzu taşıyor. Hiçbir şey için sorumluluk almadığınız gibi, eylemlerinizi için herhangi bir şekilde sorumluluk almayı reddettiniz. Kendinizi kurtarmak için pervasızca ve rutin olarak yalan söylüyorsunuz.

'Anne . . . I-'

"Lütfen, sözümü kesmeyin. Sen tembel, küstah bir ayyaşsın ve açıkçası bu aile için bir utanç kaynağısın. Daha geçen hafta baban vasiyetini yeniden düzenlemekten bahsetti.

"Ve beni mirastan mahrum etmekten mi?"

"Evet. Flora, Teddy'nin yüzündeki ifadeden altın vuruş yaptığını anlamıştı. 'Ve nedenini kesinlikle anlayabiliyorum. Dürüst olmak gerekirse, baban Tessie hakkında dolaşan dedikoduların tek bir fısıltısını bile duysaydı, bu bardağı taşıran son damla olurdu.

"Anlıyorum. Teddy koltuğa gömüldü.

"Durumu kurtarmak istiyorsak, şu andan itibaren aramızda daha fazla yalan olmamasını öneririm.

Teddy annesinin arkasından pencereden dışarı baktı. "Pekâlâ.

"Tessie'yi, kendisinin ve bebeğin güvende olmasını sağlayacak kadar parayla birlikte gönderdim.

"Anne, bunu yapmana gerek yoktu, gerçekten, ben-

Sanırım öyle. Bu neredeyse kesinlikle senin çocuğun, benim ve babanın torunu. Tanrı aşkına kabul et Teddy.

"Evet," diye kabul etti sonunda. "Bir şans var ama-

"Ama "larla ilgilenmiyorum. Aynı şekilde devam edemezsiniz. Sıkıldığınızı ve hayatınızla mücadele ettiğinizi anlıyorum, ancak bir zampara ve ayyaş olarak ününüz hızla artıyor.

"Gerçekten de sıkıldım. Ve böyle hissetmem hiç de şaşırtıcı değil. Eğer aptal düz ayaklarım olmasaydı, yıllar önce görevimi yapıyor ve ülkeme hizmet ediyor olurdum.

'Mazeretin ne olursa olsun, şimdi bir seçim yapmalısın. Ya burada kalır ve babanla benim gurur duyacağımız bir evlat olursun. Ya da babana seni Seylan'a, Elizabeth teyzen ve Sidney amcanın yanına göndermemizi önereceğim, orada çay plantasyonlarında onlara yardım edebilirsin. Her iki durumda da, babana onun varisi olmaya layık olduğunu kanıtlamalısın.

Daha önce Tessie'nin yaptığı gibi, koltuktan sessizlik geldi.

'Beni uzaklara mı göndereceksin? Bir savaş var anne.' Teddy'nin sesi hafifçe çatallaştı. "Gemiler sürekli bombalanıyor ve batırılıyor.

Flora devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Yapardım, çünkü artık seni korumaya ya da yaptıklarını mazur görmeye hazır değilim. Senin adına yaptığım sürekli müdahaleler sayesinde babanla aranızdaki sorunlar şimdiye kadar kriz noktasına ulaşmadı. Ancak, seni ne kadar sevsem de, bugün senin olduğun yerde oturan o genç kadının yüzündeki ifadeyi gördüğümde, onunla herhangi bir ilişkin olduğunu reddettiğini söylediğimde, son davranışlarına artık göz yumamayacağımı fark ettim. Beni anlıyor musun Teddy?

Başını sefilce eğdi. "Evet anne, anlıyorum.

'Ben hala senin içinde iyi bir adam olduğuna inanıyorum. Gençsin ve kendini affettirmek ve babana bir gün bu mülkün mirasçısı olabileceğini kanıtlamak için önünde bir şans var.

"Evet, kalacağım anne," dedi sonunda. "Ve söz veriyorum seni ve babamı daha fazla hayal kırıklığına uğratmayacağım. Ve Teddy ona başka bir şey söylemeden ya da bakmadan odadan çıktı.

Sonraki birkaç hafta boyunca Teddy gerçekten de yeni bir sayfa açmış gibi görünüyordu. Hem evde hem de bahçede olabildiğince yardımcı oluyordu. Flora'nın Teddy ile konuşmasından bir gün sonra Bay Tanit, eşiyle birlikte High Weald'dan hemen ayrılacaklarını açıkladığı için yapılacak çok şey vardı. Nedenleri hakkında bilgi vermedi ve Flora onları kalmaya ikna etmek için yapabileceği bir şey olup olmadığını sorduğunda Tanit ağzını sıkı tuttu.

"En iyisi bu, hanımefendi. Bayan Tanit artık High Weald'da kendini rahat hissetmiyor. O gece ayrıldılar ve Flora sabahın erken saatlerine kadar uyanık kaldı, tatlı huylu hizmetçiyi gücendirecek ne yaptığını merak ediyordu.

Louise ertesi sabah mutfaktan gelen haberler karşısında umutsuzca omuz silkti.

"Nedenini görmüş olmalısın?" diye fısıldadı. "Teddy son birkaç aydır onun her yerindeydi. Yani, emin olamam ama o zavallı kızın yerinde olsaydım, ben de buna dayanamazdım.

Flora gözlerini kapadı ve mutfakta ocağın başında durdukları sırada oğlunun Bayan Tanit'in sırtına elini koyduğunu hatırladı.

Ertesi akşam Flora yemeğini yalnız yedi, çünkü Archie telefon edip hava üssünde geciktiğini söylemişti, bu bugünlerde sık rastlanan bir durumdu. O gece yatarken, yakınlardaki Alman bombardıman uçaklarının vızıltısını duydu ama üzerinde pek düşünmedi. Bu tür sesler, şafak vakti kuşların cıvıltısı kadar tanıdık gelmeye başlamıştı. Ancak bu gece sesler çok yakındaydı ve Flora, bombardıman uçakları daha da yaklaşırsa aşağıya inip bu gece mahzende uyumak zorunda kalabileceklerini düşünerek içini çekti.

Elbette, gece yarısından hemen önce hava saldırısı sirenleri çaldı ve Flora, Teddy ve Louise merdivenlerden aşağı indiler. İki saat sonra, her şey açıldı.

Flora, Archie'nin gecenin geri kalanında hava üssünde bir ranzada kalacağını neredeyse kesin olduğunu biliyordu.

"Anne! Anne, uyan! Ertesi sabah Louise'in çılgılığı onu uyandırdı. "Sana bir telefon var. Birisi Filo Lideri King'i aramış. Seninle acilen konuşmak istiyor.

Kalbi ağzına gelen Flora, telefona ulaşmak için acele ederken neredeyse takılıp düşecekti. Oysa telefonun neden açıldığını zaten biliyordu.

Filo lideri, Archie ve RAF Ashford'daki diğer on dört kişinin, yedek savaş pilotlarının ve diğer personelin kaldığı çadırı alana doğrudan isabet eden bir bomba sonucu öldüğü haberini vermişti.

Flora'nın zorluklar karşısındaki önceki gücüne rağmen, dağıldı. Tüm bunların ironikliği onu bunaltıyordu. Archie'nin buraya kadar hayatta kalması ve Alman bombardıman uçaklarının ana hedefi olan Londra'da çalışmak yerine Ashford'a tayin edilmesinden duyduğu mutluluk, ancak evinden birkaç mil uzakta hayatını kaybetmesi ... bu onun bağımlı zihninin anlayamayacağı bir durumdu.

Louise doktoru çağırdı, o da sakinleştirici ilaçlar yazdı ve Flora birkaç gün boyunca yataktan kalkma isteği ve enerjisi olmadan yattı. O olmadan Sevgili Archie, o da ölmeyi tercih ederdi. Kızının perili yüzünü görmek bile yatak odasını terk etmesi için yeterli değildi. Orada yatıyor, Archie ile birlikte geçirdikleri her anı yeniden yaşıyor ve onu sonsuza dek kendisinden aldığı için artık inanmadığı Tanrı'ya öfkeleniyordu.

Ve en kötüsü, vedalaşma şansları bile olmamıştı.

O meşum telefon görüşmesinden sonraki altıncı sabah, Flora uyuşturulmuş uykusundan pencereye *vurulan bir tıkırtıyla* uyandı. Başını kaldırdı ve pencerenin yanındaki yaşlı kestane ağacındaki yuvasından düşmüş olması gereken yavru bir ardıç kuşu gördü. Çıkıntı düşmesini engellemişti ama histeri içindeydi,

hoplayıp zıplarken ve annesi için ciyaklarken devrilme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

"Geliyorum ufaklık," diye fısıldadı, pencereyi dikkatlice açıp minik şeyi eline almayı başarırken. "İşte, işte," diye mırıldandı Flora ona. 'Artık güvendesin. Bir merdiven bulacağız ve seni hemen annenin yanına götüreceğiz. Kuşu avuçlarının içine alarak yürüdü

Teddy ve Louise'in masada birlikte oturdukları alt kattaki mutfığa indi.

'Anne, kalkmışsın! Ben de tam sana çay getirmek üzereydim,' dedi Louise.

'Boş ver onu. Bu zavallı küçük şey yuvasından düşmüş.

Kestane ağacı. Teddy, bir merdiven getirebilir misin, böylece şoktan ölmeden önce tırmanıp yerine koyabilirim?

Elbette anne.

Louise, ayağa kalkarken kız kardeşine göz kırpan Teddy'ye baktı. Annesini dışarıda takip etmek üzere mutfaktan çıkarken, "Şimdi iyi olacak," diye mırıldandı.

Cenaze töreni malikânedeki kilisede yapıldı ve köylüler, arkadaşları ve ailesi cenazeye katıldı. Archie yerel olarak sevilen ve saygı duyulan bir figürdü ve Flora iki çocuğunun arasında oturmuş, her iki savaştan RAF meslektaşları tarafından yapılan övgü konuşmalarında gözyaşları içinde gülümsüyordu. Tören sırasında Flora, sahip olduğu güç ve cesaretin her bir zerresini derinlerde aradı. Tek başına tuttuğu bir haftalık yas, en azından kederinin içinden akıp gitmesine izin vermişti ve şimdi çocuklarına kendi acılarında destek olabiliyordu. Hayatı - ya da en azından ana kaynağı mutluluğu - sonsuza dek kısıtlanmış olabilirdi. Ama çocuklarının hâlâ yaşayacakları vardı. Ve o onları hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Cenazenin ertesi günü, ailenin avukatı Bay Saunders onu ziyaret etti. Normal başsağlığı dileme faslından sonra işe koyuldular.

"Lord Vaughan'ın 1921'den beri vasiyetini yeniden yazmadığını biliyorsunuzdur," diye söze başladı Bay Saunders, eski deri çantasından düzgün bir kâğıt yığını çıkararak. "Sanırım mirasın hâlâ oğlu Teddy'ye kalmasını istiyordu?

Flora, suçluluk duygusundan kaynaklanan bir bandın göğsünde sıkıca kapandığını hissederek, "Sadece öyle tahmin edebilirim," dedi.

'O zaman söz konusu malların Teddy'nin adına geçirilmesi için gerekli işlemleri başlatacağım. Ne yazık ki, High Weald arazisinde size bir ev verecek yasal bir belge olmadığı için, oğlunuzun sizi evden kovmasının yasal hakları dahilinde olduğunu da bildirmek zorundayım. Bunu yapacağından değil, eminim, ama ben bu tür durumların daha önce de yaşandığını biliyoruz'.

"Teddy ile istekleri hakkında konuşacağım," dedi Flora sıkıca. 'Bunu aramızda çözebileceğimizden eminim. Size tek bir sorum var Bay Saunders: Kız kardeşim Aurelia sadece Louise'i, yani bir dişi doğurmuş olsaydı ya da Teddy savaşta ölseydi,' diye ekledi sessizce, 'o zaman ne olurdu?'

"İşte o zaman işler karıştırdı. Öncelikle mülkün erkek bir varisini arayacaktık. Bir erkek varis bulamayınca da Louise'e bir erkek çocuk doğurana kadar High Weald'ın kiracısı olma hakkı verilirdi. Oğlu reşit olduğunda hem toprakları hem de kalıtsal asaleti miras alacaktı. Eğer kadın bir kız çocuğu doğurmuşsa, erkek bir varis doğana kadar kızına da aynı görev verilirdi. Tabii Lord Vaughan'ın kız kardeşinin kızlarından biri ondan önce bir erkek çocuk doğurmamışsa. Vesaire, vesaire.

"Anlıyorum.

"Anlamış olabileceğiniz gibi, doğrudan bir erkek varis *olduğu* için Tanrı'ya şükredebiliriz. Kuru bir kahkaha attı. 'İki savaşın babaların ve oğulların nesillerini mahvetmesi nedeniyle varisleri olmayan çok sayıda aile tanıyorum. Siz şanslısınız Leydi Vaughan. Benzer durumdaki pek çok aile aynı kolay geçişe sahip değilken, gerçek soy High Weald'da devam edebilir.

"Merak ediyorum Bay Saunders, en azından bu aileye Louise mirastan pay mı alacak? Yakında evlenecek ve kocası zengin bir adam değil. Ben de bir kadın olarak,' dedi Flora dikkatle, 'kadın olmasının aile mirası üzerinde hak iddia etmesine engel olduğunu düşünmüyorum. Özellikle de Teddy'nin ikizi olduğu için.

"Katılıyorum, Leydi Vaughan. Bu konudaki kurallar çok eski ve umarım zaman içinde kadınlar hem toprak hem de unvan konusunda eşit haklara sahip olurlar. Ancak korkarım ki bu artık oğlunuzun karar vereceği bir konu olacak. Üzülererek söylüyorum ki High Weald arazisine ne olacağı konusunda ikinizin de herhangi bir yetkisi yok. Bu gerçekten rahatsız edici.

Kocası vasiyetini yeniden yazacak kadar yaşamadı. Şimdi oğlunuzun merhametine kalmalısınız. Kız kardeşinin de öyle.

"Tavsiyeniz için teşekkür ederim, Bay Saunders. Benimle ve Teddy ile irtibat halinde olacağınıza hiç şüphe yok.

"Şu andan itibaren benden gelen tüm iletişimler sizi atlayacak ve doğrudan Teddy'ye gidecek," diye yanıtladı Bay Saunders. evrak çantasında. 'Kaybınız için bir kez daha başsağlığı diliyorum. Merhum eşiniz çok iyi bir adamdı. Umalım ki oğlu da size layık bir onun mirasının varisi. Size iyi günler, Leydi Vaughan.' Bay Saunders, Teddy hakkındaki dedikoduların tüm mahalleye yayılmış olduğunu gösteren derin bir iç çekişle evden ayrıldı.

Flora olduğu yerde oturmuş, pencereden artık onun gözetimi altında olmayacak bir bahçeye bakıyordu. Ve Archie'nin, Teddy'nin O zamanki asil niyetleri, Louise'in kan bağı yoluyla gerçek hak iddiasını ortadan kaldırmıştı. Son zamanlarda Teddy'nin High Weald'ın varisi olma rolüne uygun olmadığına dair mırıldanmalarına rağmen, Archie'nin orijinal aldatmacasını ortaya çıkarmadan yapılabilecek hiçbir şey yoktu.

En azından gerçek babasından kalan mirasın büyük kısmını, başlangıçta Sir Ernest Cassel'in tavsiyesi ve yardımıyla güvenli yatırımlarda tutacak kadar mantıklı davrandığı için minnettardı. O zamandan bu yana geçen yıllar içinde, hisse senetlerine ve hisse senetlerine bilgili bir ilgi duymuş ve fonları finansal piyasaların iniş çıkışlarını iyi bilirdi. Kısacası, varlıklı bir kadındı.

Ve Ev Çiftliği'nin kendisi de Rupert ve Louise'in adlarına devredilme aşamasındaydı. Archie, genç çiftin Ağustos'taki düğünlerinden sonra taşınmaları için tapuların devredilmesine ilişkin izni imzalamıştı. Teddy buna itiraz edemezdi herhalde?

Flora, Teddy'nin itiraz edebileceğini *düşünmesinin* bile durumun ciddiyetinin altını çizdiğini biliyordu.

O gece Teddy ve Louise ile birlikte oturdu ve Bay Saunders ile yaptığı konuşmayı anlattı. Teddy'nin yüz ifadesini dikkatle izledi ve hem keder hem de rahatlama belirtilerini görmek onu rahatlattı.

"Rupert ve ben Home Farm'da son derece mutlu olacağız," dedi Louise neşeyle. "Burası çok güzel bir yer ve eminim ki burayı evimiz gibi yapabiliriz.

"Evet, eminim yapabilirsin," dedi Flora, Louise'i yardımsever ve minnettar olduğu için seviyordu. Ve Flora yeğeninin daha fazlasını beklemediğini düşündü,

Onun gibi gerçek durumdan habersizdi. "Demek Teddy, bütün bunlar senin olacak. Flora elini neeyle mutfakta gezdirdi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Anne, ben sadece hakkım olanı alıyorum, değil mi?" dedi Teddy, hak etmiş gibi bir havayla.

'Evet, ama High Weald arazisinin çok fazla çalışma gerektirdiğini sen de çok iyi biliyorsun. Bay Saunders'ın size açıklayacağı gibi, buranın bakımı için yeterli kaynak yok. Özellikle de iftliği. Yeni bir çiftlik müdürü işe almanız gerekecek,' diye ekledi Flora. 'Ve evin içinde de biraz yardıma ihtiyacınız olacak.

Louise yazın kendi evine taşınıyor.'

'Tüm bunları halletmek için burada benimle olacaksın anne. Yani ben evlenene kadar. Teddy sinsice gülümsedi. "Aklımda biri olabilir.

"Gerçekten mi? Louise'in yüzü aydınlandı. "İkimizin de benzer yaşlarda çocuklarımız olsa ve birlikte bysek harika olurdu. Öyle değil mi Teddy sevgilim?"

"Annelik yapabilecek biri olduğundan emin değilim, ama ondan çok hoşlandığım kesin. "Ne kadar karanlık bir atsin sen Teddy. Adı ne?" diye sordu Louise. 'Zamanla her şey ortaya çıkacak. Buralı değil.'

Flora, "Tabii ki sen bir eş bulur bulmaz taşınacağım," dedi. 'Belki de çeyiz evini yenileyene kadar geçici olarak Londra'daki eve gidebilirim. Uzun yıllardır içinde yaşanmadı.

'Londra'daki ev bundan böyle sadece benim kullanımımnda olacak. Belki şehre gittiğinde Albemarle'da annenin yanında kalabilirsin.

Sokak mı? şimdi,' dedi Teddy, saatine bakarak, 'gitmeliyim. Londra treni yarım saat içinde kalkıyor. Babamın Rolls-Royce'uyla Ashford istasyonuna kendim gideceğim.

'Ama yıllardır kullanmıyordu Teddy. Çok fazla benzin tüketiyor ve çiftlik makineleri için kuponlara ihtiyacımız var,' dedi Louise, gergin bir ifadeyle annesine doğru bir bakış attı.

'Eminim ki mal varlığım bu seferlik bunu karşılayabilir. Birazdan evde olurum. birkaç gün.' Ayağa kalktı, hem annesini hem de kız kardeşini başlarının üstünden gahaladı ve mutfaktan çıktı.

şaşkın bir sessizlik oldu.

"Merak etme anne. Louise ona döndü. "Home Farm'da senin için her zaman bir yer olacak.

Ertesi ay Flora, High Weald'a veda etmek için kendini hazırlarken Teddy'nin yokluğu dikkat çekiyordu ve çoğu zaman Londra'daki evde kalıyordu. Flora ve Louise kederlerini atlatmaya ve mülkü aralarında idare etmeye çalışıyorlardı. Bay Saunders Flora'ya bir mektup yazarak -ihtiyaçtan ziyade diplomasi gereği- High Weald arazisinin, Londra'daki evin ve soyluluk unvanının Teddy'nin adına devredildiğini bildirmişti

sorunsuz ilerliyordu ve en geç Kasım ayına kadar sonuçlanması gerekiyordu.

Flora ve Louise'in Teddy'nin mirası konusunda düşünceleri varsa da, ikisi de şüphelerini kabul etmek istemiyordu. En azından Haziran ayı, Fransa'daki D-Day çıkarmasının başarısı nedeniyle taze bir ruh patlamasını beraberinde getirmişti. Flora, Louise'in yaklaşan düğününe odaklanmak için elinden geleni yaptı ve hediyesini Rupert düğün öncesi planları görüşmek üzere hafta sonu için geldiğinde onlara sunmaya karar verdi. Onların yüzündeki mutluluğu görünce çok memnun oldu.

Arthur Morston Books'u anlatırken yüzleri asıldı.

"Aman Tanrım! Rupert bir mendil çıkarıp gözlerini sildi. 'Ben de kızınızı alıştığı tarzda nasıl tutabilirim diye endişeleniyordum. İşte şimdi bana cevabı verdiniz. Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Çok etkilendim.

Genç çiftin birbirlerine sarılışını izlerken Flora'nın gözleri yaşardı - o kadar mutlu ve aşıktı ki. Ve doğru şeyi yaptığından emin oldu.

"Üst katta küçük bir daire de var, şehirde kalmanız gerektiğinde kullanmak üzere modernize edilebilir," dedi. "Gerçi eminim ağabeyin Londra'daki evini kullanmanı teklif edecektir.

"Bundan şüpheliyim, anne," dedi Louise. "Ve öyle olsa bile, kitapçının üstündeki odaların - ne durumda olurlarsa olsunlar - bize çok daha uygun olacağını düşünüyorum.

Birkaç gün sonra Flora, Teddy'den bir telgraf aldı:

DIXIE İLE BUGÜN CHELSEA KAYIT BÜROSUNDA EVLENDİ STOP ÇOK MUTLUYUM
STOP BALAYI İÇİN İTALYA'YA GİDİYORUM STOP KUTLAMALAR İÇİN YAKINDA
GÖRÜŞÜRÜZ STOP LOUISE'E ONU KORIDORDA DÖVDÜĞÜMÜ SÖYLE STOP TEDDY
STOP

Louise telgrafı sessizce okudu, yüzü hissettiği her şeyi ele veriyordu. "Ah canım," dedi.

"Bu kızı tanıyor musun?

'Pek değil, hayır. Ama onu kesinlikle *tanıyorum*. Bütün Londra tanıyor. Yeni yılda Teddy beni onunla kısaca tanıştırdı.

"Kim o?

Leydi Cecilia O'Reilly. Doğuştan İrlandalı ve iyi ama oldukça bohem bir aile. Şüphesiz baş döndürücü biri. Yılbaşı gecesi Savoy'a girdiği anda odadaki her erkek aptallaştı. Beline kadar uzanan kıvılc saçları ve görünüşe göre bir o kadar ateşli bir mizacı var. Teddy o gece onun için çıldırmıştı ve sanırım son zamanlarda Londra'da bu kadar çok vakit geçirmesinin nedeni de bu,' diye ekledi Louise. "Kesinlikle ilginç bir çift olacaklar.

"Anlıyorum. Flora, Louise'in yorumlarının satır aralarını okudu ve morali daha da bozuldu.

"Beni affet anne. Bana her zaman söylediğin gibi, bir kitabı asla kapağına göre değerlendirmemelisin. Ya da şöhretine. Dixie "hızlı" biri olarak görülebilir ama aynı zamanda iyi bir insan da olabilir. Ve kesinlikle High Weald'ı canlandıracak ve Teddy'yi diken üstünde tutacaktır. Silik bir şekilde gülümsedi.

O gece Flora yatağına uzandı, kalbi eskiden yanında yatan bedenin sıcaklığını ve rahatlığını özlüyordu. Yastıklarına yaslanırken, *kendi* geleceği için planlar yapmaya başladı - ve nasıl yapabileceğini merak etti Louise'le ilgili vicdan azabını dindirmek için.

Bir ay sonra High Weald'ın yeni varisi, aynı derecede yeni gelinini eve getirdi. Beklentilerinin aksine, 'Dixie' Flora'nın hemen hoşlandığı genç bir kadındı. Gırtlaktan gelen kahkahasıyla - Flora'nın emin olduğu üzere İçtiği sonsuz güçlü Fransız sigarası - ve muhteşem süt beyazı teni ve söğüt gibi gövdesiyle, kesinlikle hesaba katılması gereken bir güçtü. Ayrıca, Teddy'nin yaptığı samimiyezsiz yorumlar karşısında onu nasıl yırtıp attığına bakılırsa, son derece zeki biriydi.

Zavallı Louise'in duvar kağıdına döndüğü, Dixie'nin her konuda fikirlerini yüksek sesle dile getirdiği, aşırı alkollü bir kutlama akşamından sonra

İrlanda'nın savaştaki durumu ve Churchill'in depresif kişiliği hakkında 'içeriden' edindiği bilgileri paylaştıktan sonra Flora iyi geceler diledi ve yatmak üzere merdivenleri çıktı. En azından Archie'nin, Churchill'in yeni gelininin neşeli arkadaşlığını takdir etmişti.

Ertesi gün Flora Teddy'yi çalışma odasına çağırdı. Onu sıcak bir şekilde öptü ve oturmasını söyledi.

Teddy daha konuşmaya başlamadan, Flora sözü aldı.

"Tebrikler Teddy. Bence Dixie çok sevimli. İyi bir seçim yaptın ve eminim ki ikimiz çok iyi anlaşacağız.

Arkadaşlar. Size sadece, çeyiz evinin gerekli tadilat masraflarını kendim karşılamaktan mutluluk duyacağımı söylemek istedim. Ve evi çevreleyen iki yüz dönümlük tarım arazisini bana satmaya hazır olup olmadığınızı bilmek istiyorum. Yolun diğer tarafında kalan bu arazi aynı zamanda Home Farm'a da komşu. Orayı alıp sizin yerinize ekip biçmeye hazırım. Yerel bir emlakçıya danıştım ve size makul bir fiyat teklif edebilirim, bu da size High Weald ve Londra'daki evin bakımı için bir miktar fon sağlayacaktır.

"Anlıyorum. Teddy'nin ifadesi şaşkınlığını gösteriyordu. "Bunu önce Dixie ve avukatımla görüşmem gerekiyor.

"Bunu sen yap. Louise'in düğününden sonra High Weald'dan taşınacağım.

"Elbette.

Söyleyeceklerim bu kadar.

"Tamam. Teddy ayağa kalktı. "Lütfen evden istediğiniz her şeyi almakta özgürsünüz.

"İhtiyaçlarım azdır ve yeniden başlamakta çok iyiyimdir. Tek söyleyeceğim, size çok güzel bir miras bırakıldığıdır. High Weald çok özel bir yer ve umarım sen ve Dixie de baban ve benim gibi buranın değerini bilirsiniz.

Ve Flora gözyaşlarına boğulmadan önce odadan çıktı.

Bunaltıcı bir Ağustos gününde Flora, Louise'in Rupert Forbes ile evlenmesini, kısa süre önce kocasını gömdüğü kilisede izledi. O dua ederken Çifte sık sık vaat edilen barışı getirmeleri için yüce güçlere yalvarmaktan başka bir şey yapamıyordu. Hem kendi hayatında hem de dünyada.

Sonbaharın sonlarında Flora, gelecekte birçok kez ziyaret edeceğini bildiği ama artık kendisine ait olmayan bir eve veda ettiği için kendini gülünç hissederek High Weald'da dolaştı. Ama sonra üzüntüyle düşündü, hiç kimsenin olmadığı gibi hiçbir zaman da olmamıştı. Eski evlerin yaptığı gibi sadece kendine aitti. Ve şimdiki zamandan çok sonra, gelecekte de ayakta kalacaktı. görevliler ölmüştü.

Mutfak penceresinden duvarlarla çevrili bahçeye baktı ve Archie'yle orada geçirdikleri mutlu zamanları hatırladı.

"*Mutluluk anları* ... Flora kendi kendine alıntı yaptı. İnsanoğlu öyle olmasını beklese de hiçbir şey sonsuza dek sürmez, diye düşündü. İnsanın yapabileceği tek şey, elinden geldiğince anların tadını çıkarmaktı.

Midilli ve tuzak, en değerli eşyalarıyla dolu olarak dışarıda duruyordu. Kendini ön kapıdan dışarı bıraktı ve kapıya tırmandı.

'Güle güle. . .' High Weald'a - ve Archie'ye ve tüm anılara - bir öpücük kondurdu. Sonra başını çevirdi ve yaptığı tüm hatalar için kendini affetmek üzere bir an durup midilliye hafifçe vurdu ve yeni bir geleceğe doğru yola koyuldu.

Yıldız

Kasım 2007

Rosa x centifolia (lahana gülü - Rosaceae familyası)

Büyükbabamın saatinin çanları beni geçmişten bir sarsıntıyla çıkardı. Saatime baktım ve sabahın dördü olduğunu gördüm. Tam karşımda, Orlando'nun gözleri kapalıydı ve yorgunluktan gri görünüyordu. Bana anlattıklarına odaklanmaya çalıştım ama anlamlandırabilmem için önce uyumam gerektiğini biliyordum.

"Orlando?" diye fısıldadım, onu ürkütmek istemiyordum. "Yatma vakti geldi.

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Evet," diye kabul etti. "Sana söylediklerimi yarın tartışırız. Ayağa kalktı ve uyuşturulmuş bir adam gibi kapıya doğru sendeleyerek yürüdü, sonra dönüp bana baktı. 'Bunları neden kardeşimden uzak tutmanın en iyisi olduğunu düşündüğümü anlıyorsun, değil mi?

O çok acı çekiyordu. Ve bizim tarafın High Weald'dan kazıklandığını kesin olarak bilmek onu sadece daha kötü hissettirebilirdi.

"Sanırım öyle. Günlükleri gösterdim. "Onları bir yere koyayım mı?" "Yanında götür. Böylesine karmaşık bir olayı anlatmaya çalışmam hikaye size sadece çıplak kemikleri verdi. Detayları onlar doldurabilir. İyi geceler, Bayan Star.

"Ama hala bu hikayenin benimle neden ilgili olduğunu anlamıyorum?

"Aman Tanrım," dedi bana spekülatif bir şekilde bakarak. "Şaşırdım. Sizin yetenekli zihninizin tam olarak nasıl olduğunu anlayacağını düşünmüştüm. Yarın. Bana elini salladı ve odadan çıktı.

Ertesi sabah Orlando mutfakta belirdiğinde saat on biri geçiyordu. 'Bugün, otuz altı yaşımın her birini, artı iki puan daha fazla hissediyorum. ve on,' dedi sandalyeye ağır ağır otururken.

Gecenin geri kalanını dönüp durarak geçirdiğim için ben de yorgundum. Alarmım çalmadan sadece yarım saat önce uykuya dalmayı başararak, Rory'ye kahvaltı hazırlamak ve onu okula götürmek için saat yedide kalktım.

'Brunch'a ne dersiniz? Benedict usulü yumurta ve somon füme? Orlando'ya önerdim.

'Bundan daha mükemmel bir şey düşünemiyorum. New York'taki Algonquin Otel'i'ndeymişiz gibi davranabiliriz, şafak sökene kadar dans ettiğimiz bir içkili mekandan kalkıp oraya gitmişiz gibi. Bugün nasılsınız Bayan Star?

"Düşünceli," diye cevap verdim dürüstçe, yumurtaları hazırlarken.

'Sindirimi beslemenin gerçekleri sindirmeyi kolaylaştıracağından eminim.

"Anlamadığım şey, Mouse'un bana neden böyle bir izlenim verdiği. Flora MacNichol sinsi biriydi. Bence oldukça harikaydı. "Tamamen katılıyorum. Eğer evi restore etmek için yaptığı bağışlar olmasaydı Büyük büyükanne Aurelia öldükten sonra evi ve bahçeleri restore ederek ve ardından İkinci Dünya Savaşı boyunca mülkü yöneterek yaptığı çalışmalardan bahsetmiyorum bile, bugün hiçbir Vaughan veya Forbes ikamet etmeyecekti. Teddy'den satın aldığı çiftlik arazisini de öldüğünde Louise ve Rupert'e bıraktı. Bu arazi bugün Home Farm'ın ana gelir kaynağını oluşturuyor.

"Louise'in gönlünü almak için elinden geleni yaptı," diye düşündüm.

'Evet, hem de nasıl. Savaş sonrası zor yıllarda babam Flora'nın aileyi bir arada tuttuğunu söylerdi. Arthur Morston Books'un hesaplarını tutmuş, Dixie'nin oğlu Michael'ı büyütmesine ve High Weald'ın işletilmesine yardımcı olmuş. Tahmin edebileceğiniz gibi Teddy her iki rolde de pek işe yaramadı. Uzun ve dolu dolu bir hayat yaşadı.

"Öldüğünde kaç yaşındaydı?

Yetmişlerinin sonlarında idi. Babam bana onun öğleden sonra güneşinde gül çardağının altında otururken bulunduğunu söyledi.

"Son yıllarının mutlu geçmesine sevindim. Bunu hak etmişti. Mouse tüm bunların suçlusunun kendisi olduğunu nasıl düşünebilir? Ne de olsa Teddy'yi Louise'in ikizi olarak doğum belgelerine kaydettirmek Archie'nin kararıydı.

Orlando, 'Ve anlaşılabilir fedakâr nedenlerden ötürü,' diye ekledi. 'Kendince, savaşta çevresinde ölen herkesi onurlandırıyor. Lütfen Mouse'un babamız ölmeden önce onu görmek için Yunanistan'a uçtuğunda ondan hikayenin sadece ana hatlarını dinlediğini hatırlayın. Eve perişan bir halde döndü - hatırlarsanız size babamızın Annie'den sadece iki yıl sonra öldüğünü söylemişim. İşte o zaman ilgili dergileri kitapçıya götürdüm. Mouse'un geçmişe daha da gömülmesinin en kötü şey olacağını düşündüm.

"Her şeyden mahrum bırakıldığını düşünüyordu," diye mırıldandım. "Karısı, babası ve hakkı olan miras.

"Evet. Depresyon korkunç bir şeydir, Bayan Star," diye iç geçirdi Orlando. 'Ve en azından benim başıma gelmemiş gibi görünen *bir* dert.

'Belki de onları okumalı ve gerçekte neler olduğunu öğrenmeli Orlando. Bence en çok kaybeden Flora'nın kendisi oldu.

'Katılıyorum, ancak mirasın gelecekte sahip olabileceği çocukları - yani babamız Laurence'ı - beklemek üzere Büyükanne Louise'e emanet edilmemiş olması büyük bir utanç. Ve Rupert, büyükbabam, harika bir adamdı.

"Belki de çocuk sevgisi hepimizi kör ediyordur.

"Birçok durumda, evet," diye kabul etti Orlando. "Flora mantıklı biriydi ve pragmatik bir kadındı. Teddy'nin doğum hakkıyla ilgili yalanda Archie'nin ve ardından kendisinin de suçu olduğunu biliyordu. Teddy doğal varis olduğuna inandırılarak yetiştirilmişti. Ne de olsa onun suçu değildi. Eğer onu mirastan mahrum bırakmaya çalışsaydı, büyük ihtimalle onu sonsuza dek Londra'nın et yığınları arasında kaybedecek ve hayatının geri kalanını şarap, kadınlar ve şarkılarla geçirecekti. Günlüklerinde anlattığına göre, High Weald'da da bunu yapmış. Günü kurtaran karısı Dixie oldu. Marguerite'in babası Michael'ı doğurmuş ve Teddy ölene kadar içerken malikanenin ayakta kalmasını sağlamıştır. Bana öyle geliyor ki High Weald her zaman güçlü kadın nesiller tarafından kurtarıldı.

Kahvaltıyı masaya koyup otururken, "Ve şimdi Rory, Marguerite aracılığıyla unvanı ve mülkü miras alacak," diye ekledim.

Orlando bıçağını ve çatalını aldı ve yemeye başladı. 'Ah, mükemmel bir onarıcı. Şahsen Leydi Flora'nın kitapçığı Rupert ve Louise'e miras bırakmasına çok sevindim. Savaş sonrası kasvetli yıllar boyunca burayı dikkatle yönetti ve sonunda bana harika bir miras kaldı.

Mouse bana mülkün neredeyse High Weald'dan geriye kalanlardan daha değerli olduğunu söyledi.

"Flora'nın kan bağı olan çocuğu yoktu, değil mi? Sabahın erken saatlerinde aklımı kurcalayan düşüncelerden birini dile getirdim.

"Hayır. Orlando bana baktı. "Demek bağlantıyı kurdunuz?"

"Sanırım öyle.

"Evet, bu gerçekten de utanç verici Bayan Star. son derece zarif bir İngiliz aristokrati oldu. Ama eldeki verilere bakılırsa sizde zerre kadar kraliyet kanı yok.

"O zaman neden babam bana ipucu olarak Fabergé kedisini verdi?"

'Aha! Bana arayışından bahsettiğin andan beri, beni en çok şaşırtan şey buydu. Bana baban hakkında anlattıklarından - ve sözlerime dikkat *et*, söylediğin ve eklemeliyim ki söylemediğin her şeyi dinledim - bunun bir nedeni olması gerektiğine inandım.

"Ne olduğunu düşünüyorsun? Bildiğimi sanıyordum ama önce Orlando'dan duymak istiyordum.

"Seni Forbes yerine Vaughan soyuna kesin olarak bağlayacak bir şeye ihtiyacı vardı. Teddy de Leydi Flora'nın evlatlık oğluydu. Bu yüzden *onun* soyuna bakmak gerekir...'

"Kara Kızı'nın gayrimeşru bebeğini mi kastediyorsun? Sonunda şüphelerimi dile getirdim.

'İşte! Beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordum. Orlando iki yumruğunu çenesinin altına koydu ve beni inceledi. "Kitapçıdaki o uğursuz günde, değerli plastik dosyanı almak için geri döndüğünde bana yıldız küresinden alınan koordinatların senin Londra'da doğduğunu gösterdiğini söylemiştin.

"Evet.

"Peki Kara Kızımız nerede yaşıyordu?"

"Londra'nın Doğu Yakası'nda.

"Evet. Peki internette araştırdığınızda koordinatlarınız hangi adresi gösteriyordu?

Mare Caddesi, E8.

"Hangi . . .

Hackney'de.

"Evet. Londra'nın doğu yakası! Orlando başını arkaya eğdi ve masaya vurdu, kendi kavrayışından ve zekasından çok memnundu. Bu beni rahatsız etti, çünkü mirasım gülünecek bir konu değildi. "Beni affedin, Bayan Star, İroniyi eğlenceli bulmamak elde değil. Bana bir Fabergé kedisiyle geldiniz, bu da sizi İngiltere kralına bağlıyor. Ve sizin ne kraliyetle ne de Vaughan'larla kan bağınız olmadığını keşfettik. Ama büyük ihtimalle, yuvadaki çok kötü şöhretli guguk kuşumuzun gayrimeşru büyük torunusun.

Gözlerimin arkasında aniden yaşların biriktiğini hissettim. Orlando'nun duygusal olmayan ve analitik beynini anlasam da, her şeyi bu kadar Neşe beni derinden yaraladı.

"*Nereden* geldiğim umurumda değil," diye karşı çıktım öfkeyle. 'I . . .' Yorgun beynime binlerce uygun cevap girerken, onun yerine ayağa kalktım. "İzninizle, yürüyüşe çıkıyorum.

Lobiden eski bir Barbour ve bir çift kar ayakkabısı alarak ikisini de giydim ve dondurucu sabaha doğru yürüdüm. Ve dışarı çıktığımda Kapıdan girerken, göklerde bir yerlerde oturan Salt Baba'yı azarladım ve onun mantığını sorguladım. En iyi ihtimalle, High Weald'ı farkında olmadan meşru varisinin burnunun dibinden çalan bir adamın gayrimeşru torunuydum. En kötüsü, ben hiçbir şeydim. Bunların hiçbirisiyle alakam yoktu.

Yol boyunca sağa döndüğümde, ayaklarım beni otomatik olarak Rory ve benim adlandırdığımız böğürtlen yoluna götürdü. Orlando'nun kahkahası kulaklarımda çınlarken gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. Beni küçük düşürmek mi istemişti? Benim nereden geldiğimi kesin olarak kanıtlayabileceği gerçeği hoşuna mı gitmişti?

Hiçbir şey mi? Sözde *aristokrat* kanı onu üstün mü kılıyordu? İngilizler neden sosyal konuma bu kadar takıntılıydı?

'Dünyayı kasıp kavurmaları, bir imparatorluk kurmaları ve bir kraliyet ailesine sahip olmaları hiçbir şey ifade etmiyor. İnsanlar nereden gelirlerse gelsinler eşittirler,' diye öfkeyle tısladım bana başını eğip göz kırpan ve sonra uçup giden bir saksığana. 'İsviçre'de fark etmez,' dedim kendi kendime. 'Pa Salt için fark etmezdi, fark etmeyeceğini biliyorum. Öyleyse neden ?'

Yolda ilerlerken, CeCe ya da Pa Salt'ın Atlantis'te farklı güvercin sürüsü için yarattığı gerçeküstü fantezi dünyası olmayan bir yere ya da birine ait olmak için duyduğum umutsuz ihtiyaçtan dolayı kendimden nefret ettim. Sadece bana ait olan, kendime ait bir dünya kurmaya çalışıyordum.

Açık bir alana ulaştığımda bir ağaç kütüğünün üzerine çöktüm, başımı ellerimin arasına aldım ve hüngür hüngür ağladım. Sonunda kendimi toparladım ve gözlerimi sertçe sildim. *Hadi Yıldız, duygularını kontrol et. Bu seni hiçbir yere götürmüyor.*

"Merhaba Yıldız. İyi misin?

Döndüm ve Mouse'un benden birkaç adım ötede durduğunu gördüm. "Evet, iyiyim.

"Öyle görünmüyorsun. Bir fincan çay ister misin?

Ona normalde inatçı bir ergene yakıştırdığım türden bir omuz silkme hareketi yaptım. "Şey, çaydanlığı yeni kaydattım. Arkasını işaret etti ve fark ettim ki Home Farm'ın arkasındaki tarlaya körlemesine dalmıştım.

"Özür dilerim," diye
mırıldandım. "Neden
üzgünsün?"

"Nereye gittiğime bakmıyordum.

"Sorun değil. Çay istiyor musun, istemiyor musun?"

"Eve gidip bulaşıkları yıkamam lazım.

"Saçmalama. Bana yaklaştı, sonra dirseğimden tuttu ve beni kabaca eve doğru
yürüttü. Mutfğa vardığımızda beni bir sandalyeye bastırdı. "Otur. Ben çayı
koyayım. Süt ve

"Üç şeker, değil mi?"

"Evet. Teşekkürler.

"İşte.

Önüme kaynar sıcak bir fincan çay kondu. Başımı kaldırıp bakamadım, onun
yerine eski çam masanın üzerindeki ahşap damarlara dikkatle baktım. Mouse'un
karşıma oturduğunu duydum.

"Titriyorsun. "Dışarısı

soğuk. "Evet, öyle.

Sonra uzunca bir süre sessizlik oldu. Çayımı yudumladım. "Sana
ne olduğunu sormamı ister misin?"

Yine omuz silktim, o inatçı ergeni kanalize ettim. "Sana
kalmış.

Kupayı elime aldığımda odanın sıcaklığının donmuş damarlarıma nüfuz
etmeye başladığını hissedebiliyordum. Son geldiğimden beri yağ deposu dolmuş
olmalıydı.

"Sanırım babamın beni neden Arthur Morston Books'a gönderdiğini
biliyorum," dedim sonunda.

"Doğru. Bu iyi bir şey mi?"

"Bilmiyorum," dedim elimin tersiyle fincana damlamak üzere olan burnumu
silerken.

"Dükkâna ilk geldiğinde ve Orlando'ya hikâyeni anlattığında beni aradı.

"Oh, bu harika," dedim ters bir şekilde, iki kardeşin arkamdan konuşuyor
olmasından nefret ederek.

Yıldız, kes şunu. Senin kim olduğunu bilmiyorduk. Bana senden bahsetmesi
çok doğal. Sen kız kardeşine söylemez miydin?"

"Evet, ama..."

"Ama *neyi*? Son zamanlarda duymuş ya da görmüş olabileceğin şeylere rağmen, Orlando ve ben her zaman yakın olduk. Biz kardeşiz; aramızda ne olursa olsun birbirimizin yanındayız.

"Kan her zaman sudan daha kalındır, değil mi? Şu anda benim 'kanımdan' olduğunu kesin olarak bildiğim tek kişinin *ben olduğumu* düşünerek umutsuzca cevap verdim.

'Şu anda böyle hissediyor olmanı anlıyorum. Bu arada, Orlando'nun o günlükleri aldığını biliyordum.

"Ben de biliyordum.

Masanın karşısında göz göze geldik ve en ince gülümsemelerimizi paylaştık.

'Sanırım hepimiz birbirimizle oynuyoruz. Ben de senin Ondan nerede olduklarını öğrenebildim. Onları neden aldığını da biliyordum.

"Dün geceye kadar bilmiyordum. Dükkânın satışı yüzünden onu üzdüğünü sanıyordum,' diye itiraf ettim. "Belli ki seni korumaya çalışıyordu.

"Peki, senin kim olduğunu düşünüyor?

"Sana söyleyebilir. O senin kardeşin.

"Şu anda benimle konuşmadığını fark etmişsindir. "Konuşacak. O seni çoktan affetti.' Ayağa kalktım, bunlardan bıkmıştım.

Konuşmalar. "Gitmeliyim.

"Star, lütfen.

Kapıya doğru yöneldim ama ben tutamağa uzanırken o kolumu tuttu. "Bırak beni!

"Bak, özür dilerim.

Başımı salladım. Konuşamadım.

"Nasıl hissettiğini anlıyorum.

"Hayır anlamıyorsun," dedim dişlerimi sıkarak.

'Anlıyorum, gerçekten. Hepimiz tarafından tamamen kullanılmış hissediyor olmalısın. Flora gibi - kurallarını bilmediğin bir oyunda bir piyon.

Kendimi bundan daha iyi tarif edemezdim. Gözyaşlarımı daha fazla kırıştırarak boğazımı temizledim. "Londra'ya dönmem gerekiyor. Orlando'ya gittiğimi ve saat üç buçukta Rory'yi almasını söyler misin lütfen?

"Söyleyebilirim ama Star...

Bana doğru uzandı, ama ben onun elinden şiddetle kurtuldum.

"Tamam," dedi iç çekerek. "İstasyona bırakmamı ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Bir taksi çağırırım.

"Nasıl istersen. Çok özür dilerim. Bizi hak etmedin.

Kapıdan geçtim ve arkamdan akıllıca kapattım, çaresizce bir şeyleri çarpma dürtümü kontrol etmek için elimden geleni yaptım, sonra High Weald'a geri yürüdüm. Tanrı'ya şükür Orlando mutfakta değildi ve her şeyin brunch'tan sonra toparlanmış olduğunu gördüm. En kısa zamanda beni almaları için taksi şirketini aradım ve sonra eşyalarımı çantama atmak için yukarı koştum.

On beş dakika sonra High Weald'dan uzaklaşıyor ve kendime önemli olanın geçmişim değil, gelecek olduğunu söylüyordum. Herkesten çok sevdiğim ve güvendiğim Pa Salt'ın bana sadece daha fazla acı. Tek öğrendiğim kimseye güvenemeyeceğimdi.

Charing Cross'a vardığımda, beni Battersea'ye götürecek olan otobüs durağına doğru otomatik olarak yürüdüm. Orada dururken, kendi hayatımı bulmaya yönelik başarısız bir girişimden sonra bir kez daha CeCe'nin evine dönme düşüncesine dayanamadım. *Ve onun bunu yapmadığım için kaçınılmaz olarak sevineceğini* düşündüm.

Bu düşüncemden dolayı kendimi azarladım, çünkü şüphesiz onun bir parçası beni tekrar kendi başına görmekten mutlu olacak olsa da, dünyada beni en çok seven kişinin o olduğunu ve acımda beni teselli etmek isteyeceğini de biliyordum. Ancak bu, keşfettiğim şeyi ona söylemem anlamına geliyordu ve bunu henüz kimseye - ona bile - açıklayabilecek durumda değildim.

Bunun yerine Kensington'a doğru giden bir otobüse bindim ve tüm bu üzücü hikâyenin başladığı Arthur Morston Books'un önünde durdum. Sırt çantamda anahtarları bulup kapıyı açtım ve dışarıdan daha soğuk olan bir odaya girdim. Gece hızla çöküyordu ve ışıkları yakmak için el yordamıyla uğraştım, sonra da pencerelerdeki eski panjurları çektim. Sonra ateşi yaktım, ellerim soğuktan titriyordu. Her zamanki sandalyeme oturdüğümde, ısı parmaklarımı ısıtırken, hissettiğim sefaleti mantıklı kılmaya çalıştım.

Çünkü içten içe bunun mantıksız *olduğunu* biliyordum. Orlando beni incitmek istememişti - hikâyeyi anlatarak bana yardım etmek istemişti. Ama o kadar yorgun, kafası karışık ve hassastım ki aşırı tepki vermiştim.

Sonunda, üzerimi örtmek için çantamdan kazağımı çıkarıp ateşin önündeki kilimin üzerine kıvrıldım ve uyudum.

Aynı pozisyonda uyandım ve saatin neredeyse dokuz olduğunu görünce şaşırdım. Bir ölünün uykusunu uyumuş olmalıyım. Ayağa kalktım ve Beni canlandırmak için biraz kahve yaptım, sıcak, tatlı ve sade içtim ve sonunda kendimi daha sakin hissettim. Belki de önümüzdeki birkaç gün boyunca burada kalabilirim, diye düşündüm alaycı bir şekilde. Şu anda ihtiyacım olan şey huzur ve boşluktu.

Çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkardım ve açtım. Sinyal burada, atölye katında zayıftı ama en azından çalışıyordu. Koordinatlarımı tekrar girmek ve bir hata yapmadığımdan emin olmak için Google Earth'e girdim.

Ve işte oradaydı: 'Mare Caddesi, E8.'

Peki ... keşfettiğim onca şeyden sonra, Tessie Smith'in Hackney'de yaşamış olması bir tesadüf olabilir miydi?

Hayır.

Romanımı yazmaya başladığım defteri çıkardım ve kendi tarihimin yazabileceğim herhangi bir kurgudan ne kadar hızlı bir şekilde daha ilginç hale geldiğini düşünerek arka sayfaya döndüm.

İsimleri iki sütuna yazdım - biri Louise'in, diğeri Teddy'nin soyu için. Ve fark ettim ki elbette şu anki erkek Forbes

Ayrıca Flora ile kız kardeşi Aurelia aracılığıyla uzaktan akrabaydı: Flora, Orlando ve Mouse'un büyük büyük teyzesiydi.

Ama Tessie'nin büyük torunu olsaydım, Teddy aracılığıyla Marguerite'le doğrudan akraba olurum. Ve dolayısıyla Rory'yle de. En azından bu düşünce beni gülümsetti. Karşılaştığım bir sonraki ikilem, bu işi daha ileri götürmek isteyip istemediğimdi. Şansıma ailem hâlâ hayattaydı.

Ayağa kalktım ve odada volta atarak onların izini sürmek isteyip istemediğime karar vermeye çalıştım. Tessie'nin adını ve yaşadığı bölgeyi bildiğime göre, 1944'te doğurduğu çocuk hakkında bilgi edinmek muhtemelen oldukça kolay olacaktı. Ve ondan sonraki çocuklarını da.

Ama ... ailem beni neden evlatlık vermişti?

Ön kapıdan gelen sesleri ve kilide sokulan bir anahtarı duyduğumda zihnimde dolaşırken aniden durdum.

"Kahretsin!" Gece kaldığım yerin kanıtlarını saklamak için çaresizce şömineye doğru koştum. Ön kapı açıldığında Mouse ortaya çıktı, Yan taraftaki antika dükkânından tanıdığım ufak tefek Çinli bir adam da onu takip ediyordu.

"Merhaba Yıldız," dedi Mouse, yüzünde şaşkınlık vardı. "Merhaba," dedim, bir yastığı göğsüme bastırarak.

'Bay Ho, bu Star, kitapçıdaki asistanımız. Bugün burada olacağınızı bilmiyordum.

Pencereye doğru yürüyüp aceleyle kepenkleri indirirken, 'Hayır, gelip bir kontrol etmem gerektiğini düşündüm,' dedim.

"Teşekkür ederim," dedi, gözlerini şömineye dikerek. Geceleri beni sıcak tutmak için kullandığım süveterler açık çantanın yanında bir yığın halindeydi.

"Ateşi yakayım mı? diye sordum. "Burası çok soğuk.

'Bizim adımıza değil, hayır. Bay Ho dükkanın üstündeki daireye bakmak istiyor.

"Doğru ya. Tamam, şimdi buradasın, ben gidiyorum,' dedim, eşyalarımı çantama yerleştirmek için eğilerek.

'Aslına bakarsan, ben de zaten seni dairende ziyaret edecektim. Orlando bana senin için bir şey verdi. Biraz bekle, fazla uzun sürmeyecek,' dedi ve Bay Ho'yu dükkanın arka tarafına doğru götürürken merdivenlerden çıktıklarını duydum.

Yine de ateşi yaktım, yanaklarım utancın acısıyla yanıyordu. Döndüklerinde, onlar ön kapının yanında konuşurken ben de dükkanın arka tarafıyla meşgul oldum ve ayrıntıları dinlememeye çalıştım.

Kapı Bay Ho'yu dışarı çıkarmak için açılıp kapandı, ardından Mouse bana doğru yürüdü.

"Dün gece burada kaldın, değil mi?

Yeşil gözlerindeki öfke mi yoksa endişe mi anlayamadım. "Evet, özür dilerim.

"Sorun değil. Sadece neden eve gitmediğini merak ediyorum.

"Sadece biraz huzur istedim.

"Anlıyorum.

Rory nasıl?

Seni özleyiyor. Dün onu okuldan aldım ve yattıktan sonra Orlando'yla oturup uzun uzun sohbet ettik. Ona Bay Ho'nun teklifinden bahsettim. Aslına bakarsanız, düşündüğümde çok daha iyi karşıladı. Seni üzmemekten daha çok endişe duyuyor gibiydi.'

"Güzel. İkiniz adına da sevindim. Sesimdeki huysuzluğu duyabiliyordum.

'Yıldız, kes şunu. Kendine düşkünlüğün sınırındasın. Ve ben her şeyi biliyorum

Kendini beğenmişlik ediyorsun,' dedi nazikçe. "Orlando da benim gibi senin ruh halin hakkında çok endişeliydi. İkimiz de cep telefonuna mesaj bıraktık ama açmadın.

'Dükkanında cep telefonuna izin verilmiyor. O yüzden açmadım.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Her neyse... Mouse Barbour'unun cebini karıştırdı. "Bu senin için. Bana büyük kahverengi bir zarf uzattı.

"Orlando bana senin adına bazı araştırmalar yaptığını söyledi.

"Doğru. Peki," dedim, zarfı sırt çantamın ön tarafına sıkıştırdım ve çantamı aldım. "Ona teşekkür ettiğimi söyle.

"Star, lütfen kendine iyi bak. En azından kız kardeşin var. Cevap vermedim.

"İkinizin arası mı açıldı?" diye sordu sonunda. "Dün gece bu yüzden mi eve gitmedin?

"Birbirimize bu kadar bağımlı olmamamız gerektiğini düşünüyorum," dedim aniden. "Onunla tanıştığımda bana kesinlikle seni çok sahipleniyormuş gibi geldi. "Öyledir. Ama beni seviyor.

"Orlando ve benim birbirimizi sevdiğimiz gibi - her ne kadar aramız bozulmuş olsa da. Son birkaç yıldır yanımda olmasaydı, ne yapardım hayal bile edemiyorum. Çok iyi bir kalbi var. Bir karıncayı bile incitmez.

"Biliyorum.

"Yıldız, neden sana gönderdiği zarfı açmıyorsun?"

"Açacağım.

"Yani, şimdi ve burada. Yanında birinin olmasının iyi olacağını düşünüyorum.

"Neden birdenbire bana bu kadar iyi davranmaya başladın?" diye sordum ona sessizce. "Çünkü acı çektiğini görebiliyorum. Ben de size yardım etmek istiyorum. Çünkü

Son birkaç haftada bana yardım ettiniz.

"Ettiğimi sanmıyorum.

"Buna karar vermek bana kalmış. Özellikle ben hak etmediğim halde hepimize nezaket, sabır ve hoşgörü gösterdin. Sen iyi bir insansın, Star.

"Teşekkürler. Hâlâ elimdeki çantayla kararsızca geziniyordum.

"Bak, neden ben yukarı çıkıp Orlando'nun High Weald'a götürmemi istediği ufak tefek şeyleri toplarken sen de gelip ateşin yanında oturmuyorsun?

"Tamam," diye teslim oldum, çünkü bacaklarım jöle gibi olmuştu. Mouse arkadaki kapıdan kaybolurken sırt çantamdan zarfı çıkardım ve açtım.

*High Weald
Ashford, Kent
1st Kasım 2007*

Sevgili Yıldızım,

Dün sizinle beceriksizce konuştuğum için affınızı dilemek üzere yazıyorum. İnanın bana, sizinle alay etmiyordum - hiç alakası yok. Sadece genetik ve kaderin ironisiyle eğleniyordum.

Şimdi itiraf etmeliyim ki, dükkâna ilk girip bana Fabergé kedisini ve koordinatlarınızı gösterdiğinizden beri mirasınızın izini sürüyorum. Çünkü, tabii ki. bizimkiyle ayrılmaz bir şekilde bağlı. Ekte, gerçek aileniz hakkında bilmeniz gereken tüm gerçekleri içeren başka bir zarf var.

Daha fazla konuşmayacağım (benim için alışılmadık bir durum), ancak emin olun, daha fazla açıklamaya ihtiyacınız olursa size yardımcı olmak için buradayım.

Tekrar özür dilerim. Rory de sana en içten sevgilerini yolladı.

Arkadaşın ve hayranın,

Orlando

Parmaklarım balmumundan bir mühürle kapatılmış pahalı parşömen zarfın üzerinden geçti. İşte önümde duruyordu: doğumumun gerçeği. Benim Parmaklarım titremeye başladı ve kendimi korkunç derecede hasta ve sersemlemiş hissettim.

"İyi misin? Mouse beni başımı eklemlerime dayamış halde bulduğunda sordu.

"Evet ... hayır," diye itiraf ettim.

Başım dönerken yanıma geldi ve elini omzuma koydu. 'Zavallı Yıldız. Doktor

Fare, hastanın bir beyin kanamasından muzdarip olduğu sonucuna vardı.

şok, duygu ve neredeyse kesinlikle açlık. Bu nedenle, öğle yemeği vakti olduğu için, yolun karşısına geçip bir değişiklik yapıp *seni* besleyeceğim. Bir dakika sürmez.

Onun gidişini izledim ve kendime rağmen, Lağım Faresi imgesini kovup -en azından bugün için- onu sevimli kulakları ve pembe burnu olan yumuşak beyaz bir yaratığa dönüştürürken gülümsemeyi başardım.

"Orada otur ve kıpırdama," dedi Mouse folyo kutularımızla kapıdan döndüğünde. "Bugün sana ben bakıyorum.

Geçmişteki sicili göz önüne alındığında biraz şüpheli olsa da, biri tarafından bakılmak güzeldi. Yemeğimizi yerken ve ben doğrudan kafama giden bir bardak Sancerre içerken, gizli bir neden aradım ama bulamadım. Sonra aklıma bir fikir geldi.

"Bu öğleden sonra Rory'yi kim alacak?

"Marguerite. Dün gece geç saatlerde Fransa'dan eve döndü. Onu da hiç bu kadar mutlu görmemiştim. İnsanın yıllarca her şey aynı şekilde suyun üzerinde kalması ve sonra birdenbire sizi ya denizin daha da dışına iten ya da usulca kıyıya çıkaran bir gelgit dalgasıyla karşılaşması inanılmaz değil mi? Hepimiz için kesin bir sismik değişim yaşıyoruz

Vaughans ve Forbes. Ve siz de katalizör gibi görünüyorsunuz. "Bence bu sadece bir tesadüf.

"Ya da kader. Kadere inanır mısın, Star?"

'Muhtemelen hayır. Hayatı sen yaratırsın.

"Doğru. Geçtiğimiz yedi yıl boyunca kaderimin acı çekmek olduğuna inandım. Ve buna yüzde yüz boyun eğdim. Gerçekte, bunun içinde yuvarlandım. Ve bunun aileme verdiği zararı asla telafi edemem. Artık her şey için çok geç.

Gözlerinin kararmasını ve yüzündeki gergin ifadenin geri dönmesini izledim. "Deneyebilirsin.

'Evet, deneyebilirim, değil mi? Neyse, benden bu kadar. Konuşabilmemiz için zarfı açacak mısın, açmayacak mısın?

"Bilmiyorum. Bana sadece ailemin beni evlatlık verdiğini söyleyecek, değil mi?" 'Hiçbir fikrim yok.

'Ya öyle ya da öldüler. Ama eğer beni başkasına verdilerse, onları nasıl affedebilirim? Bir ebeveyn çocuğunu nasıl verebilir? Özellikle de küçücük bir bebeği, ki Atlantis'e geldiğimde öyle olduğumu biliyorum.

"Pekala," dedi Mouse derin bir iç çekerek, "belki de yargılamadan önce nedenlerini duymalısın. Bazı insanlar böyle şeyler yaptıklarında akılları başlarında değildir.

"Yani doğum sonrası depresyonu gibi mi?" "Sanırım öyle, evet.

"Yeterince yiyeceğin olmaması ya da başını sokacak bir evin olmaması ile aynı şey değil.

Hayır, değil. Neyse, geri dönsem iyi olacak. Yapılacak işler var. Bilirsin işte.

"Evet.

"Yardımcı olabileceğim bir şey olursa," dedi ayağa kalkarak, "aramanız yeterli. "Teşekkürler. Duygularındaki ani değişimi hissederek ben de ayağa kalktım. 'Ve

Yemek için teşekkürler.'

'Bana hiçbir şey için teşekkür etme, Yıldız. Teşekkür etmeye degecek biri değilim. Güle güle. Ve sonra gitti.

Orada oturdum, başımı salladım ve saflığıma küfrettim. Nesi vardı onun? Göz açıp kapayınca kadar bir sıcak bir soğuk oluyordu. Tek bildiğim ona musallat olan bir şey olduğuydu.

O gece CeCe ve ben birlikte yemek yerken aramızda yoğun bir gerilim vardı. Normalde aklından geçen her şeyi ağzından kaçırırdı ama bu gece gözleri aşılmaz bir kale gibiydi.

'Ben yatmaya gidiyorum. Yarın uzun bir gün olacak,' dedi yukarı çıkmak için ayağa kalkarken. "Yemek için teşekkürler.

Bulaşıkları kaldırdım ve altımdan akan nehri seyretmek için soğuk geceye adım attım. Mouse'u ve onun dalga benzetmesini düşündüm. Ben de sismik bir değişim geçiriyordum; CeCe ile olan ilişkim bile sonunda değişiyordu. Sonra açılmamış zarfın sırt çantamda yavaşça bir delik açtığını düşündüm ve acilen güvendiğim biriyle konuşmam gerektiğini anladım. Yargılayıcı olmayacak, bana sakın ve mantıklı tavsiyelerde bulunacak biriyle.

Anne.

Arka cebimden cep telefonumu çıkarıp evi -*gerçek* evimi- aradım ve geç de olsa biz kızlar onu aradığımızda her zaman yaptığı gibi telefonu açmasını bekledim. Bu gece hat telesekretere düştü ve otomatik bir mesaj evde kimsenin olmadığını söyledi. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Başka kimi arayabilirdim ki?

Maia'yı mı? Ally'yi mi? Tiggy? Kesinlikle Electra'yı değil. Hayatında başardıkları için onu sevsem ve takdir etsem de empati onun doğasında yoktu. Babam ona her zaman 'çok gergin' derdi. CeCe ve ben ona özel olarak velet derdik.

Sonunda, Maia'nın aksine en azından Kuzey Yarımküre'de olduğunu bildiğim Ally'yi aradım.

Üçüncü zil sesinde telefonu açtı.

"Star?"

"Merhaba. Seni uyandırmadım, değil mi?"

"Hayır. İyi misin?"

"Evet. Sen?"

"İyiyim.

Bunu duymak güzel.

Seni gördüğümde her şeyi anlatacağım. Peki, size nasıl yardımcı olabilirim?" diye devam etti.

Ablamın otomatik cevabına gülümsedim. Biz küçük kız kardeşler aradığımızda, onun sağlığını sormak için iletişime geçmediğimizi biliyordu. Ve bunu kabullenmişti, çünkü ailemizdeki 'lider' rolü buydu.

"Elimde bir zarf var," dedim ona. "Ve açmaya korkuyorum.

"Ah. Neden?"

Elimden geldiğince kısa ve öz bir şekilde açıkladım. "Anlıyorum.

"Sence ne yapmalıyım?" "Zarfı aç, tabii ki! "Gerçekten mi?"

"Sana söz veriyorum Star, ne kadar acı verici olursa olsun, babam hepimizin hayatına devam etmesine yardımcı olmak istedi. Ayrıca, bunu şimdi yapmazsan, sadece geleceğe ertelemiş olursun. Bir noktada açacaksın, elbette açacaksın.

Teşekkürler, Ally. Norveç nasıl?"

Bu harika. Harika. Çok iyi haberlerim var. "Nedir?"

"Hamileyim. Theo'dan," diye hızla ekledi. "Annem biliyor ama henüz diğer kız kardeşlerimize söylemedim.

"Ally," dedim boğazım düğümlenerek. 'Bu gerçekten harika! Aman Tanrım! Bu inanılmaz!

"Öyle değil mi? Ayrıca öz ailemi de burada, Bergen'de buldum. Yani en önemli iki kişi kayıp olsa da desteğim var ve yeni bir hayat yolda.

"Senin için çok heyecanlıyım, Ally. Bunu hak ediyorsun, çok cesursun.

Teşekkürler. Ve Star, Aralık ayının yedisinde Bergen'deki Grieg Salonu'nda bir konserde flüt çalacağım. Elbette tüm kız kardeşlerimizi davet ediyorum ama senin de gelmeni çok isterim. Ve eğer buralardaysa CeCe'yi de.

"Geleceğim, söz veriyorum.

'Annem de geleceğini söyledi, belki onunla seyahat ayarlamaları hakkında konuşabilirsin? Mutluyum Star, gelebileceğimi hiç düşünmemiş olsam da

. . . olanlardan sonra. Ama dinle, sana dönelim. Tek söyleyebileceğim, eğer hayatının değişmesini istiyorsan şimdi cesur olman gerektiği.

"İstiyorum.

"Seni uyarıyorum, bu tam olarak duymak istediğin şey olmayabilir; peri masalı Atlantis'ti ... ama o *zamanki* hayatımız buydu ve artık öyle değil. Unutmayın, kaderinizden sorumlu olan tek kişi sizsiniz. Ama bunun gerçekleşmesine yardım etmelisin. Anlıyor musunuz?"

'Evet. Teşekkür ederim, Ally. Aralık başında görüşürüz.' 'Seni seviyorum, Yıldız. Her zaman senin için burada olduğumu biliyorsun.

'Evet. Tanrı seni korusun,' diye ekledim. "Tanrı seni korusun.

Telefonu kapattım ve parmaklarımın soğuktan morardığını fark ettiğimde içeri girdim. Mesajlarımı kontrol ederken Orlando ve Mouse'tan gelen birkaç mesajı dinledim. Hızlı bir duş aldıktan sonra CeCe'nin sessizce uyuduğu yatak odasına girdim.

Başım yumuşak yastığa minnetle dokunurken 'Sismik bir değişim,' diye mırıldandım.

Ablamın kitabından bir yaprak alacaktım. Ve cesur olacaktım.

CeCe saat dört civarında bir kabus gördü ve onu rahatlatmak için yatağına girdikten sonra kendimi tamamen uyanık hissettim. Kalktım ve kendime bir fincan çay yapmak için aşağı indim. Londra'nın kadifemsi karanlığına baktım, Pleiades'in Yedi Kız Kardeşi - Kuzey Kutbu'nda en parlak halleriyle Kışın yarımküre - üzerimde ıslıl ıslıl parlıyor. Nehri doğuya doğru takip ederken, *gerçek* akrabalarımın bir yerlerde uyuyup uyumadığını, belki de nasıl olduğumu merak edip etmediklerini merak ettim. Ya da nerede olduğumu.

Dişlerimi sıkarak sırt çantamdan zarfı çıkardım ve hareketlerimi analiz etmek için durmaya cesaret edemedim, hala uyuyan şehrin tek şahidim olduğu zarfı açtım.

İçinde iki sayfa kâğıt vardı. Onları açtım ve cam sehpanın üzerine yerleştirdim. Biri Orlando'nun gösterişli elleriyle çizilmiş bir soy ağacıydı ve oklar onun çeşitli yorumlarını gösteriyordu. İkincisi ise doğum belgesinin bir kopyasıydı:

Doğum tarihi ve yeri: 21stNisan 1980
The Mothers' Hospital of the Salvation Army, Hackney Adı
ve Soyadı: Lucy Charlotte Brown
Baba: —
Anne: Petula Brown

"Lucy Charlotte," diye nefes aldım. "Benim doğum günümde doğdu. Bu ben miydim?"

Orlando tarafından özenle çizilmiş soyağacına baktım ve inceledim. 'Tessie Eleanor Smith' Ekim 1944'te 'Patricia' adında, soyadı da 'Smith' olan bir kız çocuğu dünyaya getirmişti. Ağaçta babanın adı geçmiyordu, ancak Orlando kenarına *Teddy'nin kızı mı? diye yazmıştı.*

Bu da Tessie'nin nişanlısıyla barışmayı başaramadığını gösteriyordu. Ve kızı Patricia'yı tek başına büyütmişti.

Sonra, Ağustos 1962'de, Patricia 'Petula' adında bir kız çocuğu doğurdu. Babasının adı Alfred Brown'dı. Ve 21 Nisan 1980'de 'Petula' on sekiz yaşındayken 'Lucy Charlotte'u doğurmuştu.

Aile ağacını tekrar kontrol ettim ve Orlando'nun şunları kaydettiğini gördüm Tessie 1975'te, Patricia ise ancak bu yılın Eylül ayında ölmüştü. Bu da muhtemelen annemin -bu kelimeleri *düşünmek* bile tüylerimi diken diken ediyordu- hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyordu.

Üstümdeki banyo kapısının çarpma sesini duyunca ayağa kalktım ve CeCe'nin tavsiyesini sormalı mıyım diye düşünerek kahvaltı hazırlamaya başladım.

"Günaydın," dedi yeni duş almış olarak aşağı inerken. "İyi uyudun mu?"

"Fena değildi," diye yalan söyledim. CeCe kâbuslarını hiç hatırlamazdı ve ben de bunları hatırlatarak onu utandırmazdım. Yemeğe oturduğunda alışılmadık derecede solgun ve durgun görünüyordu.

"İyi misin?"

"Evet," diye başını salladı ama yalan söylediğini biliyordum. "Artık eve temelli mi döndün?"

"Bilmiyorum. Yani, bana ihtiyaç duyulursa tekrar dönmek zorunda kalabilirim. "Sensiz burası çok yalnız, Sia. Bundan hoşlanmıyorum.

"Belki ben yokken üniversiteden birkaç arkadaşını davet edebilirsin?"

"Benim hiç arkadaşım yok ve bunu sen de biliyorsun," diye cevap verdi suratsızca. "Cee, eminim vardır.

"Gitsem iyi olacak. Ayağa kalktı.

"Bu arada, dün gece Ally ile konuştum ve Aralık başında vereceği konser için ikimizi de Bergen'e davet etti. Gelebilecek misin?"

"Geliyor musun?"

"Evet, tabii ki! Birlikte uçabiliriz diye düşündüm."

"Tamam, neden olmasın? Sonra görüşürüz o zaman. Deri ceketini omuzlarına silkti, portföy çantasını topladı ve daireden çıkarken bana bir 'hoşça kal' diye havladı."

Meşe ağacı ve selvi birbirinin gölgesinde büyümmez.

CeCe'nin arkasından yürümekle tam bir saçmalık yapıyor olsam bile, en azından deniyordum. Ve CeCe henüz göremese de, bunun ikimiz için de doğru olduğuna hâlâ inanıyordum.

Duş aldım, sonra mesajlarımı kontrol ettim. Orlando bir tane bırakmıştı, bugün Kent'ten dükkâna döneceğini ve orada olup olmayacağını bilmek istediğini söylüyordu.

'Sevgili kızım, lütfen gel. Seninle konuşmayı çok istiyorum. Teşekkür ederim. Bu arada, ben Orlando Forbes,' diye gereksiz yere ekledi, bu da beni gülümsetti.

Hâlâ resmi olarak onun yanında çalıştığım için gitmem gerektiğine karar verdim. Ama Kensington'a giden otobüse bindiğimde bunun sadece bir bahane olduğunu kabul ettim; Orlando'yla benim için bulduğu aile hakkında konuşmam gerekiyordu.

Günaydın, Bayan Star. Sizi tekrar burada görmek ne güzel. Bu güzel sisli günde nasılsınız? Orlando beni eşikte karşıladı, son derece neşeli görünüyordu.

"İyiym."

"İyiym" yeterli değil. Bu korkunç kelimeyi derhal geliştirmeyi hedefliyorum. Şimdi otur bakalım, çünkü konuşacak çok şeyimiz var.

Bunu yaparken ateşin çoktan yakılmış olduğunu fark ettim ve taze kahve kokusunu alabiliyordum. Orlando iş konusunda ciddiye. İkimize de birer fincan kahve getirdikten sonra önümüzdeki masaya kalın plastik bir dosya koydu.

"Her şeyden önce, şu anki ailevi krizinize duyarsız yaklaşımım için özürlerimi kabul edecek misiniz?"

"Evet."

'Gerçekten de kendi kendime konuşmaya ya da kitaplardaki karakterlere bağırıma devam etmeliyim. İnsani bir dokunuşum yok gibi görünüyor.

"Rory ile aran çok iyi."

'O başka bir hikâye ama neyse ki benimki değil. Peki, zarfını açtın mı?'
Açtım. Bu sabah.

"Aman Tanrım! Orlando heyecanlı bir çocuk gibi ellerini birbirine vurdu. "Çok sevindim. Ve şunu söylemeliyim ki, Bayan Star, siz benden çok daha cesursunuz. Hayatım boyunca "Orlando" oldum, "Dave" ya da "Nigel" ya da Tanrı korusun, "Gary" olduğumu keşfetmek zor olurdu!

Orlando'nun züppeliğine tahammül edecek durumda olmadığımın, "Lucy" ismini daha çok seviyorum, bir zamanlar bu isimde çok hoş bir arkadaşım vardı," diye karşı çıktım.

'Evet, ama sen, Asterope, kaderinde yıldızlara uçmak var. Tıpkı annenin senden önce yaptığı gibi,' diye gizemli bir şekilde ekledi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Şimdi, doğum belgesi haricinde, bir kadınla ilgili hiçbir kayıt bulamadım. "Petula Brown" geçmişinizle ilgili uzun ve zorlu araştırmalarım sırasında. Sıra dışı Hristiyan ismi göz önüne alındığında garip olan hiçbir internet belgesi izi yok. Sonunda, Ulusal Arşivlere yazdım ve Ona ne olduğunu öğrenmek için aklıma gelen her şeyi yaptım. Ve dün, nihayet bir cevap aldım. Bana ne söylediğini tahmin edebilir misin?"

"Gerçekten hiçbir fikrim yok, Orlando.

"Petula" ismini tapu senediyle değiştirmiş. Böyle bir isimle anılmak pek de şaşırtıcı değil. O artık "Petula Brown" değil.

"Sylvia Gray". Bayan Star, neredeyse hiç şüphesiz anneniz olduğuna inandığım kişi şu anda Yale Üniversitesi'nde Rus edebiyatı profesörü! Şimdi, bundan ne anlam çıkarıyorsunuz?"

'I . . .'

"Yale Üniversitesi'nin internet sitesindeki biyografisine göre . . .' Orlando masanın üzerindeki dosyayı karıştırdı ve bir kâğıt çıkardı: "Profesör Sylvia Gray Londra'da doğmuş, sonra Cambridge'de burs kazanmış. Doğu Yakası'ndan bir kızın Cambridge'e gitmesi son derece sıra dışı, Bayan Star.

böyle bir şeyi başardı. Yüksek lisans ve doktorasını tamamladı ve Yale'den bir pozisyon teklifi almadan önce beş yıl boyunca orada kaldı,

"orada tanıştı ve kocası Robert Stein ile evlendi.

Yale'de astrofizik okudu. Şu anda Connecticut, New Haven'da üç çocuğu ve dört atıyla birlikte yaşıyor ve yeni kitabı üzerinde çalışıyor." Orlando kâğıttan alıntı yaptı.

"Yazar mı?"

'Yale Üniversitesi Yayınları aracılığıyla bazı eleştirel metinler yayınladı. İşte! Genlerin nasıl ortaya çıkacağı şaşırtıcı değil mi?" "Atlardan nefret ederim. Hep nefret ettim,' diye mırıldandım.

"Bu kadar bilgiçlik taslama. Çok sevinirsin sanmıştım!"

'Pek sayılmaz. Ne de olsa beni ele verdi.

'Ama eminim sizin için dikkatle çizdiğim soy ağacından "Petula "nın -şimdiki adıyla "Sylvia "nın- sizi doğurduğunda sadece on sekiz yaşında olduğunu anlamışsınızdır. 1962 yılında doğmuş.

"Evet, bunu çözmüştüm.

"Cambridge'deki ilk yılında olmalı, bu da bir önceki yaz hamile kaldığı anlamına geliyor-

"Orlando, lütfen, yavaşla. Tüm bunları sindirmek için elimden geleni yapıyorum ama çok zor.

"Affet beni. Daha önce de söylediğim gibi, kurguya bağlı kalmalıyım, gerçeğe değil. Bana söylediklerini sindirmeye çalışırken, azarlanmış bir çocuk gibi sessizliğe gömüldü.

"Konuşabilir miyim?" dedi

çekingen bir sesle. "Evet," diye iç geçirdim.

"Görmeniz gereken bir şey var, Bayan Yıldız." "Nedir o?"

Bana bir çıktı uzattı. 'Gelecek hafta İngiltere'de olacak. Cambridge'de ders verecek, eski mezun olduğu okulda.

"Oh. Körlemesine okudum, sonra bıraktım.

"İnanılmaz değil mi? Ayrıcalığın desteği olmadan şu anda bulunduğu yere gelmek. Bu size dünyanın ne kadar değiştiğini gösteriyor.

"Ve sen bundan nefret ediyorsun.

'İtiraf etmeliyim ki,' dedi, 'ilerleme yürüyüşüne karşıydım. Ama geçen gece kardeşimle de konuştuğum gibi, siz bu ilerlemeye yardımcı oldunuz.

beni değiştirdi. Daha iyisi için, ekleyebilirim. Kökenlerinizi araştırmak ... bana çok şey öğretti. Teşekkür ederim, Bayan Star. Size pek çok açıdan borçluyum. Gidecek misiniz?"

Nereye?

"Onunla Cambridge'de buluşmak için tabii ki. "Bilmiyorum. Hiç düşünmedim, ben ..."

"Tabii ki düşünmedin. Orlando uzun parmaklarını birbirine geçirdi, sonunda ipucunu almıştı. "Peki şimdi sana *kendi* geleceğimle ilgili olarak neye karar verdiğimi söylememe ne dersin?"

"Pekâlâ.

"Geçen gece Mouse'la uzun bir konuşma yaptığımızdan bahsetmiştim. Ve aramızın düzeldiğini duymaktan memnun olacaksın.

"Mouse'tan duydum, evet.

'O zaman sevgili Bay Ho'nun bize dükkan için şaşırtıcı derecede sağlıklı bir miktar para teklif ettiğini de bileceksin. Bu da hem Mouse'un hem de benim çeşitli varlıklarımıza karşı tahakkuk eden borçları temizlememizi sağlayacak. Benim de kendim ve kitaplarım için alternatif bir yer bulmamı sağlayacak. İyi haber şu ki, sanırım böyle bir şeyi çoktan bulmuş olabilirim," diye açıkladı.

"Gerçekten mi?

"Evet, gerçekten.

Sonra bana Bay Meadows'un Tenterden'deki kitapçısından ve kira kontratını devralmayı nasıl teklif ettiğinden bahsetti. Bay Meadows da hemen kabul etmişti.

"Üst katta yaşayabileceğim bir dizi oda da var," diye ekledi. 'Ve ticarete geçirdiğim bunca zamandan sonra buraya "O. Forbes Esquire - Nadir Kitaplar" adını verme hakkını kazandığıma inanıyorum. Siz ne düşünüyorsunuz?

"Fikir hakkında mı, isim hakkında mı?" "İkisi de.

Bence ikisi de mükemmel.

"Gerçekten öyle mi? Orlando'nun yüzü bir güneş ışığı patlaması gibi açıldı.

"Ben de öyle. Belki de ailedeki hepimiz için yeni bir başlangıç yapmanın zamanı gelmiştir. Buna sen de dahilsin. Ne de olsa sevgili Marguerite ile akrabasınız.

"Ve Rory," diye ekledim.

'Mouse ve ben ona geçmişle ilgili her şeyi anlatıp anlatmamamız gerektiğini tartıştık. Yani, o kadar çok şey olduğu için artık pek bir şey fark etmez.

Ama ironik olan şu ki, High Weald'ı zaten hiç istememişti. Teddy'nin savurganlık döneminden sonra mülk beş parasız kaldı. Babamın kuzeni Michael - Teddy ve Dixie'nin oğlu - ayakta kalabilmek için çiftlik arazisinden geriye kalanların bir kısmını, çeyiz evini ve kulübeleri satmak zorunda kaldı. Ama tabii ki tadilat için hiçbir şey kalmamıştı. Mouse ve ben Marguerite'e dükkanın gelirlerinden bir pay vererek tesisat ve ısıtma gibi temel ihtiyaçların karşılanmasına yardımcı olmayı konuştuk. Kimin aklına gelirdi ki?

?"

"Neyi? Orlando kendi dünyasına dalarken onu izledim. "Altmış küsur yıl sonra, biz, karşı yakadaki yoksul akrabalar

Şerit, sadece esnaf ve çiftçiler, bu insanlara hayırseverlik sunacak

malikanenin görevdeki hanımefendisi. Ama zaman içinde böyle şeyler olabilir. Tıpkı anneniz ve onun servetindeki yükseliş gibi, iki nesil içinde çok şey değişebilir.

"Evet, değişebilir.

"Cambridge'e gidip onun dersini dinleyecek misin?

"Orlando. Konuşmayı başka bir yöne çekmeyi başardığı için gözlerimi devirmiştım. "Öylece ortaya çıkıp ona uzun zamandır kayıp olan kızı olduğumu söyleyemem.

"Bir kanıt daha görmem konusunda ısrar ediyorum. Bunun benim kapsamlı dedektiflik çalışmamın bir sonucu olduğu söylenebilir. Şimdi, nereye koymuştum?" Kağıt yığını bir kez daha karıştırdı. "Aha! İşte! Bir çırpıda bana uzattı.

Sayfaya baktım ve bana bakan bir yüz gördüm. Yüz benimki kadar tanıdıktı, sadece daha yaşlı ve bakımlıydı, mavi gözleri ince bir makyajla zenginleştirilmişti ve kaymaktaşı teni parlak beyaz-sarı bir saçla çerçevelenmişti. Orlando'nun gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyordum, heyecanı aşikârdı.

"Bunu nereden buldun?

"İnternette tabii ki. Şu ağ sitelerinden birinden. Şimdi bana Profesör Sylvia Gray'in anneniz olmadığını söyleyin, Bayan Star?

Kırkı yaşlarımda ortalarında şüphesiz nasıl görüneceğime bir kez daha baktım. Orlando'nun benim için derlediği tüm yazılı kanıtlara rağmen, her şeyi gerçeğe dönüştüren bu fotoğraftı.

"Çok güzel, değil mi?" diye sordu. "Tıpkı senin gibi. Ve kader onu birkaç gün içinde burnumuzun dibine getirecek bir komplo kurdu. Elbette size sunulan bu fırsatı değerlendirmelisiniz. Şahsen ben onunla sohbet etmeyi çok isterim. Kendisi Rus edebiyatı konusunda en önde gelen otoritelerden biri - ki bildiğiniz gibi benim bu konuda özel bir tutkum var. Biyografisi bana doktorasını yaparken bir yıl St Petersburg'da yaşadığını söylüyor.

"Hayır, Orlando, kes şunu, lütfen! Daha çok erken. Düşünmek için zamana ihtiyacım var." "Elbette var ve heyecanım için tekrar özür dilerim. 'Cambridge Üniversitesi'nde bir derse öylece giremem! Ben bir öğrenci var.

"Doğru," diye kabul etti Orlando. 'Ama neyse ki, öyle birini tanıdığımız için şanslıyız. Ya da en azından öyleydi.

"Kim?

'Mouse. Orada mimarlık okudu ve bu işlerin nasıl yapıldığını biliyor. Seni içeri sokmayı kabul etti.'

"Bunu da mı biliyor?"

"Sevgili kızım, tabii ki biliyor."

Aniden ayağa kalktım. "Yeter, lütfen, Orlando."

'Siz yeniden açmak isteyene kadar konu derhal kapanmıştır. Umarım Gelecek Salı'dan önce,' diye ekledi sinsi bir sırıtışla. 'Ve şimdi, işimize dönelim. Bay Meadows yeni evimize dilediğimiz kadar çabuk taşınmamızdan memnun. Noel öncesi ticaretten para kazanmak için iki haftalık bir süre önerdim. Biz konuşurken kira kontratı hazırlanıyor. Bunlar,' dedi Orlando, kitap raflarını göstererek, 'numaralı kasalara dikkatlice paketlenmeli, bunları çoktan sipariş ettim ve yarın buraya gelecekler. Hem Marguerite'e hem de Mouse'a biz işimizi bitirene kadar zamanınızdan çalmamalarını söyledim. Gece gündüz çalışmamız gerekecek, Bayan Star, gece gündüz.

"Elbette."

"Dükkanın satışıyla birlikte her şey oldukça hızlı gelişti - Bay Ho çok hevesli ve Noel'den önce tamamlamak istiyor. Gelip Meadows Kitabevi'nin içini görmelisiniz. Sanırım bundan daha da ilginç. Ve en önemlisi, bir şöminesi var. Toplanırken, stokları elemek zorundayız - ne yazık ki Ama Marguerite kalanını High Weald'da saklamayı kabul etti. Bir de Bay Meadows'un stokları var ki onları da satın almayı kabul ettim. Yazılı sözlerle dolup taşıcağız!"

Orlando'ya konsantre olmaya ve olayların bu şekilde gelişmesinden duyduğu heyecan ve rahatlamadan dolayı mutlu olmaya çalıştım. Ama gözlerim sürekli önümde duran kâğıda kayıyordu. Profesör Sylvia Gray'in, annemin fotoğrafı.

Kâğıdı ters çevirdim ve yüzüme bir gülümseme yapıştırdım. "Pekâlâ, nereden başlayalım?"

En azından dükkânı toparlamak beni hem fiziksel hem de zihinsel olarak meşgul ediyordu. Ve günler Salı gününe doğru ilerlerken, konuyla ilgili tüm düşüncelerimi unuttum. Ve böylece Pazartesi akşamı, bitkin ve günlerce süren sıkı paketlemeden dolayı toza bulanmış bir halde vardık.

"Mola zamanı Bayan Yıldız," dedi kilerden çıkarken. en değerli kitapları titizlikle paketlediği bir yerdi.

eski kasa. 'Aman Tanrım, bu kadar fiziksel çalışmaya hiç alışık değilim. Bana da uymuyor. Bence çektiğimiz sıkıntılar için bir kadeh iyi kırmızı şarabı hak ediyoruz.

Orlando üst kata çıkarken ben de sandalyeme çöktüm, şöminenin bulunduğu alan etrafımızda üst üste yığılmış sandıklar arasında bir vaha gibi duruyordu.

Orlando elinde bir şişe ve iki bardakla kasaların arasındaki ince koridorda ilerleyip karşıma otururken, "Nefes alsın diye iki saat önce tıpasını açtım," dedi.

"Tchin-Tchin," dedi kadehleri tokuştururken. 'Yardıma için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Sen olmasaydın bunu başaramazdım. Ve tabii ki benimle birlikte yeni binama taşınmaya hazır olduğuna umuyorum.

"Oh.

"Oh" mu?! Eminim bu düşünce daha önce aklınızdan geçmiştir. Ayrıca sana daha üst bir unvan olan müdürlüğü ve böyle bir terfinin hak ettiği maaş artışını teklif ederek seni baştan çıkaracağım.

"Teşekkür ederim. Bunu düşünebilir miyim?"

'Çok uzun süre değil. Yeteneklerinize ne kadar değer verdiğimi biliyorsunuz. Bence biz yenilmez bir takımız. Ve bunun ne anlama geldiğini anlamış olmalısın?"

"Ne *ne* demek?"

"Vaughan/Forbes ailesinin iki farklı kolunun altmış yıl sonra ortak bir girişimde yeniden bir araya gelmesi.

"Sanırım öyle, evet.

'Ve burası her şeyden önce Flora MacNichol'un dükkânı olduğuna ve kan bağı olmasa da teknik olarak senin büyük-büyük-büyükannen olduğuna göre, burada olmaya en az benim kadar hakkın var. Gördün mü? Sonunda her şey yoluna giriyor.

"Öyle mi?"

'Yapmayın Bayan Yıldız, olumsuz olmak size yakışmıyor. Şimdi size sormak zorundayım-'

"Hayır!" Ne söylemek üzere olduğunu biliyordum. 'Yarın gitmeyeceğim. Yapamam.

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Çünkü... Dudağımı ısırdım. "Korkuyorum.

"Tabii ki korkuyorsun.

"Belki ileride onunla iletişime geçerim. Ama şu an benim için çok erken.

"Anlıyorum. Kadehimi boşaltıp ayağa kalkarken Orlando yenilgiyle iç çekti.

"Gitsem iyi olacak, saat sekizi geçti.

"Yarın erkenden görüşürüz o zaman? Ve teklifimi düşün.

Marguerite'e bölgede kendi evinizi bulana kadar High Weald'da kalıp kalamayacağınızı sordum bile. Bu fikir onu çok heyecanlandırdı. Rory de öyle.

"Ona henüz onunla olan bağlantımdan bahsetmedin mi?

Hayır, ama belki Mouse söylemiştir. Ayrıca o şimdiki zaman için yaşar, geçmiş için değil. Özellikle de şu anda. Peki o zaman, iyi geceler Bayan Star.'

"İyi geceler.

Ertesi günü -ve geceyi- Profesör Sylvia Gray'i düşünerek ve korkaklığım yüzünden kendimden nefret ederek geçirmedigimi söylersem kendime yalan söylemiş olurum. Saat tam yedi buçukta, onun okulun kapısından girdiğini hayal ettim.

alkışlar arasında kürsüye çıktı.

Utanç verici bir şekilde, bu gece Cambridge'e gitmememin bir başka nedeni daha olduğunu biliyordum: on yıl önce bana önerdikleri yeri kabul etmediğimde kaçırdığım fırsat. Kız kardeşim yattıktan sonra uzun süre oturdum ve kendime hiç tanımadığım bu anneyi *kıskandığımı* itiraf ettim. Hiçbir şeyin Cambridge'e gitmesini engellemesine izin vermeyen, akademik edebiyat dünyasında mükemmelliğe giden yolunu kolaylaştıran anneyi. Ben bile, onun bebeği ...

Mütevazı hayatından bir şeyler çıkarma kararlılığı

Başlangıçlar, bu örnek insanla kıyaslandığında hayatımda çok az şey başardığımı hissetmeme neden oldu: muhtemelen son derece zeki ve azimli üç çocuğun annesi, eş, at bakıcısı ve onu mesleğinin zirvesine taşıyan bir kariyer.

Benim kendimden utandığım kadar o da benden utanırdı.

Pencereye doğru yürüdüm ve yıldızlarla dolu, buz gibi berrak gökyüzüne baktım.

"Yardım et baba," diye fısıldadım. "Bana yardım et.

Ertesi gün saat üç pastamızı yerken Orlando, "Şimdi, bu hafta sonu yeni dükkândaki kitapları yerleştirmeye başlamama yardım etmen için sana Kent'te ihtiyacım olacak," dedi. 'Ben sabahtan ayrılıyorum.

Umarım siz gelene kadar vitrin yeniden boyanmış ve tabelacı da işine başlamış olur. O zaman sizi "O. Forbes Esquire - Nadir Kitaplar "a davet edebilirim.

Ben kendi yıldızımın gökyüzünde donuk bir iğne ucu kadar sönükleştiğini hissederken Orlando heyecanla parlıyordu.

"Herkes pompanın başına geçecek," diye devam etti. 'Mouse yardım edeceğini söyledi, bu arada Marguerite de Pazar günü tekrar Fransa'ya gidecek. Yani bana ve Rory'ye yardım etmek için bir süre High Weald'da kalmaya razı olursan gerçekten her açıdan çok uygun olur. Belki de bunu bir deneme olarak görüp, benimle birlikte daha kalıcı bir duruma geçebilirsiniz?

'Evet, geleceğim,' diye kabul ettim. Ne de olsa, dükkân temelli kapandıktan sonra burada ne yapabilirdim ki?

"Harika! Anlaştık o zaman.'

Orlando yeni mağazadaki istenmeyen stokları temizlerken, benim de Londra'da kasaların kamyonete yüklenmesine nasıl nezaret edeceğimi konuştuk. High Weald'a gittim ve minibüsün gelişi için hazırlandım.

O gece CeCe'ye birkaç gün içinde Kent'e gideceğimi söyledim.

"Ve sonra geri geleceksin, değil mi? Sözleri beni yalvartmadıysa bile, ifadesi kesinlikle yalvartmıştı.

"Elbette.

"Yani, oraya taşınmayı düşünmüyorsun, değil mi? Tanrı aşkına Star, sen sadece bir tezgâhtarsın, eminim Londra'da çok daha iyi maaşlı bir iş bulabilirsin. Geçen gün Foyles kitapçısının önünden geçtim, eleman arıyorlardı. Bir şeyler bulman uzun sürmez.

"Hayır, eminim sürmez.

"Burada sensiz yalnız olmaktan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun. Geri döneceğine söz verir misin?"

"Elimden geleni yapacağım," dedim. *Kendimi* düşünme zamanıydı ve CeCe'ye boş yere umut vermek istemiyordum. Ne de olsa o, annem kendi hayatını ilk sıraya koyduğunda benim olduğum gibi çaresiz bir bebek değildi.

CeCe somurtmaya devam ederken, ben de ertesi günü şafaktan alacakaranlığa kadar dükkânda geçirdim. Cuma sabahı minibüs kapının önünde durduğunda ben hazırdım. Orlando birkaç dakikada bir arayıp talimatlar verdim ve sonunda altın kuralı çiğneyerek cep telefonuma dükkânda cevap verdim.

Bazı 'müdavimler' ortaya çıktı ve minibüse taşınan kitaplara üzüntüyle baktılar. Ben de buna hazırlıklıydım, çünkü Orlando ve ben veda hediyesi olarak her biri için bir kitap seçmiştik. Kamyonet Orlando'nun evinden aldığı birkaç parça eşyayla birlikte yola çıktığında, ıssız dükkânda dolaştım ve bunun gerçekten de bir dönemin sonu olduğunu hissettim; bu dönem Beatrix Potter'ın kendisine kadar uzanan bir aile zinciriydi.

Son işim Beatrix'in genç bir kızken Flora'ya yazdığı çerçeveli mektubu çıkarıp kahverengi bir kâğıda sararak Kent'e bizzat yanımda götürmek oldu. Bunu yaparken, bir gün Flora'nın yaşadığı yeri görmek için Göller Bölgesi'ne gideceğime dair kendime söz verdim. Aramızda kan bağı olmadığını bilsem de onunla aramda bir yakınlık hissediyordum. O da sıradışı biriydi - dışlanmıştı, hiçbir yere ait değildi. Ama azmi ve kararlılığıyla hayatta kalmayı başarmıştı. Ve sonunda ait olduğu yeri, sevdiği adamı bulmuştu.

Hayatımın sonsuza dek değiştiği odaya son kez bakarak, "Hoşça kal," diye fısıldadım karanlığa.

O akşam taksiyle Tenterden'a vardım ve ışıkları sisli gecede parlayan yeni mağazanın önünde durdum. Yeni boyanmış ön cepheye baktım - Orlando, Kensington'daki dükkânla aynı renk olan şişe yeşilini seçmişti. Pencerenin üzerinde, tabelayı yazan kişinin baş harflerinin belli belirsiz bir taslağı vardı. Ve en azından bir üyenin Forbes/Vaughan klanı bu gece mutluydu.

Orlando sandıklar arasından kıvrılarak bana doğru geldi.

'Yeni evime hoş geldiniz Bayan Star. Mouse ve Marguerite her an buraya gelebilirler. Şampanya için yan odaya gönderdim. Şampanya Meadows da bize katılacak. Biliyor musun, sanırım burayı eski yere tercih edebilirim. Şu manzaraya bakın.'

Öyle yaptım ve dar patikanın ötesindeki yeşillikte ağaçları, aralarında hafifçe parıldayan eski moda sokak lambalarını gördüm.

"Çok güzel.

'Ve hatta kafeye açılan bir bağlantı kapısı da var, yani artık öğle yemeği için folyo kutulara gerek yok. Bunun yerine doğrudan fırından tabaklara buharda pişmiş olarak gelecek. Ah.' Orlando arkama baktı ve el salladı. "Geldiler.

Mouse'un eski Land Rover'ının dışarıda durduğunu gördüm. Hem Marguerite hem de Rory onu dükkâna kadar takip ettiler.

"Tam zamanında," diye duyurdu Orlando, Bayan Meadows'un dükkânın arka tarafındaki bir kapıdan çıktığını, elinde bir tepsi bardak ve şampanya taşıdığını, yanında da benekli papyon takmış, bodur, yaşlı bir adamın olduğunu fark ettim.

'Bay ve Bayan Meadows, sanırım kardeşimi ve sevgili kuzenim Marguerite'i tanıyorsunuz. Ve tabii ki Rory'yi de. Asistanımla kısa bir süre önce tanışmıştınız, Bayan Meadows,' diye ekledi Orlando beni ileriye doğru götürürken. 'Bu mükemmel isimli Asterope D'Aplièse, daha çok "Yıldız" olarak bilinir. Ve bu da o,' diye bitirdi sözlerini, bana sevgiyle bakarak.

Orlando ailesinin geri kalanını selamlamak için beni Meadows'la baş başa bıraktı. Bir kadeh şampanya yudumladım ve Orlando'nun görevi devralmasına çok sevinen yaşlı çiftle sohbet ettim.

"Merhaba, Star.

"Merhaba," dedim, Mouse'un yanımda durduğunu gördüğümde. Sonra arkamdan bir çift ince kolun belimi kavradığını hissettim.

"Merhaba Rory," dedim, dudaklarımda içten bir gülümseme belirdi. "Nerelerdeydin?

"Londra'da, Orlando'nun kitapları buraya taşınmasına yardım ediyordum. "Seni özledim.

"Ben de seni özledim.

"Yarın kek pişirebilir miyiz?" "Tabii ki pişirebiliriz.

"Mouse benimle yapmaya çalıştı ama berbattı. Hepsı yapış yapıştı. İğrenç! Rory abartılı mide bulandırıcı sesler çıkardı.

"Öyleydi, katılıyorum. Mouse omuz silkti. "En azından denedim.

"Yıldız! Marguerite beni kucakladı ve yanaklarımdan bir değil, iki değil, üç kez öptü. "Provence'ta seni böyle karşılıyorlar!" diye güldü.

Geniş menekşe rengi gözleri ve uzun bacaklı vücuduyla Marguerite'e baktım ve genetik bağımızı merak ettim. Dışarıdan bakıldığında çok farklıydık, ancak ten renginin benimkine benzediğini fark ettim. Ama benimle ilgisi olmayan pek çok insan da öyleydi.

"Mouse bana ilginç birkaç gün geçirdiğini söyledi. Kulağıma fısıldamak için eğildi. 'Çılgın ailemize hoş geldin,' diye kıkırdadı. 'Hepimizin seni bu kadar çabuk kalbimize almamıza şaşmamalı. Sen bize aitsin. Bu kadar basit.

Ve o gece, Orlando'nun yeni kitapçı dükkânında, etrafım 'aile' ile çevriliyken, geçici olarak öyle olduğumu hissettim.

Ertesi sabah her zamankinden daha geç uyandım, muhtemelen son birkaç günün zihinsel ve fiziksel gerginliğinden dolayı. Yokluğumda hızla her zamanki kaotik haline dönen ıssız mutfağa doğru yürüdüm ve masanın üzerinde bir not buldum:

*Hepimiz kitapçıda Orlando'ya yardım etmek için dışarıdayız. Fare on birde seni almaya gelecek, hazır ol.
M ve R. x*

Saatın dokuz buçuğu geçtiğini görünce, burada Kent'te bir hayat kurup *kuramayacağımı* düşünerek buz gibi suda aceleyle banyo yapmaya gittim. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde kurulandım, saçlarımı salladım ve parmaklarımla karıştırdım, sonra kot pantolonumu ve mavi kazağımı giydim.

Mouse'un bana yakıştığını söylediği kazağı.

Elbette bunun bir önemi yoktu.

O zaman neden onu memnun etmeye çalışıyorsun?

Ruhumu tekrar susturdum ve bir arabanın yanaştığını ve mutfak kapısında tanıdık ağır ayak seslerini duyduğumda, taze bir tepsi kekle ocağın yanında duruyordum.

"Merhaba Yıldız," dedi Mouse kapıdan içeri girerken.

'Merhaba. Hemen gidiyor muyuz? Biraz kek yaptım ve kahve de kaynıyor.

"Kulağa harika geliyor," dedi aynı anda hem tanıdık hem de yeni olan bir ses. Amerikan aksanıyla konuşan *ben* gibiydim.

"Seninle tanışması için birini getirdim," dedi Mouse, yüzünde suçluluk ifadesi vardı.

Sonra arkasından, Orlando'nun bana gösterdiği fotoğrafın bir kopyası lobiden mutfağa doğru adım attı.

"Merhaba Yıldız," dedi faks.

Ona baktım - yüzüne, vücuduna - ve sonra hiçbir şey göremedim. Çünkü gözlerim yaşlardan kör olmuştu. Öfkeden mi, korkudan mı yoksa sevgiden mi, hangisinden olduğunu bilmiyordum.

"Yıldız," dedi Mouse nazıkçe. 'Bu Sylvia Gray. Senin annen.

Sonraki birkaç dakikayı pek hatırlamıyorum, sadece ben omzunda ağlarken Mouse'un kollarının beni koruduğunu hatırlıyorum.

"Çok üzgünüm," diye kulağıma fısıldadı. 'Cambridge'e onun dersini dinlemeye gittim ve sonrasında kendimi ona tanıttım. Gelip seninle tanışmak için yanıp tutuşuyordu. Bana ne yapmam gerektiğini söyle.

"Bilmiyorum," dedim, sesim onun Barbour'ı tarafından boğuklaştırılmıştı.

Sonra bir çift kolun daha bana sarıldığını hissettim. 'Ben de çok üzgünüm,' dedi. 'Affet beni Yıldız, affet beni. Seni bir an bile unutmadım. Yemin ederim. Her gün seni düşündüm.

"Hayır!" diye bağırdım ve omuz silktim.

Lobiden geçip dışarıya, Kasım ayının serin havasına doğru koştum, bahçeye indim, yabani otlar ve bitkilerden oluşan labirentin içinde volta attım. Bir geçmişe ihtiyacım yoktu, bir anneye ihtiyacım yoktu. Sadece güvenli, gerçek ve temiz bir gelecek istiyordum. Ve o kadın bana saldırmak için bekliyordu. High Weald'ın içinde bunların hiçbiri yoktu.

Archie'nin bir zamanlar Flora'nın sevgisinden dolayı güçlü ve sağlam büyüsünler diye özenle diktiği fidelerini beslediği seraya doğru körlemesine ilerledim. Ve soğuktan titreyerek yere çöktüm.

Ne cüretle peşimden gelir! Ve Mouse onu buraya getirmeye nasıl cüret eder? Bu aile gerçekten de hayatımı bu şekilde kontrol edebileceklerini mi sanıyor?

"Yıldız? Burada mısın?"

Mouse'un seraya girdiğini duyduğumda ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum.

'Çok üzgünüm Yıldız. Çok kötü düşünmüştüm. Seni uyarmalı, iznini istemeliydim. O gece Cambridge'e gittiğimde ve daha sonra Sylvia'yı görüp ona kim olduğumu, Orlando ve benim senin kim olduğunu düşündüğümüzü söylediğimde, seninle tanışması için onu High Weald'a getirmem için bana yalvardı.

'Muhtemelen büyükbabasının evini görmek istiyordur, beni değil,' diye tükürdüm.

'Belki onu da görmek istiyordur ama seni daha çok görmek istiyordu, yemin ederim.

"Yirmi yedi yıldır görmek istemiyordu, neden şimdi?

"Çünkü annesi ona yalan söyledi ve senin bebekken öldüğünü söyledi. Hatta annesinin ona verdiği sahte bir ölüm belgesi bile var.

"Ne? O zaman ona baktım.

Bu doğru. Ama ...' Derin bir iç çekti. 'Sanırım tüm bunları sana açıklamak onun görevi, benim değil. Star, beni affet. Bütün bunlar yanlıştı, senin isteklerine saygı göstermeliydik. Ama onu gördüğümde, seninle tanışmak için duyduğu çaresizlik beni bunalttı.

Cevap vermedim. Düşünmek zorundaydım.

"Peki, sizi yalnız bırakayım. Ve tekrar özür dilerim.

"Sorun değil. Burnumu koluma sildim ve ayağa kalktım. "Ben de seninle geleceğim.

Ayağa kalkmama yardım etmesi için vücudumdaki tüm kasları toplayarak öyle yaptım. Ona doğru yalpaladım ve o da güçlü bir kolla beni sardı, duvarlarla çevrili bahçeden geçip eve götürdü.

Mutfağa geri döndüğümde Sylvia'nın ağladığını görebiliyordum. Mükemmel, ince makyajı gözlerinin altına kaymıştı ve aniden içeri ilk girdiği zamankinden çok daha kırılgan görünüyordu.

"Su ısıtıcısını açmama ne dersin? Mouse bunu önerdi.

"İyi fikir," dedi annem olduğu anlaşılan kadın.

Sırtımı ocağa dayayıp titreyerek kendimi toparlamaya çalışırken Mouse usulüne uygun olarak çaydanlığı doldurdu.

"Gelip oturur musun?

"Beni neden ele verdin? Ağzımdan kaçırdım.

Yüzü buruştu ve kelimeleri bulmak için derinlere dalarken bir duraksama oldu. "Vermedim Yıldız. Sen Paskalya tatilinde doğduktan sonra annem birinci sınıf sınavlarına girmek için Cambridge'e dönmemde ısrar etti.

Benim için hırslıydı. Zekiydım, akıllıydım. Bende, kendisinin mahrum kaldığı bir gelecek görüyordu. Zor bir hayatı olmuştu - babam genç yaşta ölmüş, beni tek başına büyütmek zorunda kalmıştı. Acı çekiyordu, Star. Çok acıydı.

"Yani şimdi anneni suçluyorsun, öyle mi? *Kendi* sesimdeki acıyı duyunca dehşete kapılarak karşılık verdim.

'Kızgın olmakta sonuna kadar haklısın. Ama sana yemin ederim, o Mayıs ayında seni anneme bıraktığımda sağlıklı, zıplayan ve çok güzel bir bebektin. Planımız, ben üniversiteyi bitirip diplomamı alana kadar sana annemin bakmasıydı. Seni vermeyi *düşünmemiştim* bile. Bir kere bile, yemin ederim. Ama evet, doğruyu söylemek gerekirse.

ikimizin de hayatını daha iyi hale getirecekti. Sınavlarım bittikten sadece birkaç gün sonra, öldüğünü bildiren bir mektup aldım - görünüşe göre bebek ölümünden. İnce deri çantasına uzandı ve bir zarf çıkardı. 'Bu bana verdiği ölüm belgesi. Bir göz atın.

"Böyle bir şey nasıl sahte olabilir? Elinden almayarak sordum.

'Kolayca, eğer yerel doktorla evli kadar iyi olursan. Babam öldükten sonra yıllarca onun gündelikçisi oldu. Muhtemelen o da anneme yardım etmek için annemin beni kandırdığı kadar hevesliydi. Korkunç bir adamdı - yerel Katolik cemaatinin sadık bir üyesiydi; muhtemelen benim de cezalandırılmam gerektiğini düşünüyordu.

"Bebeğinizin öldüğünü söyleyerek mi? Başımı salladım. "Buna inanmak çok zor. Eğer benim ... olmadığımı düşünüyorsanız, şu anda hayatta olduğumu nereden biliyordunuz?

"Çünkü annem birkaç hafta önce vefat etti. Cenazesine katılmadım - neredeyse yirmi yedi yıldır onunla konuşmamıştım. Ama avukatından ölümünden sonra açılmak üzere bir mektup aldım. İçinde, yıllar önce ne yaptığını itiraf ediyordu. Elbette itiraf etti.

Annem benden çok kendine söyledi. "Bana söylediği korkunç yalandan sonra muhtemelen cehenneme gideceğini düşündü.

"Mektupta beni kimin evlat edindiği yazıyor muydu?

"Doktorun seni kilisedeki rahibe verdiğini, onun da seni East End'de bir yetimhaneye götürdüğünü söyledi. Ama daha iki gün önce, Mouse'la tanışmadan hemen önce oraya gittiğimde, "Lucy Charlotte Brown" adında bir bebek kayıtlarının olmadığını söylediler.

"Evlat edinen babam gerçek durumu bilseydi beni asla almazdı," dedim savunmacı bir tavırla.

'Eminim almazdı. Ama annem her zaman çok iyi bir yalancıydı. Tanrıya şükür büyükannem Tessie'ye çekmişim. Ne harika bir kadındı. Hayatı boyunca çok çalıştı ve bir kez bile şikayet etmedi.

Bacaklarımın güçsüzleştiğini hissettim. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak menzilden yere doğru kaydım. "Salt Baba'nın beni nasıl bulduğunu anlamıyorum.

"Salt Baba senin üvey baban mı?

Onu görmezden geldim. "Neden adımı yetimhanede bulamadın?

"Rahip sizi farklı bir isimle kaydettirmiş olabilir, ama ilginçtir, bana öldüğünüzü söyledikten sonraki iki hafta boyunca gelen tek bir bebek bile yoktu. Oradayken sekreterle birlikte orijinal kayıtları kontrol ettim. Gerçekten bilmiyorum, Star. Üzgünüm.

"Ve şimdi babam da öldü ve ona asla soramayacağım. Başım dönüyordu. Kollarımı dizlerimin üzerinde kavuşturdum ve başımı dizlerime yasladım.

"Pekâlâ," dedi Mouse'un sesi. 'Koordinatların Mare Sokağı'nı gösteriyor, yani Patricia Brown'ın -büyükannenin- ölümüne kadar yaşadığı yeri. Koordinatların seni oraya gönderdi, bir yetimhaneye değil. Belki de bir çeşit özel evlat edinme ayarlanmıştır. Ne kadar ironik, değil mi?" diye ekledi bir süre durakladıktan sonra. "İkinizin de birbirinizi benzer bir zamanda aramaya başlamanız?

"Eğer doğruyu söylüyorsa," diye mırıldandım.

'Öyle, Yıldız. İnan bana, dersten sonra onunla yüzleştüğimde kimse böyle bir hikâyeyi ayaküstü uyduramazdı,' diye mırıldandı yanımdaki yere dumanı tüten çay bardağını koyarken.

"Ve Mouse bana inanmasaydı yanına yaklaşmama izin vermezdi," dedi Sylvia. 'Ölümünün resmi olarak kaydedilip kaydedilmediğini görmek için Ulusal Arşivleri bile kontrol etti. Kaydedilmemişti. Oh Star, çok ama çok mutluydum! Senin izini bulmaya çalışmış ve başaramamıştım, tekrar denemek için bu İngiltere seyahatine erken gelmişim. Senin genç adam ortaya çıktığında umudumu tamamen yitirmiştim.

"O benim gencim değil.

"Arkadaşın o zaman," diye düzeltti kendini.

"Neden adını değiştirdin?

"Annem bana senin ölümünü anlattıktan sonra bir süreliğine unuttum. Gerçekten de, seni kendi elleriyle öldürmüş olabileceğini hiç düşünmezdim. Hatta bana acı çekmemem için cenazeni kendisinin düzenlediğini bile söyledi. Tabii ki yalan söylemediğinden emin olmak için hemen eve gittim ve bana ölüm belgesini verdi. Sonra onu seninle ilgilenmemekle suçladım. . . ' Annem dudağını ısırdı ve ben gerçek acıyı gördüm.

gözlerinde. "Ve beni evden kovdu. Bir daha asla eve dönmeyeceğime yemin ettim. Ama yapmadım. Cambridge'de kaldım, tatil boyunca çalıştım. kendimi desteklemek için tatiller. Kendimi ondan tamamen soyutlamak istedim. Adımı değiştirirsem beni asla bulamayacağını düşündüm.

"Babam kimdi?

"Kendimi geçindirmek için para toplamak üzere Cambridge'e gitmeden önceki yaz çalıştığım giyim fabrikasındaki patronumdu. Üniversite boyunca. Evli tabii ki. Tanrım! Bunu sana söylemekten çok utanıyorum ...'

Annemin başını ellerinin arasına alıp ağlamasını izledim. Onu teselli etmedim. Teselli edemezdim. Sonunda kendini toparladı ve devam etti.

"Ağlaması gereken ben değilim. Hiçbir mazeretim yok, ama o öyle görünüyordu ki O zamanlar benim için göz kamaştırıcıydı, beni şık restoranlarda yemeğe çıkarır, güzel olduğumu söylerdi. Tanrım! Çok safmışım. Annemin nasıl biri olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok: aşırı korumacı ve çocukluğum boyunca katılmam için ısrar ettiği tüm o kilise şeyleri. Kendimi hamile kalmaktan nasıl alıkoyacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Benden duymuş olun, Katolik versiyonu işe yaramıyor. Sen kaçınılmaz sonuçtun.'

"Yapabilseydin beni aldırır mıydın?

"Bilmiyorum. Burada elimden geldiğince dürüst olmaya çalışıyorum Star. Mesele şu ki, o yazdan sonra Cambridge'e gittim ve Kasım ayında nihayet bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım. Bir arkadaşıma sordum ve o da bana hamilelik testi aldı. Bir doktor dört aylıktan fazla olduğumu doğruladı.

Çayından bir yudum almak için fincanını kaldırdığında ellerinin şiddetle titrediğini gördüm. Ve ona karşı ilk sempati duygularımı hissettim. *Kendini bu duruma sokmak zorunda değil*, diye düşündüm. Benimle ilgili her türlü bilgiyi Mouse'a inkar edebilirdi.

"Kaba davrandıysam özür dilerim," diye teklif ettim.

"Normalde öyle değil," diye araya girdi Mouse. "Kızınız hayatımıza girdiğinden beri hepimizi değiştirdi.

Başımı kaldırıp ona baktım ve bana sevgiye benzer bir şeyle baktığını gördüm.

"Peki o zaman, sizi yalnız bırakayım. Mutfaktan çıktı ve ben aniden onu geri çağırma isteği duydum.

'İşte, sen doğduktan hemen sonra Cambridge'e döndüğümde senin için yaptığım bir şeyi getirdim. Onu senin boynuna takacaktım.

"Seni görmek için eve gittiğimde bileğimi kesmişim. Sylvia ayağa kalktı ve yanıma gelip diz çöktü. "Seninle birlikte olamadığım zamanlar için küçük bir hatıraydı.

Bana küçük deri bir mücevher kutusu uzattı. Kutuyu açtım ve içinde Cambridge'li bir kuyumcunun adının altın harflerle yazılı olduğunu gördüm. Mavi kadifenin üzerinde küçük bir bileklik duruyordu. Onu çıkardım ve içinden sarkan kalp şeklindeki tılsımı inceledim.

Lucy Charlotte

21/04/1980

'Her yıl doğum gününde ona bir tılsım ekleyecektim ama sana verme şansım hiç olmadı. Şimdiye kadar. Al bakalım. Kutuyu benden geri aldı, sonra ortadaki kadife ekranı çıkardı ve sararmış bir kağıt parçası çıkardı. Bana uzattı ve ben de okudum. Bilezik için 20 Mayıs 1980 tarihli bir makbuzdu. Tutar 30 sterlindi.

"Bu bir

O günlerde çok fazla.' Bana zayıfça gülümsedi, parmağında parıldayan kocaman elmas nişan yüzüğünü fark ettim ve onun tatlı, pahalı parfümünü kokladım. Minik bilezikle oynarken sessizce oturdum. Ve eğer tüm bunlar bir şakaysa, oldukça iyi bir şaka olduğunu kabul ettim.

'Lucy . . . *Star*, lütfen bana bakar mısın?' Uzanarak çenemi kendisine doğru kaldırdı. "Seni o zaman da seviyordum, şimdi de seviyorum. Lütfen, lütfen, lütfen bana inanın.'

Bana gülümsedi, mavi gözleri hala yaşlarla bulanıktı. Ve aniden ben de inandım.

'Sarılabilir miyim? Çok uzun süre bekledim,' diye yalvardı bana.

Hayır demedim ve bana doğru ilerledi, kollarıyla beni kucakladı. Uzun bir tereddüitten sonra kollarım kendiliğinden ona sarıldı ve ben de kendimi ona sarılırken hissettim.

"Bu bir mucize," diye mırıldandı saçlarıma, nazik elleriyle okşarken. 'Benim bebeğim... benim güzel kızım...'

"İyi misin? Mouse bir saat kadar sonra mutfağa girdiğinde ikimizi de hala yerde oturur ve sırtımızı sıcak ocağa dayamış halde bulduğunda bana sordu.

"Evet. Ona gülümsedim. "Biz iyiyiz.

"Peki," dedi bizi incelerken, "bana ihtiyacın olursa ara. Kapıya doğru yürüdü, sonra geri döndü. "Bir elmanın iki yarısı gibi. Sonra odadan çıktı.

Annem sanki hafızasına kazımak istercesine parmaklarımı okşamaya devam ederken, "Bu Fare iyi bir adam," dedi. Son bir saattir bana dokunmayı bırakmamıştı, sadece benim gerçek olduğuma ve rüya görmediğine kendini ikna etmesi gerektiğini söyleyerek özür diliyordu. "Bizimle bir akrabalığı var mı?

"Hayır.

Ona kendimin ve Atlantis'te beş kız kardeşimle birlikte büyüyen çocukluğumun kısa bir tarihini anlatmaya çalıştım. Sonra High Weald'a ve Forbes/Vaughan ailesinin karmaşıklığına geçtik.

"Mouse'un oldukça sıra dışı bir erkek kardeşi olduğunu duydum. Adı Orlando, sanırım?" dedi.

"Evet, ve o harika biri.

'Sanırım Mouse'un sana karşı gerçekten bir zaafı var, Yıldız. Bu arada, üvey baban sana böyle güzel bir isim verdiği için çok mutluyum. Sana çok yakışıyor. "Lucy "nin "ışık" anlamına geldiğini biliyor musun?

Evet.

'Yani sen ıslıl ıslıl parlayan bir "yıldızsın",' diye gülümsedi.

Konuşmaya devam ettik, aklıma bir soru geldiğinde sık sık konudan sapıyordum. Üç üvey kardeşimi öğrendim - hepsi de benden çok daha küçüktü ve Joyce'tan sonra 'James', Fitzgerald'dan sonra 'Scott' ve Tolstoy'un trajik kahramanından sonra 'Anna' adını almışlardı. Bana babaları Robert ile çok mutlu bir evliliği olduğunu söyledi. Hayatları gerçekten cennet gibi görünüyordu.

'Robert'ın senden haberi var elbette. Birkaç hafta önce annemin avukatından mektup aldığımda bana çok destek oldu. Onu arayıp seni gerçekten bulduğumu söylediğimde çok sevinecek. O iyi bir adam,' diye ekledi. "Ondan hoşlanacaksın.

"Cambridge'den bir yer teklifi aldım," diye itiraf ettim birden.

Öyle miydin? Vay be! Bugünlerde bu büyük bir başarı. Benim zamanımda bir yere girmek daha kolaydı, özellikle de ayrıcalıksız olarak sınıflandırılan bir geçmişten geldiğim için. Hükümet o zamanlar eşitlikçiliğe çok önem veriyordu. Siz benden çok daha iyiydiniz. Neden devam etmedin?

"Kız kardeşimden ayrılmak anlamına gelirdi. Ve birbirimize ihtiyacımız vardı. "O CeCe mi? Londra'da birlikte yaşadığın mı?

"Evet.

"İsteseydin şimdi geri dönebilirdin. Kaderini değiştirmek için asla çok geç değildir, biliyorsun.

"Babam Salt gibi konuştun. Gülümsedim. "Bu onun her zaman söyleyeceği türden bir şey.

"Senin Salt Baba'nın sesini seviyorum. Ne yazık ki onunla hiç tanışamayacağım.

"Evet, hepimiz için harika bir ebeveyndi.

Yanımda hafifçe titrediğini hissettim ama hemen toparlandı.

"Peki, İngiltere'ye yerleştikten sonra hayatında ne yapmak istediğine dair bir fikrin var mı?

"Pek değil, hayır. Yani, yazmak istediğimi sanıyordum ama görüldüğünden daha zor ve iyi olduğumdan emin değilim.

"Belki de şu anda zamanı değildir ve birçok yazar için olduğu gibi daha sonra gerçekleşecektir. Benim için kesinlikle öyle oldu.

"Aslında basit şeyleri çok seviyorum: ev tutmak, yemek yapmak, bahçeyle uğraşmak. . . ' Birden ona döndüm. 'Ben pek hırslı değilim. Bu yanlış mı?

"Tabii ki değil! Demek istediğim, hepimiz kadın özgürleşmesinin ilerlemesinden memnunuz ve size şunu söyleyeyim, 1980'lerde biz kızlar gerçekten öncüyduk, erkek egemen işyerine ayağını - ya da stiletto mu demeliydim - sağlam bir şekilde basan ilk eğitimli kadın nesliydik. Ama bence bizim yaptığımız şey, bizi takip eden kadınlara basitçe bir seçenek sundu. Başka bir deyişle, olmak istedikleri kişi olmalarını sağladık.

"O zaman şu anda gerçekten bir kariyer istemediğimi söylememde bir sakınca var mı?

"Sorun değil tatlım," dedi elimi sıkıca sıkıp başımın üstünü öperken. 'Benim neslimin sana verdiği özgürlük bu; ve evde oturan bir anne olmanın yanlış bir tarafı yok, yine de çocukları büyütürken sana destek olmaya hazır birini bulmanın işini kolaylaştırdığını çok iyi biliyorum.

"O bende yok,' diye kıkırdadım.

"Alacaksın bebeğim, alacaksın.

"Merhaba," dedi Mouse mutfak kapısından. "Orlando'nun aradığını söylemek için aradım: O, Marguerite ve Rory Tenterden'den dönüyorlarmış.

"O zaman gitsem iyi olacak.

Annem ayağa kalkmak üzereyken onu geri çektim. "Kalması sorun olur mu, Mouse?

"Evet, Yıldız," dedi bana gülümseyerek. "Kesinlikle iyi.

Çok sonra yatağa girdiğimde o akşamın şimdiye kadar yaşadığım en iyi akşamlardan biri olduğuna karar verdim. Vaughan'lar ve Forbes'lar topluca gelmişler ve -Orlando ve Mouse tarafından iyi hazırlandıkları belli olan-Sylvia'yı kollarını açarak karşılamışlardı.

Marguerite sigaralarından birini yakarken, "Ne de olsa o aileden," diye güldü. Sonsuz Gitanes ve sayısız kadeh kırmızı şarap içerken, ben de Orlando'nun çiftlik dükkanından getirdiği sığır etini pişiriyordum. Yemek masasında hepimiz Sylvia'ya onun - ve benim - aile yapbozuna nasıl uyduğumuzu anlattık. Şarap aktıkça, High Weald'ın eski, nemli duvarlarından bir çeşit rahatlığın sızdığını hissettim. Sanki geçmişin sırları sonunda bir telaş gibi Kar taneleri sakın bir şekilde yere düşmeye başlamıştı.

Ve daha sonra, buz gibi çarşafların arasında sıcak bir yer bulmak için ayaklarımı kıvrırken, bu gece annem yanımdayken nihayet ait olduğumu hissettiğimi fark ettim.

"Tanrım!" dedi annem ertesi sabah mutfağa girdiğinde, ben çoktan ocağın başına geçmiş kahvaltı hazırlıyordum. 'Akşamdan kalma gibiyim. İngilizlerin nasıl içtiğini unutmuşum,' dedi.

Bana doğru yürüdü ve kendiliğinden sarıldı. Kimse izleyemez demediği halde yeni favori DVD'si Harry Potter'ı izlemek için sıvışan Rory için kızarttığım sosislere bakarak, "Güzel kokular geliyor," dedi.

'Sen harika bir aşçısın Star, gerçekten. Tıpkı büyük büyükannen Tessie gibi. Hala onun ev yapımı cipslerini hayal ediyorum.

'Onları ben de yapıyorum,' dedim.

'Bir gün onları denemeyi çok isterim,' dedi, gözleri kafeteryada gezinirken. "Biraz kahve alabilir miyim?

"Buyur al.

"Teşekkürler. Biliyorsunuz, Marguerite ve ben siz yattıktan sonra da uyumadık. Zamanımızın çoğunu birbirimize karşı ne olduğumuzu anlamaya çalışarak geçirdik. Yarı ikinci dereceden kuzen olduk ama kim bilir? Ve kimin umurunda?! "Bu kız bir denizcinin ayakkabılarını bile içebilir. Masaya oturdu. Akşamdan kalma olduğunu söylemesine rağmen kot pantolonu ve kaşmir kazağıyla şık görünüyordu. "Bana Fransa'da duvar resimlerini yaptığı şatonun sahibine nasıl aşık olduğunu anlatıyordu. High Weald'dan bıktığını ve onu devam ettirmeye çalıştığını söyledi. Taşınmak istediği hissine kapıldım.

"Nereye?

"Fransa'ya tabii ki!

"Peki ya Rory? Fransız işaret dilini öğrenmek zorunda kalacak ve İngiliz versiyonundan çok farklı ...

'Gerçekten bilmiyorum Yıldız, ama belki seninle bu konuda konuşur. Sen Buraya geldiğimde ne kadar normal olduğumu fark ettim. Ve yeni keşfettiğim İngiliz kuzenlerime kıyasla ne kadar basit bir hayat sürdüğümü.

"Amerika'ya ne zaman gidiyorsun?

"Bugün gece uçağına bineceğim. Eğer senin için de uygunsa, kalan zamanımı birlikte geçirebilir miyiz?

"Çok isterim," dedim.

Kahvaltıyı hazırlayıp bulaşıkları yıkadıktan sonra Rory'ye bize bahçeyi gezdirmesi için emanet ettik. Sert ve buzlu yol boyunca bisiklet sürdü. Önümüzdeki patikalar, çok geride kalırsak bana 'yavaş koç' işareti yapıyordu.

'Çok şirin bir çocuk. Ve zeki,' diye yorum yaptı annem. "Sana çok düşkün olduğundan bahsetmiyorum bile.

'Ben de onu seviyorum. Çok pozitif biri.

"Öyle. Tanrı onu korusun, umarım hayat gelecekte ona iyi davranır.

"Etrafında onu koruyacak bir ailesi var.

"Evet, var. En azından şimdilik,' diye ekledi annem hüzünlü bir gülümsemeyle.

O gün öğleden sonra Marguerite'ten Fiat'ını ödünç istedim ve annemi Tenterden'e götürdüm, orada Orlando -ki o da akşamdan kalma görünüyordu- kitapları raflara diziyordu.

"Ah! Boş vakitlerini değerlendiren hanımlar mütevazı evimde beni ziyaret etmeye tenezzül ettiler.

Hoş geldiniz, Profesör Gray. Belki de artık bir Yale profesörünün Edebiyat benim ilk müşterim mi? Şimdi, önce size *Anna Karenina*'nın harika ilk baskısını göstermeliyim.

Orlando, sana dün gece söyledim, lütfen bana "Sylvia" de.

Orlando ve annem ortak tutkularının tadını çıkarırken, rafları dizme işini ben devraldım ve neden bahsettiklerini anlamakta zorlandığım için kendimi Rory gibi hissettim.

"Elbette, yirminci yüzyıl başı İngiliz edebiyatı uzmanı Star burada. Orlando bana şöyle bir baktı.

kendini dışlanmış hissediyor. 'Ona Bloomsbury Set'le ilgili her şeyi sorun - özellikle de High Weald'ın eski komşusu, sevgili Vita Sackville-West ve onunla ilişkili sevgililerini. Leydi Flora Vaughan'ın kendi geçmişi düşünüldüğünde bu ironik bir durum.

Annem, 'Star dün gece bana belli belirsiz bir bağlantıdan bahsetti,' diye yorum yaptı.

'Bu kıyılara bir daha döndüğünüzde, Bayan Sylvia, günlüklerin tamamını okumalısınız. Edward dönemi İngiltere'sine büyüleyici bir bakış sunuyorlar.

'Belki de Star onları bir kitap haline getirmeli. Eminim tüm dünya Flora'nın hikayesinden etkilenecektir.

"Bence de! Bayan Sylvia, bu harika bir fikir. Onun derinlemesine O dönemin edebiyatı hakkındaki bilgisi ve Leydi Flora'yla olan kişisel bağı düşünüldüğünde, bu konuda daha nitelikli birini düşünemiyorum," diye onayladı Orlando ve iki çift gözün üzerimde olduğunu hissettim.

"Belki zamanla," dedim omuz silkerek.

'Eğer yaparsan, eminim Yale Üniversitesi Yayınları onu yayınlamakla çok ilgilenecektir.

"Buradaki bazı ticari yayıncılar da öyle," diye karşı çıktı Orlando. 'Hikâye, gerçek olması bir yana, bir "bodice ripper" olarak adlandırılabilir tüm unsurlara sahip!

Annem saatine baktı. "Korkarım eve dönmek zorundayım - Londra'ya giden trenim birazdan kalkacak.

High Weald'a döndüğümüzde annem elinde bavuluyla merdivenlerden indi.

'Mouse seni istasyona bırakacak,' dedim.

"Oh Star. Beni kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı. 'Lütfen benimle mümkün olduğunca sık iletişim kurmaya devam et. Aksi takdirde tüm bunları hayal ettiğimi düşünmeye başlayabilirim. Tüm numaralarım sende var mı? Ve e-postalarım?

"Evet, var.

Dışarıdan bir korna sesi geldi.

"Doğru, veda etmek zorundayım. Ama eve varır varmaz, Başka bir yolculuk planlıyoruz. Ya sen Connecticut'a bana gelirsın ve üvey kardeşlerinle tanışırsın ya da ben buraya sana dönerim, tamam mı?

"Çok isterim.

Annem bana kocaman sarıldı, sonra kapıdan çıkarken bana bir öpücük kondurdu ve ben de onun Mouse'un yanındaki Land Rover'a binişini izledim. Araba uzaklaşırken, onsuz birden kendimi eksik hissettim. Bu kadın sanki Beni çok yakından tanıyordu - başka kimsenin tanımadığı bir şekilde - oysa ben onu yeni yeni tanıyordum.

Daha sonra, Rory yattıktan sonra, kalan yemeklerden hazırladığım baloncuk ve gıcırtiları servis ettim ve hepimiz son iki günün yorgunluğuyla rahat bir sessizlik içinde yedik. Orlando izin isteyip yatağına giderken, Mouse da Marguerite'in yatak odasının tavanında keşfettiği sızıntıya bakmak için yukarı çıktı.

'Ve şu anda bir tencerede birikiyor,' diye iç geçirdi masayı toplamaya yardım ederken. 'Bu arada yarın sabah erkenden Fransa'ya dönüyorum. Mouse ben yokken ihtiyacın olan her şey için sana biraz nakit verecek.

"Ne zaman döneceksin?

'Bana kalırsa asla, ama işte buradayız. Tanrım, bu evden nasıl da nefret ediyorum. Yardıma muhtaç olduğunu bildiğin yaşlı ve hasta bir akrabaya bakmak gibi bir şey. Marguerite tabağını kuruladıktan sonra Gitanes'ine uzandı, bir tane yaktı ve bir sandalyeye çöktü. Mouse'a onu satmayı gerçekten düşünmem gerektiğini söylüyordum. Rory'ye gitmesi gerektiğini biliyorum, ama eminim

Milyonlarını böyle bir kır evine yatırmak isteyen bir şehir çocuğu ve onun hevesli karısı. En azından Mouse, Orlando ile birlikte Kitapçıdan elde ettiğin gelirden bana biraz para verirsın. Bu şartlar altında hak ettiğimden az değil," diye ekledi karanlık bir sesle.

"Rory burada mutlu.

'Evet, öyle, çünkü burası onun evi oldu. İronik, gerçekten ...'

Gözleri pencereye kaydı ve derin bir iç çekerek bir duman çıkardı. "Her neyse, yarın bir süreliğine buradan ayrılıyorum ve bunun büyük bir kısmı

Senin sayende, Star. Cidden, evi ve sakinlerini dengeledin. Özellikle de Fare'yi.

"Hiç sanmıyorum," diye mırıldandım.

'Sen gelmeden önce onu tanıımıyordun. O farklı Star ve en azından bu bana gelecekte bir şeylerin değişebileceğine dair umut verdi. Rory için gerçekten çaba sarf ediyor ki bu benim gözümde bir mucize. Ve sen hayatına girdiğinden beri Orlando bile gerçek dünyadan daha az koptu. Sık sık eşcinsel olup olmadığını merak etmişimdir ama onu kadın ya da erkek hiç kimseyle görmedim. Benim tahminim asexual olduğu yönünde. Siz ne düşünüyorsunuz?

"Bence kitaplarına aşık. İhtiyacı olan tek şey de onlar," dedim, işverenimin cinselliğini tartışmaktan rahatsız olarak.

"Biliyor musunuz? Bence kesinlikle haklısın. Marguerite gülümsedi. "Sen gittiğinde Rory seni özleyecek," diye teklifte bulundum. konuşmayı daha güvenli bir bölgeye taşıdı.

"Onu özleyeceğim ama iyi haber şu ki, o her zaman yeni ona bakan insanlar. Ben devralma zamanının geldiğine karar vermeden önce bir sürü bakıcısı vardı. Şimdi, eğer sakıncası yoksa, sizi yalnız bırakayım. Ayağa kalktı ve sigarasını talihsiz kaktüs saksısında söndürdü. 'İşte size bir ipucu: Aşık olmak harika bir şey. Hepimizi aydınlatıyor. İyi geceler, Yıldız. Bana bir öpücük kondurdu ve ellerim sabun köpüğünün içinde, başım dönerken yanımdan ayrıldı.

Ortalığı toparladıktan sonra, nefes almak için biraz zamana ihtiyacım olduğunu hissederek bir fincan sıcak çikolatayla koridor boyunca oturma odasına doğru yürüdüm.

"Merhaba. Oturduğum sırada Mouse içeri girdi.

"Merhaba.

'Sızıntıya bakması için yarın bir tesisatçı çağırmam gerekecek. Pek bir şey yapabileceğinden emin değilim. Benim tahminim çatıdan kaynaklandığı yönünde.

"Ah," dedim, gözlerimi ateşteki kütüklerden sıçrayan alevlere odakladığımda.

"Oturmamın bir sakıncası var mı?

"Hayır. Sana sıcak çikolata getireyim mi?

'Hayır, teşekkürler. Seninle konuşmak istiyorum, Yıldız." "Ne hakkında?

"Ah, her türlü şey hakkında, gerçekten," dedi sandalyeye otururken Karşımda, benim hissettiğim kadar rahatsız görünüyordu. "Şey," diye nefes aldı, "kitapçada ilk görüldüğünüzden bu yana epey zaman geçti, değil mi?"

"Evet, öyle oldu.

"Anneni bulma konusunda şimdi nasıl hissediyorsun?"

"İyi. Benim adıma Cambridge'e gitme zahmetine katlandığınız için teşekkür ederim.

Gerçekten hiç sorun olmadı. Aslına bakarsanız, çok mutlu olduğum bir yere geri dönmek bana iyi geldi. Annie ile orada tanışmıştım.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Dersten birkaç saat önce Cambridge'e gittim ve onunla ilk konuştuğum barda bir bira içtim.

"Bu rahatlatıcı olmalı," diye söze girdim.

Hayır. Aslında değildi. Korkunçtu. Orada oturuyordum ve tek duyabildiğim onun ölümünden beri benim davranışlarım hakkındaki düşünceleriydi. Ve o beni terk ettiğinden beri ne kadar bencil ve nihayetinde zalim bir insan olduğumu. "Çok kötüydüm Star, gerçekten.

"Yas tutuyordun. Bu kötü bir şey değil.

"Etrafındaki herkesi etkilediğinde kötüdür. Bu aileyi neredeyse mahvediyordum ve abartmıyorum,' diye ekledi Mouse şiddetle. "Sonra o akşam annenle tanıştım ve birkaç hafta öncesine kadar senin öldüğüne inanmasına rağmen bunca yıl boyunca sana duyduğu sevgiyi gördüm. Ve Annie'nin yukarıda bir yerlerde bana ve yaptıklarına baktığını hayal ettim. Ya da yapmadıklarını,' diye kendini kontrol etti. King's College'ın yanındaki köprüde durdum ve neredeyse kendimi Cam'a atıyordum. Davranışlarımın yol açtığı kaosu uzun zamandır biliyordum, ama tıpkı pis bir sarhoş olduğunu bildiği halde kendini daha iyi hissetmek için bir içki daha içen bir alkolik gibi, bunu nasıl düzelteceğimi bilemedim.

"Anlıyorum," dedim sessizce, gerçekten de anlıyordum.

"Cambridge'deki o gece ufuk açııcıydı," diye devam etti. 'Geçmişimi geride bırakmam ve Annie'ye son bir veda etmem gerektiğini anladım. Ve kendime acımayı bırakmalıydım. Yaşayanları bu kadar olumsuz etkilemişken onun anısına tutunmanın ne yararı vardı? Sonra da işleri yoluna koymak için yeni bir kararlılıkla eve döndüm.

"Bu iyi," diye onu cesaretlendirdim.

"Ve ilk uğrayacağım liman *sensin*. O gece köprüde kendime sana karşı bir şeyler hissettiğimi itiraf ettim. Bu da kafamı karıştırdı - gerçekten bir daha asla sevemeyeceğimi düşündüm. Suçluluk duygusuyla kıvranıyordum; son yedi yılımı ölmüş karımı baş tacı ederek geçirdiğim için Bir şekilde ona ihanet ettiğimi, senin yanında kendimi gerçekten mutlu hissetmemin yanlış olduğunu düşündüm. Ve ben - ve hala,' diye devam etti, 'ödüm bokuma karıştı. Bir kez sevdiğimde her şeyi tükettiğimi anlamışsındır. Bana küçük, alaycı bir gülümseme verdi. "Ve Star, eminim senin için uygunsuz bir şekilde, *sevdiğimi* fark ettim.

Seni seviyorum. Her yönden çok güzelsin.

"Değilim, Mouse, seni temin ederim," dedim telaşla.

'Bana göre öylesin, ama ben bile tıpkı Annie gibi senin de hataların olduğunu farkındayım. Dinle ...' Ellerimi tutmak için öne doğru eğildi, ben de isteksizce ellerimi ona uzattım, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümden fırlayacak sandım. "Benim hakkımda ne hissettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. O sakın dış görünüşün aşılamaz. Dün gece Orlando'ya sordum, çünkü o Seni en iyi tanıyan kişi. Sana karşı davranışlarımın önce aşk, sonra aşk hissettiğim için suçluluk duygusu arasında gidip geldiği için o kadar dengesiz olduğunu düşündüğünü söyledi ki, muhtemelen herhangi bir şey hissetmekten çok korkuyordun, hissetmiş olsan bile.

Genelde çok güzel konuşan ve sözlerini sakınmayan Mouse aceleyle devam ediyordu. "Böylece, rehabilitasyon ve umarım yeni ve daha iyi bir "ben" yaratma yolculuğunda yapmam gereken ilk şeyin erkekçe davranıp sana söylemek olduğuna karar verdim. Ne olmuş yani? Yapabileceğini düşünüyor musun? Benim için bir şey hissediyor musun?"

Hissettiğim şey, Mouse'un köprü aydınlanmasıyla haksız bir avantaja sahip olduğuydu. Gerçek ya da hayali duygularını bir düzene sokmak için zamanı vardı. Oysa benim hiç yoktu.

"Bilmiyorum.

"Bu *Romeo ve Juliet*'ten bir replik sayılmaz ama en azından düpedüz bir "hayır" değil. Ve' - ellerini benimkilerden çekti, sonra ayağa kalktı ve yürümeye başladı - 'isteyip istemediğine karar vermeden önce, sana söylemem gereken başka bir şey var. Ve bu o kadar korkunç ki, bana karşı bir şeyler hissettiğini fark etsen bile, onları hemen bitirmek zorunda kalacaksın. Ama seni baştan kandıramam Yıldız ve gelecekte birlikte bir şansımız olacaksa bunu bilmen gerek.

"Neymiş o?

"Doğru... Mouse volta atmayı bıraktı ve bana döndü. "Mesele şu ki, Annie sağırdı.

Bağlantıyı kurmamı isterken ona baktım. Orada olduğunu biliyordum ama kavrayamıyordum.

"Başka bir deyişle, Rory bizim ... *benim* oğlum.

"Aman Tanrım... "Aman Tanrım..." diye fısıldadım.

Bu aile sonunda bir vahiy anında yerli yerine oturdu. Mouse'un nefes verdiğini ve ağır ağır oturduğunu duyduğumda şömineye baktım.

"Hamile kaldığında ikimiz de çok heyecanlıydık. Sonra ilk taramasına gitti ve yumurtalık kanseri olduğu anlaşıldı. Açıkçası o yapamadı

Bebeğe zarar verebileceği için herhangi bir tedaviye gerek yoktu, bu yüzden korkunç bir seçim yapmak zorunda kaldık: hamileliğe devam etmek ve gecikmiş bir kemoterapi sürecinin sonuçlarına katlanmak ya da kürtaj olmak ve hemen tedavi görmek. İyimser bir insan olan Annie, yaşasa da ölse de bunun çocuk sahibi olmak için tek şansı olduğunu bildiği için ilkinde karar kıldı. Doktorlar ona doğum yapar yapmaz her şeyin alınması gerektiğini söylemişlerdi. Beni takip ediyor musun, Star?"

"Evet.

"Rory doğdu ve Annie'nin ameliyatını neredeyse hemen gerçekleştirdiler. Ama o zamana kadar kanser lenf bezlerine ve karaciğerine yayılmıştı. Birkaç ay sonra da öldü.

Devam etmeden önce sesinin kırıldığını duydum.

"Gerçek şu ki, hastalığı ilk ortaya çıktığında, bebeği aldırması ve kendini kurtarmak için mümkün olan en iyi şansı vermesi için ona yalvarmışım. Ona nasıl taptığımı zaten biliyorsun. Bu yüzden beni terk ettiğinde, Rory'ye her baktığımda masum bir bebek değil, annesinin katilini gördüm. Star, ondan nefret ettim. Annesini öldürdüğü için ondan nefret ettim. Hayatımın aşkını. O benim her şeyimdi.

Kelimeler boğazında düğümlendi ve toparlanması zaman aldı. Sandalyemde donmuş bir şekilde oturdum, nefes almaya bile cesaret edemiyordum.

"Ondan sonrasını pek hatırlamıyorum ama bir çeşit sinir krizi geçirdim ve bir süre hastanede yattım. İşte o zaman Marguerite'in, sağ olsun, Rory'yi alıp High Weald'da doğurmaktan başka çaresi kalmamıştı. Sonunda bitmek bilmeyen ilaçlardan kurtuldum ve Rory bana geri getirildi,

Ona bakması için bir dadı tuttum. Terapistimin deyişiyle onunla "bağ kurmam" için teşvik edildim. Ama yapamadım. Ona bakmaya bile dayanamıyordum.

Sonra babam da öldü ve her şey bitti. Sonunda, agresif davranışlarımla korkutup kaçırdığım bir dizi başarısız dadıdan sonra Marguerite, Rory'nin High Weald'da kendisiyle yaşamasını önerdi

Tam zamanlı. Hepsi beni ümitsiz vaka olarak görüyordu. Öyleydim de. Hem mimarlık ofisimin hem de çiftliğimin harabeye dönmesine izin verdim. Sonuç olarak,

Marguerite son beş yıldır Rory'ye bakmanın yükünü taşımaktadır ve kendi hayatında ya da kariyerinde ilerleyememektedir. Ve Rory'nin kendisi. Tanrım, Star, beni amcası sanıyor! Ve en kötüsü, kendi annesi hakkında hiçbir şey bilmiyor! Kimsenin ona Annie'den bahsetmesine izin vermedim.

tüm hayatı boyunca! Ona çok benziyor; o da yetenekli bir sanatçıydı. Bunu ona nasıl telafi edebilirim?

Mouse başını ellerinin arasına almış, derin derin nefes alarak otururken sessizlik oldu.

"Eh," dedim sonunda, "en azından geçen gün ona kek yaptın.

O zaman bana baktı, gözlerindeki ıstırap çok açıktı. Sonra ellerini kaldırdı.

"Yaptım. Ve teşekkür ederim," diye mükemmel bir şekilde bana karşılık verdi.

Mouse'a uyumam gerektiğini söyledim. Son birkaç gündür yaşadığım kendi travmamdan ve şimdi de onunkinden dolayı bitkin düşmüştüm. Yatağa uzandım ve battaniye ile kuş tüyünü bir koza gibi etrafıma sardım, kalbim bir karar vermeden önce gerçekleri analiz etmem gerekiyordu.

Her ne kadar Mouse ve yaşadığı kaybın karmaşıklığını derinden hissetsem de, Orlando, Marguerite ve özellikle de Rory için de aynı şeyleri hissediyordum. Tüm suçlamalardan masum. Sadece doğduğu için lanetlenmişti.

Ve yine de ... sadece cömertçe sevgi vererek sevgi uyandıran mutlu, sorunsuz bir ruhtu. Olağandışı durumunu kabullenmişti. çocukların yaptığı gibi - *benim* yaptığım gibi - sorgusuz sualsiz. Ve babasının ona karşı davranışlarına rağmen, düştüğünde onu kucaklayacak başkaları da vardı, tıpkı benim için olduğu gibi.

Mouse'un duygularıyla ilgili itiraflarına gelince, onları çok ciddiye almamak için kendimi zor tuttum. Cambridge'e döndüğü için bir aydınlanma yaşamıştı. Ve tüm bu yalnızlık ve sefalet yılları, ulaşabileceği tek bekar kadına, *yani bana* karşı yersiz bir sevgiye dönüşmüştü. Kardeşi için çalışmış, karnını doyurmuş ve oğluna bakmışım.

Yapılması kolay bir hataydı.

Evet, diye düşündüm, *sebebi buydu*. Ve hassas kalbimin kilidini açıp duygularını Mouse'un duygusal fırtınasının çalkantılı sularına dökmesine izin vermemin hiçbir yolu yoktu.

Ama burada kalacağım, diye düşündüm gözlerimi kapatırken. *Rory için*.

Ertesi sabah Rory'yi okula bıraktıktan sonra High Weald'a henüz dönmüştüm ki Mouse kapıdan içeri girdi. Giydiğini fark ettim.

Sanki hiç yatmamış gibi, onu dün gördüğüm kıyafetlerin aynısını giymişti.

"Merhaba.

Orlando'nun kahvaltısı için kilerden yumurta ve pastırmaları toplarken, "Merhaba," dedim. Ocağa doğru yürürken ona kısa bir süre baktım ve bu sabah tamamen çökmüş görüldüğünü düşündüm. Bir yanımda bunu hak ettiğini düşünüyordu.

"Dün gece sana söylediklerimi düşündün mü?" diye sordu. "Evet.

"Ve?

"Mouse, lütfen, son birkaç gündür sindirmem gereken çok şey oldu, bunu şimdi yapamam.

"Elbette.

Ayrıca, bu seninle ya da benimle ilgili değil. Rory ile ilgili. Oğlunla ilgili.

Biliyorum. Bak, ben de düşünüyordum. Ve haklısın. İkinize karşı davranışlarımdan sonra beni sevmek bir yana, bana güvenmenizi bile bekleyemem. Ama burada kalacak mısınız?

Evet. Rory'nin istikrara ihtiyacı var. Ayrıca bugünlerde kitapçıda bir işim var.

"Peki o zaman... Bir ayağından diğerine geçişini izledim. "Yapmak istediğim şey, senin de yardımınla, oğlumla ilişkiyi düzeltmeye çalışmak - ya da en azından bir ilişki *başlatmak* -. Kitapçının satışı gerçekleşene ve hesaba para yatana kadar yapabileceğim pek bir şey yok, bu yüzden zamanı Rory'yle birlikte olmak için kullanabileceğimi düşündüm. Çok iyi olamayacağım, biliyorum, ama daha iyi olabilirim, bundan eminim.

"Eğer istiyorsan, evet, yapabilirsin.

"İstiyorum Star, inan bana, istiyorum.

"Bu benim sorunlarımdan birini çözdü. Rory'yi okuldan alırsın, ben de kitapçıda Orlando'ya biraz daha yardım eder, sonra da onu eve bırakırım. Açılıştan önce orada yapılacak çok şey var.

"Harika," dedi hemen. "Gerçi yemek yapabileceğimden pek emin değilim.

"Döndüğümde yemek yaparım, ama banyo zamanı var..."

"Ve masal zamanı. Biliyorum. Bana belli belirsiz bir gülümseme verdi.

"Herkes günaydın," dedi Orlando mutfığa girerken. Havadaki gerginliği hissederek ikimize de baktı. 'Buraya bir anda mı geldim?

uygunsuz bir anda mı?'

"Hiç de değil," dedim. 'Kahvaltı neredeyse hazır. Rory'yi üç buçukta alacak mısın? Mouse ile onayladım, ona da kahvaltı teklif edeceksem lanet olsun.

"Orada olacağım. Hoşça kal,' diye mırıldandı ve hemen gitti.

Orlando şaşkınlıkla başını bana doğru eğdi.

'Mouse dün gece bana söyledi. Rory'nin onun oğlu olduğunu.

"Ah. Bu kesinlikle ileriye doğru bir adım.

Yakın zamana kadar bunu kendisi de kabul ediyordu. Bir mucize yarattınız Bayan Star, gerçekten yarattınız.

Pastırma ve yumurta tabağını önüne koyarken, 'Ben hiçbir şey yapmadım Orlando,' dedim.

'O zaman *aşkın* bir mucize yarattığını mı söylemeliyim? Elbette seni ilk gördüğü andan beri biliyordum ki-'

"Yeter, Orlando.

"Beni bağışlayın ama lütfen Bayan Star, en azından ona kendini düzeltmesi ve size sevdirmesi için bir şans verin.

'Ben daha çok Rory'ye kendini sevdirmesiyle ilgileniyorum,' diye karşı çıktım bir tavayı yıkamak için lavaboya atarken.

'Sonunda karnında yükselen bir ateş mi görüyorum? Belki de buralarda gönül işleri yüzünden son zamanlarda değişen tek kişi Mouse değildir.

"Orlando. . .'

"Başka bir şey söylemeyeceğim. Günahkârlar tövbe edip hatalarını telafi etmeye çalıştıklarında, onları affetmenin Hristiyanlık görevimiz olduğu gerçeği dışında. En azından benim var. Kardeşim çok iyi bir adamdır ve eğer Annie'nin ölümü olmasaydı-'

"Yeter! Elimde ıslak kızartma tavaıyla ona döndüm ve o da kendini korumak için ellerini kaldırdı.

'Artık yok, söz veriyorum. Dudaklarım mühürlendi. Artık her şey

Mouse'a bağlı. "Evet," diye hararetle kabul ettim. "Öyle.

Sonraki birkaç gün boyunca Mouse tam olarak söylediği gibi yaptı. Her sabah Rory'yi okula götürüyor, sonra da okuldan alıyordu. Onlar

Her sabah yazdığım alışveriş listesindeki yiyecekleri almış olarak benden birkaç saat önce eve dönerdi. Orlando'yu Tenterden'den eve ben götürürdüm, sonra dördümüz için akşam yemeği pişirirdim ve Mouse, oğlunun hayatında kaçırdığı yılları telafi etmek için elinden geleni yapıyordu. Akşam yemeğinden sonra onu banyoya götürüyor ve ona masal okuyordu. Rory, Mouse'un imza atma konusundaki yeni yeteneğine hâlâ hayret ediyordu.

'O senden bile daha iyi, Star. Çok hızlı öğreniyor, değil mi?

Ona iyi geceler öpücüğü verirken, 'Kesinlikle kararlı, çünkü seni seviyor,' dedim.

'Ve ben de onu seviyorum. İyi geceler, Star. Tahtakurularının ısırmasına izin verme.

Işığı kapatmak için kapıya doğru yürüdüm. Bunca yıl düşündüm, Fare nasıl imza atacağını çok iyi biliyordu.

Annie'yle daha iyi iletişim kuracaktı. Ve bir gün Rory'nin, kendisini uğruna canını verecek kadar çok seven annesini tanımaya başlayacağını umuyordum.

Perşembe günü Mouse, ben kitapçıdayken Marguerite'in aradığını haber verdi. 'Aralık ayının başına kadar Fransa'da kalmak ve kitapçının açılışı için geri dönmek istiyor. Ona bu hafta sonu Rory'ye bakacağımı söyledim. Muhtemelen Londra'ya dönmen gerekiyordur?

"Evet, öyle. Başımı sallayarak onayladım. Mouse ve Rory'nin etrafta kimse olmadan birlikte olabildiğince çok zaman geçirmeleri önemliydi.

"Tamam, o zaman yarın akşam kitapçıdaki işiniz bittiğinde sizi istasyona bırakırız.

Teşekkürler. Belki sen ve Rory hafta sonu Orlando'ya yardım edebilirsiniz? Pazar günü dükkânın üstündeki daireye taşınmak istiyor.

"Olur. İyi geceler o zaman. "İyi geceler.

Ertesi akşam Londra treninden inip Battersea'ye giden otobüse bindiğimde sokakların çoktan Noel süsleriyle donatıldığını gördüm. Ve Noel'i nerede *geçireceğimi* belli belirsiz merak ediyordum. Yapamadım.

Atlantis'te ya da dünyanın uzak köşelerindeki ay ışığının aydınlattığı sahillerde kutladığımız görkemli Noellerden yıllar sonra, steril, ruhsuz apartman dairesinde geçirdiğimiz Noel gününden daha kötü bir şey düşünemiyorum.

High Weald'da Noel mükemmel olurdu.

Yeni itaatsiz ruhuma çenesini kapatmasını emrettim. Aynı şekilde, Mouse'un Rory'nin dizinin dibinde sabırla oturup ona kitap okuyarak imzaladığını ve onun için küçük bir duygu dalgası *hissettiğimi* de kabul etmesine izin vermedim. Ama kalbimi açıp içinde olmasından korktuğum şeyi dışarı çıkarmak için çok ama çok erkendi.

Daireye vardığımda CeCe beni gördüğüne çok sevindi ve hafta sonunu birlikte geçirmeyi kararlaştırdık.

'Bu hafta sonu ben de saçlarımı kestirmeliyim,' dedi. "Çok uzamaya başladı.

CeCe'ye baktım ve bir zamanlar, çocukken, saçlarından sarkan muhteşem koyu çikolata bukleleri olan bir yelesi olduğunu hatırladım. omuzlar. Sonra, on altı yaşında, çok zahmetli olduğunu söyleyerek hepsini kestirmiş olarak eve dönmüştü.

"Sakin kestirme, Cee," dedim, koyu kahverengi gözlerini çevreleyen yumuşak dalgalarıyla bu gece ne kadar güzel görüldüğünü düşünerek. "Sana daha uzun yakışıyor.

'Tamam,' diye kabul etti, beni şaşırtarak. "Daha sıcak tutan giysiler de almam gerekiyor ama alışverişten ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun.

"Ben de seninle geleceğim. Eğlenceli olur.

Böylece ertesi sabah, diğer Noel alışverişçileriyle savaşmak için Oxford Caddesi'ne çıktık. Paraya kıyıp Ally'nin konserinde giymek üzere bir elbise aldım ve hatta CeCe'yi bir çift özel dikim gri pantolon ve yüksek topuklu botlarla giymesi için güzel bir ipek bluzla ikna ettim.

"Bu gerçekten ben değilim," diye homurdandı soyunma odasındaki aynada kendini incelerken.

"Çok güzel görünüyorsun, Cee," dedim içtenlikle, düzgün vücuduna hayranlıkla bakarak. Son birkaç hafta içinde kilo vermiş olmalıydı ama şimdiye kadar fark etmemiştim çünkü genellikle büyük boy sweatshirtler ve bol kotlar giyiyordu. Ayrıca, o kadar çok uzaktaydım ki.

Pazar günü geleneksel rosto yemeğimi pişirdim, derin bir nefes aldım ve ona annemle tanışmamı anlattım.

'Tanrı aşkına, Sia! Neden bana bunlardan daha önce bahsetmedin?

Gözlerindeki acıyı görebiliyordum. "Bilmiyorum. Belki de kimseye söylemeden önce bu fikre alışmam gerekiyordu.

"Ben hiç kimse değilim," diye karşı çıktı. "Eskiden birbirimize her şeyi anlatırdık, özellikle de "özel" şeyleri.

"İlk başta çok garipti, Cee," diye açıklamaya çalıştım, "ama çok sevimli görünüyor. Gidip onu Amerika'da ziyaret edebilirim. Aslına bakarsan, bu sabah ondan Noel ve Yeni Yıl için beni davet eden bir e-posta aldım.

"Gitmeyeceksin, değil mi?" dedi dehşete düşmüş bir ifadeyle. "Bırak Noel'i, senin bütün hafta uzakta olman bile yeterince kötü. Hiç ayrı geçirmemiştik. Ne yaparım ben?

'Elbette birlikte geçireceğiz,' diye onu teselli ettim.

Güzel. Aslında benim de sana söylemem gereken bir şey var. Üniversiteyi bırakmayı düşünüyorum.'

"Cee! Neden?

"Çünkü nefret ediyorum. Kurumsallaşma konusunda pek iyi olduğumu sanmıyorum, özellikle de özgür ruhlar olarak geçirdiğimiz onca yıldan sonra.

"Ne yapacaksın?

"Bir sanatçı olarak şansımı deneyeceğim, sanırım. Omuz silkti. "Her neyse, unut bunu. Anneni bulduğun için çok mutluyum. Ve şimdi sana anlatabilirim-'

Saatime baktım ve saatin üçü geçtiğini gördüm. 'Çok üzgünüm Cee, yetişmem gereken bir tren var. Ama döndüğümde konuşuruz, olur mu?'

"Elbette.

Ben yukarı çıkarken CeCe çaresizce beni izledi. Aceleyle toparlandım ve aşağı indiğimde onu atölyesinde resim yaparken buldum.

Ön kapıya doğru yönelirken, "Hoşça kal," dedim ona kayıtsızca. 'Gelecek hafta sonu tekrar gelirim sana haber veririm. İyi haftalar.

"Sana da," diye boşuk bir yanıt geldi.

Kent'e döndüğümde, Orlando'nun iki hafta sonra yapacağı 'büyük açılış' için hazırlık yapmakla meşguldüm. En iyi kadife takım elbisesini giymiş olarak dükkânın dışında dururken, yerel gazeteler onun fotoğraflarını çekiyordu. röportaj koşuyorlardı ve ben de onunla gurur duyuyordum.

High Weald'daki hayat da benzer şekilde devam ediyordu ve hem Rory'nin hem de Mouse'un yeni rutinlerine alışmaya başladıklarını görüyordum. Elimden gelenin en iyisini yaptım.

Fare'nin oğluna karşı zaman zaman huysuzlanmasına müdahale etmesine gerek yoktu, çünkü bu da doğal bir şeydi. Mouse'un 'doğal'ın ne olduğunu öğrenmesi gerekse bile.

'Büyük açılış' Cumartesi günü yapılacağı için korkakça bir yol seçtim ve Tenterden'den CeCe'ye mesaj atarak o hafta sonu evde olamayacağımı açıkladım. Kaba bir cevap aldım.

Tamam. Ara beni! Konuşmak isterim.

Beni suçluluk psikolojisine sokmasına izin vermedim. Bunun bazı açılardan bir aşk ilişkisinin sona ermesi gibi olduğunu fark ettim - nazik bir gevşeme, bir bırakma - acı verici ama sonuçta ikimiz için de doğru. High Weald'ı yarın bir daha dönmek üzere terk etsem bile, bunun olması şarttı. Çünkü geri dönemezdim.

nerede olduğumu. CeCe de öyle. Sadece sonunda farklı ve daha doğal bir ilişkiye doğru yol alabileceğimizi umuyordum.

Mouse bana söyledikleri hakkında düşünmek için zaman isteğimi yerine getirmişti. Her akşam Rory'ye iyi geceler dedikten sonra mutfak kapısından el sallayarak ve 'yarın görüşürüz' diyerek ayrılıyordu. Orlando'nun Tenterden'deki kitapçının üst katındaki küçük dairesine yerleşmesiyle birlikte, akşamlar önümde açık bir uçurum gibi esnemeye başladı ve ben sadece CeCe kadar yalnızlık konusunda acemiymi.

Öğrenmek zorundaydım ve Mouse'a gitmeden önce bir bira içmek için kalmasını istemek dilimin ucuna gelse de bunu yapmadım. Bunun yerine salonda ateşi yakıp karşısına oturdum, Flora'nın günlüklerini okudum ve hayatının tüm bu ayrıntılı yıllarını insanların okumak isteyeceği bir kitap haline getirip *getiremeyeceğimi* merak ettim. Yine de düşüncelerim yolun karşısındaki Ev Çiftliği'ne doğru uçarken dikkatim sürekli dağılıyordu. Mouse'un şu anda ne düşündüğünü ve ne yaptığını merak ediyordum.

Beni sevdiğini söyleyen bu işkence görmüş, zarar görmüş adam.

Asıl soru, ben onu seviyor muydum?

Muhtemelen.

Ama *benim* hakkımda bilmediği bir şey de vardı. Ve ona söyleme düşüncesi - *herhangi birine* söyleme düşüncesi - düşünemediğim bir şeydi.

"Her şey hazır mı? Orlando bana sordu, yeni aldığı elbisesinin içinde harika görünüyordu. kolalı bir yaka ve bordo bir kravatla tamamlanmış eski Edward dönemi frak ceket.

"Evet.

"Tamam o zaman," dedi ikimiz de tertemiz dükkâna son kez bakarken ve ben de onun arkasından kapıya doğru ilerledim. Tek umudum, dışarıda insanların onun iş yerine yerleştirdiğim kırmızı kurdeleyi kesişini izlemeleriydi. Bu sabah erken saatlerde eşikten ısrarla geçtim.

Kapıyı açtı ve Mouse, Rory ve Marguerite'i gördüm, tanımadığım minyon sarışın bir kadının yanında duruyorlardı. Onların arkasında alışveriş poşetleriyle durmuş, Orlando'yu süslü kıyafetler içinde görünce hayretler içinde kalmış bir grup yoldan geçen vardı.

'Bayanlar ve baylar, O. Forbes'un açılışını duyurmak istiyorum. Esquire - Nadir Kitaplar. Ve şimdi makası dükkânımın müdürüne vereceğim, onun yardımı olmadan burada olamazdım. Makası al,' diye tısladı bana, makasla karnımı deşerken.

'Hayır, Orlando! Sen almalısın.'

'Lütfen, Bayan Yıldız, siz benim dayanağım oldunuz, "dayanak" her ne ise, ve kurdeleyi sizin kesmenizi istiyorum.

"Tamam," diye iç geçirdim.

Böylece kurdeleyi kestim ve toplanan 'ailemiz' yoldan geçenler gibi yüksek sesle alkışladı ve tezahürat yaptı. İnsanlar dükkâna doluştu ve hepimiz şampanya içerken bir fotoğrafçı daha fazla fotoğraf çekmek için geldi.

"Star, merhaba. Marguerite beni iki yanağımdan öptü. 'Bu arada bu Hélène. Kendisi şatonun sahibi ve benim de sevgilim diyebilirsiniz. Hélène'e sevgiyle gülümseyerek elini sıktı.

"Burada olmaktan çok memnunum," dedi Hélène tereddütlü bir İngilizceyle.

Marguerite, 'Star, diğer başarılarının yanı sıra mükemmel Fransızca konuşur,' diye bilgi verdi.

Hélène ve ben bir süre Marguerite'in görkemli Rhône Vadisi'nin merkezinde bir köy olan Gigondas yakınlarındaki şatosu hakkında sohbet ettik. muhteşem duvar resimleri ve genel olarak Marguerite'in ne kadar muhteşem olduğu hakkında.

"Bana birlikte vakit geçirmemizi mümkün kılanın siz olduğunuzu söyledi," diye ekledi Hélène. "Teşekkür ederim, Star.

"Merhaba," dedi arkamdan bir ses.

"Merhaba. Arkamı döndüm ve Mouse beni iki yanağımdan resmen öptü. Rory onun yanında duruyordu.

"Orlando'nun yeni dükkânı hakkında ne düşünüyorsun? Rory'ye sordum. "Onun için bir resim yaptım.

"Ve çerçevelettirdim. Harika değil mi?" dedi Mouse, Rory hayranlıkla bakmam için resmi bana uzatırken.

Kitapçının ön cephesinin suluboya bir resmiydi. "Vay canına, Rory, bu harika," diye imzaladım. "Çok yetenekli," dedim Mouse'a.

"Öyle değil mi?

Sesindeki gerçek gururu duydum. Ve hemen ağlamak istedim. "Dinle...

Kulağıma fısıldamak için eğildi. "Seni dışarı çıkarabilir miyim?

Bu gece mi? Eminim High Weald'ın geri kalanı bir kez olsun kendi başının çaresine bakabilir. Hiç tereddüt etmeden 'Evet,' dedim.

Belki de daha önce olumlu cevap vermeme neden olan şey gün ortasındaki şampanyaydı, diye düşündüm.

O akşamki kıyafet seçimi. İki süveterim ve birkaç kot pantolon arasında seçim yapma şansım vardı. Mavi kazağı seçerek, High Weald sakinlerinin hâlâ kitapçının açılışını kutladıkları mutfağa girdim.

"Mouse az önce arayıp seni birkaç dakika içinde ön kapıdan alacağını söyledi," dedi Orlando.

"Teşekkürler," dedim, tavada yanan sosislerin kokusunu duyunca içgüdüsel olarak onları ocaktan almak için uzandım. Evin önünden bir korna sesi duyuldu.

"İyi eğlenceler," diye sırtı Marguerite, Hélène'in kolu omzuna dolanmıştı ve Rory onun dizine oturmuş, memnuniyetle bir tüp Smarties yiyordu. "Ve sakın şafak sökmeden eve gelmeye kalkma," diye ekledi. Buna karşılık Bütün mutfak kahkahalarla gülüyordu.

Yüzüm kızarmış bir halde ön salona doğru yürüdüm ve kendimi kurbanlık koyun gibi hissederek kapıyı açtım.

Arabaya bindiğimde Mouse beni iki yanağımdan öperek "Merhaba," dedi. Tıraş olmuştu ve kısa bir an için pürüzsüz tenini tenimde hissettim.

"Gitmeye hazır mısın?"

dedi. "Elbette. Nereye?

"Yerel bir bara. Olur mu? Harika bar yemekleri yapıyorlar.

White Lion kalabalık ve çekiciydi, salonunda kükreyen bir ateş vardı. ızgaralı ve kirişli bir tavanı vardı. Mouse kendisi için bir bira ve benim için bir kadeh beyaz şarap sipariş etti, birkaç menü aldı, sonra beni Ana barın yan tarafındaki sessiz bir köşedeki masaya oturdu.

"Geldiğiniz için teşekkürler, minnettarım," dedi. "Bir şeyler hakkında sohbet etmemiz gerektiğini düşündüm.

"Mesela?

"Marguerite'in Hélène'le birlikte Fransa'ya gidip orada yaşamak istemesi gibi. Kalıcı olarak.

Demek ki bu bir 'iş' sohbeti, 'randevu' değil, diye düşündüm. "Sen ne dedin?

"Tabii ki evet dedim. Ne de olsa Rory benim oğlum. Sorumluluklarımla yüzleşmek zorundayım. Unvan Rory'ye miras kalacak - sadece Marguerite'e sahip oldukları için amcam öldüğünde bana geçti. Ve ironik bir şekilde, Marguerite benden önce ölürse High Weald bana miras kalacak, çünkü şu anda kırk üç yaşında ve hiç çocuğum olmayacak. Ama eninde sonunda Rory'ye kalacak.

"Yani sen aslında "Lord Vaughan" mısın? Sırıtarak sordum.

"Teknik olarak evet, ama tabii ki kullanmıyorum. Buradaki kalabalık bunu unutmama asla izin vermez. Bardaki kalabalığı işaret ederken yarım bir gülümseme verdi. "Her neyse, uzun lafın kısası, Marguerite evlerimizi değiştirmemizi önerdi. Burada mümkün olduğunca az kalmayı planladığını ve High Weald'ın Rory'nin evi olduğunu ve gelecekte de onun olacağını düşünürsek, en iyisinin bu olduğunu düşünüyor. Home Farm'ı alacak ve Kensington kitapçısının satışıyla birlikte, çiftlik arazisinden geriye kalanları da satarsak, her iki mülkün restorasyonu için ikimize de epeyce para kalacak. Rory'nin deyimiyle "traktörle uğraşmaktan" bıktım usandım artık. Orlando ve ben, eğer böyle yapmaya karar verirsek, tüm mal varlığının sadece Orlando'ya ait olacağı konusunda da anlaştık. Siz ne düşünüyorsunuz?

"Rory High Weald'ı çok seviyor, o yüzden orada kalması onun için en iyisi olur.

"Ve orayı restore etmek benim için büyük bir girişim olur. Ya da satın daha uygun fiyatlı bir yer bulabilirim.

"Yapma," dedim. "Yani, yapabilirsin ama bence yapmamalısın. Sen -ailen-oraya aitsin.

"Asıl soru şu, Star... sen ait misin?

"Evi ne kadar sevdiğimi biliyorsun...

Kastettiğim bu değildi. Bak, bana sabırsız diyebilirsin ama bu son üç haftalar işkence gibi geçti. High Weald'da olmanız - çok yakın ama bir o kadar da uzak - beni çıldırttı. Bu yüzden seni bu gece buraya bu konu hakkındaki düşüncelerini sormak için getirdim. Yani *bizim hakkımızda*. Eğer benimle birlikte olmak istemiyorsan bunu kabul etmek zorundayım. Ama istemiyorsan, Tenterden'da kendine yaşayacak bir yer bulman en iyisi olur. Bu bir tehdit değil,' dedi aceleyle, 'sanırım bir ultimatoma olsa da. Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. 'Star, lütfen anla ki evde bizimle olduğun her gün daha da derine iniyorum. Ve Rory'nin hatırı için, gerçekten de tekrar kaybedersin.'

"Anlıyorum.

"Ee?" Masanın karşısından bana baktı.

Hadi Yıldız, cesur ol, EVET de.

"Bilmiyorum," dediğimi bir kez daha duydum.

"Peki. Peki o zaman. Gözlerini boşluğa dikti. "Bu her şeyi anlatıyor.

Kesinlikle hiçbir şey söylemiyor, duygularımı açığa vurmaktan ve sana güvenmekten korkmam dışında . . . ve kendime.

"Üzgünüm," diye acınası bir şekilde ekledim.

"Sorun değil. Birasını boşaltmasını izledim. "Söyleyecek başka bir şey olmadığına göre, seni eve bırakayım.

Onu bardan çıkana kadar takip ettim, sipariş edeceğimiz yemek artık unutulmuştu. İçeri girdiğimizden beri sadece yirmi dakika geçmişti ve kendimi tamamen perişan hissederek Land Rover'a bindim. Yol boyunca sessizce ilerledikten sonra arabayı evin önünde durdurdu.

"İçki için teşekkürler. Kapıyı açtım ve tam inmek üzereydim ki, elinin elimi kavradığını hissettim.

"Yıldız, neden korkuyorsun? Lütfen gitme. Tanrı aşkına, konuş benimle! Bana ne hissettiğini söyle!"

Yarı içeride yarı dışarıda, mecazi ve fiziksel olarak ağzımı açtım ama ağzımdan hiçbir kelime çıkmadı. Her zaman olduğu gibi içimde kilitli kaldılar.

Sonunda uzun, derin bir iç çekti. "İşte," dedi. 'Al bunu. Hoşuna gideceğini düşündüm. Elime bir zarf sıkıştırdı. 'Eğer fikrini değiştirirsen... Değiştirmezsen ... her şey için teşekkürler. Hoşça kalın.

"Güle güle.

Kapıyı kapattım ve ön girişe doğru yürüdüm, geri geri gidip arabadan çıkarken arkama bakmamaya kararlıyım. Ön kapıyı sessizce açtım ve mutfaktan gelen kahkaha seslerini duydum. Kimseyi varlığımdan haberdar edemeyecek kadar utanarak merdivenlerden yukarı doğru yürüdüm. Birinin Rory'yi yatırmayı akıl edip etmediğini kontrol etmek için koridorda yürüdüm. Onu yanağından hafifçe öptüm ve gözlerini açarak kıpırdandı.

"Dönmüşsün. Mouse'la iyi vakit geçirdin mi?"

"Evet, teşekkür ederim.

"Star?"

"Evet mi?"

"Evlenecek misin? Rory öpüşme taklidi yaptı ve bana sırıttı. "Lütfen.

"Rory, ikimiz de seni seviyoruz." "Star?"

"Evet?"

"Mag telefon bozulduğunda sinirlendi ve Mouse'un babam olduğunu ve ödemesi gerektiğini söyledi. Öyle mi?"

"I . . . Ona sorman gerekecek, Rory. Şimdi iyi uykular,' dedim onu tekrar öperken.

"Keşke benim babam olsaydı," diye fısıldadı uykulu uykulu. "Ve sen de benim annem olabilirdin.

Küçük çocukların ne kadar bağışlayıcı olduklarına hayret ederek yanından ayrıldım. Ve ayrıca, her şeyin onlara ne kadar basit görüldüğüne. Kendi yatak odama doğru yürüdüm ve battaniyenin altına girdim, üzerimdekileri çıkarma zahmetine girmeden çünkü hava çok soğuktu. Sonra Mouse'un bana verdiği zarfı yırtıp açtım.

Sevgili Star,

Gelecek hafta sonu seni birkaç günlüğüne götürmek istiyorum. Aklımda bir yer var. Sanırım burada olup bitenler olmadan baş başa biraz zaman geçirmeliyiz. Bağlanmak yok. Bana haber ver. O x

Not: Yazdığım için özür dilerim, sadece barda sana yüz yüze soracak cesareti bulamazsam diye.

Ertesi sabah irkilerek uyandım, zihnim bir gece önce olanları tekrarlıyordu. Belki de, diye düşündüm, ikinci bir

Beni soğuktan koruyacak bir kazak giysem, yolun karşısına geçip ona 'Evet' demeliyim.

Yap şunu Yıldız, sadece yap.

Giyindim, aceleyle aşağı indim ve kirli tabaklar ve tavalarla dolu ıssız bir mutfığa girdim, şarap kadehleri ve çok sayıda boş şişeden bahsetmiyorum bile. Tam arka kapıya doğru gidiyordum ki, "Evet" demem gerektiğini biliyordum. Cesaretim tükenmeden önce, masanın ortasında duran bir not gördüm.

Star! Kız kardeşin dün gece burayı aradı. Onu arayabilir misin? Acil olduğunu söyledi!!! Not: Umarım iyi vakit geçirmişsinizdir.

M x

"Kahretsin!

Telefona gidip ahizeyi kaldırdığımda ve titreyen bir elle şu numarayı çevirdiğimde Mouse ile olası bir geleceğe dair tüm düşünceler silinip gitmişti daire numarası. Çaldı ve çaldı. CeCe'nin cep telefonunu denedim, doğrudan sesli mesaja düştü. Ahizeyi yerine koyarak, kendi kendime muhtemelen cep telefonunu kapattığını ve sabit hattı duymadığını söyledim. CeCe genellikle bir iğnenin düştüğünü bir mil öteden duyabilirdi. İkisini de tekrar tekrar denedim ama cevap yoktu.

Üst kata koşarak cep telefonumu aradım, bir kereliğine de olsa sinyal bulmasını ve bana bıraktığı mesajı duyabilmeyi diledim. Ama tabii ki olmadı. Eşyalarımı çantama atıp, koşarak geri döndüm.

Aşağı kattan bir taksi çağırıp beni hemen almasını istedim.

Mesajlarıma ancak trende ulaşabildim, çünkü diğer yolcular bana sinirli bakışlar fırlatıyordu.

"Star, ben CeCe. Lütfen beni arayabilir misin?" "Star, orada mısın?"

"Dışarı çıktığını söylediler. Seninle konuşmam gerek. . . Beni ara."

"Kötü bir şekilde..."

"LÜTFEN! ARA!"

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

Trenin yorgun adımlarla Londra'ya doğru daha hızlı ilerlemesini diledim. Son birkaç haftadaki bencilliğimi düşündükçe gözlerim doldu. Kız kardeşimi terk etmişim. Bunu tarif etmenin başka bir yolu yoktu. Ve ne zaman

Bana ihtiyacı vardı ama ben onun yanında değildim. *Ben nasıl bir insanım?* diye sordum kendime.

Daireye vardığımda kapıyı açtım, kalbim göğsümde davul gibi çarpıyordu. Oturma odası ve mutfağın terk edilmiş ve tuhaf bir şekilde düzenli olduğunu görünce yatak odasına koştum. Orada da ondan hiçbir iz yoktu. Alışılmadık bir şekilde, yatağı bile sanki hiç uyumamış gibi yapılmıştı.

Banyoyu, yedek yatak odasını ve hatta -CeCe'nin yetersiz giysi koleksiyonunu hesaba katarsak- oldukça boş görünen gardırobu kontrol ettikten sonra, her ihtimale karşı terastan dışarıyı kontrol ederek adımlarımı aşağıya doğru takip ettim.

Sonra sehpanın üzerindeki notu gördüm.

"Lütfen, lütfen, *lütfe*," diye yalvararak yaklaşıp elime aldım, ellerim korkudan titriyordu. Kanepeye çökerek, intihar türünden olmadığından emin olmak için bir kez hızlıca okudum ve rahatlayarak olmadığını gördüm. Sonra yavaşça tekrar okudum.

Sia,

Kaldığın yeri aradım ama dışarıda olduğunu söylediler. Sanırım mesajlarımın hiçbirini almadın. Seninle konuşmak istedim çünkü Collige'i bırakmaya karar verdim. Ve ne düşündüğünü bilmek istedim. Neyse, bıraktım. Babam öldüğünden beri komik bir zaman oldu, değil mi? Kendi hayatını yaşamalısın. Sanırım ben de öyle. Burada yalnızım ve seni özliyorum. Ve düşünmek için biraz uzaklaşmam gerektiğine karar verdim. Senin için en iyisini istiyorum. Umarım mutlusundur. Umarım ikimiz de Mutluyum.

Benim için endişelenme. Ben

iyiyim. Seni seviyorum.

Cee

Ally'den özür diler misin? Norveç'e gelemeyeceğim. Ve camelia ağacınızı aldım çünkü çok renkli görünüyor.

Okurken gözyaşlarım sayfaya düştü. Disleksisi nedeniyle CeCe'nin bırakın mektup yazmayı, cümle yazmakta bile ne kadar zorlandığını biliyordum. Bir tek o vardı.

Bana hiç yazmamıştı - hiç yazmaya *ihtiyacı* olmamıştı - çünkü ben hep onun yanındaydım. Sonra stüdyosuna baktım ve

Pencerelerden birinin yanında duran kamelya. Yerde yatan bir çiçek vardı, narin beyaz yaprakları çürümenin solgun bej rengine dönüşmüştü. O da bakımsızlıktan muzdaripti ve kurtarıcısının mektubu yazarken hissetmiş olması gerektiğini bildiğim kadar çaresiz görünüyor ve kendimden daha da nefret ettim.

Hemen ona trenden gönderdiğim panik dolu mesajlara eklemek üzere bir mesaj daha yazdım. Ama cevap gelmedi. Ve boş, sessiz dairede oturup nehre bakarken, o bitmek tükenmek bilmeyen

Ben dramatik ama sevgi dolu yeni ailemin kucağındayken o geceler boyunca burada yalnızdım.

Alacakaranlık çöktü ve ben hâlâ kız kardeşimin benimle iletişime geçmesini bekliyordum. Ama cep telefonum High Weald'da çekmediği gibi sessiz kalmaya devam etti. Her nasılsa, şimdi bir sinyali olduğu gerçeği işleri daha da kötüleştiriyordu. Bir cihazdan ziyade bir insan sessiz kalmayı tercih ediyordu. Sonunda yatağa, daha doğrusu CeCe'nin yatağına girdim ve dairenin içi son derece sıcak olmasına rağmen titreyerek uzandım.

Sorunu olan CeCe değildi. Sorun bendim. Benim için yaptığı onca şeyden sonra -sevmiş, korumuş, benim için *konusmuştu*- onu bir saniye bile düşünmeden terk etmiştim.

kendi başının çaresine bakmak için. *Ona* annemi nasıl bulduğumu gelişigüzel anlattığımı ve sonra High Weald'a dönmek için acele ederken hikâyesini dinlemeye zaman bile ayırmadığımı düşündüm. Ve ne kadar incinmiş hissetmiş olabileceğini fark ettim.

Kaçınılmaz olarak sabah oldu ve Orlando'ya bir telefon mesajı bırakarak ailevi bir kriz nedeniyle işe gelemeyeceğimi söyledim. Şaşırtıcı bir şekilde, birkaç dakika sonra bana mesaj attı.

Anlıyorum.

Alışılmadık kısalığı beni daha da üzdü. Belki de Mouse'u görmüştü ve ona, eğer ona bağlanamazsam High Weald'dan ayrılmamı istediğini söylemişti. Uyuşuk bir şekilde en yakın süpermarkete doğru yürüdüm, midemi olmasa da beynimi beslemem gerektiğini biliyordum. Noel süsleri şatafatlı neşeleriyle benimle alay ediyor, dükkândaki radyo hoparlörlerinden cıvı cıvı şarkılar çalıyordu. Eve döndüğümde, yemek istemediğim çırpılmış yumurtaları pişirdim, sonra da Bergen'de ikimiz için de rezervasyon yaptırdığı otelde buluşmak için ayarlamalar yapmak isteyen annemden bir telefon aldım. Ona CeCe'nin şu anda gelemeyeceğini söyledim ama endişeden deliye döndüğümü açıklamak istemediğim için kendimi tuttum. Çok utanıyordum.

O öğleden sonra cep telefonum tekrar çaldığında hemen ona koştum, ancak hattın diğer ucunda Shanthi'nin tatlı ses tonunu duyduğumda midem hayal kırıklığı içinde düştü.

'Yıldız, sadece nasıl olduğunu sormak için aramıştım. Bir süredir senden haber alamadım. Ve bir şeyler olduğunu hissettim.'

"Ben iyiyim.

"Sesinden iyi olmadığını duyabiliyorum. Bu konuda konuşmak ister misin?"

"Ben ... kız kardeşim gitti," dedim. Ve Shanthi'nin nazıkçe yönlendirmesiyle, her kelimedede CeCe'nin kaybının acısını hissederek olanları anlattım.

"Sadece... aptalca bir şey yapacağını düşünmüyorsun, değil mi?" "Sana bıraktığı mektuptan anladığım kadarıyla, hayır, düşünmüyorum. Star, çok üzgünüm.

Bunu yaşıyorsunuz ama bana öyle geliyor ki CeCe de sizin yaptığınızı yapıyor - kendini buluyor. Muhtemelen sadece biraz yalnız zaman. Dinle, buraya gelip bir kadeh şarap içmek ister misin? Dışarı çıkmak sana iyi gelebilir.

"Hayır, teşekkür ederim," diye yutkundum. "CeCe geri gelebilir. Benim de burada olmam gerekiyor.

Üç dayanılmaz derecede uzun gün geçti ve o geri dönmedi. Ben Norveç'teyken geri dönmesi ihtimaline karşı eve bırakması için ona bir mektup yazdım ve tekrar yazdım. Telefon mesajlarıma ve mesajlarıma rağmen hala sessizliğini koruyordu. Kendime işkence ettim, acaba

Yaralı bir hayvan gibi, korkunç bir şey yapmak için yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Bir ara polise kayıp ihbarında bulunmayı düşündüm ama sağduyum bana CeCe'nin bana yokluğunu açıklayan bir mektup bıraktığını söyledi. Ve yirmi yedi yaşında olduğu düşünülürse, polisin ilgileneceğinden şüpheliydim.

High Weald'ı da özlemiştim. Sürekli Rory'yi ve Mouse'u düşünüyordum. Son birkaç çalkantılı hafta içinde, tam da ona ihtiyacım olduğu anda bir şekilde yanımda olmayı başardığını fark ettim.

Şimdi burada değildi ve geçen hafta sonu gidip ona 'evet' demeye karar vermeme rağmen, o zamandan beri ondan hiçbir haber alamamış olmam, benden vazgeçtiğini tahmin etmeme neden oldu.

Hafta sonunda, yapacak bir şey bulamadığım için günler önce topladığım çantamdan geriye kalanları topladım. Heathrow'a gitmek üzere evden çıkarken cep telefonum çaldı. Koşarak açtım.

"Alo?

Yıldız mı? Ben Mouse. Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bu sabah High Weald'a gittim - hafta sonundan beri oraya gitmemiştim. Marguerite Fransa'ya gitmeden önce Rory ile biraz zaman geçirmek istedi. Ayrıca kitapçının satışı ve bunun gerektirdiği avukatlar arasındaki son dakika geliş gidişleriyle uğraşıyordum. Hafta başında Rory'yi kontrol etmek için telefon ettiğimde, Pazar günü Londra'ya gittiğinizi söylediler.

"Oh.

'Her neyse, bu sabah oraya gittiğimde mutfak masasının üzerinde sana yazılmış bir not buldum. Her şey yolunda mı? Kız kardeşinle yani?

"Evet. Yani ... hayır, o gitti ve nereye gittiğini bilmiyorum. "Anlıyorum. Durumunuz kötü olmalı.

"Birazcık, evet.

"Pazar günü bu yüzden mi gittin?" "Evet.

"Dürüst olmak gerekirse, keşke biri bana *neden* gittiğini söyleseydi! Ne düşündüğümü tahmin edebilirsin. Aileleri sevmez misin sen?

"Evet," diye yutkundum, içimi bir rahatlama kapladı.

"Bak, Londra'ya gelmemi ister misin? Marguerite önümüzdeki Salı gününe kadar Rory ile kalacak, o zamana kadar boşum.

"Kız kardeşimi bir konserde dinlemek için Norveç'e gidiyorum.

"Hangi kız kardeşin?

Ally. Nişanlısı öldürülen. O hamile,' diye ekledim. "Ah. Hatta bir duraklama oldu. "Bu iyi bir haber mi?

"Evet, öyle," dedim kararlılıkla. "Ally çok heyecanlandı. "Star ...

"Evet?

"Seni özledim. Sen beni özölüyor musun?

Başımı salladım, sonra beni göremediğini fark ettim, derin bir nefes aldım ve ağzımı açtım.

"Evet.

Uzun bir duraklama oldu. Sonra, "Vay canına. Zarfın içindekini okudun mu?

"Evet.

"Peki döndüğünde birkaç günlüğüne benimle gelir misin?

"Gelebilir miyim? Bunu düşünebilir miyim?

Hattan bir hayal kırıklığı iç çekiş i geldi. "Tamam, ama yarın öğlene kadar bana haber verir misin? Marguerite Salı günü ayrılıyor, bu yüzden öğleden sonra Rory için Kent'e dönmem gerekiyor. Eğer gitmek istersen, Pazar günü Kent'ten gelirken gelip seni alırım.

"Gelirim, evet.

"İyi yolculuklar ve umarım kayıp kız kardeşinizden haber alırsınız.

"Teşekkürler, hoşça kalın.

"Güle güle.

Sipariş ettiğim taksinin hâlâ beni bekliyor olmasını umarak merdivenlerden ön kapıya doğru koştum. Yola çıktığımızda cep telefonum bir mesajla beni uyardı.

Üzgünüm Sia, mesajlarını yeni aldım. Seyahatteydim. Ben iyiyim. Eve döndüğümde sana her şeyi anlatırım. Seni seviyorum, Cee.

Hemen geri mesaj attım.

Cee! Tanrıya şükür! Çok endişelendim. Her şey için çok ama çok üzgünüm. Ben de seni seviyorum. İLETİŞİMDE KALALIM. xxx

Ve sonra rahatlamış bir şekilde taksiye geri oturdum.

Salondaki ışıklar söndü ve kız kardeşimin sahnedeki koltuğundan kalkışını izledim. Siyah elbisesinin altından içindeki yeni hayatın hatlarını net bir şekilde görebiliyordum. Ally sanki dua ediyormuş gibi bir an için gözlerini kapattı. Sonunda flütü dudaklarına götürdüğünde bir eli benimkine uzandı ve hafifçe sıktı. Annemin de yankıyı hissettiğini biliyordum.

Benim ve kız kardeşlerimin Atlantis'teki çocukluğumuzun bir parçası olan güzel, tanıdık melodi salonda süzülürken, son birkaç haftanın gerginliğinin bir kısmının müziğin dalgasıyla birlikte içimden akıp gittiğini hissettim. Dinlerken, Ally'nin sevdiği ve kaybettiği herkes için çaldığını biliyordum ama aynı zamanda uzun ve karanlık bir gecenin ardından güneşin doğması gibi, artık hayatında yeni bir ışık olduğunu da anlıyordum. Orkestra ona katıldığında ve güzel müzik yeni bir günün doğuşunu kutlayan bir kreşendoya ulaştığında, ben de aynı şeyi hissettim.

Yine de *kendi* yeniden doğuşumda başkaları da acı çekmişti ve benim henüz mantıklı bulamadığım kısım da buydu. Son zamanlarda anladım ki birçok farklı aşk türleri.

Aradan sonra annemle bara gittik ve kendilerini Theo'nun ebeveynleri olarak tanıtan Peter ve Celia Falys- Kings bir kadeh şampanya içmek için bize katıldılar. Peter'ın kolunun Celia'nın belinde nasıl koruyucu bir şekilde durduğunu izlerken, hala aşık genç bir çift gibi görünüyorlardı.

"*Santé*," dedi annem, kadehini benimkiyle tokuştururken. 'Bu harika bir akşam değil mi?

'Evet, öyle,' diye cevap verdim.

'Ally çok güzel çaldı. Keşke diğer kız kardeşlerin de burada olup onu görebilseydi. Ve tabii ki baban da.

Annemin kaşlarının ani bir endişeyle çatılmasını izledim ve ne gibi sırlar sakladığını merak ettim. Ve bu sırların ona ne kadar ağır geldiğini. Tıpkı benimkiler gibi.

"CeCe gelememi mi o zaman?" diye sordu bana belli belirsiz.

"Hayır.

"Onu son zamanlarda gördün mü?

"Bugünlerde eve pek sık gelmiyorum anne.

"Yani Ally'ye çocukluğu boyunca bakan "anne" sen misin?" diye sordu Peter.

"Evet," diye yanıtladı.

"Harika bir iş çıkardın," dedi Peter.

Annem alçakgönüllülükle, 'Bu benim değil onun suçu,' diye cevap verdi.

'Bütün kızlarım beni çok gururlandırıyor.

"Ve sen de Ally'nin ünlü kız kardeşlerinden biri misin? Peter keskin gözlerini bana çevirdi.

"Evet.

"Adın ne?" "Yıldız.

"Peki sen kaç numarasın?" "Üç.

"İlginç. Bana tekrar baktı. 'Ben de üç numaraydım. Hiç dinlenmedim ve hiç duyulmadım. Evet?'

Cevap vermedim.

"Eminim kafanın içinde çok şey dönüyordur, değil mi?" diye devam etti.

"Benimkinde de öyle olduğu kesin.

Haklı olsa bile ona söylemeyecektim. Onun yerine sessizce omuz silktim.

'Ally çok özel bir insan. İkimiz de ondan çok şey öğrendik," dedi Celia ve

konuyu değiştirirken bana sıcak bir gülümseme verdi. Onun da bana Sessizliğimin Peter'la mücadele ettiğim anlamına geldiğini düşündü.

"Evet, gerçekten. Ve şimdi büyükanne ve büyükbaba olacağız. Kız kardeşin bize ne büyük bir hediye verdi, Star,' dedi Peter. 'Ve bu sefer, küçük olanın yanında olacağım. Hayat çok kısa, değil mi?

İki dakika zili çaldı ve etrafımdaki herkes ne kadar dolu olursa olsun kadehlerini boşalttı. Hepimiz yerlerimizi almak üzere salona geri döndük. Ally Norveç'teki keşifleri hakkında beni e-posta yoluyla bilgilendirmişti bile. Felix Halvorsen sahneye çıkarken onu yakından inceledim ve onunla olan genetik bağın Ally'nin fiziksel özellikleri üzerinde çok az etkisi olduğuna karar verdim. Ayrıca piyanoya doğru yürürken inişli çıkışlı yürüyüşünü fark ettim ve sarhoş olup olmadığını merak ettim. Öyle olmaması için küçük bir dua gönderdim. I Ally'nin daha önce söylediklerinden bu gecenin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

ve yeni kardeşi Thom. Daha önce tanıştığımızda ondan hemen hoşlanmışım.

Felix parmaklarını tuşlara doğru kaldırıp durakladığında, seyircilerin her birinin benimle birlikte nefeslerini tuttuğunu hissettim. Bu gerginlik ancak parmakları tuşların üzerine indiğinde ve *The Hero Konçertosu* ilk kez halka açık olarak çalındı. Programa göre, yazılmalarından sadece altmış sekiz yıl sonra. Takip eden yarım saat boyunca her birimiz, besteci ve yorumcu, yani baba ve oğul arasındaki mükemmel simyanın yarattığı nadir ve güzel bir performansla karşı karşıya kaldık.

Ve kalbim güzel müzikle birlikte uçuşa geçip yukarı doğru yükselirken, geleceğe dair bir anlık bir görüntü gördüm. "Müzik bir ses arayışındaki aşktır. Tolstoy'dan alıntı yaptım nefesimin altında. Şimdi sesimi bulmam gerekiyordu. Ve onunla konuşacak cesareti de.

Alkışlar hak ettiği gibi gürültülüydü, seyirciler ayakta, tepiniyor ve tezahürat yapıyorlardı. Felix selam üstüne selam verdi, oğlunu ve kızını orkestradan çıkarıp yanına çağırdı, sonra seyircileri susturdu ve performansını rahmetli babasına ve çocuklarına adadı.

Bu jestte, yola devam etmenin mümkün olduğunun canlı bir kanıtını gördüm. Ve ne kadar zor olursa olsun, başkalarının da eninde sonunda kabul edeceği bir değişiklik yapmanın.

Seyirciler yerlerinden kalkmaya başladığında, Ma omzuma dokunarak bana bir şeyler söyledi.

Ona boş boş başımı salladım, sözlerini anlamadım ve fuayede görüşürüz diye mırıldandım. Ve sonra orada oturdum. Tek başıma. Düşünüyordum. Bunu yaparken, ben seyircilerin geri kalanının koridorda yanımdan geçip gittiğinin belli belirsiz farkındaydım. Sonra göz ucuyla tanıdık bir figür gördüm.

Kalbim çarpmaya başladığında, vücudum kendi iradesiyle ayağa kalktı ve boş salondan arka çıkışların etrafında dolanan kalabalığa doğru koştum. Umutsuzca başka bir bakış daha aradım, o kusursuz profilin ortamın arasında bana yeniden görünmesi için yalvardım.

Fuayeden geçerken bacaklarım beni Aralık ayının dondurucu havasına taşıdı. Emin olmak için bir kez daha görmeyi umarak sokakta durdum ama figürün ortadan kaybolduğunu biliyordum.

"İşte buradasın! Annem arkamdan geldi. 'Seni kaybettiğimizi sanmıştık. Star? İyi misin?

"I . . . Sanırım onu gördüm anne. Konser salonunun içinde." "Kimi gördün?

Baba! O olduğuna eminim.

"Ah *canım*," dedi annem, ben orada dikilirken kollarını bana dolayarak, şoktan katatonik oldu. "Çok üzgünüm. Sevdığımız biri öldükten sonra böyle şeyler olur. Sanırım babanı Atlantis'te her zaman görüyorum... bahçesinde, Lazer'in üzerinde ve her an çalışma odasından çıkmasını bekliyorum.

"Oydu, biliyorum," diye fısıldadım annemin omzuna.

'O zaman belki de salonda Ally'yi dinleyen onun ruhuydu. Ne güzel çalışıyordu, değil mi? Annem beni yol boyunca sıkıca yönlendirirken şöyle dedi.

"Evet. Harika bir akşamdı, ta ki-

"Bunu düşünmemeye çalış. Bu sadece seni üzecektir. Zavallı Ally Atlantis'teyken telefonda onun sesini duyduğunu sanmıştı. Tabii ki telesekreterdi. Şimdi, bizi restorana götürecek bir araba hazır. Theo'nun ailesi içeride bekliyor.'

Yolda konuşmayı anneme bıraktım, hâlâ şokun etkisindeydim.

Şüphesiz, annem haklıydı ve sadece benzer yapıda yaşlı bir adamdı - biraz uzakta olduğu için - çaresiz kalbim Pa Salt'a dönüşmüştü.

Restoran rahat ve mum ışığıyla aydınlatılmıştı ve Ally ikiz kardeşi Thom'la birlikte geldiğinde hepimiz ayağa kalkıp onları alkışladık.

"Kayıp biri mi var? Annem masanın başındaki boş koltuğa baktı.

"Orası babamız için," diye açıkladı Thom mükemmel İngilizcesiyle, yanıma otururken. "Ama geleceğinden şüpheliyiz, değil mi Ally?

"Bu gece onu affedebiliriz," diye gülümsedi. 'Biz ayrıldığımızda etrafı gazeteciler ve onu öven hayranları tarafından sarılmıştı. Bunun için uzun zamandır bekliyordu. Bu onun gecesi.

"Ally ona bir şans daha vermem için beni zorladı. Thom bana döndü. "Ve haklıydı. Bu gece onunla çok gurur duyuyorum. *Skål!*" Şampanya bardağını benimkiyle tokuşturdu.

"Herkes bir şansı daha hak eder, değil mi? Neredeyse kendi kendime fısıldadım.

Gecenin geri kalanında Thom'un Ally'nin kapısına nasıl geldiğini ve daha sonra ikiz olduklarını keşfetmelerini anlatması beni eğlendirdi.

Cebine uzanıp masanın üzerine küçük bir kurbağa koyarak, "Ve hepsi bunun sayesinde," dedi. 'Orkestradaki herkes bu gece bir tane aldı.

"Büyük adamın kendisine bir saygı duruşu.

Restorandan ayrılıp dışarıda durup vedalaştığımızda saat geç olmuştu.

"Yarın saat kaçta gidiyorsunuz? Hepimiz kucaklaşırken Ally anneme ve bana sordu.

"Benim Cenevre uçağım saat onda kalkıyor ama Star'ınki üçe kadar var," dedi annem.

"O zaman belki gelip beni evde görebilirsin ve arayı kapatabiliriz? Ally önerdi. "Doğruca havaalanına gitmek için taksiye binebilirsin.

"Ya da onu ben götürebilirim," dedi Thom.

'Yarın ayarlarız. İyi geceler, sevgili Star, iyi uykular. Dışarıda park etmiş bir arabaya binerken bana el salladı ve Thom da onu takip etti.

"Yarın görüşürüz," diye gülümsedi ve uzaklaştılar.

Ertesi sabah taksinin beni Ally ve Thom'un evine götürmesini ilgiyle izledim. Dün gece Bergen'i çevreleyen karla kaplı tepeleri göremeyecek kadar karanlıktı ama şimdi Noel kartlarındaki mükemmelliklerini takdir edebiliyordum. Dar bir tepeye ulaşana kadar yukarı ve yukarı gittik. Yolda yeni krem rengine boyanmış, soluk mavi panjurlu, geleneksel bir fiçı tahtası evin önünde durdum.

Ally beni kapının eşiğinde karşılayarak, "Yıldız, içeri gel," dedi. Öyle yaptım ve sıcacık bir giriş holüne adım attım.

"Ally, bu çok güzel! Beni yumuşak bir kanep ve soluk İskandinav çam mobilyalarıyla dolu aydınlık bir oturma odasına götürürken, "Burası çok güzel!" dedim. Aşağıdaki göle ve onun ötesindeki karla kaplı tepelere bakan büyük cumbalı pencerede bir kuyruklu piyano duruyordu.

"Ne manzara ama," dedim. "Bana Atlantis'i hatırlatıyor.

'Bana da öyle geliyor ama Bergen'de her şey olduğu gibi buranın sakinleri de daha nazik. Kahve mi çay mı?"

Kahve istedim ve içindeki odunlar neşeyle yanan modern bir cam şöminenin önüne oturdum.

"İşte buyurun. Ally önüme bir fincan koydu ve kanepede yanıma oturdu. 'Tanrım, Star, nereden başlayacağız? Konuşacak o kadar çok şey var ki. Thom bu tarafta olanların çoğunu sana anlattığını söyledi. Senin hakkında bir şeyler duymak istiyorum. CeCe nasıl bu arada? Daha da önemlisi, CeCe *nerede*? İkinizi ayrı görmeye alışık değilim.

"Bilmiyorum. Londra'yı terk etti ve gitti. Ve ..." "Bu benim hatam." diye itiraf ettim.

"Ayrıldınız mı?

"Evet. Kendime ait bir hayat bulmaya çalışıyordum. CeCe henüz bulamadı mı?

"Hayır. Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum, Ally.

Belki onun da kendini bulmaya ihtiyacı vardır. Bir şeyler olmalıydı - hepimiz ilişkiniz hakkında endişelendik.

"Siz endişelendiniz mi?

"Evet ve şahsen ben bu yol ayrımının ikiniz için de çok önemli olduğunu düşünüyorum. Ve eminim ki bu sadece geçici olacaktır.

Umarım öyledir. Sadece nerede olduğunu bilmek istiyorum. Annemle buluştuğumu ona söylemediğim için üzgündü.'

"Anneni mi buldun?! Vay canına, Yıldız! Bana ondan bahsedecek misin?"

Ben de anlattım, her zamanki gibi kelimeleri bulmakta zorlanıyordum ama Ally'nin beni yönlendirmesiyle ona anlatabileceğim en doğru hikayeyi anlattım.

"Tanrım. Ben de yolculuğumun karmaşık ve travmatik olduğunu düşünüyordum,' diye nefes aldı Ally. 'Peki ya bu Fare? Ona bir şans daha verecek misin?"

"Sanırım.

"Fırsatın varken bir dene," dedi sert bir şekilde. "Hiçbir şeyin sonsuza dek sürmeyeceğini çok iyi biliyorum.

"Evet. İçgüdüsel olarak onun eline uzandım. 'Bana ihtiyaçları var. Her ikisinin de. Baba ve oğul.

"Ve hepimiz bize ihtiyaç duyulmasını isteriz, değil mi? Ally bir elini hızla büyüyen karnının üzerinde gezdirdi. "Sana bir taksi çağırırsam iyi olacak. Thom dün geceki zaferin otopsisini yapmak için işe gitmek zorunda kaldığı için hayal kırıklığına uğradı. Ayağa kalkarken gülümsedi ve telefona gitti. 'Orada bir hayranın olduğu kesin. Ona senin alındığını söylemem gerekiyor mu?"

"Evet," dedim. "Sanırım zorundasın.

Bergen havaalanında uçağım kalkarken cep telefonumu çıkardım. Ve kalkmadan hemen önce Mouse'a mesaj attım.

Evet, lütfen.

Londra'ya döndüğümde ertesi sabah uyandım ve saatin dokuz buçuk olduğunu gördüm. Mouse saat on birde beni almaya gelecekti.

Duşun altında durup onun gelişini düşünürken midem bir takla attı ve ardından çift ters takla attı. Ve ardından gelecek günü ve akşamı. Her ihtimale karşı dün gece konserde giydiğim siyah elbiseyi bırakarak çantamı yeniden doldurdum ve Bergen'de kendime ısmarladığım kalın yün kazağı giydim. Yürüyüş botlarımı da ekledikten sonra iki temiz iç çamaşırlarını üst üste koydum ve bunu yaparken ürperdim.

O öğrendiğinde, arabaya kadar bile gidemeyebilirim, diye düşündüm kendi kendime paniğim artmaya başlarken.

Saat tam on birde kapının zili çaldı ve onu içeri almak için giriş düğmesine bastım. Asansörün yükselişini ve ardından dar koridoru geçen ayak seslerini duyduğumda kalbim gümbür gümbür atıyordu.

"Kapı açık," diye seslendim, ses tellerim bir piton tarafından boğuluyormuş gibi geliyordu.

"Merhaba," dedi ve bana gülümsedi. Bana doğru yürüdü, sonra birkaç metre ötede durdu. 'Yıldız, sorun ne? Bir şey mi oldu? Çok korkmuş görünüyorsun.'

"Korkuyorum.

"Neden? Sorun bende mi?

"Hayır... ve evet. Sahip olduğum tüm cesareti toplarken nefes almaya çalıştım. "Oturur musun lütfen?"

"Tamam," dedi ve kanepeye doğru yürüdü. 'Fikrini mi değiştirdin? Bütün mesele bu mu?

'Hayır. Ben sadece Sana bir şey söylemem gerekiyor. "Can kulağıyla dinliyorum.

"Mesele şu ki ... Adım atma sırası bendeydi. "Mesele şu ki ...

'Yıldız, her ne ise, sana söylediğimden daha kötü olamaz. Lütfen, sadece söyle.'

Ondan uzaklaştım, gözlerimi kapattım ve kelimeleri söyledim:

"Ben ... bakireyim.

Yanıtını beklerken sessizlik sonsuza dek sürecekmış gibi geldi.

"Doğru. Bu kadar mı? Yani bana söylemek istediğin şey?

"Evet!" Omzumda bir elin nazik dokunuşunu hissettiğimde sıçradım. "Hiç ilişkiniz oldu mu?

"Hayır. Ben ve CeCe ... hep birlikteydik. Hiç şansımız olmadı.

"Anlıyorum.

Sen anlıyor
musun?

"Evet.

Utancımдан yanarken, arkamı döndüğümü ve bir çift kolun beni sardığını hissettim.

"Kendimi çok aptal hissediyorum," diye mırıldandım. "Yirmi yedi yaşındayım ve ... Bir süre sessizce durduk, eli saçlarımı hafifçe okşuyordu. "Yıldız? Bir şey söyleyebilir miyim?"

"Evet.

"Kulağa tuhaf gelebilir, ama daha iyi bir ifade bulmak için, başka hiç kimse tarafından dokunulmamış olman bir armağan, olumsuz değil. Ve ayrıca, tartıştığımız özel tartıştığımız "departmanda", ben yıllar oldu. Her neyse, dürüstçe söyleyebilirim ki bu konuda uykusuz geceler geçiren tek kişi sen değilsin.

Mouse'un itiraf ettiği gerginlik kesinlikle kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Kendini geri çekti ve ellerime uzandı.

"Yıldız, bana bak.

Gözlerimi onunkilere diktim.

"Daha ileri gitmeden önce şunu bilmelisin ki, sen de bana aynı iyiliği gösterdiğin sürece seni asla ve *asla* zorlamaya ya da baskı altına almaya çalışmayacağım. Birbirimize karşı nazik olmalıyız, değil mi?

"Evet.

"Yani ... Gözlerini bana dikti. 'Bunu bir deneyelim mi? İki hasarlı insan birbirlerini tekrar bir araya getirmeye mi çalışıyor?

Pencereden nehre baktım, durdurulamaz bir şekilde ilerliyordu, ilerleyişi kontrol edilmemişti. Ve kalbimin etrafına inşa ettiğim koruyucu barajın yıkılmaya başladığını hissettim. Gözlerimi tekrar ona çevirdim ve sevginin nihayet çatlaklardan sızmaya başladığını hissettim. Ve bir gün bunun bir sele dönüşeceğini umdum.

"Evet," dedim.

"Burası tam olarak neresi?" diye sordum Mouse bagajdan çantalarımızı alırken ve bir hamal onları bizden almak için ön girişte belirirken.

"Flora'nın tarifinden tanımadın mı?"

Geniş gri eve baktım, pencerelerden kararan geceye sıcak bir ışık süzülüyordu. Ve birdenbire tanıdım.

"Bu Esthwaite Hall, Flora MacNichol'un çocukluk evi!"

"Aynen öyle. Göller bölgesinde kalacak bir yer ararken yakın zamanda bir otele dönüştürüldüğünü keşfettim. Mouse beni başımın üstünden öptü. 'Senin hikayen - ve bir bakıma benimki - burada başladı. İçeri girelim mi?'"

Resepsiyonda bana kıbarca ayrı bir oda teklif etti ama onun yerine bir süitte uzlaştık ve Mouse oturma odası için bir yatak sipariş etti ve orada uyuyacağını söyledi. 'Paniğe kapılmanı istemiyorum,' diye beni rahatlattı.

Üst katta, resmi restoranda akşam yemeği için yeni siyah elbisemi giydim. Banyodan çıktım ve Mouse ılık çaldı.

'Yıldız, muhteşem görünüyorsun. Bacaklarını daha önce hiç açık görmemiştim ve çok uzun ve inceler. Pardon,' diye kendini kontrol etti. 'Sadece çok güzel olduğunu söylemek istiyorum. Sorun olur mu?'"

"Sorun değil. Gülümsedim."

Akşam yemeğinde Mouse, eski mimarlık kariyerinin High Weald'daki yenileme çalışmalarının planlarını hazırlamak için başka kimseye para ödemek zorunda kalmayacağı anlamına geldiğini anlattı. Evi geleceğe taşımaktan bahsederken canlı yeşil gözleri parlıyordu ve birden onun da evi sevdiğini fark ettim. Bir zamanlar sahip olması gereken tutkunun yeniden alevlendiğini görünce, kendi kalbimdeki damlanın, sonuna kadar açılmış bir musluk gibi akmaya başladığını hissettim.

'Unutmadan' - ceketinin içine uzandı ve tanıdık bir mücevher kutusu çıkardı - 'Bunu Sotheby's'den yeni aldım. Bu gerçekten de bir Fabergé, bizzat Kral Edward VII tarafından yaptırılmış. Çok para eder, Star.'

Bana uzattı ve ben de küçük heykelciği çıkardım, Flora MacNichol'un bir zamanlar ona nasıl değer verdiğine ve çıktığı yolculuğa hayret ettim.

"Bunun gerçekten bana ait olduğundan emin değilim."

"Elbette öyle. Dürüst olmak gerekirse, Teddy'nin heykelciği yıllar önce rehine verdiğini düşünmüştüm. Bunu diğer aile hazineleri için de yapmıştı. Sen nasıl bulmuş olursan ol, Teddy'nin torununun torunusun. Bu *senin* mirasın, Star. Biliyor musun, geçmiş hakkında giderek daha fazla düşünüyorum. Mouse avucumun içinde oturan Panther'e bakarak şöyle dedi. 'Ve Archie'nin Teddy'yi kendi oğlu olarak kabul ettiğinde ne yapmaya çalıştığını anlıyorum ... savaş sırasında yaşadığı travma . . .' Başını iki yana salladı. 'Sonuçları ne olursa olsun, High Weald'ın hediyesini bilinmeyen bir askerin çocuğuna vererek gördüğü tüm rastgele ölüm ve yıkımın kefareтини ödemek istedi. Tıpkı benim Rory için burayı yenileyerek kefareтини ödeyebileceğimi umduğum gibi.

"Evet. Bence bu çok güzel bir şeydi. Yemekten sonra beni süitimize geri götürdü.

"Pekâlâ," dedi içeri girerken, "o zaman iyi geceler dileyeyim.

Oturma odasında ceketini çıkarırken onu izledim. Sonra duraksadım ve ona doğru yürüdüm, parmak uçlarımda durdum ve onu yanağından öptüm.

"İyi geceler.

"Sana sarılabilir miyim?" diye sordu, nefesi tenimdeydi. "Evet, lütfen.

O bunu yaparken içimde ani bir kıpırdanma hissettim.

"Mouse?

"Evet?

"Beni öpebilir misin?

Çenemi kendisine doğru eğdi ve gülümsedi.

"Sanırım bunu başarabilirim, evet.

Ertesi sabah uyandığımızda, muhteşem Lakeland çevresi, süitimizin pencerelerinden açılmış bir hediye gibi önümüze serilmişti. Günü keşfederek geçirdik, Beatrix Potter'ın eski evi ve şimdi müze olan Hill Top Çiftliği'ni ziyaret ettik, ardından Flora'nın yıllarca yalnızlık çektiği evi Wynbrigg Çiftliği'ni bulmak için yola koyulduk. Mouse'un elini daha sıkı sıkıttım ve onun kaderinden kıl payı kurtulduğum için şükrettim.

Otele döndüğümüzde Esthwaite Suyu kenarındaki ağaçların arasından yürüdük ve güneş batarken gölün üzerindeki sisin içinden süzülen bir tarla kuşu gördük. Burunlarımız Soğuktan pembeleşmiş bir halde el ele durduk ve manzaranın mutlak dinginliğine baktık, güzelliği ikimizi de susturdu.

O akşam, Archie Vaughan'ın Flora'yı ziyarete geldiğinde ilk olarak kaldığı yerel pub olan Tower Bank Arms'a gittik.

"Belki de onun yaptığı gibi ben de burada kalmalıydım. Mouse bana alaycı bir gülümseme verdi.

"Gelmediğine sevindim," diye karşılık verdim ve bunda ciddi olduğumu fark ettim. Öpüşmeden sonra Mouse'u yalnız uyuması için bırakmış olsam da, orada yatarken vücudumda lezzetli bir karıncalanma hissetmiştim. Ve zamanla - ve güvenle - oraya ulaşacağımı biliyordum. Hatta bu yolculuktan zevk bile alabilirdim.

Ertesi sabah Esthwaite Hall'dan ayrılırken Mouse bizi Langdale Vadisi'ne götürdü ve görkemli dağ geçidinde bir yürüyüş yaptık.

Birden aklıma bir düşünce geldi. "Mouse?" "Evet?"

'Gerçek adın ne? "O" ile başladığını biliyorum.

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hiç sormayacaksın sanmıştım. "Eee?"

"Oenomaus." "Aman

Tanrım!

"Biliyorum. Saçma, değil mi?"

'Adın mı?'

'Evet, o da var tabii - Yunan mitolojisi takıntılı babamı suçluyorum - ama tesadüfö kastetmiştim. Efsaneye göre Oenomaus, Asterope'yle evliymiş - ya da bazı hikayeler onun oğlu olduğunu söylüyor.

'Evet, isimle ilgili efsaneleri duymuştum. Neden bana daha önce söylemedin?'

"Sana bir keresinde kadere inanıp inanmadığını sormuştum. İnanmadığını söylemiştin. Oysa o gün High Weald'da seni ilk gördüğümde ve gerçek adının ne olduğunu öğrendiğimde kaderimizde birlikte olmak olduğunu anlamıştım.

"Biliyor muydun?"

'Evet. Yıldızlarda yazılıydı,' diye dalga geçti benimle. "Görünüşe göre baban ve oğlun ayaklarının altında.

"Peki. Umarım sana hâlâ "Fare" dememin bir sakıncası yoktur.

Ve sonra, High Weald Lordu Vaughan Oenomaus Forbes beni sıkıca kucakladığında, ortak kahkahalarımızın sesi Langdale Vadisi'nde çınladı.

"Eee?" dedi.

"Eee" ne?

"Bu gece benimle High Weald'a gelir misin, Asterope?"

Hiç tereddüt etmeden 'Evet,' dedim. "Yarın sabah işim olduğunu unutma.

'Elbette var, seni yaşlı romantik. Tamam o zaman,' dedi beni bırakıp elimi tutarak. "İkimiz için de eve gitme vakti geldi.

CeCe

Aralık 2007

Kamelya (Theaceae familyası)

Heathrow havaalanında oturmuş uçağımın çağrılmasını bekliyor, yanımdan geçen, çocuklarıyla ya da eşleriyle sohbet eden diğer yolcuları izliyordum. Herkes mutlu görünüyordu - beklenti doluydu. Tek başlarına seyahat ediyor olsalar bile, muhtemelen gidecekleri yerde onları bekleyen birileri olduğunu tahmin ettim.

Artık kimsem yoktu - ne burada ne de orada. Birden herkes için üzüldüm. Üniversiteye gidip gelirken Londra parklarındaki banklarda otururken gördüğüm o yaşlı adamlar. Kış güneşi altında yanlarından geçen hayatın tadını çıkardıklarını düşünürdüm... ama şimdi ne kadar Kalabalıkta yalnız olmak daha kötüydü. Ve keşke durup merhaba deseydim diye düşündüm. Tıpkı şimdi birinin durup bana merhaba demesini dilediğim gibi.

Sia, neredesin?

Keşke aklımdan geçenleri yazıp sana gönderebilseydim, böylece gerçekten hissettiklerimi okuyabilirdin. Ama kelimelerin sayfada yanlış çıktığını biliyorsun - sana bıraktığım o mektubu yazmak sonsuza kadar sürdü. ve hala çöptü. Konuşmak için burada değilsin, bu yüzden Terminal 3'ün ortasında kendi kendime düşünmek zorunda kalacağım.

Yardım çığlığını duyacağını sanmıştım. Ama duymadın. Tüm bu haftalar boyunca benden uzaklaşmanı izledim ve gitmene izin vermek için çok uğraştım. O aileyi görmek için beni sürekli terk etmeni ya da herkes gibi bana karşı ne kadar sinirli olduğunu umursamamak için.

Seninleyken hep kendim olabildim. Ve beni bunun için sevdiğini sanıyordum. Beni olduğum gibi kabul ettiğini. Ve senin için yapmaya çalıştığım şey için.

Başkalarının benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum. Ve nerede yanlış yaptığımdan emin değilim,

Çünkü hepsi burada, içimde. Aşk gibi güzel şeyler. Ve istemek İnsanlarla ilgilenmek ve arkadaş edinmek. Sanki içimdeki ben ile dışımdaki ben arasında bir geçiş varmış gibi. Bu arada, biliyorum

Bu kötü bir cümle olurdu çünkü içinde iki tane 'out' var ve sen benim kompozisyonlarımdaki kelime tekrarlarını öğretmene gitmeden önce düzeltirdin.

Birbirimize karşı nazıktık. Sen konuşmayı sevmezdin ama ben senin için kelimeleri söyleyebilirdim, sanki sen benim için daha iyi yazıyormuşsun gibi. Biz iyi bir takımdık.

O daireyi bizim için aldığımda çok mutlu olacağını düşünmüştüm. Biz sonsuza dek güvendeydik. Artık seyahat etmek yok - çünkü yeterince yaşadığını biliyordum; yerleşme ve birlikte olduğumuz kişi olma zamanı. Ama öyle görünüyordu ki işleri daha da kötüleştiriyor.

Ve ancak son birkaç gündür dairede tek başıma oturup beni aramanı beklerken anladım. Seni kaçamayan kafesteki bir kaplan gibi hissettirdim. Arkadaşlarına kaba davrandım - erkek ya da Kadın - çünkü babam ve annem dışında beni seviyor gibi görünen tek kişiyi kaybetmekten çok korkuyordum.

Bu yüzden gittim, Sia. Seni biraz yalnız bıraktım, çünkü istediğinin bu olduğunu biliyorum. Çünkü seni dünyadaki herkesten çok seviyorum, ama sanırım

Seni sevecek başka birini buldun ve artık bana ihtiyacın yok.

Kafamı kaldırdım ve uçağın kalkmak üzere olduğunu gördüm. Ve karnım döndü, çünkü daha önce hiç ama hiç yanımda Sia olmadan uçağa binmemiştim. O oturdu

pencere kenarında, benim de onun yanında ortada oturmamı isterdi, çünkü bulutların üzerinde olmayı severdi. Ben her zaman ayaklarımın altındaki toprağı tercih ederdim ve o da

Uçağın kalkmasına yirmi dakika kala bana bir hap verdi, böylece doğrudan uykuya dalacaktım ve korkmayacaktım.

Evden çıkmadan önce hapı koyduğuma emin olduğum çantamı bulmak için sırt çantamın ön cebini karıştırdım ama orada değildi.

Pasaportumu ve biniş kartımı bulmak için cebin içindeki pisliği aramaya devam ederken, onsuz idare etmek zorunda kalacağıma karar verdim. Bundan sonra pek çok şeyi onsuz yapmak zorunda kalacaktım. Parmaklarım içinde Salt Baba'nın mektubu olan zarfa dokundu. Zarfı çıkardığımda üzerine yapışmış eski bir reçelli çörek parçası buldum ve zarfın artık şekerle kaplanmış ve lekelenmiş olduğunu gördüm. Tipik ben, diye düşündüm: Bana yazılmış en önemli mektubu bile temiz tutamamıştım. Üzerindeki şekerin tozunu alıp küçük siyah beyaz fotoğrafı çıkardım ve yüzüncü kez ona baktım.

En azından bir zamanlar dünyada doğru dürüst ait olduğum biri vardı. Ve kendimi teselli ettim, en azından sanatım vardı, ki o da Kimsenin benden alamayacağı tek şey.

Zarfı ön cebime geri koydum, sonra ayağı kalktım ve sırt çantamı sırtıma aldım. İnsan dalgasını yavaşça takip ederek

kalkış kapısı, ne yaptığımı merak ederek planladığım her şeyi çöpe attım. Ama dürüst olmak gerekirse, bu değişimi bu kadar zor bulan sadece Sia değildi. Londra'da sadece birkaç hafta geçirdikten sonra bile ayaklarım kaşınmaya başlamıştı ve gezginlik arzusu beni yeniden vurmaya başlamıştı. Bu konuda çok kötüydüm.

Bir yerde birkaç haftadan fazla kalmak - her zaman öyleydi - ve kurumsallaşmaya karşı doğuştan gelen bir korku beslediğimi fark ettim.

Bunu sanat okuluna kaydolmadan önce düşünecektin, seni aptal.

Evimi sırtımda taşımaktan ve o gece nerede uyuyacağımı bilmemenin heyecanından daha çok sevdiğim bir şey yoktu. Özgür olmak. Ve iyi haber şu ki, bundan sonra kesinlikle bu şekilde yaşayacağımı sanıyordum.

Dünyada ziyaret etmekten hep kaçındığım iki yerden birinin şu anda gittiğim yer olmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşündüm.

Yol boyunca ilerleyip seyahat asansörüne bindiğimde, bir bankanın reklam afişine göz attım ve zihinsel olarak sanat yönetmenini hayal gücünden yoksun olduğu için alaya alıyordum ki, yanımdan geçen çok tanıdık bir yüzün parıltısını yakaladım. Arkamı dönüp onu aramak için boynumu büktüğümde kalbim neredeyse yerinden fırlayacaktı. Ama o uzaklaşıyordu ve ben de diğer yöne doğru hızla ilerliyordum.

Travelator boyunca koşmaya başladım, sırt çantam yanlarından geçtiğim insanları itip kakıyordu ama inmek için duyduğum çaresizlikten dolayı umursamıyordum. Sonuna ulaştığımda bir U dönüşü yaptım ve koridor boyunca koşmaya devam ettim, nefesim şoktan ve sırt çantamın ağırlığından kesik kesik geliyordu. Bana doğru yürüyen insanların arasına girip çıktım ve sonunda gidiş salonunun girişine ulaştım.

Gözlerim kalabalığın arasında umutsuzca onu bir kez daha görebilmek için aradı ama uçuşum için son çağrıyı duyduğumda artık çok geç olduğunu biliyordum.

Teşekkür

Bu kadar çok insanın nazik yardımı olmadan bu proje mümkün olamazdı ve yedi kitaplık bir serinin bu maratonunda beni destekledikleri için onlara derinden minnettarım.

Göller Bölgesi'nde: Beatrix Potter'ın Sawrey yakınlarındaki yerel barı Tower Bank Arms'tan Anthony Hutton'a derinlemesine bilgi verdiği için çok teşekkürler.

yerel tarih bilgisi ve sıcak misafirperverliği. Ayrıca doksan beş yaşında Beatrix henüz hayattayken köy yaşamı hakkında röportaj yapmak için zaman ayıran ve macera dolu hikayeleriyle bizi gülmekten kırıp geçiren Alan Brockbank'a.

Ayrıca Catherine Pritchard'a,

Hill Top Farm'daki National Trust ev yöneticisi, tüm konulardaki uzmanlığı için Bayan Potter'la ilgili şeyler. Öldüğü güne kadar eş, çiftçi, yazar, illüstratör, araştırmacı, doğa koruyucusu, hayvan sever ve pek çok kişinin dostu olarak meşgul olan Beatrix'in hayatının tüm tuhaf detaylarını bu sayfalara eklemekten daha çok istediğim bir şey olamazdı.

Stamford'daki St Mary's Books'un sahibi Marcus Tyers'a, nadir kitap işinin incelikleri hakkındaki paha biçilmez bilgisi ve Orlando'nun bu *Anna'ya* ne kadar harcayacağı konusunda bana tavsiyede bulunduğu için teşekkür ederim.

Karenina. (Fahiş bir miktar!)

Ayrıca, cesurca tırmanan harika asistanım Olivia'ya da teşekkür etmek istiyorum. Edward VII anıtını bulmak için yağmur altında tek başıma Göller Bölgesi'nin tepelerine çıktım, orada olduğunda ısrar ettim ama yoktu! Ve Star'ın tüm tariflerinin yanı sıra İngiliz İşaret Dili ve sağır kültürünü kavramama yardımcı olan Susan Moss ve Ella Micheler'den oluşan çalışkan editör ve araştırma ekibim.

Artık dostlarım arasında saydığımı söylemekten onur duyduğum dünyanın dört bir yanından otuz uluslararası yayıncım - özellikle Pan Macmillan UK'den Catherine Richards ve Jeremy Trevathan; Random House Almanya'dan Claudia Negele ve Georg Reuchlein; Cappelen Damm'daki ekip

Norveç: Knut Gørvell, Jorid Mathiassen, Pip Hallen ve Marianne Nielsen;
İtalya'da Giunti Editore'de Annalisa Lottini ve Donatella Minuto; ABD'de
Atria'da Sarah Cantin ve Judith Curr.

Star'ın hikâyesini yazmak benim için büyük bir zevkti, çünkü bunu bir kez olsun kendi evimin rahatlığında ve ailemin desteğiyle yapabildim. Gece gündüz demeden evin içinde bir hayalet gibi dolaşırken, diktafonumla konuşurken ve *Gölge Kardeş'in* iplerini örerken beni görmezden gelmeyi öğrendiler. Harry, Bella, Leonora ve Kit - hepiniz benim için ne ifade ettiğinizi biliyorsunuz - ve beni her türlü şekilde doğru yolda tutan kocam/ajanım Stephen'a teşekkür ederim! Siz olmasanız ben ne yapardım? Riley kalesini çok iyi koruyan ve hepimizle ilgilenen Jacquelyn Heslop'a özel bir teşekkür. Kız kardeşim Georgia'ya ve annem Janet'e. Ve bu kitabın ithaf edildiği Flo'ya. Seni özledim.

Ve son olarak, okuyucularıma. Yedi kitaplık bir seri yazmak 2012 yılında çok çılgınca bir fikir gibi görünüyordu - kız kardeşlerimin hikayelerinin dünya çapında bu kadar çok insana dokunacağını asla tahmin edemezdim. Tüm e-postalarınızı, mektuplarınızı ve destek sözlerinizi almaktan onur duydum ve derin bir alçakgönüllülük duydum.

Dünya turlarımda bazılarınızla tanışacak kadar şanslıydım. Teşekkür ederim.

Bibliyografya

Gölge Kız Kardeş, tarihi bir arka planda geçen bir kurgu eseridir. Karakterlerimin yaşamlarının zaman dilimini ve ayrıntılarını araştırmak için kullandığım kaynaklar aşağıda listelenmiştir:

- Munya Andrews, *The Seven Sisters of the Pleiades* (Kuzey Melbourne, Victoria: Spinifex Press, 2004)
- Susan Denyer, *Beatrix Potter At Home in the Lake District* (Londra: Frances Lincoln, 2000)
- Roy Hattersley, *The Edwardians* (Londra: Abacus, 2014)
- Philippe Jullian ve John Phillips, *Violet Trefusis: Hayatı ve Mektupları* (Bristol: Hamish Hamilton, 1976)
- Sonia Keppel, *Edwardian Daughter* (Londra: Hamish Hamilton, 1958)
- Raymond Lamont-Brown, *Edward VII'nin Son Aşkları: Alice Keppel ve Agnes Keyser* (Londra: Sutton Yayıncılık, 2005)
- Linda Lear, *Beatrix Potter: Viktoryen bir dehanın sıra dışı hayatı* (Londra: Penguin, 2008)
- Leslie Linder, *A History of the Writings of Beatrix Potter* (Londra: Frederick Warne, 1971)
- Tim Longville, *Gardens of the Lake District* (Londra: Frances Lincoln, 2007)
- Peter Marren, *Britain's Rare Flowers* (Londra: Academic Press, 1999)
- Marta McDowell, *Beatrix Potter's Gardening Life* (Londra: Timber Press, 2013)
- George Plumptre, *The English Country House Garden* (Londra: Frances Lincoln, 2014)
- J. B. Priestley, *The Edwardians* (Londra: Penguin, 2000)
- Jane Ridley, *Bertie: Edward VII'nin Hayatı* (Londra: Chatto & Windus, 2012)

Vita Sackville-West, *The Edwardians* (Londra: Virago, 2004)
Diana Souhami, *Bayan Keppel ve Kızı* (Londra: HarperCollins, 1996)
Judy Taylor, *Beatrix Potter: Sanatçı, Hikaye Anlatıcısı ve Taşralı Kadın*
(Londra: Frederick Warne, 1986)
Violet Trefusis, *Don't Look Round* (Londra: Hamish Hamilton, 1989)

Yazarın Notu

Pleiades'in Yedi Kız Kardeşi'ne dayanan bir dizi kitap yazma fikri ilk aklıma geldiğinde, bunun beni nereye götüreceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ben çok

Mitolojik kız kardeşlerin her birinin efsanelerine göre eşsiz ve güçlü bir dişi olduğu gerçeğine dikkat çekmiştir. Bazıları onların dünyamızı tohumlayan Yedi Anne olduklarını söylüyor - hikayelerinde hepsinin son derece doğurgan olduklarına şüphe yok! - ve güçlerinden, güzelliklerinden ve mistisizmin ruhani havasından etkilenen çeşitli tanrılardan pek çok çocukları oldu.

Ve kadınların, özellikle de dünyamızın bugünkü haline gelmesindeki katkılarının daha sık belgelenen başarılarının gölgesinde kaldığı geçmişteki başarılarını kutlamak istedim. erkeklerin başarıları.

Ancak feminizmin tanımı tahakküm değil eşitliktir ve hem geçmişte hem de günümüzde hakkında yazdığım kadınlar hayatlarında erkekleri istediklerini ve onlara ihtiyaç duyduklarını kabul etmektedirler. Belki de eril ve dişil doğanın gerçek yin ve yang'ıdır ve denge için çabalamalıdır; özünde, birbirlerinin bireysel güçlü ve zayıf yönlerini kabul etmek.

Ve tabii ki hepimizin sevgiye ihtiyacı var; ille de geleneksel evlilik ve çocuk biçiminde olması gerekmiyor, ama ben sevgisiz bir yaşamın mümkün olamayacağına inanıyorum.

biz insanlar kurur ve ölürüz. Yedi Kız Kardeş serisi, aşka yönelik sonsuz arayışı utanmadan kutluyor ve onu kaybettiğimizde ortaya çıkan yıkıcı sonuçları inceliyor.

Hikayelerini araştırmak için gerçek ve kurgusal kadın karakterlerimin ayak izlerini takip ederek dünyayı dolaşırken, benden önce gelen kadın nesillerinin azmi ve cesareti karşısında sürekli olarak alçakgönüllülük duyuyor ve dehşete kapılıyorum. ister cinsel ve ırksal önyargılarla mücadele etsin

Geçmiş zamanlarda sevdiklerini savaşın ya da hastalığın yıkımında kaybeden ya da dünyanın öbür ucunda yeni bir hayat kuran bu kadınlar

Bugün keyfini çıkardığımız düşünce ve eylem özgürlüğüne sahip olmamızın yolu. Ve çoğu zaman da hafife alıyoruz.

Dünya ne yazık ki hala mükemmel bir yer değil ve hiçbir zaman da olacağından şüpheliyim,

Çünkü önümüzde her zaman yeni bir meydan okuma olacaktır. Yine de insanların - özellikle de kadınların - bu meydan okumayla geliştiğine gerçekten inanıyorum. Ne de olsa bizler çoklu görev tanrıçalarıyız! Ve her gün - bir elim çocuğumu, diğer elim el yazmamı tutarken - olduğum kişi olma özgürlüğümün, belki de Yedi Kız Kardeş'e kadar uzanan binlerce kuşak olağanüstü kadın tarafından kazanılmış olduğu gerçeğini kutluyorum.

Umarım Star'ın yolculuğundan keyif almışsınızdır. Çoğu zaman, günlük sessiz cesaret, nezaket ve içsel güç kabul görmez. Star dünyayı değiştirmede ama etrafındakilerin hayatlarına dokundu ve onları daha iyi hale getirdi. Ve bu süreç boyunca kendini buldu.

CeCe ve kız kardeşleri hakkında daha fazla bilgi için

İnci Kardeş

Sonbahar 2017'de geliyor

Ayrıca Lucinda Riley

Sera Çiçeği

Uçurumdaki Kız

Pencerenin Ardındaki Işık

Gece Yarısı Güllü

İtalyan Kız

Melek Ağacı

Zeytin Ağacı

Yedi Kız Kardeş serisi

Yedi Kız Kardeş

Fırtına Kız

Kardeş

İlk olarak 2016 yılında Macmillan tarafından yayımlanmıştır

Bu elektronik baskı 2016 yılında Macmillan an imprint
of Pan Macmillan tarafından yayımlanmıştır.
20 New Wharf Road, Londra N1 9RR Dünya
çapında ilişkili şirketler www.panmacmillan.com

ISBN 978-1-4472-8863-3

Telif Hakkı© Lucinda Riley 2016

Lucinda Riley'nin bu eserin yazarı olarak tanımlanma hakkı, 1988 Telif Hakkı, Tasarım ve Patent
Yasası uyarınca kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

Pan Macmillan, bu kitapta veya kitapta atıfta bulunulan herhangi bir yazar veya üçüncü taraf web sitesi
üzerinde herhangi bir kontrole veya sorumluluğa sahip değildir.

Yayıncının önceden yazılı izni olmadan bu yayını (veya herhangi bir bölümünü) herhangi bir biçimde
veya herhangi bir yolla (elektronik, dijital, optik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde)
kopyalayamaz, saklayamaz, dağıtamaz, iletmez, çoğaltamaz veya başka bir şekilde kullanıma
sunamazsınız. Bu yayınlı ilgili olarak izinsiz herhangi bir eylemde bulunan herhangi bir kişi cezai
kovuşturmaya ve tazminat taleplerine karşı sorumlu olabilir.

Bu kitap için CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir.

Tüm kitaplarımız hakkında daha fazla bilgi edinmek ve satın almak için www.panmacmillan.com
adresini ziyaret edin. Ayrıca özellikler, yazar röportajları ve yazar etkinlikleriyle ilgili haberleri bulabilir
ve e-bültenlere kaydolabilirsiniz, böylece yeni yayınlarımızdan her zaman ilk siz haberdar olursunuz.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

